

Giới thiệu Sơn Nam Hải Bắc

Thể loại: Hiện đại đời thường

Edit: Hamilk

Số chương: 68

Nhân vật chính: Tiết Sơn - bệnh nhân cai nghiện và Trần Dật - bác sĩ tình nguyện.

Nếu như không thể thoát khỏi giấc mơ, anh sẽ dùng cả đời này để mơ tiếp.

Nếu như không thể đi hết con đường này, anh cũng sẽ nhất định đi tiếp.

Nếu như không còn gì cả hãy để anh trở lại với đất bùn.

"Em có tin anh không? dù cực khổ thế nào anh cũng sẽ cho em một mái nhà"

Lời editor:

- Truyện dành cho team thích truyện mô típ hiện thực.

- Editor mới, rất mong nhận được sự ủng hộ của các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Sơn Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Hè tháng bảy nóng nực, thời tiết khô rang.

Buổi chiều ngày hôm ấy, bầu trời vừa mới xanh thăm thẳm, mây tụ thành từng đám, mỗi lúc một nhiều thêm, tầng tầng lớp lớp dày đặc hạ thấp dần, bầu trời bỗng chốc tối sầm lại.

Đột nhiên, tiếng sấm đi đùng nổi lên, ầm ầm vang vọng cả một triền đồi núi vắng vẻ.

Mưa to như trút đổ xuống.

Kham San đang đứng nói chuyện với mấy người trên bờ ruộng vội vã đưa hai tay lên che đầu, nhanh chóng chào tạm biệt rồi chạy chóch chết về phía dãy nhà thấp của Ủy ban thôn ngay dưới chân núi.

Được nửa đường, cô ta thấy trên con đường nhỏ phía trước có một người mặc áo khoác trắng che chiếc ô màu tím chạy về phía mình hô to: "Chị San, ở đây".

Kham San nhận ra là ai, cụt hứng chạy hai bước một đến đón, lách người vào trong chiếc ô.

"Ồi giời, nói mưa là mưa ngay được, may mà em mang theo dù đấy nhé".

Phải mấy giọt mưa trên vai, Kham San nhìn về phía người vừa tới: "Em khám xong hết rồi đấy à?".

Trần Dật vừa một tay che chắn hòm thuốc trước ngực cho khỏi bị mưa ướt, vừa cúi đầu nhìn con đường ruộng nhỏ trơn trượt dưới chân, đáp: "Dạ chưa, em vừa mới khám xong cho thôn Đường Gia, thấy thời tiết bất thường nên về trước, thôn Thạch Tháp vẫn chưa đi".

Bởi vì vóc dáng của Trần Dật cao hơn Kham San một cái đầu, nên cô cố gắng nghiêng chiếc dù sang hướng cô ta, nước mưa phần lớn bị ngăn lại bên ngoài, còn đầu vai của cô, nhanh chóng ướt thấm một mảng.

Mái tóc đen dài buộc đuôi ngựa tùy tiện sau gáy, mấy lọn tóc ướt nước lòa xòa rơi xuống trán, dính bết trên mặt trông có vẻ nhếch nhác.

Kham San liếc nhìn cô một cái: "Chị đã nói rồi, thôn Thạch Tháp xa lắm, núi lại ở bên kia sông. May mà em về sớm, không mưa lớn như vậy, khó mà xuống núi được".

Trần Dật gạt đầu, hai người dán tay vào nhau núp dưới ô, rón rén đi về phía ủy ban thôn.

Bốn bề bao vây bởi núi đồi và nương rẫy nhấp nhô, trên núi có những rừng tùng Vân Nam và khuynh diệp, thỉnh thoảng bắt gặp một hai căn nhà gạch tường trắng ngói xanh nằm giữa bạt ngàn ngấn ngắt.

Hạt mưa dày đặc rơi xuống mái nhà, ruộng lúa, bọt nước văng tứ tung.

Trần Dật cúi đầu nhìn đường dưới chân, thi thoảng ngước lên ngắm cảnh đồi núi tĩnh mịch trong màn mưa trắng xóa.

Toàn bộ thế giới, chỉ còn lại tiếng mưa rơi.

+++

Làng Nhả Lý, một ngôi làng nhỏ tồi tàn nằm rìa Vân Nam và giáp ranh Tứ Xuyên, gồm dân tạp cư của nhiều sắc tộc khác nhau gộp lại - Hán, Tạng, Di, Hồi (*), diện tích gần 70km vuông, nhưng chỉ được chia ra thành 7 thôn hành chính, dân số chưa đến 15 nghìn người.

(*) Hồi - tức là người Trung Quốc theo đạo Hồi, đa phần sống ở phía Tân Cương.

Phía đông địa thế hơi bằng phẳng, chủ yếu là đồi núi thấp, phần lớn dân cư sinh sống ở đây. Phía đông đa số là rừng rậm, một vài nơi địa hình hiểm yếu, thậm chí ít có người lui tới.

Trong mười mấy năm qua, nghèo đói, lạc hậu và giao thông không thuận lợi đã làm thị trấn nhỏ này bị bỏ mặc trong xã hội phồn hoa có tốc độ phát triển chóng mặt, cũng biến nó thành "viên ngọc sáng bị vứt bỏ", trở thành một thứ đồ khác.

Hàng cấm - Heroin.

Khí hậu nơi này thuận lợi cho cây thuốc phiện sinh sôi nảy nở, một nơi lạc hậu mang tới lợi nhuận khổng lồ, nhưng cũng bởi vì nó, thôn Nhả Lý bị giam cầm trong vũng bùn thuốc phiện một thời gian dài.

Người ở đây, trồng thuốc phiện để hít, vì hít mà trồng thuốc phiện. Hít thuốc bán thuốc, lấy tiền bán để hít tiếp, một vòng tuần hoàn ác tính.

May mắn là, thời gian trôi qua, chính phủ mất rất nhiều công sức để cấm ma túy, cấm trồng các loại cây thuốc phiện phi pháp trong phạm vi cả nước, bao gồm thôn Nhả Lý và rất nhiều nơi không thoát khỏi mối liên quan với thuốc phiện, thời đại dựa vào trồng thuốc phiện để làm giàu đã một đi không trở lại.

Băng rôn màu đỏ treo ở đầu đường cuối ngõ từ "giữ gìn sinh mệnh, tránh xa thuốc phiện", "Thuốc phiện một ngày không dùng, hàng cấm một ngày không có" trở thành "Nấm bắt cơ hội của lịch sử, vạch kế hoạch phát triển khoa học", "Nghiêm túc đẩy mạnh học tập giáo dục 'hai học một làm'*", phấn đấu vì sự nghiệp nhân dân Trung Hoa chấn hưng lại Trung Quốc."

*Hai học một làm: Hai học: học điều lệ quy định của đảng cộng sản; học tập quán triệt tinh thần lời nói quan trọng của tổng bí thư Tập Cận Bình. Một làm: Làm Đảng viên gương mẫu.

Thuốc phiện để lại hậu quả, ngoại trừ giao thông bị trì trệ, trình độ giáo dục lạc hậu, còn có một đám con nghiện.

Không ai có thể đảm bảo rằng, thị trấn lạc hậu và kém phát triển này đã loại bỏ hoàn toàn thuốc phiện.

Nhưng ít ra, ngày càng có thêm nhiều chính sách được áp dụng để cứu vãn con người và vùng đất nơi đây.

Hiện đã là năm thứ ba Trần Dật đến làm việc cho trung tâm sức khỏe cộng đồng thôn Nhả Lý.

Sau khi tốt nghiệp đại học, cô bị điều đến đây và trở thành bác sĩ cơ sở.

Hai năm trước, sau khi cấp trên của trung tâm sức khỏe cộng đồng thôn Nhả Lý thiết lập thêm "cơ sở điều trị Methadone", Trần Dật đã chủ động xin chuyển đến phòng khám trị liệu, trở thành một trong những bác sĩ cơ sở chữa cai nghiện.

Do trung tâm sức khỏe cộng đồng không đủ nhân lực, cộng thêm cả Trần Dật cũng chỉ có tám bác sĩ, bảy y tá nên ngoại trừ liên tục thay đổi công việc trong phòng khám trị liệu, cô còn phải gánh vác cả việc nghiên cứu điều tra khám chữa bệnh cho những người già bản địa.

Hôm nay, cô kết hợp cùng y tá Kham San đến ba ngôi làng thuộc thẩm quyền phụ trách, tiến hành kiểm tra sức khỏe định kỳ hàng tháng cho những bệnh nhân lão niên mắc bệnh mãn tính.

Thiết bị kiểm tra sức khỏe cùng đồ nghề chữa bệnh được đặt tại văn phòng của ủy ban thôn Mộc Từ. Thông báo đã được phát cho các bí thư hoặc trưởng thôn từ sớm. Hai cô phải ở đó cả buổi để hoàn thành việc kiểm tra sức khỏe cho người già trong các thôn Mộc Từ, Đường Gia và Thạch Thấp.

Nhân khẩu ở ba thôn này không nhiều nhưng do địa thế phân tán. Nhất là thôn Thạch Thấp, nằm trên một ngọn núi, trước mặt là sông Đạt Ngõa, qua sông Đạt Ngõa phải đi cầu treo, đi bộ một đoạn đường núi mới có thể vào thôn.

Thôn Thạch Thấp chỉ có mười hộ gia đình, phần lớn là con cái của lao động ngoại tỉnh, trong nhà chỉ có mẹ góa con côi hoặc người già. Nhưng phần lớn các gia đình đều sinh sống ở các ngọn đồi khác nhau.

Công việc kiểm tra buổi sáng đã hoàn tất. Giờ cơm trưa, lúc đối chiếu lại danh sách người bệnh, Trần Dật phát hiện thôn Đường Gia và thôn Thạch Tháp có tám cụ không đến đúng hẹn. Hỏi qua người phụ trách các thôn mới biết, hầu hết mấy cụ này đi đúng bắt tiện, hoặc nhà ở nơi khá xa. Suy nghĩ một lát, cô quyết định sẽ tự mình đến thăm.

Kham San cúi đầu gầy cái thìa trong bát, khuyên mấy câu nhưng Trần Dật tỏ thái độ rõ ràng, vẫn muốn đi.

Kham San biết thuyết phục không được, lẩm nhẩm trong đầu: "Cứ tự mình thích khổ, đúng là đồ bú đờng bình".

Vừa bú đờng bát cơm xuống, Trần Dật liền mặc áo khoác trắng, xách hòm thuốc lên đường, để mặc Kham San sốt ruột ngồi đợi một mình trong ủy ban thôn.

Bí thư chi bộ thôn Đường Gia cảm kích dẫn cô vào trong thôn, qua qua lại lại, đến từng hộ gia đình, các cụ già nép nhón đầy mặt nước mắt vui mừng nói lời cảm ơn.

Hóa ra, cô đã đến rất kịp thời. Có hai cụ bị cao huyết áp, uống nhầm liều thuốc. Các cụ không biết chữ, trí nhớ lại không tốt. Cô kiên nhẫn dặn dò, lấy bút dấu ra, đánh dấu lên lọ thuốc của các cụ. Uống một viên là một vòng tròn, uống hai viên là hai vòng tròn.

Ông cụ chất phác tình cảm, cuối cùng nghẹn ngào khóc rưng rưng.

+++

Trở lại ủy ban thôn, thư ký Triệu chịu trách nhiệm tiếp đón thấy hai người nhếch nhác quay về, vội vã lấy ghế tìm khăn mặt.

Trần Dật lau tóc, trao đổi với thư ký Triệu. Nếu mưa vẫn không ngớt, cô sẽ để hôm khác đến đo huyết áp, hướng dẫn cách dùng thuốc cho mấy cụ bên thôn Thạch Tháp.

Người đàn ông trung niên trình độ văn hóa không cao, cũng không biết nói lời hoa mỹ, chỉ biết gật đầu xác nhận, xong nhấc đi nhấc lại: Thật sự là đã làm phiền bác sĩ Trần rồi, làm phiền bác sĩ Trần rồi.

Từ đây về thị trấn mất gần nửa tiếng đường xe. Nghĩ đến đường xá không dễ đi, thư ký Triệu lại sốt sắng tìm xe đưa hai cô về. Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Nói là văn phòng nhưng thực ra chỉ là căn nhà cũ một gian của thư ký Triệu. Đặc điểm chính của ngôi nhà là lớp ngói xanh trước mặt, tường trát bùn, dưới nền đất là lớp xi măng không bằng phẳng.

Trong góc nhà đặt một chiếc bàn văn phòng bằng gỗ cũ kỹ, trên bàn chất đống máy đo huyết áp và ống nghe.

Một chiếc đèn sợi đốt không lớn lắm treo dưới xà nhà, dưới đế hiện một mảng đen xỉ. Ánh đèn mờ mờ không mang đến cho căn phòng cũ kỹ này bao nhiêu ánh sáng nhưng lại khiến người ta cảm thấy yên tâm lạ kỳ.

Giống như chỉ cần phủ bóng xuống thì mặc cho bên ngoài mưa to gió lớn, trong lòng vẫn có thể bình thản vô lo.

Phoi chiếc áo khoác trắng ẩm ướt lên thành ghế, Trần Dật đưa mắt nhìn giờ, lôi chiếc khăn tay mang theo ra, bắt đầu lau sạch vết bùn đất dính đầy trên quần jeans và giày thể thao.

Kham San ngồi bên nghịch điện thoại, thi thoảng lẩm bầm vì đường truyền quá kém, đăng nhập trò chơi mãi không được.

Một lát sau, cô ta bỗng ngẩng đầu lên, phát hiện Trần Dật đang ngăn người nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ.

Theo bản năng, cô ta định lên tiếng phá vỡ bầu không khí không mấy tự nhiên này, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt không mặn không nhạt của Trần Dật, cô ta lại không thể thốt ra nổi một chữ.

+++

Lúc Trần Dật vừa được phân đến thôn Nhã Lý, Kham San và mấy đồng nghiệp thân thiết khác thậm chí có cái nhìn không tốt về cô.

Cái nhìn không tốt đó không phải phủ định trình độ khám chữa bệnh của cô, mà họ cảm thấy, một cô gái trẻ trung xinh xắn sao có thể cam tâm tình nguyện ở lại một nơi heo hút rách nát, một năm bằng tám năm như vậy.

Nhà nước ra sức ủng hộ việc bồi dưỡng các chuyên viên y tế, giúp đỡ người dân vùng khó khăn. Vì nhân tài ở các cơ sở y tế khan hiếm nên kế hoạch bồi dưỡng cũng liên tục được tiến hành.

Trong đó quan trọng nhất, chính là chương trình định hướng bồi dưỡng miễn phí nhân tài ngành y.

Bình thường, chương trình này lấy điểm thi đầu vào khá thấp. Trong suốt quá trình học, toàn bộ chi phí ăn ở đều được nhà nước lo. Và lại hàng tháng, mỗi sinh viên còn được nhận một khoản trợ cấp nhất định.

Điều kiện duy nhất là, sau khi tốt nghiệp sẽ phải tuân theo sự sắp xếp của nhà nước, đến chữa bệnh ở những nơi xa xôi hẻo lánh, từ ba năm đến mười năm hoặc lâu hơn thế nữa.

Trên có chính sách, dưới có đối sách.

Một bộ phận sinh viên được đào tạo miễn phí sau khi có bằng tốt nghiệp trong tay, sống chết không chịu đến cơ sở để công tác, tình nguyện tiêu tốn một số tiền bồi thường lớn để tháo gỡ hợp đồng.

Thôn Nhả Lý từng có nhiều sinh viên được đào tạo miễn phí như vậy. Họ công tác chưa được bao lâu đã dùng tiền "chuộc thân" sau đó rời đi, đến làm việc trong những bệnh viện lớn ở các thành phố khác rồi nhanh chóng thành công.

Vì thế, không chỉ có Kham San mà phần lớn các đồng nghiệp trong trung tâm sức khỏe cộng đồng đều vô thức cảm thấy, cho dù Trần Dật với tư cách là bác sĩ duy nhất được cấp bằng chính quy, nhận được ưu đãi hơn so với những người khác nhưng chỉ e cô khó có thể duy trì tuổi trẻ ở lại đây mà tâm can không rục rịch.

Trên thực tế, Trần Dật không chỉ yên ổn làm việc ở đây nhiều năm, mà cô còn chủ động xung phong tiếp xúc với người nghiện ở cơ sở điều trị Methadone, nơi mà không một ai muốn đến.

Tuy nhiên, điều đó vẫn không làm thay đổi cái nhìn của mọi người đối với Trần Dật, cô trong mắt bọn họ vẫn không để lại chút ít ấn tượng lâu dài nào.

Ngoài công việc ra, mấy năm qua, không ít người đã giới thiệu đối tượng độc thân cho Trần Dật nhưng cô đều từ chối tất cả, mặc cho đối phương có điều kiện ra sao.

Kham San lớn hơn cô một tuổi, con trai đã sắp đi học mẫu giáo. Vậy mà Trần Dật 26 tuổi, vẫn bình chân như vại.

Theo như lời mấy y tá trẻ thì loại người này, ý vào bằng cấp khá hơn người khác một chút, tự cho là thanh cao, nghĩ mình vĩ đại.

Nhưng tất cả đều hết sức mâu thuẫn.

Bởi vì Kham San không chỉ một lần bắt gặp vẻ nhiệt tình và cố chấp đến ngạc nhiên của Trần Dật, giống như ngày hôm nay.

Làm cộng sự gần ba năm, đến giờ phút này, khi nhìn vào sườn mặt thanh tú điểm tình ngược sáng của cô, Kham San bỗng có cảm giác, Trần Dật nhìn qua thì có vẻ hòa đồng, nhưng thực ra cô chưa bao giờ dung hòa vào thế giới của người khác.

Cô có vẻ ngoài thờ ơ, trầm mặc ít nói, lạnh nhạt với xung quanh. Bạn nói gì, làm gì, đánh giá cô ấy như thế nào, cô ấy đều không mấy quan tâm.

Trong lòng cô luôn có một nguyên tắc, không ai có thể lay chuyển.

Trần Dật đang ngăn người ngắm nhìn, hoàn toàn không để tâm tới những suy nghĩ hỗn loạn của đồng nghiệp.

Kham San khẽ lắc đầu, cúi đầu tiếp tục vọc điện thoại.

Một lát sau, thư ký Triệu châm một bình trà bung vào, rót cho Trần Dật và Kham San mỗi người một chén.

Ông nói đã tìm được một chiếc xe tải, vừa hay buổi chiều phải chờ thuốc lá sấy vào thành phố, tiện thể sẽ đưa hai cô đi.

Trần Dật nói lời cảm ơn, cầm chiếc chén sứ trắng men cũ kỹ trong tay, lẳng lặng cảm nhận hơi nóng mà nó mang lại.

Sau khi không còn thuốc phiện, vì hoàn cảnh địa lý khá đặc biệt, dân địa phương phát hiện gieo trồng thuốc lá cũng là một sự lựa chọn tốt. Tuy lời lãi không nhiều, nhưng cũng coi như là cánh cửa để sinh nhai.

Cuối tháng bảy, vụ mùa đầu tiên vừa mới thu hoạch thì bất ngờ gặp phải cơn mưa to. Không biết ít nhiều có ảnh hưởng gì sản lượng gieo trồng thuốc lá năm nay không.

Ngoài phòng, tiếng mưa rơi không mấy may thuyên giảm, thậm chí còn có xu hướng to hơn. Bên cạnh, Kham San và thư ký Triệu không biết nói chuyện gì, thi thoảng lại thầm thì cười lớn.

Giọt mưa to như hạt đậu rơi xuống tán cây ngoài cửa, phát ra những tiếng "tong tong", đối lập hoàn toàn với vẻ yên tĩnh bình thản trong căn phòng.

Trần Dật bung chén trà đứng dậy, đi ra cửa.

Trong chiếc chén trắng men màu trắng, lá trà màu xanh nhạt hết chìm lại nổi, chậm chậm nở ra, hương trà nhàn nhạt tản mát.

Nhấp một ngụm nước trà, Trần Dật ngẩng đầu, nhìn màn mưa róc rách chảy trên mái hiên.

Cô nhớ tới quê nhà xa xăm.

Cũng là một mảnh đồi núi không cao không thấp cùng những rặng thông Vân Nam xanh ngắt.

Nơi đó, có phải cũng đang mưa như thế này không?

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Quay trở về trung tâm sức khỏe cộng đồng gần 4 giờ chiều, mưa đã nhỏ đi một chút.

Trung tâm có vị trí tương đối đẹp, nằm sát con đường duy nhất xuyên qua thôn Nhã Lý, tuy xung quanh không quá nhộn nhịp nhưng lúc đó có vài quán ăn và quán trà nhỏ.

Nói đến quán trà, đây cũng là nét đặc trưng của địa phương.

Hồi đại học, Trần Dật từng hẹn bạn bè đến Thành Đô chơi, cảm nhận sâu sắc của cô về thành phố này là sự yên tĩnh và thoải mái, trong đó độc đáo nhất chính là cách "uống trà".

Kiểu phong nhã đó là cảnh giới mà mọi người hướng tới sau khi đã com no áo ấm, cũng là cách thể hiện thói quen sinh hoạt và sự bình thản của người bản xứ.

Trong thôn Nhã Lý có không dưới mười quán trà từ lớn đến bé, trên phố lớn hay trong hẻm nhỏ, trên các bãi đất trống trong thôn đều dễ dàng nhìn thấy những nhóm người rảnh rỗi ngồi nhàn nhã uống trà.

Mới đầu, Trần Dật còn nghi hoặc, tiếp theo cảm thấy bàng quan và sau đó là chờ đợi, tất cả tâm trạng cuối cùng đã hóa thành một tiếng cười khẽ.

Mỗi người đều có chí hướng riêng, muốn nỗ lực vươn lên cũng tốt, mà chấp nhận số phận cũng được. Chẳng qua đều là sự lựa chọn của mỗi người mà thôi.

+++

Trung tâm sức khỏe cộng đồng không có cổng mà chỉ có một tòa nhà nhỏ hai tầng tường trắng nằm đối diện đường cái. Phía trên mái treo tấm biển điện tróc sơn ghi hàng chữ "trung tâm sức khỏe cộng đồng thôn Nhã Lý". Ở lối đi dưới tầng một dựng tấm bảng hướng dẫn, trên đó viết: "tầng tổng hợp". Phía sau tầng tổng hợp là một dãy nhà trệt ngói xanh, có tất cả tám chín căn phòng lớn nhỏ, là nơi ở của công nhân viên y bác sĩ trung tâm.

Trần Dật đi dọc con đường nhỏ lát đá xanh bên cạnh tầng tổng hợp đến gian cuối cùng của dãy nhà trệt, lòi chùm chìa khóa ra, mở cửa.

Cánh cửa tôn sượt qua nền xi măng, phát ra âm thanh chói tai.

Căn phòng 20m², một chiếc giường đơn, một chiếc tủ vải đơn giản, một chiếc bàn làm việc cũ, một bộ bếp thô sơ dựng bên cửa sổ, cạnh đó là buồng vệ sinh chưa đầy 2m² tạo thành không gian sống.

Trần Dật kéo rèm, thay bộ quần áo ẩm ướt, bê ra vòi nước công cộng dưới mái hiên giặt sạch sẽ, liếc mắt nhìn giờ, vừa hay 4h đúng.

Phoi xong quần áo, cô thay giày đi ra ngoài, vào khu bên trái của tầng tổng hợp, ở đó có hai căn phòng nhỏ nằm hơi khuất.

Hai căn phòng này thông nhau, rộng chừng 30m², chỉ có một cửa ra vào duy nhất bằng kính, trên cửa kính dán một tờ giấy khổ A4.

Trên đó ghi - Thời gian khám bệnh: Từ 8h sáng đến 8h tối (ngày nghỉ làm việc bình thường).

Nếu không nhìn kỹ sẽ không dễ dàng phát hiện vẫn còn một dòng chữ nhỏ xíu màu đỏ được dán trên đó "cơ sở điều trị Methadone".

Ngay bên trái cửa phòng khám kê một chiếc bàn tư vấn, sau chiếc bàn là mấy hàng ghế đợi, bên cạnh đó là giá đỡ tài liệu hướng dẫn cách phòng chống AIDS.

Ngồi trực ở bàn tư vấn là một nữ sinh viên tình nguyện, giáp bên là nhân viên bảo vệ, cả hai đang ngồi nói chuyện phiếm.

Cô gái trẻ nhìn thấy Trần Dật đi vào liền cất tiếng chào: "Bác sĩ Trần".

Viên bảo vệ cũng mỉm cười chào hỏi, Trần Dật gật đầu đáp lại.

Toàn bộ phòng khám này vốn được cải tạo từ văn phòng của trung tâm sức khỏe cộng đồng. Bức tường màu trắng xanh, trang thiết bị mang phong cách của hai mươi mấy năm trước.

Xung quanh tường đều dán pano áp phích tuyên truyền phòng chống HIV AIDS, có mấy tấm đã bị ố vàng.

Đối diện cửa kính là phòng khám, trong phòng khám có cái máy báo động 110.

Căn phòng chiếm gần như một phần hai diện tích. Ba mặt là tường, mặt đối diện cửa ra vào là một cái bệ khám bệnh cao cỡ nửa người được gắn kính cường lực.

Cửa sổ kính gắn với bệ khám mở hé chưa đầy một mét vuông.

Trên cửa sổ dán ba chữ màu đỏ - Nơi uống thuốc.

Tại đây, bệnh nhân chỉ phải uống một loại thuốc -

Methadone.

Dùng thuật ngữ chuyên ngành mà nói, nó là một loại thuốc giảm đau nhóm opioid, cấu trúc hóa học khác hẳn với morphine nhưng tác dụng dược lý lại vô cùng giống. Đặc điểm nổi bật của nó là tác dụng giảm đau mạnh, dùng qua đường miệng, kéo dài tác dụng ức chế những triệu chứng cai nghiện của người nghiện các loại thuốc phiện, sử dụng lặp đi lặp lại có hiệu quả liên tục, dùng trong việc điều trị cai nghiện cho những người nghiện heroin.

Khách quan mà nói, nó chính là một nửa Thiên Sứ, một nửa là Ma Quỷ.

Với tư cách là một loại thuốc gây tê đặc thù, nếu đi theo con đường hợp pháp thì nó là thuốc để chữa bệnh cứu người. Nhưng một khi sa vào con đường bị nhà nước quản lý cưỡng chế thì sẽ trở thành thuốc phiện hàng thật giá thật.

Mà công việc của Trần Dật chính là sử dụng cái thứ vừa như ma quỷ vừa như thiên sứ kia để giảm bớt sự ỷ lại của người nghiện với heroin, đạt được hiệu quả thay thế heroin, kiểm soát sự lây lan của AIDS trong người bệnh nhân, đồng thời giảm bớt những tội phạm liên quan đến ma túy.

Cho nên, phòng khám trị liệu Methadone trong mắt Trần Dật giống như cánh cửa đầu tiên đưa bệnh nhân mắc nghiện trở thành người bình thường quay trở về với xã hội.

Cho dù bằng con đường nào thì liệu có bao nhiêu người thật sự muốn đi vào. Điều này không sao biết được.

+++

Hiện tại không có bệnh nhân, trong phòng khám chỉ có một nam một nữ bác sĩ đang ngồi nói chuyện. Thấy Trần Dật đi đến, nữ bác sĩ hơi lớn tuổi đeo mắt kính đứng dậy đi về phía cửa sổ uống thuốc.

Nữ bác sĩ nheo mắt cười: “Tiểu Trần, sao đến sớm vậy?”.

Trần Dật đi đến, hơi xoay người lại: “Cũng không sớm đâu ạ, chị Lý bạn nên cháu đến trực thay”.

Phòng khám và kho chứa hàng được quản lý theo phương thức hai người khóa, giám sát 24/24, người khác không được phép và phải được hai bác sĩ trực đồng thời mở khóa mới có thể vào.

Buổi sáng, lúc đi qua thôn Mộc Từ, Trần Dật gặp đồng nghiệp ở cửa trung tâm, nói trong nhà có việc nên đến chậm một chút, nhờ Trần Dật đến trực thay 3 tiếng.

Người bên trong mở cửa phòng, Trần Dật đi vào, thay áo khoác trắng, ký tên lên nhật ký phòng khám, hoàn tất thủ tục giao ban.

Nam đồng nghiệp họ Phương, tốt nghiệp chuyên ngành ở địa phương, 20 tuổi bắt đầu làm việc tại trung tâm sức khỏe cộng đồng, đến nay công tác đã được 4 năm nhưng so với Trần Dật 3 năm tuổi nghề thì lại kém hơn hẳn 2 tuổi.

Tháng sau Tiểu Phương kết hôn, vợ là cô giáo ngữ văn dạy ở trường tiểu học thôn Nhã Lý. Thiệp cưới đã phát gần hết. Đúng hai tuần trước Trần Dật được điều đến thành phố học lớp huấn luyện kiểm soát và ngăn ngừa bệnh tật, cho nên trong đám đồng nghiệp ở trung tâm, hiện tại chỉ còn thiếu mỗi cô.

Trần Dật vừa ngồi xuống, trước mặt đã xuất hiện một tấm thiệp màu đỏ.

Tiểu Phương cười hi hi: “Chị Trần, em chính thức có lời mời chị”.

Trần Dật nhận chiếc thiệp cười, quay sang mỉm cười với Tiểu Phương: “Chúc mừng cậu”.

Tiểu Phương xấu hổ sờ gáy, khuôn mặt từ đầu tới cuối tràn đầy vẻ hạnh phúc.

“Chị Trần cũng nhanh lên, sớm cho bọn em uống rượu mừng nhé”.

Trần Dật bật cười: “Tôi sẽ cố gắng”.

Tán gẫu qua lại vài câu, Trần Dật bắt đầu đối chiếu thông tin của bệnh nhân ngày hôm nay, kiểm tra xem bệnh án có được viết đầy đủ hay không.

Thi thoảng Tiểu Phuong nhìn sang, nhưng cậu ta chỉ nhìn thấy mái tóc đen buộc lỏng lẻo sau gáy, cùng sườn mặt trắng bóc nhu hòa của cô.

Biết rõ Trần Dật luôn làm việc chăm chỉ, mặc dù cảm giác ngồi ngây ra đã quá nhàm chán, Tiểu Phuong cũng chỉ biết ngồi chờ vô vị cho đến lúc hết giờ.

Từng giây từng phút cứ thế trôi qua.

Năm giờ, nhân viên tình nguyện tan sở, cô gái trẻ cởi chiếc áo khoác đồng phục màu lam, đến cửa sổ uống thuốc chào tạm biệt hai bác sĩ.

Nhìn bóng lưng nhân viên tình nguyện rời đi, Tiểu Phuong chợt nghe người ngồi bên hỏi mình: “Hôm nay chỉ có 17 bệnh nhân thôi sao?”.

Tiểu Phuong định thần, ánh mắt rơi vào tập giấy đăng ký trên tay Trần Dật.

“Vâng ạ, chỉ có 17 người thôi”.

+++

Giai đoạn đầu mới thành lập phòng khám, chỉ có không dưới mười bệnh nhân. Sau một năm phát triển, số bệnh nhân đến trị liệu đạt 123 người, trong đó nhỏ nhất 21 tuổi, lớn nhất 58 tuổi. Phần lớn bệnh nhân có lịch sử hút thuốc 5 năm trở lên.

Những nhân viên y tế trong lĩnh vực điều trị Methadone không bao giờ gọi những người nghiện Heroin đến điều trị là “kẻ hút thuốc phiện” hay “con nghiện”, bọn họ cố gắng duy trì mối quan hệ bác sĩ - người bệnh tốt đẹp và bình thường với những người đến tìm kiếm sự giúp đỡ, bọn họ gọi những người đó là “bệnh nhân” hoặc “người mắc bệnh”.

Bọn họ muốn những bệnh nhân tới đây tư vấn và khám bệnh giờ phút nào cũng luôn hiểu rõ về những kiến thức liên quan đến phòng và trị bệnh AIDS, muốn khiến những người đó đến đây mà giống như về nhà của mình. Nhưng nguyện vọng tốt đẹp kiểu này chỉ tồn tại trong mơ mà thôi.

Duy trì điều trị bằng thuốc không phải là một chuyện nhẹ nhàng và dễ dàng, cần người bệnh mỗi ngày hoặc cách ngày tự mình tới khám chữa, đăng ký các thông tin, nộp 10 tệ phí chữa bệnh, sau đó sử dụng thuốc uống dạng lỏng Methadone - thuốc điều trị phù hợp dưới sự giám sát y tế sạch và an toàn. Nhưng Methadone chỉ là đề thay thế, chứ không thể khiến người nghiện hoàn toàn cai khỏi heroin một cách thực sự. Ý nghĩa tồn tại của nó, là khiến cho người nghiện quên đi heroin.

So sánh giữa uống Methadone và hít heroin, giống như là mối liên hệ giữa ăn thịt và ăn rau, khi chấp nhận điều trị bằng Methadone, vẫn có không ít con nghiện không chịu nổi sức quyến rũ từ năng tiên nẫu, tiếp tục lén lút hút heroin. Trong quy định luật pháp liên quan của quốc gia, người cai nghiện trong thời gian trị liệu, một khi bị phát hiện hút hít hoặc chích Heroin hay các ma túy khác, lập tức ngừng trị liệu. Từ kết quả kiểm tra nước tiểu mỗi tháng, sẽ sàng lọc những con nghiện đang cai nghiện...

Một khi kết quả dương tính, con nghiện bắt buộc phải ngừng trị liệu bằng Methadone.

Mà những con nghiện sau khi bị cưỡng chế ngừng trị liệu, lại không thể mua bán và hút chích hàng cấm, hoặc nhiều hoặc ít sẽ trút giận lên nhân viên y tế làm việc ở phòng khám. Họ cảm thấy bác sĩ ngừng điều trị, khiến họ khó chịu, cảm giác khó chịu như moi tìm móc phổi, không thể giải thoát. Thậm chí có người còn chửi bác sĩ tan làm sẽ băm đầu, uy hiếp, dọa dẫm.

Từ ngày phòng khám được mở ra cho đến nay, số lượng bệnh nhân kiên trì theo đuổi trị liệu, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Tháng trước, mỗi ngày có khoảng 20 bệnh nhân tới khám. Đến tháng này, số bệnh nhân đã giảm xuống còn một nửa.

Với tư cách là người phụ trách phòng khám, Trần Dật không tránh khỏi hao tâm tổn trí trước sự thay đổi lên xuống của những con số.

+++

“Tiểu Phuong, cậu thấy phòng khám trị liệu của chúng ta thế nào?”.

Tiểu Phuong đang chìm trong suy nghĩ về buổi hôn lễ, bị Trần Dật hỏi một câu quay trở lại với thực tại.

Cô hỏi, cậu thấy phòng khám trị liệu này như thế nào?

Trước Tiểu Phuong làm ở trên tầng tổng hợp, giờ bị chuyển xuống cơ sở điều trị Methadone chưa được hai tháng. Tự dưng hỏi về phương diện này e là không thật sự hiểu biết cho lắm. Nhưng vì Trần Dật hỏi, cậu liền biết gì đáp nấy.

“Em cảm thấy rất tốt. Thuốc phiện đắt như vậy, nhiều người vì nó mà táng gia bại sản. Nhưng ở phòng khám của chúng ta, chỉ cần mất 10 tệ mỗi ngày, uống một cốc Methadone là có thể có được cảm giác giống như hút heroin. Bởi vậy mà không phát tác con nghiện, cũng không tìm mua ma túy, càng không vì chích vào tĩnh mạch dẫn đến nhiễm AIDS. Đúng là một việc rất tốt”.

Trần Dật lắng lắng nghe, Tiểu Phuong nói xong, cảm thấy như chưa đủ, liền bổ sung thêm một câu: “Chính phủ triển khai mở rộng phương pháp trị liệu này, em cảm thấy đúng là một việc tạo phúc cho nhân loại”.

Im lặng một lúc, Trần Dật mở hồ sơ bệnh án, ánh mắt lướt qua một cái tên.

Cảm thấy cô nhất định còn điều gì đó muốn nói, Tiểu Phuong chuẩn bị sẵn tinh thần để lắng nghe. Nhưng thấy cô sau khi giờ bệnh án ra nhìn, vẫn không nói câu gì, sắc mặt Tiểu Phuong có phần không thoải mái.

Ngẫm nghĩ cái gì không biết.

Đúng là một người khó hiểu.

Mưa tí tách nhỏ xuống, cánh cửa kính bỗng nhiên bị ai đó đẩy ra.

Trần Dật ngược mắt lên.

Người đàn ông mặc chiếc áo mưa màu đen, vóc dáng cao lớn, đỉnh đầu gần như chạm vào khung trên của cửa kính. Anh hơi nghiêng người về phía sau, cởi áo mưa, rồi trở tay khẽ đóng cửa lại.

Trần Dật không nhận ra, khóe miệng mình đang giương ý cười.

Anh thành thạo đi thẳng đến quầy uống thuốc, cúi xuống, đọc một dãy số.

Dãy số này là số hiệu điều trị của bệnh nhân, giống như mã số của chứng minh nhân dân, theo anh ta trong suốt quá trình trị liệu, đến chết cũng không mất.

Tiểu Phuong bật máy tính, nhập số hiệu của bệnh nhân.

Trên màn hình hiện ra một bảng thông tin cá nhân, Tiểu Phuong liếc người vừa tới, rồi đưa mắt nhìn tấm ảnh trong bảng thông tin.

Hỏi: “Anh tên gì?”.

“Tiết Sơn”.

“Anh bao nhiêu tuổi?”.

“32”.

“Nhà anh ở đâu?”.

“Số 56 thôn Bắc Sơn”.

Đó đều là những thông tin cơ bản cần thẩm tra đối chiếu người bệnh đến đây uống thuốc. Sau khi xác nhận không có gì sai sót, Trần Dật chia ra một bản đăng ký, Tiết Sơn nhận lấy, tìm chỗ trống trên bệ, sau khi điền xong thông tin cá nhân, cầm 10 tệ kẹp vào trong bản đăng ký, đưa trả lại.

Chữ viết của anh không rõ ràng, thậm chí hơi cầu thả nhưng chứa đựng sự cứng cáp trong đó.

Trần Dật nhìn lướt qua bản đăng ký, hỏi theo thông lệ: “Bình thường uống nhiều hay ít?”.

Sắc trời u ám, bóng đèn tiết kiệm điện trong phòng khám đã bật, chiếu ánh sáng trắng xuống, xuyên qua cửa sổ kính hắt vào khuôn mặt người đàn ông. Có lẽ bởi vì mái tóc của anh khá ngắn nên càng tôn thêm góc cạnh khuôn mặt, nhìn qua có vẻ cân đối, rõ ràng.

Trên gương mặt không biểu cảm ấy dính vài giọt nước mưa. Xuống chút nữa, đầu vai và trước ngực áo còn lưu vết nước loang lổ.

Người đàn ông cúi thấp đầu, ánh mắt điềm tĩnh, giọng nói trầm khàn: “20 milliliter”.

Đối chiếu liều thuốc không sai, Trần Dật gật đầu, ý bảo Tiểu Phuong chuẩn bị.

Tiểu Phuong đứng dậy, lấy trong chiếc giỏ nhựa bên cạnh một chiếc cốc đo sử dụng một lần, ấn chốt mở của chiếc bình, chất lỏng màu xanh nhạt chậm rãi chảy vào trong cốc.

Trần Dật hỏi thăm thêm.

“Cảm giác của anh thế nào?”.

Tiết Sơn: “Khá tốt và rất hiệu quả”.

Trần Dật vừa cúi đầu viết gì đó lên cuốn sổ vừa hỏi: “Anh bị táo bón nhiều không?”.

Không khí yên lặng hai giây.

Trần Dật ngẩng lên, nhìn bóng dáng cao lớn bên ngoài ô cửa sổ thủy tinh, cho là anh không nghe rõ câu hỏi của mình.

Cô cất cao giọng hỏi lại: “Anh bị táo bón nhiều không?”.

Chứng kiến vẻ ngập ngừng của anh, Trần Dật thoáng mỉm cười: “Bữa trước anh nói vấn đề đại tiện không được thoải mái, giờ thế nào rồi, có thấy khá hơn không?”.

Lại im lặng hai giây, rồi ba giây.

Anh đáp: “Tốt hơn nhiều rồi”.

Trần Dật gật đầu, ghi vào bệnh án.

Vì phải sử dụng methadone trong một thời gian dài, đa số bệnh nhân sẽ bị táo bón hoặc rối loạn chức năng tiêu hóa. Điều này do methadone làm giảm hoạt động của đại tràng, kéo dài quá trình tiêu hóa.

Hai tuần trước, trước khi ra ngoài học nghiệp vụ, lúc anh đến uống thuốc, Trần Dật đã tư vấn về vấn đề này.

Trần Dật sau khi giải thích, khuyến nghị anh nên sử dụng sữa chua, ăn nhiều rau quả, giúp tăng cường khả năng vận động của dạ dày, làm giảm quá trình táo bón.

Tiết Sơn không ngờ, chuyện của hai tuần trước, cô vẫn nhớ rõ.

Tuy nhiên, điều anh không hay chính là, mỗi lần anh xuất hiện đã mang đến cho cô gái trẻ ngồi trong ô cửa sổ kính kia biết bao nhiêu niềm vui.

Bởi vì, tròn một năm rưỡi, tên của anh xuất hiện thường ngày trong bản đăng ký bệnh nhân. Giống như một người bạn cũ, gió mặc gió, mưa mặc mưa, đúng hẹn là tới.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Từ trung tâm sức khỏe cộng đồng đi ra rẽ phải, xuôi thẳng theo đường nhựa khoảng chừng một km, qua khúc cua thứ hai là bến xe thôn Nhã Lý.

Nghiêm chỉnh mà nói, không thể xem đây là bến xe, vì ngay cả một trạm dừng đường hoàng cũng không có, chỉ có thể thông qua bia đá làm mốc bên đường khắc ba chữ "thôn Nhã Lý" để xác định đã đến điểm dừng hay chưa.

Tất cả các loại xe, từ xe buýt, xe ba gác, đến xe đồ đều phải qua "bến" này để trả hoặc đón khách.

Vì lớp quan hệ đó mà xung quanh mọc lên rất nhiều quán ăn vặt, nhà nghỉ, thậm chí có cả một cửa hiệu sửa chữa ô tô nữa.

Giữa các hàng quán là một con đường đất nhỏ, quanh co uốn khúc kéo dài về phía đông, con đường này là điểm cuối cùng kết nối chút náo nhiệt của thị trấn.

Một chiếc xe máy di chuyển trong màn mưa dày đặc, lúc đến trạm dừng, xe giảm tốc độ rẽ vào khúc cua, chạy nhanh về phía hiệu sửa xe đối diện bãi đỗ.

Hiệu sửa xe nằm ven đường là một ngôi nhà lợp tôn mạ màu, tường trắng, mái xanh, mặt tiền cửa hàng không lớn lắm, rộng khoảng năm sáu chục mét vuông, cửa cuốn kéo xuống nửa chừng, trên cửa dính đầy vết dầu máy.

Tiết Sơn dừng xe trước cửa, khom người bước vào trong, nước mưa trên áo theo bước chân anh, chảy thành vệt sau lưng.

Trong cửa hàng bày la liệt đồ nghề sửa chữa, ngay sát cửa dựng một chiếc xe ba bánh cũ đã tróc hết sơn.

Tiết Sơn cởi áo mưa, vắt tùy tiện lên chiếc xe ba bánh, nhìn lướt xung quanh không thấy ai, anh liền tiến về phía căn phòng nhỏ ở trong góc.

Căn phòng rất nhỏ, chỉ kê đủ một chiếc giường gỗ, một chiếc bàn học sinh.

Chiếc đèn trên bàn vẫn bật, tỏa ánh sáng vàng ấm áp nhu hòa, giống như đôi tay dịu dàng, ôm lấy bé gái đang gục mặt xuống bàn.

Tiết Sơn bước chậm dần, khoanh tay đứng ở cửa.

Bé gái xoay mặt về phía anh, ngủ say sưa, hơi thở đều đều, trên đùi đặt một con gấu bông màu nâu cũ kỹ.

Bé gái chỉ mặc một chiếc áo mỏng màu vàng nhạt. Sợ con bé bị cảm lạnh, Tiết Sơn rón rén đi vào, nhấc chiếc áo khoác hồng trên giường, nhẹ nhàng khoác lên vai con bé, rồi chậm rãi ngồi xổm xuống, khẽ gỡ sợi tóc dính vào miệng con bé vén ra sau tai.

Anh thoáng ngáp ngừng, giờ lòng ngón tay thô ráp sờ lên gương mặt nhỏ nhắn trắng mịn của con bé.

Anh lặng lẽ ngắm nhìn hình ảnh bình thân dịu dàng đó, hơi lạnh quanh người dần dần tiêu tan.

Bên ngoài bỗng vang tiếng kéo cửa.

Một giọng nói ồm ồm cất lên: "A Sơn, cậu về rồi đấy à?".

Tiết Sơn vội vàng đứng dậy bước ra ngoài, ra đầu với người kia.

Phương Thanh Dã nhìn anh, nuốt lời định nói vào bụng, bước chân cũng khẽ khàng hơn một chút.

Anh ta đi tới cửa, nghiêng đầu nhìn vào trong phòng, hạ giọng hỏi: "Đồng Đồng ngủ à?".

"Ừ". Tiết Sơn gật đầu, trông mắt hướng về chiếc túi nhựa căng phồng trong tay Phương Thanh Dã.

Có bia, lạc, chân gà, cùng một đồng đồ ăn vặt khác, chắc là mua của mấy quán ngay cạnh nhà.

"Buổi tối ăn mấy thứ này à?". Tiết Sơn hỏi.

Phương Thanh Dã cười ha hả: "Cũng kha khá đấy, nhiều quá một mình ăn không hết".

Phương Thanh Dã xem Tiết Sơn như bạn nối khố, tuy hai người không lớn lên cùng một thôn nhưng từ bé đã theo nhau xuống sông mò cá, trèo cây bắt chim, không trò nghịch ngợm nào là không làm.

Sau này, Phương Thanh Dã ra ngoài làm thuê, mấy năm trước vì xảy ra chuyện nên phải trở về. Cũng hai năm rồi Tiết Sơn mới liên lạc với anh ta, sau đó hai người cùng hùn vốn mở cửa hàng sửa xe.

Anh ta không chỉ thấp hơn Tiết Sơn một cái đầu, dáng người còn béo tốt đôn hậu, khi cười các thớ thịt dòn một chỗ, đôi mắt tí hí híp cả lại.

Nói xong, anh ta lấy trong túi ra một thứ, đưa cho Tiết Sơn: "Mua cho Đồng Đồng ăn".

Tiết Sơn chưa kịp từ chối, Phương Thanh Dã đã nhét thẳng vào tay Tiết Sơn, sau đó toét miệng cười, nháy mắt với anh.

"Không phải bím bím đâu, chỉ là hoa quả sấy khô thôi, bình thường con bé không nói, nên không biết nó thích ăn loại gì. Tôi mua bừa lấy một ít, nếu con bé không ăn thì cậu ăn hộ, đừng để lãng phí".

Tiết Sơn nhìn anh ta, bật cười: "Tôi biết rồi".

"Hôm nay...". Phương Thanh Dã đề nghị: "Uống mấy chén rồi hãy về?".

Tiết Sơn lắc đầu: "Không được, phải đưa Đồng Đồng về nghỉ đã".

Anh nói tiếp: "Cậu cũng uống ít thôi, chúng ta đóng cửa được rồi đấy, trời mưa, buồn bán gì nữa".

Phương Thanh Dã sống trong cửa hàng, buổi tối tiện thể trông coi luôn. Tiết Sơn và Đồng Đồng ở thôn Bắc Sơn cách đó hai ba cây số.

"Ây da, không sao". Mấy vấn đề lật vạt này, từ trước tới nay, Phương Thanh Dã chưa từng làm trái lời anh, bảo sao làm vậy. Hơn nữa, Tiết Sơn còn lo anh ta uống nhiều quên không đóng cửa.

Tiết Sơn đặt túi đồ ăn xuống, quay người vào nhà, ôm con bé đang ngủ say lấn gấu bông vào trong lòng. Anh điều chỉnh tư thế, đặt đầu con bé gối lên ngực mình cho thoải mái.

Việc điều chỉnh khiến con gấu sụt chút nữa rơi xuống đất, Phương Thanh Dã nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy, nhét vào tay Tiết Sơn: "Ui da, sụt tí nữa thì làm rơi mất bảo bối của Đồng Đồng nhà ta".

Cầm gấu bông trong tay, Tiết Sơn bảo Phương Thanh Dã đỡ giúp túi đồ ăn rồi đi ra ngoài.

Chưa ra tới cửa, không đợi Tiết Sơn nhắc nhở, Phương Thanh Dã đã nhấc áo mưa mặc vào giúp anh, trùm Đồng Đồng dưới vạt áo rộng.

Anh đang định mở miệng bảo Phương Thanh Dã hôm nay sẽ không đi xe máy về, dặn anh ta cất xe cho kỹ thì con bé bỗng nhiên động đậy.

Tiết Sơn cúi đầu, xốc vạt áo mưa lên, khẽ hỏi: "Tỉnh rồi à?".

Con bé uốn éo chui đầu ra khỏi áo mưa, ngược đôi mắt to đen nháy nhìn Tiết Sơn, dường như không muốn đi.

Tiết Sơn cũng nhìn con bé, ánh mắt hết sức dịu dàng: "Chúng ta về nhà nhé?".

Con bé rầu rĩ lại nằm xuống ngực Tiết Sơn, từ góc nhìn của anh, có thể trông thấy hàng mi dài của Đồng Đồng.

"Đồng Đồng?". Anh khẽ gọi con bé.

Một lúc lâu sau, Đồng Đồng mới từ từ gật đầu.

Phương Thanh Dã đứng bên không biết phải làm sao, hết nhìn người này người kia. Anh ta thở dài, gài túi đồ ăn vào đuôi xe, thấp giọng nói: "Chỉ có cậu mới kiên nhẫn thế. Vào thôi ấy hả, hỏi hai câu không trả lời là đánh ngay. Thế nên, chăm con trai dễ hơn".

Biết rõ lời anh ta chỉ là nói cho vui mồm nhưng Tiết Sơn vẫn lừ mắt một cái, anh ta lập tức biết điều im bặt.

Vì con bé đã tỉnh nên không cần phải đi bộ về nhà. Tiết Sơn đỡ Đồng Đồng lên xe, anh thì thăm dạn dò: "Lát nữa đi xe, con nhớ ôm chặt bố nhé, biết chưa?".

Anh điềm tĩnh nhìn Đồng Đồng, chờ con bé trả lời.

Im lặng giây lát, cảm nhận được chiếc đầu nhỏ trong ngực mình khẽ gật một cái, đôi bàn tay bé bỏng chậm rãi ôm lấy anh.

Qua lớp áo mưa, Tiết Sơn giờ tay lên xoa nhẹ đầu con bé, nói: "Ngoan quá".

Sau đó, anh quay sang chào Phương Thanh Dã: "Đi đây".

Phương Thanh Dã đáp: "Ừ, đi đường cẩn thận nhé".

Chiếc xe nổ máy ầm ầm lao nhanh vào trong màn mưa.

Từ đường nhựa rẽ vào đường quê chật hẹp, từ rừng cây hoang dã đến đồng ruộng mệnh mang, bên tai là tiếng gió vi vu, tiếng mưa rơi rào rạc, cảnh làng quê dần dần lướt qua tầm mắt.

Phía trước hiện ra mấy ngôi nhà tường trắng, Tiết Sơn thả chậm tốc độ, đứng trước cửa một căn hộ dưới chân núi.

Anh ôm Đồng Đồng xuống xe, bật chiếc ô nhét vào tay Đồng Đồng, bảo con bé đứng bên đợi một lát.

Tiết Sơn mở cánh cửa sắt màu bạc, dắt xe máy vào. Lúc anh quay lại, thấy bóng lưng nhỏ kia cũng vào theo.

Đây là một ngôi nhà hai tầng có sân nhỏ khá bình thường, không nhiều đồ trang trí, trong sân trồng mấy nhánh cây và mấy loài hoa không biết tên. Phía sau nhà là rừng cây thẳng tắp xum xuê, trước cửa là một dòng suối nhỏ chảy róc rách.

Vào nhà, Tiết Sơn lấy một chiếc khăn sạch lau mặt, lau vết nước trên người cho Đồng Đồng. Lau xong, anh dẫn con bé vào bếp, hỏi con bé buổi tối muốn ăn gì.

Bên cạnh bếp chất một đồng thịt nạc, sườn, rau, khoai tây cùng một số thực phẩm khác. Ánh mắt ngây thơ của con bé đảo quanh một lượt, cuối cùng, giờ ngón tay chỉ vào mấy gói mì.

"Muốn ăn mì à?". Tiết Sơn ngồi xổm xuống, nhìn theo con bé.

Đồng Đồng gật đầu.

Do vừa mới lau tóc nên bím tóc của con bé bị lệch sang bên, rù vài sợi xuống tai. Tiết Sơn vén tóc cho con bé, ánh mắt vẫn hết sức dịu dàng: "Mì xào trứng nhé?".

Con bé lắc đầu.

Con bé chưa bao giờ thích ăn trứng, mặc cho Tiết Sơn kiên nhẫn khuyên bảo.

Tiết Sơn nói: "Con vào trong phòng chơi một lát đi. Bố nấu xong sẽ gọi con".

Con bé gật đầu, xoay người ra khỏi bếp.

Nấu mì xong, Tiết Sơn tranh thủ hâm thêm cốc sữa. Sau khi hoàn tất, anh bung bát ra ngoài phòng khách.

Đồng Đồng đang ở trong phòng mình, cánh cửa khép hờ. Tiết Sơn đặt bát xuống đi đến, nhìn qua khe cửa trông thấy cảnh tượng bên trong.

Con bé ngồi co ro cuối giường, hai chân gấp lại, chống cằm lên đầu gối, cánh tay vòng ra trước, nắm gấu bông trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve nó.

Tiết Sơn đẩy cửa, khẽ gọi: "Đồng Đồng, ra ăn mì thôi".

Ở trong góc, Đồng Đồng ngẩng đầu lên, nhìn ra cửa, lẳng lặng đứng dậy, ôm gấu bông vào lòng, đi về phía Tiết Sơn.

Bên bàn ăn, sau khi ngồi xuống, con bé nhìn bát mì phủ trứng trước mặt, mãi không động đũa.

Tiết Sơn bắt đầu ăn, tiếng húp mì si sụp vang lên.

Con bé vẫn ngồi im, không hề nhúc nhích, chăm chú nhìn bát mì sắp trấu. Tiết Sơn thỏa hiệp, gấp quả trứng trong bát con bé bỏ sang bát của mình, cắn một miếng to.

Lúc ngẩng lên, anh thấy Đồng Đồng đang cầm đũa.

Tiết Sơn ăn rất nhanh, hai ba miếng to đã giải quyết xong bát mì, còn bát của con bé thì thừa hơn phân nửa.

Anh ngồi bên nhìn con bé ngoan ngoãn ăn, kìm không được đưa tay xoa mái tóc đen dày như nhung của nó.

"Hình như hơi nhiều thì phải. Ăn hết được không?". Anh hỏi.

Đồng Đồng nhai miếng rau trong miệng, cúi xuống nhìn bát, hết lắc lại gật.

Hiếm khi con bé có hành động pha trò nên anh suýt bật cười thành tiếng.

Mưa vừa nhỏ được một chút không biết lại to lên từ khi nào. Tiết Sơn nghe thấp thoáng có tiếng người gõ cửa.

Anh đứng dậy đi về phía cửa phòng, nghe ngóng cẩn thận. Anh căng dùi, nâng lên đỉnh đầu, chạy chậm ra ngoài.

Cánh cửa sắt mở "két" một tiếng, một người đàn ông hơn năm mươi tuổi đang đứng ngoài cửa, dáng người ục ịch, cầm chiếc ô rách màu đen, mưa xối ướt thân, đôi xăng đan dưới chân dính đầy bùn nhão, nhìn không rõ hình dáng.

Người đàn ông trông thấy Tiết Sơn, nhất thời lúng túng không thốt lên lời.

Ngược lại, là Tiết Sơn lên tiếng trước: "Chú Chu, có việc gì thế?".

Người đàn ông gọi là chú Chu có vẻ luống cuống, dậm chân liên tục, muốn nói lại thôi.

"Việc này...".

Tiết Sơn biết chú đang có chuyện cần mình giúp đỡ nên vội vàng trấn an: "Chú đừng vội, cứ bình tĩnh nói".

Chú Chu "hầy" một tiếng, nói rõ mục đích đến đây.

Thì ra bà cụ nhà chú bị ngã ngoài sân, gãy xương không thể cử động, tình hình có vẻ nguy cấp, chú muốn đưa đến trung tâm y tế xem sao.

Nhưng trong nhà chỉ có vợ chồng chú cùng đứa cháu nhỏ, con cái lại không ở đó. Tuy trong nhà có chiếc xe tải cũ chờ hàng, nhưng không ai biết lái, tìm khắp xóm không thấy ai phù hợp, cuối cùng chú nghĩ tới Tiết Sơn.

Nghe xong, Tiết Sơn không nghĩ ngợi nhiều, nhận lời giúp đỡ.

Nhưng anh lo Đồng Đồng ở nhà một mình, dẫn theo lại sợ phiền toái. Anh liền trao đổi với chú Chu bảo đưa cháu gái sang đây cùng con bé một lúc.

Chú Chu vội vàng nhận lời, Tiết Sơn dặn ông về nhà trước chuẩn bị, mang theo giấy tờ khám chữa bệnh, còn mình sẽ theo sau.

Chú Chu đồng ý đi về.

Về đến phòng, anh thấy Đồng Đồng vẫn đang ngồi ăn mì, dáng dấp như thể chìm trong thế giới yên bình, tất cả huyên náo âm ỉ bên ngoài đều không liên quan gì đến nó.

Tiết Sơn ngồi xuống bên cạnh, nhìn con bé ăn, cẩn thận nhai nuốt: "Bố phải ra ngoài có chút việc, con ở nhà chơi ngoan đợi bố một lát. Lát nữa sẽ có một chị sang đây chơi với con, bên ngoài trời mưa, không được chạy lung tung, biết chưa?".

Thế giới yên tĩnh bị phá vỡ, con bé dừng tay, quay mặt sang nhìn Tiết Sơn, ánh mắt lộ vẻ không mấy tình nguyện.

Tiết Sơn xoa đầu con bé: "Không sao đâu, bố sẽ về ngay".

Bạn đang đọc truyện *Sơn Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4

"Ông gọi cậu ta đến làm gì? Người như thế sao có thể đưa về nhà chứ"

Tiết Sơn kiểm tra xong chiếc xe tải, sau khi xác định vẫn có thể lái được, liền quay về định giúp đưa bà cụ lên xe thì bất ngờ nghe được một câu như vậy.

Thím Chu đang nói chuyện, thấy anh đột nhiên đi vào, bà ta lúng túng buông tay chồng ra, cười ngượng ngáp, sắc mặt vô cùng khó coi.

Tiết Sơn làm như không nghe thấy, anh thông dong bước vào, nói với chú Chu: "Xe không vấn đề gì, đi thôi chú".

"Ừ, được, được". Chú Chu gật đầu, dẫn Tiết Sơn vào căn phòng nhỏ của bà cụ. Lúc đi qua cửa, chú quay lại trừng mắt với vợ mình, ý bảo bà ta không được nói lung tung.

Bà cụ bị đập đùi phải, xương nứt u thành một cục trên da, xung quanh xanh tím một mảng.

Bà cụ đau đến xây xẩm nằm trên giường. Chú Chu đi vào định nâng bà cụ lên, Tiết Sơn liền lên tiếng ngăn lại. Anh bảo cần phải cố định chỗ gãy để di chuyển cho an toàn.

Chú Chu không hiểu lắm về vấn đề này nhưng nghe anh nói vậy, chú cảm thấy có lý, liền đi tìm mấy thanh gỗ và ít vải theo yêu cầu của Tiết Sơn.

Tiết Sơn ngồi xổm bên giường, nẹp cố định thanh gỗ xung quanh đùi của bà cụ. Anh bảo chú Chu đỡ một tay để mình buộc dây vải.

Chú Chu nhìn động tác của anh, trong lòng có chút băn khoăn, nghĩ tới những lời vợ mình vừa nói, có lẽ đã bị anh nghe thấy cả.

Tiết Sơn đang tập trung làm việc của mình, bỗng nghe chú Chu nói: "A Sơn này, thím cháu hay nói lung tung, cháu đừng để bụng nhé".

Tiết Sơn không dừng tay, đáp: "Không sao ạ".

Nhìn động tác nhanh nhẹn thuần thục của anh, chú Chu nghi hoặc hỏi thẳng: "A Sơn, sao cháu lại biết làm những việc này?".

Trong mắt những người dân nhỏ bé thì mấy trò băng bó cố định chỉ có bác sĩ trong bệnh viện mới có thể làm được.

Thất xong nút cuối cùng, Tiết Sơn luồn ngón trỏ vào để kiểm tra độ căng chùng, giọng điệu điềm đạm: "Trước kia cháu có học qua, làm cũng không thạo lắm, dùng đỡ thôi ạ".

Bà cụ rất gầy, chưa đến 45kg. Tiết Sơn một mình bế bà cụ lên, anh bảo chú Chu đứng bên đỡ chân, hai người hợp lực đưa bà cụ lên xe.

Ra khỏi nhà, thím Thắm đứng ngoài từ nãy đến giờ vịn vào chiếc ô che đầu cho bà cụ, theo ra tận xe, bà ta luôn miệng nhắc nhở: "Chậm một chút, chậm một chút, đừng để dính mưa".

Thu xếp cho bà cụ xong, chú Chu theo lên xe, dặn vợ lát nữa dẫn Tiểu Thiên sang nhà Tiết Sơn.

Cửa xe đóng "rầm" một tiếng, thấy bà ta không có phản ứng gì, về mặt không mấy tình nguyện, chú Chu quay cửa kính xuống, quát: "Có nghe thấy không hả?".

Bà ta bĩu môi, sốt ruột trả lời: "Biết rồi biết rồi, nhắc đi nhắc lại".

Không biết vì sao, nói xong câu này, bà ta vô thức nhìn sang ghế lái, phát hiện Tiết Sơn không hề để ý đến mình, mắt nhìn chăm chăm phía trước, vẻ mặt không mấy quan tâm.

Xe rời đi, bà ta đóng cửa sân, chạy chậm vào nhà, gọi đứa cháu gái đang học bài trong phòng mình: "Thiên Thiên, đừng viết nữa, đi ra đây một lát".

Rất nhanh, một bé gái tóc ngắn ngang tai từ trong phòng đi ra, dáng dấp chừng mười ba mười bốn, mặc bộ quần áo đơn giản màu xám.

"Làm gì vậy ạ?".

Thím Chu kéo ghế ngồi xuống, nói: "Cháu sang nhà ông chú bên cạnh đi. Bố của con nhóc vừa mới đưa cụ đi bệnh viện khám bệnh, trong nhà không có ai. Cháu sang trông chừng con bé một lúc".

Con bé tức giận hừ một tiếng: "Nhà con nhóc bị cầm ấy ạ?".

"Đúng đúng, chính là nhà nó đấy. Nhưng cái gì mà bị cầm chửi, ra ngoài đừng có nói lung tung, cẩn thận người khác nghe thấy".

Con bé không quan tâm, chỉ cảm thấy khó hiểu: "Chẳng phải bà không cho cháu sang đó chơi, cũng không cho cháu nói chuyện với ông chú ấy. Bà còn bảo nếu chú ấy cho cháu ăn cái gì cũng không được lấy cơ mà?".

"Là bà nói, nhưng làm sao?".

"Sao giờ bà còn bảo cháu sang đấy?". Con bé bĩu môi, tựa người vào khung cửa nghịch ngón tay.

"Đi một lát thôi, trông chừng con bé, đừng để nó chạy loạn là được". Bà ta dặn thêm: "Nhưng mà cháu phải nhớ kỹ, chớ có đụng vào đồ nhà người ta, cho cái gì cũng không được ăn, nhớ chưa?".

Đương nhiên con bé không mấy may mắn hứng thú: "Dựa vào đâu mà bảo cháu đi. Lại còn không cho động tay động chân, ngồi không chán chết".

Nói xong, con bé bỗng nảy ra sáng kiến: "Cháu có thể dẫn nó sang nhà mình không ạ? Đồ đạc nhà nó cháu không được phép sờ vào, vậy đồ nhà ta thì có thể dùng không ạ?".

Bà ta phẩy tay: "Tùy cháu, miễn để ý đến nó là được".

Con bé nhún vai, cuối cùng cũng mỉm cười.

+++

Gần 7 giờ tối, các bác sĩ đã tan ca từ lâu, chỉ còn duy nhất nhân viên trực ca ngồi trong văn phòng tăng một xem tivi.

Bỗng nghe thấy tiếng bước chân dồn dập truyền đến, sau đó cánh cửa phòng làm việc bị ai đó đẩy ra.

Ông bác sĩ trung niên trực ca đêm giật mình, nhìn về phía cửa ra vào.

"Ôi mẹ ơi, giật hết cả người".

Trên người trên mặt chú Chu dính đầy nước mưa, chú nắm chặt tay bác sĩ, cất giọng cầu xin: "Bác sĩ, mẹ tôi bị ngã gãy chân, bác sĩ mau qua xem thế nào ạ".

Ông bác sĩ rút tay về, khôi phục lại vẻ bình tĩnh: "Bệnh nhân đâu rồi?".

Chú Chu vội đáp: "Vâng, vâng, đến ngay đây".

Nói xong chú xoay người ra ngoài, nửa phút sau, hai người một già một trẻ bế bà cụ đi vào.

Ông bác sĩ nhìn thanh nẹp trên đùi, ánh mắt chợt sáng lên, giời, biết cố định xương gãy cơ đấy.

Nhưng sau khi nhìn rõ vết thương trên đùi bà cụ, ông bác sĩ lập tức lắc đầu: "Chúng tôi không chữa được cho bà cụ đâu. Bị gãy thành ra thế này phải phẫu thuật càng sớm càng tốt. Mau đưa bà cụ lên huyện đi".

Lúc trên đường đến đây, Tiết Sơn đã trao đổi với chú Chu, nói tình trạng bà cụ đến 80 - 90% là phải phẫu thuật mới khỏi được. Bây giờ, đến bác sĩ chuyên khoa cũng nói chắc như đinh đóng cột, khiến người đàn ông hơn năm mươi tuổi như chú Chu nhất thời bị kích động.

Hốc mắt ẩm ướt, chú Chu run giọng hỏi: "Mẹ tôi bị như vậy có nguy hiểm gì đến tính mạng không?".

Ông bác sĩ trả lời: "Làm phẫu thuật chắc chắn sẽ có rủi ro. Mọi người tranh thủ thời gian đi, đưa bà cụ lên huyện, đừng lè mè nữa. Gãy xương nếu không nhanh sẽ bị tổn thương mạch máu, đến lúc đó không thể xử lý được đâu".

Việc đã đến nước này, mọi người chỉ có thể tiếp tục đưa bà cụ lên bệnh viện tuyến trên.

Tiết Sơn không thốt nổi được lời an ủi nào, sau khi bế bà cụ trở lại xe, anh nhanh chóng ngồi vào ghế lái, lẳng lặng lái xe, chạy về hướng thị trấn.

Trên đường đi, anh rút điện thoại gọi cho Phương Thanh Dã. Sau khi xác nhận anh ta không uống quá nhiều, và vẫn trong trạng thái hoàn toàn tỉnh táo, anh dặn Phương Thanh Dã khóa kỹ cửa hàng rồi chạy sang nhà xem Đồng Đồng thế nào, anh cảm thấy hơi lo lắng.

Phương Thanh Dã vốn đang nằm co quắp trên giường xem điện thoại, nghe xong, anh ta liền nhảy dựng lên như cá quẫy, vợ vội chiếc áo khoác chạy ra ngoài.

+++

Màn đêm buông xuống, mọi vật xung quanh cực kỳ tĩnh lặng.

Hết giờ làm, Trần Dật và Tiểu Phương cùng khóa cửa đi về. Nhà của Tiểu Phương ở trên trấn, sau khi chào tạm biệt Trần Dật thì mỗi người một

phương.

Trời mưa quá lâu sẽ khiến mọi người sinh ảo giác, nghe thấy âm thanh gì cũng cho là tiếng mưa rơi.

Ngoài tiếng mưa ra, không còn âm thanh nào khác.

Vì thế mà lúc Trần Dật tắm rửa xong ngồi trên giường sấy tóc, một lúc lâu vẫn không phân biệt được tiếng rầm rầm ngoài cửa kia, rốt cuộc là tiếng mưa rơi hay là tiếng gõ cửa.

Mãi cho đến khi tiếng hô to đó vang lên: "Tiểu Vu Đầu! Mau mở cửa cho mình"

Trần Dật ngạc nhiên chớp mắt một cái, tắt máy sấy đi, vội vàng đứng dậy.

Cô kéo cửa ra, gió đêm cùng bụi mưa phả vào mặt, liếc nhìn người đang xách túi lớn túi nhỏ đứng ở cửa, về mặt ngữ nghĩa: "Sao cậu lại tới đây?".

Ánh mắt Dư Sanh Sanh như muốn phóng hỏa: "Sao mình không được tới hả?".

Không chờ cô kịp phản ứng, Dư Sanh Sanh đẩy Trần Dật ra cứ thế đi thẳng vào: "Đang làm gì thế? Gõ cửa mãi không thấy ra mở".

Trần Dật đóng cửa lại, đi theo vào nhà, nhắc sau lưng: "Cái ô kia".

Dư Sanh Sanh dừng bước, ném hai chiếc túi trong tay xuống dưới đất, đưa chiếc ô còn nhỏ nước cho Trần Dật: "À, sorry, mình quên mất".

Trên nền đất đã đọng một vũng nước.

Trần Dật dựng chiếc ô bên cạnh chiếc hộp nhựa nhỏ, hứng thú đứng dựa bệ bếp, nhìn người đang nằm thẳng cẳng trên giường.

"Làm gì mà kích động thế? Đêm hôm khuya khoắt chơi trò trốn nhà đi".

Dư Sanh Sanh nhìn chằm chằm lên trần nhà màu trắng, cất giọng thều thào: "Kích động? À, cậu có biết mình đang muốn tự tử không?".

Cảm giác một bên giường trũng hẳn xuống, Dư Sanh Sanh quay sang, nhìn người ngồi ở cuối giường.

Bọn cô là bạn thời đại học, không cùng khoa nhưng vì cùng quê nên dần dần thân thiết, sau này biến thành bạn chí cốt.

Tính cách của Dư Sanh Sanh có phần đanh đá, tùy tiện, nóng nảy bốc đồng, không cẩn thận như Trần Dật. Cho nên mỗi khi xảy ra chuyện, người đầu tiên cô nghĩ đến chính là Trần Dật.

Muốn chút bầu tâm sự với cô, muốn phàn nàn với cô, muốn kể hết những chuyện vui và không vui với cô.

Biết biểu hiện của mình sớm muộn gì cũng bị bán đứng, Dư Sanh Sanh thoáng do dự, bắt đầu kể lại mọi việc.

Kể trằng dang một hồi, đến phần sau, càng lúc càng khí thế. Cô ngồi thẳng dậy, khoanh hai chân lại, xoa chân múa tay kể tội của bạn trai.

Trần Dật im lặng nghe hết, sau đó tổng kết toàn bộ ý chính: "Ý của cậu là, Chu Tử Xuyên đang tán tỉnh con gái của sếp à?".

"Đúng thế, đồ đáng khinh bỉ". Con bực tức bay quá giới hạn khiến cô bắt đầu ăn nói ngoa ngoắt.

Đối lập với vẻ kích động của cô, Trần Dật khẽ mỉm cười, giọng nói bình thản: "Có bằng chứng không?".

Dư Sanh Sanh nổi trận lôi đình: "Sao lại không có bằng chứng? Bọn họ nhắn tin mập mờ với nhau, làm như mình ngu lắm ấy".

Dư Sanh Sanh và Chu Tử Xuyên đến năm cuối đại học mới quen nhau.

Hai người cũng là đồng hương, lúc thực tập anh giúp chị, chị giúp anh, cứ tự nhiên như vậy mà hẹn hò.

Dư Sanh Sanh dáng người cao gầy, khuôn mặt khá xinh xắn, lại biết cách ăn mặc nên hồi đại học đã có không ít nam sinh theo đuổi, cũng từng trải qua mấy lần chết vì yêu.

Đến khi ở bên Chu Tử Xuyên, cô bị sự dịu dàng của tuýp đàn ông ấm áp như Chu Tử Xuyên trị cho trở nên ngoan ngoãn, mới yêu chưa tới nửa năm đã hoàn toàn mạng dăng về "Không phải anh thì không chịu gả" rồi.

Tốt nghiệp xong, hai người cùng về quê làm việc. Dư Sanh Sanh làm trợ lý hành chính cho một công ty thuốc lá. Còn Chu Tử Xuyên, ban đầu chỉ làm cho một công ty nhỏ. Sau thi đỗ công chức, liền bước chân vào Cục thuế.

Tết âm lịch nửa năm trước, phụ huynh hai bên gặp nhau. Cả hai bên đều là gia đình lao động bình thường, không quá khác biệt môn đăng hộ đối nên có thể ngồi cùng nhau, ăn một bữa cơm bàn chuyện hôn sự, định sau Tết nguyên đán sẽ tổ chức lễ cưới.

Tình cảm của hai người rất tốt, suốt ngày tình tình tứ tứ, hơn nữa tính cách của Châu Tử Xuyên cũng khá ôn hoà, nên Dư Sanh Sanh khó tránh khỏi sinh ra cảm giác "chẳng có gì phải sợ".

Nhưng mắt thấy người mình sắp lấy tự nhiên dờ chừng chơi cô một vỏ như vậy, Dư Sanh Sanh không thể nào nghĩ thông được.

Sau khi phát hiện ra manh mối tin nhắn, cô đã đến công ty của anh ta lạnh lùng tra hỏi, mặc cho mọi người chê cười, cô không hề quan tâm.

Về đến nhà, cô còn âm ỉ với anh ta một trận. Tâm trạng buồn bực, cô tùy tiện thu dọn mấy bộ quần áo, giặt dỗi bỏ đi, bắt xe chạy hơn hai tiếng để đến chỗ Trần Dật.

"Vu Đầu, cậu nói xem có phải Chu Tử Xuyên hết yêu mình rồi đúng không?"

Giọng điệu vừa mới giận dữ, chớp mắt đã trở nên lo lắng.

Trần Dật cũng chậm rãi nằm xuống, kẻ sát vai Dư Sanh Sanh: "Anh ấy còn yêu cậu hay không thì chính cậu phải là người rõ nhất chứ".

Sanh Sanh quay mặt về phía Trần Dật, một tay chống đầu, vẻ mặt nghi hoặc: "Vậy cậu nói xem, vì sao anh ấy lại nói chuyện một cách mập mờ với con gái của sếp như vậy? Đã thế, anh ấy cũng không còn nhường nhịn mình nữa, động một chút là nổi giận".

Trần nhà vốn màu trắng, nhưng vì ở góc bị rò nước mà để lại một vết loang màu vàng.

Trần Dật nhìn chăm chăm vào vết nước mờ mờ ấy.

Có phải tình yêu thoát nhìn tưởng hoàn mỹ nhưng cuối cùng đều trở thành những đốm loang lổ lộn xộn như tổ ong không?

Bạn đang đọc truyện *Sơn Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Trong đêm tối, tiếng gió xen lẫn tiếng mưa rơi, hai cô gái trẻ nằm tâm sự trên chiếc giường đơn nhỏ hẹp.

"Sanh Sanh, cậu thấy bản thân bây giờ so với trước kia có thay đổi gì không?"

Dư Sanh Sanh chống nửa người dậy: "Thay đổi á?"

"Ừ".

Cô suy nghĩ một lúc rồi trả lời: "Ngoài thêm tuổi, làn da xấu đi, hình như...không có gì thay đổi".

Trần Dật bật cười: "Con bé ngốc nghếch này".

Dư Sanh Sanh tức giận: "Cậu chỉ lớn hơn mình nửa tuổi mà nói chuyện cứ như bà cụ non ấy, không thể chấp nhận được".

"Con bé ngốc nghếch". Trần Dật thân nhiên nói: "Cậu đã trở nên không tự tin rồi".

Dư Sanh Sanh sùng sốt.

Không tự tin ư? Hình như...đúng là như vậy.

Ngày trước, cô tự tin mình xinh đẹp, có nhiều người theo đuổi, không lo không lấy được chồng, tốt nghiệp xong được nhận vào làm trong một công ty có mức đãi ngộ tương đối cao, đã thế còn có một anh bạn trai ngoan ngoãn phục tùng, mọi thứ vô cùng hoàn hảo.

Bắt đầu từ khi nào, cô đã trở nên lo được lo mất, một ngọn gió thổi qua cũng khiến cô thần hồn nát thần tính?

Là từ khi Chu Tử Xuyên thi vào cục thuế, sự nghiệp sáng lạn lên như điều gặp gió ư?

Người đàn ông đáng nể bám dưới váy mình suốt đời, đến khi anh ta dần có được chân trời của riêng mình, đồng thời cũng có kẻ theo đuổi và ngưỡng mộ, thì đã không còn bận tâm bởi ba mớ tình yêu tình nhỏ bé, cũng không lấy "trung trinh bất biến" làm tiêu chí cuộc đời nữa.

Anh ta trở nên tầm thường thế tục, trở nên tha hoá, có thể chòng ghẹo ngả ngón với những người thậm chí chả hề có tình cảm, và luôn chọn cách dựa dẫm nhờ vả những nguồn lực khác để bản thân có thể leo cao.

Anh ta tiến lên phía trước, đi trên con đường chân thực mà tàn khốc.

Còn cô thì cố chấp muốn kéo anh ta dừng lại, để trong mắt anh ta vĩnh viễn chỉ có mình cô, nỗ lực quay về cuộc sống đơn giản tươi đẹp trước kia.

Nhưng không ngờ, bánh răng thời gian đã nghiền nát tất cả, không sao ghép lại như cũ.

Muốn tiến lên phía trước, không lẽ nhất định phải mất đi một thứ gì đó sao?

Dư Sanh Sanh nằm xuống, nghe Trần Dật nói: “Chu Tử Xuyên không phải là người để cậu phụ thuộc. Không ai phụ thuộc vào ai hết. Bất luận thế nào đi chăng nữa, cậu cũng không được vứt lòng bỏ lòng tự trọng của mình”.

“Rất cao thâm”. Cô dần mất lắng nghe, theo thói quen giờ ngón tay cho vào miệng liền bị Trần Dật gạt ra.

“Đừng có cắn móng tay”.

Dư Sanh Sanh ngoan ngoãn thu ngón tay lại, nghiêng người sang bên, choàng tay ra phía trước, ôm eo Trần Dật.

“Tiểu Vu Đầu, lạ lắm nhé”.

Cô vui đầu lên vai Trần Dật, hít ngửi mùi dầu gội thoang thoang.

“Mỗi lần nghe cậu nói xong, mặc dù không hiểu lắm, nhưng mình cảm thấy rất yên tâm”.

“Cho nên mình mới nói cậu là con bé ngốc nghếch mà”. Trần Dật bật cười, lồng ngực khẽ rung rung.

Dư Sanh Sanh thoáng xiết chặt eo cô: “Còn nói mình khờ, thực ra cậu mới là đồ ngốc ấy”.

“Lâm Phóng Bình tốt như vậy không thích, lại chạy tới nơi khi họ có gáy này làm bác sĩ, cậu mới là đồ ngốc”.

Nghe tiếng mưa rơi sột soạt ngoài cửa sổ, Trần Dật im lặng một lúc lâu.

Đột nhiên cô cũng muốn dốc bầu tâm sự.

“Minh và Lâm Phóng Bình sẽ không đi được đến đâu”.

Dư Sanh Sanh ngẩng đầu lên: “Hả?”.

+++

Tình cảm thời đại học, mộc mạc và đẹp đẽ, tiềm ẩn rất ít yếu tố vật chất, chuyện yêu đương tương đối thuần khiết.

Nhưng ngay cả khi họ vô cùng hợp nhau cũng không tránh khỏi đổ vỡ bởi thực tế, chia tay là chuyện không cách nào xoay chuyển.

Bố của Lâm Phóng Bình làm việc trong văn phòng nhà nước, tuy giữ chức vụ không cao lắm nhưng ở vùng quê nhỏ bé này được xem như là có chức có quyền. Mẹ của Lâm Phóng Bình là giáo viên cấp 3, điềm đạm nhã nhặn, sang trọng hào phóng.

Một gia đình như vậy đã bồi dưỡng lên một Lâm Phóng Bình có khí chất nho nhã, cộng thêm tính cách độc lập, quyết đoán khiến Trần Dật không thể không yêu.

Năm Trần Dật tốt nghiệp đại học, Lâm Phóng Bình muốn dựa vào mối quan hệ người nhà để giải trừ bản cam kết phục vụ ngành cho cô. Sau đó tìm cho cô một công việc trong thành phố để hai người vẫn có thể tiếp tục ở bên nhau.

Lúc ấy, trong lòng cô tràn ngập hy vọng.

Có người tình nguyện đứng ra che gió che mưa, xếp đường chỉ lối cho cuộc đời của bạn, thì có gì là không thể chứ?

Bố mẹ Lâm Phóng Bình đã gặp Trần Dật mấy lần. Họ có ấn tượng khá tốt với cô. Họ cảm thấy cô là người con gái thông minh điềm đạm, đáng vẻ xem ra biết hành xử nên đối đãi rất tử tế.

Mãi sau Trần Dật mới biết, về ngoài là vậy, nhưng thật ra loài người thường hay dùng thủ đoạn giả nhân giả nghĩa.

Bố mẹ Lâm Phóng Bình tự nhận không phải là người phong kiến, cũng không có tư tưởng môn đăng hộ đối, chỉ cần con trai mình thật lòng yêu mến, nhân phẩm cô gái không có vấn đề, thiện lương cầu tiến là được, hoàn cảnh gia đình thua kém chút ít không sao.

Nhưng sau khi điều tra rõ hoàn cảnh gia đình của Trần Dật, họ đã im lặng, gọi Lâm Phóng Bình về gấp để nói chuyện. Kết quả cuối cùng, là hai chữ: chia tay.

Không môn đăng hộ đối thì thôi, nhưng họ tuyệt đối không thể để con trai mình kết hôn với con gái của một kẻ nghiện ma túy và giết người.

Có lẽ họ đã thật sự yêu quý Trần Dật nhưng những thông tin sau lưng cô, khiến họ không cách nào chấp nhận nổi.

+++

“Vì thế, sợ Lâm Phóng Bình khó xử nên cậu mới chủ động chia tay đúng không?”. Dư Sanh Sanh hỏi.

Trần Dật mỉm cười, nụ cười ấy tuy có phần chua chát nhưng mang vẻ thản nhiên hiếm thấy.

“Cậu yêu anh ấy, suy nghĩ cho anh ấy nhưng sao anh ấy không biết cách để cứu vãn ư?”. Dư Sanh Sanh buồn bã hỏi.

Trần Dật lắc đầu: “Cậu thấy vì mình quá yêu nên mới buông tay, giải thoát cho đôi phương sao? Thực ra không phải như vậy đâu”.

“Nếu như mình thật sự yêu anh ấy và anh ấy cũng thật sự yêu mình, tình yêu của chúng mình đủ sâu sắc thì mưa to gió lớn hơn thế nữa mình cũng tự nguyện hy sinh vì anh ấy. Cho dù phải chống lại thế giới, chống lại bố mẹ anh ấy, chống lại dư luận. Nhưng vì tình cảm của bọn mình không đủ mạnh, nên mình mới không chấp nhận trò thử thách tình yêu”.

Ngay cả khi cuộc chiến này giành được chiến thắng, lòng tự trọng và sự tự ti trong cô sẽ ngày càng lớn, chỉ e không đủ dũng khí chấp nhận cuộc sống đầy chỉ trích.

“Thực ra mình là người nhất gan và ích kỷ, vì sợ thất bại, sợ mất chút tự tôn cuối cùng nên mới chủ động buông bỏ. Như vậy ít ra còn lưu lại trong nhau những kỷ niệm đẹp đẽ nhất. Thậm chí, còn khiến đối phương vĩnh viễn tồn tại cảm giác áy náy đối với mình”.

Cậu hiểu rồi chứ?

Từ nhỏ lớn lên trong môi trường thiếu tình thương yêu nên trong lòng cô luôn khao khát sẽ gặp được người có thể toàn tâm toàn ý với cô, đến chết không đổi, bất kể là ai cũng không lay chuyển được tình yêu giữa họ.

Dù cho cơ hội đó rất mong manh.

Dư Sanh Sanh im lặng.

Cô cảm thấy lượng tin tức nhận được tối nay khá lớn. Đặc biệt, đây là lần đầu tiên Trần Dật kể hết vấn đề thân thể trước mặt cô một cách nhẹ nhàng và thản nhiên như vậy.

Cô không biết phải nói sao, chỉ đột nhiên cảm thấy, chuyện tòi tẽ của mình chẳng là cái thá gì.

Im lặng thật lâu.

Cô khẽ gọi: “Vu Đầu”.

“Ừ”.

“Cậu biết mình không khéo ăn nói. Nhưng mình tin, cậu nhất định sẽ gặp được người hết lòng vì cậu, ở bên cậu cùng cậu chống lại cả thế giới”.

Trần Dật vươn tay nắm chặt bàn tay đang bám lấy eo mình, nhiệt độ lòng bàn tay vô cùng ấm áp.

Cô hiếm khi cất lời trêu đùa: “Cậu nói như thể mình muốn hủy diệt cả thế giới ấy”.

Dư Sanh Sanh hiểu ra, bật cười ha hả.

Hai cô gái trẻ cười lăn cười bò trên giường, càng cười càng không nhịn được, cười đến mức mặt nhòa mới từ từ dừng lại.

Trong đêm mưa, cây cầu tình bạn giữa hai cô được xây đắp ngày một vững chãi hơn.

Trong khi có một người, không tránh khỏi gặp phải sự cố bất ngờ

+++

Lúc Tiết Sơn nhận được điện thoại của Phương Thanh Dã, xe vừa mới vào thị trấn.

Thấy cuộc gọi, trái tim anh bỗng dưng đập nhanh, dự cảm bất thường.

Phương Thanh Dã nói, không thấy Đồng Đồng đâu.

Sau khi nhận được điện thoại của Tiết Sơn, anh ta lập tức lái chiếc xe ba bánh tới thôn Bắc Sơn.

Anh ta có chìa khóa dự phòng nhà Tiết Sơn. Mở cửa vào, anh ta phát hiện cả ngôi nhà tối đen như mực, không chút ánh sáng.

Cửa phòng khách mở toang, gió thổi đập cánh cửa lay qua lay lại, nhìn khắp phòng không thấy bóng dáng con bé đâu.

Phuong Thanh Dã lật dưới gầm giường lẫn tú quần áo nhưng vẫn tìm không ra.

Nghe Tiết Sơn nói cháu gái chú Chu có sang để trông con bé, Phuong Thanh Dã lo lắng tìm nhà chú Chu, sau khi biết kết quả, anh ta càng nổi điên hơn.

Con nhóc Tiểu Thiên nói, nó sang nhà Tiết Sơn định đưa Đồng Đồng qua nhà mình chơi nhưng Đồng Đồng sống chết không chịu đi. Con bé đành ngồi trông một lúc, trong lúc chán nản, con bé dỗ Đồng Đồng vào phòng ngủ sau đó bỏ về.

Thím Thắm thấy dáng vẻ của Phuong Thanh Dã như sắp ăn thịt người liền cất giọng the thé cãi nhau với anh ta, trách Đồng Đồng đầu óc có vấn đề nên không được đồ thừa cho cháu gái nhà mình.

Chẳng mấy chốc, trong sân toàn là tiếng la khóc kêu oan của bà ta.

Phuong Thanh Dã ghét nhất là loại phụ nữ chanh chua lắm mồm, tóc tai rũ rượi ngồi bệt dưới đất khóc lóc ầm ĩ.

Anh ta tức giận, thiếu chút nữa thì ra tay nhưng nhịn lại được, vội vàng gọi điện cho Tiết Sơn.

Ngón tay xiết chặt vô lăng, Tiết Sơn nghe xong, trầm giọng hỏi: “Cháu gái chú Chu đi lúc nào?”.

Chú Chu ngồi sau nghe vậy sững sốt. Tuy không biết chuyện gì xảy ra nhưng từ khi nhận điện, trông Tiết Sơn không khác gì tảng băng, giọng nói lạnh toát. Chú lo lắng, đoán già đoán non cháu gái nhà mình đã gặp họa.

Đầu bên kia, Phuong Thanh Dã cất giọng ồm ồm hỏi: “Cháu bỏ về lúc mấy giờ?”.

Rất nhanh, anh ta trả lời Tiết Sơn: “Con bé nói khoảng 8 giờ”.

Tám giờ. Tức là 40’ trước.

Phuong Thanh Dã lau nước mưa trên mặt, nói: “À Sơn, mình đoán con bé đã ra ngoài tìm cậu rồi”.

Nếu sau khi cháu gái chú Chu bỏ về, Đồng Đồng chạy ra ngoài một mình. Vậy trong khoảng 40’ đó, con bé có thể đi đâu?

Lần nào ra ngoài, con bé cũng được Tiết Sơn đưa đón, không bao giờ đi đâu một mình. Con bé có thể đến chỗ nào được chứ?

Cảm giác bất lực và sợ hãi xâm chiếm anh. Tiết Sơn không dám suy nghĩ nhiều, mắt nhìn chăm chăm phía trước: “Thanh Dã, cậu tranh thủ đến cửa hàng tìm xem. Mình có cảm giác Đồng Đồng sẽ đến đó”.

Phuong Thanh Dã vỗ đầu một cái: “Đúng đúng, mình sẽ quay lại ngay”.

Tiết Sơn bổ sung: “Đi đường cũng chú ý nhìn xem, xảy ra chuyện nhớ gọi điện, mình sẽ lập tức về ngay”.

Phuong Thanh Dã nghe theo, cúp điện thoại, trợn mắt lườm người phụ nữ chanh chua đứng bên cạnh, hùng hung hỏ hỏ lao ra cửa.

Vì mưa to nên xe cộ trong trấn không nhiều, đường xá thông suốt, Tiết Sơn tăng tốc tới bệnh viện huyện trước 9 giờ.

Bà cụ nhập viện suôn sẻ, chú Chu không dám bắt anh ở lại, bảo anh chạy nhanh về nhà tìm người lúc này quan trọng hơn.

+++

Chiếc xe màu trắng xuyên thủng màn mưa dày đặc, bay nhanh trên con đường quanh co.

Tiết Sơn nghiêng răng, trong đầu không ngừng suy nghĩ –

Đồng Đồng đang ở đâu?

Đồng Đồng có thể đi đâu?

Bỗng nhiên, ký ức vui sâu bỗng vỡ tan thành những mảnh nhỏ, xuất hiện bất ngờ ngay trước mắt.

Anh trông thấy một người đàn ông giống anh như đúc đang quỳ sụp dưới đất, khóc lóc cầu xin.

Anh nghe thấy ai đó hét vào tai anh: “Con mẹ nó, cậu không được buông xuôi nghe không? Chúng tôi tìm thấy con bé rồi, con gái của em trai cậu chưa chết, chúng tôi đã tìm thấy con bé rồi”.

Anh cũng trông thấy trong căn phòng của trại trẻ mồ côi, một bé gái đang đứng núp trong góc, ôm chặt con gấu bông trong tay.

+++

Chiếc di động trong túi rung lên.

Tiết Sơn vội móc điện thoại ra, không nhìn tên mà nhận điện luôn.

Tường bên phía Phương Thanh Đã đã có tin tức, không chờ đối phương mở miệng, anh vội vàng hỏi: “Tìm thấy chưa?”.

Nhưng bên kia ông nghe chỉ vang lên một giọng nữ rất mạch lạc: “Alo”.

Tiết Sơn ngẩn người, giờ màn hình di động ra trước mắt, là một dãy số địa phương lạ lẫm.

Đang định hỏi có phải gọi nhầm số hay không thì anh nghe thấy người bên kia hỏi: “A lô, anh có phải là người nhà của Tiết Hải Đồng không?”.

Bạn đang đọc truyện *Sơn Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Dư Sanh Sanh cúp điện thoại, quay người vào phòng điều trị.

Ngon đèn tiết kiệm điện hắt ánh sáng trắng xuống đỉnh đầu, Trần Dật ngồi xồm, xử lý vết thương cho Tiết Hải Đồng.

Tay trái của cô nắm cổ tay con bé, tay phải nhúng miếng bông vào dung dịch cồn, cẩn thận thoa từng chút một lên miệng vết thương của Đồng Đồng.

Bị đau, con bé rụt tay lại. Trần Dật nắm cổ tay con bé, ấn nhẹ miếng bông, dịu dàng dỗ dành: “Đừng sợ, xong ngay thôi”.

Hốc mắt con bé ngập đầy nước, lặng lẽ nhỏ xuống.

Liếc thấy Dư Sanh Sanh đi vào, Trần Dật hỏi: “Thế nào, gọi được chưa?”.

Dư Sanh Sanh đáp: “Gọi được rồi, là người nhà của con bé, chắc họ đang tìm cuống lên, nghe giọng điệu lo lắng lắm, bảo sẽ tới ngay đây”.

Trần Dật gạt đầu, lấy miếng gạc sạch phủ lên vết thương, sau đó dán băng cố định vào.

Con bé ngồi trên ghế, chiếc ghế hơi cao, hai chân lắc lư trong không khí. Trần Dật ngồi xồm nên thấp hơn Đồng Đồng, cô phải ngẩng đầu lên mới thấy rõ vệt nước mắt trên mặt con bé.

Cô rút trong túi quần ra tờ khăn giấy, giờ tay lau nước mắt và vết bùn, cất giọng an ủi: “Không sao, bố mẹ sẽ đến đón cháu về nhà ngay bây giờ”.

Đồng Đồng im lặng thu cánh tay đã được băng bó để trước ngực, trong lòng vẫn ôm chặt gấu bông, khẽ khịt mũi gạt đầu.

+++

Là Dư Sanh Sanh phát hiện ra con bé trước.

Trong lúc hai người nói chuyện quên trời quên đất, Dư Sanh Sanh bỗng dung đói bụng, thèm ăn mì. Buổi tối chưa kịp ăn uống đã vội vàng lái xe tới đây.

Trời mưa to như vậy, mấy quán ăn nhỏ bên cạnh trung tâm, giờ này có lẽ đã đóng cửa. Trần Dật đề nghị nấu mì trứng cho Dư Sanh Sanh ngay trong ký túc.

Đương nhiên mì ăn liền có sức hấp dẫn hơn mì sợi, Dư Sanh Sanh thêm rõ dãi, bụng réo òng ọc, nghĩ đến mùi thơm mà nuốt nước bọt ừng ực.

Trần Dật mặc bộ quần áo ở nhà màu xanh nhạt, đang định thay đồ đi ra ngoài cùng Dư Sanh Sanh, thì Dư Sanh Sanh đã xua tay, cất giọng hào sảng: “Không cần, không cần, để mình tự mua, không cần phiền đến cậu”.

Cô bảo Trần Dật đun nước lên trước, tiện thể chuẩn bị trần cho cô hai quả trứng. Sau đó, Dư Sanh Sanh hào hứng cầm ô đi ra ngoài.

Cô mặc chiếc váy hoa liền chít eo, thay giày cao gót bằng đôi dép lê của Trần Dật, trên vai là chiếc áo khoác lúc ra cửa Trần Dật bắt cô mặc thêm. Trần Dật bảo nhiệt độ ngày và đêm ở đây chênh nhau rất lớn, trời lại mưa, sợ cô bị cảm.

Nhưng vừa ra đến cửa, Dư Sanh Sanh vẫn phải rùng mình vì bị khí lạnh tấp vào mặt.

Trong lúc co đầu rút cổ đi qua tầng tổng hợp, cô trông thấy một bé gái.

Bé gái cầm chiếc ô to màu đen, toàn thân lợt thỏm bên trong, lưng thường đi về phía tòa nhà của trung tâm.

Từ phía Dư Sanh Sanh nhìn sang, cô chỉ thấy thấp thoáng gấu quần trắng ướt đẫm, vạt áo khoác màu hồng nhạt của con bé, tay cầm một con gấu bông.

Mới đầu Dư Sanh Sanh không để ý, cô đi thẳng tới hiệu tạp hóa vẫn mờ bên đường, mua vội hai gói mì trước khi bà chủ đóng cửa.

Lúc cầm túi đồ ăn quay lại, cô trông thấy con bé đang đứng trước cửa phòng điều trị methadone, ngẩn cổ nhìn vào trong phòng khám tối om.

Dư Sanh Sanh bước chậm dần, ánh mắt vô thức dừng trên người đứa bé.

Cô thấy đứa bé xoay người rồi đi, được mấy bước lại lộn trở lại. Cuối cùng, đứng dưới mái hiên của tầng tổng hợp.

Đàn muỗi nháy múa bu quanh ngọn đèn lơ mờ treo trên xà nhà.

Con bé tựa lưng vào vách tường, chậm rãi ngồi xổm xuống, cong người ôm chân, cầm chống đầu gối, tay cầm gấu bông không nhúc nhích.

Đêm hôm khuya khoắt, con bé trú mưa? Hay chờ ai đó?

Lòng hiếu kỳ thúc chân Dư Sanh Sanh lại gần.

Cô bước lên thềm, quan tâm hỏi thăm: “Bạn nhỏ, muện như thế này, sao lại ngồi đây một mình?”.

Con bé cúi đầu ôm chặt gấu bông, không nhìn cô, cũng không trả lời.

Bị làm lợ, Dư Sanh Sanh không nhụt chí, bước thêm mấy bước lên bậc thềm, đến bên cạnh con bé, hỏi tiếp: “Nhà cháu ở đâu? Có muốn gọi điện cho bố mẹ tới đón không?”.

Vẫn không có câu trả lời.

Bình thường, Dư Sanh Sanh không đủ kiên nhẫn để hỏi han một đứa bé ‘bất lịch sự’ như thế. Nhưng không hiểu vì sao, cô cảm thấy đứa bé này có chút cô đơn và đáng thương.

Hỏi gì cũng không nói, chẳng lẽ con bé...không nghe được?

Dư Sanh Sanh giật mình bởi suy đoán đó. Cô đặt chiếc ô sang bên, túm váy ngồi xổm xuống, vươn người tới trước mặt đứa bé, giơ tay ra hiệu: “Này, cháu gái, cháu có nghe thấy cô nói gì không?”.

Khoa chân múa tay dường như đã có tác dụng, đứa bé từ từ ngẩng đầu lên nhìn cô, sau đó khẽ cúi đầu xuống.

Ở khoảng cách gần, cô có thể thấy rõ từng vết bùn đen trên mặt, tóc tai rối bù, cùng đôi mắt to tròn ngập nước hết sức đáng thương của con bé. Trái tim Dư Sanh Sanh như có ai đó bóp nhẹ, thoáng cảm giác khó chịu.

“Sao cháu ngồi đây? Nhà ở gần đây không?”. Cô hỏi.

Đứa bé lắc đầu.

Không ở gần đây, vậy đêm hôm khuya khoắt chạy tới trung tâm làm gì?

Trong đầu chợt lóe lên, Dư Sanh Sanh lại hỏi: “Có phải người nhà cháu làm bác sĩ ở đây không? Cháu đến tìm bố mẹ hả?”.

Mất mấy giây để tiêu hóa câu hỏi, con bé lắc đầu, sau đó lại gật đầu.

Dư Sanh Sanh ngạc nhiên, một lúc sau mới hiểu ra vấn đề: “A, cô biết rồi, cháu đến tìm bố mẹ đúng không?”.

Đứa bé lại gật đầu.

Dư Sanh Sanh có cảm giác đã tìm ra mấu chốt của vấn đề, cô quyết định làm nữ hiệp, lập tức gọi di động cho Trần Dật.

Hai phút sau, Trần Dật mặc áo khoác len chạy đến.

Sau khi nghe Dư Sanh Sanh mất nửa buổi kể lại tình hình, cô gọi điện cho bác sĩ trực đêm, hỏi thăm đêm nay có bệnh nhân nào phải nhập viện truyền dịch hay không, đầu kia đáp lại: không có.

Nhìn dáng vẻ nhếch nhác đáng thương, hỏi gì cũng không nói của con bé, Trần Dật đề nghị bác sĩ trực đêm mở cửa tầng một, nói bên ngoài trời lạnh, muốn dẫn đứa bé vào, bảo con bé ngồi đó để từ từ hỏi thăm tình hình.

Con bé do dự không chịu đi vào. Trần Dật mỉm cười, dịu dàng nói: “Đừng sợ, cô là bác sĩ ở đây, chúng ta vào tránh mưa rồi bảo bố mẹ cháu đến đón được không?”.

Con bé bán tin bán nghi bước vào trong.

Thấy trên người đứa bé toàn bùn đất, Trần Dật đoán có lẽ con bé bị ngã. Đợi con bé ngồi xuống, cô kéo ống quần của nó lên kiểm tra, phát hiện trên cánh tay có một vết xước dài hai cm, tuy máu đã ngừng nhưng vết thương hình như còn dính ít bùn.

Vị bác sĩ trung niên đang định đi ngủ thì bị gọi dậy, nhìn hai cô gái trẻ muốn vào việc vào người, ông không nói gì, để mặc Trần Dật tùy tiện sử dụng phòng khám, lúc đi ra còn đóng cửa lại.

Trần Dật dẫn con bé vào phòng khám, mùi thuốc sát trùng ngập ngụa khiến con bé bối rối.

Trần Dật kéo ghế bé con bé ngồi lên. Cô rửa sạch tay, vừa bắt đầu cẩn thận kiểm tra miệng vết thương, vừa hỏi: “Bị ngã à?”.

Đứa bé gật đầu.

Dư Sanh Sanh đứng bên nhìn, sốt ruột, tiến lên nói nhỏ vào tai Trần Dật: “Vu Đầu, cậu xem con nhóc này có phải... có phải bị cầm không? Hỏi gì cũng không nói, chỉ biết lắc đầu với gật đầu”.

Trần Dật quay sang khẽ lườm Dư Sanh Sanh. Không phải phủ nhận, mà do cô cảm thấy không nên nói chuyện này trước mặt trẻ con.

Cô vuốt ống tay áo phải của con bé xuống, nhẹ nhàng nói: “Vết thương bị dính bùn, cô sẽ lấy ra giúp cháu, như vậy mới không đau nữa”.

Con bé sững sốt nhìn cô.

Trần Dật vừa làm, vừa hỏi thăm hoàn cảnh của con bé.

“Cô có thể hỏi cháu năm nay mấy tuổi được không?”.

Con bé thoáng suy nghĩ, sau đó gật đầu.

Cô nhìn dáng người gầy tong teo của nó, đoán mò: “Năm tuổi?”.

Lắc đầu.

Trần Dật lại hỏi: “Hay sáu tuổi?”.

Gật đầu.

Dư Sanh Sanh đứng bên cảm thán: “Bé tí thế mà đã sáu tuổi rồi cơ à? Mình có đứa cháu trai sáu tuổi, to khỏe như trâu, lớn hơn nhóc con này cả cái đầu”.

Trần Dật mỉm cười, không trả lời cô, tiếp tục hỏi con bé: “Cháu có nhớ nhà mình ở đâu không?”.

Gật đầu.

Trần Dật hỏi thêm: “Vậy cháu có nhớ số điện thoại của bố mẹ cháu không?”.

Thời nay, có rất nhiều phụ huynh dạy con cái học thuộc số điện thoại của mình, tránh cho bọn trẻ ra ngoài bị lạc không biết cách gọi người nhà tới giúp đỡ.

Con bé suy nghĩ một lúc, sau đó đặt gấu bông ôm trong lòng nãy giờ sang một bên, vươn tay vào trong cổ như muốn lôi thứ gì đó ra.

Trần Dật nhìn động tác của con bé, ra hiệu cho Dư Sanh Sanh giúp một tay.

Thì ra con bé định kéo sợi dây đeo trên cổ. Sau khi kéo ra, cô chỉ thấy một tấm thẻ ngoắc vào sợi dây, trên thẻ ghi ba chữ ‘Tiết Hải Đồng’, phía dưới là một dãy số điện thoại.

+++

Ngồi trên ghế đợi một lúc, bên ngoài hình như có tiếng động, Dư Sanh Sanh đứng phắt dậy, bước nhanh ra cửa nhìn.

Một người đàn ông mập lùn mặc chiếc áo mưa màu đỏ, người đầy bụi bặm, mặt mũi lộ rõ vẻ lo lắng chạy đến.

Dư Sanh Sanh vội hỏi: “Anh là người nhà của Tiết Hải Đồng à?”.

Phương Thanh Dã sốt ruột đến độ thở không ra hơi, gật đầu liên tục: “Vâng vâng, tôi tới đón con bé, cảm ơn cô nhé”.

Anh ta quay về hiệu sửa xe tìm, trên đường cũng nhìn đi nhìn lại mấy lần nhưng vẫn không thấy bóng dáng Đồng Đồng đâu. Ngay khi anh ta lo lắng dậm chân chờ ăm ỉ thì Tiết Sơn gọi điện tới.

Anh nói, Đồng Đồng đang ở trong trung tâm sức khỏe cộng đồng thôn Nhã Lý, bảo anh ta mau chóng qua đó.

Trần Dật nghe thấy tiếng động liền dắt tay con bé ra.

Phương Thanh Đã trông thấy Đồng Đồng, hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngồi phịch xuống đất.

“May quá, may quá, tìm thấy rồi”. Anh ta lẩm bẩm, nói năng lộn xộn.

So với về kích động của anh ta, con bé lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Trần Dật kéo tay con bé, hỏi: “Chú ấy là bố của cháu à?”.

Con bé nhìn Phương Thanh Đã, lắc đầu.

“Cái gì?”. Dư Sanh Sanh hai tay chống nạnh, cao giọng nói với người đàn ông trước mặt: “Anh không phải là người nhà của con bé?”.

Phương Thanh Đã đầu thèm quan tâm nhiều như vậy, anh ta tiến lên định túm lấy tay Đồng Đồng.

Trần Dật kéo con bé ra phía sau, đứng cản đường trước.

Phương Thanh Đã dậm chân, vội vàng giải thích: “Tôi là cha nuôi. Cô em à, bố của con bé bảo tôi tới đón nó. Anh ấy đang trên đường từ thị trấn về. Biết tin con bé chạy ra ngoài, ai cũng nóng ruột. Đồng Đồng, ngoan nào, cháu nói với mấy cô này, chú là cha nuôi của cháu đi”.

Nửa câu sau là anh ta nói với đứa bé đứng sau lưng Trần Dật.

Con bé nghe vậy, thò đầu ra, buông lỏng tay Trần Dật, chậm rãi đi về phía Phương Thanh Đã.

Phương Thanh Đã nhếch môi cười, vươn tay về phía con bé: “Đúng rồi, đúng rồi, Đồng Đồng mau lại đây”.

Con bé lại gần, đặt bàn tay nhỏ bé vào trong lòng bàn tay xù xì thô ráp ấy.

Phương Thanh Đã ôm con bé vào lòng.

Đồng Đồng bị vây trong lòng ngực của người đàn ông, quay đầu liếc nhìn Trần Dật, đáp trả ánh mắt thoáng nghi ngờ của cô.

Trần Dật khẽ gật đầu với nó.

Trần Dật nhìn hai người dẫn dờ: “Vậy anh đưa con bé về đi. Tay cháu nó bị thương, chú ý đừng để chạm nước. Hôm sau đến trung tâm để thay băng”.

Phương Thanh Đã vội kéo tay Đồng Đồng ra xem, thấy miếng gạc dán trên cánh tay gầy teo tóp của con bé, hốc mắt anh ta đỏ lựng.

Anh ta luôn mồm nói cảm ơn, sau đó xin lưu số điện thoại để hôm sau tự mình đến nhà cảm tạ.

Dư Sanh Sanh nghe buồn cười, đứng là người trọng nghĩa.

Trần Dật trả lời: “Không cần đâu, chuyện nhỏ ấy mà. Anh đưa con bé về nhà nghỉ đi”.

+++

Cùng nhau che chung chiếc ô, Dư Sanh Sanh kéo tay Trần Dật về phía ký túc xá, cầm theo hai gói mì tôm mua nửa tiếng trước.

Nhưng lúc này, cô đã hết cảm giác thèm ăn.

Cô tự cảm thấy mình là người dễ thỏa mãn, hành hiệp trọng nghĩa, giúp người làm vui.

Cô không còn cảm thấy lạnh nữa, toàn thân giờ như có dòng nước ấm chảy qua, sôi sục nhiệt tình.

Trần Dật phát giác ra tâm trạng của Dư Sanh Sanh, liền hỏi: “Vui thế cơ à?”.

“Đương nhiên rồi”. Giọng cô không che giấu được cảm giác sung sướng: “Vu Đầu, cậu xem việc làm này của chúng ta có được tính là làm chuyện tốt không để lại danh không?”.

Trần Dật bật cười: “Nữ hiệp, cậu nói rất hay”.

Trần Dật nhìn dáng vẻ hà hê của Dư Sanh Sanh, chuyện tình cảm phức tạp lúc trước không biết đã bay biến tận đâu tận đâu. Trần Dật nhẹ nhàng cầm tay cô, nói:

“Cậu đã làm rất tốt, nếu như hôm nay không phải do cậu lưu tâm phát hiện, không biết đứa bé đó sẽ phải ngồi bao nhiêu lâu, người nhà con bé chắc phải mất rất nhiều thời gian mới có thể tìm thấy nó”.

“Có câu nói như thế nào ấy nhỉ. Việc thiện tuy nhỏ nhưng có thể cứu được cả một gia đình”.

Dư Sanh Sanh bật cười: “Hi hi, mẹ mình thường bảo làm chuyện tốt sẽ gặp may mắn, làm điều ác sẽ gặp ác báo. Chúng ta làm vậy có phải sẽ được trả ơn không?”.

Trần Dật tò mò: “Cậu muốn được trả ơn như thế nào?”.

Suy nghĩ vài giây, Dư Sanh Sanh trả lời: “Bảo ông trời ban cho mình một bé gái đáng yêu gấp trăm lần bé gái lúc này đi”.

Trần Dật không nhịn được cười: “Cậu hay thật”.

Mưa vẫn rơi, thời gian tiếp tục trôi, Trái Đất không ngừng quay, ngày đêm thay đổi.

Đau khổ và hạnh phúc, sẽ luân chuyển số phận của mỗi con người.

Giờ phút này, Trần Dật không thể ngờ. Trong đêm mưa ngày hôm nay, một việc thiện nho nhỏ đã làm thay đổi cả cuộc đời cô.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Con đường nhỏ của làng quê sau cơn mưa mang một vẻ đẹp tươi mát.

Trong những vũng nước gồ ghề to nhỏ phản chiếu trời xanh mây trắng, hoa dại cỏ dại, bức tranh phong cảnh đẹp đẽ như ngưng tụ lại.

Xa xa trên núi, những rừng tùng Vân Nam cành lá rậm rạp được gió mưa gột sạch hết bụi bặm, dưới nắng chiều dịu dàng, tiếp tục xanh rì.

Sau cơn mưa yên tĩnh, một chiếc xe ba bánh màu đỏ chạy trên đường làng.

Người đàn ông điều khiển chiếc xe mặc một chiếc áo ba lỗ màu trắng, đầu trọc lốc, thân hình ục ịch.

Miệng anh ta ngâm nga hát, tuy lạc tông, nhưng rất vui vẻ, cơ thể lắc lư theo những cú xóc nảy của thân xe, tay tự gõ nhịp.

"Chờ anh lên tỉnh, lái xe Benz về đón em "

"Đến lúc ấy sẽ ôm em trong lòng, nói lại câu anh yêu..."

Bỗng rầm một phát, tiếng hát đột nhiên im bật, chiếc xe ba gác đứng khựng bên đường.

Phương Thanh Đã giật mình, tắt máy nhảy vội xuống.

Toàn bộ thân xe đổ nghiêng sang bên trái, hơn nửa bánh xe lọt xuống vũng nước. Gạch ngói chất đầy phía sau cũng đua nhau đổ sang bên, vỡ một mớ.

Con đường làng rộng gần hai mét, mặt đường chỉ chít ổ gà lớn nhỏ, bao lần anh ta tỉnh bơ lái qua.

Vậy mà không thể ngờ, tay lái lùa cũng có lúc thất thủ.

Phương Thanh Đã giờ tay lên bứt tóc, đây là động tác quen thuộc của anh ta khi cần phải suy nghĩ. Tay vừa chạm vào liền phanh kịp - ồ, đầu đã cạo sạch nên chưa quen.

Anh ta đẩy mạnh nhưng bánh xe chỉ trôi trên mặt nước chút xíu sau đó lại trượt xuống.

Suy nghĩ một lúc, anh ta bảo bé gái ngồi trong xe: “Đồng Đồng, chúng ta xuống trước, đẩy xe lên rồi đi tiếp nhé?”.

Tay phải ôm gấu bông, tay trái nắm chặt dây an toàn, con bé khẽ gật đầu.

Phương Thanh Dã ôm Đồng Đồng xuống xe, con bé ngoan ngoãn đứng bên lề đường còn anh ta mồm môi mồm lợi đẩy đất xe lên.

Thử mấy lần không thành công, anh ta đứng chống nạnh thờ hồng học, cảm thấy vóc người ụ mỡ này đúng là vô dụng.

Anh ta ngó nghiêng xung quanh, thấy có một ngôi nhà dưới chân núi cách đó không xa, Phương Thanh Dã chép miệng tính qua nhờ người giúp đỡ.

Anh ta chỉ về hướng ấy, nói với Đồng Đồng: “Nhóc con, chú qua bên kia tìm người giúp, cháu đứng yên ở đây nhé?”.

Con bé nhìn theo hướng ngón tay anh ta chỉ, quay sang gạt đầu.

Anh ta chạy tắt qua con đường ruộng nhỏ bên cạnh. Ngôi nhà này không xây công, trên bờ kè được xây bằng xi măng là ba gian nhà ngói xanh trắng tằm tấp.

Trong nhà thấp thoáng tiếng người trò chuyện, Phương Thanh Dã ngấm nghĩ sắp xếp câu từ xem sao cho lịch sự.

Tiếng nói phát ra từ gian giữa, cánh cửa khép hờ, Phương Thanh Dã đi đến, nghiêng đầu định gõ cửa thì bên trong bỗng nhiên có người đi ra.

“Ồ”. Bất thành linh va phải cái đầu bóng loáng của Phương Thanh Dã, thư ký Triệu hốt hoảng lui về sau một bước.

Phương Thanh Dã mỉm cười: “Bác à, bác có thể giúp tôi một việc được không?”.

Thư ký Triệu nhìn anh ta dò xét: “Anh là?”.

Gương mặt Phương Thanh Dã đầy vẻ trang trọng: “Chào bác, bà tôi là người của thôn Thạch Thấp. Nhà ở dưới chân núi Tiểu Hoa, hai hôm trước mưa to nhà bị dột. Hôm nay hết mưa tôi tới sửa giúp, không ngờ xe bị sa hố. Bác xem có thể đẩy giúp tôi được không?”.

Nói xong, anh ta chỉ về hướng chiếc xe: “Kia kia, chiếc xe ba bánh màu đỏ ấy”.

Thư ký Triệu bước ra ngoài, sau khi xem xét tình hình liền đồng ý giúp đỡ.

Phương Thanh Dã hớn hờ dắt ông ta qua, không để ý căn phòng sau lưng còn có một người khác nữa.

Hai người hợp lực quả nhiên suôn sẻ hơn rất nhiều, cộng thêm thư ký Triệu là dân quanh năm lao động, sức khỏe không tệ. Thoáng chốc, họ đã đẩy xong chiếc xe ba bánh thoát khỏi vũng nước.

Phương Thanh Dã rút bao thuốc ra, niềm nở cảm ơn.

Thư ký Triệu không hút thuốc, sau khi từ chối, ông vẫy tay rời đi. Phương Thanh Dã cũng không dài dòng, ôm Đồng Đồng vào xe, đặt con bé ngồi lên ghế trước, tiếp tục ngậm nga, lái xe đi.

Xe đi xa, ánh mắt Đồng Đồng vẫn lưu lại ngôi nhà dưới chân núi.

Hình như con bé đã nhìn thấy một cái bóng quen thuộc.

+++

Bà nội của Phương Thanh Dã sống một mình trong ngôi nhà cũ dưới chân núi Tiểu Hoa.

Càng thêm tuổi, tính tình bà cụ càng trở nên gàn dở, lúc vui vẻ, lúc lại dễ tính. Bố mẹ và anh em trong nhà không ai chịu nổi, thường để mặc bà cụ, rất ít khi đến thăm nom.

Phương Thanh Dã nghịch ngợm từ bé, vài ba bữa lại bị hàng xóm xung quanh đến nhà mách tội, người trong nhà mắng anh ta là đồ gây họa. Chỉ có bà nội, mỗi lần Phương Thanh Dã bị bố rút dây lưng đuổi đánh khắp sân là đứng ra che chở, nói giúp anh ta vài câu.

Sau này khi trở về, anh ta không về nhà, gần như không lui tới nhà bố mẹ và anh trai mà chỉ quanh quẩn với bà nội, nói chuyện ăn cơm cùng bà.

Bà cụ năm nay đã 83, năm trước kiểm tra sức khỏe phát hiện bị teo não, trí nhớ bắt đầu suy giảm, thường xuyên không phân biệt được ai với ai.

Thì thoảng Tiết Sơn đến thăm bị bà cụ nhận nhầm, bà luôn miệng gọi anh là cháu nội ngoan bỏ lơ Phương Thanh Dã đứng bên. Cũng có lúc bà cụ còn giật dử hỏi anh ta là ai, tại sao lại xuất hiện trong nhà mình.

Phương Thanh Dã không để bụng, miễn bà cụ vui là được, còn anh ta thì không quan trọng.

Hai hôm trước trời mưa to, lo nhà bà cụ bị dột. Sáng sớm, trời vừa tạnh, Phương Thanh Dã đã vội vã chạy sang, phát hiện trong nhà ngập đầy nước.

Bà cụ tóc bạc trắng cầm chiếc chậu nhôm, ống quần xắn cao, chân trần lội nước, tát từng ca ra ngoài.

Thân hình bà cụ mong manh như sắp bị gió thổi gục. Mỗi lần bà cụ chạt vật khom người múc nước, lúc đứng lên toàn thân lại run rẩy.

Phuong Thanh Dã nhìn cảnh ấy, hốc mắt bỗng nhiên đỏ lựng.

+++

Đỗ xe, Phuong Thanh Dã nhảy xuống, ôm Đồng Đồng xuống theo, anh ta bảo con bé tự chơi trong sân một lát.

Đồng Đồng ngoan ngoãn nghe lời đi ra góc sân, ở đó có một luống hoa nhỏ không rõ tên, màu tím, cánh hoa nở hé hé. Con bé hứng thú, ngồi bên ngắm chăm chú.

Phuong Thanh Dã đỡ những tấm ngói còn dùng được xuống xe, xếp vào trong giỏ tre, khiêng về phía chiếc thang để bên cạnh.

Chiếc thang hướng lên nóc nhà, Phuong Thanh Dã nhanh chóng trèo lên, gọi: “A Sơn, đón này”.

Có tiếng chân sột soạt, một lát sau Tiết Sơn thò nửa người ra khỏi mái hiên.

Tiết Sơn vươn tay nhận chiếc giỏ.

Để đắp ngói mới phải che lỗ hổng trước.

Che xong, Tiết Sơn và Phuong Thanh Dã tính toán chỗ ngói cần lợp. Tuy không có nhiều chỗ bị hỏng nặng nhưng xem ra khó có thể chịu nổi trận mưa tiếp theo.

Vật tư không đủ, sau khi tính toán, Tiết Sơn ở nhà bà cụ nấu cơm trưa, còn Phuong Thanh Dã lái xe lên trấn mua thêm một ít.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi để làm luôn trong ngày.

Tiết Sơn ở trong bếp bầm bầm thái thái, thi thoảng nhìn Đồng Đồng đang chơi một mình qua cửa sổ.

Anh đang gọt khoai tây thì bỗng nhiên bà cụ đi vào.

Anh cất lời chào ‘bà’ nhưng thấy vẻ mặt bà cụ bất thường.

Bà cụ nhìn Tiết Sơn chăm chăm, giọng điệu phẫn nộ: “Cậu là ai? Sao lại chạy vào nhà tôi thế này?”.

Tiết Sơn dừng động tác trong tay, kiên nhẫn giải thích với bà cụ: “Bà ơi, cháu là bạn của cháu nội bà đây”.

Bà cụ lão đảo lại gần Tiết Sơn, khom lưng quan sát.

Một lúc sau, vẻ mặt bà lão mới trở lại bình thường: “Cậu đúng là... bạn của Tiểu Dã?”.

Tiết Sơn cúi đầu tiếp tục thái thịt: “Đúng vậy bà ạ”.

Kỷ niệm về đứa cháu trai bỗng nhiên trào ra, mắt bà cụ lấp lánh nước, run run hỏi: “Cậu có biết Tiểu Dã sống thế nào không? Nó có ăn uống đầy đủ không? Có còn hay đánh nhau với người ta không?”.

Tiết Sơn nghe vậy, biết bà cụ lại bị lẫn.

Nhưng anh vẫn nhẫn nại trả lời: “Tiểu Dã không sao, cậu ấy sống rất tốt, bữa nào cũng được ăn thịt, không ai dám bắt nạt cậu ấy đâu”.

Bà cụ vừa nghe vừa gật đầu, nước mắt nhỏ tong tong: “Thế thì tốt rồi, tốt rồi”.

Trần an tâm trạng của bà cụ xong, Tiết Sơn đang định khuyên bà về phòng thì phát hiện có người đứng ở cửa bếp.

Anh đưa mắt qua người bà cụ nhìn Đồng Đồng, hỏi: “Sao lại vào đây? Đói bụng hả?”.

Con bé khề mỉm cười, lắc đầu.

Tiết Sơn phát hiện, hình như lâu rồi anh không thấy con bé cười. Cho nên, trông thấy nụ cười bất ngờ ấy, anh có phản ngạc nhiên.

Chính lúc này xảy ra một chuyện.

Bà cụ bỗng dưng đoạt con dao phay trong tay Tiết Sơn, xoay người, hai tay run run nâng con dao lên cao, chỉ vào Đồng Đồng đang đứng ở cửa.

Không biết bà cụ định làm gì nhưng Tiết Sơn kịp phản ứng, cướp ngay con dao.

Vừa đụng vào cổ tay, bà cụ liền loạng choạng té xuống, con dao chuyển hướng quay về phía bà cụ

Sợ bà cụ bị ngộ thương, Tiết Sơn duỗi một tay, nhanh nhẹn bắt lấy chuỗi dao, xoay mạnh về phía mình, tay kia túm thắt lưng bà cụ đỡ dậy.

Bà cụ gãy dựa, hét to với Đồng Đồng: “Mày tới đây làm gì? Cút ngay, cút về nhà mày ngay”.

Đồng Đồng hoảng hốt co rúm người, ôm chặt gấu bông vào lòng, đưa mắt nhìn Tiết Sơn.

Trong lúc ngấm hoa, Đồng Đồng bắt được một con ốc sên. Thấy đáng yêu, con bé định chạy vào khoe bố.

Tiết Sơn đồ dành bà cụ, dùng lực chuyển con dao sang tay mình, đặt trở lại trên thớt.

Anh nói với Đồng Đồng: “Đừng sợ, không có chuyện gì đâu, con ra ngoài sân chơi đi”.

Con bé vẫn không dám cử động, ánh mắt tràn đầy lo lắng theo sát Tiết Sơn.

Bà cụ thở hắt hắt, đứng không vững, dựa nửa người vào Tiết Sơn. Bà cụ đột nhiên níu tay Tiết Sơn, ra sức kéo anh: “Cháu nội ngoan, nhanh lên, mau đuổi đứa con hoang kia đi, mau đuổi nó ra khỏi nhà bà đi”.

Tiết Sơn cau mày, cao giọng nói: “Bà, đó là Đồng Đồng, con gái của cháu. Bữa trước bà còn cho con bé ăn kẹo, bà nhớ không?”.

Bà cụ lắc đầu, đáng vẻ không tin.

Không biết lấy sức lực ở đâu, bà cụ bỗng đẩy Tiết Sơn, lao nhanh ra cửa, vung nắm đấm lên. Miệng liên tục mắng nhiếc: “Đứa con hoang này, cút ra khỏi nhà tao mau”.

Đồng Đồng sợ hãi lùi lại mấy bước, không ngờ vấp phải ngưỡng cửa, ngã nhào về phía sau.

Tiết Sơn lao nhanh tới trước mặt Đồng Đồng, ôm vội con bé.

Phòng bếp có cửa, Tiết Sơn trở tay đóng lại, nhốt bà cụ bên trong, mặc bà cụ đập cánh cửa mục nát rầm rầm.

Sau khi cài then, Tiết Sơn ôm Đồng Đồng đi nhanh ra sân.

Trước kia đã từng gặp tình huống tương tự, không hiểu sao bà cụ đột nhiên động thủ, gặp ai cũng đánh.

Nhưng như hôm nay, trực tiếp đoạt dao định chém người vẫn là lần đầu tiên.

Tiết Sơn thả Đồng Đồng, ngồi xổm xuống, nắm tay con bé, khề khàng an ủi: “Đừng sợ, đừng sợ, con đứng ở đây một lát nhé”.

Con bé cúi đầu, không trả lời.

Tiết Sơn theo ánh mắt con bé, phát hiện con bé đang nhìn chăm chăm vào tay mình.

Anh không để ý, trong lúc cướp dao, cánh tay không may bị dao xoẹt phải.

Miếng vết thương không sâu, nhưng máu chảy đầm đìa, thoát nhìn trông rất ghê người.

Anh thu tay về, mỉm cười với Đồng Đồng: “Không sao, con đứng ở sân chơi ngoan. Bố và cha nuôi vào nói chuyện với cụ một lát”.

Anh buông cánh tay Đồng Đồng, đứng lên, lau qua vết máu, xoay người vào bếp.

Sau lưng, Đồng Đồng chạy theo mấy bước mới dừng lại. Ánh mắt vẫn dán chặt vào vết thương trên tay Tiết Sơn.

Trong lúc đứng ở sân, con bé bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, cúi xuống nhìn miếng gạc trắng trên tay mình rồi lại ngẩng lên nhìn cánh cửa gỗ đóng chặt, quay người rời khỏi mảnh sân nhỏ,

+++

Hôm nay Trần Dật nhàn rỗi, nhân cơ hội trời tạnh, cô bảo thư ký Triệu dắt vào thôn Thạch Tháp, ở đó còn ba cụ chưa được kiểm tra sức khỏe.

Lúc còn hai cụ cuối cùng, thư ký Triệu có việc đi trước. Sau khi Trần Dật đo huyết áp đường máu, nghe tim phổi, kiên nhẫn hỏi tình trạng bệnh tình của cụ ông xong, cụ bà vợ ông lão kiên quyết bắt Trần Dật ở lại ăn cơm.

Bà cụ nhiệt tình không cho Trần Dật đi, sống chết muốn giữ cô ở lại dùng cơm. Thậm chí, bà cụ còn lôi cả chân giò ừ muối để dành đến tết ra để thiết đãi.

Không nỡ từ chối, Trần Dật bảo họ làm chút thức ăn đơn giản là được.

Ông bà cụ có hai người con, vợ chồng con trai con gái ra ngoài làm thuê, cháu chắt cũng theo bố mẹ học hành ở đó, quanh năm suốt tháng, đến tết âm

lịch mới được về nhà.

Bình thường chỉ có hai thân già bầu bạn, hôm nay có thêm người ăn cơm cùng, ông cụ vui lắm, nụ cười treo suốt trên mặt.

Ăn trưa xong, Trần Dật ra vòi nước ở sân giúp bà cụ rửa bát, ông cụ hứng khời lên ngọn đồi thấp sau nhà đào dương xỉ, bắt Trần Dật cầm đi.

Dòng nước trong trẻo vùng sơn dã xối vào tay Trần Dật lạnh thấu xương. Cô rửa xong đặt bát vào chiếc giỏ tre cho ráo nước. Lúc bê chiếc giỏ vào nhà, cô bỗng thấy một đứa bé từ ngoài đường nhỏ đi vào.

Cô đã gặp đứa bé này đêm hôm trước. Dáng vẻ chất vật đáng thương của con bé vẫn hiện rõ mồn một trước mắt cô.

Trần Dật ôm chiếc giỏ vào trong bếp. Lúc quay ra, cô thấy con bé đã đứng ở sân.

Con bé tết tóc đuôi sam, trên người mặc chiếc áo ngắn tay mỏng màu hồng nhạt, trước ngực in hình hai bé thỏ trắng đáng yêu, gấu quần jeans lấm lem bùn.

Trong lòng vẫn ôm chú gấu bông cũ màu nâu.

Con bé đi thẳng về phía Trần Dật.

Ánh mắt như cầu xin giúp đỡ?

Bạn đang đọc truyện *Sơn Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Trần Dật ngờ ngợ con bé tìm đến mình nên buột miệng hỏi: “Cháu tới tìm cô đấy à?”.

Con bé gật đầu, đến bên Trần Dật, gơ tay trái ra, khế nắm lấy bàn tay phải đang buông thõng của cô.

Trần Dật ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt con bé, hỏi: “Nhà cháu ở gần đây sao?”.

Đồng Đồng lắc đầu, nắm tay Trần Dật chặt hơn.

Không gần, sao lại xuất hiện ở đây?

Trần Dật nhìn con bé, thoáng mỉm cười, vén mấy sợi tóc rơi trên trán ra sau tai: “Vậy cháu tìm cô có chuyện gì?”.

Con bé cầm tay Trần Dật, định dẫn cô ra ngoài khoảnh sân nhỏ. Nhưng do lực không đủ mạnh, mặt sân lại lỏng bong nước, lòng bàn chân trơn trượt, không kéo được Trần Dật đi.

Trần Dật hiểu ra, đứng lên theo lực của Đồng Đồng: “Cháu muốn dẫn cô đi đâu à?”.

Con bé xoay người gạt đầu, lực tay vẫn không giảm.

Đêm hôm trước, Trần Dật có ấn tượng cực kỳ sâu sắc với con bé.

Tuy không nói, nhưng muốn làm gì, nên làm gì, trong lòng con bé đều hiểu rất rõ.

Lúc này, nhìn con bé có vẻ nôn nóng.

Có lẽ do sợ Trần Dật không chịu đi theo, Đồng Đồng bỗng buông tay cô, gơ cao cánh tay phải lên, vung vẩy miếng gạch trắng trước mặt Trần Dật.

Trần Dật giữ tay con bé, nhìn vào miếng gạch, hỏi: “Tay làm sao à?”.

Đồng Đồng lắc đầu, chỉ vào vết thương trên tay mình trước, sau đó xoay người, chỉ về một hướng khác giữa quả đồi cách đó không xa.

Nói thật, Trần Dật nhìn nhưng không hiểu.

Ngay khi con bé lặp lại động tác này lần thứ ba, trong đầu cô chợt lóe lên suy đoán: “Có người bị thương? Vết thương ở tay giống như cháu đúng không?”.

Ánh mắt Đồng Đồng sáng rực, miệng hé mở, găng nói nhưng cuối cùng chỉ có thể phát ra mấy tiếng ‘ô ô’.

Không phát được thành lời nên con bé đành ra sức gật đầu.

+++

Phuong Thanh Dã vừa xếp ngồi và mấy tấm gỗ lên xe thì nhận được điện thoại của Tiết Sơn.

Nhìn tên người gọi, anh ta tưởng Tiết Sơn giục về ăn cơm. Đang định báo cáo tiến độ bên này, kết quả vừa ‘alo’, câu nói đầu tiên của đối phương khiến anh ta giật mình.

Tiết Sơn bảo, lại không thấy Đồng Đồng đâu.

“Cái gì?”. Con nhóc dạo này sao ấy nhỉ, hai ba hôm lại mất tích.

Nhưng sao lại không thấy?

Tiết Sơn kể sơ qua tình hình. Anh đoán có lẽ do Đồng Đồng sợ quá nên mới bỏ trốn. Anh bảo Phuong Thanh Dã khi về nhớ quan sát hai bên đường, còn anh sẽ tìm quanh đây, duy trì liên lạc.

Cúp điện thoại, Tiết Sơn đứng ở sân, ngắm nhìn cảnh núi rừng xanh ngắt, bỗng cảm thấy trong lòng trống rỗng.

Anh nhận Đồng Đồng về ở với mình chưa đến một năm.

Lúc mới bắt đầu, con bé không muốn tiếp xúc với ai, liên tục không gật không lắc. Sau này, dưới sự kiên nhẫn dẫn dắt của anh, tuy con bé vẫn không mở miệng nhưng dần dần đã biết sử dụng ngôn ngữ cử chỉ để diễn tả ý mình.

Đêm hôm trước, khi anh đưa nó về nhà, Đồng Đồng đã nhìn anh bằng ánh mắt mãi không thể nào quên. Sau khi nhận nuôi, đây là lần đầu tiên anh bắt gặp ánh mắt nhớ nhung ý lại của nó.

Giống như mũi khoan, khoan sâu vào trong lòng anh.

Đau âm ỉ rồi bỗng nhiên lóe lên một tia vui mừng.

Khoảnh khắc ấy, trong đầu anh có một ý niệm – chỉ cần Đồng Đồng khỏe mạnh, bình an trưởng thành. Dù thời gian có dài đằng đặc, dù sự thực tương lai con bé không thể mở miệng nói chuyện được nữa, anh cũng sẽ dùng cả đời để che chở con bé trong vòng tay mình.

Đây là điều duy nhất anh có thể làm và cũng là chuyện duy nhất anh có thể làm được.

+++

Trần Dật cảm thấy hành động của mình có vẻ điên rồ.

Đi gần 20’ vẫn chưa đến nơi, chân trời xám thoáng chốc đã không nhìn ra sắc màu nguyên thủy.

Đồng Đồng như sợ Trần Dật bỏ về, liên tục nắm tay cô không buông. Chân bước tuy nhanh nhưng do móng chân nhỏ và ngắn nên tốc độ không nhanh.

Trần Dật muốn hỏi con bé vài câu nhưng từ ngữ không thể thốt ra khỏi miệng.

Không hiểu vì sao, cô phát hiện mình tin tưởng cô nhóc 6 tuổi này.

Thậm chí cô còn có cảm giác, không cần biết mất bao nhiêu lâu và bao nhiêu xa, cũng không cần biết điểm đến là ở đâu nhưng cô chắc chắn một điều, đúng là có một người bị thương đang chờ cô tới cứu.

Nhưng càng đi, trong lòng cô lại nổi lên một suy nghĩ khác: Sao con bé lại biết mình đang ở đây?

Trong lúc cô còn đang nghi hoặc thì con bé bỗng dừng bước.

Con bé chỉ vào ngôi nhà ngói xanh cũ kỹ rộng chừng 20m² ở phía trước, Trần Dật gật đầu.

Trần Dật đưa mắt quan sát ngôi nhà rồi cúi xuống nhìn con bé khẽ cười. Cô đưa tay xoa đầu Đồng Đồng, bảo: “Đi thôi”.

Con bé dắt cô vào.

Sau khi tiến vào chiếc sân nhỏ, Trần Dật chú ý tới đống ngói vỡ dưới nền đất như vừa được dỡ trên mái xuống vất ở đây.

Ngôi nhà rất yên tĩnh, mấy tán cây trước sân gió thổi xào xạc.

Đồng Đồng đứng trong sân, nhìn xung quanh rồi đi về căn phòng xây bằng gạch ở bên cạnh.

Con bé đi đến cửa bếp, do dự vờn tay, khẽ đẩy cánh cửa gỗ ra.

Bên trong không một bóng người.

Bố không có ở đây, cái người đáng sợ kia cũng không có ở đây.

Trần Dật theo sau, thấy trên bếp vẫn chất một đồng nguyên liệu nấu ăn và nửa củ khoai tây thái sợi đặt trên thớt. Cô cúi đầu hỏi Đồng Đồng: “Trong nhà không có ai à?”.

Con bé không có phản ứng, cô cũng hơi nghi ngờ.

Lúc này, sau lưng vang lên tiếng gõ cửa.

Hai người đều vô thức quay đầu tìm nơi phát ra âm thanh.

Tiếng động ấy phát ra từ căn phòng đã bị khóa trái.

Miệng vừa hỏi: “Ai đấy?”, Trần Dật vừa bước qua.

Trên cánh cửa gỗ cũ kỹ dán một bức tranh hộ pháp đã phai hết màu, giữa hai cánh cửa có một khe hẹp nhỏ, Trần Dật xuyên qua khe hở quan sát bên trong, tối om, không thấy gì.

Nhìn kỹ lần nữa, hình như...

Cô chạm phải ánh mắt của ai đó.

Cô vô thức lui về sau một bước, đuôi mắt liếc sang, con bé cũng theo tới đây.

Cô cúi đầu nhìn ổ khóa cài trên cửa, hỏi Đồng Đồng: “Trong nhà có ai không? Sao khóa thế này?”.

Con bé mù mờ, ngó Trần Dật lăm lăm.

Thôi được, tự mình lần mò xem sao.

Cô mở miệng: “Xin hỏi, ai ở bên trong đây ạ?”.

Thấp thoáng có tiếng chân bước và tiếng người ‘ô ô’ như bị nghẹn.

Cô ghé sát vào, nhấc ổ khóa lên xem, chỉ nghe ‘cách’ một tiếng, chiếc khóa bung ra.

Thì ra cánh cửa không khóa, nhìn không kỹ lại tưởng có khóa.

Cô lưỡng lự, hỏi lại lần nữa: “Bên trong có ai không ạ? Bác có phải là người nhà của Tiết Hải Đồng không? Bác bị thương ạ?”.

Qua lớp cửa, một giọng nói yếu ớt vang lên:

“Thả tôi ra...”.

“Tôi muốn đi tìm cháu tôi...”.

Là giọng nói của một bà cụ, rất rõ ràng.

Trần Dật ngạc nhiên, trong đầu thoáng hiện lên hình ảnh một bà lão bị những đứa con bắt hiều vây nhốt.

Cô quay sang hỏi Đồng Đồng: “Người bị thương ở trong đây à?”.

Bị thương là bố mà, không phải người này, hơn nữa chính bé đã để bố bị thương.

Con bé vội lắc đầu, kéo Trần Dật ra ngoài.

Đi được vài bước, Trần Dật nắm tay con bé lại.

Đồng Đồng quay sang, phát hiện trong mắt đối phương nổi lên một tia lạnh lẽo.

Cô hỏi: “Đây không phải là nhà của cháu?”.

Lắc đầu.

Lại hỏi: “Cháu dẫn cô tới đây, người cháu muốn cô chữa trị vết thương cho không phải là bà cụ kia đúng không?”.

Lắc đầu.

Tựa như lắc đầu không đủ để biểu đạt, con bé chỉ vào gian phòng kia, vẻ mặt làm như thể ‘ở trong đó rất đáng sợ’.

Trong phòng, tiếng bà cụ vẫn vọng ra, vô cùng thê lương: “Có ai không? Bên ngoài có người không? Cứu tôi, cứu tôi, cho tôi ra đi”.

Nghe giọng nói ấy, Trần Dật lạnh sống lưng.

Những kỷ niệm xưa cũ tưởng chừng đã lãng quên bỗng rớt vào tâm trí.

Trần Dật không kịp phỏng đoán hàm ý con bé biểu đạt, cô lập tức quay đầu, không nói năng gì, đến trước cửa phòng, mở khóa đẩy cửa ra.

Trông thấy bà cụ tóc bạc phơ đứng co ro bên trong, rốt cuộc Trần Dật cũng quay lại với thực tại.

Không phải, không phải bà của cô.

Đây là một gương mặt hoàn toàn xa lạ, không phải bà ngoại của cô.

Bà cụ thấy cửa đột nhiên bật mở, ánh mắt ánh lên mừng rỡ, khóe miệng toét ra, không để ý đến Trần Dật đang đứng sững sốt ở cửa. Bà cụ tiến lên trước, đẩy cô sang bên, đi ra ngoài.

Vì sao, vì sao không phải bà ngoại?

Cuối cùng, là do cô đã tới muộn ư?

Chậm trễ trọn 10 năm

Trần Dật đứng ngây ở đó, một lúc sau mới lấy lại tinh thần.

Mãi cho đến khi sau lưng vang lên tiếng bà cụ quát the thé: “Cút ra ngoài, đứa con hoang!”.

Cô hoảng hốt quay đầu, thấy bà cụ đang điên loạn bỏ nhào về phía Đồng Đồng.

Trần Dật chạy vội theo, kéo tay bà cụ, đứng ngăn trước mặt con bé.

Bà cụ giương nanh múa vuốt, sắc mặt dữ tợn, miệng liến thoắng không ngừng: “Mày muốn hại cả nhà tao ư? Cút ra ngoài, cút ra ngoài mau!”.

Trần Dật hoàn toàn không hiểu nhưng bảo vệ cho một đứa trẻ thì không có gì là sai. Cô đặt hòm thuốc sang bên, dồn sức túm chặt hai tay bà cụ đang khua khoắng loạn xạ.

Đồng Đồng hoảng hốt trốn sau lưng Trần Dật, xiết chặt vạt áo khoác trắng của cô.

“Đồng Đồng?”. Giọng một người đàn ông bỗng vang lên từ phía sau.

Con bé quay đầu lại, nhân cầu sáng rực, buông vạt áo Trần Dật chạy tới.

+++

Tiết Sơn tìm xung quanh rất lâu. Còn Phương Thanh Dã cũng trèo lên mấy ngọn đồi Đồng Đồng hay chơi để kiểm mấy lần.

Đầu óc anh như bị tê liệt, không rõ tâm trạng.

Rõ ràng đã che chở cho con bé đến như thế nhưng một lần nữa anh lại làm mất con bé.

Anh quay trở lại, định về nhà bà cụ xem Đồng Đồng đã về chưa.

Đi đến gần, anh nghe thấy bà cụ đang la hét.

Không khuyến bảo được bà cụ, Đồng Đồng lại không thấy đâu, trong lúc cấp bách, anh đành phải nhốt bà cụ vào trong phòng.

Nhưng bà cụ đã ra bằng cách nào?

Bước nhanh tới, thấy cảnh tượng trước mắt, anh vô cùng ngạc nhiên.

Một cô gái mặc bộ quần áo trắng đang đứng chắn giữa bà cụ và Đồng Đồng, dường như có ý định ngăn không cho bà cụ làm ‘tổn thương’ Đồng Đồng. Trần Dật cũng nghe thấy tiếng ai đó gọi “Đồng Đồng”, phát giác đứa bé sau lưng mình đã chạy đi, cô quay lại, sắc mặt thoáng cứng đờ.

Đúng là bọn họ đã gặp nhau rất nhiều lần.

Nói đúng hơn, sau hơn nửa năm kiên trì đến phòng khám uống thuốc, Trần Dật đã nhớ rất kỹ gương mặt này.

Cô còn nhớ rõ tên, tuổi, địa chỉ, số chứng minh, số điện thoại cùng lịch sử hút chích của anh.

Nhưng những thứ đó chỉ giới hạn trong phạm vi ‘người bệnh’ và ‘bác sĩ’. Ngoại trừ liên quan đến việc điều trị, họ không có thêm bất kỳ trao đổi nào khác.

Không thể phủ nhận, hai người đều biết rõ về nhau.

Trong hoàn cảnh hiện tại, vì đối phương đột nhiên xuất hiện nên trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc giống như nhau.

+++

Trong sân bày hai chiếc ghế.

Tiết Sơn ngồi một cái, Đồng Đồng đứng nghiêm bên cạnh, ôm cánh tay bị thương của Tiết Sơn suốt, thi thoảng lại liếc nhìn Trần Dật đang rửa tay dưới vòi nước.

Trần Dật rửa tay rất lâu, cô cảm thấy có một sự lúng túng không hề nhẹ.

Vừa rồi Tiết Sơn ra tay giúp khống chế bà cụ, sau khi đưa bà cụ vào trong phòng, anh kể sơ qua tình hình của bà cụ cho cô nghe.

Cảm giác áy náy, Trần Dật nhất thời im lặng, một lúc sau chỉ biết nói một câu: “Xin lỗi anh, do tôi không nắm rõ tình hình”.

Tiết Sơn cũng không đề bụng: “Không sao”.

Biết lý do Đồng Đồng bỏ đi, Tiết Sơn đành phải giải thích cho Trần Dật biết vết thương của mình không nghiêm trọng lắm.

Trần Dật đương nhiên cũng nhìn ra.

Nhưng Đồng Đồng không muốn thả cô ra như vậy, ánh mắt vẫn đầy vẻ cầu xin. Trần Dật mềm lòng, nhìn đứa bé một lòng một dạ lo lắng cho Tiết Sơn. Suy nghĩ một lúc, cô nói: “Hay là làm khử trùng để con bé yên tâm”.

Lúc cô nói câu này, ánh mắt rơi trên cánh tay của Tiết Sơn, trên đó có một vết thương dài chừng 5-6 cm đã khô máu.

Người đàn ông trước mặt cô trông rất bình thường.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu tro, chiếc quần dài màu đậm, chân đi đôi giày nhựa giản dị, dưới đế dính đầy bùn đất.

Đầu tóc anh gọn gàng, gương mặt không để lộ nhiều cảm xúc, cánh tay trần không quá vạm vỡ nhưng nhìn rất mạnh mẽ rắn chắc.

Toàn thân anh toát lên vẻ nam tính trai tráng thường xuyên vận động hoặc lao động, không gầy gò ốm yếu giống phần lớn những người bệnh nghiện heroin khác.

Bởi vì lý do gia đình, Trần Dật từng có tư tưởng trút bỏ mọi hận thù dai dẳng từ khi còn bé vào những bệnh nhân đặc biệt này. Cô cũng vô thức phân chia họ thành đủ loại cao thấp khác nhau.

Nhưng dần dần cô hiểu ra một điều, ai cũng có sai lầm, là sai lầm lớn, hay sai lầm nhỏ mà thôi.

Kết quả tạo ra không thể đảo ngược, quan trọng hơn vẫn là, chấp nhận trả giá bao nhiêu để bù đắp cho sai lầm của chính mình.

Đối với những người nghiện heroin mà nói, sự bù đắp quan trọng nhất là tránh cho họ đắm chìm vết xe đổ.

Cô từng xem qua bản ghi chép quá trình hút heroin của Tiết Sơn. Trong hồ sơ bệnh án có ghi, anh vô tình bị nghiện thuốc trong quá trình giao tiếp với bạn bè. Trước khi tiếp nhận điều trị, anh từng có 3 năm hút thuốc, số lượng mỗi lần hút vô cùng lớn, trải qua hai lần cường chế cai nghiện.

Số người bị bạn bè lôi kéo dính vào heroin không ít, thời gian nghiện hơn ba năm không hề nhỏ, người chết vì ma túy cũng rất nhiều.

Vì vậy, với lịch sử nghiện hút như của Tiết Sơn, thoát nhìn không hề có ‘điểm sáng’ gì đáng nói.

Nhưng anh lại có ý chí hồi cải mãnh liệt, chủ động tới phòng khám methadone để chữa bệnh.

Thực ra, không phải bệnh nhân cai nghiện nào đến với phòng khám cũng dễ dàng được điều trị.

Bộ phận kiểm soát dịch bệnh đã đưa ra 5 quy định, yêu cầu bệnh nhân tiếp nhận trị liệu phải có đầy đủ 5 điều kiện tối thiểu sau:

1. Nhiều lần cai nghiện nhưng không thoát khỏi heroin.
2. Cường chế cai nghiện từ 2 lần hoặc tái giáo dục thông qua lao động 1 lần trở lên.
3. Tuổi từ 20 trở lên.
4. Có hộ khẩu là dân địa phương.
5. Hoàn toàn có năng lực dân sự.

Người nghiện ma túy đã bị nhiễm HIV được tiếp nhận điều trị mà không cần đến mục 4 và 5.

Nhưng ngay cả khi được điều trị thì vẫn có rất đông bệnh nhân tự động bỏ giữa chừng hoặc bị ép buộc phải dừng lại.

Tiết Sơn đáp ứng tất cả 5 tiêu chuẩn trên.

Anh đã đến.

Anh là một trong những người bệnh có nhiều ‘quá khứ’ kiên trì cho đến tận bây giờ.

Về điểm này, Trần Dật hết sức kính trọng.

Sự kính trọng đó không liên quan đến sai lầm, đến quá khứ của anh. Cô kính phục anh bởi ý chí ngoan cường tránh xa ma túy của anh.

Không ai đánh thức được người đang giả vờ ngủ.

Và giống như thế, cũng không ai ngăn được một người đang ngủ say tỉnh lại lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Trong hộp thuốc không có nhiều đồ. Máy đo huyết áp, ống nghe vẫn đang để ở nhà vợ chồng ông cụ lúc nãy.

Trần Dật ngồi trước mặt Tiết Sơn, đầu hơi cúi xuống, lấy từng món đồ trong hòm thuốc, cẩn thận khử trùng vết thương cho anh.

Vết máu nhanh chóng được rửa sạch, để lộ lớp da cánh tay màu đồng nhạt ban đầu. Da anh hơi ửng đỏ, có lẽ do bị cháy nắng trong một thời gian dài.

Động tác của Trần Dật không quá nhẹ nhàng, thậm chí hơi mạnh tay. Lúc tẩy trùng, Tiết Sơn cảm thấy hơi đau một chút nhưng anh không để tâm, không rên lấy một tiếng.

Anh không nhìn tay mình, cũng không nhìn người trước mặt. Anh đưa mắt ra xa nhìn xuống vết nứt trên nền đất xi măng.

Một nhánh cỏ dại không biết tên vươn mấy chiếc lá non qua khe nứt, không sợ hãi thể hiện sức sống mãnh liệt của mình.

Anh nhìn chăm chú nhánh cỏ nhưng trong tâm mắt luôn ẩn hiện một góc áo màu trắng, một mái tóc đen mềm mại, không sao lái đi được.

Sắc trời không biết bắt đầu tối từ khi nào.

Giữa núi rừng tĩnh lặng, mưa bỗng tí tách rơi, gõ lên trán, lên tóc anh.

Phát giác động tác trì hoãn của đối phương, Tiết Sơn chậm rãi quay đầu, liếc nhìn Trần Dật.

Trần Dật đang cúi đầu chăm chú kết thúc công việc của mình, như có linh cảm, cô liền ngẩng lên.

Ánh mắt không hẹn mà gặp, không bắt ngờ, không lúng túng, cô khẽ mỉm cười.

Gương mặt này, vóc dáng này, Tiết Sơn đã quá quen. Trong một năm rưỡi trị liệu, bọn họ thường xuyên chạm mặt nhau.

Cô thường hỏi thăm thông tin, tình trạng uống thuốc để điều chỉnh lượng thuốc, ghi chép bệnh án sau mỗi lần khám chữa cho anh.

Thậm chí, đêm hôm trước, cô còn giúp anh tìm Đồng Đồng mà không cần lưu danh.

Sau khi tìm thấy Đồng Đồng, Tiết Sơn có gọi đến số điện thoại hôm trước. Dù sao đi nữa thì anh vẫn muốn tự nói lời cảm ơn lấy một lần.

Nhưng sau khi điện thoại kết nối, đầu bên kia, cô gái trẻ nói mình chỉ thuận đường làm việc nhỏ, chuyện không đáng để tâm.

Hôm đó là thứ bảy, mới sáng sớm, tâm trạng quét qua sương mù của Dư Sanh Sanh đã được bạn trai gọi điện xin lỗi nên đầu còn chú ý tới mấy chuyện tạp nham này nữa.

Và lại, cô nghĩ, làm việc tốt không cần lưu danh mới thần bí, thú vị.

Đã như vậy thì Tiết Sơn cũng không khách sáo, nhiệt tình cảm ơn thêm một lần nữa rồi cho qua.

Nhưng anh không thể ngờ, đêm hôm ấy, cùng giúp Đồng Đồng còn có Trần Dật.

Cho nên hôm nay Đồng Đồng mới tìm đến cô.

Mặc dù gặp gỡ rất nhiều lần, nhưng Trần Dật đối với anh mà nói, vĩnh viễn chỉ là người xa lạ.

Loại cảm giác lạ lẫm này đến từ chính hai con người với hai thuộc tính khác nhau.

Một người là bác sĩ cai nghiện, còn một người là kẻ nghiện ma túy.

+++

Trên đỉnh đầu bỗng vang lên tiếng sấm.

Trần Dật ngẩng lên nhìn trời, mây đen từ phía bắc đang cuộn cuộn kéo tới, gió lạnh quanh quần núi rừng.

Đồng Đồng đứng bên nhìn Trần Dật thu dọn đồ nghề, ánh mắt lưu luyến, dõi theo từng động tác của cô.

Trần Dật thấy vậy liền mỉm cười với con bé: “Vết thương của bố cháu xử lý xong rồi, sẽ không sao đâu”.

Con bé ngẩng đầu nhìn Tiết Sơn, kéo nhẹ ống tay áo của anh xuống.

Tiết Sơn nhìn con bé, giơ tay xoa đầu, sau đó nhìn Trần Dật, nói: “Làm phiền bác sĩ Trần”.

Cô cười khẽ, trả lời: “Không có gì”.

Gió thổi tung lọn tóc đuôi ngựa, mái tóc đen dài bị hất lên không trung, Trần Dật đưa tay giữ tóc, nói với Tiết Sơn: “Tôi về trước đây”.

Nói xong, cô vẫy tay chào từ biệt Tiết Sơn.

Tiết Sơn thoáng khựng lại, gọi cô: “Bác sĩ Trần”.

Trần Dật quay đầu.

“Trời sắp mưa, đường trên núi không dễ đi, hay là...”.

Tiết Sơn nói tiếp: “Để tôi đưa cô về”.

+++

Chiếc xe gắn máy phóng chậm rãi trên đường làng.

Trần Dật ngồi phía sau, một tay nắm chặt dây hòm thuốc khoắc trên vai, tay kia túm lấy thanh ngang sau yên xe.

Đồng Đồng ngồi phía trước Tiết Sơn, hai tay vịn lên bình xăng, gấu bông lác lư trong lòng.

Tiết Sơn ngồi kẹp giữa hai người, mắt dõi đằng trước, cẩn thận di chuyển trên con đường trơn trượt.

Theo ý của Trần Dật, anh dừng xe gần nhà ông bà cụ để cô đi bộ vào lấy máy đo huyết áp, rồi lại chở cô về thị trấn.

Thôn Thạch Thập nằm ở phía Tây sông Đát Ngõa, cách duy nhất vào thị trấn là phải đi qua chiếc cầu treo Đát Ngõa.

Sắc trời ngày càng tối, sấm sét không ngừng đánh ầm ầm, đình tai nhức óc.

Trần Dật vừa cảm máy đo huyết áp và ông nghe ròi đi chưa đến mười phút thì mưa bắt đầu rơi lộp bộp.

Tiết Sơn dừng xe, lấy hai chiếc áo mưa trong cốp sau, đưa một cái cho Trần Dật, một cái khác rộng hơn thì trùm lên người Đồng Đồng.

Trần Dật không quen mặc áo mưa, lóng nga lóng ngóng, mắt cả buổi không xỏ được tay vào.

Mưa xối ào ào, không buông tha ai, trên mặt ướt mềm nước mưa, mắt gần như không mở ra nổi.

Đột nhiên, ai đó cầm chiếc áo mưa trong tay Trần Dật, dù hai ba phát xong giờ lên cao, chụp thẳng xuống đầu cô.

Giọng trầm khàn nhắc nhở: “Nhanh lên xe thôi”.

Sau đó, anh cũng chui vào trong chiếc áo mưa của Đồng Đồng.

Thoáng chốc, tiếng mưa rơi liên tục nổ vang, đình trời như nứt toác thành nghìn lỗ hồng, xối xả như thác đổ.

Mưa quá lớn, cuồng phong cũng vui vẻ gia nhập, tạo nên những chiếc roi quất xuống áo mưa của ba người.

Trần Dật nghe thấy Tiết Sơn bảo: “Mưa to quá, qua cầu tìm chỗ trú trước đã”.

Trần Dật ngồi phía sau, rướn cao giọng để anh nghe cho rõ: “Được, không vấn đề gì”.

Vất vả một lúc mới đến nơi, cuối cùng cũng tới cầu treo Đạt Ngõa.

Trần Dật cảm giác xe đã dừng lại nhưng đứng mãi không nhúc nhích, cô liền nheo mắt nghiêng đầu nhìn ra.

Sau khi thấy rõ cảnh tượng trước mặt, cô hoàn toàn bối rối.

Con sông Đạt Ngõa rộng khoảng chừng 10 mét. Máy chục năm qua, đã có một chiếc cầu treo được dựng lên ở đây.

Đầu bên kia của cây cầu nằm gần con đường cái uốn lượn. Con đường này rất hẹp, một bên là sông, một bên là núi.

Sáng sớm, nhìn nước sông Đạt Ngõa lên cao, Trần Dật có nghe thư ký Triệu nói cấp trên đã ra chỉ thị, yêu cầu tất cả các thôn phải làm tốt công tác phòng chống lụt bão.

Thư ký Triệu cũng đã sớm đi giải quyết việc đó.

Hiện giờ, nước sông dâng cao, chạm gần vào bờ, nuốt chửng con đường.

Đầu cầu bên này, bình yên vô sự.

Ụ đá bên kia cầu, sụp hoàn toàn.

Cả chiếc cầu như người bị rút sạch xương, một đầu yếu ớt chìm sâu trong lòng sông Đạt Ngõa.

+++

Tiết Sơn đứng dưới mái hiên, nhìn màn hình điện thoại hiển thị tên Phương Thanh Dã sau đó tự động cắt đứt.

Trong khi anh gọi đến cuộc thứ mười mấy, sau lưng tiếng Trần Dật bỗng vang lên:

“Thế nào? Vẫn không gọi được ă?”.

Tiết Sơn ngồi xuống, Trần Dật cầm khăn lau tóc trong tay đi ra, đứng bên cạnh, cách anh một khoảng.

Trong ấn tượng của anh, cô thường hay mặc áo khoác trắng. Lúc này, chiếc áo trắng ẩm ướt đang được phơi trên cây gậy trúc dưới mái hiên, gió thổi phất phật.

Trút bỏ chiếc áo chuyên ngành, Trần Dật mặc sơ mi xanh xám và quần jeans trông có vẻ gần gũi hơn hẳn.

Mái tóc dài tản ra, phủ xuống vai. Trần Dật hết lau đuôi tóc bên này sang đuôi tóc bên kia, đuôi tóc nhỏ nước xuống áo, ướt sẫm một mảng trước ngực và đầu vai.

Tiết Sơn buông thõng tay, lắc đầu: “Vẫn không liên lạc được”.

Trong phạm vi hơn mười dặm, cầu treo Đạt Ngõa là con đường duy nhất để qua sông.

Lúc đứng bên này cầu, họ trông thấy thấp thoáng bóng người bên kia sông.

Qua màn mưa trùng trùng điệp điệp, họ thấy hình như mấy người kia đang ra sức trao đổi gì đó. Thi thoảng có người kích động cầm chiếc ô chỉ vào trụ cầu đã bị đổ, khoa tay múa chân, ý như miêu tả đã có người vô tình ngã từ đây xuống.

Mưa rất to, không suy nghĩ nhiều, Tiết Sơn quay đầu xe, chạy thẳng tới thôn gần nhất để trú mưa, và đây cũng chính là nhà của ông bà cụ lúc này.

Trần Dật lau tóc cho Đồng Đồng trước, còn Tiết Sơn gọi điện cho Phương Thanh Dã, muốn báo cho anh ta biết tình hình hư hại của chiếc cầu treo, dặn anh ta không cần phải tới đây gấp, nhưng điện thoại của Phương Thanh Dã liên tục tắt máy.

Trần Dật cũng mới gọi điện cho thư ký Triệu, thông báo tình hình chiếc cầu treo, hy vọng các ban ngành có liên quan kịp thời đưa người tới xử lý.

Đầu bên kia điện thoại rất âm ỉ, tiếng mưa rơi xen lẫn tiếng người, mơ hồ không rõ. Trần Dật chỉ nghe thấp thoáng thấy thư ký Triệu bảo đang ở chỗ trụ cầu, hình như có chiếc xe ba bánh vừa lên cầu rồi bị ngã ở đó.

Trần Dật nói tin này xong, thấy trong mắt Tiết Sơn ngập vẻ lo lắng.

“Đừng lo lắng quá, chưa chắc đã phải là bạn của anh”. Cô thật sự không tìm ra được khả năng nào khác để trấn an anh nên chỉ có thể nói được như vậy.

Tiết Sơn đảo mắt nhìn cô, khẽ gật đầu: “Tôi biết, cảm ơn cô”.

Mưa mãi không dứt, cũng không có dấu hiệu ngừng lại, thế giới âm đạm, ẩm ướt.

Trần Dật nhìn giờ, 2h30' chiều.

Nghĩ tới điều gì đó, cô hỏi Tiết Sơn: “Hai người vẫn chưa ăn cơm à?”.

Tiết Sơn mãi ngẩn ngừ, cơ thể như rơi vào một thế giới khác, không trả lời.

Trần Dật không phải là người thích truy vấn ngọn nguồn, hướng chỉ hai người họ không hẳn quá quen biết nhau. Nếu như anh không để tâm nghe, cô cũng sẽ không hỏi nhiều.

Cô nhìn màn mưa, định quay người trở về phòng.

“Đợi một chút”. Tiết Sơn bỗng gọi cô lại.

Trần Dật dừng bước, quay người.

Tiết Sơn giơ tay làm động tác giữ yên lặng, khẽ hỏi: “Cô nghe thấy gì không?”.

Nghe thấy gì?

Trần Dật vô thức lấy vè căng thẳng của anh, nghiêng tai lắng nghe.

Không biết có phải ảo giác hay không, cô có cảm giác nghe thấy tiếng nước sông chảy.

“Rào rào – rào rào – rào rào”.

Quay cuồng theo nhịp, lao về phía họ, âm thanh càng lúc càng gần.

Trần Dật theo bản năng đưa mắt về hướng âm thanh đang kéo tới, giọng bỗng run rẩy: “Tiết Sơn”.

Tiết Sơn cũng nhìn sang, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

Đầu bên kia sông Đạt Ngõa, nước dâng cao gần nửa thước đang gào thét lao tới.

Thôn Thạch Thấp cao hơn đầu cầu một chút nhưng con lũ bất chấp tất cả, vẫn ầm ầm cuốn phăng tất cả.

Đường làng nằm ở vị trí thấp nhất kẹp giữa hai quả núi, hai bên đường là hoa cỏ dại và đồng ruộng, cũng đã bị nước lũ bao phủ.

Ngôi nhà nhỏ của đôi vợ chồng già mặc dù nằm ở chân núi, nhưng địa thế cao hơn đường, với tình hình trước mắt được xem là an toàn.

Vì an toàn nên phải hướng lên cao nhưng do xung quanh đều là núi, mưa lại to, trên núi như vậy cũng không hẳn là an toàn, đất đá có thể sạt lở bất kỳ lúc nào.

Rất nhiều suy nghĩ chọt lóe lên trong đầu Tiết Sơn. Nhưng cuối cùng, anh vẫn phải lắc đầu buông tay.

Dòng nước lũ đỏ ngầu cuộn cuộn trào vào thôn Thạch Tháp. Chỗ đó địa thế thấp hơn, chỉ có một hai hộ gia đình.

Gió sông lạnh lẽo tấp vào mặt, tạo thành những cơn đau âm ỉ.

Mưa to, đường ngập, lũ xuất hiện đột ngột.

Bỗng khiến người ta nảy sinh cảm giác bất lực.

Vợ chồng ông cụ nghe thấy tiếng động đi ra, hoảng hốt kêu to: “Lũ rồi, lũ rồi”.

Trần Dật vội vàng trấn an tâm trạng hai ông bà già: “Không sao đâu ạ, địa hình ở đây cao, tạm thời không việc gì hết”.

Cô liếc mắt vào trong thấy Đồng Đồng cũng đi ra, con bé đứng sau lưng Tiết Sơn, giờ tay túm chặt gấu áo của anh.

Tiết Sơn không quay đầu lại, bàn tay rú bên người nắm lấy bàn tay Đồng Đồng.

Con bé chưa từng chứng kiến cảnh tượng nào như thế này, sợ hãi đứng sau lưng Tiết Sơn, khẽ cắn môi, ánh mắt nhìn lăm lăm con lũ đang không ngừng trào lên.

Thế giới đột nhiên yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng mưa rơi cùng tiếng nước chuyển vùn.

Trần Dật lấy điện thoại định gọi cho thư ký Triệu, thông báo tình hình bên thôn Thạch Tháp. Nhưng cô vừa bấm số, Tiết Sơn đứng bên cạnh bỗng mở miệng: “Nguy rồi”.

Bà cụ nhà Phương Thanh Dã vẫn đang bị nhốt trong phòng. Nhà của bà ở vị trí rất thấp dễ bị lũ cuốn chìm.

Tiết Sơn nhanh chóng nhìn bốn xung quanh, đưa ra quyết định.

Chưa gọi được cho thư ký Triệu, điện thoại Trần Dật còn không đến 20% pin.

Cô hỏi Tiết Sơn: “Sao vậy?”.

Tiết Sơn nói lo lắng trong lòng, ngồi xổm xuống trước mặt Đồng Đồng, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn buốt lạnh của con bé.

Anh đứng lên, nhìn hai vị bà lão mặt mũi ủ dột, ánh mắt anh chạm phải ánh mắt của Trần Dật.

Anh im lặng một lát, nói với Trần Dật: “Bác sĩ Trần, phiền cô chăm sóc cho ông bà cụ và Đồng Đồng”.

Anh định quay về, đưa bà cụ tới đây.

Trần Dật không thể tin nổi, đường làng đều đã bị nước lũ bao phủ, anh định vượt qua thế nào đây?

Tiết Sơn biết rõ bản đồ của cô, giải thích trên núi có một con đường nhỏ, có thể đi qua mà không cần xuống núi.

Không chỉ Trần Dật, vợ chồng ông bà già cũng cảm thấy như vậy quá nguy hiểm, Đồng Đồng càng túm chặt vạt áo của Tiết Sơn không chịu buông.

Nhưng họ hiểu, anh nhất định phải đi, vì đó là cả một mạng người.

Mưa quất xuống mặt nước văng tung tóe, đất trời âm u trắng xóa một mảng.

Trần Dật kéo tay Đồng Đồng, ôm con bé vào trong lòng mình. Cô hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt dịu dàng trầm tĩnh nhìn Tiết Sơn.

Cô nói: “Đi đường cẩn thận, phải bình yên trở về nhé”.

Bạn đang đọc truyện *Sơn Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Trước cửa trung tâm sức khỏe cộng đồng thôn Nhĩ Lý, cô gái trẻ đang cầm ô ngồi xổm trước một chiếc xe đạp.

Hạt mưa gõ lộp bộp lên mặt ô, loay hoay một lúc lâu, cuối cùng cô gái cũng mở được khóa xe.

Có đồng nghiệp đi qua trông thấy cô gái, lại gần chào hỏi: “Kham San”.

Kham San nghe tiếng quay đầu lại, nâng cao chiếc ô lên một chút. Thấy rõ người vừa tới, cô ta mỉm cười: “Chị Dương ạ”.

Chị Dương thấy cô ta đang định đập xe đi liền hỏi: “Hôm nay tan làm sớm vậy?”.

Kham San gật đầu: “Vâng ạ, hôm nay sinh nhật con em nên phải về sớm để tổ chức cho nó”.

Chị Dương cười cười: “Hay quá, em đúng là hạnh phúc, kết hôn sớm, con trai lớn bằng từng ấy, lại nghe lời hiểu chuyện nữa chứ”.

Nghe người khác khen con mình, mặt mũi Kham San rạng rỡ: “Đâu có ạ, con gái chị Dương mới giỏi giang, kỳ thi nào cũng đạt nhất”.

Có người tán dương đương nhiên vui vẻ, chị Dương cười tủm tỉm nhận lời khen của Kham San nhưng lúc này cô có việc khác quan trọng hơn.

Chị Dương ghé sát lại, hỏi: “Tiểu Trần ở cùng tổ với em, cô ấy đã có bạn trai chưa?”.

Kham San phì cười: “Chị Dương định giới thiệu đối tượng cho cô ấy à?”.

Chị Dương không giấu diếm, kể: “Chị có đứa cháu họ xa, hơn 30 một tí, trước làm việc ở nơi khác, năm ngoái mới về phát triển sự nghiệp, kinh doanh vật liệu xây dựng, điều kiện kinh tế khá ổn...”.

Chị Dương đang nói thì Kham San ngắt lời: “Chị Dương, bác sĩ Trần của chúng ta tốt nghiệp trường đại học trọng điểm đấy”.

Chị Dương sao không hiểu ý của Kham San.

Ừ, tốt nghiệp trường trọng điểm thì đã sao? Cuối cùng vẫn phải đến cái nơi khi ho cò gáy này để làm việc rồi thành gái ế ờ thì đấy thôi?

Kham San nói: “Chị à, đừng mất công nữa, Tiểu Trần đòi hỏi cao lắm”.

Đòi hỏi cao là đương nhiên, đáng về trình độ con bé như thế cơ mà. Nhưng cháu họ nhà mình cũng đâu có kém, kinh doanh buôn bán kiếm tiền, lại có đến ba ngôi biệt thự ở trong huyện nữa chứ.

Kham San không muốn quản chuyện không đâu, cô ta đề nghị: “Hay là, chị nói chuyện với cô ấy xem sao”.

Chị Dương cảm thấy cách này khả quan: “Được đấy, để chị đi tìm con bé”.

Thấy chị Dương định chạy vào phòng khám methadone, Kham San vội gọi dặt lại: “Tiểu Trần hôm nay nghỉ làm”.

“Ồ, thế à? Vậy chị vào ký túc xá tìm xong nói chuyện cho dễ”.

Kham San im lặng: “Cô ấy cũng không có ở trong ký túc đâu ạ”.

Kham San có một bộ hồ sơ cần Trần Dật ký tên. Sau khi tan tầm, cô ta qua ký túc xá hỏi hàng xóm cũng là nhân viên của trung tâm, mới biết nhân lúc tạnh mưa Trần Dật đã vào thôn Thạch Thập từ sáng sớm đến giờ vẫn chưa về.

Không ngờ, chị Dương nghe xong, miệng bỗng chốc há hốc: “Em nói con bé đi đâu cơ?”.

Kham San mặt kiên nhẫn: “Thôn Thạch Thập ạ, giờ vẫn chưa về, để đến tối chị quay lại tìm cô ấy xem sao”.

Kham San đẩy xe, định chào chị Dương.

“Nguy rồi! Nguy rồi!”. Chị Dương bỗng la thất thanh.

Kham San: “Sao vậy ạ?”.

Chị Dương như nghe thấy tin chấn động liền kéo tay Kham San khiến chiếc ô trong tay cô ta lệch sang bên.

“Em không biết tin gì à? Đập nước trên sông Đát Ngõa bị vỡ, thôn Thạch Thập bị ngập hết cả rồi”.

Chồng chị Dương làm việc trong ủy ban thôn, lúc nghe được tin này từ chỗ chồng mình, chị không cảm thấy quá sốc, cùng lắm chỉ hơi xót xa một chút, bản thân cầu mong sẽ không có thương vong xảy ra.

Nhưng giờ đây, chị càng nói càng kích động: “Cầu vào thôn đã bị đứt, đường bị chặn, hiện tại thôn Thạch Thập như đảo hoang chìm trong lũ”.

+++

4 giờ 8 phút chiều.

Cách thời điểm Tiết Sơn rời đi khoảng 20 phút.

Điện thoại Trần Dật chỉ còn vền vẹn 13% lượng điện mặc dù đã mở chế độ siêu tiết kiệm pin.

Trước khi Tiết Sơn đi, hai người lưu số điện thoại của nhau, hẹn có chuyện gì nhất định sẽ lập tức thông báo cho nhau biết.

Lúc này Đồng Đồng dẫn cô đi đường làng, mất chừng 20 phút là đến nhà bà cụ.

Trần Dật đoán Tiết Sơn đi đường rừng sẽ mất thời gian hơn một chút. Cho nên sau khi đợi anh đi được một tiếng, cô mới chủ động bấm điện thoại.

Nhưng không có ai nghe máy.

Cô gọi tiếp cuộc thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Đặt điện thoại xuống, nhìn ánh mắt đầy vẻ mong chờ của đứa bé đứng bên cạnh, Trần Dật cảm thấy hơi lo lắng.

Để che giấu tâm trạng bồn chồn và tránh ánh mắt của Đồng Đồng, cô đứng dậy đi ra cửa.

Mưa rơi không ngớt, đất trời mù mịt.

Con lũ cuốn phăng nhiều cây cối bên đường, cành lá trôi lơ lửng theo con lũ, chảy nhanh về phía trước, chui dần vào xoáy nước.

Điện thoại của thư ký Triệu cũng không gọi được, sau khi Trần Dật gọi điện cầu cứu, đối phương đã nắm được tình hình thiên tai ở bên này, họ đang cố gắng tập trung đội cứu hộ chuẩn bị lên đường.

Mực nước tiếp tục dâng lên, cách mặt sân một khoảng nhỏ, có lẽ chưa tới nửa mét.

Tiết Sơn theo lối nhỏ lên núi, đến giờ chưa thấy bóng dáng đâu.

Đồng Đồng theo ra, đứng bên cạnh Trần Dật, giống như cô, ánh mắt cùng nhìn về một hướng.

Trần Dật nắm chặt tay con bé, quay trở lại phòng.

Mặc dù Trần Dật không ngừng trấn an nhưng hai cụ già vẫn lo lắng không thôi, toàn thân run lẩy bẩy, lặp đi lặp lại: “Bộ xương già này, e là không tránh khỏi kiếp nạn”.

Trần Dật thấy thế, cô liền bảo hai cụ thu dọn đồ đạc quan trọng, mang theo một ít lương khô, nếu có cơ hội di rời, những thứ ấy sẽ cực kỳ có tác dụng.

Hai cụ già nghe lời làm theo, chất đồ đầy hai túi lớn dựng ở cửa.

Đồng Đồng ngồi trên ghế gỗ, hơi ngهن cổ lên, miệng mím chặt, ngón tay liên tục mân mê hai mắt của con gấu bông.

Con bé đang lo lắng, bực bội và bất an.

Trần Dật gọi điện cho Tiết Sơn một lần nữa, trong ống nghe vang lên tiếng tít..tít, tiếp theo là lời thông báo: Xin lỗi, thuê báo quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, đề nghị quý khách vui lòng gọi lại sau.

Cô tự nói với mình, rất có thể điện thoại vẫn ở trên người anh, chẳng qua là không nghe thấy mà thôi.

Những gì không thể thực hiện được mà phải chờ đợi khiến người ta cảm thấy bất lực.

Cô đứng dựa lưng vào vách tường, cảm nhận nhiệt độ băng lạnh của lớp gạch.

Bỗng trong một giây ấy, Trần Dật đột nhiên bật dậy. Hình như cô nghe thấy tiếng ai gọi.

Gọi bác sĩ Trần, gọi Đồng Đồng.

Ánh mắt lưu chuyên, Đồng Đồng cũng ngẩng đầu lên, nhìn Trần Dật lăm lăm.

Hai cô cháu đứng đối mặt nhau một lúc, nét mặt thoáng hiện ý cười.

Trần Dật lập tức bước ra cửa, Đồng Đồng theo sát đằng sau.

Cô không bật ô, cứ đứng như vậy ở sân, mặc cho mưa giội rửa, ánh mắt hướng về phía con đường nhỏ Tiết Sơn đã đi.

Giữa rừng bạch đàn, có một người đang đứng đó.

Không, trên lưng anh còn vác theo một người nữa.

Nhưng sao anh không mau lại đây? Vì sao lại xua tay về phía mình?

Trong khoảnh khắc ấy, cô nghe thấy một âm thanh kỳ quái, phát ra từ sâu trong lòng đất, rung chuyển nặng nề, như truyền đến từ phía chân trời xa xôi.

Âm thanh ầm ầm càng lúc càng gần, tựa thiên quân vạn mã chạy băng băng qua cánh đồng hoang vu, dần dần gào thét.

Xen lẫn tiếng cây cối bị bẻ gãy là tiếng sóng nước cuộn cuộn.

Oành oành, ù ù.

Trần Dật đột nhiên hiểu ra, quay đầu nhìn về phía mảng núi sau lưng nhà.

Trên núi, bùn vàng kéo theo bụi đất mù mịt ào ào cuốn xuống.

Cách đó không xa, có ai đó gào thét, Trần Dật hoàn toàn không nghe thấy gì. Cô nhanh chóng quay người, dồn hết sức chạy về phía ngôi nhà cũ, hét lên với ông bà cụ đang nom nớp lo sợ: “Chạy mau, đá trên núi lở rồi!”.

Ông bà cụ nghe vậy, vội dìu nhau chạy ra ngoài.

Trần Dật quay trở lại sân nhỏ, ôm Đồng Đồng, lao về phía Tiết Sơn.

Sau lưng, ông bà cụ chạy với tốc độ không nhanh nhưng cũng khá sát. Kết quả vừa chạy ra tới sân, ông cụ thấy đất đá cuộn cuộn từ trên núi lao xuống kèm theo âm thanh cực lớn, hốt hoảng tới mức hai chân mềm nhũn, chân trái vấp chân phải, té nhào.

Ông bà cụ ngã dúi dụi.

Trần Dật chạy được một đoạn, phát hiện thấy đằng sau hai cụ già không theo kịp.

Cô liền buồm Đồng Đồng, la lớn: “Nhìn thấy bố chưa? Mau chạy lại với bố đi! Nhanh lên!”.

Sau đó, cô quay lại khoảnh sân nhỏ.

Tiết Sơn cũng đặt bà cụ trên lưng xuống, chạy như bay tới.

Gắng sức kéo hai vị bô lão đứng lên, chạy được một đoạn, Trần Dật thấy Đồng Đồng vẫn đứng ngây người phía trước. Cô hét to: “Đồng Đồng! Chạy đi! Chạy lại với bố cháu đi!”.

Đất đá sạt lở cứ thế ào xuống, tạo thành tiếng động lớn, ngôi nhà sau lưng bỗng chốc tan tành.

Ông cụ quay đầu nhìn ngôi nhà rách nát biến mất trong lớp bùn nhão, rom róm nước mắt, chân bước run rẩy theo sát Trần Dật.

Lại một tiếng động ầm ầm cực lớn kéo tới.

Trần Dật bước vội, ngược nhìn lưng núi phía bên phải, vẻ mặt hoảng hốt.

Lại một lượt sạt lở núi sắp sửa ập xuống.

Cây cối đổ nhào, bùn nhão phủ kín, đất trời rầm rầm vang dội.

Đồng Đồng đứng phía trước cách chưa tới năm mét, còn Tiết Sơn cách con bé một khoảng rất xa. Nếu cô đủ nhanh, lao đến ôm con bé chạy cật lực, có thể tránh được kiếp nạn.

Nhưng còn hai ông bà cụ phía sau thì sao?

Âm thanh mỗi lúc một gần, mỗi lúc một vang, một cơn gió lạnh xuyên thẳng vào tim.

Trần Dật vui đầu chạy trốn, một tay ôm lấy Đồng Đồng.

Không biết do nghề nghiệp hay do bản chất, từ trước đến nay cô vẫn luôn kiên định một điều, sinh mệnh nào cũng đáng quý, cũng là duy nhất, bất luận nhiều tuổi hay ít tuổi, bất luận mạnh khỏe hay ốm yếu.

Nếu sức của cô đủ lớn, cô sẽ không do dự dồn hết lực để cứu tất cả mọi người, mọi sinh mệnh.

Nhưng cô không thể.

Chính mạng sống của cô còn khó giữ nổi nhưng không thể không đưa ra một lựa chọn.

Chẳng ai có thể làm chủ được số mệnh, thế nhưng ngay tại thời khắc này, khi Trần Dật chạy trong màn mưa, cô cảm nhận rõ ràng khi chính bản thân từng trải qua hai cuộc bể dâu mới thấy sinh mệnh đáng thương đến mức nào.

Nhưng Ông Trời có thật sự thương xót những người còn lại không?

Mắt nhoe nước mưa, không cách nào mở được, Trần Dật chạy thục mạng về hướng khác, cô chạy nhanh tới mức như rút hết sức lực trong cơ thể.

Cô gần như không nhìn thấy người đàn ông kia cũng đang lao về phía mình.

Chính lúc ấy, cô bị một xung lực vô cùng lớn hất tung lên.

Cô ôm chặt đứa bé trong lòng.

Nước chảy, bùn đất, cành cây đứt gãy, không ngừng quay cuồng xung quanh cô.

+++

Chẳng phải, trước khi người ta chết, toàn bộ ký ức trong đời sẽ hiển hiện ra trước mắt giống như đèn kéo quân ư?

Tại sao những hình ảnh cô nhìn thấy, chỉ toàn là đau khổ?

+++

Đó là mùa đông năm 1996, đêm hôm trước, bầu trời đỏ tuyết.

Đối với một thị trấn nhỏ phía nam mấy chục năm không thấy tuyết lấy một lần, đây quả là một việc khiến mọi người vui mừng kích động.

Trần Dật 6 tuổi tan học trở về nhà, vội vàng ném cặp sách đi tìm nhỏ bạn hàng xóm chơi trò đắp người tuyết.

Tuyết đọng trước cửa nhà không nhiều lắm, nhỏ bạn kéo cô ra đầu thôn, ở đấy tuyết nhiều, hai đứa hợp lực định đắp một người tuyết thật to.

Trò chơi diễn ra rất thuận lợi, vui vẻ.

Cho đến khi công việc kết thúc, chỉ vì dùng hạt đào hay hạt dẻ làm mắt cho người tuyết mà hai đứa trẻ cãi nhau.

Nhỏ bạn nói hạt dẻ, Trần Dật khẳng khái dùng hạt đào.

Cuối cùng, hai đứa trẻ đánh cuộc, ai trở về nhà lấy được đồ trước thì sẽ sử dụng đồ của người đó.

Không đợi nhỏ bạn thi lệnh đếm ngược, Trần Dật đã co cẳng chạy, để mặc nhỏ bạn đứng sau vừa đuổi theo vừa gọi: “Trần Dật! Cậu chơi ăn gian”.

Đương nhiên là Trần Dật mặc kệ, chạy thục mạng về phía nhà mình.

Cô đẩy cửa ra, hào hứng xông vào nhà chính, lao vào phòng của bố mẹ.

Cô nhớ mấy hôm trước mẹ cô mới mua một túi hạt đào.

Sợ bị ẩm nên vẫn đặt trên chiếc giá gỗ trong phòng họ.

Cô nghĩ mình thắng chắc rồi.

Nhỏ bạn tìm loang quanh trong nhà cả buổi, rốt cuộc cũng thấy mấy hạt dẻ ăn thừa bữa trước. Nhỏ bạn vui mừng, cất vào trong túi quần chạy vội ra cửa.

Lúc đi ngang qua nhà Trần Dật, cô bé nhìn lướt qua cánh cửa mở toang, không thấy ai.

Cô bé nghĩ thầm, thôi xong, con nhóc Trần Dật chắc đến từ lâu rồi.

Nhưng khi cô bé tới đầu thôn, ở đó không có bóng một ai.

Cô bé sung sướng, cười vang.

Đồ ăn gian, tởm thẳng rồi.

Cô bé nhét hạt dẻ vào hốc mắt người tuyết, nhìn hai con mắt màu nâu, trong lòng cực kỳ thích thú.

Cô bé đứng chờ, chờ Trần Dật chạy ra với dáng vẻ của người thất bại.

Cô bé chờ, chờ mãi không thấy Trần Dật đâu nhưng lại thấy một chiếc xe cảnh sát chờ tới.

Chiếc xe cảnh sát dừng trước cổng thôn, một người ngồi bên ghế phụ thò đầu ra khỏi cửa sổ, hỏi đường: “Bé gái, nhà của Trần Quốc Phú ở đâu?”.

Ở cổng thôn có hai lối rẽ, cô bé chỉ phía bên trái.

Xe cảnh sát hú còi, phóng vào trong thôn.

Cô bé đột nhiên vỗ đầu một cái: Trần Quốc Phú chẳng phải là bố của Trần Dật ư?

Cô bé vùng chạy theo chiếc xe cảnh sát, đứng trước cửa nhà Trần Dật.

Ngoài sân vừa nãy không một bóng người, giờ đã đầy ăm ắp.

Tiếng người rì rầm nói chuyện, nội dung chính là gì cô bé không nghe được.

Cô bé cất bước đi vào, đẩy đám người đang xì xào bàn tán ra.

Sau đó, nhìn thấy Trần Dật người mà cô bé đợi nãy giờ.

Trần Dật đang được một cảnh sát ôm vào lòng. Chiếc áo màu hồng nhạt Trần Dật mặc vừa dính tuyết, lúc này dính đầy máu tươi.

Viên cảnh sát định che mắt Trần Dật lại, không cho cô nhìn thấy cảnh tượng bên cạnh.

Nhưng cô đã nhìn thấy từ lâu, cô cũng là người đầu tiên trông thấy, có gì đáng sợ đâu.

Viên cảnh sát bế Trần Dật đi.

Phía sau anh ta, trong khoảng sân nhà nông tích một lớp tuyết mỏng, thi thể một người đàn ông nằm ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Sơn Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Tiếng nước chảy ào ào cùng tiếng gió mờ hồ quanh quần bên tai.

Toàn thân lạnh phát run nhưng không sao nhúc nhích được.

Qua ánh mắt nhấp nhem, Trần Dật có cảm giác mình đang nằm trên một tảng đá lớn, tay phải đặt phía trước, khế cử động cũng đau đớn muốn chết.

Cô hơi hối hận.

Có lẽ cô nên nhắn tin hoặc gọi điện trước cho Dư Sanh Sanh.

Sanh Sanh là bạn thân duy nhất đời cô. Nếu chết như vậy, đến lời chắng trời cuối cùng cũng không để lại, Trần Dật có thể tưởng tượng ra dáng vẻ khóc lóc đau đớn của nha đầu ấy.

Được rồi, ngủ đi, ngủ đi.

Ngủ rồi sẽ không còn gặp ác mộng. Ngủ rồi sẽ không còn thấy những ký ức đau buồn.

Cô nhớ tới một đoạn thơ từng học.

Nếu có kiếp sau.

Muốn làm một thân cây,

Đứng vững mãi mãi

Không có tư thể bi hoan

Một nửa bình thân trong đất

Một nửa bay lên trong gió

Một nửa reo rắc bóng râm

Một nửa đắm chìm dưới ánh mặt trời

Vô cùng trầm mặc

Vô cùng kiêu ngạo

Không dựa dẫm

Không tìm kiếm

Cứ để ta, làm một thân cây đi

+++

Màn đêm dần dần buông xuống.

Bóng tối không trăng không sao, chỉ có màn mưa dày đặc rót đỉnh đầu.

Tiết Sơn ngồi dựa dưới gốc cây, chân phải bị gãy, khuỷu tay phải gác lên đầu gối, tay kia ôm đứa bé toàn thân ướt đầm.

Bà cụ run rẩy nằm sau gốc cây, thi thoảng Tiết Sơn quay sang gọi bà, xác nhận bà vẫn còn thở.

Mưa ngớt đi một chút, mấy rặng cây cao gần đó che phần lớn lượng mưa. Lúc này, mọi người đã có thể xả hơi.

Cảm nhận Đồng Đồng nằm trong lòng khẽ run, Tiết Sơn ôm con bé chặt hơn.

Không có chỗ trú, gần đây chỉ có vên vẹn mấy hộ gia đình, đều đã chìm ngấm, sụp đổ tan tành. Nếu cứ tiếp tục như vậy, đừng nói Đồng Đồng và bà cụ, đến bản thân anh cũng sẽ chịu đựng không nổi.

Tiết Sơn nhắm mắt, nước mưa chảy từ gò má, dọc theo cổ, nhỏ xuống chiếc áo phông ướt đầm.

Giữa đất trời bao la, sắc trời u ám mênh mông.

Anh không thôi nghĩ đến Trần Dật.

Lúc này, anh dốc hết sức lực nhưng không kịp chạy đến bên Đồng Đồng, nhìn đất đá trên núi lao xuống, Trần Dật ôm Đồng Đồng.

Cô ra sức chạy về phía anh nhưng rốt cuộc tốc độ chạy không thể bằng tốc độ dữ dội của đất đá trôi từ trên núi xuống.

Anh trợ mắt nhìn cô bị cuốn vào trong lớp bùn vàng, ngay sau đó bị kéo vào trong con lũ.

Khoảnh khắc ấy, Tiết Sơn không nghĩ nhiều, lao vào trong dòng lũ.

Trần Dật và Đồng Đồng bị lũ tách ra. Anh bắt được Đồng Đồng trước, đưa con bé vào bờ, sau đó quay lại lao đầu vào dòng nước.

Đồng Đồng nằm bên ho ra mấy ngụm nước, ngơ ngác nhìn dòng sông hung dữ.

Trên mặt nước, ngoài nhà cửa và tàn dư của cây cối thì không còn gì.

+++

Bà cụ sau lưng liên tục ho khan.

Tiết Sơn mở mắt, gọi: “Bà”.

Một lúc sau bà lão mới trả lời: “Ừm”.

Tiết Sơn nói: “Tiểu Dã đang đợi cháu. Đợi trời sáng, cháu sẽ dẫn bà đi tìm cậu ấy”.

Bà cụ không trả lời.

Một lát sau, bà cụ run run lên tiếng: “Cháu có biết tình hình của Tiểu Dã thế nào không?”.

Tiết Sơn từ từ nhắm mắt, đáp: “Cậu ấy rất ổn ạ”.

Bà cụ trở mình, kéo đám cỏ dại dưới thân sột soạt.

Thế giới yên tĩnh trở lại.

+++

Trần Dật đau đớn tỉnh dậy.

Toàn thân nhức nhối, không nhúc nhích được, cánh tay như kim châm muối xát.

Cô có cảm giác mình đang nằm trên một tảng đá lớn.

Gắng gờ cánh tay phải lên trước mặt, Trần Dật chậm rãi mở mắt ra.

Không nhìn thấy gì hết, trước mặt đen kịt một mảnh.

Trời tối.

Hạt mưa nhỏ tí tách lên mặt, lạnh buốt.

Cô đoán móng tay bên tay phải đã bị mất.

Lưng lạnh toát, đau đớn nóng rát.

Cô nhờ lực ở cánh tay trái thử sờ sau lưng. Lưng áo sơ mi trầy xước, có khả năng đã bị thương.

Đau đớn khiến người ta khó chịu, thực sự khiến người ta tỉnh táo.

Rất cuộc cô cũng nhận ra mình vẫn còn sống.

Lúc bị hất văng vào con lũ, Trần Dật gần như có cảm giác mình xong rồi.

Cô không biết bơi, vẫy vùng trong sóng nước, bị cành cây gãy đâm tổn thương, không biết uống bao nhiêu ngụm nước, cuối cùng bất ngờ bị ném lên tảng đá lớn này.

Cô chưa bao giờ bắt lực như thế và cũng chưa bao giờ may mắn như thế.

Còn mọi người thì sao?

Vợ chồng ông bà cụ, Đồng Đồng, Tiết Sơn và bà lão.

Mọi người thế nào rồi?

Không biết qua bao lâu, cảm giác dành dụm được chút sức lực, Trần Dật thử cử động nửa người trên, nén cơn đau ở lưng, ở tay, ngồi dậy.

Nước lũ gần như đã lắng, nước sông không còn cuộn cuộn. Cô cũng dần thích nghi được ánh sáng ban đêm, trông thấy hình dáng dãy núi phía xa xa, sắc trời đen ngòm.

Ngồi quỳ một lúc lâu, cô chống một tay đứng lên.

Nhất thời không đứng vững, chân thoáng lảo đảo, thiếu chút nữa ngã nhào xuống dòng nước bên cạnh.

Cô kinh sợ, toàn thân lập tức thanh tỉnh.

Cô vron thẳng lưng, chịu đựng đau đớn dịch bước sang rừng cây khuynh diệp bên cạnh.

Cô tìm được một bãi đất bằng, ôm thân cây to khỏe, từ từ ngồi xuống.

Toàn thân ướt đẫm, một chút gió sông cũng khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Cô liếc mắt nhìn xung quanh, hoang tàn vắng vẻ.

Trần Dật cởi áo sơ mi, nộ y trên người, ra sức vắt kiệt rồi mặc lại lần nữa.

Tiếp theo là quần, giày.

Làm xong những việc đó, tuy không quá mệt mỏi nhưng cô buộc mình phải nghỉ ngơi, để đợi đến tảng sáng có sức lực ra ngoài tìm người.

+++

Ánh nắng đầu tiên của buổi sáng sớm chiếu lên mặt Trần Dật, cô mở mắt ra.

Hết mưa rồi, mặt nước phẳng lặng, bốn phía rất yên tĩnh.

Rốt cuộc cô cũng thấy rõ vết thương ở ngón chỏ. Không khác như trong tưởng tượng, không thấy toàn bộ móng tay đâu, còn ngón tay thì sưng tấy như củ cà rốt.

Ngoài con đau còn đói khát và lạnh.

Cơ thể rét run, may mà tóc được gió đêm thổi gần khô nên không đến mức đau đầu như búa bổ.

Trần Dật trì hoãn trong chốc lát xong đứng lên.

Đây là đâu?

Không biết.

Phải đi hướng nào?

Không biết.

Cô đứng im một chỗ, quyết định đi ngược hướng dòng lũ.

Đi chỗ thấp nguy hiểm nên cô phải lên cao phía ngọn nguồn con lũ.

+++

Bên này, Tiết Sơn công bà cụ, tay dắt Đồng Đồng, đi về hướng ngọn nguồn của con lũ.

Họ đi qua ngôi nhà đã vỡ nát của vợ chồng ông cụ, dẫm trong lớp bùn nhão, nhích từng bước tiến lên phía trước.

Không có điện thoại, không có đồng hồ, không có bất kỳ dụng cụ xem giờ nào.

Không biết đi bao lâu, cuối cùng Tiết Sơn dừng bước.

Anh nhìn thấy một dãy nhà trên ngọn đồi cách đó không xa. Phía trước ngôi nhà có một khoảnh sân xi măng trắng, trên khoảnh sân ấy dựng một cột cờ.

Đây là ngôi trường nhỏ đã bị bỏ hoang nhiều năm.

Tiết Sơn thở hắt ra, dẫn mọi người qua.

Mặt tường lốm đốm, cửa sổ bị rỉ sét gần hết, khoảnh sân trống cỏ dại mọc đến đầu gối.

Tiết Sơn đặt bà cụ xuống, bảo hai bà cháu đợi ở sân. Anh đi đến cửa một lớp học, lui ra sau hai bước, đập một cước, hất văng cánh cửa sắt xanh.

Tiếng loảng xoảng vang vọng, chim chóc hoảng hốt, tung cánh bay lên.

+++

Trần Dật nhặt một cành cây gãy làm nạng đi xuôi dòng sông cho vững.

Cô không biết hướng phải đi, cũng không quen đường xá ở đây. Cô chỉ mong đi ngược con lũ, có thể tìm ra nơi nghỉ ngơi tương đối an toàn.

Nếu đội cứu viện tới, ít nhất có thể phát hiện ra mình sớm.

Cô cũng hy vọng, trên con đường này, có thể tìm thấy mọi người.

Tuy hy vọng ấy rất mong manh.

Không biết qua bao lâu, cô bắt đầu cảm thấy mệt.

Vết thương sau lưng không quá nặng nhưng mỗi lần cất bước lại xé rách đau nhức.

Cô nhẫn nại chịu đựng, tới khi không thể chịu đựng nổi nữa, mới tìm một cái cây đại thụ, nghiêng người ngồi dựa vào, nghỉ ngơi một lát,

Gió đã ngừng, mưa đã tạnh, cảnh vật yên tĩnh.

Bầu trời vẫn u ám mù mịt giống như phủ một tầng hơi nước.

Trần Dật nhớ tới ba năm trước, ngày mình tới thôn Nhã Lý.

Sau khi tốt nghiệp, cô ngồi gần 20 tiếng xe lửa đến thành phố, bắt xe buýt từ thành phố về thị trấn, lại từ thị trấn bắt xe khách tới thôn Nhã Lý.

Lúc ấy cô không biết đường, không biết xe khách có đi qua cửa trung tâm, chỉ cần hành khách đưa ra yêu cầu, xe sẽ dừng lại.

Cô ngồi nghiêm chỉnh suốt chặng đường đến thôn Nhã Lý, cho đến khi tài xế hô: “Thôn Nhã Lý đây! Đến rồi nhé!”.

Cô mới kéo chiếc va li to xuống xe.

Thời tiết không tốt, tối tăm mờ mịt, báo hiệu sắp mưa.

Cô dùng gần đó hỏi thăm địa chỉ của Trung tâm, nghĩ thầm không xa lắm, không cần phải bắt xe, cứ thế kéo va li đi bộ tới.

Chưa được nửa đường, trời nổi mưa to.

Cô bung chiếc ô chuẩn bị từ trước, rảo bước một mình trên đường cái.

Xóc nảy suốt hai mươi mấy tiếng đồng hồ trên xe, dạ dày rỗng tuếch, cộng thêm say xe khiến cơ thể có chút mơ màng.

Cho tới tận bây giờ, cô luôn dùng lòng tự trọng mãnh liệt trang bị cho mình, cố gắng đem tất cả muộn phiền, rắc rối, đau khổ, thất vọng ngăn bên ngoài lớp áo giáp.

Cô tự nói với mình, mày có thể đao thương bất nhập.

Nhưng giờ khắc này, cô cảm nhận được nỗi cô đơn khó nói thành lời.

Thật sự giống như bây giờ.

+++

Trong phòng học rỗng tuếch, lớp tường xi măng nứt nẻ, phủ cỏ dại.

Bà cụ co ro ngồi một góc, Đồng Đồng ngồi ở cửa nhìn Tiết Sơn đi đi lại lại bên ngoài.

Núi này không cao, địa hình kéo dài, con lũ gần như đã dâng lên mức cao nhất, nếu trời không mưa quá to, thì đây sẽ là điểm lánh nạn tạm thời an toàn nhất.

Tiết Sơn đứng một lúc, quay đầu lại, chạm phải cái nhìn lăm lăm của Đồng Đồng.

Anh đi tới, ngồi xổm trước mặt con bé, vén mấy sợi tóc rối ra sau tai, khẽ hỏi: “Lạnh không?”.

Con bé lắc đầu.

Tiết Sơn gượng cười, thò tay mân mê lớp quần áo ẩm ướt của con bé: “Đợi một lát nữa, chúng ta sẽ nhanh về nhà thôi”.

Con bé gật đầu.

Tiết Sơn vươn người vào trong lớp học, thấy bà cụ co ro trong góc, anh hơi lo lắng kéo Đồng Đồng lại.

Anh đứng dậy, sang căn phòng bên cạnh, nhìn qua cánh cửa cũ kỹ, quay lại, đá văng một cước.

Anh vẫy tay nói với Đồng Đồng: “Đồng Đồng, tới đây”.

Đồng Đồng ngoan ngoãn đi tới.

Anh dọn sơ qua màng nhện và cỏ dại, dẫn con bé đứng đợi ở đây, nếu bà cụ còn gây rối như ngày hôm qua nhất định không được ra, cũng không được mở cửa.

Đồng Đồng như ra dấu điều gì đó, vươn tay kéo vạt áo của anh.

Tiết Sơn cúi đầu, thấy miệng vết thương trên cánh tay phải con bé. Miếng gạc đã bị nước lũ cuốn phăng, miệng vết thương khép thành một đường nhỏ, xung quanh ửng đỏ.

Anh khẽ đẩy tay con bé ra, ngồi xổm xuống, thuận thế đặt bàn tay con bé vào trong lòng bàn tay mình.

“Đừng sợ, ở đây rất an toàn. Bố ra ngoài một lát, dù có tìm thấy cô bác sĩ và vợ chồng ông bà cụ hay không, bố cũng sẽ quay trở lại”.

Con bé không gật, không lắc, chỉ chảy nước mắt tong tong không ngừng.

Tiết Sơn cảm giác trái tim như bị ai nhéo, run rẩy đau đớn.

Anh xoa đầu Đồng Đồng, giờ ngón cái thô ráp lau vết nước trên mặt con bé: “Ngoan, nghe lời, ở đây chờ bố nhé”.

Con bé đứng ở cửa lớp, nhìn bóng lưng anh dần dần biến mất, khẽ mở miệng, mơ hồ phát ra hai tiếng:

Bố ơi.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Đường núi trơn trượt, ngập đầy bùn.

Trần Dật không biết mình đi đã bao lâu. Không có điện thoại, không có mặt trời, không có gì để dựa vào đó nhìn giờ.

Có lẽ là ba giờ, hoặc là bốn giờ.

Chiếc giày thể thao màu xám ngấm nước nhuộm thành màu đất. Lúc này, một chiếc lổm bổm đầy nước, một chiếc dầm phải bùn nên phải cời hẳn ra.

Chân mỗi lúc một nặng trĩu, mỗi mệt và đói khát ập đến cùng lúc.

Ngay khi Trần Dật có ý định ngồi xuống nghỉ ngơi thêm lần nữa, hai mắt cô bỗng sáng ngời.

Cô nhìn thấy một nóc nhà, ngói xanh hết sức bình thường.

Cả ngôi nhà bị con lũ nhấn chìm hơn nửa, chỉ còn chừa lại nóc nhà, im lìm đứng lặng trong nước.

Màu ngói không giống nhau, xem ra có đôi chỗ vừa được thay mới.

Đây là ngôi nhà của bà cụ.

Cô chống chặc cây đến gần hơn, nhìn hàng cây bạch đàn cao xanh trước cửa, giờ chỉ còn lơ thơ lá.

Trần Dật thoáng mỉm cười.

Tốt quá, cô đi đúng hướng rồi.

+++

Tiết Sơn đi dọc bờ sông.

Anh đi qua nhà của vợ chồng ông bà cụ, chạy thẳng xuống.

Trong khu rừng yên tĩnh, thi thoảng vang vọng tiếng gọi của người đàn ông.

“Bác sĩ Trần”.

“Ông bà cụ”.

“Có ai không?”.

Không ai đáp lại nhưng anh vẫn tiếp tục đi, vừa đi vừa gọi. Anh không thể đi quá xa, anh phải quay về, trong ngôi nhà hoang kia, còn có một bà lão và một đứa trẻ đang đợi anh.

Đúng vậy, anh chỉ có thể đến nhà bà cụ là xa nhất, mặc cho kết quả như thế nào chẳng nữa.

Thời gian trôi dần từng phút.

Nhưng còn có một sự thật tàn khốc phơi bày trước mặt.

Hôm nay anh đã không uống thuốc đúng hạn.

Thông thường, sử dụng methadone có thể duy trì tác dụng tối đa trong 36 tiếng đồng hồ. Thời gian anh duy trì trị liệu tương đối ổn định khoảng 24 tiếng.

Không cần tính toán anh cũng biết, 36 tiếng đã qua từ lâu.

Triệu chứng đầu tiên phát tác bệnh là vào ban đêm.

Trong lúc Đồng Đồng và bà cụ đang say ngủ, anh tỉnh giấc toàn thân toát mồ hôi lạnh. Nhịp tim dần gia tốc, lồng ngực như có một bầy kiến đốt. Anh nghiêng rãnh chịu đựng nhưng chống đỡ không bao lâu, cơ thể liền xuất hiện cảm giác cắn xé.

Anh buông Đồng Đồng ra, lao về phía bờ sông, không ngừng té nước lên mặt.

Đầu óc quay cuồng, tầm nhìn bắt đầu nhòe đi, trời đất đảo lộn.

Anh nằm trên bờ, ngụp đầu xuống nước, thật lâu.

Đêm dài đằng đẵng, anh thôi miên bản thân hết lần này đến lần khác, cố nén lý trí tự nói với mình, nhất định phải kiềm chế, Đồng Đồng đang ở bên, con bé và bà cụ đang chờ mây đưa họ về nhà.

Còn có...

Còn có bác sĩ Trần.

Mây phải tìm được cô ấy.

Khi anh tỉnh lại lần nữa, trông thấy chân trời màu trắng bạc cùng mặt nước yên ả, anh biết mình đã trải qua cơn phát tác đầu tiên.

Nhưng giờ đây, trên đường núi trơn trượt, anh lại có cảm giác trán và lưng không ngừng toát mồ hôi lạnh.

Tìm bắt đầu đập nhanh, lồng ngực nôn nao, cảm giác khó chịu tới lần nữa.

Xương cốt toàn thân tiếp tục đau đớn như bị kiến đốt. Thậm chí nghiêm trọng hơn đêm qua rất nhiều, từng cơn từng cơn dồn dập.

Anh không thể tự bóp cổ mình, siết cho đến khi tắt thở.

Hận không thể cạy mở từng tắc xương cốt, lôi toàn bộ đám côn trùng ẩn núp trong đó ra.

Anh ra sức lắc đầu, dường như làm vậy khiến mình có thể nhìn rõ đường trước mặt hơn.

Cơ thể anh không chịu đựng nổi, ngã rầm xuống, lăn vài vòng dưới đất, rơi vào trong nước.

Trong nháy mắt, toàn bộ thế giới của anh chỉ còn lại một mảnh hỗn độn. Nước tràn vào mắt, lỗ tai, lỗ mũi, vào trong miệng anh.

Anh bỗng nhớ tới khi còn bé, bày hay tám tuổi gì đó. Cũng dưới cái nóng mùa hè như thế này, anh và Phương Thanh Dã rủ nhau bắt trộm cá trong ao nhà hàng xóm. Kết quả bị chủ nhà bắt được, người đàn ông trung niên cao lớn cường tráng, xách anh và Phương Thanh Dã như xách gà lẳng vào cái ao bên cạnh, nhả đầu anh xuống nước để trừng phạt.

Như lúc này vậy, không thể động đậy, không còn lực để giãy dụa, giống như cận kề cái chết.

Ngay khi cơ thể đang dần dần chìm xuống, ý thức bắt đầu mơ hồ, anh bỗng cảm giác, có một đôi tay túm lấy được mình.

+++

Trần Dật thở hổn hển, ngồi chồm hổm bên cạnh.

Người đàn ông nằm nghiêng, cơ thể cuộn tròn, ánh mắt mở hé, nhìn cô ngơ ngàng.

Có trời mới biết cô đã phải bỏ ra bao nhiêu công sức mới lôi được anh từ dưới nước lên, quên luôn bàn tay đau nhức, vừa vỗ lưng vừa móc dị vật trong miệng anh, nhanh chóng cởi áo, tìm đúng vị trí rồi bắt đầu xoa bóp tim. Anh đột nhiên ho khan, lồng ngực phập phồng.

Tiết Sơn dần thả lỏng cơ thể, nằm duỗi thẳng ra.

Hơi thở dồn dập dần hòa hoãn, nhịp tim từ từ ổn định.

Lúc mở mắt trông thấy Trần Dật, anh vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Nhưng anh không còn sức lực để thể hiện tâm trạng đó ra ngoài.

Im lặng một lúc lâu.

Tiết Sơn bỗng thốt một câu: “Cứ tưởng gặp ma”. Giọng nói run rẩy, không có lực.

Trần Dật ngạc nhiên: “Gặp ma?”.

Cô lập tức hiểu ra, mỉm cười: “Chúng ta chưa chết”.

Tiết Sơn cũng giương khóe môi lên cười.

Trần Dật nhìn anh, giật mình phát hiện đây là lần đầu tiên trông thấy người đàn ông này cười.

Anh thường đi một mình đến phòng khám, hoàn thành việc uống thuốc một cách máy móc. Trầm tĩnh ít nói là những gì Trần Dật ấn tượng về anh.

Giờ phút này, một câu nói đùa, thành công làm giảm bớt khoảnh khắc sinh tử kinh hoàng.

Một lúc sau, Tiết Sơn đưa tay phải về phía Trần Dật: “Giúp tôi một tay”. Toàn thân anh không còn chút sức lực.

Trần Dật đỡ tay anh, anh mượn lực ngồi dậy.

Trần Dật hiểu, anh lại lên cơn nghiện, nói theo thuật ngữ chuyên ngành, chính là hội chứng cai methadone, không khác gì khi hội chứng cai heroin xuất hiện.

“Khá hơn chút nào không?”. Cô ước mồi hỏi.

Tiết Sơn gật đầu: “Bác sĩ Trần, cô...”.

Thực ra, Tiết Sơn muốn hỏi cô có bị thương không. Nhưng vừa quay sang anh liền trông thấy cánh tay buông thõng của cô, lời ra tới miệng bị chặn lại.

Trần Dật biết anh đã nhìn thấy những ngón tay sưng to như củ cà rốt của mình. Cô thần nhiên giải thích: “Mất một cái móng tay”.

Tay đứt ruột xót, kiểu đau đớn này không nói cũng biết.

Cô vừa mất rất nhiều công sức mới kéo được Tiết Sơn lên nên trong lòng anh cảm thấy áy náy, và đau xót vô cùng.

Anh thu hồi ánh mắt, liếc nhìn quang cảnh xung quanh, hỏi Trần Dật: “Cô vẫn ở gần đây, hay là...?”.

Trần Dật lắc đầu: “Tôi bị vắng đi rất xa, quay trở lại ngược hướng con lữ”.

Lúc Trần Dật nhìn thấy Tiết Sơn, anh đang ôm đầu, vẻ mặt thống khổ nằm lăn lộn trên mặt đất.

Cô gọi tên anh, không có phản ứng. Cô chạy lại gần, chưa tới trước mặt, anh đã lăn xuống nước.

Tiết Sơn gật đầu, nghe thấy cô hỏi: “Đồng Đồng...”.

“Con bé đang ở chỗ tôi, cả bà cụ nữa. Chúng tôi tìm thấy một trường tiểu học, hai bà cháu đang tạm thời an toàn ở đây”.

Dây cung kéo căng tạm nói lỏng. Trong lòng Trần Dật vẫn còn một nút thắt khác.

Tiết Sơn như nhận ra suy nghĩ của cô, chậm rãi nói: “Dọc đường tới đây, tôi không nhìn thấy vợ chồng ông bà cụ”.

Trần Dật im lặng thật lâu.

Tiết Sơn nhìn cô, người ngòm nhếch nhác, quần áo đầy bùn đất, tóc tai dính lá cây, đôi giày không biết lẳng đâu.

Còn tay cô nữa.

“Anh đi tìm tôi à?”. Trần Dật bỗng nhiên mở miệng.

Tiết Sơn di rời ánh mắt khỏi tay cô, trả lời: “Ừ”.

Trần Dật khẽ thở hắt ra, nói: “Đi thôi”.

Trần Dật đứng lên trước, vươn tay kéo Tiết Sơn, Tiết Sơn sùng sốt chớp mắt, bám vào tay trái của cô, thấp giọng nói: “Cảm ơn”.

Anh để ý, lúc anh hơi dùng sức vịn vào tay Trần Dật, cô khẽ nhủ thầm. Đợi Tiết Sơn đứng vững, cô mới lặng lẽ đưa tay sờ ra sau lưng.

Tiết Sơn bảo cô đi trước, anh đi sau trông chừng, về mặt Trần Dật thoáng ngượng ngùng.

“Sao vậy?”.

Trần Dật cắn môi dưới, thành thật: “Lưng áo của tôi rách hết rồi”.

Một vết rách lớn mở ra, lộ nội y màu đen.

Tiết Sơn im lặng, nói: “Tôi đi trước, cô đuổi theo, có chuyện gì thì hô ngay nhé”.

Trần Dật gật đầu: “Vâng”.

+++

Con đường làng nhỏ sau con lũ đã dễ đi hơn một chút.

Tiết Sơn đi trước dẫn đường, chân anh vốn dài, thể lực Trần Dật không chịu đựng nổi, bước mỗi lúc một chậm.

Thi thoảng hai người vừa đi vừa chuyện trò, để cho cuộc hành trình bớt nhàm chán.

Trần Dật hỏi mẹ của Đồng Đồng.

Từ trước tới nay cô không thích hỏi thăm việc riêng của người khác nhưng cô cảm thấy khó hiểu, bởi trong bằng đăng ký của Tiết Sơn có ghi anh chưa lập gia đình.

“Mất rồi”. Anh trả lời qua loa.

Đây là kết quả Trần Dật đã đoán trước nhưng cách anh trả lời thản nhiên như vậy khiến cô cảm thấy hơi lúng túng: “Tôi xin lỗi”.

Tiết Sơn không có ý so đo, bình thản đáp trả: “Không sao”.

Đến sườn núi hiểm trở, cân nhắc cánh tay bị thương của Trần Dật, Tiết Sơn nhảy xuống trước, xoay người đuổi hai tay về phía cô.

Trần Dật cũng không xấu hổ, vịn tay anh nhảy xuống theo. Nhưng vẫn không cẩn thận chạm phải vết thương ở ngón tay trở, đau đớn hít sâu một hơi.

Tiết Sơn nhìn thấy, bỗng nảy ra một ý.

Anh cúi đầu nhìn chiếc áo phông trên người mình, tuy thấm nước nhưng không nhiều bùn đất. Anh túm một góc, xé mạnh. Thoáng chốc, chiếc áo chất liệu chắc chắn đã bị xé mất một miếng.

“Chiếc áo không sạch lắm nhưng có thể bọc được. Đi đường khó tránh khỏi gặp ghềnh, nhánh cây lại nhiều, không cẩn thận đụng phải thì gay”.

Nhìn anh giờ miếng vải trước mặt, Trần Dật ngạc nhiên mất vài giây, sau đó cầm lấy.

Cô làm bằng một tay, nhìn đau quán vài vòng, miếng vải lỏng lẻo rút ra.

Tiết Sơn gỡ miếng vải trên ngón tay trở của cô xuống, quấn lại lần nữa.

Cách băng đầu ngón tay khác với băng vết thương bình thường. Trần Dật để ý, động tác của anh rất chuyên nghiệp.

Tiết Sơn thắt nút xong, Trần Dật thu tay lại, thuận tiện hỏi luôn thắc mắc trong lòng: “Anh từng học qua sơ cứu à?”.

Anh quay người bước lên, Trần Dật theo sát, nhìn bóng lưng rộng lớn của anh, nghe anh hồ hững trả lời: “Từng học qua nhưng không chuyên nghiệp bằng cô”.

Đây là câu nói khiêm tốn nhưng cảm thấy có một chút ý tứ ‘khoe khoang’.

Người sau lưng khẽ cười, không nói gì thêm. Tiết Sơn cúi đầu nhìn đường, khoe môi vô thức nhếch nhếch.

Có Tiết Sơn dẫn đường, Trần Dật đi lại dễ dàng hơn nhiều, trong lòng cũng thấy yên tâm.

Trên đường đi, hai người liên tục nhìn ngó xung quanh, liên tục gọi, hy vọng vợ chồng ông bà cụ đáp lại.

Nhiệt độ dần lên cao, hai người đều cảm nhận được, có lẽ đã quá trưa.

Tiết Sơn phát giác người phía sau đã dừng bước. Anh quay đầu, bắt gặp ánh mắt buồn bã của Trần Dật.

Phía trước chính là ngôi nhà đổ nát của vợ chồng ông bà cụ bị đất đá trên núi càn quét.

Tiết Sơn không biết phải nói gì.

Lúc ấy, Đồng Đồng lựa chọn ôm Đồng Đồng, bỏ mặc ông bà cụ phía sau. Chưa nói đến ích kỷ hay không, đó chính là sự lựa chọn tốt nhất, giảm thiểu tối ưu thương vong có thể xảy ra.

Nhưng điều này sẽ khảm sâu trong lòng cô, có lẽ suốt đời không thể nào quên.

“Đi thôi”. Trần Dật nói.

Tiếp tục di chuyển về phía trước, Tiết Sơn dẫn cô qua ngôi nhà ngập bùn của bà cụ, sau đó lội nước mất một đoạn ngắn.

Sau khi đi theo con đường này, hai người đều không nói câu nào. Chỉ đến những đoạn hiểm trở, hoặc những chỗ có vũng bùn hay cành cây cản chú ý, Tiết Sơn mới chủ động lên tiếng nhắc nhở.

Còn lại, Trần Dật im lặng, tin tưởng đi theo anh.

Đúng lúc này, bụng réo vang, Trần Dật hơi lúng túng, vô thức ngước mắt nhìn Tiết Sơn.

Cô phát hiện, hình như anh đang phát run?

Anh bước chậm đi nhiều, hai tay không buông tự nhiên mà ôm trước ngực, dáng lưng vốn hơi khom gò có tư thế vùi đầu trước ngực, giống như là...

Trần Dật bước nhanh lên trước, giữ chặt cánh tay anh, khẽ gọi: “Tiết Sơn”.

Người đàn ông dừng lại, không quay đầu, giọng nói run rẩy: “Không sao, cứ đi tiếp đi, chúng ta phải giữ tốc độ”.

Cách rất gần, Trần Dật thấy rõ trên cổ anh rịn đầy mồ hôi. Cô dịch bước đứng trước mặt anh.

Người đàn ông gục đầu, bờ môi hé mở, thở hỗn hển. Trên trán anh cũng rịn một lớp mồ hôi mỏng, sắc mặt trắng bệch.

Giai đoạn phát tác bắt đầu từ khi nào? Sao anh có thể che giấu tốt đến như vậy?

Tấn công hết lần này đến lần khác, bất luận được xoa dịu như thế nào đi chăng nữa thì thân thể và tinh thần cũng dần dần bị sụp đổ.

Tiết Sơn ngẩng lên, ánh mắt trốn tránh.

Trần Dật nhìn thẳng, ánh mắt như muốn xuyên thấu anh: “Chịu đựng, không được làm tổn thương chính mình”.

Cơ thể không tự chủ run lên cầm cập, Tiết Sơn cúi đầu, khẽ gật.

Anh nói: “Tôi biết rồi”. Giọng nhẹ bằng.

Đoạn đường phía trước khá rộng, Trần Dật không đi phía sau nữa mà bước bên cạnh, sát cùng anh.

Cô đỡ cơ thể rần chấn, cánh tay run rẩy của anh, không ngừng ghé tai anh động viên: “Hít sâu, thả lỏng, di rời sự chú ý, nghĩ đến chuyện khác, nghĩ đến Đồng Đồng đi”.

Cô cứ lẩm bẩm như vậy cho tới khi đi đến nơi ẩn náu.

Tiết Sơn không đáp lại lời cô. Ngay cả khi anh muốn trả lời cũng không có dư sức lực để ứng phó. Anh cắn chặt răng, chịu đựng sự tra tấn của cơ thể và tinh thần, chân bước càng lúc càng nặng nề.

Nếu không có Trần Dật đỡ bên, anh đã lựa chọn ngã lăn ra đường.

Bước vào khoảnh sân nhỏ đầy cỏ dại, cánh cửa sắt xanh đột nhiên bật mở, một cái bóng nho nhỏ lao vút ra.

Đồng Đồng lao tới, ôm chân Tiết Sơn, nước mắt nước mũi quệt hết lên ống quần anh.

Đồng Đồng đương nhiên nhận ra cơ thể đang run rẩy của anh. Con bé từ từ ngước khuôn mặt nhỏ nhắn nhòe nhoẹt nước mắt lên, ngạc nhiên nhìn Tiết Sơn.

Tiết Sơn có cảm giác không sao cử động được. Anh muốn ôm lấy con nhóc dưới chân nhưng không thể làm nổi.

Anh cần rằng, khẽ gọi: “Bác sĩ Trần”.

Trần Dật lập tức ngồi xổm xuống, đẩy Đồng Đồng ra, ôm con bé vào trong lòng.

Cùng lúc ấy, Tiết Sơn dùng hết sức lực lao thẳng về phía căn phòng Đồng Đồng chờ lúc này, đóng rầm cửa lại.

Con bé rướn cổ nhìn về phía phòng học, định chạy tới nhưng bị Trần Dật ôm ghì.

“Không sao đâu, đừng lại gần, bố cháu vào trong đó rồi sẽ ra ngay thôi”.

Con bé ngạc nhiên, không hiểu vì sao bố phải vào trong kia một lát rồi mới ra.

Trần Dật ôm chặt Đồng Đồng, ánh mắt cũng hướng về căn phòng bỏ hoang.

Cô nghe thấy tiếng đồ vật rơi vỡ, tiếng người đàn ông gầm thét đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Năm ấy, vừa chuyển đến cơ sở điều trị methadone, Trần Dật đã được cử đi tham quan học hỏi tại trung tâm cai nghiện của thành phố.

Trong số hơn mười người đi cùng nhau, có người là nhân viên làm việc trong trung tâm phòng chống bệnh tật (CDC), có người là cán bộ tuyên truyền của đại đội chống ma túy, có người phục vụ trong các cơ sở y tế điều trị Methadone giống như Trần Dật.

Trong ‘ngôi trường’ khép kín này, người nghiện ma túy được gọi là học viên, hàng ngày sinh hoạt theo kiểu quân đội, thường xuyên tham gia cải tạo lao động, tiếp nhận tư tưởng giáo dục sức khỏe, tư tưởng phòng chống ma túy.

Lúc con nghiện không phát tác, nhìn bọn họ không khác gì người bình thường, ngoại trừ khi mới vào, hình thể các học viên đều gầy gò như nhau. Sau một tháng được chăm sóc tại đây, hầu hết các học viên đều trở nên béo trắng.

Trong trung tâm có tám bác sĩ, công việc của các bác sĩ luôn trong trạng thái 24/24, quản chế tình hình của bệnh nhân cai nghiện mọi lúc mọi nơi. Họ phải quan sát hành vi, tình trạng tâm lý của tất cả các học viên.

Thời kỳ học viên lâm vào giai đoạn cấp tính là thời kỳ các bác sĩ căng thẳng vất vả nhất. Đêm nào cũng ngủ theo kiểu mắt nhắm mắt mở, sẵn sàng đối phó với các trường hợp khẩn cấp, chẳng hạn như người bệnh tự mình hại mình.

Sự cố cắt cổ tay đối với họ xảy ra như cơm bữa.

Các tầng lầu phòng bệnh được chia theo loại thuốc phiện mà bệnh nhân cai nghiện hút. Người cần, hút các loại thuốc phiện truyền thống như heroin, người cần, hút các loại thuốc phiện kiểu mới như đá,... Được phân thành hai toà nhà khác nhau để quản lý.

Nửa ngày tham quan diễn ra rất suôn sẻ, cho đến lúc gần kết thúc, phòng bệnh trên tầng ba bỗng nhiên náo loạn.

Đứng trong hoa viên ở tầng dưới, Trần Dật nhìn thấy mấy nhân viên bảo vệ tuyết còi xông lên tầng ba, phía sau là một đám bác sĩ mặc áo trắng.

Nghe nói có xung đột giữa các học viên, tranh cãi sau đó ầu ầu.

Phó giám đốc dẫn đoàn người rời đi.

Trần Dật vô tình quay đầu lại, xuyên qua tấm cửa sổ sắt đất rào thép kín, cô trông thấy hai bác sĩ đang nhắc một người đàn ông cao gầy lên. Anh ta nhìn xuống, ánh mắt ném lên đám người đứng dưới.

Kết thúc chuyến tham quan, đoàn người tụ tập ở cổng trung tâm, cảm máy quay đi theo trợ lý tuyên truyền. Phó giám đốc trung tâm đứng trước máy quay giải thích về công việc.

“Các bước trị liệu cai nghiện theo y học hoàn chỉnh bao gồm: cai thuốc sinh lý, cai nghiện tâm lý, trị liệu phục hồi và trở về xã hội,... Nhưng đa số những người nghiện đều dừng chân ở bước một. Cho dù có người ý chí mạnh mẽ vượt qua được bước một thì đến bước hai, tác dụng ý lại dựa dẫm cả trên tinh thần lẫn tâm lý mà thuốc phiện mang lại là vô cùng lớn, còn dễ dàng phá hủy ý chí con người, dễ dàng làm tan rã, nghiền nát suy nghĩ muốn cai nghiện ít ỏi còn sót lại của bọn họ”.

“Tôi thật lòng hy vọng, sau khi các học viên rời khỏi bức tường cao trước mặt sẽ không còn tái nghiện nữa, sống cuộc sống bình thường, trở về hòa nhập

xã hội. Vì vậy, việc tuyên truyền cai nghiện bên ngoài bức tường này, rất cần các đồng nghiệp đồng tâm hiệp lực”.

Lạ thay, lúc Trần Dật nhớ lại đoạn ký ức đó. Điều đầu tiên cô nghĩ đến không phải câu nói chân tình của phó giám đốc trung tâm, mà là hình ảnh người đàn ông bị hai bác sĩ kéo đi.

Là khinh thường? Tê liệt hay lạnh lùng?

Gương mặt mơ hồ trong trí nhớ của cô, dần hiển hiện rõ ràng ngay trước mắt.

Trần Dật bám song cửa sổ, hỏi: “Anh thấy khá hơn chút nào chưa?”.

Người đàn ông cuộn mình, hai tay ôm đầu gối, trên mặt còn lưu vết nước mắt nước mũi.

Ánh mắt Tiết Sơn mờ mịt yếu ớt nhìn về phía Trần Dật, gật đầu.

Trần Dật đẩy cửa đi vào, quỳ xuống bên cạnh Tiết Sơn, nâng anh dậy, ngồi dựa vào tường.

Toàn bộ cơ thể Tiết Sơn mất hết sức lực, như người bị tháo rời xương cốt. Anh ngồi dựa bức tường lạnh lẽo, nói với Trần Dật: “Bác sĩ Trần, cảm ơn”.

Giọng nói thiếu sức sống nhưng thể hiện rõ sự cảm kích chân thành.

Trần Dật không đáp lại lời cảm ơn của anh, cô nói: “Đồng Đồng không nhìn thấy nhưng có nghe thấy, chắc là đang sợ hãi, vẫn đứng ở cửa không dám vào. Tôi gọi con bé vào đây nhé?”.

Suy nghĩ mất vài giây, Tiết Sơn mới gật đầu: “Phiền cô rồi”.

Trần Dật đứng dậy, đi được hai bước lại lộn lại, ngồi trước mặt Tiết Sơn, bảo: “Anh lau mặt đi”.

Con bé trông thấy bộ dạng này của anh, nhất định sẽ rất buồn.

Tiết Sơn gật đầu, nâng vạt áo phông lên lau sạch mặt. Trần Dật đi ra, không biết ở bên ngoài nói gì với Đồng Đồng. Ngay sau đó, một cái bóng nho nhỏ chậm rãi đi đến, đứng bên cạnh anh.

Tiết Sơn vươn tay, ôm con bé vào trong lòng.

Tiếng khóc khe khẽ khiến lồng ngực Tiết Sơn hơi rung rung, anh giơ tay xoa đầu con bé, dịu dàng và trìu mến.

“Không sao, bố không sao nữa rồi”.

Đồng Đồng thôi khóc, nằm trong lòng anh khẽ gật đầu, vươn tay ôm lấy eo anh.

+++

Bầu trời lại tí tách mưa nhỏ.

Màn mưa dày đặc từ trên trời giáng xuống, Tiết Sơn vẫn duy trì tư thế ngồi dựa tường. Trong lòng anh, Đồng Đồng khóc mệt, dần ngủ thiếp đi.

Trần Dật đi tới, ngồi xuống cạnh anh.

“Bà cụ sao rồi?”. Tiết Sơn hỏi.

Trần Dật trả lời: “Thân nhiệt rất thấp, vẫn đang ngủ”.

Tiết Sơn lẳng lặng gật đầu, Trần Dật cũng trầm mặc.

Một lúc sau, anh quay sang nhìn cánh tay buông thõng của Trần Dật, hỏi: “Có phải bị nhiễm trùng rất nặng không?”.

Trần Dật điềm tĩnh nhìn đám cỏ dại trong lớp học, thoáng nở nụ cười: “Tuy không ổn nhưng không tàn phế được đâu”.

Không biết im lặng bao lâu, Trần Dật đột nhiên hỏi: “Khi dính vào thuốc phiện, anh có nghĩ tới Đồng Đồng không?”.

Anh hút mấy tẩu ba năm, tiếp nhận trị liệu một năm rưỡi. Nói cách khác, lúc anh mắc nghiện, Đồng Đồng mới hơn một tuổi.

Qua hai ngày tiếp xúc, Trần Dật có cảm giác Tiết Sơn là một người bố rất có trách nhiệm.

Gặp khó khăn, anh không lo cho mình trước mà không ngại nguy hiểm đi cứu người, tìm người.

Lời vừa ra khỏi miệng, Trần Dật ngay lập tức ý thức mình đã quá vội vàng.

Nhưng cô không có ý định bỏ qua, cô đợi câu trả lời của Tiết Sơn.

Có điều, Tiết Sơn không trả lời.

Đề điều chỉnh tư thế ngồi khiến lưng thoải mái một chút nên gương mặt Trần Dật hơi hướng về phía Tiết Sơn.

Không biết bao nhiêu gia đình vì ma túy mà phân tán. Không biết bao nhiêu người vì hút chích mà bỏ vợ bỏ con, tan cửa nát nhà.

Hai mươi năm trước, gia đình cô cũng bị hủy hoại bởi loại thuốc độc này, chỉ vì bố cô là một kẻ nghiện.

Trước mắt cô giờ đây, là một người người bố nghiện ngập giống như thế. Nhưng anh vì một đứa bé mà dốc toàn lực gây dựng cho nó một mái nhà.

Nhìn bộ dạng trầm mặc của người đàn ông, Trần Dật nói: “Tiết Sơn, anh là một người bố tốt”.

+++

Hai chữ người bố đối với Trần Dật mà nói, từng giống như ác ma.

Mùa đông năm ấy, cô hào hứng trở về nhà, chạy vào phòng của bố mẹ, định lấy mấy quả đào làm mất cho người tuyết thì phát hiện mẹ toàn thân đầy máu nằm sõng soài trên nền đất.

Cô bị dọa đến nỗi không thốt nên lời. Cô muốn gọi ai đó, muốn gọi bố, muốn hét to tìm người giúp đỡ, nhưng bất luận thế nào, miệng cô cũng không thốt ra được một chữ.

Sau đấy, cô nhìn thấy bố mình đang run rẩy, co quắp trong góc phòng.

Mặt ông ta nhòe nhoẹt nước mắt nước mũi, miệng không ngừng hít hà như bị khó thở.

Trần Dật hoảng sợ, toàn bộ cơ thể đóng đinh tại chỗ, không nhấc nổi chân lên.

Cô liếc nhìn người mẹ nằm dưới đất, xong liếc nhìn người bố ngồi trong góc tường, khẽ gọi: “Bố ơi”.

Người đàn ông ngẩng lên, ánh mắt thần thờ, vô thức lắc đầu, miệng lẩm nhẩm điều gì cô nghe không rõ.

Đó là dáng vẻ cô chưa từng thấy bao giờ.

Tiếp theo, cô trông thấy con dao trong tay bố cô.

Đó là một con dao gọt trái cây, trên lưỡi dao dính đầy máu.

Không biết lấy sức lực ở đâu, Trần Dật chạy ra ngoài. Nhưng cô chưa kịp chạy ra khỏi cửa chính, đã bị tóm trở lại.

Lý trí của người đàn ông vẫn đang nằm trong ranh giới mơ hồ. Ông ta túm chặt cánh tay Trần Dật, ánh mắt hung dữ như muốn ăn thịt người: “Mày chạy đi đâu vậy? Có phải định đi tìm cảnh sát tới bắt tao không? Há?”.

Trần Dật nhìn dáng vẻ của bố mình, nước mắt trào ra, khóc văng lên: “Bố, bố ơi...”.

Người đàn ông làm như không thấy, miệng liên tục lẩm bẩm: “Tao biết thừa lòng dạ của mẹ con mày. Mẹ con mày giấu hết tiền trong nhà này đi rồi. Mẹ con mày muốn gọi cảnh sát tới bắt tao, muốn tìm cảnh sát đến bắt tao”.

Ông tay càng nói càng kích động rồi đột nhiên kéo Trần Dật lên.

Trần Dật khóc nức, gọi ông ta: “Bố ơi, con là Tiểu Dật đây. Bố ơi...”.

Cô bị ném ra ngoài, va thẳng vào tường.

Roi bịch xuống đất. Cô không kêu khóc, chỉ cảm thấy toàn thân đau đốn, vô cùng đau đốn.

Trần Dật nằm trên mặt đất, nhìn ra khoảnh sân nhỏ trồng đủ các loại trúc.

Cô trông thấy một chú mèo hoang đáng yêu đứng ở sân, đang ngó lăm lăm vào trong nhà.

Cô còn trông thấy cửa lớn mở toang, một bóng người mặc áo khoác vàng chạy qua.

Đó là nhỏ bạn vừa cùng chơi đắp người tuyết.

Cô ấy đang đi tìm hạt dẻ ư?

Xem ra, cô ấy thắng rồi.

+++

Kênh truyền hình địa phương liên tục phát tin liên quan tới ‘con lũ lớn ngày 25.7’ của thôn Nhả Lý.

Cách thôn Nhả Lý khoảng 100km, trong một quán ăn, bà chủ quán thu dọn xong xuôi chiếc bàn cuối cùng, sau đó lấy khăn ra, nhanh nhẹn lau chùi.

Chiếc tivi treo trên cao đang phát một số tin linh tinh.

Người đàn ông ngồi xem tivi, vừa cắn hạt dưa vừa bình luận.

Người phụ nữ thì thoảng quay sang liếc nhìn chồng: “Em bảo anh đổ nước tiểu đi, mà bao lâu rồi chỉ biết ngồi xem tivi”.

Người đàn ông cười ha hả: “Ấy dà, xem tin tức thì đã sao, phải quan tâm đến quốc gia đại sự chứ”.

Người phụ nữ thu chiếc khăn lau, cũng ngẩng lên nhìn tivi.

Bản tin đang phát tin về con lũ.

Người đàn ông cảm thán: “Ông trời ơi là ông trời, hết động đất lại lũ lụt, có để cho người ta sống hay không”.

Người phụ nữ nói: “Thiện tai, thiện tai, em thấy tai họa hôm nay xem ra không tránh được rồi, là tai họa thì ai mà tránh được chứ”.

“Bà xã nói đúng quá”. Người đàn ông làm bộ nịnh nọt.

Người phụ nữ mặc kệ, định cầm cây lau nhà tới, đi được hai bước, bỗng nhiên nhớ ra điều gì, bước chân khựng lại.

Người phụ nữ chạy vọt tới trước mặt chồng, đoạt lấy chiếc điều khiển, dáng vẻ hấp tấp, ngón tay do dự lướt trên bàn phím, không biết nhấn cái nào.

Ông chồng bị vợ dọa: “Bà xã, em sao thế?”.

Người phụ nữ nhìn chăm chú lên màn hình, quay sang hỏi chồng: “Tivi vừa nói, có một bác sĩ hay khám bệnh cho mọi người trong thôn bị kẹt trong con lũ, cô ấy tên là gì ấy nhỉ?”.

“Hả?”. Ông chồng ngờ ngác: “Anh nào có nhớ”.

“Nhưng sao bà xã, em biết cô ấy à?”. Người đàn ông hỏi.

Người phụ nữ vẫn nhìn lên màn hình tivi, không trả lời.

Bản tin thông báo đội cứu viện đang bắt đầu xuất phát. Mười mấy người đàn ông mặc áo vàng cứu sinh lần lượt nhảy xuống thuyền cứu hộ. Trong màn ảnh, bóng họ khuất dần, biến mất trong nước triều vàng.

Sau đó, người phụ nữ xem lại bản tin.

Cô xác định cái tên mình nghe thấy chắc chắn là Trần Dật. Bản tin còn đăng ảnh thẻ công tác của cô ấy lên.

Tuy ảnh chụp không được rõ nét, nhưng người phụ nữ vẫn nhận ra. Cô gái kia, chính là con nhóc chơi ăn gian Trần Dật.

Trong cửa hàng chưa đầy 10m², cô ngồi một mình, hốc mắt ướt mềm.

Mùa đông năm đó, ngày bọn họ cùng chơi trò đắp người tuyết cũng là lần cuối cùng cô nhìn thấy Trần Dật.

Trẻ con nhìn thấy người chết và máu, sợ tới mức trốn trong nhà mấy hôm không dám ra khỏi cửa.

Sau này, cô nghe người lớn lén lút bàn tán mới biết chân tướng của sự việc.

Người chồng lên con nghiện đã giết chết vợ, đánh con gái bị thương, cuối cùng tự tử trước mặt con.

Chuyện cũ kể ngắn gọn mấy câu nhưng cô hiểu, đối với Trần Dật, đó sẽ là vết đen đau đớn suốt đời không thể nào quên.

+++

“Bác sĩ Trần?”.

Hình như có người đang gọi mình.

“Bác sĩ Trần”.

Trần Dật mở to mắt, trông thấy một bàn tay gầy trong gang tấc.

Bàn tay hươu hươu trước mặt rụt lại, ánh mắt mơ màng dần tỉnh táo. Tiết Sơn khẽ hỏi: “Cô gặp ác mộng à?”.

Lúc này vừa đói vừa mệt, cô đã ngủ thiếp đi.

Trần Dật lắc đầu: “Tôi ngủ bao lâu rồi?”.

Hỏi xong mới nhớ không có gì để xem giờ, hỏi cũng vô ích.

Tiết Sơn nửa ngồi nửa quỳ trước mặt cô, Trần Dật phát hiện sắc mặt anh vui vẻ hơn trước.

“Sao vậy?”.

Tiết Sơn trả lời: “Đội cứu viện đến rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Sơn Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Ngày 26 tháng 7, 5 giờ chiều, chiếc cầu treo Đạt Ngõa đã hoàn thành quá trình tu sửa, có thể thấy thấp thoáng bóng mười mấy người đứng trên đó.

Hai chiếc xuồng cao su dần tiến lại gần, chở bốn người mặc áo cứu sinh màu cam. Nhân viên đài truyền hình vẫn luôn đứng trực sẵn, chìa ống kính về phía họ, ghi những thông tin ban đầu về cuộc cứu hộ thành công.

Chiếc xuồng cao su đầu tiên cập bờ, Tiết Sơn ôm Đồng Đồng, nhanh chóng bước lên, con bé ngạc nhiên nhìn mấy quay và đám người vây quanh, xiết chặt cổ Tiết Sơn, vui đầu vào cánh tay.

Chiếc xuồng thứ hai theo sát gót, Tiết Sơn xoay lưng vươn tay về phía người trên xuồng, kéo Trần Dật lên trước, sau đó đón lấy bà cụ.

Hình ảnh của Trần Dật từng xuất hiện trên tivi nên phóng viên hiện trường biết trong đám người bị mắc kẹt có người là bác sĩ cơ sở, cũng biết rằng đó có thể là một nguồn tin hot. Vì vậy, vừa nhìn thấy Trần Dật, toàn bộ microphone và máy quay đều chĩa thẳng vào cô.

“Xin hỏi, cô có phải là bác sĩ Trần Dật của trung tâm sức khỏe cộng đồng thôn Nhả Lý không?”.

Trần Dật vừa đứng vững, sững sốt trong giây lát, ngây người gật đầu.

“Các đồng nghiệp nói cô là một bác sĩ giỏi nhiệt tình lại có tâm, lần này hoàn toàn xuất phát từ lòng hảo tâm đến thôn Thạch Thấp kiểm tra sức khỏe cho người già cô đơn nên không may gặp nạn. Xin hỏi, cảm giác của cô bây giờ như thế nào?”.

Trần Dật nhũn mảy không trả lời.

Đám phóng viên hỏi thêm mấy câu nhưng Trần Dật không đáp trả. Thấy không thu được kết quả, đám phóng viên lập tức chuyển hướng phòng vấn sang đối tượng phía sau Trần Dật, là một bà cụ đang nằm lê lết trên lưng nhân viên cứu hộ.

“Thưa cụ, cụ là người của thôn Thạch Thấp phải không ạ? Có phải cụ đã được bác sĩ Trần đến khám bệnh và hai người vẫn luôn ở bên nhau đúng không?”.

Bỗng một cánh tay giờ ra, chặn chiếc máy quay đang chĩa trước mặt bà cụ.

Tiết Sơn trầm giọng bảo: “Đi trước đi”.

Anh chàng cứu hộ trẻ cồng bà cụ thừa cơ bước nhanh, đi về hướng chiếc xe cứu thương.

Trần Dật ở phía sau, bước hơi chậm một chút, bị đám phóng viên chặn lại.

“Bác sĩ Trần, tay cô bị thương à? Vết thương như thế nào vậy? Là do cứu chữa cho các cụ già phải không?”.

Trần Dật không nói một lời, cầm đầu bước. Đột nhiên có một cánh tay áp vào lưng cô, khẽ ôm lấy, kéo cô khỏi màn phỏng vấn bắt đắ dĩ.

Nhân viên cứu hộ kịp thời ngăn đám ký giả, nói đợi bác sĩ kiểm tra tình trạng sức khỏe cho các nạn nhân, nếu không vấn đề gì sẽ từ từ phỏng vấn sau.

Thấy đám phóng viên không theo nữa, Tiết Sơn mới buông Trần Dật ra.

Con mưa nhỏ li ti hắt lên mặt, Trần Dật quay sang bên nhìn đứa bé trong lòng người đi sát cô, trái tim bỗng trở nên yên tĩnh, dường như không nghe thấy mọi âm thanh xung quanh.

Đúng vậy, Trần Dật nghĩ, có lẽ ông Trời muốn đối xử tốt với bố con họ.

+++

Xe cứu thương của bệnh viện huyện được điều xuống tham gia công tác cứu hộ. Sau khi đưa bà cụ lên xe, hai nhân viên y tế cởi chiếc áo cứu sinh trên người bà, lập tức bắt tay vào việc đo chỉ số sinh tồn.

Trần Dật đứng ở đuôi xe, kể ngắn gọn tình trạng sức khỏe của bà cụ cho bác sĩ kiểm tra biết. Trong lúc nói chuyện, nam bác sĩ chú ý tới miếng băng trên tay cô, hỏi thăm vết thương của cô, Trần Dật nói cụ thể tình hình.

Nhân viên cứu hộ cảm thấy tấm chắn tới, Trần Dật cảm ơn nhận lấy, quần lên người Đồng Đồng đang nằm trong lòng Tiết Sơn, thấy tay Tiết Sơn không tiện, cô khoác tấm chắn lên vai giúp anh.

Tiết Sơn thấp giọng: “Cảm ơn”.

Cuối cùng, Trần Dật khoác chắn lên người mình, nói: “Không cần khách sáo”.

Bà cụ tuổi tác đã cao, dầm mưa suốt đêm, hơn nữa lại trong môi trường nhiệt độ thấp khá lâu, tình hình thể trạng không tốt, bác sĩ đề nghị đưa đến bệnh viện huyện tiến hành kiểm tra và khám xét thêm. Đồng thời bảo Trần Dật đi cùng, vết thương trên tay cô cũng cần phải xử lý sớm.

Hiện vẫn chưa liên lạc được với người thân của bà, tung tích của Phương Thanh Dã chưa biết ra sao. Tiết Sơn lo lắng, ôm Đồng Đồng cùng lên xe.

Trên đường đi, Trần Dật mượn điện thoại của bác sĩ, gọi cho Dư Sanh Sanh.

Điện thoại kết nối, Sanh Sanh ‘alo’. Nghe thấy giọng Trần Dật, cô im lặng mất mấy giây, sau đó òa khóc.

Đợi cô ấy khóc xong, Trần Dật mới lên tiếng an ủi: “Mình không sao, đừng khóc nữa”.

“Đồ Vu Đầu chết tiệt! Gọi điện cho cậu mãi không được, xem tin tức mình sợ muốn chết cậu có biết không hả?”.

Tất cả lo lắng hãi hùng, giờ phút này giấu hết trong tiếng gào to.

Sau khi xem tin tức, Dư Sanh Sanh lập tức xin nghỉ, bắt xe định chạy tới thôn Nhã Lý nhưng bị Chu Tử Xuyên ngăn lại, nói giờ cô có đến cũng không giúp được việc gì, còn gây thêm phiền phức cho nhân viên cứu hộ.

Sau khi nôn nóng cãi nhau với Chu Tử Xuyên một trận, cô dần dần tỉnh táo lại, cảm thấy lời anh ta nói có lý. Cô cố nén tâm trạng lo lắng, bình tĩnh đợi tin.

“Vu Đầu, cậu có bị thương không đấy? Cậu không biết bơi, làm thế nào mà thoát được vậy?”.

Trần Dật không nhắc tới chuyện bị thương, cũng không nhắc tới Tiết Sơn, chỉ nói đội cứu hộ đã tìm được họ.

Vốn định trấn an Dư Sanh Sanh thêm vài câu, nhưng đưa mắt nhìn sang, cô trông thấy sắc mặt Tiết Sơn trắng bệch, hai mắt nhắm chặt, trên trán toát mồ hôi lạnh, liền hẹn gọi lại cho Dư Sanh Sanh, rồi nhanh chóng chấm dứt cuộc nói chuyện.

Chiếc xe cứu thương chạy lắc lư dò dẫm trên con đường núi chật hẹp, Tiết Sơn ngồi đối diện cô, đứa bé yên tâm nằm gối trên ngực anh, không phát hiện ra vẻ cố gắng kiềm chế khác thường của anh.

Trần Dật đột nhiên lên tiếng: “Bác sĩ ơ”.

Nam bác sĩ ngồi kế bên tài xế quay lại hỏi: “Sao vậy?”.

Trần Dật vội vã nói: “Phiền bác sĩ dừng ở trung tâm sức khỏe cộng đồng thôn Nhã Lý một lúc”.

Tiết Sơn nghe thấy cô nói, mở mắt ra, dường như hiểu cô định làm gì.

Đường đến thị trấn phải đi qua trung tâm, nam bác sĩ biết Trần Dật là bác sĩ ở đây: “Được thôi, cô có việc gì à?”.

Trần Dật trả lời: “Cảm ơn anh, quần áo của tôi rách hết rồi. Tôi muốn về lấy đồ”.

Nói xong, cô quay đầu nhìn về phía Tiết Sơn, đáp trả ánh mắt mệt mỏi của anh, Trần Dật thì thầm: “Cố gắng chịu đựng thêm chút nữa”.

Trên đường lúc này, một bên là lưng núi, một bên là bờ sông, phần lớn ánh sáng trong xe đều từ bờ sông rọi vào cửa sổ.

Tiết Sơn ngồi phía lưng núi, lẳng lặng nhìn ánh sáng phản chiếu trong bức họa, ngắm bóng dáng Trần Dật như ẩn như hiện, chậm chậm gật đầu.

Khi về tới trung tâm, Trần Dật bảo Tiết Sơn: “Không thể trì hoãn thời gian cấp cứu cho bà cụ. Anh về lấy giúp tôi bộ đồ thể thao màu xám, thay cả quần áo cho Đồng Đồng nữa, đừng để nó bị lạnh. Tôi không vội, hai bố con chuẩn bị xong xuôi hãy bắt xe tới đây, việc của bà cụ cứ để tôi lo cho”.

Tiết Sơn nhất thời không kịp phản ứng, sau một lúc ngớ ra, mới từ từ gật đầu: “Được...được”.

Nữ y tá ngồi bên điều chỉnh ống đường khí trên mũi bà cụ, ngẩng đầu hết nhìn Trần Dật rồi lại nhìn sang Tiết Sơn, nghĩ thầm, hóa ra là người một nhà.

Tiết Sơn ôm Đồng Đồng xuống xe, đứng bên lề đường đưa mắt nhìn chiếc xe cứu thương chạy xa, sau đó cất bước đi về hướng phòng khám methadone.

Gần như mỗi lần uống thuốc anh đều tự mình đến đây, bởi vì anh không muốn để Đồng Đồng nhìn thấy. Có một lần duy nhất anh đưa Đồng Đồng tới, là chuyện của hơn mấy tháng trước.

Khi ấy, Đồng Đồng vẫn chưa sẵn sàng giao tiếp với mọi người, Phương Thanh Dã lại không có ở đó, không có ai giúp anh chăm sóc, nên anh không thể không dẫn con bé đi theo. Nhưng Tiết Sơn không dắt Đồng Đồng vào trong phòng khám, anh dẫn con bé ngoan ngoãn đứng chờ ở cửa, không được chạy loạn, anh sẽ ra ngay.

Tiết Sơn không ngờ, chỉ đến một lần duy nhất, con bé có thể nhớ rõ như vậy.

Đêm hôm ấy, con bé chạy một mình tới cửa hàng sửa xe không thấy anh nên đã tới đây, sau đó được Trần Dật và bạn của cô tìm ra.

Mọi nỗ lực mang đến cho Đồng Đồng sự yên ổn, môi trường phát triển thanh bình đã bị con lũ đột ngột xuất hiện phá vỡ. Đã thế còn bị con bé nhìn thấy bộ mặt đau đớn gãy dũa sau lớp mặt nạ xé rách. Trong lòng Tiết Sơn áy náy và hối hận không thể thoát nên lời.

Loại cảm xúc này anh vừa mới hiểu ra sau câu nói của Trần Dật...Càng lúc càng trở nên sâu nặng.

Cô hoàn toàn có thể nói thẳng với mấy đồng nghiệp kia rằng trong xe hiện có một người nghiện đang phải điều trị methadone, gần hai đêm không có thuốc, bệnh đã tới giai đoạn tái phát nghiêm trọng, cần cho anh ta xuống xe để uống thuốc.

Nhưng cô không nói vậy, cô đã nghĩ ra một lý do hết sức vụng về để xuống xe.

Vì sao?

Vì thương hại ư? Cô ấy không muốn mình bị người ta nhìn bằng ánh mắt soi mói, không muốn con bé bị người ta chỉ trích?

Tiết Sơn nhớ lại mấy tiếng trước, Trần Dật nói với anh một câu.

Ánh mắt cô trong veo nhìn vào anh và bảo: “Tiết Sơn, anh là một người bố tốt”.

Sống ba mươi hai năm, đây là lần đầu tiên có người khen anh tốt.

+++

Trước năm mười tám tuổi, anh lớn lên trong một môi trường giống như mọi đứa trẻ quê khác, leo trèo nghịch ngợm, xuống sông mò cá, trèo cây hái quả, chọc tổ chim, trộm đồ ăn trong vườn rau nhà người ta. Tóm lại, không trò nghịch ngợm nào là không làm, không chỉ bị người ta mách tội một lần, mà còn bị bố thuyết giáo, mẹ khóc lóc kêu than.

Ở trên lớp, anh kéo tóc bạn học nữ, đánh nhau với bọn con trai, lẳng lẽ theo đuôi bạn nữ mình để ý, cả gan chặn người ta lại để nhét thư tình anh ghi ghi chép chép suốt một đêm.

Hỏi đó, không một ai khen anh là con ngoan, trò giỏi.

Sau năm mười tám tuổi, cuộc sống của anh đã có sự lựa chọn mới, anh lựa chọn con đường được mọi người khen ngợi. Đi trên con đường ấy, mọi khinh thường, phản nghịch từng trải qua đều được anh xóa bỏ hoàn chỉnh, khiến bố mẹ nở mày nở mặt, giành lấy vinh quang.

Mặc dù thế, vẫn không ai bảo với anh rằng, anh là một người tốt.

Cho đến sau này, càng không ai thừa nhận anh.

Bị người ta coi như một khối u ác tính, bị người ta xem thường, chỉ trích. Tháng ngày ấy, anh mất một thời gian dài trải qua và làm quen.

Nếu không vì Đồng Đồng, anh sẽ thật sự biến cuộc sống của mình thành như những gì đám người kia nói, hoặc chọn cách chấm dứt cuộc sống tồi tệ

này.

Vì Đồng Đồng, anh đã biến mình thành bộ dạng của một người bố, một người bố không hề xứng đáng.

Tất nhiên, cho đến tận bây giờ, không một ai nói với anh, anh là một người bố tốt.

Một người bố bị nghiện, sao có thể trở thành một ông bố tốt được chứ?

Ngoại trừ Trần Dật.

+++

Tiết Sơn nhìn đứa bé nằm trong lòng, khẽ hỏi: “Con có muốn vào cùng với bố không?”.

Con bé nhìn lướt qua cánh cửa kính, quay lại, xiết chặt cổ Tiết Sơn, gật đầu.

Tiết Sơn thoáng mỉm cười, đẩy cánh cửa phòng khám methadone đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Vận mệnh là một thứ hết sức thần kỳ, bởi vì con người vĩnh viễn không có khả năng đoán trước một giây sau sẽ xảy ra chuyện gì.

Trên đường xe cứu thương chạy lên huyện, nam bác sĩ nhận được điện thoại của nhân viên cứu hộ thông báo đã tìm thấy hai người sống sót ở núi Tiểu Hoa thuộc thôn Thạch Tháp, hiện đang rất cần bác sĩ tới kiểm tra tình trạng sức khỏe. Nam bác sĩ lập tức gọi điện cho đồng nghiệp, sắp xếp nhân viên y tế qua đó.

Nghe xong câu được câu chăng, Trần Dật bỗng nảy sinh cảm giác mừng mừng tủi tủi.

Nhưng cảm giác an ủi bất ngờ vừa tới đã nhanh chóng bị hiện thực tàn khốc phá vỡ.

Bà cụ đột nhiên bị suy tim.

Bà cụ bị lẫn, ăn nói lung tung, tháo toàn bộ thiết bị giám sát trên người, rút ống dẫn khí, ngồi dậy, thờ hờn hển, hô hấp rất khó khăn.

Thiết bị khám chữa trên xe có hạn, Trần Dật và các bác sĩ hợp lực giữ chặt bà cụ, nữ y tá phải tiềm an thần, kết hợp điều trị cùng máy oxy mới khiến tình trạng bà cụ dần ổn định, vấn đề khó thở được giảm bớt.

Xe lao vun vút tới bệnh viện. Tuy mới đưa người từ Quý Môn Quan trở về nhưng tình hình vẫn không mấy lạc quan.

Bà cụ đã hơn 80 tuổi, bề ngoài nhìn có vẻ khỏe mạnh, nhưng khi một bộ phận nào đó trong cơ thể gặp trục trặc sẽ dẫn tới rút dây động rừng – tất cả công năng sẽ gần như bị suy kiệt, bà cụ có thể cận kề cái chết bất kỳ lúc nào.

Cái chết khiến tính mạng trở nên mong manh, cũng khiến người ta thêm coi trọng mạng sống của mình hơn.

+++

Gió ngừng, mưa dứt, hết thảy đều yên tĩnh trở lại.

Trần Dật đứng trên sân lộ thiên cuối hành lang bệnh viện, cảm nhận bầu không khí ẩm ướt, tâm trạng dần dần bình tĩnh.

Miệng vết thương đã xử lý hoàn tất. Cô mặc chiếc áo bệnh nhân sọc xanh trắng rộng thùng thình, mớ tóc của nữ y tá khi băng bó vết thương. Trong tay còn thừa nửa chiếc bánh mì, cô không muốn ăn, đẩy nắp hộp sữa buộc cả vào trong túi nhựa, quay người rời đi.

Đi nửa đường, chợt nghe thấy chuông báo, phía trước có mấy người đi ra khỏi thang máy.

Người đàn ông đi trước mặc quần áo bệnh nhân, ngồi xe lăn, chân bó bột, đầu trọc lóc đáng đáp béo tròn, phía sau là hai thanh niên trẻ một nam một nữ, trên cổ đeo máy ảnh, cô gái ôm một cuốn sổ to trong lòng, cả ba đang vội vã đi về phía phòng điều trị.

Khung cảnh nhốn nháo này khiến không ít người trong hành lang hiếu kỳ. Trần Dật nhìn theo bóng họ, cảm thấy người đàn ông ngồi xe lăn khá quen mắt.

Cô vô thức bước nhanh đuổi theo, bắt gặp ba người kia đang bị bác sĩ ngăn trước cửa phòng bệnh. Cô thờ hồn hể, gọi: “Phương Thanh Dã?”.

Người đàn ông ngồi xe lăn quay đầu, sững sốt nhìn Trần Dật tiến lại gần.

Nhìn bộ quần áo bệnh nhân trên người cô, rồi nhìn sang gương mặt, tuy thấy quen nhưng quả thực anh ta không nhận ra nữ bác sĩ tốt bụng từng gặp một lần trước đó nên ngạc nhiên, hỏi: “Cô gọi tôi à?”.

Trần Dật gật đầu: “Bà anh đang ở trong đây, anh đến tìm bà ư?”.

Phương Thanh Dã nghi hoặc, cô gái này sao lại biết bà mình đang ở đây? Đến bản thân anh ta cũng mới biết chuyện cách đây 10 phút.

Trần Dật giải thích: “Tôi hôm trước anh đến đón Đồng Đồng, chúng ta đã gặp nhau ở trung tâm sức khỏe cộng đồng”.

“À”. Phương Thanh Dã nhớ ra: “Đúng rồi, đúng rồi, chính là cô! Cô bác sĩ tốt bụng, à, mà sao cô lại...?”.

Trần Dật không rành giải thích quá nhiều: “Chuyện hơi dài, để tôi kể sau, anh vào thăm bà trước đi”.

Phương Thanh Dã gật đầu như gà mổ thóc.

Phòng CIU không cho phép nhiều người vào thăm, Trần Dật nói mấy câu với bác sĩ xong thay quần áo đeo khẩu trang vào trong cùng Phương Thanh Dã, còn hai phóng viên đi theo Phương Thanh Dã thì bị ngăn bên ngoài.

Nhìn hai người họ lúng túng đứng đó, Phương Thanh Dã nói: “Hay là hai người bỏ đi, dù sao tôi cũng không có gì giá trị để phỏng vấn đâu”.

Nhưng thực tập sinh mới đến đài truyền hình, đời nào bỏ qua cơ hội thu thập tin tức?

Hai bà cháu họ lạc nhau trong con lũ lụt, bắt gặp gặp lại nhau trong bệnh viện, thiếu chút nữa thì xa nhau mãi mãi – tư liệu sống như vậy có thể viết thành một bản tin tuyệt hảo.

Huống chi, hai người họ đã nhận ra Trần Dật, biết cô chính là nữ bác sĩ cơ sở bị mắc kẹt trong vụ tai nạn. Chưa đến nửa giờ trước, các đồng nghiệp ở tiền tuyến nói vẫn chưa phỏng vấn được cô.

Tại thời điểm này, họ chỉ cảm thấy ngọn lửa đam mê đào bới tin tức đang hừng hực thiêu đốt.

Nhắm lẫn không ngờ khiến họ chạm mặt, đúng là phần thưởng của ông Trời, thịnh tình này không thể chối từ...!

Nữ phóng viên ôm cuốn sổ chuyển hướng sang Trần Dật, giọng điệu ngọt ngào: “Chị là bác sĩ Trần Dật phải không ạ? Chào chị, chúng em là thực tập sinh của chuyên mục ‘Tám chuyện đêm nay’ của nhà Đài. Nếu tiện, chúng em muốn phỏng vấn chị một chút, sẽ không hỏi quá nhiều đâu ạ...”.

Trần Dật ngắt lời: “Không tiện, xin lỗi cô”.

Không nghĩ cô từ chối nhanh như vậy, nữ phóng viên giật mình chớp mắt, vội vàng tìm từ ngữ, giọng điệu kính cẩn: “Để không làm mất quá nhiều thời gian của chị, chúng em chỉ hỏi vài câu ngắn gọn và chụp kèm theo tấm ảnh thôi ạ”.

Vừa nói vừa làm, nữ phóng viên trẻ giương máy ảnh hướng về phía Trần Dật.

Trong máy ảnh, gương mặt cô nghiêng nghiêng, ánh mắt nhìn thẳng vào ống kính.

Đó là một đôi mắt trong veo, trằm trĩnh mang không ít mệt mỏi.

Cô gái trẻ vô thức nhấn nút chụp.

Trần Dật khẽ nhủ mảy, bảo: “Phiền cô xóa đi cho. Hai người nên chụp các nhân viên cứu hộ đã không màng nguy hiểm lao vào khu vực gặp nạn để cứu viện. Hoặc chụp tình hình thực tế ở thôn Thạch Tháp chứ không phải là tôi, tôi thật sự không có gì đáng giá để đưa tin đâu”.

Không muốn tốn nhiều nước miếng, cô đẩy xe lăn giúp Phương Thanh Dã tiến vào cửa phòng bệnh.

+++

Trên người bà cụ lắp các loại thiết bị giám sát, trong miệng cắm ống dẫn khí, mu bàn tay truyền dịch.

Thoạt nhìn bà cụ yên lặng như đang ngủ.

Phương Thanh Dã nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay chỉ còn xương bọc da của bà cụ, hốc mắt đỏ lựng, không thoát nên lời.

Trong phòng bệnh rất yên tĩnh, tiếng ‘tí tách’ truyền dịch mang lại cho người ta cảm giác bí bách nặng nề.

Trần Dật lặng lẽ đứng bên ngoài cửa kính, nhìn hình ảnh bà cháu họ gặp nhau, đột nhiên nghĩ tới Tiết Sơn.

Nếu không phải do Tiết Sơn bất chấp nguy hiểm đi cứu bà cụ, đưa bà cụ thoát khỏi con lũ thì làm sao có giây phút trùng phùng như thế này.

Một người đàn ông lương thiện, hẳn sẽ là một người cha tốt.

Và anh ấy đúng là một người bố tốt.

+++

Từ phòng chăm sóc đặc biệt đi ra, Trần Dật kể toàn bộ những chuyện đã xảy ra với bà cụ cho Phương Thanh Dã nghe, gương mặt lo lắng mãi sau mới trở nên tươi tắn.

Nghe xong, hốc mắt người đàn ông lại phấp phồng: “Còn A Sơn đâu? Cậu ấy và Đồng Đồng thế nào rồi? Sao bọn họ không tới đây?”.

Trần Dật hơi do dự.

Phương Thanh Dã là cha nuôi của Đồng Đồng, là bạn thân của Tiết Sơn, nhiều dấu hiệu cho thấy Tiết Sơn rất tin tưởng người bạn này, cô có can đảm để không kể chuyện Tiết Sơn phải uống thuốc cho anh ta nghe không?

Dù sao thì đó cũng là việc riêng của anh ấy.

Ngẫm nghĩ một lát, Trần Dật đáp: “Anh ấy đến trung tâm sức khỏe cộng đồng rồi”.

Trong mắt Phương Thanh Dã lóe lên một tia nghi ngờ. Nhưng anh ta sợ mình hiểu sai ý của Trần Dật, ngộ nhỡ A Sơn bị thương thì sao? Với lại, A Sơn sẽ không nói với người ngoài chuyện mình bị nghiện đây chứ?

Anh ta thử hỏi dò: “Có phải A Sơn bị thương không?”.

Thấy A Sơn lắc đầu, Phương Thanh Dã thở phào.

Không phải bị thương cần đến trung tâm sức khỏe, vậy là đến đó để uống thuốc. Không phải bị thương là tốt rồi, anh ta cũng cảm thấy yên tâm hơn.

Cùng xuất phát từ mục đích bảo vệ, cả hai đều bỏ qua chủ đề này. Trần Dật chuyển sang hỏi thăm vết thương trên đùi Phương Thanh Dã.

Phương Thanh Dã cúi đầu nhìn chiếc chân trái bó bột, thờ dài nặng nề.

Ngày hôm đó, anh ta vừa mới lái chiếc xe ba gác lên cầu treo thì đột nhiên chiếc cầu bị sụp, anh ta không kịp phản ứng, cả người cả xe cùng mắc kẹt rơi xuống sông.

Kỹ năng bơi lội của anh ta khá tốt, chịu đựng đau đớn hết chìm lại nổi trong một thời gian rất dài, cuối cùng cũng lên được tới bờ. Nhưng không có công cụ để liên lạc, chân thì bị thương rất khó cầu cứu, quả thực khóc không ra nước mắt.

Không ngờ nước sông quá mạnh, tràn vào một thôn nhỏ cạnh đó, dân làng nhốn nháo mang theo lương khô rời nhà đi lánh nạn, bất ngờ phát hiện ra anh ta.

Sau khi được cứu, anh ta đã mượn điện thoại gọi cho Tiết Sơn, nhưng gọi thế nào cũng không liên lạc được.

Anh ta được đưa vào viện kiểm tra, xương ống chân gãy, tuy không giải phẫu nhưng phải bó bột, đi lại không mấy thuận tiện, rất khó để nắm tin tức. Nếu không phải trong lúc nói chuyện phiếm, bác sĩ tiết lộ có một bà cụ ở thôn Thạch Thấp vừa mới nhập viện, anh ta sẽ không biết bà mình đã được cứu và được đưa tới đây.

Một vòng luẩn quẩn, may mắn thay, cuối cùng đều ổn.

+++

Lúc Tiết Sơn đến bệnh viện huyện đã là 9h tối.

Điện thoại bị mất trong con lũ, không có phương thức để liên lạc, anh đành liên tục hỏi thăm mới tìm thấy Trần Dật.

Phòng chăm sóc đặc biệt không cho người nhà nán lại. Sau khi vào thăm bà cụ, Tiết Sơn quay trở lại phòng chính hình dưới tầng trệt, Phương Thanh Dã đang ở đó.

Khoa chính hình chật kín bệnh nhân, trong hành lang kê thêm không ít giường, giường của Phương Thanh Dã nằm ở cuối lối đi nhỏ, bên cạnh là cầu thang.

Đối với việc Tiết Sơn đi cả đêm để tới đây, Trần Dật không quá bất ngờ. Điều cô bất ngờ chính là, Tiết Sơn quả nhiên đã mang quần áo đến cho cô.

Giờ phút này, Trần Dật đứng trên cầu thang, trong ánh sáng lờ mờ, sau khi thấy rõ bộ quần áo gói trong túi, cô đã sững sờ tròn nửa phút.

Là một bộ đồ thể thao màu xám.

Bầu không khí lúng túng. Tiết Sơn muốn nói gì đó để giảm bớt, nhưng lại cảm thấy nói gì cũng không thích hợp.

Thực ra anh không suy nghĩ quá nhiều. Sau khi xong việc của mình, anh đưa Đồng Đồng về thay quần áo ăn cơm rồi đến thẳng bệnh viện huyện.

Lúc đi gần đến cổng bệnh viện, ngang qua hiệu bán quần áo thể thao, nhìn bộ đồ ma nơ canh mặc trên người, anh mới giật mình nhớ ra, Trần Dật đang cần một bộ quần áo để thay.

Không biết cô mặc size bao nhiêu, vào cửa hàng, anh phải khoa chân múa tay một hồi, nhân viên bán hàng đề xuất anh lấy bộ đồ có số đo dành cho người cao 1m65 và khẳng định với anh bộ đồ này chắc chắn vừa người.

Ánh mắt Tiết Sơn lưu lại trên bộ quần áo xanh xanh đỏ đỏ một lúc, rồi quyết định chọn bộ đồ thể thao màu xám.

+++

Qua tấm cửa kính chắn cầu thang, thấp thoáng nghe thấy tiếng cười to của Phương Thanh Dã trêu chọc Đồng Đồng.

Họ đứng đấy bối rối.

Trần Dật ngần ngừ, đang định nói lời cảm ơn thì cửa cầu thang bị đẩy ra, một cái đầu nhỏ màu đen thò vào.

Con bé không hiểu hình hình, hết nhìn bố rồi lại nhìn cô bác sĩ, ngơ ngác ngác ngác, sau đó rút đầu đóng cửa lại.

Ánh sáng hành lang bị giam ngoài cửa.

Trần Dật thở phào một cái, rốt cuộc cũng mở miệng: “Cảm ơn anh”.

Nhìn chiếc áo bệnh nhân rộng thùng thình trùm trên người cô, chiếc quần jeans dính đầy bùn đất, cùng chiếc giày thể thao không rõ màu sắc, Tiết Sơn đột nhiên nhớ ra –

Còn mua thiếu một đôi giày.

Bạn đang đọc truyện *Sơn Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Cô nói lời cảm ơn.

Tiết Sơn bảo: “Không cần khách sáo”.

Mặc dù tâm tư rối bời nhưng cuối cùng, khi mở miệng lại chỉ có thể thốt ra ba chữ ấy.

Ánh mắt vô tình chạm nhau, Trần Dật khẽ mỉm cười nhu hòa.

Nụ cười cùng nét mặt dịu dàng này như giai điệu chính được tạo nên giữa không gian tăm tối.

Bình thần, ảm áp.

Tiết Sơn cúi đầu nhìn tay cô, hỏi: “Ngón tay thế nào rồi? Không sao chứ?”.

Trần Dật lắc đầu: “Không đáng lo lắm”.

“Mất bao lâu có thể mọc ra được?”.

“Để mọc hoàn toàn mất tầm một tháng”.

Một tháng? Xem ra hơi lâu.

Tiết Sơn hỏi tiếp: “Còn công việc của cô...?”.

Trần Dật đáp: “Lúc này tôi đã gọi điện về trung tâm thông báo tình hình, xin nghỉ ngơi vài hôm trước khi quay lại làm”.

“Ừm”.

Thời gian trôi qua, sau khi im lặng, Trần Dật nghĩ tới chuyện khác: “Đúng rồi, quần áo hết bao nhiêu tiền, về tôi sẽ gửi anh”.

Trong nháy mắt, Trần Dật thoáng trở nên nghiêm túc, Tiết Sơn lại cảm thấy vẻ xa cách hờ hững trên người cô.

Anh trả lời: “Không cần đâu, có mấy đồng ấy mà. Cô đi thay đi xem có vừa không”.

Ngẫm nghĩ mấy giây, Trần Dật gạt đầu, cầm quần áo đi vào nhà vệ sinh.

Cô thay đồ xong, nhìn rõ giả niêm yết trên khóa kéo, mở cửa đi ra ngoài.

Phương Thanh Dã ngồi xe lăn, Đồng Đồng ngồi trên giường bệnh, hai chú cháu hình như đang chơi trò oẳn tù tì. Con bé trông rất vui, cười thích thú.

Nhưng tiếng cười của con bé không có âm thanh, trông từ xa như đang diễn kịch câm.

Tiết Sơn ngồi bên mép giường, ánh mắt dõi theo nụ cười của Đồng Đồng.

Trần Dật lại gần, anh ngước lên nhìn, đánh giá, xem ra bộ quần áo không vừa người cho lắm.

“Hơi rộng?”.

Chiều dài bộ quần áo khá vừa nhưng do Trần Dật hơi gầy nên mặc vào lộ vẻ dài rộng.

Cô khẽ mỉm cười: “Khá vừa”.

Phương Thanh Dã nhìn Trần Dật chằm chằm, mắt nhấp nháy: “Ôi, bác sĩ Trần mặc bộ này đẹp lắm. A Sơn biết mua phết nhỉ”.

Tiết Sơn không để tâm, rút một chiếc ghế dưới gầm giường, đưa ra trước mặt Trần Dật: “Cô ngồi đi”.

Sau khi ngồi xuống, Trần Dật kể lại tình hình của vợ chồng ông bà lão.

Nghe xong, Tiết Sơn ngạc nhiên: “Mắc trên xà nhà ư?”.

Hai mươi ba ngôi nhà ở khu vực đó đều bị lũ cuốn trôi, vậy vợ chồng ông bà lão đã lánh nạn trên nóc của ngôi nhà nào?

Trần Dật nói, là nhà của bà cụ.

Lúc cô đi qua chỗ đó, dựa vào lớp ngói mới tinh trên nóc nhà mới phân biệt được đây là nhà ai nhưng cô không có tâm trạng để tìm tòi bên trong có người hay không.

Cô cũng không đoán ra, trong ngôi nhà gần như bị nước lũ bao phủ có hai thân già đang gắng gượng chống cự, nắm chặt con đường sống duy nhất, chiến đấu với thiên tai, và cuối cùng giành được chiến thắng, đợi tới lúc cứu viện đến.

Nỗi áy náy vẫn luôn quanh quẩn trong lòng dường như không còn quá mãnh liệt.

Mọi thứ đều do bất lực, cũng đều do may mắn.

Đó chính là cảm giác của cô lúc này.

Bệnh tật và cái chết khiến người ta nảy sinh cảm giác sợ hãi tột cùng nhưng cũng khiến người ta cảm thấy sinh mệnh thật đáng quý.

Tiết Sơn cũng hết sức vui mừng khi nghe được thông tin này, khóe môi anh ẩn hiện ý cười.

Ngồi một lúc, Tiết Sơn và Trần Dật trao đổi với nhau về vấn đề chỗ ngủ qua đêm.

Ý của Tiết Sơn là, Phương Thanh Dã sinh hoạt bất tiện nên anh sẽ ngủ đêm ở đây để chăm sóc, tiện thể để ý tình hình của bà cụ. Nhưng để Đồng Đồng lại lại không tiện, anh hy vọng Trần Dật có thể dẫn con bé cùng đi ra nhà nghỉ bên ngoài.

Đương nhiên Trần Dật không phản đối nhưng cô vẫn muốn hỏi qua ý kiến của Đồng Đồng.

Tiết Sơn gọi Đồng Đồng tới, con bé do dự nhìn Trần Dật, ánh mắt lưu luyến rơi xuống người Tiết Sơn.

Cuối cùng, con bé khẽ gật đầu.

Trên hành lang, chiếc đồng hồ điện tử treo trên tường chỉ 22h00 đúng.

Đồng Đồng ngạc nhiên nhìn Phương Thanh Dã ngồi xe lăn, Phương Thanh Dã ôm con bé ngồi lên đùi, xoay bánh xe đi tới đi lui trong hành lang, Đồng Đồng thích thú cười không ngớt.

Tiết Sơn đứng sau nhắc Phương Thanh Dã dừng lại, cẩn thận chú ý cái chân bị thương.

Đề Đồng Đồng được vui vẻ, Phương Thanh Dã mặc kệ, chút đau vặt này sao có thể làm khó anh ta.

Bóng hai chú cháu khuất dần, hòa dưới ánh đèn hành lang dịu dàng, lờ mờ, như mang theo một chiếc vòng cổ tích đầy màu sắc.

Trần Dật nhìn ngắm thế giới thuộc về Đồng Đồng, khẽ hỏi: “Đồng Đồng nói được đúng không?”.

Lời thì thầm ấy như câu hỏi dành cho anh.

Tiết Sơn ngạc nhiên ngừng đầu, ánh mắt Trần Dật vẫn điềm tĩnh bước lại gần hai chú cháu.

Cô tựa như đang chờ đợi đáp án của anh, lại tựa như không cần bất cứ câu trả lời.

Đáp án đều đang nằm trong lòng, trong mắt.

Mỗi giây trôi qua đều dài đằng đặc, dài đến nỗi Tiết Sơn không kiềm chế hỏi tường lại quãng thời gian vừa mới đưa Đồng Đồng trở về. Hỏi tường lại ánh mắt khinh bỉ của những người xung quanh, những lời ong tiếng ve khó nghe, câu từ họ dùng xỉ xăm sau lưng anh.

Con bé cảm

Thật lâu sau, Trần Dật rời mắt khỏi hướng hai chú cháu.

Trên hành lang không còn bóng dáng của con bé, nhưng bức tranh trước mặt kia, hình ảnh con bé cười đùa, không có bất kỳ âm thanh nào, đã in dấu sâu đậm trong lòng Trần Dật.

Cô có cảm giác, người đàn ông bên cạnh khẽ gật đầu.

Sau khi Phương Thanh Dã quay về nghỉ ngơi, Tiết Sơn tiễn Trần Dật và Đồng Đồng đi ra.

Địa thế vùng này cao hơn mặt nước biển một chút, nhiệt độ ngày đêm chênh lệch khá lớn, cộng thêm mưa dầm kéo dài mấy ngày, nên cho dù là mùa hè, gió đêm không mát mẻ mà là mát lạnh.

Tiết Sơn bế Đồng Đồng đi trước, Trần Dật theo sát sau lưng họ.

Lúc đi qua ngã tư, con bé bỗng giẫy dụa, vỗ vai anh, ý bảo anh dừng lại.

Tiết Sơn quay đầu, thấy Trần Dật rút sau anh ít nhất năm bước. Hai bố con liền đứng bên đường đợi cô.

Đồng Đồng làm động tác đuổi chân ra, chỉ chỉ xuống đất.

Tiết Sơn hỏi: “Muốn tự đi hả?”.

Con bé gật đầu.

Lúc thả Đồng Đồng xuống, Trần Dật cũng đi đến, nhìn anh cười áy náy: “Đi thôi”.

Vừa đi lên trước một bước, Trần Dật cảm giác có một bàn tay nhỏ xíu mềm mại kéo tay trái của mình lại.

Sau đó, Trần Dật trông thấy tay kia của con bé dắt Tiết Sơn.

Trần Dật hơi mất tự nhiên, thử hỏi: “Muốn nắm tay cùng đi à?”.

Đồng Đồng gật đầu, hết liếc mắt nhìn Tiết Sơn rồi quay sang nhìn Trần Dật, mỉm cười.

Vẫn là nụ cười im lặng khiến người khác đau lòng.

Nửa giờ trước, khi đối mặt với câu hỏi của Trần Dật, Tiết Sơn đã gật đầu.

Trần Dật hỏi: “Là bệnh trầm cảm ở trẻ em à?”.

Lần đầu tiên tiếp xúc, cô có suy nghĩ giống Dư Sanh Sanh, xem xét đến chứng tự kỷ. Nhưng sau lần gặp mặt thứ hai ở thôn Thạch Tháp, ở chung với nhau, cô dần loại bỏ ý nghĩ này.

Gia đình là một trong những yếu tố quan trọng dẫn đến bệnh trầm cảm ở trẻ em, kết hợp với hoàn cảnh của Tiết Sơn, điều này gần như được chứng thực.

Nhưng hành vi thể hiện chứng trầm cảm ở Đồng Đồng lại ít khi xuất hiện. Ví dụ như chấn động tâm lý, ví dụ như tự làm tổn thương cơ thể...

Một bé gái 6 tuổi, biết mình muốn gì, nên làm gì, biết tìm bác sĩ chữa vết thương cho bố, dù con bé không nói nhưng vẫn có thể thông qua ngôn ngữ hình thể để biểu đạt suy nghĩ của mình.

Mọi dấu hiệu cho thấy, con bé dường như không phải một đứa trẻ bị trầm cảm.

Cho nên lời vừa nói ra miệng, Trần Dật liền bác bỏ: “Không giống”.

Tiết Sơn vẫn không trả lời.

Ngay lúc Trần Dật cảm nhận, có lẽ anh không muốn thảo luận chuyện đó với cô, thì Tiết Sơn bỗng lên tiếng.

Anh đặt khuỷu tay lên đầu gối, hai tay siết chặt, giọng thì thầm: “Là chứng bệnh mất ngôn ngữ”.

“Chứng bệnh mất ngôn ngữ?”. Trần Dật từng nghe qua nhưng không hiểu rõ lắm.

“Ừ”. Tiết Sơn gật đầu: “Năm con bé tầm ba tuổi, bị thương, sau đó không mở miệng nói chuyện nữa”.

“Bị thương? Bị thương như thế nào?”.

“À...chuyện ngoài ý muốn ấy mà”. Anh trả lời lấp lửng.

“Vây...đã khám bác sĩ tâm lý chưa?”.

“Rồi. Tháng nào cũng tới trung tâm tư vấn tâm lý trẻ em của thành phố”.

Tháng nào cũng đi, nhưng dường như con bé vẫn không muốn mở miệng.

Gần bệnh viện có không ít nhà nghỉ, ví tiền và điện thoại của Trần Dật đều đã bị mất, thuê phòng phải dùng chứng minh của Tiết Sơn, tiền cũng là do anh trả.

Tạm biệt nhau dưới hành lang tầng một, Trần Dật dẫn con bé đang bịn rịn lên tầng hai.

Vào cửa, Trần Dật nhìn quanh gian phòng một lượt. Đây là căn phòng tiêu chuẩn, không rộng lắm, không đồ nội thất, một chiếc giường đôi đặt sát tường, chính giữa là chiếc tủ đầu giường, tổng thể nhìn khá sạch sẽ ngăn nắp.

Thời gian không còn sớm, cô dẫn Đồng Đồng vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Con bé rất biết ý, đứng bên bồn rửa cao đến ngực, chăm chú đánh răng.

Trần Dật nhìn con bé, hỏi: “Cháu có muốn cô vắt khăn giúp không?”.

Trong gương, con bé miệng đầy kem chậm rãi quay lại, nhìn Trần Dật lắc đầu.

Trần Dật cười: “Tốt, cần gì cứ bảo cô”.

Đồng Đồng đánh răng xong, vớt nước rửa sạch kem trên miệng, một lần nữa nhìn vào trong tấm gương sáng bóng.

Con bé nhìn chính mình trong gương, miệng hơi mở, tựa như thử phát ra âm thanh, nhưng cổ đến mấy cũng chỉ có mấy tiếng ô ô.

Trong phòng không có điều hòa, Trần Dật đến bên cửa sổ, kéo tấm rèm dày, mở toang cánh cửa sổ đóng chặt.

Bóng đêm dày đặc, trời đất chỉ còn là một mảng tối đen màu xám tro.

Khung cửa sổ nằm ngay dưới mái hiên, khoảng cách từ mái nhà đến cửa sổ rất gần, bên cạnh mái hiên là ống thoát nước, thông lên tầng sáu cao nhất.

Trần Dật cảm thấy không được an toàn, suy nghĩ một chút liền đóng cửa sổ lại.

Đồng Đồng rửa mặt xong đi ra, cho Trần Dật vào. Tắm rửa xong, đã thấy con bé nằm sát cửa sổ ngủ mất.

Đầu giường bật một chiếc đèn nhỏ, trong ánh sáng lờ mờ của căn phòng, con bé nằm ngay ngắn trên gối.

Trần Dật lau tóc đi tới, nhìn Đồng Đồng ngủ say sưa, cô dúi chần giúp con bé.

Lúc ở bên cạnh Tiết Sơn, con bé luôn thể hiện sự ỷ lại. Nhưng những lúc không có Tiết Sơn, con bé lại hết sức ngoan ngoãn tự lập, thành thực khác hẳn đám bạn cùng lứa.

Trần Dật rất muốn biết, rốt cuộc thì sự cố gì đã khiến con bé thành ra như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Ánh nắng xuyên qua khe hở giữa hai tấm rèm roi vải xuống nền nhà, Trần Dật tỉnh giấc.

Cô chậm rãi mở mắt, trên chiếc giường con bé ngủ bên cạnh, chiếc chăn mỏng đã được xếp gọn gàng nhưng không có ai.

Trần Dật đứng dậy, khoác thêm áo đi về phía nhà vệ sinh đang sáng ánh điện, miệng gọi khẽ: “Đồng Đồng”.

Bên trong một quả đầu nho nhỏ thò ra, một nửa mái tóc buộc giờ, một nửa lỏng lẻo rũ xuống.

Trần Dật đi tới, ngắm con bé, hé miệng cười: “Cháu đang buộc tóc đấy à?”.

Đồng Đồng gật đầu, lộn trở lại trước gương, giờ tay định kéo chiếc dây buộc tóc thêm lần nữa nhưng rõ ràng, kỹ thuật chưa đủ thành thực.

Trần Dật vào theo, đứng sau lưng con bé. Phòng vệ sinh rất nhỏ, ánh sáng trong gương phản chiếu bóng dáng một cao một thấp.

“Cô giúp cháu được không?”. Trong gương, Trần Dật khẽ mỉm cười với con bé.

Đôi tay nhỏ nhắn thỏa hiệp buông xuống, Đồng Đồng gật đầu.

Trần Dật thuận thực gỡ sợi dây nịt ra, cầm chiếc lược duy nhất của nhà nghỉ, chải lần lượt nhẹ nhàng từng lọn tóc mềm mại của con bé.

Lúc làm việc này, ngón tay cô vẫn rất đau, nhưng cô quen rồi.

“Bình thường là bố cháu buộc tóc cho cháu à?”.

Con bé gật đầu.

Trần Dật khen ngợi: “Kỹ thuật của bố cháu không tệ chút nào”.

Buộc xong đuôi ngựa, Trần Dật mỉm cười, xoay người lại, chỉ vào mái tóc dài rồi tung trên vai mình.

Sợ quấy rầy Đồng Đồng nghỉ ngơi, tới hôm qua cô gội đầu không sấy tóc, chỉ dùng khăn lau qua, chưa đợi khô đã lên giường. Sáng sớm sau khi ngủ dậy, tóc tai dựng đứng cả lên.

Sờ đầu con bé, Trần Dật tự chọc mình: “Trông có giống Kim Mao Sư Vương không?”.

Kim Mao Sư Vương? Con bé không biết là gì, gật không được, lắc không xong, đành đứng im ngó Trần Dật lăm lăm.

Trần Dật nhếch môi cười, không giải thích. Cô bỏ chiếc lược xuống, trực tiếp dùng ngón tay chải tóc, buộc sau gáy, ghim lên thành một cái đuôi ngựa.

Cô gái trong gương rất trẻ trung, làn da trắng mịn, gương mặt không trang điểm, mặc dù vừa tỉnh dậy có hơi sưng một chút nhưng tổng thể nhìn vẫn rất tươi tắn.

Buộc tóc xong, Trần Dật bóp kem đánh răng, hỏi con bé: “Cháu rửa mặt xong rồi hả?”.

Con bé gật đầu.

Uống ngụm nước, xúc miệng, nhổ ra, Trần Dật bảo: “Cháu ra ngoài chơi đợi cô, lát nữa cô cháu mình vào bệnh viện”.

Đồng Đồng ngoan ngoãn đi ra.

Trần Dật vừa rửa mặt xong thì nghe thấy có người gõ cửa.

Ba tiếng ‘cốc cốc cốc’ vang lên, ngừng một chút, rồi gõ tiếp.

Cửa không cách âm, Trần Dật lại gần, hỏi: “Ai vậy?”.

Ngoài cửa vang lên giọng nói trầm thấp quen thuộc: “Bác sĩ Trần, là tôi, Tiết Sơn đây”.

Mở cửa ra, Trần Dật hơi ngạc nhiên: “Sao anh lại tới đây?”.

Tiết Sơn đáp: “Tôi mua đồ ăn sáng, ăn trước rồi hãy đi”.

Trần Dật nghiêng người để Tiết Sơn vào, cô đóng cửa thật kỹ, nhìn túi đồ ăn anh cầm trong tay. Bên trong có bánh bao, sữa đậu nành, bánh quẩy, sữa tươi.

Trần Dật tắc lưỡi: “Sao anh mua nhiều thế?”.

Tiết Sơn đặt túi đồ lên bàn trà kê trước tivi, nói: “Không nhiều đâu, mua mỗi thứ một tí”.

Anh không nắm được khẩu vị của Trần Dật nên đành mua như vậy.

Đồng Đồng thấy Tiết Sơn hai mắt tỏa sáng, cười hi hi chạy chậm tới trước mặt anh, nắm chặt tay anh, ánh mắt hướng về phía đồ ăn trên bàn trà.

Tiết Sơn ngồi xổm xuống, khẽ hỏi: “Đói bụng rồi hả?”.

Con bé gật đầu.

“Rửa tay chưa?”.

Tiếp tục gật đầu.

Tiết Sơn đặt chiếc bánh bao rau vào tay con bé, bảo con bé ngồi lên ghế ăn từ từ. Anh còn chọc ống hút vào hộp sữa tươi cho con bé.

Trần Dật nhìn động tác của anh, trong lúc đang xuất thần, chợt nghe thấy anh gọi, cô vội định thần lại.

Ba người ngồi vây quanh chiếc bàn trà dùng bữa sáng.

“Đêm qua ổn chứ?”. Uống xong hộp sữa đậu nành, Trần Dật hỏi.

“Ừ, cũng ổn, bên bà cụ vẫn thế”. Tiết Sơn đáp.

Im lặng chốc lát, Trần Dật nói: “Tôi qua xem tình hình bà cụ thế nào rồi về trước. Anh ở đây được không?”.

Tiết Sơn cắn một miếng bánh bao, trả lời: “Không sao, hai ngày qua đã làm chậm trễ việc của cô rồi”.

Trần Dật nhìn anh, mỉm cười thân thiện: “Giữa chúng ta không cần phải khách khí như thế”.

Tiết Sơn phản ứng chậm nửa nhịp, anh gật đầu, liếc mắt sang trông thấy Trần Dật buông cốc sữa đậu nành xuống.

“Ăn thế thôi à?”.

“Vâng, tôi no rồi”.

Thấy cô mới ăn nửa chiếc bánh và một cốc sữa, Tiết Sơn hỏi: “Bình thường cô cũng ăn ít thế sao?”.

Trần Dật hơi buồn cười, trông anh không giống với người hay truy hỏi.

Nhưng cô vẫn trả lời: “Vâng, cũng gần như vậy”.

Tuy không nói ra miệng, nhưng trong bụng Tiết Sơn thầm nghĩ: “Bảo sao gầy thế”.

+++

Giờ làm việc trong bệnh viện, kín người hết chỗ.

Lúc đi qua đại sảnh phòng khám, Trần Dật thấy ô đăng ký xếp hàng dài, nhớ tới cảnh tượng thực tập tại bệnh viện Tam Giáp tỉnh, cô lơ đãng thờ dài.

Tiết Sơn phát giác ra biểu hiện lạ lẫm của cô, hỏi: “Sao vậy?”.

Trần Dật lắc đầu: “Không có gì”.

Họ đi thang máy lên khoa chỉnh hình để đưa bữa sáng cho Phương Thanh Dã trước. Đám người xô đẩy đưa nhau vào, thang máy quá tải, ‘tít tít’ thông báo.

Ba người lui ra ngoài, đợi chuyển tiếp.

Cánh cửa bóng loáng, phản chiếu thấp thoáng bóng ba người.

Đứa bé đứng chính giữa, bố đứng bên trái mặc áo mỏng màu đen, quần dài màu sẫm. Bên phải là cô xinh đẹp mặc bộ trang phục màu xám. Con bé nhìn bóng người trong gương, mãi sau mới kéo tay Trần Dật lại.

Trần Dật cúi đầu nhìn con bé, thoáng mỉm cười.

Ngay phía sau, một phụ nữ trung niên mang theo chiếc bình giữ nhiệt chạy nhanh tới. Sau khi thấy hình ảnh đó, bà ta bước chậm lại, vẻ mặt ngạc nhiên quan sát họ.

Thang máy đến, người phụ nữ bước theo vào.

Lúc quay người, Trần Dật mới để ý đến ánh mắt kỳ quái của người lạ nhìn mình.

Tiết Sơn bị đám đông đẩy vào trong góc, Đồng Đồng kẹp giữa anh và Trần Dật, người phụ nữ kia vừa hay đứng ngay trước mặt con bé. Mặc dù Tiết Sơn đưa tay ngăn lại nhưng con bé vẫn bị chen lấn.

“Đình” một tiếng, thang máy dừng ở tầng 10.

Trần Dật nhìn bóng lưng người phụ nữ đứng ở cửa, nhớ lúc vừa rồi trên thang máy, ánh mắt bà ta nhìn cô.

Phát hiện Trần Dật đang đứng ngẩn ra, Tiết Sơn lên tiếng nhắc nhở: “Đến rồi”.

Trần Dật hờ hững ‘ừm’ một câu, thấy người phụ nữ kia cũng đến tầng 10.

Bên ngoài cửa thang máy là một hành lang phân bên trái và bên phải. Khi Trần Dật len qua đám người bước ra khỏi thang máy thì người phụ nữ xa lạ kia không biết đã đi về hướng nào.

+++

Trong phòng bệnh, chú Chu đang lau mặt cho mẹ già, thím Chu hấp tấp chạy tới.

Miệng liên tục la to: “Ôi trời ơi, ngạc nhiên quá, ngạc nhiên quá”.

Trong phòng bệnh còn có bệnh nhân khác, chú Chu vội vàng lên tiếng: “Bà khe khẽ cái mồm thôi, đừng có hét lên như thế”.

Thím Chu để chiếc bình giữ nhiệt xuống, đặt mông ngồi lên ghế, vẻ mặt làm như không thể tin nổi: “Ông Chu, ông có biết tôi vừa thấy ai không?”.

Chú Chu vắt khăn mặt trong chậu, thuận miệng hỏi: “Ai cơ?”.

“Người kia”. Giọng điệu coi thường.

“Là ai?”.

“Là người đó đó”.

Chú Chu mất kiên nhẫn: “Muốn nói thì nói rõ ràng ra xem nào, cái này cái kia, ai mà hiểu được”.

Thím Chu đứng dậy: “Ôi chao, ông còn nói vắn vỏi với tôi cơ đấy”.

Chú Chu liếc bà ta, không muốn nói đến chủ đề vô nghĩa này.

“Là con trai lớn của nhà Tiết Kiến Quốc”. Thím Chú giảm volume xuống: “Là cái thằng bị nghiện ý...”.

Chú Chu quay sang, hỏi: “Bà nói A Sơn à?”.

“A Sơn, A Sơn. Ông ít giao du với loại người đó thôi, chính là nó đấy”.

Chú Chu hỏi tiếp: “Bà trông thấy cậu ấy? Trong bệnh viện hả?”.

“Đúng vậy, lúc xách cháo về, đứng ở thang máy”. Nói xong, thím Chu thậm thà thậm thụt thì thào vào tai chú Chu: “Tôi thấy bên cạnh nó còn có một đứa con gái”.

“Phụ nữ thì sao?”.

Thím Chu kể lể: “Con bé một tay nắm tay bố, một tay nắm tay đứa con gái kia, một nhà ba người vui vẻ hòa thuận lắm”.

Chú Chu không sao hiểu nổi: “Phụ nữ thì phụ nữ, người ta tìm mẹ cho con thì mắc mớ gì đến bà mà bà suốt ngày nghĩ người ta quan hệ bất chính”.

“Tôi không nghĩ lung tung, tôi chỉ tiếc thay cho cô gái kia. Thoạt nhìn trông cũng đứng đắn xinh xắn, nghĩ sao mà rước họa vào thân”.

Chú Chu treo khăn mặt lên: “Được rồi, được rồi. Cả ngày bà chả làm việc gì, mở miệng khép miệng thôi cũng gây họa rồi, quản việc của mình cho tốt đi đã”.

Chú Chu bung chiếc thau vào nhà vệ sinh hứng nước, nữ bệnh nhân trung niên thích buồn chuyện quay sang hỏi thím Chu: “Thím, thím nói ai thế?”.

Thím Chu hào hứng, quyết định kể về khối u ác tính của thôn Bắc Sơn.

“...Bà không biết đấy thôi, tức chết bố nó không nói làm gì, đằng này lại lừa vợ chồng em trai ruột thịt của mình đi nơi khác làm ăn. Kết quả là, không biết đã xảy ra chuyện gì, có chết cũng không tìm được xác mang về. Thương thay cho chị Tiết, già rồi mà còn ngàn dặm tìm con trai, cuối cùng chôn thân nơi đất khách”.

“Vô lương tâm đến thế cơ à? Đã thế lại còn nghiện hút?”. Bà bệnh nhân giường bên tiếp tục buồn chuyện.

Thím Chu gật đầu: “Đúng thế, bà xem có tức không chứ, một nhà chân chất hiền lành già trẻ đều chết sạch, còn nó bỗng ở đâu trở về, sống không giống người thường. À, mà đúng rồi, sau khi trở về một thời gian, không biết đứa con gái nào ở bên ngoài sinh con cho nó, là một đứa bé bị câm”.

Kể xong, thím Chu thở dài: “Trời Đất luân hồi, đều có báo ứng hết”.

+++

Trần Dật dẫn Đồng Đồng ra khỏi nhà vệ sinh, Phương Thanh Đã đang ngồi bên mép giường, húp cháo xì xụp.

Anh ta đã đóng một ít viện phí, của bà cụ thì chưa, vẫn còn thiếu. Sáng nay bệnh viện thúc nộp, về mặt Phương Thanh Đã lộ vẻ khó xử, Tiết Sơn không nói gì, định bụng đi rút thẻ lấy tiền nộp viện phí.

Sợ Phương Thanh Đã áy náy, anh chỉ nhả một câu: “Đợi tôi quay lại” rồi mới đi.

Trong khi Tiết Sơn chưa quay lại, Trần Dật rút ghế ngồi đối diện với Phương Thanh Đã, hỏi anh ta: “Sao không thông báo với người nhà anh?”.

Suốt hai hôm vừa rồi, cô không khỏi thắc mắc, bà cụ xảy ra chuyện lớn như vậy, ngoài đứa cháu trai bị gãy chân, không có người thân nào khác tới thăm. Sau khi Tiết Sơn trở về, mọi chuyện lớn nhỏ đều do người ngoài như anh chạy vạy, kể cả tiền viện phí.

Cô có nghe Tiết Sơn kể sơ qua, Phương Thanh Đã từng cãi nhau với người nhà, lâu rồi không lui tới, người thân trong nhà cũng để mặc bà cụ.

Nhưng dù sao chuyện sống chết cũng là chuyện lớn, hơn nữa tình hình của bà cụ hiện giờ không được khả quan cho lắm. Nếu như thật sự không thể cứu được, trước khi lâm chung, bà cụ có thể gặp được người thân thì vẫn hơn.

Phương Thanh Đã không ngược mắt lên: “Thông báo gì chứ, coi như họ chết rồi đi”.

Thái độ rất rõ ràng, Trần Dật không lên tiếng nữa.

Ngồi một lát, trong hành lang bỗng xuất hiện một thanh niên mặc quân phục thu hút một đám người hiếu kỳ.

Trần Dật cũng nhìn ra. Chắc là anh ta tới thăm người bệnh, tay mang theo một giỏ hoa quả, bước nhanh vào phòng bệnh.

Ăn cháo xong, Phương Thanh Đã ném bát nhựa vào thùng rác, nhìn về phía Trần Dật, cười ha hả, hỏi: “Mặc bộ quần áo như thế trông rất đẹp trai đúng không?”.

Là anh ta đang nói về cậu thanh niên mặc quân phục kia.

Trần Dật bật cười: “Cũng đẹp trai”.

Phương Thanh Đã biết, các cô gái trẻ thích kiểu người như vậy.

Anh ta háng giọng, về mặt bí ẩn nhường mày nhìn Trần Dật: “Trước kia A Sơn cũng mặc như thế”.

Trần Dật sùng sốt.

Cô không hiểu ý: “Cũng mặc như thế?”.

Phuong Thanh Dã nhìn về tò mò của cô, những suy tính trong lòng như muốn nổ tung.

Anh ta khôngng ngốc, ánh mắt lóe sáng, trải qua hai ngày ở chung ngăn ngủi, anh ta cảm nhận được mối quan hệ giữa Trần Dật và người anh em có điểm khó giải thích.

Từ ngày kết bạn với Tiết Sơn, anh ta chỉ thấy Tiết Sơn tập trung tinh thần vào Đồng Đồng, bản thân lại đang trong thời gian cai nghiện, bên cạnh gần như không thấy bóng dáng người khác phái.

Cho nên đột nhiên xuất hiện một cô gái xinh đẹp lại tốt bụng, có vẻ như rất hòa hợp với Đồng Đồng, Phuong Thanh Dã thật sự cảm thấy rất vui mừng.

Mặc kệ người ngoài đánh giá như thế nào, xì xầm về Tiết Sơn ra sao, Phuong Thanh Dã hiểu người anh em của mình nên muốn làm đến cùng.

Đối mặt với nghi vấn của Trần Dật, anh ta trịnh trọng gật đầu.

Một lúc lâu sau, Trần Dật mới hỏi: “Anh ấy từng ở trong quân đội sao?”.

Trông thấy Tiết Sơn từ lối rẽ chỗ giao nộp viện phí trở về, mắt Phuong Thanh Dã sáng lên, một lần nữa trịnh trọng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Sáng sớm, mùi nước khử trùng gay mũi thấp thoáng lưu trong hành lang.

Mùi vị ấy giống như lời Phuong Thanh Dã, quanh quẩn xung quanh Trần Dật, mãi không tan.

Tiết Sơn đi tới, nhìn bầu không khí lạ lùng, cùng dáng vẻ ngầy ngốc của Trần Dật, anh không khỏi ngạc nhiên hỏi Phuong Thanh Dã: “Cậu vừa mới nói luyện thuyền cái gì đấy?”.

Phuong Thanh Dã há miệng, nhe hàm răng bản quốc ra, trả lời: “Tán gẫu với bác sĩ Trần về quá khứ của cậu ấy mà”.

Nét mặt bình thản dần tan biến, Tiết Sơn vô thức liếc mắt nhìn Trần Dật, không biết cô đang nhìn gì, hình như là vết bầm dưới chân giường, dáng vẻ hoàn toàn không để ý tới anh.

Anh quay sang Phuong Thanh Dã, ánh mắt dọa người.

Phuong Thanh Dã nhún vai, chưa đánh đã khai: “Ày dà, không có chuyện gì đâu, chỉ nói trước kia cậu đã từng đi lính...”.

Cảm nhận dáng vẻ Tiết Sơn càng lúc càng trở nên lạnh lùng, anh ta thức thời im bặt.

Trần Dật đứng lên: “Không còn chuyện gì nữa, tôi về trước đây”.

Đồng Đồng ngồi nghịch ngón tay cạnh cô nãy giờ nghe vậy cũng đứng lên, túm chặt vạt áo của Trần Dật, dường như không muốn cô đi.

Trần Dật nhìn đứa bé ním cười, xoa đầu nó.

Tiết Sơn kéo Đồng Đồng về phía mình, nói với Trần Dật: “Để tôi tiễn cô”.

Buổi trưa hai ngày trước, anh cũng nói mấy câu đó, kết quả bị con lũ bao vây, không tiễn được.

Bất chợt cảm thấy mông lung, rõ ràng thời gian tiếp xúc với người trước mặt mới được hai ba ngày nhưng cảm giác thân quen thì tựa như đã có từ lâu.

Có lẽ bởi vì những gì trải qua hai ngày qua thực sự không thể nào quên nổi, Trần Dật nghĩ như vậy.

Tiết Sơn đang đợi câu trả lời của cô, Đồng Đồng cũng nhìn cô chăm chú, Trần Dật thoáng mỉm cười, đáp: “Vâng”.

+++

Bến xe khách của huyện gần bệnh viện, đi hơn 10 phút là đến.

Ra khỏi bệnh viện, sang bên kia đường là một siêu thị nhỏ, Tiết Sơn bảo Trần Dật đợi một chút, anh đi vào mua hai chai nước.

Anh đưa một chai cho Trần Dật trước, còn chai kia anh mở nắp nhét vào tay Đồng Đồng.

Nhiệt độ bỗng nhiên tăng trở lại, chưa đến mười giờ, mặt trời đã chói chang. Từ bệnh viện đi ra mới được vài phút ngắn ngủi nhưng trên trán Đồng Đồng đã rịn một lớp mồ hôi.

Cầm chai nước trong tay, nhìn đứa bé ngửa đầu uống, Trần Dật nói cảm ơn.

Đồng Đồng uống xong, Tiết Sơn giúp con bé đóng nắp chai, giọng điệu hồ hững: “Giữa chúng ta không cần phải khách sáo như thế”.

Câu này nghe quen tai, Trần Dật không kìm được mỉm cười.

Kẹp chai nước gần nách, Tiết Sơn kéo Đồng Đồng bằng một tay: “Đi thôi”.

Ba người sóng vai đi về phía bến xe khách.

Trên đường đi qua một cửa hàng bán đồ chơi, cửa kính trong suốt, xếp rất nhiều thú bông với các kiểu dáng khác nhau. Trần Dật liếc thấy trong góc một chú gấu màu nâu, rất giống chú gấu cũ Đồng Đồng thích.

Xem ra Đồng Đồng cũng đã nhìn thấy, con bé tiến lên trước, ánh mắt không rời đi.

Trần Dật bảo: “Đợi một chút”.

Tiết Sơn dừng bước, quay đầu lại. Trần Dật chỉ về phía cửa hàng đồ chơi.

Anh đứng bên ngoài cửa kính, nhìn bóng người đi đi lại lại bên trong, cảm giác không được chân thực.

Rất nhanh, người bên trong đi ra.

Lúc ăn sáng xong, Trần Dật bảo Tiết Sơn cho mượn hai trăm đồng làm lộ phí và sử dụng khi cần thiết, nên cô mới có tiền để mua.

Hai tay vắt chéo sau lưng, Trần Dật làm bộ bí ẩn đứng trước mặt Đồng Đồng, như làm ảo thuật, biến từ sau lưng ra một chú gấu nhỏ.

Chiều lừa bịp vật vãnh trong mắt người lớn nhưng hữu ích với trẻ con.

Đồng Đồng cong môi, gương mặt nghiêng nghiêng, đáng vẻ hớn hờ nhưng vẫn không thốt ra bất kỳ âm thanh nào.

Tiết Sơn trông thấy, thấp giọng nói: “Cảm ơn cô, bác sĩ Trần”.

Trần Dật lắc đầu, ba người tiếp tục đi tiếp.

Đồng Đồng đắm mình trong niềm vui có gấu bông mới, vừa đi vừa hôn vừa vuốt ve.

Trần Dật ngó sang, dịu dàng nhắc nhở: “Đồng Đồng, người gấu bông không sạch lắm đâu, đợi về nhà tắm cho nó xong rồi hãy hôn được không?”.

Con bé kẹp gấu bông dưới cùi chỏ, gật đầu khe khẽ.

Đi được một đoạn, Trần Dật nhớ tới lời Phương Thanh Dã nói lúc nãy, bỗng mở miệng: “Tiết Sơn, anh ở trong quân đội mấy năm?”.

Thoáng sững sốt, Tiết Sơn trả lời: “Hai năm”.

Trần Dật ngấm ngầm: “Sau khi tốt nghiệp trung học à?”.

Tiết Sơn gật đầu.

Ánh mặt trời từ phía sau theo tới đây, kéo dài bóng ba người trên mặt đất. Hai bên đường là hàng cây không biết tên cao lớn xanh ngắt.

Chỗ rẽ phía trước giao lộ là bến xe, một chiếc xe buýt màu trắng đang đi từ trong ra.

Trần Dật thoáng nhìn tấm biển ghi tuyến, là xe đi ngoại thành.

“Anh xuất ngũ được mấy năm rồi?”. Trần Dật hỏi.

“Năm năm”. Tiết Sơn trả lời thành thật.

“Sau đó thì sao?”. Trần Dật hỏi tiếp: “Sau khi xuất ngũ, anh làm thợ sửa xe luôn à?”.

Tiết Son ngạc nhiên, lắc đầu, không ngờ cô hỏi tí mỉ như vậy: “Không phải. Tôi làm bảo vệ, mãi sau mới học sửa xe”.

Lúc hỏi mấy chuyện đó, giọng điệu Trần Dật bình thường tựa như bạn bè nói chuyện phiếm, thoải mái nhẹ nhõm. Nhưng không hiểu sao, Tiết Son có cảm giác sau lưng toát một lớp mồ hôi lạnh.

Cũng may Trần Dật không hỏi tiếp, bởi vì họ đã đứng trước bến xe.

Mua vé xong, Tiết Son dẫn Đồng Đồng đến cửa soát vé, tiễn Trần Dật lên xe xong, hai bố con mới quay lại.

Điều kiện của chiếc xe buýt chạy tới thôn Nhã Lý hơi kém, mùi trong xe lại khó chịu, đi gần hai tiếng rưỡi xóc nảy khiến người ta buồn ngủ.

Ngủ chập chờn được mấy giấc thì xe cũng đến cửa trung tâm.

Trần Dật lấy chìa khóa dự phòng bên nhà hàng xóm, sau khi mở cửa vào nhà, bà hàng xóm đứng tuổi chạy sang, tỏ vẻ quan tâm hỏi thăm: “Tiểu Trần à, cháu trở về là tốt rồi. Cháu không biết chứ, nghe nói cháu bị mắc kẹt trong thôn Thạch Thấp, mọi người lo lắng gần chết, chỉ sợ cháu gặp chuyện gì bất trắc”.

Vị đồng nghiệp này làm việc ở bộ phận phát thuốc, ngày thường gặp nhau chỉ coi như xã giao. Lúc trước bà ta có ý định giới thiệu đối tượng cho Trần Dật, sau khi bị Trần Dật nhã nhặn từ chối, liền lờ ong tiếng ve sau lưng cô, Trần Dật biết nhưng làm như không nghe thấy.

Cảm ơn sự quan tâm của bà ta, Trần Dật nói lát nữa còn phải vào trung tâm có việc cần giải quyết. Bà hàng xóm đành hậm hực rồi đi.

Cởi bỏ bộ đồ lót và đôi tất thấm nước đã được gió thổi khô, tìm bộ quần áo của mình, thay bộ đồ của Tiết Son mua ra, Trần Dật đi ra ngoài.

+++

Bộ phận văn phòng của Trung tâm nằm trên tầng hai, lúc đi lên tầng hai Trần Dật gặp rất nhiều đồng nghiệp, họ hỏi thăm cô rồi rít. Vừa hiếu kỳ vừa quan tâm, họ muốn tìm hiểu tình hình cụ thể của cô trong hai ngày bị mắc kẹt nhưng thấy đáng vẻ không muốn nói chuyện của Trần Dật, họ lại thôi.

Trong văn phòng, viện phó Trương đang ký một xấp giấy tờ.

Trần Dật ngồi xuống đối diện, nghe viện phó Trương nói: “Tiểu Trần à, lần này cháu thật sự vất vả rồi”.

Trần Dật đáp: “Không có gì, cảm ơn viện phó Trương đã quan tâm”.

Đội lãnh đạo ký xong, hai người nói đến chuyện nghỉ phép.

Ý của viện phó Trương là cô nghỉ phép vài hôm không vấn đề gì. Số lượng bệnh nhân bên phòng khám methadone hiện không nhiều lắm, có thể sắp xếp chia ca, tung đầy nhân viên là đủ. Viện phó Trương bảo cô tranh thủ đi làm lại chứng minh, thẻ ngân hàng, sim điện thoại rồi hãy quay lại với công việc.

Trần Dật cảm kích sự sắp xếp đầy tình người của lãnh đạo nhưng trong lòng cảm thấy không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, sau khi nói xong, viện phó Trương đề cập tới chuyện khác.

Bà bảo Trần Dật thu xếp thời gian nhận lời phỏng vấn của đài truyền hình thành phố, nói về những việc đã trải qua trong vụ thiên tai vừa rồi. Đương nhiên là muốn làm nổi bật hình ảnh của nhân viên trung tâm, đã không quản ngại gian khó, hết lòng phục vụ nhân dân.

Bà nói thẳng với Trần Dật, gần đây lãnh đạo của Bộ y tế có phân bổ kinh phí cho các cơ sở y tế hạ tầng. Với tin tức như thế này sẽ mang lại tiếng thơm cho Trung tâm. Đồng thời cũng sẽ khiến các cấp lãnh đạo thêm coi trọng trung tâm, giúp ích cho việc trích quỹ tài trợ.

Đặt quan hệ lợi ích một cách rõ ràng, rất phù hợp với phong cách của người lãnh đạo, Trần Dật không thể nói có, cũng không thể nói không.

Nhắc tới vấn đề lợi ích, phó viện trưởng Trương đánh bài tình cảm, nói người phụ trách chuyên mục nào đó trong đài là người quen của bà, đích thân lên tiếng nên bà không nỡ từ chối. Huống chi, đây là việc hữu ích, có sao không làm?

Từ ngày bước chân vào làm tại trung tâm sức khỏe cộng đồng của thôn Nhã Lý, Trần Dật luôn cố gắng làm tốt việc của mình, không tham gia buôn chuyện với đồng nghiệp, chia bè kết phái, trung thành bảo vệ ý nghĩ riêng của bản thân. Mặc cho ở một nơi xa xôi hẻo lánh như thế này, có rất ít người chịu ngồi suy xét xem bệnh án đã viết đạt tiêu chuẩn hay chưa, hồ sơ xuất viện liệu có phù hợp với yêu cầu của Bộ y tế hay không? Cô vẫn chăm chỉ làm việc, tỉ mỉ và cẩn thận.

Dù là trong công việc hay trong cuộc sống, luôn luôn có thể sống theo cách của mình thế là đủ.

Có một điều cô không hề nghĩ tới, sau vụ tai nạn, có rất nhiều chuyện đã bị thay đổi.

Bất kể trong công việc, hay trong cuộc sống,

Thấy Trần Dật trả lời đồng ý, phó viện trưởng Trương hài lòng khen cô biết xử lý, có tầm nhìn, sau này sẽ cất nhắc đề bạt.

Trần Dật nghe không vào tai, viện lý do để cáo từ.

Cô vừa đi ra cửa, lại bị phó viện trưởng Trương gọi lại.

“Đấy, cháu tới đây cô mới nhớ, đúng là già cả mất rồi”. Phó viện trưởng Trương cười tủm tỉm “Buổi sáng có một cô gái gọi điện tới đây, nói là bạn cùng quê với cháu. Sau khi biết tin, cô ấy đã rất lo lắng nên gọi điện tới hỏi thăm tình hình”.

Bạn cùng quê?

Gần hai mươi năm qua cô chưa từng về đó, lấy đâu ra bạn?

“Có phải nhầm không nhỉ?”. Trần Dật hỏi: “Họ có để lại tên hay số điện thoại không ạ?”.

Phó viện trưởng Trương vội gật đầu: “Có có”. Sau đó lật ngăn kéo ra.

Bà đưa cho Trần Dật một tờ giấy nhớ: “Trên này có ghi số điện thoại, cả tên nữa. Cô ấy nói khi nào cháu về, mong là cháu sẽ liên lạc lại với cô ấy”.

Trần Dật cầm tờ giấy nhớ màu vàng, trên đó ghi một dãy số viết láu, đằng sau dãy số là một cái tên.

Cô nhìn chăm chú, miệng khẽ đọc: “Trương Lệ Quân?”.

+++

Trần Dật đi dạo trong thôn Nhĩ Lý, mua di động mới, trong cửa hàng không xài thẻ tín dụng. Cô đành cầm thẻ rút tiền ở cây ATM thị trấn rồi quay lại, tiện thể mua luôn một chiếc sim mới.

Thủ tục thay sim tương đối phiền phức, cần tới chứng minh. Dù sao ngày thường, ngoại trừ các đồng nghiệp, cô cũng chỉ liên lạc với Dư Sanh Sanh nên mua một cái mới cho nhanh.

Giữa trưa, ánh mặt trời chiếu chói chang.

Trần Dật bước vào một quán ăn nhỏ, chọn một phần mì thịt bò. Trong lúc đợi món, một nhóm công nhân sửa đường tốp năm tốp ba cùng vào ăn cơm. Giọng bọn họ khá lớn, cười cười nói nói, khiến không gian chật chội càng thêm náo nhiệt.

Mì rất nhanh được mang lên, nước canh nổi đầy văng mỡ, phía trên phủ mấy miếng thịt bò nhỏ trông không ngon lắm.

Trần Dật gấp một miếng đưa lên miệng định ăn thì điện thoại bỗng rung.

Trước mắt là một dãy số không tồn tại. Cô chưa báo cho bất kỳ ai số điện thoại mới, người gọi tới chắc là bạn cũ Trương Lệ Quân.

Lúc này, sau khi cài sim điện thoại, cô đã nhấn dãy số ghi trên tờ giấy nhưng không có người nghe.

Hiện tại, Trần Dật cầm điện thoại, nhìn dãy số lạ, ấn nút trả lời.

“Alo?”. Đầu bên kia vang lên một giọng nói dè dặt.

Hít sâu một hơi, Trần Dật đáp: “Lệ Quân, mình là Trần Dật đây”.

Tiếng chợ búa ồn ào, văng vẳng bên tai là những lời ba hoa khoác lác không dứt. Trần Dật một mình một phương, giờ phút này vô cùng tĩnh lặng, sau mấy giây trầm mặc, bắt đầu mơ hồ vang lên tiếng khóc của đối phương.

+++

Trương Lệ Quân vô số lần nằm mơ thấy, mùa đông năm ấy, ngày ngã ba thôn, lúc thảo luận nên lấy gì làm mất cho người tuyết, bọn cô không cãi lộn, không đánh cuộc, cả hai ăn ý lựa chọn hạt dẻ.

Sau đó, Trần Dật kiên nhẫn đứng chờ bên cạnh người tuyết, sửa sửa chữa chữa, còn cô co cẳng chạy về nhà lấy đạo cụ. Hai đứa trẻ vui vẻ hoàn thành tác phẩm.

Nhưng thời gian sẽ không bao giờ quay trở lại, mỗi giây qua đi, sẽ ra đi mãi mãi.

Sau này trưởng thành, cô dần dần hiểu ra rằng, chỉ có ánh nắng mà không có bóng râm, chỉ có sung sướng mà không có đau khổ, thì đó không phải là cuộc sống.

Cô chỉ hy vọng, ông Trời có thể thương lấy Trần Dật, đừng mang thêm đau đớn tới cho cô ấy nữa.

Hãy để cô ấy được sống bình an, khỏe mạnh, vui vẻ hết phần đời còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Cú điện thoại không dài, thậm chí không có quá nhiều chủ đề để nói.

Phần lớn là Trần Dật nghe, còn đầu bên kia nói là chính. Đó đều là những chuyện vặt vãnh đời thường, không ai nhắc tới chuyện mùa đông hai mươi năm trước.

Thông qua cú điện thoại bất ngờ mà ấm áp, Trần Dật được biết người bạn thời thơ ấu đã kết hôn, có đứa con trai hai tuổi rưỡi. Cô ấy cùng chồng mở một quán ăn nhỏ trên thị trấn, kinh doanh không tệ lắm.

Nói chuyện xong, bát mì bỏ để trên bàn cũng trưng phênh.

Trần Dật thoáng nhìn bát mì trước mặt, cầm đũa tiếp tục ăn. Ăn được mấy miếng, cô lại đặt đũa xuống, gọi ông chủ tính tiền.

Người đàn ông trung niên chân chất thấy trong bát cô vẫn còn thừa hơn nửa, vừa thối tiền vừa hỏi: “Cháu gái, mì nhà chú không ngon à?”.

Trần Dật lắc đầu: “Cháu no rồi, không ăn được nữa”.

Người đàn ông trả xong tiền thừa, Trần Dật đứng dậy, kéo chiếc ghế sắt cọ xuống nền đất phát ra âm thanh chói tai.

+++

Ánh nắng rực rỡ, bầu trời xanh thăm thẳm, một cơn gió nhẹ lướt qua mặt, rất thoải mái.

Đi trong thời tiết nắng ráo sáng sủa như thế này, ai nghĩ rằng hậu quả mà con lũ mang đến vẫn còn tiếp tục.

Nhân khẩu thôn Thạch Thập tuy ít, ruộng đồng không nhiều. Nhưng sau con lũ, hoa màu, nhà cửa đều bị tiêu hủy. Đợi con lũ rút hẳn, còn cả một quá trình tái thiết xây dựng sau tai nạn.

Trần Dật bỗng nhiên muốn đi thăm hai vợ chồng ông bà cụ.

Cô dò hỏi vị trí của khu tái định cư, mua ít hoa quả và sữa bò, đi chừng mười phút thì đến thôn Bắc Sơn.

Đầu thôn Bắc Sơn có một ngôi nhà hai tầng không người ở. Đó là nhà của bí thư chi bộ khóa trước.

Khoảng mười ba mười bốn năm trước, không biết xảy ra chuyện gì mà vợ chồng bí thư chi bộ lục đục cãi vã. Trong lúc bực tức, bà vợ đã uống thuốc diệt chuột rồi nhảy xuống sông tự tử. Ông chồng nghĩ quẩn, nhảy theo, để lại hai đứa con một trai một gái mới lên cấp hai.

Sau đó, bà cô của hai đứa trẻ đưa chúng đi nơi khác sinh sống, nhà cửa từ đấy trống không. Sau này thuộc quyền sở hữu của bí thư thôn.

Bởi vì ngôi nhà khá lớn, lại có sân rộng, hai thôn cách nhau không quá xa. Nên sau con lũ, chính quyền thôn lập tức thiết lập khu tái định cư tạm thời này, chuyển những hộ dân gặp nạn đến sống tạm.

Trần Dật bước vào sân, thấy trên mấy cái bếp dựng giữa bãi đất la liệt nguyên liệu nấu ăn, đồ đạc các kiểu, cô khẽ nhún mày.

Trong căn phòng có bốn năm tấm đệm đặt dưới nền nhà, lúc này có tổng cộng hai mươi người, không chỉ người dân thôn Thạch Thập, mà cả những hộ dân sống gần sông Đát Ngõa và một số hộ dân bị ảnh hưởng bởi con lũ.

Thời tiết khá đẹp, sau khi ăn trưa, dân làng tốp năm tốp ba rủ nhau ra phơi nắng. Trần Dật tìm một vòng mới thấy ông bà cụ trên tầng hai.

Nhìn hai cụ khỏe mạnh, không bị thương, đang trò chuyện với hai cụ khác.

Cả căn phòng toàn giọng quê, nghe vô cùng thân thiết.

Nhưng không gian quá nhỏ, người đang ngủ tương đối nhiều, cửa sổ không kịp mở để thông gió. Nên Trần Dật đứng ở cửa bị mùi ẩm mốc tấp vào mặt.

Dừng một lúc cô mới đi vào, khẽ gọi ông bà cụ đang ngồi trong góc tường.

Ông cụ nhìn thấy Trần Dật trước, dường như không thể tin nổi, dụi mắt nhìn kỹ lần nữa. Sau khi xác nhận đúng là cô, ông cụ lay mạnh tay bà cụ: “Minh

oi, bác sĩ Tiểu Trần kia”.

Bà cụ cũng đã nhìn thấy, ngẩng người gọi to: “Bác sĩ Tiểu Trần, đúng là bác sĩ Tiểu Trần”.

Hai thân già diu nhau đứng lên, Trần Dật đi tới, nắm chặt tay hai cụ.

Bà cụ nắm tay Trần Dật nước mắt trực trào: “Nhờ Trời, cháu trở về an toàn rồi”.

Ông cụ đứng bên gật đầu: “Ôi ôi, hai thân già này mạng lớn. Nếu không phải bác sĩ Tiểu Trần bảo chúng ta đi thì chúng ta đã sớm bị vùi xác trong ngôi nhà cũ đó rồi”.

Trần Dật nhất thời không biết phải nói gì.

Rõ ràng cô đã bỏ rơi hai cụ nhưng họ không hề oán giận, trách móc cô. Đã thế còn ân cần hỏi han, quan tâm tới cô.

Thứ tình cảm ấy không thể là giả.

Cả ba người đều ổn định tâm trạng. Trần Dật mang đồ tới biếu hai cụ, hai cụ càng thêm cảm động.

Nhìn vết thương trên tay Trần Dật, hai cụ hỏi tình hình của cô, Tiết Sơn và Đồng Đồng trong hai ngày qua như thế nào.

Trần Dật nói mọi người đều đã an toàn, lúc ấy ông bà cụ mới vui mừng gật đầu.

Tình cảm giữa người với người quả là vi diệu, một giây trước còn thân thiết khăng khít, một giây sau lại như những kẻ xa lạ, ngược lại cũng như vậy.

Thấy tình trạng của hai cụ chỉ bị kiệt sức, ngoài ra không còn trở ngại nào khác, Trần Dật ngồi thêm một lúc mới đi.

Cô không quay về viện ngay mà đi lang thang dọc con suối nhỏ trong thôn.

Hơn phân nửa nhà cửa trong thôn xây theo dòng suối. Đi trên đường, nghe tiếng nước chảy róc rách, cô vô thức đi qua biển số nhà của một căn hộ.

Cô đứng trước cửa nhà số 56, thôn Bắc Sơn.

Đây là nhà của Tiết Sơn và Đồng Đồng.

Dừng một lát, cô quay đầu rời đi.

Trong thâm tâm, có một giọng nói cất lên hỏi: “Mày sao thế? Mày tới đây làm gì vậy?”.

Dường như có thứ gì đó đang lẩn trốn giam cầm khiến cô bước càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh –

“Bác sĩ Trần?”.

Đột nhiên, một giọng nói vang lên, kéo cô dừng lại.

+++

Trần Dật cúi đầu nhìn cạnh bàn gỗ tẻch nhỏ, nơi đó vốn dĩ là cạnh vuông sắc nhọn, nay đã được gọt giữa thành một đường cong.

Cô lại nhìn nền gạch màu đất, in những sóng hoa văn khó hiểu.

Sau đó là bộ ghế sofa xám thẫm mình đang ngồi.

Ánh sáng rọi vào từ cánh cửa phòng khách mở rộng, cả căn phòng sáng bừng, có thể nhìn rõ mọi góc tối.

Đồ đạc trong nhà không nhiều lắm, một chiếc tủ thấp, một cái tivi, cộng thêm bộ ghế sofa cô đang ngồi, ngoài ra không còn gì khác.

Đồ nội thất trong nhà tuy cũ nhưng sạch sẽ và gọn gàng.

Căn phòng này, mang đến cho người ta cảm giác cổ xưa và yên bình.

Ánh sáng ngoài cửa bị ngăn hơn nửa, có người đang vào.

Trần Dật hơi ngước lên, Tiết Sơn đưa cho cô một cốc nước.

Cốc nước thủy tinh bốc hơi nóng, miệng cốc hiện một vòng khói, cô nhìn mấy giọt nước chảy trên thành cốc, khẽ nói: “Cảm ơn”.

Tiết Sơn mỉm cười, không đáp.

Im lặng một lúc, Trần Dật hỏi: “Sao anh về sớm vậy?”.

Anh không ngồi trên sofa, mà rút một chiếc ghế gỗ ra, ngồi xuống bên trái Trần Dật: “Tôi về lấy ít đồ cho Phương Thanh Dã, tiện thể uống thuốc luôn”.

Vì phải vòng đi vòng lại, uống thuốc xong phải quay vào bệnh viện nên anh không đưa Đồng Đồng về.

Trần Dật gật đầu, không nói gì nữa.

Cô có cảm giác hành động của mình thật điên rồ, không hiểu vì sao lại tìm tới đây, còn không ngờ gặp trúng Tiết Sơn ngay trước cửa nhà.

Anh hỏi cô sao lại ở đây, cô nói mình đến khu tái định cư tạm thời thăm xem ông bà cụ đã ổn định chưa.

Lúc ấy, Tiết Sơn đứng trước mặt cô chưa đến hai ba bước, ánh mặt trời hắt lên mặt anh, nửa tối nửa sáng, cảm giác vô cùng mơ hồ.

Giọng anh đều đều: “Khu tái định cư ở đâu thôn”.

Còn nhà anh ở cuối thôn.

Trần Dật vô thức cúi thấp đầu, cố gắng duy trì thái độ bình tĩnh: “Tùy tiện đi dạo một chút, rồi tới đây”.

Tiết Sơn không trả lời.

Trần Dật ngẩng đầu nhìn anh, phát hiện anh cũng đang nhìn mình.

Hai ánh mắt gặp nhau, không ai né tránh.

Một lúc sau, Tiết Sơn nói: “Nhà của tôi ngay phía trước, cô vào ngồi một lát”.

Trần Dật nghe thấy giọng mình đáp: “Vâng”.

+++

Trần Dật nhấp một ngụm nước, đặt chiếc cốc thủy tinh xuống.

Tiết Sơn bước ra khỏi phòng, tay cầm một chiếc túi cúc, đựng sổ tiết kiệm của Phương Thanh Dã. Thời hạn mười năm, bên trong có hai vạn, tiền làm công của anh ta ngày trước.

Năm nay vừa vặn đến kỳ, nhưng thời gian cụ thể thì Phương Thanh Dã không nhớ. Anh ta bảo Tiết Sơn về xem thế nào. Nếu đến hạn thì rút ra, giải quyết việc gấp.

“Mang hết đồ đi rồi ă?”. Trần Dật hỏi.

“Ừ, mang hết rồi”.

“Vậy đi thôi”.

Hai người đi ra cửa.

Lúc đi qua mảnh sân nhỏ, Trần Dật nhìn thoáng qua bồn hoa, chỗ đó gieo một lùm kim trúc, bên cạnh là mấy nhánh hoa lạ.

Chân vẫn bước, nhưng mắt lại liếc sang Tiết Sơn, Trần Dật hỏi: “Anh thích hoa à?”.

Ra khỏi cổng, Trần Dật đi trước, Tiết Sơn quay người đóng cánh cửa sắt, cầm chìa khóa lại. Anh đáp: “Đồng Đồng thích nên trồng một ít”.

Thì ra là thế.

Chiếc xe máy của Tiết Sơn bị mất trong con lũ, hai người đành phải đi bộ.

Trên đường, hai người duy trì khoảng cách đi cạnh nhau, anh một câu tôi một câu.

“Cô không phải người địa phương à?”. Tiết Sơn hỏi.

Trần Dật gật đầu: “Quê tôi ở Ủy Sơn”.

“Ủy Sơn? Ở đây khẩu âm nặng lắm, nghe cô nói chuyện, tôi không nhận ra”.

Trần Dật khẽ mỉm cười: “Do tôi lớn lên ở Hữu An”.

Nét mặt Tiết Sơn thoáng ngạc nhiên, Trần Dật cúi đầu nhìn đường dưới chân, không để ý.

Cho là anh không biết Hữu An ở đâu, Trần Dật giải thích: “Cách Ủy Sơn khoảng 20 cây có một thị trấn nhỏ. Đó là nơi sản sinh ra hoa sen”.

Tiết Sơn gật đầu: “Hữu An giờ đây...có rất nhiều thôn di cư phải không?”.

“Hình như vậy, tôi không rõ lắm”.

Thị trấn Hữu An nhiều đồi núi, trên núi có không ít đồng bào dân tộc Tạng và dân tộc Di, mỗi gia đình chiếm cả một quả núi.

Trước đây vài năm, Chính phủ đẩy mạnh việc trả đất nông để làm lâm nghiệp nhưng hiệu quả không lý tưởng, đời sống sinh hoạt và kinh tế của người dân bản địa không được cải thiện. Mấy năm gần đây, thực hiện lại công cuộc ‘thối canh hoàn lâm’, Chính phủ bỏ vốn mua đất của dân, thống nhất quy hoạch gieo trồng.

Nhận được số tiền bán đất kèch xù, nhiều người dân mua đất xây nhà, bắt đầu cuộc sống mới. Họ sinh hoạt theo kiểu làng xóm, gọi là thôn di cư.

Trần Dật nói: “Tôi tốt nghiệp trung học rồi ra ngoài học đại học, lâu rồi không về đó nữa”.

Tiết Sơn quay sang nhìn cô: “Cô học đại học ở đâu?”.

“Tây An”. Trần Dật nhìn anh: “ Anh đến đó bao giờ chưa?”.

Anh cúi đầu nhìn đường: “Chưa”.

Tiết Sơn đột nhiên hỏi: “Cô rất ít khi về nhà à?”.

Cô có nói sau khi học đại học cô không về Hữu An nữa.

Trần Dật thoáng mỉm cười: “Anh từng nghe câu này chưa, cha mẹ sống, đời còn chỗ để ở. Cha mẹ mất, đời chỉ còn là đường về”.

Anh chưa nghe thấy câu đó bao giờ nên khá ngạc nhiên, không có phản ứng.

Trần Dật nói: “Bố mẹ tôi mất sớm, chỉ còn lại bà ngoại ở Hữu An”.

“Vậy bà của cô...”.

“Bỏ đi rồi, bỏ đi 10 năm rồi”.

Cô như đang nói đến một chuyện không liên quan đến mình, giọng điệu điềm tĩnh, thản nhiên.

Mười năm, khi đó cô vẫn còn ít tuổi?

Nghĩ vậy, Tiết Sơn hỏi tiếp: “Bác sĩ Trần, cô sinh sau năm 90 à?”.

Trần Dật bật cười: “Anh có thành kiến với những người sinh sau năm 90 sao?”.

“Không phải, không phải”. Tiết Sơn vội giải thích.

Trần Dật đáp: “Tôi sinh năm 90”.

Sinh năm 90, năm nay 26 tuổi.

Nhìn bề ngoài không giống lắm, cảm giác cô mới 20 thì đúng hơn. Ánh mắt và khí chất thì lại không gạt người.

Tiết Sơn cảm nhận trong mắt cô luôn thấp thoáng một nỗi đau thương. Nỗi đau thương ấy không dễ bị phát hiện. Nhưng khi toát ra, lại không dễ làm người ta thấy đau lòng thay cô.

Nó giống như một vẻ đẹp bình lặng khó nói nên lời, bị năm tháng và đau khổ đánh bóng, sau đó trở thành vẻ đẹp trầm tĩnh.

Phía trước là ngã tư, xe cộ tương đối nhiều.

Thoạt nhìn Trần Dật chỉ lo tiến lên phía trước, không để ý tới giao thông. Nhưng thực ra, ánh mắt cô quan sát hết sức cẩn thận, không đùa giỡn với tính mạng của mình.

Vậy mà Tiết Sơn không thể ngờ.

Một chiếc xe buýt lao vút qua, anh vội giơ tay ngăn trước người Trần Dật, bảo vệ cô sau lưng mình.

Đoạn đường này bụi bặm nhiều. Hai người đứng nguyên tại chỗ chờ bụi tan hết.

Tiết Sơn đứng lên trước một chút, cao hơn cô một cái đầu.

Trần Dật hơi nheo mắt, nhìn rõ mái tóc ngắn màu đen của anh, rậm rạp mồ hôi, cùng cái cổ cương trực, bờ vai rộng lớn.

“Bác sĩ Trần, đi ...”.

Bụi bay tan hết, anh quay sang định bảo cô đi tiếp, bất gặp ánh mắt quan sát bình thản của Trần Dật, anh nhất thời im bất.

Ánh mắt cô không trốn chạy, quang minh chính đại. Ngược lại, người bị nhìn có phần lúng túng.

Trần Dật lẳng lặng rời mắt về, nói: “Đi thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Bốn giờ chiều, Tiết Sơn uống methadone xong đi ra, phát hiện Trần Dật vẫn còn ở đó.

Cô đứng dưới gốc cây đại thụ trước cửa phòng khám, đưa lưng về phía anh, bóng cây lốm đốm rơi xuống người, tĩnh lặng như một bức tranh.

Cô mặc chiếc áo len dệt kim tay lỡ màu vàng nhạt, quần jeans, chân đi đôi giày đế bằng, tóc buộc đuôi ngựa tùy tiện sau gáy, trông giản dị thoải mái, mang theo hương vị tươi trẻ đẹp đẽ.

Ngon gió nhẹ lướt qua ngọn cây, xào xạc trên sân. Trần Dật ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh, mấy sợi tóc đen nhánh phát phơ hất lên không trung, cô đưa tay vuốt xuống.

Cô buông tay, tựa như có linh cảm liền quay đầu lại.

“Xong rồi à?”. Cô hỏi.

“Ừ”. Tiết Sơn gật đầu: “Cô...”.

Theo bản năng, anh muốn hỏi cô đứng đây chờ tôi ư? Nhưng lời ra đến miệng lại không thốt thành câu.

Trần Dật mỉm cười: “Tôi đang đợi anh”.

Tiết Sơn xiết lòng bàn tay, hỏi: “Có việc gì à?”.

Trần Dật lại gần, giọng từ tốn giãi ra: “Thiếu nợ thì phải trả”.

Buổi sáng, cô mượn anh hai trăm đồng. Tiết Sơn không có ý định đòi, hướng chi, số tiền cô đưa đâu chỉ có hai trăm?

Tiết Sơn cúi nhìn bàn tay đang giờ lên của cô, không nhận.

Trần Dật nói: “Hai trăm là tiền mượn buổi sáng. Còn bốn trăm là tiền mua quần áo”.

Tối hôm trước, sau khi thay quần áo, nhìn thấy tem ghi giá tiền, 399 tệ, cô đã nhớ kỹ.

Tiết Sơn vẫn không cảm, thấp giọng nói: “Thực ra, tôi cũng nợ cô rất nhiều”.

Trần Dật thoáng giật mình, nghe anh tiếp tục: “Hôm Đồng Đồng đi lạc, tôi nợ cô và bạn của cô một ân huệ lớn. Ngày thôn Thạch Thập gặp lũ, cũng là cô ôm Đồng Đồng chạy trốn, còn nữa...”.

Lúc anh phát bệnh, là cô đã kéo anh từ dưới nước lên, liên tục động viên anh quay trở lại thôn để lánh nạn.

Cũng là cô đã nói dối bác sĩ để anh có thể xuống xe uống thuốc, không để họ dùng ánh mắt khác thường cư xử với anh.

Những thứ đó tính thế nào đây?

Trần Dật lặng lẽ nghe xong, không nói gì.

Tiết Sơn nhìn cô, cười khê: “Bác sĩ Trần, cô từng nói, giữa chúng ta không cần khách sáo như thế”.

“Nhưng việc nào ra việc nấy, tôi mượn tiền của anh...”. Trần Dật ngược lên bắt gặp vẻ bình thản, sắc mặt không phản bác cùng ánh mắt chất vấn của anh, cô liền dừng lại.

Cô giúp anh, anh cũng đâu phải chưa từng giúp cô.

Một buổi chiều yên tĩnh, trong bầu không khí khô nóng chỉ còn tiếng còi xe qua lại.

Giữa hai người họ là sự im lặng lan tràn.

Một lúc sau, Trần Dật thỏa hiệp.

“Vậy huê nhau nhé?”.

“Được, huê nhau”.

Trần Dật cong khóe môi, nói: “Còn nữa, anh có thể gọi tên riêng của tôi”.

Tiết Sơn phản ứng chậm nửa nhịp, mãi mới gật đầu.

Trần Dật bảo: “Không giữ anh thêm nữa, anh đi đi”.

“Ừm, hẹn gặp lại”.

Tiết Sơn đi rồi, Trần Dật cũng quay về ký túc. Đi chưa được một quãng, cô từ từ dừng bước, quay đầu lại.

Thân hình anh hòa trong ánh tà dương, kéo bóng dài sau lưng, di chuyển theo bước chân vội vã của anh. Sải bước của anh rất dài, lúc đi đường, lưng hơi cong xuống.

Không phải anh từng đi lính mấy năm đó ư? Sao đáng đi lại không mang một chút phong độ nào của quân nhân như vậy?

+++

Sau đó liên tiếp ba ngày, Trần Dật không gặp lại Tiết Sơn.

Không, nói đúng hơn là có gặp một lần.

Di chứng của cơn lũ đến hơi muộn. Sau khi trở về, cô bất ngờ bị sốt nhẹ, toàn thân chệnh choáng uể oải, nghỉ ngơi ở ký túc cả buổi vẫn không thuyên giảm, cô quyết định đến phòng khám lấy thuốc.

Lúc đi qua phòng khám methadone, cô tình cờ trông thấy một bóng lưng đang bước đi vội vã.

Hàng ngày, anh phải đi tới đi lui ba bốn bận giữa thôn Nhã Lý và huyện, trở lại bệnh viện còn phải chăm sóc cho một bệnh nhân cùng một đứa bé, mệt mỏi thế nào không cần nói cũng biết.

Trần Dật không gọi anh, lặng lẽ nhìn bóng anh khuất trong tầm mắt.

+++

Theo yêu cầu của cấp trên, Trần Dật nhận trả lời phóng vấn của đài truyền hình. Phóng viên trẻ trò chuyện với cô hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng cắt ghép biên tập phát chính thức chưa đến ba phút, xen kẽ chuyên mục tin nóng.

Tuy nhiên, hiệu ứng truyền ra cũng không đến nổi tệ, ít nhất lúc phó viện trưởng Trương đi họp đã nhận được lời khen của các cấp lãnh đạo, khen trung tâm sức khỏe cộng đồng thôn Nhã Lý đã vô cùng xuất sắc.

Sau khi trở về, phó viện trưởng Trương mở cuộc họp cán bộ công nhân viên chức, đặc biệt biểu dương Trần Dật.

Sau cuộc họp cán bộ công nhân viên, một nữ y tá trẻ len qua đám đông lại gần Trần Dật, gọi: Chị Trần.

Trần Dật mỉm cười: “Có việc gì thế?”.

Nữ y tá trẻ úp úp mở mở kéo tay Trần Dật đứng sang một bên: “Là thế này, chị Dương tìm chị có việc, bảo em nói giúp, khi nào chị họp xong thì đến phòng khám tìm chị ấy. Chuyện rất quan trọng nên chị phải đến đây”.

Trần Dật không khỏi ngạc nhiên, chị đồng nghiệp họ Dương đó, ngày thường rất ít khi nói chuyện với cô, gia cảnh cũng không tệ lắm, chồng làm quan chức trong thị trấn nên cô nhất thời không nghĩ ra chuyện gì.

Nhưng cô vẫn gật đầu lịch sự: “Ừ, lát nữa chị qua, cảm ơn em”.

Trần Dật đi thẳng tới phòng khám dưới tầng một.

Giữa trưa, người khám bệnh không đông lắm, lúc đó có một vài bệnh nhân và người nhà ngồi trong đại sảnh.

Cô đi tới cửa phòng khám nội, bên trong có một cô gái trẻ tóc ngắn đang bế một đứa bé ngồi khám bệnh. Trần Dật chờ ở ngoài, không vào.

Chị Dương cúi đầu, vừa biên đơn thuốc vừa hỏi: “Có bị dị ứng với cephalosporins không?”.

Cô gái trẻ được hỏi hơi ngần ra, chị Dương ngược mắt nhìn, thay đổi câu hỏi: “Trước kia truyền penicillin có bị dị ứng không?”.

“Không, tôi không biết”. Cô gái trẻ đáp: “Bác sĩ, chị chờ một chút, để tôi gọi điện hỏi bố nó”.

Nói xong, cô gái lấy di động ra, bắt đầu nhấn số.

Chị Dương dừng bút, giọng điệu không thoải mái lắm: “Các người làm bố làm mẹ kiểu gì thế. Con cái có bị dị ứng penicillin không cũng không biết – A, Tiểu Trần đến rồi đây à?”.

Thoáng nhìn thấy Trần Dật đứng ở cửa, chị Dương liền nở nụ cười hiền hòa: “Em chờ một chút nhé”.

Trần Dật gật đầu: “Chị Dương đang bận, em chờ ở cửa thôi”

Cô gái trẻ vừa quay số vừa giải thích: “Tôi không phải...”, đúng lúc điện thoại kết nối. Cô gái không kịp thanh minh, vội nói vào ống nghe: “Anh Sơn, trước kia Đồng Đồng có bị dị ứng penicillin không?”.

Phía bên kia trả lời xong, bên này liền kể lại tình trạng bệnh: “Chụp X – quang rồi, bác sĩ bảo bị viêm phổi, phải truyền kháng sinh”.

Cô gái nói thêm vài câu rồi cúp máy, sau đó nói với nữ bác sĩ vẫn đang ngồi chờ trước mặt: “Gần một năm nay không phát sinh bệnh gì nên không truyền dịch, trước kia thì không biết”.

Chị Dương chia đơn thuốc đưa vào tay cô gái: “Đi thử phản ứng trước đã. Nếu không sao thì lên tầng hai tìm bác sĩ làm thủ tục nhập viện”.

“Vâng, được được, cảm ơn bác sĩ”.

Cô gái ôm đứa bé đứng dậy. Lúc quay người, phát hiện người đứng ở cửa đang chăm chú nhìn mình. À không, là quan sát đứa trẻ ốm yếu, nằm mơ màng trong lòng mình.

Cô gái quét mắt nhìn người đó, bước nhanh ra khỏi phòng khám.

“Đợi một chút”. Trần Dật gọi cô gái.

Cô gái quay đầu, hỏi: “Chị gọi tôi?”.

“Vâng”. Trần Dật tiến lại gần hơn, sau khi nhìn rõ sườn mặt của đứa bé, cô hỏi: “Đây chẳng phải là Đồng Đồng sao? Con bé bị ốm à?”.

Đến phiên cô gái trẻ ngạc nhiên: “Chị biết nó?”.

Trần Dật gật đầu: “Bố của nó đâu? Sao không đi cùng?”.

Tiết Sơn rất quan tâm Đồng Đồng, không thể có chuyện con bé ngã bệnh lại để người khác đưa đi khám.

Trần Dật vô thức đưa mắt nhìn cô gái trẻ trước mặt.

Xem ra cùng độ tuổi với cô, mái tóc cắt ngắn gọn gàng, làn da ngăm đen, gương mặt mang dáng vẻ khí khái, trên người mặc chiếc áo phông màu đen, quần thun sẫm màu, chân đi đôi giày thể thao cao cấp.

Cô gái thấp hơn Trần Dật một chút, nhưng dáng dấp khi bế Đồng Đồng lại rất nhẹ nhàng, toàn thân toát lên vẻ nhanh nhẹn lão luyện.

Cô gái thoáng ngần ra, im lặng, thăm dò xét Trần Dật.

Tuy nghi ngờ nhưng cô gái thấy ánh mắt Trần Dật nhìn Đồng Đồng dường như rất quan tâm và lo lắng.

“Chị biết Tiết Sơn?”. Cô gái trẻ hỏi thẳng.

Trần Dật gật đầu, đưa tay sờ trán con bé, hơi nóng. Cô khẽ gọi: “Đồng Đồng ơi, cháu có thể mở mắt nhìn cô không?”.

Con bé chậm chậm mở đôi mắt mệt mỏi, sau khi nhìn thấy Trần Dật, ánh mắt con bé hiện lên vẻ ngạc nhiên nho nhỏ. Nhưng con bé không còn sức lực để biểu đạt tâm trạng.

Mới ba ngày không gặp, sao lại bị bệnh như thế này.

Hơn nữa, không phải hai bố con họ vẫn ở trong bệnh viện huyện sao?

Trong phòng khám, chị Dương trông thấy tình hình bên này, đứng dậy đi tới, đứng cạnh Trần Dật, hỏi: “Tiểu Trần, hai người biết nhau à?”.

Trần Dật gật đầu với chị Dương rồi quay sang cô gái trẻ đang bế Đồng Đồng: “Cô đưa con bé đi thử phản ứng trước đi”.

Cô gái trẻ ôm Đồng Đồng rồi đi, đi được hai bước còn quay đầu lại, nét mặt phân vân.

Người kia là ai?

+++

Trong phòng khám, Trần Dật ngồi trên ghế khám, trong lỗ tai tràn ngập tiếng chị Dương.

“Chị cũng là vì thật lòng muốn tốt cho em thôi, em đã đến tuổi này rồi, cũng nên bàn đến chuyện cưới hỏi rồi đấy, tốt xấu gì thì em cũng cứ xem xem sao, giờ không phải lúc nói "không hợp" mãi nữa. Nếu như thử mà thấy hợp thì chẳng phải vừa đẹp một mối lương duyên đấy à?”

Chị Dương muốn giới thiệu người cháu họ xa cho cô. Không đợi Trần Dật mở miệng từ chối đã nhanh chóng kể hết thông tin cơ bản của đối phương cho cô nghe.

Trần Dật lắng lắng nghe xong, khẽ mỉm cười với chị Dương: “Em cảm ơn ý tốt của chị, nhưng hiện tại em chưa nghĩ đến chuyện này. Thôi, em không trì hoãn công việc của chị Dương nữa, em đi thăm người bạn nhỏ của em đây”.

Trần Dật vừa đứng dậy, chị Dương liền gọi lại: “Ày dà, Tiểu Trần, điều kiện của cậu ấy rất tốt. Vừa hay, buổi chiều cậu ấy lái xe đến đưa chị đi ăn đặc sản quê. Hay là cùng đi ăn một bữa đi. Em gặp người rồi hãy nói sau”.

Trần Dật vẫn không thay đổi thái độ: “Cảm ơn chị Dương đã hao tâm tốn trí, em thật sự không cần đâu ạ”.

Nhìn bóng lưng Trần Dật, sắc mặt chị Dương mỗi lúc một khó coi.

Đúng là nước đổ đầu vịt, để rồi xem có ai theo đuổi cô không?

+++

Cô gái trẻ bế Đồng Đồng ngồi đợi bên ngoài phòng điều trị.

Đồng Đồng lên cơn ho khan, lục khục trong cổ họng, như có đằm mà không nhổ ra được. Cô gái rút vội chiếc khăn giấy kê vào miệng con bé: “Ngoan nào, không sao đâu, cháu khạc ra sẽ thấy thoải mái liền”.

Con bé không ho nữa, chậm chậm mở mắt, nhìn bóng người càng lúc càng gần, không hề nhúc nhích.

Cô gái nhìn theo ánh mắt Đồng Đồng.

Lại là cô ấy.

Trần Dật đến bên, gật đầu với cô gái, ngồi xổm xuống, ánh mắt rơi trên người con bé.

Cô hỏi: “Đã có kết quả thử phản ứng chưa?”.

Cô gái nhìn đồng hồ, đáp: “Còn hai phút nữa”.

Trần Dật gật đầu, đưa tay sờ khuôn mặt ửng hồng của con bé.

“Chị là bạn của Tiết Sơn à?”. Cô gái hỏi Trần Dật.

Trần Dật suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Xem là thế đi”.

Cô gái ngạc nhiên: “Tôi tưởng người bạn bên cạnh anh ấy là Dĩ mạo chứ?”.

“Dã mập?”. Trần Dật hơi ngừng lại: “Cô nói đến Phương Thanh Dã?”.

Cô gái bật cười: “Đúng rồi, là anh ấy”.

Lấy tâm trạng của cô gái, Trần Dật cũng cười theo.

Cười xong, Trần Dật hỏi: “Sao Tiết Sơn không tới đây?”.

Nét cười mở trên mặt cô gái dần nhạt đi: “Chị không biết à?”.

“Biết gì?”. Trần Dật ngơ ngác.

Cô gái liếc mắt nhìn Trần Dật khó hiểu.

Không phải nói là bạn ư? Sao đến chuyện đó cũng không biết?

Trần Dật im lặng nhìn cô gái, đợi cô ấy trả lời.

Cô gái bị Trần Dật nhìn có phần lúng túng, vội đáp: “Bà của Dã mập mất rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Sơn Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Bà cụ mất rồi ư?

Đại não thoáng chốc trống rỗng, Trần Dật đứng ngây ngẩn hồi lâu.

Thế trạng của bà cụ không tốt, Trần Dật đã tính đến tình huống này, nhưng đột nhiên biết tin từ một người xa lạ, cô vẫn cảm thấy kinh ngạc.

Bình tĩnh trở lại, cô hỏi: “Chuyện xảy ra khi nào?”.

Cô gái nhìn Trần Dật, đáp: “Chiều hôm qua”.

Im lặng một lúc, Trần Dật hỏi tiếp: “Di thể của bà cụ hiện đang ở đâu? Đã đưa về chưa?”.

Cô nghĩ mình nên đến chia buồn.

Nói tới đây, cô gái tức giận hừ một tiếng: “Hôm qua Dã mập cãi nhau với anh trai trong bệnh viện...”.

“Tiết Hải Đồng, vào kiểm tra phản ứng đi”.

Giọng nói đột ngột trong phòng điều trị cắt ngang lời cô gái.

Chuyện cũ có thể từ từ nói sau, bệnh tình của đứa trẻ quan trọng hơn. Cô gái bế Đồng Đồng đứng dậy: “Vâng, đến ngay đây, đến ngay đây”.

Kết quả thứ phản ứng âm tính, bác sĩ chuẩn bị truyền kháng sinh cho Đồng Đồng, nhập viện suôn sẻ.

Trần Dật đi cùng đưa Đồng Đồng vào phòng bệnh. Trong lúc chờ y tá truyền dịch, từ miệng cô gái tự giới thiệu tên là Khúc Mộc Sa Y, Trần Dật biết thêm, sau khi bà cụ qua đời, bố mẹ và anh trai của Phương Thanh Dã đến bệnh viện, đòi đưa di thể bà cụ về nhà lo tang sự. Nhưng Phương Thanh Dã không đồng ý, vì việc này mà hai bên suýt chút nữa thì đánh nhau.

Dựa theo tập tục mai táng của dân địa phương, ngoại trừ thân bằng cố hữu, toàn bộ người trong thôn phải đến phúng viếng, đặt lễ. Vì thế, người nhà nhất định sẽ nhận được ‘lợi nhuận’ không nhỏ từ tang lễ này.

Phuong Thanh Dã tức giận cũng chính vì điều ấy.

Sau khi bà cụ mất, anh ta không thông báo cho ai, nhưng gia đình lão anh trai vẫn biết mà chạy đến, ngay sau đó là bố mẹ Phuong Thanh Dã. Điều đó chứng tỏ, bọn họ đã nắm được thông tin bà cụ nằm viện nhưng không chịu lộ diện. Đến khi bà cụ quy thiên, bọn họ mới vội vã nhảy bổ ra, khóc khóc mếu mếu bảo muốn đưa bà cụ về nhà an táng.

Lúc bà cụ còn sống, các người giả câm giả điếc coi như bà cụ không tồn tại, bị vây trong con lũ phải nằm viện cũng không một ai dòm ngó. Đến khi bà cụ mất, các người lại giả bộ làm những đứa con hiếu thảo. Nói các người không phải vì tiền thì ai tin?

Phuong Thanh Dã căm hận nhất là loại người như thế.

Lúc tâm trạng phần nộ tới cực điểm, một câu nói của Tiết Sơn đã kéo anh ta về thực tại.

Anh nói, nhập quan chôn cất người mất là thể hiện sự tôn kính. Người một nhà cải vả mang lại kết quả gì? Cứ cho là tang lễ của bà cụ do cậu lo liệu đi, vậy cậu lấy chỗ đâu để lập linh đường? Mời nhà sư và mở tiệc đón tiếp khách đến phúng viếng?

Tiết Sơn còn nói, lúc bà cụ còn sống, cậu đã rất hiếu đạo, không thẹn với lương tâm. Vậy sau khi bà cụ mất, những thứ hư danh đó có gì hay mà phải tranh giành?

Im lặng thật lâu, Phuong Thanh Dã đành thỏa hiệp.

Mọi chuyện vốn tạm lắng, cho đến sáng hôm nay, không biết Phuong Thanh Dã nghe tin từ đâu, bảo bố mẹ và anh trai không mời nhà sư tới làm phép, tang lễ diễn ra cực kỳ sơ sài.

Phuong Thanh Dã nổi giận, xuất viện về cửa hàng, chống gậy chạy tới, cãi vã một trận với người nhà, còn đánh nhau ngay trong đám tang của bà cụ.

Tối qua, Đồng Đồng bắt đầu sốt nhẹ, ho khan nhưng con bé không nói cho Tiết Sơn biết. Tiết Sơn lại đang lo lắng chuyện Phuong Thanh Dã xuất viện, nhất thời không để ý. Mãi cho đến sáng, mới phát hiện trán con bé nóng hầm hập, ho mỗi lúc một nặng.

Phuong Thanh Dã xảy ra chuyện, anh ta chỉ có thể dựa vào người bạn thân duy nhất là Tiết Sơn. Trong lúc đang khó xử thì Khúc Mộc Sa Y tới.

+++

Thời tiết vừa nóng lại vừa khô, Trần Dật theo Khúc Mộc Sa Y bận rộn cả buổi nên thấy hơi khát. Sau khi nghỉ ngơi, Trần Dật ra ngoài mua nước.

Mua nước xong trở về, vừa lên đến tầng hai, cô nghe thấy tiếng ồn ào.

“Bệnh viện là chỗ công cộng à? Bệnh nhân tới đây là để điều trị. Anh bật nhạc âm ỉ thế thì ai mà nghỉ được hả?”. Là giọng của Khúc Mộc Sa Y.

Gã thanh niên bị giáo huấn đặt bốp chiếc điện thoại xuống: “Ông đây muốn mở bài gì thì mở đấy. Ngừa người hay sao mà xen vào chuyện của người khác?”.

Điều kiện của trung tâm sức khỏe cộng đồng có hạn, nói là khoa điều trị nhưng thực ra chỉ có hai phòng, mỗi phòng có mười giường bệnh, nam một phòng, nữ một phòng, không phân biệt tuổi tác loại bệnh. Tuy nhiên, trung tâm chỉ tiếp nhận những ca đơn giản, chủ yếu là cảm sốt thông thường.

Vừa hay mấy hôm trước, một số trang thiết bị mới được chuyển về. Phòng bệnh nam không có máy người, nhân viên kỹ thuật bắt đầu thay thế máy móc trong phòng nam. Đến giữa trưa thì chuyển hết bệnh nhân nam sang nằm chung phòng với bệnh nhân nữ.

Phòng bệnh trống trải chỉ có duy nhất hai bệnh nhân. Một là Đồng Đồng, hai là gã thanh niên cao gầy kia.

Mới đầu gã ta im lặng nghịch điện thoại. Chơi được một lúc, bỗng nhiên gã ta bật nhạc âm ỉ, hát theo với âm lượng cực lớn, khiến phòng bệnh trở nên hỗn loạn bởi giọng ca như heo bị cắt tiết.

Vì thế mà Khúc Mộc Sa Y cãi nhau với gã thanh niên.

Dự cảm không ổn, Trần Dật bước nhanh tới. Còn chưa vào đến cửa, cô bỗng nghe thấy tiếng đập phá lung tung. Sau đó là tiếng gã thanh niên chửi rủa: “Mẹ nó chứ, ông đây chưa đánh phụ nữ bao giờ, hôm nay phá giới thử xem”.

Cô đẩy cửa xông vào, người bên trong nghe tiếng mở cửa đánh ‘rầm’ liên khục lại.

Khúc Mộc Sa Y tiến gần giường tên kia, làm động tác xấn tay áo, chuẩn bị tư thế đánh nhau.

Tay gã thanh niên vẫn cầm kim truyền dịch, dừ dừ nhỏ phi một cái, đứng bật dậy trước mặt Khúc Mộc Sa Y, dáng vẻ ngông nghênh sẵn sàng chiến đấu.

Tuy biết Khúc Mộc Sa Y chưa được hai tiếng, Trần Dật đã cảm thấy cô ấy là một người có tính cách thẳng thắn, trượng nghĩa nhưng không ngờ cô ấy lại nóng tính đến như vậy, mới nói hai câu đã muốn động tay động chân, bộ dạng không sợ trời không sợ đất.

Sợ cô ấy chịu thiệt, Trần Dật vội túm lấy cánh tay cô ấy, kéo lại.

Đồng Đồng nằm trên giường mở to mắt nhìn các cô, vẻ mặt có chút lo lắng.

Trần Dật nhìn con bé, khẽ nói: “Không sao đâu, cháu ngoan ngoãn ngủ đi”.

Bầu không khí căng thẳng dịu xuống, gã thanh niên cười khinh thường, quay lại giường nằm.

Buồng chai nước, Trần Dật ấn Khúc Mộc Sa Y lên ghế, thấp giọng bảo: “Thôi nào, cãi nhau với loại người ấy có gì hay”.

Khúc Mộc Sa Y vẫn còn nóng, nhìn chằm chằm vào gã thanh niên nằm đối diện: “Nếu không phải lo cho con bé thì bà đây đã băm nhỏ mày ra rồi”.

Trần Dật dờ khóc dờ cười, khẽ lắc đầu, vịn mở chai nước nhét vào tay cô.

Không nghĩ ngợi nhiều, Khúc Mộc Sa Y ngửa đầu uống một ngụm to, sau đó cô bỗng dừng lại, nhìn Trần Dật cười ngượng ngùng: “Cảm ơn chị, bác sĩ Trần”.

Lúc này, trong lúc nói chuyện, bọn cô đã giới thiệu sơ qua. Sau khi rõ tên tuổi, Trần Dật rất bất ngờ vì biết cô ấy là người dân tộc Di.

Ngoại trừ làn da, cách ăn mặc của cô ấy rất trẻ trung, tướng mạo và khẩu âm cũng không giống với đồng bào dân tộc ít người.

Trần Dật không hỏi nhiều, ngược lại, Khúc Mộc Sa Y liên tiếp hỏi thăm Trần Dật.

Ví dụ như: Sao chị biết anh Sơn? Hình như Đồng Đồng rất mến chị? Để con bé tin tưởng không phải dễ đâu, chị làm thế nào mà hay vậy?

Trần Dật mỉm cười, không trả lời.

+++

Truyền xong chai nước thứ hai thì Tiết Sơn đến.

Mặc dù Khúc Mộc Sa Y đã nói rõ tình hình cho Tiết Sơn nghe qua điện thoại nhưng sau khi Tiết Sơn tới, tận mắt chứng kiến Trần Dật nhẹ nhàng nói chuyện với Đồng Đồng trước giường bệnh, anh vẫn cảm thấy bất ngờ.

Ngoài cảm giác đó ra, trái tim còn như bị ai đó gãi nhẹ.

Khúc Mộc Sa Y thấy Tiết Sơn trước, ánh mắt sáng lên, đứng bật dậy: “Anh Sơn”.

Trần Dật nghe vậy quay lại, gật đầu, nhoen cười với anh.

Hôm nay anh mặc một chiếc áo phong màu xám, chiếc áo hơi bó, lộ rõ vóc dáng cơ thể, theo nhịp chân của anh, đường cong cơ bắp ẩn hiện.

Trên trán anh đổ mồ hôi, đầu vai thấm ướt một mảng, chuyển thành màu đen.

Trang phục của anh đều tối màu như nhau, quay đi quay lại chỉ có hai ba chiếc thay đổi, trong đó có một chiếc đã làm vật hy sinh để băng tay cho cô.

Tiết Sơn đến bên giường, Trần Dật đứng dậy lùi ra sau một bước nhường chỗ, để anh ngồi gần Đồng Đồng hơn một chút.

Con bé được gấp bó, vành mắt thoáng đỏ, không kim được khóc thút thít.

Tiết Sơn đưa tay sờ đầu con bé: “Còn khó chịu không?”.

Con bé gật đầu.

Tiết Sơn ngồi xuống, kéo chăn lên người con bé: “Không sao đâu, con ngoan ngoãn truyền xong, người sẽ không thấy khó chịu nữa”.

Con bé lại gật đầu.

Im lặng một lúc, Trần Dật cất giọng hỏi anh: “Phương Thanh Dã thế nào rồi ạ?”.

Tiết Sơn nghiêng người, nhìn về phía Trần Dật, giọng có vẻ bất lực: “Cậu ấy về rồi nhưng anh trai cậu ấy xem chừng vẫn có thể đến kiểm chuyện”.

Trong lúc náo loạn, Phương Thanh Dã đã đẩy bà chị dâu một cái khiến bà ta ngã lảo, đầu đập xuống đất chảy máu. Bà ta la hét kêu bị thương nghiêm trọng, muốn đi kiểm tra.

Cuộc sống đúng là kỳ quái, gắng gượng sống sót sau thảm họa, vậy mà người cuối cùng vẫn ra đi. Người ra đi, tưởng rằng mọi thứ sẽ trở lại bình thường nhưng đột nhiên lại xảy ra chuyện bất ngờ như thế này.

Cảm xúc dâng trào, Tiết Sơn thở dài.

Khúc Mộc Sa Y thấy vậy liền nói: “Ấy dà, anh Sơn than thở làm gì? Dã mập tự mình gây chuyện đấy chứ. Muốn đánh nhau nhưng chân cẳng chưa lành. Chân thì què, người thì ụ mỡ, nửa cú cũng không đánh lại được, thế mà anh ấy vẫn chủ động đi đến đấy thôi? Không bị ông anh mất trí đánh cho toi tã là may cho anh ấy lắm rồi”.

Tiết Sơn liếc mắt nhìn cô: “Suốt ngày chém chém giết giết, nhà họ Cát dạy em thế à?”.

Dường như nghe thấy một cái tên quen thuộc, Trần Dật giật mình ngẩng đầu. Tiết Sơn không để ý, tiếp tục nói chuyện với Khúc Mộc Sa Y.

“Đúng rồi, lúc nào em đi?”. Tiết Sơn hỏi cô.

“Trước 8 giờ tối”.

Sau khi biết tin thôn Nhã Lý bị lũ, cô gọi điện cho Tiết Sơn và Phương Thanh Dã nhưng không được. Đúng lúc chuyển công tác ngoại tỉnh vừa kết thúc, cô liền chạy vội tới, gặp ngay mấy cảnh đó.

Tiết Sơn gật đầu, quay sang nhìn Trần Dật, rốt cuộc cũng phát hiện ánh mắt thất thần của cô.

“Bác sĩ Trần...”. Lờ ra đến miệng, chợt nhớ tới câu nói mấy hôm trước, anh thay đổi cách xưng hô: “Trần Dật?”.

Định thần lại, Trần Dật ngạc nhiên nhìn Tiết Sơn: “Dạ? Sao ạ?”.

“Sao cô ngẩn ra thế?”. Anh hỏi.

Trần Dật lắc đầu: “Tôi suy nghĩ chút chuyện thôi”.

Khúc Mộc Sa Y đứng bên hăng hái dò xét hai người.

Ngạc nhiên chưa, ngạc nhiên chưa, ngoài Đồng Đồng anh Sơn còn có thể nói chuyện dịu dàng với người khác như vậy.

Nhìn không được, cô chăm chú quan sát Trần Dật thêm.

Mái tóc đen phủ xuống vai, trên người mặc chiếc váy liền màu hồng nhạt, chân đi đôi giày màu trắng, phong cách ăn mặc khá cứng nhắc, không có gì đặc biệt.

Nhưng phải nói, cô ấy có khí chất rất tốt, dùng từ gì để miêu tả nhỉ? Thanh nhã như hoa cúc? Đúng rồi, chính là cảm giác đấy.

+++

Thấy Đồng Đồng đã có người tin cậy để dựa dẫm, không cần mình ở lại hỗ trợ, Trần Dật xin cáo từ.

Tiết Sơn đứng bật dậy: “Để tôi tiễn cô ra ngoài”.

Trần Dật chưa trả lời, Khúc Mộc Sa Y đứng sau lưng Tiết Sơn đã cười nói với theo: “Bác sĩ Trần ở ngay trong viện, anh Sơn còn sợ chị ấy đi lạc à?”.

Câu nói trêu chọc, Tiết Sơn hiểu, Trần Dật cũng hiểu.

Trần Dật mỉm cười: “Không cần phiền anh, anh cứ chăm sóc tốt cho Đồng Đồng đi, và lại...”. Cô liếc mắt nhìn gã thanh niên đeo tai nghe nằm trên giường, có chút lo lắng, sợ mọi người đi rồi, Khúc Mộc Sa Y lại cãi nhau với hắn.

Khúc Mộc Sa Y như hiểu ý cô: “Ôi giờ, không cần lo lắng cho em đâu, tên nào dám trêu chọc em, em dư sức băm nhỏ hắn ra”.

Như nhớ tới điều gì, cô không nhịn được khoe khoang một hồi: “Anh Sơn, anh không biết chứ, tháng trước chúng em bắt được một vụ 10kg, lúc em xông vào, một cước...”.

“Sa Y”. Tiết Sơn trầm giọng cắt ngang lời cô.

Khúc Mộc Sa Y lập tức im bặt, nhận ra mình đã nhanh mồm nhanh miệng nói điều không nên nói, về mặt ngược nòng, cánh tay rú xuống bầu vào đùi mình.

Tiết Sơn bảo Trần Dật: “Đi thôi, tôi tiễn cô”.

+++

Từ tầng tổng hợp đến ký túc của Trần Dật chỉ có một đoạn đường ngắn, đi ba phút là tới.

Nhưng hai người như ngầm hiểu ý nhau thả chậm tốc độ, vừa đi vừa nói chuyện.

Trần Dật hỏi anh: “Anh làm lại sim điện thoại rồi ă?”.

Tiết Sơn gật đầu: “Không có thời gian làm lại nên tôi mua cái mới rồi”.

Trần Dật nói: “Tôi cũng thế”.

Hai người nhìn nhau, khẽ cười.

Trần Dật bỗng nhiên bảo: “Người bạn kia của anh. . .đáng yêu thật đấy”.

“Cô nói tới Sa Y?”.

“Vâng”.

“Từ bé tính cô ấy đã thế rồi”.

“Hai người biết nhau lâu rồi ă?”.

Suy nghĩ một chút, Tiết Sơn thành thật kể: “Hồi bé, cô ấy tới thôn Nhã Lý thăm người thân, lúc ra ngoài chơi bị một đám bắt nạt. Đúng lúc tôi và Phương Thanh đã bắt gặp, giúp đưa về, thế là quen nhau”.

Trần Dật cười cười, không nói gì.

Đi đến con đường nhỏ phủ kín đá xanh, người đứng sau bỗng nhiên gọi cô: “Trần Dật”.

Cô dừng bước, quay đầu lại: “Còn có việc gì sao?”.

Anh đứng dưới bóng cây, hình như do dự hồi lâu, sau đó nói tiếp: “Lưu số điện thoại mới đi”.

Bạn đang đọc truyện *Sơn Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Con mưa vừa ngớt, mặt đường lũng bống nước, Trần Dật đi trong hầm tối, đi mãi đi mãi, như không có điểm dừng.

Xung quanh không có ai, cô đành đi đường tắt tiến lên phía trước.

Bỗng nhiên, cô nghe thấy có người gọi mình: “Cháu gái”.

Cô quay phắt lại, sau lưng không biết xuất hiện thêm một người nữa từ khi nào. Đó là một người đàn ông.

Ông ta đứng cách cô không đến năm mét nhưng Trần Dật dù cố gắng cũng không thể nhìn rõ mặt.

Cô hỏi ông ta: “Chú gọi cháu ă?”.

Người đàn ông ngồi xổm xuống, chìa tay về phía cô: “Cháu gái, lại đây, đừng sợ, không sao đâu”.

Giọng ông ta khàn khàn nhưng cảm giác an toàn một cách khó hiểu.

Trần Dật thoáng do dự, lại gần.

Cô cúi đầu nhìn đường, đi tới. Đột nhiên cô phát hiện đôi chân của mình dường như. . .Dường như nhỏ đi? Giống hệt như một đứa trẻ.

Cô dừng bước, cúi đầu quan sát – rõ ràng là mùa hè nhưng sao mình lại mặc áo bông màu hồng?

Cái này hình như giống hệt. . .cô lúc sáu tuổi?

Người đàn ông ngồi xổm phía trước, đưa tay về phía cô: “Ngoan nào, cháu gái, lại đây với chú, không phải sợ, không ai làm hại cháu đâu”.

Đột nhiên cô cảm thấy một nỗi sợ hãi không thể giải thích cùng những chuyện cũ hiện ngay trước mắt.

Cô vô thức lùi về sau một bước, hình như dẫm phải thứ gì đó. Quay đầu lại, là xác một người đàn ông nằm trên mặt đất,

Là bố của cô.

Trên cổ ông có một vết thương dài từa máu.

Cô liên tục thối lui rồi ngã nhào, kèm theo đó là tiếng loảng xoảng vang lên. Cô cúi đầu nhìn tay mình – nơi ấy đang cầm một con dao, một con dao gọt trái cây dính đầy máu.

Cô sợ hãi ném con dao, muốn hét lên chạy về phía người đàn ông kia.

Nhưng khi cô quay đầu lại thì không thấy người đàn ông đó đâu nữa.

Cô ngạc nhiên đứng im một chỗ, nước mắt không kiềm chế được, lã lã rơi xuống.

Khóc một lúc, cô hoảng hốt quay sang, thi thể người đàn ông nằm sau lưng đã biến mất.

Căn hầm u ám chật chội, vắng vẻ, từng cơn gió lạnh buốt xối vào tim.

Tiến thoái lưỡng nan, đứng lúc không biết phải đi về đâu, bỗng cô nghe thấy tiếng nhạc, du dương, uyển chuyển như tiếng dương cầm.

Cô chậm rãi mở mắt ra.

Ánh nắng mặt trời chiếu vào phòng, có thể nhìn thấy thấp thoáng những hạt bụi di chuyển.

Cô tắt đồng hồ báo thức, rời giường rửa mặt.

Cô nghỉ tròn năm ngày, hôm nay chính thức đi làm trở lại.

+++

Bệnh nhân điều trị bằng methadone, ít nhiều cũng có công việc của mình. Không muốn ảnh hưởng đến công việc nên nhiều người đã chọn thời điểm 8 - 9 giờ sáng, hoặc 12 - 1 giờ trưa để đến đây uống thuốc.

Mới 8 giờ hơn đã có năm sáu người đứng lảo nháo trước cửa sổ uống thuốc.

Bảo vệ đến hỗ trợ duy trì trật tự, đề nghị họ xếp thành hàng, theo thứ tự.

Đến lượt người cuối cùng là một gã đàn ông trung niên gầy gò, Trần Dật hỏi số hiệu của gã, chị Lý đồng nghiệp sau khi kiểm tra thông tin trên máy tính bỗng ồ lên một tiếng, về mặt ngạc nhiên nhìn về phía người đàn ông.

“Chu Phú Dũng đúng không?”.

Gã đàn ông sừng sốt, gật đầu.

Giọng chị Lý lạnh lùng: “Anh đã bị đình chỉ thuốc, không ai thông báo cho anh à?”.

Trần Dật đang cúi đầu ghi bệnh án, nghe vậy liền ngẩng lên, liếc nhìn người đàn ông xong quay sang nhìn chị Lý, thấp giọng hỏi: “Kiểm tra nước tiểu dương tính phải không ạ?”.

Chị Lý gật đầu.

Gã đàn ông cau mày: “Không phải đầu bác sĩ ời, tôi thật sự không hút tì. Tôi cũng không hiểu vì sao mấy hôm trước kiểm tra nước tiểu, cảnh sát nói với tôi kết quả kiểm tra vượt mức cho phép. Thật oan uổng quá! Tôi thật sự không hút mà!”.

Trần Dật ghé sát màn hình máy tính, thấy rõ tin tức thay đổi trên đó, kết quả kiểm tra nước tiểu đúng là dương tính nên gã đàn ông bị đình chỉ thuốc là điều không thể nghi ngờ.

Thông tin được kết nối với cơ sở dữ liệu của cảnh sát, đến hạn, bệnh nhân phải đến đồn cảnh sát để kiểm tra nước tiểu. Kết quả sẽ được ghi trong thông tin điều trị của bệnh nhân.

Gã đàn ông không chịu khoan nhượng: “Bác sĩ, mọi người phải tin tôi, tôi thật sự không hút lén, tôi thề với Trời”. Nói xong, gã gờ cả bốn ngón tay lên: “Tôi thề là tôi không hút tì, các người nhanh cấp thuốc cho tôi đi, hiện tôi đang thấy rất khó chịu”.

Kiểu tình huống này gặp không ít, kinh nghiệm xử lý cũng tương đối nhiều, không cần nói qua nói lại, Trần Dật ra hiệu với nhân viên bảo vệ đứng ngoài cửa.

Nhân viên bảo vệ là một người đàn ông trung niên cao to thuộc dân tộc Di. Ông ta tiến lên túm lấy cánh tay gã đàn ông, lôi ra ngoài.

Gã đàn ông đột nhiên bộc phát, dốc sức gạt nhân viên bảo vệ, đâm uyển một cú vào ô cửa sổ phát thuốc.

Gã dữ dằn quát mắng: “Bảo mày cấp thuốc cho tao cơ mà! Mày bị điếc à? Bọn mày có quyền gì dừng thuốc của tao?”.

Chị Lý giật mình bởi tiếng động bất ngờ vội ngồi lui về sau. Còn Trần Dật làm như không nghe không nhìn thấy gì, giọng điệu không chút sợ hãi: “Không phải chúng tôi dừng thuốc của chú mà chính chú tự từ bỏ việc điều trị”.

Nhân viên bảo vệ đi tới nhắc gã đàn ông lên, găm to bằng tiếng địa phương: “Muốn làm loạn phải không? Có muốn tao đưa mày vào đồn cảnh sát không?”.

Gã đàn ông há miệng thờ phỉ phò, ngữ khí thoảng cái trở nên mềm nhũn: “Không không không, tôi không gây chuyện, tôi không gây chuyện. Tôi đến để uống thuốc, uống methadone. Bác sĩ, cầu xin bác sĩ, cô nhanh cấp thuốc cho tôi đi”.

Hai bác sĩ trong phòng khám đều không cần phải nhiều lời, nhân viên bảo vệ đã lôi gã đàn ông ra ngoài, cảnh cáo gã ta: “Ở đây giám sát 24/24, nếu làm loạn, tao sẽ đưa mày đến đồn cảnh sát”.

Chị Lý vỗ ngực mấy cái, vẫn chưa hoàn hồn: “Đột nhiên xảy ra chuyện, làm chị sợ gần chết”.

Trần Dật nhìn chị Lý, nói: “Bệnh nhân đình chỉ thuốc tháng này hơi nhiều, thi thoảng lại có người tới làm loạn”.

Chị Lý lắc đầu: “Công việc này vẫn chỉ có em an tâm làm được. Chị vừa nhìn thấy người nghiện, toàn thân đã nổi da gà”.

Trần Dật im lặng không đáp, tiếp tục ghi chép bệnh án.

Đến trưa, tiếp tục có thêm năm sáu bệnh nhân nữa tới, hai người bận tới mất tới mũi, luân phiên thay nhau ăn cơm.

Chị Lý mang cơm ở nhà đến, trong văn phòng của khoa tổng hợp có một chiếc lò vi sóng cũ, hâm lại ăn luôn.

Đợi chị ấy ăn xong trở về, thay cho Trần Dật ra ngoài.

Có lẽ do thời tiết khô nóng nên không có cảm giác ăn uống, sau một thoáng suy nghĩ, Trần Dật quyết định vào quán mì đối diện bệnh viện.

Giữa trưa là thời điểm trong quán nhộn nhịp nhất. Bà chủ cầm cây chổi quét dọn đồng bừa bộn dưới đất, ông chủ mặc áo sát nách vừa ngồi hóng gió dưới quạt, vừa đếm tiền lẻ trong túi.

Thấy khách đến, bà chủ cười híp mắt chào hỏi: “Bác sĩ Trần tới đây à? Hôm nay cô ăn gì vậy?”,

Trần Dật nhìn thực đơn dán trên tường: “Cho cháu bát mì thịt cừu, phần nhỏ thôi ạ”.

Bà chủ gật đầu xác nhận: “Không cho hành và mì chính, đúng không?”.

Trần Dật khẽ mỉm cười: “Vâng ạ”.

Ông chủ vội vào bếp, bà chủ lấy khăn lau sạch chiếc bàn vuông, mời Trần Dật lại ngồi.

Tiệm mì này không lớn, chỉ có tổng cộng bốn chiếc bàn, Trần Dật ngồi dưới chiếc quạt trần treo chính giữa, tiếng gió thổi vù vù xoay trên đỉnh đầu, tóc tai thổi tán loạn.

Cô tùy tiện quán tóc thành một búi, gió mát thổi vào cổ áo, sáng khoái toàn thân.

Mặc dù bà chủ đã lau qua một lần nhưng mặt bàn vẫn dính dầu. Không có chỗ để tay, Trần Dật đành ngồi như vậy chờ món. Cô nhàm chán nhìn ra ngoài cửa, đầu óc đột nhiên bay xa.

Cô nhớ tới gã đàn ông bị đình chỉ thuốc sáng nay.

Lúc bị bảo vệ lôi ra ngoài, gã quay lại nhìn cô bằng ánh mắt oán hận.

Cô thầm nhắc nhở bản thân, mấy ngày tới ra ngoài phải cẩn thận một chút mới được.

Trước kia cô đã từng gặp tình huống như thế này. Bệnh nhân bị đình chỉ thuốc trực tiếp đến phòng khám gây sự với bác sĩ. Có một lần nghiêm trọng nhất, đó là lúc tan tầm trời tối, cô vừa mới đi đến cửa ký túc, tra chìa khóa vào ổ, bên cạnh bỗng xuất hiện một gã đàn ông. Hắn lẳng lặng bịt chặt miệng cô, xiết cổ cô, lôi cô vào khu rừng nhỏ sau lưng ký túc.

Cô có cảm giác kim loại buốt lạnh ở cổ, đó chắc hẳn là một con dao.

Hắn tào tợn cảnh cáo cô: “Giờ này ngày mai, mang 200ml methadone tới đây. Không lấy được thuốc, mày cứ chờ chết đi”.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi làm công việc này, cô cảm nhận được nỗi sợ hãi.

Cũng may hấn chỉ dọa dẫm, lôi kéo một đoạn đường rồi thả cô, bỏ chạy.

Đứng dậy ho khan, cô nhặt chiếc điện thoại và chìa khóa rơi dưới đất, trở lại ký túc xá báo cảnh sát.

Tiếp xúc với những người này một thời gian, trong đầu Trần Dật đã xác định được kẻ khả nghi. Đồn cảnh sát cũng nhanh chóng căn cứ vào manh mối cô cung cấp tìm ra kẻ đó.

Nhưng hấn đã chết.

Trong lúc con nghiện phát tác, hấn đã dùng con dao từng uy hiếp Trần Dật, cắt đứt động mạch cổ của mình.

Sau khi thông báo tin này cho Trần Dật biết, cảnh sát an ủi cô không cần phải sợ, hấn đã chết, cô có thể thả lỏng tinh thần. Nhưng cô không sao cảm thấy vui nổi.

Mặc dù sai nhưng cũng là một sinh mệnh. Dù cho sống chỉ một ngày, dù cho hy vọng có xa vời thì đó vẫn là ngày trở về hoang đàn, không phải sao?

Nghĩ tới những ngày đã qua, Trần Dật bất giác cười khổ.

Cô ngước mắt lên, bắt gặp Tiết Sơn đứng ở cửa.

Hình như Tiết Sơn đang định chào cô nhưng bất ngờ bị cô bắt gặp, anh dừng lại vài giây, sau đó mới bước vào.

Cô nhìn anh lại gần, hỏi: “Anh đến ăn cơm à?”.

Tiết Sơn gật đầu, thoáng do dự, đến bên bàn Trần Dật: “Cô ăn một mình à?”.

Trần Dật gật đầu: “Vâng”.

Anh kéo chiếc ghế nhựa màu xanh dưới gầm bàn ra, ngồi xuống đối diện Trần Dật.

Trần Dật lẳng lặng nhìn động tác của anh, không nói gì.

Bà chủ đi đến chào hỏi Tiết Sơn, Tiết Sơn gọi một bát mì thập cẩm lớn, yêu cầu cho nhiều hành và rau thơm.

Bà chủ vào bếp nhanh chóng bung phần mì nhỏ của Trần Dật ra.

Tiết Sơn nhìn gia vị trong bát cô, hỏi: “Cô không ăn hành sao?”.

Trần Dật gật đầu, mỉm cười: “Từ bé đã không quen với mùi đó”.

Trộn lẫn nước canh, Trần Dật hỏi thăm bệnh tình của Đồng Đồng.

“Đồng Đồng hôm nay thế nào rồi ạ?”.

“Con bé ổn rồi, bác sĩ bảo ngày mai kiểm tra lại, không vấn đề gì có thể xuất viện”.

Trần Dật gật đầu. Như nhớ ra điều gì, cô lại hỏi anh: “Anh đi ăn thế này, Đồng Đồng ở một mình à?”.

Tiết Sơn đáp: “Phương Thanh Dã ở cùng với nó”.

Hôm nay, Đồng Đồng nằm viện ngày thứ ba. Hai ngày trước Trần Dật đang trong ngày nghỉ, cô thường xuyên qua phòng bệnh thăm và chuyện trò với con bé.

Hàng ngày, bác sĩ truyền ba tiếng là xong. Hai bố con thường truyền vào buổi sáng, xong về nhà giải quyết cơm trưa.

Nhưng sáng nay Đồng Đồng ngủ dậy muộn, đến bệnh viện không kịp ăn cơm trưa. Phương Thanh Dã xung phong nấu cháo mang đến.

Cửa hàng sửa xe dạo này làm ăn không tốt, hai người ai bận việc người nấy, nhập không đủ xuất. Một mình anh ta ở trong cửa hàng sắp mốc hết cả người, nhân cơ hội ra ngoài một chuyến cũng tốt, coi như giải sầu.

Trộn đều nước canh, Trần Dật gấp miếng mì đưa lên miệng.

Bộ dạng ăn cơm của cô rất nhả nhặn, nhai từng miếng nhỏ, nuốt từ từ, không phát ra chút âm thanh nào.

Trên trán cô rịn một lớp mồ hôi, mấy lọn tóc ngắn xõa xuống bị gió thổi tung, rơi vào trong miệng, cô chậm rãi vuốt ra.

Hôm nay cô mặc áo sơ mi màu xanh đậm, tay áo vén lỏng lẻo lên cùi chỏ. Mỗi lần giờ tay, ống tay áo lại rớt xuống, cô kiên nhẫn kéo lại.

Chiếc quạt trần trên đỉnh đầu kêu ồ ồ, đưa tới từng đợt gió mát.

Tiết Sơn nhìn cô chăm chú, cảm giác có gì đó không đúng nhưng không thể tả thành lời.

Cho đến khi búi tóc của Trần Dật đột nhiên rơi xuống, mái tóc dài phủ kín vai, anh mới giật mình hiểu ra – là kiểu tóc không giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Bà chủ nhanh chóng bưng mì lên cho Tiết Sơn.

Đàn ông ăn uống không để ý đến phép tắc, xì xụp hai ba miếng là nuốt hết vào bụng.

Hai người ăn mà đầu đồ đầy mồ hôi. Lúc Tiết Sơn giải quyết xong, bát của Trần Dật vẫn còn thừa một nửa.

Trần Dật liếc nhìn bát canh trước mặt anh, định nhắc anh đi trước nhưng lời ra đến miệng lại lặng lẽ nuốt vào.

Tiết Sơn chưa đi ngay. Sau khi ăn xong, anh rút giấy lau miệng, tiếp tục ngồi nhìn Trần Dật.

Con gái ăn uống quả là lè mề, chậm chạp nhưng mà đẹp mắt.

Trần Dật không để ý đến cái nhìn chăm chú của anh. Cuối cùng cũng xong bữa, cô lau miệng, gọi bà chủ tới tính tiền.

Bữa cơm này rốt cuộc là Tiết Sơn tính tiền, Trần Dật không tranh giành, cô nói cảm ơn và hẹn lần sau sẽ mời.

Hai người ra khỏi quán.

Đi được một đoạn ngắn, Tiết Sơn bỗng hỏi cô cuối tuần có rảnh không.

Trần Dật ngạc nhiên: “Có chuyện gì không ạ?”.

Tiết Sơn giải thích, mấy hôm tới là ngày lễ đốt đuốc, Sa Y sống ở vùng khác nên chưa từng cảm nhận được bầu không khí lễ hội. Vừa hay chủ nhật này cô ấy được nghỉ, tính sẽ đến đây thăm, tiện thể chơi một chuyến, dự lễ cùng mọi người.

Lễ hội đốt đuốc là sự kiện lớn được tổ chức hàng năm. Tuy Trần Dật không thích tham gia náo nhiệt, nhưng cô biết, đây là lễ hội truyền thống của dân tộc Di, là ngày để các nam thanh nữ tú độc thân đính ước, kén vợ gả chồng.

Tiết Sơn mời cô đi cùng.

Trần Dật thoáng suy nghĩ, áy náy trả lời: “Tôi cũng không chắc lắm, cuối tuần còn phải lên kế hoạch công việc cho tuần tới”.

Tiết Sơn vội nói: “Không sao, công việc là trên hết”.

Chân bước không ngừng, hai người rất nhanh đã đi đến tầng tổng hợp, sắp mỗi người một ngã.

Trần Dật quay sang, nhìn gương mặt ngược sáng rõ nét của anh: “Ngày mai tôi sẽ trả lời anh”.

Cảm nhận được ánh mắt phảng lảng của cô, Tiết Sơn trầm giọng: “Được”.

+++

Trở lại phòng bệnh, y tá đang treo chai nước cuối cùng. Chai nước nhỏ giọt với tốc độ rất chậm, khung truyền hơi cao, vóc dáng của nữ y tá có hạn nên kiên nhẫn không tới. Phương Thanh Đã đi cà nhắc, lại gần chỉnh giúp.

Nhưng khung truyền vừa cũ vừa rỉ sét, bộ phận điều chỉnh bị kẹt, mắc lên không dễ.

Tiết Sơn đi vào, nói với y tá: “Phiền cô quá, để tôi làm cho”.

Nữ y tá nghe vậy khẽ thở hắt ra, đưa chiếc túi cho Tiết Sơn, người đứng sau nhắc tay, dễ dàng treo lên.

Lúc này trong phòng bệnh chỉ có mình Đồng Đồng nằm viện, Tiết Sơn lấy ghế ngồi xuống bên cạnh, còn Phương Thanh Dã thì nằm ngay giường bên.

Anh ta hỏi Tiết Sơn: “Sao ăn một bữa cơm mà lâu thế?”.

Tiết Sơn đáp: “Phải chờ một lúc”.

Trong phòng bệnh rất yên tĩnh, con bé ngoan ngoãn nằm trên giường nghỉ ngơi, hai người câu được câu chẳng nói chuyện phiếm.

“Chuyện chị dâu cậu thế nào rồi?”. Tiết Sơn hỏi.

“Thì vậy đó, không thấy đến tìm tôi cãi vã nữa”. Phương Thanh Dã thờ ơ trả lời.

Im lặng một lúc, Phương Thanh Dã hỏi: “Tuần tới Sa Y sẽ đến đây à?”.

“Ừ”.

“Cái vùng khi ho cò gáy này có gì hay ho đâu mà suốt ngày thích chạy đến”. Phương Thanh Dã nói thầm “Cậu xem con bé Sa Y, anh em mình gần như là người chứng kiến nó trưởng thành. Một con nhóc yếu ớt dẫu dàng ngày trước, không ngờ lại làm nghề cảnh sát, tính tình không ra làm sao, càng ngày càng tệ, ai gặp cũng như thiếu nợ nhà nó”.

Tiết Sơn bật cười: “Cái này gọi là căm thù cái ác, diệt bạo cứu lành”

Đây là Khúc Mộc Sa Y tự nhận xét chính mình.

Phương Thanh Dã không cho là đúng, cười nói: “Thôi đi, con bé bướng bỉnh nóng tính ấy, tôi thấy chỉ có gã nào không muốn sống nữa mới rước nó về nhà”.

Anh ta điều chỉnh tư thế nằm để chân thoải mái hơn một chút, tiếp tục câu chuyện: “Đội phòng chống ma túy toàn đàn ông, cô em gái Khúc Mộc Sa Y của chúng ta hoa lệ giữa rừng gươm, vậy mà không một ai dám chọn. Cậu nói xem, có phải con bé nên xem lại bản thân không?”.

Tiết Sơn khẽ cười lắc đầu.

Đột nhiên nghĩ tới gì đó, Phương Thanh Dã xoay con mắt mở to về phía Tiết Sơn: “A đúng rồi, Sa Y đến chơi, hay là cậu rủ bác sĩ Trần đi cùng đi”.

Tiết Sơn không nhìn anh ta, ánh mắt ngó lăm lăm vào chiếc ga giường màu xanh: “Vừa gấp báo rồi”.

“Hả?”. Phương Thanh Dã cười khà khà: “Tôi nói này, cậu và bác sĩ Trần đúng là có duyên thật đấy. Đi ra ngoài ăn một bữa cơm là có thể gặp được”.

Duyên phận ư? Không hẳn như vậy.

Anh định sang quán cơm nhỏ đối diện bệnh viện ăn tùy tiện cái gì đó. Kết quả vừa ra khỏi tòa nhà, anh bỗng bắt gặp một cái bóng quen thuộc tiến vào quán ăn cạnh bên.

Tiết Sơn không đáp, Phương Thanh Dã lại hỏi: “Đúng rồi A Sơn, có phải bác sĩ Trần mới tới làm ở đây không? Vì ngày trước đến khám bệnh chưa từng gặp cô ấy bao giờ”.

Biết nhau mấy hôm, cuối cùng Phương Thanh Dã cũng có cơ hội tìm hiểu hoàn cảnh của Trần Dật. Nhưng không ngờ, Tiết Sơn trả lời: “Không gặp vì cô ấy làm việc ở phòng khám methadone”.

“Cái gì?”. Phương Thanh Dã há hốc miệng: “Chính là cái phòng khám cậu vẫn hàng ngày đến uống thuốc đấy phòng?”.

Tiết Sơn gật đầu.

Phương Thanh Dã cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Ôi trời ơi, ngạc nhiên chưa. Làm lúc trước anh ta lo lắng phí công. Nghĩ nếu như Trần Dật biết Tiết Sơn đang cai nghiện thì liệu có bỏ rơi cậu ấy ngay không.

Giờ xem ra, mình quả là con mẹ nó quan tâm vô ích.

+++

Năm giờ chiều, Tiết Sơn đến.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Trần Dật khẽ cười.

Anh đến bên cửa sổ, báo số hiệu cá nhân như mọi khi, sau đó thăm tra đối chiếu thông tin, đăng ký, trả tiền, uống thuốc.

Nuốt chất lỏng màu xanh nhạt, trong bụng cảm thấy đắng chát. Bên cạnh cửa sổ đặt một cây nước nóng lạnh, anh uống tiếp nửa cốc nước.

Nhân viên bảo vệ đứng bên cạnh gác, thấy anh uống xong, liền nhắc anh há miệng kiểm tra.

Để đề phòng bệnh nhân ngậm thuốc trong miệng, sau đó nhỏ vào lọ tuôn ra ngoài.

Nhân viên bảo vệ kiểm tra xong, lại bảo Tiết Sơn mở miệng nói, đây cũng là một trong những biện pháp kiểm tra bảo đảm.

Anh thông dong nói một câu: “Cảm ơn”.

Quay sang tấm kính ngăn, anh gật đầu với Trần Dật, rời khỏi phòng khám.

Trần Dật lẳng lặng nhìn bóng lưng của anh, cúi đầu tiếp tục công việc.

Cô mở cuốn sổ đăng ký bệnh nhân, nhìn tên của anh.

Tiết Sơn.

Người đàn ông này, sừng sững tựa như ngọn núi đứng giữa trần gian, thâm trầm mà đôn hậu, mang theo ý chí không thể rung chuyển.

Anh là người bình thường, rất bình thường. Thậm chí, anh còn bị người khác phỉ nhổ lên án, nhưng Trần Dật cảm thấy, anh là một người cao quý.

Anh không cao quý hơn người khác, không nổi trội hơn người khác mà nổi trội hơn chính mình.

Vượt qua chính mình.

+++

Tối hôm đó, Trần Dật sau khi tan làm, bắt gặp gã đàn ông bị đình chỉ thuốc lúc sáng.

Đền đường mờ tỏ, gã ngồi xồm hút thuốc trước một quán nhỏ bên đường. Nhìn thấy bọn cô đi ra, ánh mắt gã liền theo sát.

Chị Lý hồn nhiên không hay biết, Trần Dật nhỏ giọng nhắc nhở.

Không nhắc tới thì thôi, vừa nhắc xong, chị Lý lập tức sợ hãi dựng tóc gáy: “Gã ấy muốn làm gì? Không phải tìm chị em mình gây sự đấy chứ?”.

Nhà chị Lý trên thị trấn, theo thói quen hàng ngày, chị hay đi đường tắt qua một lối nhỏ về nhà.

Nhưng với tình hình này, chị tuyệt nhiên không dám nhắc bước.

Trần Dật giữ chặt cánh tay chị Lý, gắng trấn an: “Đừng nóng vội, chị vào ký túc của em trước đã, sau đó gọi điện báo người nhà đến đón”.

Chị Lý gật đầu liên tục: “Được được được”.

Hai mươi phút sau chồng chị Lý tới, đưa chị Lý về nhà. Còn lại mình Trần Dật, cô rửa mặt mũi, ngồi trước bàn đọc sách.

Cô vẫn để ý đến động tĩnh bên ngoài, kiểm tra cửa ra vào và cửa sổ. Sau khi xác định đã đóng kỹ, mới lên giường nghỉ ngơi.

Nửa đêm yên tĩnh, bên ngoài gió nổi, khu rừng nhỏ sau ký túc, cất tiếng xào xạc.

Trần Dật ngủ không sâu, thấp thoáng nghe thấy tiếng động rất nhỏ. Cô mở mắt ra.

Có người đang nạy khóa.

Cô rút chiếc điện thoại dưới gối, mở danh bạ, tìm số của đồn công an trực đêm.

Cô chậm rãi đứng dậy, xỏ giày, bật chiếc đèn đầu giường.

Ánh sáng ủa tới, cô bị lóa, nheo mắt vào.

Phía ngoài, tiếng nạy cửa cũng ngừng lại.

Ngay sau đấy, tiếng bước chân vang lên, mỗi lúc một xa.

Cô thở hắt ra, quay về giường. Cô không chút buồn ngủ, ngẩn người lẳng lặng nhìn trần nhà.

Không biết qua bao lâu, cơn buồn ngủ dần dần kéo đến, cô tắt đèn, nhắm mắt.

Cô mơ thấy một giấc mơ.

Mơ thấy mình vẫn đứng trong ccon hẻm u ám chật hẹp, bị gã đàn ông bị đình chỉ thuốc giơ dao đuổi theo sau lưng.

Cô chạy thục mạng, chạy mãi chạy mãi.

Sau đó, cô nghe thấy giọng nói kia: “Cháu gái, đừng sợ, có chú đây, sẽ không ai dám làm hại cháu đâu”.

Cô như túm được cọng cỏ cứu mạng, ra sức chạy về phía âm thanh đó.

Cô đang chạy về phía trước, bỗng nhiên phát hiện mình đã đến một nơi khác.

Cô dừng lại thở phì phò, trông thấy một viện dưỡng lão, có một cô bé đang ngồi bên cạnh vườn hoa trong sân.

Hình như cô bé ấy đang ngăn người ngắm hoa, mãi không nhúc nhích.

Trần Dật đi tới, trông thấy sau lưng cô bé có hai người bước ra từ ngôi nhà, một người đàn ông còn trẻ và một bà cụ.

Cô đột nhiên kích động, gọi bà cụ đó: “Bà ơi”.

Hình như bà cụ không nghe thấy nên không có phản ứng.

Nhưng cô bé ngồi cạnh bồn hoa lại nghe được. Cô bé chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía Trần Dật, nhẹ nhàng hỏi: “Bà là bà của chị ạ?”.

Trần Dật gật mạnh đầu: “Bà là, bà là...”.

Đồng tử phút chốc co lại. Cô phát hiện, đứa bé đứng trước mặt cô chính là...mình lúc sáu tuổi.

Cô bé đứng dậy, phui bụi, nói với Trần Dật: “Sau này em sẽ đến đây ở cùng bà. Chị sẽ đến thăm em chứ?”.

Trước mắt mơ hồ, nước mắt không ngừng lăn, Trần Dật gật đầu: “Chị sẽ tới, chị sẽ tới thăm em”.

Người đàn ông cùng bà ngoại đi đến, bà ngoại nắm chặt tay anh ta, giọng run run: “Thật sự rất cảm ơn cảnh sát Cát”.

Người đàn ông lắc đầu: “Bà à, bà không cần phải cảm ơn cháu đâu, sau này muốn cháu giúp gì, bà có thể gọi điện cho cháu”.

Nói xong, người đàn ông ngồi xổm xuống, nhìn cô bé đang đứng ngây ra trước mặt, mỉm cười: “Cháu gái, sau này tới đây với bà ngoại, phải ngoan ngoãn nghe lời biết không? Khi nào rảnh, chú sẽ tới thăm cháu”.

Trần Dật nhìn bọn họ, nhớ ra, người đàn ông này chính là người đàn ông gọi cô trong ngõ hẻm.

Bỗng có tiếng gọi ngoài cổng: “Anh Cát xong chưa? Sếp đang giục đấy”.

Người đàn ông đứng lên, vói ra ngoài trả lời đồng nghiệp: “Xong rồi, đến ngay đây”.

Anh ta chào tạm biệt bà cụ và cô bé, đi thẳng ra cửa.

Sau khi anh ta rời đi, bà cụ dắt tay cô bé vào.

Trần Dật theo sát lưng họ.

Hai bà cháu vào trong một căn phòng trên tầng hai. Bà cụ cầm chiếc bình đi đun nước, còn cô bé ngồi một mình nghịch ngón tay trên ghế nhựa.

Trần Dật đi vào, ngồi xuống trước mặt cô bé, hỏi: “Em đang chơi gì thế?”.

Cô bé không ngẩng đầu, thấp giọng trả lời: “Em không biết”.

Trần Dật đưa tay sờ đầu cô bé, hỏi tiếp: “Em thích ở đây không?”.

Cô bé suy nghĩ một chút, lắc đầu.

Trần Dật mỉm cười khổ sở: “Không sao đâu, ngoan ngoãn ở đây chăm sóc bà, phải ngoan ngoãn nghe lời bà, học thật giỏi, biết không?”.

Cô bé nhu thuận gật đầu.

Nghĩ tới điều gì đó, Trần Dật bất ngờ đưa ra đề nghị: “Em có thể hứa với chị một việc chứ?”.

Cô bé ngược lên, nhìn người trước mặt: “Vâng”.

Trần Dật nói: “Mười năm sau, ngày 26 tháng 6 năm 2006, là ngày Quốc tế phòng chống ma túy, em không được đi đâu, phải ở trong viện dưỡng lão trông bà, được không?”.

Cô bé ngơ ngác không hiểu: “Mười năm sau? Tại sao ạ? Em không nhớ thì phải làm sao?”.

Trần Dật nắm chặt tay cô bé: “Nhất định phải nhớ! Vì bệnh của bà, uống thuốc vào sẽ rất buồn ngủ. Em không được để bà ngủ một mình trong phòng. Em phải nghĩ cách kéo bà ra ngoài, không được ở trong viện, hiểu chưa?”.

Cô bé càng thêm hoang mang: “Tại sao ạ?”.

Bởi vì hôm đó, đường dây điện lâu ngày không sửa chữa của viện dưỡng lão bị chập xảy ra hỏa hoạn. Bà ngoại sau khi uống thuốc ngủ ở trong phòng, không thoát ra được, mất mạng trong biển lửa.

Còn cô thì sao, nhân lúc bà ngủ, chạy vào thị trấn xem tuyên truyền phòng chống ma túy. Đến lúc trở về, viện dưỡng lão đã cháy tan hoang.

Nhưng cô chưa kịp nói thành lời thì đã tỉnh giấc.

Chiếc điện thoại bên gối rung ồ ồ.

Trời đã sáng.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Sáng sớm mùa hè, gió mát nhẹ nhàng phả vào mặt mang tới cảm giác sáng khoái dễ chịu.

Trần Dật đứng chờ trước quầy bánh bao.

Chủ quán là một đôi vợ chồng trung niên, sáng nào cũng đẩy xe ba bánh rao khắp phố. Bánh bao của họ vị rất ngon nên chưa đi hết phở đã hết sạch. Vì thế mà thi thoảng quầy bánh đỗ trước cửa viện được xem như điều hiếm thấy.

Trước Trần Dật có ba người đang xếp hàng, trong đó một người là đồng nghiệp của cô. Hôm nay nghỉ làm, đoán chừng nghe thấy tiếng rao, không kịp thay áo, xỏ dép lê chạy vội ra, tóc tai ầu ẩu thả ngái ngủ.

Trần Dật mua cả phần của chị Lý. Lúc cầm đồ ăn sáng trở về, bắt gặp hai người một lớn một nhỏ đi trên đường.

Cô thả chậm bước chân, nhìn họ đến gần, hơi khom người, nói với Đồng Đồng: “Buổi sáng tốt lành nhé Đồng Đồng”.

Con bé mặc chiếc váy liền màu hồng vui vẻ nhìn Trần Dật.

“Cô đi mua đồ ăn sáng à?”. Tiết Sơn hỏi.

“Vâng”. Trần Dật đáp: “Sao anh tới đây sớm thế? Không phải đi chụp X quang à?”.

Các phòng ban trong bệnh viện làm việc lúc 8 rưỡi, riêng phòng chụp X quang phải 9h mới tới ca. Giờ chưa đến 8 giờ, hai bố con đúng là tới hơi sớm.

Tiết Sơn nói: “Hôm nay phải dẫn Đồng Đồng đi gặp bác sĩ tâm lý nên đến đây chờ, đợi lát nữa kiểm tra luôn”.

Bữa trước anh có bảo, hàng tháng đều phải đưa Đồng Đồng đến trung tâm tư vấn tâm lý trẻ em.

Trần Dật gật đầu, ba người cùng đi về phía trung tâm sức khỏe cộng đồng.

Lúc chia tay, đi chưa được hai bước, Trần Dật bỗng hô to: “Tiết Sơn”.

Tiết Sơn dắt Đồng Đồng, quay đầu lại.

Trần Dật hỏi: “Anh có kịp về uống thuốc không?”.

Từ thôn Nhã Lý vào trong nội thành phải chuyển hai lần xe khách, vừa đi vừa về mất gần 6 tiếng. Thông thường thời gian anh uống thuốc là 5 giờ chiều.

Thấy ánh mắt Trần Dật hiện vẻ lo lắng, trái tim Tiết Sơn xiết chặt: “Tôi sẽ cố gắng về trước 8 giờ”.

Trần Dật gật đầu: “Vậy hai bố con đi đường cẩn thận, có việc gì thì có thể gọi điện cho tôi”.

Ánh mắt Tiết Sơn hơi rù xuồng, rơi vào đôi giày màu trắng của Trần Dật, thấp giọng nói: “Được”.

+++

Trung tâm tư vấn tâm lý trẻ em không đông người, Tiết Sơn dẫn Đồng Đồng vào, đi một mạch lên tầng ba, tìm bác sĩ Tiểu, người vẫn khám cho Đồng Đồng từ trước tới nay.

Trong phòng khám, con bé ngồi trên chiếc sofa màu hồng nhạt, trước mặt đặt mấy cuốn sách, đồ chơi và thẻ gỗ.

Toàn bộ căn phòng rất ấm áp, bốn bức tường dán rất nhiều tranh hoạt hình.

Tiết Sơn đứng bên ngoài phòng đợi, nhìn xuyên qua ô cửa sổ kính, theo dõi nhất cử nhất động bên trong.

Bác sĩ Tiểu ngồi đối diện con bé, vừa mỉm cười vừa nói gì đó. Con bé vừa gật vừa lắc, thi thoảng lại nở nụ cười.

Nửa giờ sau, nữ bác sĩ ra trước, để con bé lại một mình hoàn thành nhiệm vụ ghép hình.

Tiết Sơn đi tới, gật đầu ra dấu, sau đó hỏi luôn: “Bác sĩ Tiểu, hôm nay Đồng Đồng biểu hiện như thế nào?”.

Nữ bác sĩ nâng mắt kính, để lộ ý cười: “Đừng sốt ruột, biểu hiện hôm nay của Đồng Đồng khiến tôi ngạc nhiên, cũng vô cùng vui mừng”.

Cô nói: “Tôi cảm nhận thấy, gần đây Đồng Đồng đã trở nên cởi mở hơn. Trong quá trình nói chuyện với tôi, con bé có khả năng biểu đạt ngôn ngữ cơ thể tốt hơn tháng trước rất nhiều. Quan trọng nhất là, lúc tôi vừa mới cảm miếng ghép hướng dẫn con bé phát âm, con bé không hề chống đối mà bắt chước tôi, cố gắng mở miệng nói chuyện”.

Bác sĩ Tiểu tổng kết: “Tuy chưa thành công phát ra âm thanh nhưng đây là một khởi đầu rất tốt”.

Cô hỏi Tiết Sơn gần đây con bé có gặp chuyện gì hoặc ai đó đặc biệt hay không? Cô cảm thấy sự thay đổi của Đồng Đồng, cuộc sống và môi trường xung quanh có liên quan mật thiết tới con bé.

Tiết Sơn kể sơ tai nạn vừa qua. Bác sĩ Tiểu nghe xong giật mình. Phân tích ra thì thảm họa này có khả năng đã ảnh hưởng đến Đồng Đồng. Trong phòng khám, Đồng Đồng cũng đã hoàn thành xong nhiệm vụ cô bác sĩ yêu cầu.

Con bé giờ bức tranh đã được ghép hoàn chỉnh lên, vẻ mặt tươi cười ra hiệu với Tiết Sơn đứng bên ngoài cửa kính.

Trong bức tranh, là hình ảnh một người đàn ông và một bé gái, phía trên viết chữ: “Bố và con”.

Đây là bức tranh lần trước Đồng Đồng đến khám, bác sĩ Tiểu đã bảo con bé vẽ ra.

Tiết Sơn nhìn con bé hươu hươu bức tranh ghép về phía mình, hốc mắt đột nhiên đỏ ửng.

Bác sĩ Tiểu khẽ an ủi: “Anh hãy dành thời gian cho Đồng Đồng, con bé rất thông minh và hiểu chuyện. Nhất định con bé sẽ còn khá hơn thế này. Với tư cách là phụ huynh, tâm trạng của anh cũng phải điều chỉnh thật tốt mới đúng”.

Tiết Sơn cảm ơn.

Rời khỏi trung tâm tư vấn, đã gần 3 giờ chiều. Tiết Sơn dắt Đồng Đồng đi về phía trạm xe buýt.

Trong lúc chờ xe, Tiết Sơn rút di động nhìn giờ, phát hiện hơn một tiếng trước Trần Dật đã gửi tin nhắn tới nhưng anh không để ý.

Sau ngày lưu số điện thoại mới, hai người chưa từng liên lạc lại.

Tiết Sơn ấn mở tin nhắn chưa đọc.

“Thứ bảy, 4 giờ chiều tôi tan làm. Thời điểm đó có phù hợp không? Tình hình Đồng Đồng hôm nay đi gặp bác sĩ thế nào?”.

Chiếc điện thoại này anh mới mua, sử dụng chưa thạo, gõ được mấy chữ mất hơn nửa ngày. Anh quyết định xóa hết, nhấn số gọi lại.

Nhưng vừa chuyển số, anh kịp nhớ ra giờ này Trần Dật đang làm việc, làm phiền cô như vậy không hay lắm nên anh lại lập tức cúp điện thoại.

Anh dắt Đồng Đồng, tiếp tục gõ chữ bằng một tay.

Gõ chưa được mấy chữ, Trần Dật gọi đến.

Anh sững sốt, ngón tay cứng ngắc dừng giữa màn hình, nhận không được, ngắt không xong.

Chiếc điện thoại rung ì ì, Đồng Đồng nghe thấy tiếng động, ngược nhìn chiếc di động trong tay Tiết Sơn, tưởng anh chưa phát hiện ra có người gọi đến, liền gơ ngón tay chỉ vào chiếc điện thoại nhắc nhở anh.

Tiết Sơn đành nói máy, vừa ‘alo’ một tiếng, đầu kia đã vang lên giọng nói căng thẳng của Trần Dật: “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Anh sững người vì bị hỏi, suy nghĩ một lúc mới nhớ Trần Dật từng nói, có việc gì thì cứ gọi cho cô.

Tiết Sơn khẽ cười, lắc đầu trả lời: “Không có việc gì đâu, cô đừng lo”.

“Vậy sao anh lại gọi cho tôi?”.

“Tôi định trả lời tin nhắn nhưng gõ chữ hơi chậm”.

Đầu kia, cô thở dài một hơi: “Vậy à? Không việc gì là tốt rồi”.

Tiết Sơn hỏi: “Cô đang làm việc đấy à? Gọi điện không tiện...”.

Trần Dật khẽ cắt ngang lời anh: “Không sao, hiện tại không có bệnh nhân”.

Ngay sau đó, cô thấp giọng bổ sung: “...Vẫn nói chuyện được”.

Giọng cô đều đều, mang chút lạnh lùng trong trẻo cùng cường độ âm thanh hơi yếu truyền ra từ điện thoại, khiến người ta cảm thấy mơ hồ.

Có chiếc xe buýt lái vào bên, Tiết Sơn nhìn lướt qua, không phải chuyến đi ngoại thành. Anh thu hồi ánh mắt, nhìn dài phân cách phía trước.

Ánh mặt trời rất ấm, bầu trời rất xanh.

Giọng anh trầm thấp, lọt từng chữ vào trong tai Trần Dật: “Thời điểm đó rất phù hợp. Bác sĩ tâm lý nói tính cách của Đồng Đồng đã cởi mở hơn nhiều, dần dần có dấu hiệu chuyển biến rất tích cực”.

Bên kia, cô thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt rồi”.

Im lặng chốc lát, Trần Dật khẽ hỏi: “Hai bố con đang trên đường về à?”.

“Tôi đang chờ ở bến xe. Không quá rầy cô làm việc nữa, lát gặp lại”.

“Vâng, anh đi đường cẩn thận, lát gặp lại”.

Cúp điện thoại, ánh mắt Tiết Sơn vẫn lưu trên nhật ký cuộc gọi, trong đó là một dãy số và tên của Trần Dật.

Anh cảm thấy rất kỳ diệu.

Một dãy số lạnh như băng, một cái tên vô cùng bình thường nhưng có thể mang tới sự ấm áp và thỏa mãn đến như vậy.

Một chiếc xe ô tô màu đen chậm chậm đỗ trước cổng bên. Hình ảnh của anh và con bé chiếu rõ trên gương chiếu hậu của chiếc xe.

Xe buýt đã đến, Tiết Sơn cắt điện thoại, chuẩn bị sẵn tiền lẻ.

Đồng Đồng lên xe trước, Tiết Sơn theo sát phía sau, ngay khi chân phải của anh bước lên bậc cửa, như có linh cảm, anh quay phắt đầu lại, nhìn lướt qua chiếc xe con đỗ cách đó không xa.

+++

Trần Dật đợi Tiết Sơn đến gần 7 giờ tối.

Sau khi anh vào, Trần Dật chú ý tới một cái bóng nho nhỏ phía sau anh.

Đồng Đồng liếc mắt liền thấy Trần Dật trong phòng khám, nhìn cô cười rạng rỡ.

Trần Dật hơi bất ngờ vì Tiết Sơn dẫn Đồng Đồng cùng vào. Nhưng nghĩ lại, cô dường như có thể lý giải được cách làm của anh.

Con bé ngoan ngoãn ngồi bên cạnh đợi, nhìn bố uống xong cốc nước “trái cây” màu xanh nhạt, chào tạm biệt cô bác sĩ rồi mới đi.

Hai bố con họ đi rồi, chị Lý nhin không được cảm thán sau lưng: “Cái cậu Tiết Sơn này, chị thấy được đấy. Chẳng phải cậu ấy tới đây cũng lâu rồi sao? Em xem đứa con gái ngoan chưa kìa, trông đáng yêu thế chứ. Cũng mong cậu ấy cai nghiện thành công”.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Trong hai ngày trực cùng Trần Dật, chị Lý làm việc với tâm trạng sợ hãi. Bước hai ba bước lại quay đầu nhìn, một tiếng động nhỏ cũng không bỏ qua.

Mãi đến thứ sáu, gã đàn ông bị đình chỉ thuốc mới không xuất hiện. Ban đêm, cũng không còn ai đến nạy cửa ký túc của Trần Dật.

Mọi thứ trở lại như cũ, từng ngày trôi qua, không còn sóng to gió lớn.

Trưa thứ sáu, Trần Dật ăn xong trở về, đồng nghiệp Tiểu Phương mở cửa cho cô. Sau khi nhìn cô đi vào, cậu ta đột nhiên hỏi: “Chị Trần, dạo này chị có chuyện gì vui à?”

Trần Dật gỡ chiếc áo blouse trắng treo sau cánh cửa khoác lên người, tỏ ra ngạc nhiên: “Sao lại hỏi thế?”

Tiểu Phương cười hi hi: “Em cũng không biết nữa nhưng cảm thấy tâm trạng của chị rất tốt”.

Theo như lời cậu ta, mối quan hệ giữa Trần Dật với các đồng nghiệp tuy không tệ nhưng là kiểu luôn luôn lạnh nhạt, tính tình biệt lập khép kín. Mặc dù cô thường xuyên mỉm cười với bệnh nhân và đồng nghiệp nhưng nụ cười đó rất hơi hợt và không có cảm xúc.

Mà gần đây, trong hai ngày làm việc cùng nhau, tuy biểu hiện của cô thoạt nhìn vẫn là đáng vẻ ấy, trên mặt mang theo nụ cười không mặn không nhạt. Nhưng Tiểu Phương cảm thấy, không giống ngày thường.

Trần Dật nhoen cười: “Không có gì đâu, chắc là do sắp đến ngày nghỉ nên tâm trạng thấy hưng phấn thôi”.

Tiểu Phương gật đầu: “Cũng đúng, bọn em đều bốn ngày một ca, chỉ có chị Trần là năm ngày một ca. Ngày mai còn phải thay ca sớm giúp mọi người, bao lâu mới có ngày nghỉ nên hứng thú là đúng rồi”.

Trần Dật mặc xong áo khoác trắng, ngồi xuống trước bàn làm việc.

Hiện tại không có bệnh nhân, dựa theo thông lệ hàng ngày thì buổi chiều từ 2 giờ đến 5 giờ là ít người nhất, không quá 5 bệnh nhân, khối lượng công việc rất nhẹ nhàng, Tiểu Phương khá thoải mái, mở di động xem tin tức.

Trần Dật giờ hồ sơ bệnh án ngày hôm nay ra xem, phát hiện có một chỗ điền chưa đúng mẫu, phần ký và ghi tên bác sĩ là Tiểu Phương. Cô quay sang nhìn người đang bắt chéo chân nghịch điện thoại, nhắc khẽ: “Tiểu Phương, cậu lại đây xem sổ ghi chép sáng nay này”.

“Vâng”. Tiểu Phương trượt ghế, chân đạp một phát, xích tới gần Trần Dật.

Là lỗi nhỏ, cậu ta nhất thời ghi nhầm. Vốn là chuyện bé tí, sửa xong là xong, nhưng bị Trần Dật phát hiện nên cậu ta có phần hơi xấu hổ.

Sau khi sửa xong, cậu ta trở lại chỗ cũ, mở wechat xem tin của bạn bè.

Không biết đọc được tin gì, hai mắt cậu ta phát sáng rồi ‘o’ một tiếng: “Chị Dương đúng là phôn thật đấy, cả nhà lại mới đi du lịch, cả cái newsfeed của we chat kín toàn mấy video của chị ấy”.

Trần Dật gấp hồ sơ, cảm di động nhìn giờ rồi cũng mở wechat của mình ra xem.

Thực ra, cô hiếm khi sử dụng phần mềm giao tiếp xã hội. Hồi học đại học, lúc ấy wechat vừa mới thịnh hành, cô dùng một thời gian, cảm thấy nhắn tin trực tiếp nhanh và tiện hơn. Sau này, khi cần liên lạc với bạn bè hoặc bạn học cô mới mở phần mềm. Trong wechat của cô chỉ có vãn vãn vài người bạn với một ít nội dung, tất cả đều là những thông tin liên quan đến khám chữa bệnh và là tin cũ từ hai năm trước.

Vì thế, cô không chỉ một lần bị Dư Sanh Sanh cười nhạo: “Cậu là một tên bảo thủ không theo kịp trào lưu hiện đại”.

Gần đây, cô lại sử dụng wechat là vì Đồng Đồng.

Vô tình khám phá ra một nick wechat về sức khỏe tâm lý trẻ em, quản lý bởi một vị bác sĩ tâm lý trẻ em chuyên nghiệp, đăng định kỳ những kiến thức tâm lý rất hữu ích. Sau khi bấm follow, hàng ngày cô đều vào wechat xem trang đó.

Cô đang xem thông tin được đăng ngày hôm nay, bỗng nghe Tiểu Phương lại ‘ồ’ lên một tiếng.

Trần Dật quay sang nhìn cậu ta: “Sao vậy?”.

Tiểu Phuong kích động đứng bật dậy, giọng điệu trước mặt Trần Dật: “Chị Trần xem này, chị Dương lại đổi xe mới, ông anh rể nhà em cũng lên Audi rồi”.

Tuần trước, sau khi giới thiệu đối tượng bị Trần Dật từ chối, chị Dương gặp cô không còn mặt mà chào hỏi nữa. Trần Dật cũng không hứng thú với mấy tấm hình, nhưng Tiểu Phuong giọng điệu trước mặt, cô đành nhìn lướt qua.

Trong ảnh, chị Dương mặc một chiếc váy dài màu đỏ mang phong cách Bohemian, trên mặt đeo kính râm, tay trái đặt lên cánh cửa bên phụ của chiếc xe con màu đen, tư thế nhìn ra xa.

Xem xong, Trần Dật quay đi, Tiểu Phuong cũng trở về vị trí của mình, tiếp tục thì thầm: “Chị Dương đi chơi, ăn mặc trang trọng thế này không hợp với phong cảnh sau lưng gì cả”.

Trần Dật không bình luận, tiếp tục xem tin.

+++

Năm giờ chiều, Tiết Sơn đến đúng hẹn, lúc uống thuốc xong rồi đi, anh nhắn tin cho Trần Dật.

Trần Dật mở điện thoại, thấy tin nhắn chưa đọc, anh hỏi lúc nào có thể đến viện đón cô?

Bữa trước Trần Dật có hỏi qua Tiết Sơn về địa điểm và các hoạt động sẽ diễn ra tối thứ sáu. Tiết Sơn nói là ở trên núi Đại Phong, một ngọn núi nhỏ khá gần thôn Bắc Sơn, tại nhà của anh họ Khúc Mộc Sa Y sẽ có bữa tiệc đốt lửa trại mang hương vị người Di.

Trần Dật mỉm cười, gõ điện thoại trả lời: 4 rưỡi nhé. Làm phiền anh.

Ngày hôm sau, sau khi thay ca, Trần Dật quay về ký túc thay áo phông trắng quần jeans, xách theo hai túi lớn ra ngoài, cô thấy Tiết Sơn đã đứng đợi bên lề đường đối diện cổng viện từ bao giờ.

Anh mặc bộ quần áo màu đen, bên cạnh là chiếc xe máy màu đen, mặt hướng về phía viện. Thấy Trần Dật đi ra, anh bước nhanh tới tiếp nhận túi đồ trong tay cô.

Trần Dật vuốt ngón tay bị sợi dây xiết đỏ, hỏi: “Anh đến lâu chưa?”.

Tiết Sơn đáp: “Lúc cô vừa tan tầm?”.

Trần Dật nhìn anh: “Anh uống thuốc trước rồi à?”.

Tiết Sơn gật đầu.

Nhìn thoáng qua trước xe máy dựng đằng trước, Trần Dật hỏi: “Anh mới mua xe à?”.

Tiết Sơn lại gật đầu: “Lấy của người quen chiếc xe cũ”.

Trần Dật mỉm cười: “Có xe máy cũng tiện. Thôi mình đi đi”.

Tiết Sơn đi trước, xách túi bằng một tay, bước rất nhẹ nhàng. Trần Dật đi sau, ánh mắt hướng theo bóng lưng vững vàng rộng lớn như hộ pháp của anh.

Đồ hơi nhiều, không bỏ vừa trong chiếc hộp sau đuôi xe. Trần Dật một tay túm yên xe, một tay ôm túi, ngồi dè dặt.

Tiết Sơn liếc qua gương chiếu hậu bắt gặp bộ dạng của cô, khẽ cười: “Thực ra không cần mua gì đâu. Sau này cô đừng khách sáo vậy nhé”.

Thoáng do dự, Trần Dật đáp ‘vâng’.

Tiết Sơn lái xe rất vững, đi đường làng chừng mười phút thì tới một con đường núi nhỏ, rẽ thêm mấy vòng, xe dừng trước một trang trại.

Cửa chính làm bằng gỗ, trên mái hiên phủ một lớp lá kê. Bên trong là một ngôi nhà nhỏ hai tầng màu trắng, phong cách kiến trúc giống phần lớn các ngôi nhà trong thôn Nhã Lý. Hàng rào bao quanh chiếc sân nhỏ, trên hàng rào phủ kín dây leo.

Trên đường đi, Trần Dật quan sát. Quả núi này chỉ có hai ba hộ gia đình, mỗi ngôi nhà có bố cục không quá khác nhau, đều ẩn dưới những lùm cây xanh mượt.

Xung quanh là ruộng nước cao thấp chằng chịt, giữa rừng núi vắng vắng tiếng chim gáy.

Nơi này mang tới cho người ta cảm giác an bình.

Nghe tiếng xe máy nổ vang, bước ra khỏi nhà đầu tiên chính là Đồng Đồng. Con bé nhào qua hàng rào, rướn cổ nhìn bên ngoài, sau khi trông thấy chiếc xe máy liền mừng rỡ chạy ra mở cửa.

Tiếp theo có ba người nữa bước ra, cười ha hả đứng trên sân, nhàn nhàn nhìn bọn họ.

Tiết Sơn lấy túi đồ khỏi đuôi xe, đang định dẫn Trần Dật vào thì bị người ở cửa ngăn lại.

Phương Thanh Đã chống gậy, vẻ mặt cười xấu xa: “Muốn vào cửa thì phải uống rượu”.

Tiếp theo, Khúc Mộc Sa Y giơ bát rượu tới trước mặt Trần Dật, cười híp mắt: “Bác sĩ Trần, đây là phong tục người họ Di chúng em, muốn vào cửa thì phải cạn một chén”.

Trần Dật nhìn bát rượu, nhất thời dờ khóc dờ cười.

Lần cuối cùng cô uống rượu là trong buổi liên hoan tốt nghiệp đại học ba năm trước. Là cán bộ lớp không thể không giao lưu, cô đành uống một ít, kết quả bị đau đầu mất hai ngày.

Trước mắt là rượu đế, một bát rượu đế lớn. Cô mà uống hết, chỉ sợ nằm ba ngày ba đêm.

Cô biết đồng bào dân tộc Di hiếu khách, thật sự không thể phụ ý tốt của người ta. Trần Dật khẽ cắn môi, vươn tay nhận bát rượu.

Tất cả mọi người không một ai chớp mắt, nhìn chăm chăm vào cô. Cô hít sâu một hơi, ngửa đầu uống.

Nhưng vừa cho vào miệng, cô liền phát hiện bất thường – rượu này không có mùi?

Cô buông bát rượu, ngênh đón cô là vẻ mặt tràn đầy hứng khởi của đám người bày trò thành công.

Cô lau miệng, bật cười.

Phương Thanh Đã giơ ngón tay cái lên: “Cô được lắm bác sĩ Trần. Thế mới là nữ trung hào kiệt chứ”.

Khúc Mộc Sa Y cũng cười lớn phụ họa: “Nhìn không ra, bác sĩ Trần lại uống rượu hào sảng như vậy, rất đáng để kết giao”.

Người đàn ông mặc bộ quần áo dân tộc Di đứng im lặng cạnh họ này giờ cũng giơ thẳng ngón tay cái về phía Trần Dật: “Cô gái được lắm”.

Trần Dật thật sự dờ khóc dờ cười.

Đồng Đồng hớn hờ nhìn cô. Chỉ có Tiết Sơn, từ đầu tới cuối không nói một câu. Thậm chí lúc cô bị ép uống rượu, cũng không đứng ra ngăn cản.

Trần Dật quay sang nhìn Tiết Sơn, đáp lại vẻ mặt không giấu được niềm vui của anh, lạnh giọng hỏi: “Mấy người hòa nhau phải không?”.

Như đứa trẻ làm chuyện xấu bị người lớn phát hiện, Tiết Sơn lập tức thôi cười: “...Giận à?”.

Về mặt đó của Tiết Sơn đã chọc cười Trần Dật. Cô nhìn không được, quên cả bực, bật cười thành tiếng.

+++

Màn đêm tối đen, trong sân dựng một khung nướng đồ.

Trần Dật cùng Khúc Mộc Sa Y vào bếp chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn. Trong sân, cánh đàn ông bận rộn làm việc đã được phân công.

A Bô A Đô, anh họ của Khúc Mộc Sa Y, chịu trách nhiệm bỏ củi. Tiết Sơn ngồi xồm bên cạnh khung nướng, phe phẩy chiếc quạt hương bồ, than củi đặt dưới giá nướng bốc những đóm lửa nhỏ.

Phương Thanh Đã đi đứng không tiện, nằm trên ghế mây trong sân giống như đại gia, tay cũng đang đưa chiếc quạt hương bồ. Buổi đêm trên núi nhiều muỗi, thi thoảng anh ta vỗ quạt đánh bốp một phát vào chân, miệng lầm bầm: “Đám hút máu Phương gia, chán sống rồi hử”.

Đồng Đồng ôm gấu bông, hết nhìn A Bô A Đô chế củi rồi nhìn Tiết Sơn nhóm lửa. Chốc chốc lại vào trong bếp, ngó Khúc Mộc Sa Y tay chân luống cuống còn Trần Dật thì điềm tĩnh thái thật.

Mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, mọi người lần lượt bắc ghế ngồi xung quanh khung nướng, bắt đầu bữa tiệc.

Vì đón khách, A Bô A Đô đặc biệt làm thịt con lợn sữa của nhà. Miếng thịt lợn tươi ngon trộn tương sau khi đặt lên vỉ than, phát tiếng ‘xèo xèo’, mỡ ứa ra, mùi thơm xông vào mũi, khiến mọi người nuốt nước miếng.

Đêm hè, gió nhẹ phát phơ. Trong sân viện trồng trái, một đám người ăn uống tiệc tùng, cười cười nói nói.

Trong lúc cao hứng, A Bô A Đô hát một bài chúc rượu. Giọng anh ta khỏe khoắn, mang đặc thù khẩu âm của người Di, vô cùng thú vị.

Trần Dật chưa bao giờ ăn thịt lợn sữa, mới đầu không quen nhưng do mùi vị quá mức hấp dẫn, cô ăn liền một lúc mấy miếng tới lúc phát ngấy mới thôi.

Tiết Son ngồi bên phải, cảm nhận được biểu hiện nho nhỏ của cô, buông đũa khẽ hỏi: “Bị ghen à?”.

Trần Dật lắc đầu: “Tôi thấy hơi ngấy”.

A Bô A Đô lấy rượu gạo tự ủ ra, nồng độ không cao, rất ngọt, đặt trước mặt Trần Dật một bát nhỏ. Cô không dám động vào vì sợ say. Nhưng cảm giác ngấy thịt khiến cô bất chấp mọi thứ, bung bát rượu lên uống một ngụm lớn.

Tiết Son nhìn cô uống vội liền nhắc: “Uống chậm một chút kẻo bị sặc”.

Hơn nửa bát rượu gạo đã chui vào bụng, cảm giác ngấy cũng hết. Nhưng mặt cô lập tức nóng ran, toàn thân như bị lửa đốt.

Tiết Son đứng dậy vào nhà.

Khúc Mộc Sa Y ngồi bên trái Trần Dật, thấy tư thế khó chịu của cô vội xán lại gần, cười tủm tỉm: “Bác sĩ Trần, sao uống một mình thế, phải uống cùng mọi người chứ”.

Trần Dật khua tay: “Tửu lượng của tôi không tốt, lát mà uống say sợ mọi người chê cười”.

Khúc Mộc Sa Y cảm thấy không hề gì, uống rượu là để vui. Cô cao giọng nói: “Sợ gì, uống say thì có anh Son đưa chị về”.

Phương Thanh Dĩ nhanh chóng phụ họa: “Đứng đứng, chẳng mấy khi có dịp chơi thoải mái. Nào, mọi người cùng chén một cái đi”.

Nhìn mọi người hào hứng bung bát rượu, Trần Dật cắn răng, bung bát lên. Cô đang định giờ bát ra phía trước chạm với mọi người thì tay bỗng nhiên trống không, bát rượu đã bị ai đó bê mất.

Trần Dật quay sang, bát rượu của cô đang nằm trong tay Tiết Son.

Ngọn đèn dưới mái hiên tỏa bóng sau lưng, toàn thân anh ngược sáng, đen xì một mảng, căn bản không nhìn rõ dung mạo.

Trần Dật chớp mắt, mỉm cười: “Sao thế?”.

Tiết Son ngồi xuống, đặt cốc nước vào tay Trần Dật, thì thầm: “Uống cái này đi”.

Phương Thanh Dĩ trông thấy, nhin không được hét văng lên: “Ôi anh Tiểu Son của em, em cũng khát nước, anh lấy cho em cốc nước được không?”.

Tiết Son lườm anh ta: “Uống rượu của cậu đi”.

Phương Thanh Dĩ còn muốn nói gì đó liền bị Khúc Mộc Sa Y trùng mắt một cái. Anh ta đành ngoan ngoãn cầm miệng.

Trần Dật cúi đầu nhìn chiếc cốc trong tay, một lúc sau, bung lên uống hết. Âm ẩm, ngọt ngọt, chắc là anh đã bỏ thêm mật ong.

Sức ăn của cô không nhiều, chỉ mấy miếng thịt thêm chút rau củ là no căng. Cô không ăn nữa, chuyên tâm phục vụ mọi người uống rượu.

Nướng phèo, khoai tây, cà tím, rau họ, mới đầu không quen, luyện tập dần, thành phẩm nướng xong đủ độ lửa, vừa giòn vừa ngon khiến mọi người đều khen nức nở.

Đồng Đồng ngoan ngoãn ngồi ăn, uống sữa bên cạnh Tiết Son. Tới lúc no bụng, con bé kéo tay Tiết Son, ý bảo anh đổi chỗ.

Con bé ngồi sang cạnh Đồng Đồng, học động tác của cô, trở đồ ăn trên giá nướng, rắc gia vị. Sau khi nướng xong còn gấp cẩn thận vào bát từng người.

Phương Thanh Dĩ đón miếng khoai tây, tán dương: “Đồng Đồng của chúng ta giỏi quá! Lợi hại thật đấy”.

Con bé mỉm môi cười, tiếp tục gấp đồ ăn cho Khúc Mộc Sa Y.

Khúc Mộc Sa Y chòm qua người Trần Dật, ôm cổ Đồng Đồng, hôn chụt một cái lên mặt con bé.

Con bé nhìn cô nàng không hài lòng, giơ tay áo lên lau sạch.

Mọi người cười âm ỉ.

Tiếp tục ăn uống, Phương Thanh Dĩ và Khúc Mộc Sa Y bắt đầu oằn tù tì, ai thua uống rượu. Vận may của Phương Thanh Dĩ không tốt, thua liền tiếp mấy bát. Tiết Son ngồi bên nhìn không được, nhắc Khúc Mộc Sa Y tha cho anh ta, chiếu cố người tàn tật.

Phương Thanh Dĩ không thềm ngó ngang: “Nhường nhường cái gì? Anh đây muốn bằng bản lĩnh của mình bắt lại cô em! Nào, tiếp tục đi”.

Phương Thanh Dĩ thua mấy bát, buồn bực ngửa cổ uống rượu. Khúc Mộc Sa Y lắc đầu: “Đã mập, bốn cô nương đây là vô địch thiên hạ. Anh có dám chiến đấu với tôi đến sáng không? Anh xem, cái đầu anh uống nhiều lắm rồi đấy”.

Phuong Thanh Dã không thèm để ý, nam nhân đại trượng phu không thể thua.

“Đầu anh đây to là do trời sinh, cô em không phục cái gì? Anh đây sinh ra đã nặng 4,7 kg. Cô em bắt anh thế nào chứ?”.

“Ha ha, thì ra anh sinh ra đã là một gã béo. Anh vẫn là tên nhóc béo từ lúc đẻ ra thôi”.

Phuong Thanh Dã ngạc nhiên: “Cái gì mà tên nhóc béo?”.

Khúc Mộc Sa Y quay sang phía Trần Dật: “Bác sĩ Trần, chị giải thích cho Dã mập hiểu thế nào là tên nhóc béo đi”.

Trần Dật mỉm cười, thật đúng là kiến thức K pop.

“Nói một cách dễ hiểu thì một đứa trẻ sinh ra thể trọng vượt quá 4kg được gọi là một đứa trẻ béo”.

Phuong Thanh Dã nghe cẩn thận, hỏi lại: “Thế bọn đẻ ra to xác từ bé liệu lớn lên có phải cũng béo không?”.

Trần Dật cười khẽ: “Không hẳn vậy”.

Đồng Đồng ngồi bên Trần Dật chăm chú nghe cô nói chuyện. Đột nhiên Phuong Thanh Dã chuyển chủ đề sang con bé: “Vây Đồng Đồng vóc dáng nhỏ bé thế kia, lúc mới sinh có thể là một đứa trẻ béo mập không?”.

Trần Dật cảm thấy buồn cười: “Theo như nguyên tắc thì có khả năng”.

Chủ đề uống rượu oản tù tì dần dần lệch hướng, chuyển sang chủ đề cân nặng lúc sinh.

Khúc Mộc Sa Y: “Tôi không nhớ, tôi sẽ gọi điện về hỏi mẹ”. Nói xong, cô liền đứng dậy đi gọi điện.

A Bó A Đô: “Bố mẹ tôi bảo, lúc mới đẻ tôi nặng 3,6kg”.

Trần Dật: “Tôi nặng 4,1 kg”.

Mọi người kinh ngạc, Phuong Thanh Dã là người không vui nhất: “Dựa vào cái gì chứ! Bác sĩ Trần cũng là đứa trẻ nặng cân à? Nhưng sao nhìn dáng cô lại thon thả vậy nhỉ?”.

Anh ta hơi say, nói chuyện bắt đầu lộn xộn.

Trần Dật không trả lời anh ta, chuyển mắt sang đứa trẻ ngồi cạnh bên, hỏi Tiết Sơn: “Đồng Đồng thì sao?”.

Tiết Sơn nhếch môi, không trả lời. Vì anh không biết.

Trần Dật ngược mắt nhìn Tiết Sơn, phát hiện nét mặt anh dần dần lạnh đi, tựa như không hứng thú tham gia câu chuyện.

Một lúc lâu sau, Tiết Sơn cũng ngược mắt, đối mặt với cái nhìn chăm chăm của cô.

Tiết Sơn nói: “Tôi 3,3kg”.

Nghe giọng anh, Trần Dật có cảm giác nói không nên lời. Cô đang định lên tiếng thì Phuong Thanh Dã đã chặn ngang: “A Son, cậu nói gì vậy? Lúc sinh cậu nặng cân mà. Có khi còn nặng hơn cả em cậu nữa”.

Người hỏi vô tâm, người nghe không cách nào trả lời thoải mái.

Trần Dật vô cùng ngạc nhiên: “Anh có em trai à?”.

Tiết Sơn gật đầu.

Phuong Thanh Dã bổ sung: “Là em trai sinh đôi”.

Trần Dật nhìn anh: “Sinh đôi?”.

Tiết Sơn cúi đầu, trầm giọng đáp: “Ừ”.

Trần Dật khẽ nói: “Chưa từng thấy anh nhác tới”.

Im lặng thật lâu.

Khúc Mộc Sa Y nói chuyện xong trở về, vội vã cao giọng chia sẻ thông tin của mình: “Mẹ tôi bảo, lúc mới sinh tôi nặng 3,4kg”.

Cùng với giọng của cô ấy lọt vào tai Trần Dật, còn có giọng của Tiết Sơn nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy: “Đã mất rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Gần 8 giờ tối bữa tiệc nướng mới kết thúc.

Đám đàn ông thu dọn tàn cuộc để đốt lửa trại. Trần Dật và Khúc Mộc Sa Y vào bếp rửa chén bát.

Chiếc móng trên tay cô mọc nhanh hơn dự đoán, qua hai tuần đã dài hơn phân nửa, dính nước hay xước đồ đều không phải việc quá to tát.

Đang rửa mấy cái bát cuối cùng, Trần Dật bỗng nghe người bên cạnh hỏi: “Bác sĩ Trần, chị cảm thấy anh Sơn thế nào?”.

Hơi ngạc nhiên một chút, Trần Dật xếp chén bát vào trong chiếc giỏ trúc, đáp: “Anh ấy là một người tốt”.

Khúc Mộc Sa Y lau tay, liếc Trần Dật dò xét: “Anh Sơn nhà em là một người tốt, thi thoảng hơi nhảm chán một chút, không có tệ bảo lãng mạn gì cả. Toàn bộ tâm trí đều dồn hết lên Đồng Đồng, đôi khi không để tâm đến người bên cạnh”.

Trần Dật mỉm cười: “Người làm bố, dành hết tâm trí cho con là bình thường”.

Khúc Mộc Sa Y im lặng, nhìn Trần Dật lau tay. Cô thoáng do dự, hỏi: “Nghe Dã mập nói, bác sĩ Trần đang làm việc ở phòng khám methadone ạ?”.

Trước kia, cô cũng nghĩ giống Phương Thanh Dã, tưởng Trần Dật là bác sĩ bình thường. Sau này biết rõ công việc thật của cô, Khúc Mộc Sa Y vô cùng kinh ngạc.

Sau ngạc nhiên là cảm giác vui mừng. Trần Dật biết Tiết Sơn đang trong giai đoạn cai nghiện vậy mà vẫn qua lại. Hoặc là cô có tấm lòng Thánh Mẫu thuần túy, hoặc là cô thật sự có tình ý, sẵn lòng tiếp nhận Tiết Sơn.

Cho nên, Khúc Mộc Sa Y muốn thử một lần, xem cô thuộc kiểu nào.

Trần Dật gấp khăn xong, treo lên dây thừng, giọng điệu điềm đạm: “Ừ”.

Khúc Mộc Sa Y cảm thán: “Vậy thì vất vả lắm, công việc của chị hàng ngày phải tiếp xúc với người nghiện mà”.

Trần Dật lắc đầu: “Công việc của tôi kém xa công việc của cô”.

Khúc Mộc Sa Y nghi hoặc: “Công việc của em? Chị biết em làm gì à?”.

Trần Dật gật đầu: “Cô là cảnh sát, hơn nữa còn làm việc trong đội phòng chống ma túy”.

“...”. Khúc Mộc Sa Y ngớ ra.

Trần Dật liếc nhìn cô, khẽ mỉm cười: “Đi thôi, ra ngoài kia xem giúp được gì nữa không”.

+++

Trong sân, Phương Thanh Dã đang ung dung quạt, còn Tiết Sơn và A Bố A Đô giúp nhau đốt lửa trại.

Hai người dựng những thanh củi khô đã được chẻ sẵn thành khung, cuối cùng dùng lõi ngô khô làm mồi lửa.

Rất nhanh, trong sân khói đặc bốc cuộn cuộn.

Đồng Đồng bị sặc khói, che miệng trốn sau lưng Trần Dật, không ngừng ho khan. Trần Dật kéo Đồng Đồng vào nhà tránh khói, còn rót cho con bé cốc nước.

Lúc trở ra, khói đặc ban đầu đã biến thành những ngọn lửa cháy hừng hực.

Phương Thanh Dã ngồi bên đống lửa, ôm cái mẹt đựng khoai lang, khoai tây và bắp ngô trong lòng.

Họ ném chúng vào trong đống lửa. A Bố A Đô cầm cặp gắp than đưa sâu vào trong.

Tiết Sơn rửa tay, ngón tay nhỏ nước, Trần Dật rút trong túi một tờ khăn giấy, anh tự nhiên nhận lấy, vừa lau tay, vừa giải thích với Trần Dật: “Đội sau khi lửa tắt, chúng ta sẽ bới chúng ra khỏi tro để ăn, thơm lắm đấy”.

Trần Dật gật đầu, bên kia A Bô A Đô mời mọi người ra nhảy.

“Cô có biết nhảy không?”. Tiết Sơn hỏi.

Trần Dật lắc đầu, hỏi lại hẳn: “Anh biết à?”.

Tiết Sơn cười cười: “Biết một chút”.

Trần Dật cũng cười: “Nhìn không ra”.

Tiết Sơn nói: “Ngày xưa chơi với Khúc Mộc Sa Y, tôi và Phương Thanh Dã bị con bé nghiêm khắc dạy dỗ đấy”.

Trần Dật hơi hiểu kỳ: “Ngày trước tôi có nghe nói, trong tối đốt lửa trại, các cô gái và các chàng trai độc thân người Di có thể mời nhau nhảy. Nếu thích nhau, cô gái sẽ nói nhỏ địa chỉ nhà mình, đến đêm sẽ hẹn hò với chàng trai, hoàn thành mối nhân duyên tốt đẹp. Có đúng vậy không?”.

Tiết Sơn cũng không rõ lắm, khẽ gật đầu, gọi Khúc Mộc Sa Y tới giải đáp.

Khúc Mộc Sa Y nghe xong bật cười khanh khách: “Cái mà bác sĩ Trần nói đến là phong tục cưới hỏi của dân tộc Mosuo. Trong tối đốt lửa trại, chàng trai gặp cô gái mình thích, mời cô ấy cùng nhảy. Nếu hai người nhìn vào mắt nhau, thấy có cảm tình với nhau, chàng trai sẽ kéo tay cô gái, liếc mắt đưa tình. Còn cô gái sẽ nói cho chàng trai biết địa chỉ nhà mình. Sau 12 giờ đêm, chàng trai liền đi tẩu hôn. Anh ta phải qua ba cửa ải mới có thể đột nhập sân hoa của cô gái”.

Trần Dật nghe mà cảm hứng dạt dào: “Qua ba cửa ải như thế nào?”.

Khúc Mộc Sa Y tiếp tục giải thích: “Một là vượt tường. Cái này không khó, các chàng trai đều làm được. Hai là, nghĩ cách không để bị chó cắn. Cái này cũng dễ, chỉ cần mang theo chút đồ ăn cho chúng là có thể vượt qua bài kiểm tra. Ba là xử lý then cửa gỗ nơi cô gái đang ở. Các chàng trai phải cầm theo con dao dùng để cắt đứt then cửa mới có thể vào được”.

Tất cả mọi người lắng nghe một cách hào hứng. Phương Thanh Dã đột nhiên chọc một câu: “Phiên phức chết đi được! Bao nhiêu quy tắc như vậy, may mà tôi không phải là người dân tộc Mosuo”.

Khúc Mộc Sa Y phản bác: “Anh tưởng muốn mà được à? Anh nhìn lại dáng người ụ mỡ của anh đi, đôi mắt thì híp tịt vào chả bao giờ mở to. Chỉ có cô gái Mosuo nào bị mù mới chọn anh để sinh con đẻ cái thôi”.

“Đã kích cá nhân”. Phương Thanh Dã tức giận đến nổi suýt nhảy dựng lên: “Mọi người, mọi người nghe rồi nhé. Cô ta đang dả kích tôi kìa”.

Tiếng hai người cãi cọ vang khắp sân, vô cùng náo nhiệt.

Náo loạn một hồi, A Bô A Đô tiếp tục bật nhạc, sau khi nhấn nút, giai điệu vui vẻ thoáng chốc tràn khắp sân nhỏ.

“Đến nào”. Khúc Mộc Sa Y vẫy tay.

Thực ra Phương Thanh Dã thích nhất trò này, nhưng với dáng dấp què quặt như bây giờ, tâm trạng lại đang bức bối nên anh ta đành đứng im xem người khác nhảy, thi thoảng tay đánh nhịp theo nhạc.

Đây là một ca khúc rất hay của đồng bào dân tộc ít người, tiết tấu sôi động. Khúc Mộc Sa Y nhảy tung tung, A Bô A Đô bước nhanh qua, nắm lấy tay cô, cả hai mang tới một bầu khí rất sáng khoái.

Thấy Trần Dật hơi do dự, Tiết Sơn khẽ kéo cổ tay cô, Đồng Đồng theo sát sau lưng.

Điệu nhảy này không khó, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy động tác. Trần Dật tay chân phối hợp, học theo Khúc Mộc Sa Y, cuối cùng cũng nhảy tương đối chính xác tiết tấu của bài ‘đá lạch cạch, đá lạch cạch’.

Động tác của Tiết Sơn không đúng chuẩn lắm nhưng bước theo nhịp khá ổn. Anh vừa nhảy, ánh mắt vừa thi thoảng dừng trên người Trần Dật.

Mái tóc dài phất phơ trong gió, cô đưa tay lên vuốt, cẩn thận cúi đầu nhìn bước chân. Đôi lúc nhảy sai, cô mỉm cười lộ vẻ lung túng, lập tức sửa lại.

Đồng Đồng không học múa nhưng vẫn theo sát Trần Dật và Tiết Sơn, lắc đầu xoay người, nhảy hoàn toàn theo cách của mình.

Trong cánh rừng yên tĩnh, một trại lửa đốt lên trong đêm. Họ nhảy nhót xung quanh vòng lửa, cho đến khi mệt cũng không muốn dừng lại.

Một thế giới tự do không buồn không lo, không tật bệnh, không cực khổ, chỉ có những nụ cười vô tư chân thật, chiếu rọi trong ánh lửa.

+++

Tầm mười giờ, mọi thứ được dọn dẹp xong xuôi. Đồng Đồng nằm trên ghế trong nhà ngủ say sưa. Tiết Sơn bảo Khúc Mộc Sa Y vào cùng con bé, đợi anh đưa Trần Dật về rồi quay lại đón sau. Phương Thanh Dã tay chân không tiện nên ở lại nhà A Bó A Đô luôn.

Gió mát phất phơ, chiếc xe máy chạy thông dong trên con đường quê nhỏ. Ngồi phía sau, Trần Dật nhin không được rung mình vì lạnh, mái tóc dài cũng bị gió đêm thổi bay.

Khắp nơi đen kịt một mảnh, đèn xe phát ra một chùm sáng, chia cắt cả con đường.

Trần Dật ngửi thấy trên người anh mùi rượu và mùi khói nhàn nhạt.

Cô nhớ lại, anh thật sự không uống quá nhiều, chỉ im lặng ngồi bên nghe người khác cao giọng cười nói, xem hi nộ ái ố như không thuộc về mình.

Trần Dật có cảm giác không thành lời. Cô luôn cảm thấy, anh đang cố gắng che giấu chuyện gì đó.

Cô biết, lúc này, cô không có quyền tìm hiểu bí mật của anh. Nhưng trong thâm tâm luôn có những vướng mắc không sao lý giải được, rồi một giây sau đó, nút thắt ấy liền biến thành một cái động tối đen, hút cô vào trong vực sâu muôn đời không trở ra được.

Cô ngồi sau anh, hơi nheo mắt, mặc gió lạnh tấp vào mặt, vô thức gọi: “Tiết Sơn”.

Tốc độ xe chưa giảm, Tiết Sơn hơi nghiêng đầu, mắt nhìn phía trước, hỏi: “Sao vậy?”.

Thật lâu, người phía sau không lên tiếng.

Tiết Sơn cảm thấy bất thường, dừng xe ven đường. Anh quay đầu nhìn cô, trong bóng tối, tuy không nhìn rõ nhưng anh vẫn cảm nhận được hơi thở ấm áp nhẹ nhàng của cô phả lên mặt mình.

“Sao vậy?”. Anh hỏi.

“Được rồi, không sao đâu”. Trần Dật đáp: “Đi thôi, anh còn phải về đón Đồng Đồng nữa”.

Chiếc xe vẫn không nhúc nhích.

Trần Dật nói: “Đi thôi, thật sự không sao mà”.

Trực giác không gạt người nhưng Tiết Sơn không muốn giữa núi rừng hoang vắng tiếp tục dây dưa về chủ đề này. Ngoài trời hơi lạnh, cô đang run rẩy.

“Lạnh à?”. Anh khẽ hỏi.

Trong bóng tối, Trần Dật lắc đầu: “Không sao”.

Hai tay cô vẫn nắm chặt giá sắt sau yên xe, mảng da thịt lộ ra bên ngoài lạnh như băng.

Trong yên lặng, cô cảm giác có một bàn tay to lớn ấm áp phủ lên tay mình.

Cô bất động, các đốt ngón tay vẫn xiết chặt chiếc giá sắt.

Trên mu bàn tay, hơi ẩm càng lúc càng rõ, mang theo vết chai cọ khê lên lớp da buốt lạnh của cô.

+++

Chiếc xe máy dừng ở sân viện. Trần Dật xuống xe, Tiết Sơn rút chìa khóa, đèn xe bỗng tắt phụt.

Anh đi qua, nói: “Đi nào, tôi đưa cô vào cửa”.

Trần Dật im lặng, đầu hơi cúi thấp, theo sát anh.

Chiếc đèn hành lang dưới tầng tổng hợp mấy hôm trước bị hỏng, lập lòe, lúc sáng lúc tối. Đi được nửa đường, chiếc bóng đột nhiên bãi công, chút ánh sáng trước mắt hoàn toàn biến mất.

Xung quanh tối đen, đứng hai giây trong bóng đêm, Tiết Sơn lấy điện thoại mở đèn pin. Anh phát hiện Trần Dật đứng không nhúc nhích cũng không có ý định đi tiếp.

Anh khẽ gọi cô: “Trần Dật?”.

Cô đứng đơ lưng về phía anh, vóc dáng mỏng manh, mái tóc dài tung bay.

Đêm nay, Tiết Sơn cảm thấy cô hơi lạ. Mấy lần anh muốn nói lại thôi. Bởi vì anh nghĩ mình không đủ tư cách để hỏi thăm hay tranh giành.

Im lặng một lúc lâu, Trần Dật xoay người.

Ánh đèn pin rọi xuống nền đất, bóng hai người nửa chìm trong sáng, nửa chìm trong tối.

Anh nhìn không rõ lắm nét mặt của cô. Cô cũng không trông thấy anh.

Ánh mắt hai người giao nhau trong bóng đêm, tựa như cất giấu mọi ngôn từ, không tìm thấy cửa ra, không tìm thấy cơ hội phù hợp.

“Em có một số việc muốn hỏi anh”.

Rốt cuộc, cô cũng lên tiếng, giọng điệu lãnh đạm xa cách.

Tiết Sơn định mở miệng thì cô ngắt lời: “Anh đừng vội. Bởi vì những vấn đề đó, có khả năng anh không muốn trả lời, hoặc là, anh không cách nào trả lời và cũng không thể trả lời được”.

Giọng cô giống như một lưỡi dao sắc, từng nhát từng nhát, đâm vào người anh.

Cho dù vậy, anh vẫn đồng ý: “Được, em hỏi đi”.

Trần Dật lẳng lặng nhìn hình dáng người đàn ông trong bóng tối, trong lòng rối như tơ vò.

Cô nên hỏi gì đây?

Hỏi vì sao anh lại bị đội phòng chống ma túy bắt giữ? Hỏi vì sao anh lại biết nhà họ Cát, người có ân với mình? Hỏi rốt cuộc trước kia anh đã từng làm gì ư?

Hay là... Đồng Đồng có phải con gái ruột của anh không?

Nhiều lắm, nhiều lắm. Cơ thể anh như chứa đựng vô vàn bí mật, chứa đựng quá khứ không một ai có thể tìm cách biết được.

Mày nhất định phải xé mở lớp nguy trang ấy, ép anh ấy dùng đáng vẻ thống khổ chân thật nhất để đối diện với mày ư?

Thật lâu sau, Trần Dật hít sâu một hơi rồi thở hắt ra.

Cô đột nhiên mỉm cười: “Thôi được, không hỏi nữa”.

Tiết Sơn im lặng nhìn cô: “Sao lại không hỏi nữa?”.

Cô nhoen cười nhưng Tiết Sơn không nhìn thấy nụ cười ấy, chỉ nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ của cô.

“Lúc đầu em nghĩ, nếu như hai người thật sự yêu nhau thì không nên giấu diếm quá nhiều bí mật”.

Trái tim anh đập thình thịch.

“Nhưng, khi em cố gắng làm sáng tỏ những nghi ngờ đó, em chợt phát hiện ra, những điều ấy không quan trọng”.

Anh thở gấp, cảm thấy huyết dịch chạy trong cơ thể như bắt chợt ngừng lại, trong đầu nổ ầm một tiếng, có thứ gì đó, vỡ vụn ra.

“Cho nên, em không hỏi nữa”.

Trần Dật bình tĩnh nhìn người đàn ông trong bóng tối, cô nói khẽ: “Anh thì sao? Anh có điều gì muốn hỏi em không?”.

Yên lặng quá, bốn bề yên lặng quá.

Ánh trăng khuyết giấu sau tầng mây thò đầu ra, lẳng lặng nhìn hai người trong bóng đêm.

Đáp lại cô là một cái ôm xiết mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Sơn Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Gió ngừng thổi, bóng hai người lồng trong ánh trăng mỏng.

Cánh tay người đàn ông ôm chặt eo Trần Dật, bàn tay phủ sau lưng, cơ thể nóng hổi dựa sát vào cô.

Trần Dật lẳng lặng gồng đầu lên vai Tiết Sơn, trong không khí tất cả đều là mùi cơ thể anh, hương vị đó như những rắc rối khó gỡ trong lòng cô, xây dựng cơ sở tạm thời, cả đời muốn lái đi không được.

Trong lúc im lặng, Tiết Sơn không biết nên nói gì, có thể nói gì.

Tất cả ngôn ngữ đều không bằng một cái ôm chặt đầy chân thành, nhiệt huyết. Tâm trí anh trống rỗng, còn lại duy nhất một giọng nói:

Mày không thể buông cô ấy, suốt đời không thể.

Một lúc lâu sau, anh buông cô ra, nhìn người đang ở ngay gần bên, vuốt nhẹ tóc cô.

“Có lạnh không?”. Anh khẽ hỏi.

Trần Dật lắc đầu.

Anh nắm lấy hai bàn tay đang buông thõng của cô, áp vào trong lòng tay mình, chậm rãi xiết chặt.

“Đi thôi, để anh đưa em về nhà nghỉ”.

Mười ngón tay đan vào nhau, hai người sóng bước đi. Chưa được mấy bước, sau lưng bỗng có tiếng gọi:

“Vu Đầu...”.

Trần Dật dừng bước, từ từ quay lại.

Trên bãi đất trống phía trước xe gắn máy, một chiếc xe con màu xám bạc đang đỗ ở đó. Trần Dật không để ý đến chiếc xe này vì từ trước đến nay thường hay có ô tô đỗ ở đây ban đêm.

Cửa xe đóng lại, Dư Sanh Sanh bọc mình trong chiếc áo khoác đen đi tới. Cô vừa đi vừa dò xét quan sát người đàn ông bên cạnh Trần Dật.

Trần Dật nghe thấy giọng điệu thâm thúy của cô: “Vu Đầu, cậu đi đâu thế. Minh đợi cậu mấy tiếng rồi”.

“Người quen à?”. Tiết Sơn thì thầm.

Trần Dật gật đầu: “Bạn thân của em”.

Dư Sanh Sanh đi đến trước mặt hai người, dưới ánh sáng mờ mờ, cô trông thấy hai người nắm chặt tay nhau.

“Sao lại tới đây?”. Trần Dật ngạc nhiên.

“Minh...”. Dư Sanh Sanh liếc sang Tiết Sơn, giọng điệu yếu ớt: “Minh có việc tìm cậu nên đến từ chiều”.

Trần Dật nhìn cô: “Tôi tìm mình sao không gọi điện thoại?”.

“Đi vội quên không mang điện thoại theo”.

“Cậu chờ mình ở đây này giờ à?”.

“Ừ”.

Qua vài câu ngắn ngủi, Trần Dật phát hiện ra tâm trạng của Dư Sanh Sanh hơi lạ. Trông thấy cô và một người đàn ông lạ dắt tay nhau mà không có phản ứng.

Buông tay Tiết Sơn, Trần Dật nói: “Anh về trước đi, bọn em tự về được rồi”.

Tiết Sơn nhìn Dư Sanh Sanh, ánh mắt hướng về phía Trần Dật: “Ừ, có gì liên lạc với anh”.

Chiếc xe gắn máy nổ ầm ầm, phóng vút đi.

Trần Dật mở đèn pin điện thoại, bình tĩnh nhìn bóng dáng của Dư Sanh Sanh, bảo: “Bên ngoài trời lạnh, vào trong nhà rồi hãy nói”.

+++

Chiếc bếp từ kêu ù ù, nước trong nồi bắt đầu sôi, bốc khói nghi ngút.

Trần Dật lấy mì sợi dưới tủ bếp, rút một nắm thả vào nồi nước. Cô dùng đũa quấy vài cái rồi mới chậm chậm xoay người, nhìn người đang khom lưng ngồi trong góc giường.

“Nói với cô chú chưa?”. Cô hỏi.

Hai tay Dư Sanh Sanh ôm bắp chân, cầm đặt lên đầu gối, lắc đầu.

“Cậu định thế nào?”. Trần Dật hỏi tiếp.

Vẫn lắc đầu.

Dư Sanh Sanh có thai.

Sau khi nhận được báo cáo xét nghiệm, đầu óc cô trống rỗng, ngồi một mình rất lâu trong vườn hoa dưới bệnh viện.

Định làm gì ư? Sinh nó ra, dù sao cũng phải kết hôn. Cô như tự nói với mình vậy.

Nhưng thoáng chốc, trong thâm tâm lại xuất hiện một giọng nói khác –

Bản thân mày còn chưa trưởng thành, với một đứa trẻ ngây thơ như vậy, mày có thể nuôi dưỡng sinh mệnh nhỏ bé đó sao?

Không phải mày vẫn luôn đặt kế hoạch tới năm 30 tuổi mới sinh con ư? Mấy năm tới, mày muốn chuyên tâm phát triển sự nghiệp, kiếm thật nhiều tiền mua sữa bột để tương lai con cái được sung túc cơ mà.

Hơn nữa, tình cảm của mày và Chu Từ Xuyên đang xuất hiện rạn nứt, có thể đi đến hôn nhân hay không vẫn là một ẩn số. Vậy mà mày vẫn quyết định giữ lại đứa bé sao?

Cô suy nghĩ thật lâu rồi lặng lẽ ngồi khóc một mình.

Cô không dám nói với bất kỳ ai bởi vì sợ người ta khuyên can. Mà sợ hơn hết chính là, bản thân cô sẽ lẳng lặng đi bỏ đứa trẻ. Sau đó không cách nào đối mặt với sự quan tâm lo lắng của bố mẹ.

Cô thường xuyên cùng bố dẫn chó ra ngoài đi dạo. Mỗi lần trông thấy trong khu dân cư có người già bế cháu chắt đi chơi là bố cô đều tỏ vẻ ao ước. Ông nhìn không được đến treu chọc đứa bé đáng yêu đó, rồi vừa cười vừa nói: “Tương lai bố cũng sẽ có đứa cháu ngoại đáng yêu như thế này. Hàng ngày, bố sẽ dẫn cháu bố đi chơi, cho người khác tha hồ mà ghen tị”.

Thế nên, cô sao có thể mở miệng nói mình không muốn đứa bé trong bụng đây?

Bình thường cô hay lái chiếc xe màu vàng, vừa rồi chiếc xe được đi bảo dưỡng, chiếc xe cô đang lái chính là xe của bố. Cô không nghĩ tới bất kỳ điều gì, lái xe đi tìm Trần Dật. Nhưng Trần Dật không có ở đây. Hôi đồng nghiệp, hàng xóm, không ai biết Trần Dật đi đâu. Vì thế, cô đành ngồi trên xe đợi, vừa đợi vừa ngủ thiếp đi. Mãi cho đến khi tiếng xe máy nổ vang, mỗi lúc một gần.

Trần Dật tra gia vị, kiểm tra sợi mì, phù miếng trứng chiên lên trên, sau đó bung bát mì ra bàn đọc sách, gọi Dư Sanh Sanh: “Ra ăn mì trước đã”.

Hơn nửa ngày không nuốt gì vào bụng, cô đã đói thất ruột. Nhưng tâm trạng thật sự ảnh hưởng đến ăn uống, ăn gì cũng không vô, dần dần quen với con đói.

Dư Sanh Sanh chậm rãi ra khỏi giường, ngồi trước bàn đọc sách, ngửi vị mặn của bát mì xông vào mũi. Cô chấp đũa lên, bắt đầu ăn.

Trần Dật ngồi bên nhìn cô, thi thoảng nhắc nhở: “Chậm thôi kẻo bị nghẹn”.

Cô còn nhỏ giọng trách móc: “Mặc kệ cậu có muốn đứa bé này hay không nhưng không được hành hạ bản thân như thế”.

Dư Sanh Sanh vừa ăn, nước mắt vừa chảy vào trong bát mì.

Trần Dật vội lấy khăn tay đưa cho cô: “Khóc cái gì, ăn mì cho xong đi đã”.

Cô vừa lau nước mắt vừa nhét miếng mì vào miệng: “Vu Đầu, mình, mình thật sự thất bại rồi... Đến con mình, mình cũng không muốn. Mình sợ mình không nuôi nổi nó, mình phải làm sao bây giờ?”.

“Không sao đâu”. Trần Dật vươn tay lau nước mắt cho cô: “Ăn mì đi đã, lấp đầy bụng rồi chúng ta sẽ từ từ nói đến vấn đề này, được không nào?”.

Dư Sanh Sanh nức nở gạt đầu.

+++

Chiếc giường đơn chỉ rộng vẹn vẹn mét hai. Dư Sanh Sanh nằm gác lên tay Trần Dật, nước mắt vẫn nhỏ tong tong.

Trần Dật vuốt đầu cô, giống như trấn an một đứa bé.

“Dư Sanh Sanh, chúng ta có rất nhiều lựa chọn trong cuộc sống. Nhưng có một thứ duy nhất không thể lựa chọn, chính là cha mẹ. Đó là tự nhiên, là máu mủ tình thân. Không có bất kỳ ai được sự đồng ý của bản thân mới đến với thế giới này. Khi cậu quyết định đưa sinh mệnh nhỏ bé ấy đến với thế giới, cậu sẽ phải chịu trách nhiệm với nó. Nhưng nếu như cậu không muốn đưa đứa bé đến với thế giới sớm như vậy, cậu phải suy nghĩ hết sức thận trọng. Đứa bé không có quyền lựa chọn. Tất cả quyền quyết định đều nằm trong tay cậu. Chu Tử Xuyên vẫn yêu thương và quan tâm đến cậu cơ mà”.

Dư Sanh Sanh im lặng nghe, thì thoảng mới gật đầu.

“Minh hiểu nỗi băn khoăn của cậu, cũng lý giải được băn khoăn của cậu. Cậu lo lắng sẽ không chăm sóc tốt cho đứa bé. Nhưng thực ra, đó cũng là một biểu hiện của trách nhiệm. Chuyện tình cảm của cậu và Chu Tử Xuyên, mình không thể tham dự quá nhiều. Trực giác của bản thân cậu mới là điều quan trọng nhất, quyền lựa chọn là ở cậu. Còn vấn đề cậu lo lắng, liệu bố mẹ anh ấy có chấp nhận không, có ghét bỏ đứa bé hay không, thì theo mình, cậu nên nói chuyện với gia đình sau đó hãy quyết định”.

Trần Dật nói xong, cúi đầu nhìn, nghe giọng nói nghẹn ngào của Dư Sanh Sanh: “Mình không ghét bỏ đứa bé”.

Cô cười khẽ: “Ừ, mình biết, cậu không ghét bỏ đứa bé, cậu rất thương nó”.

Dư Sanh Sanh dần bình tĩnh lại.

“Một không?” Trần Dật hỏi.

Dư Sanh Sanh lắc đầu.

Một lúc sau, cô đột nhiên hỏi: “Vu Đầu, người về cùng với cậu lúc này ấy, hai người đang hẹn hò đấy à?”.

Trần Dật bật cười: “Cuối cùng cậu cũng nhớ tới chủ đề chính”.

Dư Sanh Sanh ngẩng đầu, ngược ánh mắt sững sập vì khóc lên nhìn cô: “Mình nhìn thấy anh ấy ôm cậu, ôm rất lâu”.

Trần Dật không muốn phủ nhận: “Ừ, bọn mình đang hẹn hò”.

Dư Sanh Sanh vội hỏi: “Chuyện khi nào vậy? Sao chưa thấy cậu nhắc đến bao giờ? Cậu không còn coi mình là bạn tốt nữa sao?”.

Cái con bé này, thoáng chốc đã khôi phục nguyên khí rồi.

Trần Dật đáp: “Bây giờ chẳng phải cậu đã biết rồi đấy thôi”.

Dư Sanh Sanh hừ lạnh một tiếng: “Nếu không phải hôm nay mình vô tình chứng kiến thì không biết cậu còn muốn giấu mình đến bao giờ”.

“Cậu nhìn thấy hết rồi à?”.

“Ừ, nhìn thấy hết rồi. Anh ấy chở xe máy đưa cậu về. Lúc anh ấy đưa cậu vào trong ký túc, mình định gọi nhưng nhìn thấy anh ấy ôm cậu nên không dám quấy rầy. Chờ hai người ôm nhau xong mới đi ra đấy. Tớ cũng biết điều đấy chứ?”.

Trần Dật bật cười: “Cậu rất trọng nghĩa”.

“Điều đó là đương nhiên”. Dư Sanh Sanh lại hỏi: “Sao hai người lại biết nhau? Biết nhau lâu chưa? Anh ấy là người địa phương à? Làm gì?”.

Trước một loạt câu hỏi được quăng ra, Trần Dật suy nghĩ một chút, trả lời một cách đơn giản.

“Tính toán chặt chẽ ra thì bọn mình biết nhau được một năm rưỡi rồi”.

Cô nhớ rõ lần đầu tiên Tiết Sơn đến xin điều trị, bệnh án do chính tay cô ghi.

“Nhưng thật sự quen biết thì chưa đến hai tuần”.

Một con lũ lớn, khiến họ bị vây khốn, giúp đỡ nhau, hỗ trợ nhau, cuối cùng đã được giải cứu.

Cô cũng nhìn thấy những việc mà một ông bố như Tiết Sơn đã làm, một người bố tốt nhưng bí ẩn.

Dư Sanh Sanh suy tư chút nữa thì nhảy dựng lên: “Hai người yêu nhau nhanh vậy ư?”.

Trần Dật không để ý lời cô, tiếp tục nói: “Anh ấy và một người bạn nữa mở hiệu sửa xe ngay bên cạnh bến xe thôn Nhã Lý. Mình chưa từng đến đó nhưng mình cảm thấy việc làm ăn không được tốt lắm, tạm đủ sống thôi”.

Dư Sanh Sanh thoáng mất hứng. Điều kiện không tốt lắm, xem ra có phần không xứng với Vu Đầu nhà ta rồi.

+++

Sáng sớm ngày hôm sau, mặt trời hắt nắng vào trong nhà. Trần Dật tỉnh dậy trước, xoay cánh tay bị đè rời khỏi giường, mặc quần áo, rửa mặt, ra ngoài mua đồ ăn sáng.

Lúc mua xong mì, cô đứng ở cửa ra vào phơi nắng. Ánh mặt trời buổi sớm mai trong trẻo nhưng lạnh lùng và ẩm áp, vô cùng sáng khoái.

Di động trong túi áo rung ì ì. Cô vừa lúi ra nhìn, khoe miệng đã nhẹ nhàng giương lên, nhận điện.

“Chào buổi sáng”.

“Buổi sáng tốt lành”.

Hai câu nói ân cần quan tâm cùng đồng thời thốt ra khỏi miệng. Cả hai nhất loạt mỉm cười.

“Dậy rồi à?”. Người bên đầu dây kia hỏi.

“Vâng”. Trần Dật đáp: “Em vừa ra ngoài mua bữa sáng. Anh thì sao?”.

Ánh mặt trời xuyên qua khe hở của tấm rèm chiếu vào trong phòng, chùm ánh sáng nhạt vừa vịn hắt lên mặt Tiết Sơn. Anh nằm trên giường, đôi mắt khép hờ, nghe giọng nói từ đầu bên kia truyền đến, khoe môi giương khe: “Anh ngủ quên mất, dậy ngay bây giờ đây”.

Trần Dật bật cười: “Hôm nay anh không phải đến cửa hàng à?”.

Gần đây, cửa hàng sửa xe mở bữa đực bữa cái, việc làm ăn không được thuận lợi cho lắm.

Tiết Sơn trả lời: “Có chứ, thế nên anh phải dậy ngay đây”.

Im lặng một lát.

Một lúc sau, Tiết Sơn hỏi: “Bạn của em thế nào rồi?”.

“Cô ấy không sao”. Thoáng dừng một chút, Trần Dật nói: “Nếu ở cửa hàng bận quá thì anh đưa Đồng Đồng đến đây cho em hoặc là để em tới đó. Dù sao hôm nay em cũng được nghỉ, có thể trông nom con bé”.

Đầu kia không có âm thanh, Trần Dật xác định lại lần nữa: “Được không?”.

Sau đó, cô nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh: “Được, lát nữa gặp lại”.

“Lát nữa gặp lại”.

Trần Dật xách hộp mì về ký túc, Dư Sanh Sanh đã dậy, đang đánh răng dưới vòi nước ngoài cửa. Nhìn thấy Trần Dật, cô ngược mắt nhìn, không nói gì.

Trần Dật đặt hộp đồ ăn lên bàn, lấy dưới tủ bếp ra cái nồi sữa, đun nóng hai cốc sữa bò.

Hai người ngồi đối diện nhau, ăn phần của mình.

Dư Sanh Sanh nói: “Ăn sáng xong mình sẽ đi”.

“Ừ”. Trần Dật làm như không để ý.

Dư Sanh Sanh hơi giận: “Chẳng phải mình đã nói về bạn trai của cậu rồi sao? Điều kiện của anh ta không tốt lại nhiều tuổi như vậy. Anh ta có con gái mình không nói đến nữa. Quan trọng là anh ta nghiện ma túy! Nghiện ma túy đấy Vu Đầu”.

Đêm hôm qua, trước những câu hỏi của người bạn tri kỷ, Trần Dật chỉ giữ lại một số thông tin, còn đâu kể ra hết.

Sau khi nghe xong, Dư Sanh Sanh lập tức quên hết những vướng mắc của mình trước đó, dồn hết tâm trí vào việc khuyên nhủ Trần Dật.

Trần Dật sửa lời cô: “Anh ấy từng nghiện ma túy, giờ đã cai rồi”.

Dư Sanh Sanh cảm thấy hành động của Trần Dật quả là điên rồ: “Ma túy là gì chứ? Nếu tốt đến thế thì sao phải cai? Đã có bao nhiêu người vì nghiện ma túy mà tan cửa nát nhà? Bản thân cậu là bác sĩ cai nghiện, cậu phải hiểu kiến thức đó hơn mình chứ? Sao cậu lại ngu ngốc vậy hả?”.

“Cậu nghĩ tới gia đình mình đi. Nghĩ vì sao mà bố mẹ cậu qua đời đi? Đầu óc cậu đúng là bị down mất rồi”.

Trần Dật im lặng, bởi vì cô không có cách nào phản bác lại ý tốt của cô ấy.

Bao lâu sau, sau khi Dư Sanh Sanh uống xong một ngụm sữa to, cô vẫn nghĩ mãi không ra. Nhưng cô hiểu Trần Dật, cô ấy là người kiên định, khi đã quyết định làm việc gì thì không một ai có thể thay đổi được lựa chọn của cô ấy.

Suy nghĩ thật lâu, cuối cùng, Dư Sanh Sanh chỉ còn biết cười bất lực: “Thôi được, chuyện của cậu suy nghĩ kỹ càng rồi. Chỉ còn chuyện của mình thì vẫn còn một đồng”.

Ấn sáng xong, Dư Sanh Sanh đi thật. Trần Dật tiễn cô ấy, còn dặn cô ấy lái xe cẩn thận.

Trở về ký túc, cô rửa sạch nồi sữa và hai chiếc cốc rồi quét dọn qua loa. Đang lúc chuẩn bị ra ngoài thì điện thoại rung.

Cô hít sâu một hơi, nhận máy.

“Em ăn sáng xong chưa?”. Tiết Sơn hỏi.

“Rồi ạ, em đang định ra ngoài”.

“Anh đang đứng đợi em ngoài cổng viện”.

Trần Dật ngẩn người, đáp: “Vâng”.

Đi xuôi con đường đã được một đoạn ngắn, cô trông thấy người và xe dừng bên lề đường.

Anh đứng dưới ánh nắng, nhìn cô mỉm cười.

Trần Dật đi đến, cũng cười với anh, hỏi: “Anh đợi lâu chưa?”.

Tiết Sơn bước lên xe, gạt chân trống, đáp: “Không lâu lắm”.

“Không lâu là bao lâu?”. Cô hiếm khi hỏi dồn.

Tiết Sơn bật cười: “Mới vài phút”.

Anh giro tay về phía Trần Dật, Trần Dật bám vào tay anh, mượn lực bước lên phía sau xe.

Hai người rời đi.

Hai tay Trần Dật vòng quanh eo anh, khuôn mặt tựa khề lên bờ vai rộng lớn của anh, mái tóc dài tung bay trong gió.

Cảnh sắc quen thuộc lướt qua như tên bắn, lao nhanh vun vút.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Đây là lần đầu tiên Trần Dật đến hiệu sửa xe của Tiết Sơn.

Trong không gian rộng chừng 50-60m², ngoài đồng đồ nghề chất lộn xộn, bên trong còn có một góc nhỏ được chia bởi vách ngăn. Một góc khác dùng bàn gỗ và mấy cục gạch dựng lên thành khu nấu nướng đơn giản, chỉ có lò vi sóng cùng một chiếc nồi cơm điện. Toàn bộ nồi niêu bát đĩa chưa rửa được xếp trong chậu, đặt phía dưới bếp. Xem ra lâu rồi họ không tổ chức nấu ăn, nên trên mặt bếp tích một lớp bụi mỏng màu xám tro.

Nghe thấy tiếng động, Đồng Đồng từ căn phòng nhỏ đi ra, đến bên Trần Dật, nắm tay cô dắt vào trong.

Trần Dật không hiểu, quay lại nhìn Tiết Sơn. Anh nhìn cô mỉm cười, không nói gì.

Bước vào phòng, con bé vui vẻ cầm chiếc hộp đặt trên mặt bàn đưa cho cô. Đây là hộp bánh của trẻ con được tận dụng dùng để đựng đồ.

Trần Dật nhận lấy, hỏi: “Bên trong có gì vậy? Cô xem được không?”.

Con bé gạt đầu.

Trần Dật mỉm cười, mở nắp hộp ra, bên trong đựng một chiếc răng sữa.

Con bé bật cười, nhe hàm trên thiếu một chiếc răng cửa.

“Thay răng rồi hả?”. Trần Dật hỏi: “Rụng lúc nào vậy?”.

“Hôm nay, khi đang ăn sáng”. Tiết Sơn cũng đi tới, đứng bên Trần Dật: “Anh định vứt đi nhưng con bé không chịu, muốn tự giữ mình giữ lấy”.

“Trẻ con là thế mà”. Trần Dật cười: “Ngày bé thay răng, em cũng cất hết trong một chiếc lọ thủy tinh, giữ gìn như vật báu”.

“Đến giờ vẫn giữ à?”. Tiết Sơn hiểu kỳ.

Thoáng im lặng, Trần Dật đáp: “Không, sau đó không tìm thấy đâu nữa”.

Mười năm trước, trong vụ hỏa hoạn tại viện dưỡng lão, tất cả đã bị đốt thành tro.

Trả chiếc hộp lại cho Đồng Đồng, Trần Dật ngắm nghía xung quanh, nhìn đồng chân màn vắt lung tung trên giường, hỏi Tiết Sơn: “Mọi ngày Phương Thanh Dã ở đây à?”.

“Ừ”. Tiết Sơn gật đầu: “Tiện thể trông cửa hàng luôn”.

Ngoài cửa có người gọi ông chủ, Tiết Sơn bước nhanh ra, Trần Dật cùng Đồng Đồng đợi trong phòng nhỏ.

Trên bàn đặt một cuốn truyện cổ tích, Trần Dật ôm Đồng Đồng ngồi lên đùi, đọc sách cho con bé nghe.

Con bé nghe chăm chú, gặp một số từ đơn giản, Trần Dật vừa chỉ vừa hỏi: “Cháu có biết chữ này không?”.

Không ngờ, con bé lắc đầu.

Trần Dật cảm thấy hơi lạ. Với một đứa bé ngoan ngoãn thông minh như Đồng Đồng, học xong mẫu giáo chắc chắn phải biết đến mấy từ đó.

Vì vậy, cô hỏi: “Ở nhà trẻ cô giáo không dạy cháu à?”.

Con bé ngây ra.

Như nhớ tới điều gì, Trần Dật hỏi thử: “Đồng Đồng không học mẫu giáo sao?”.

Con bé gật đầu.

Mất một lúc hoài nghi, Trần Dật ôm Đồng Đồng vào lòng, nói: “Không sao đâu, cô sẽ đến dạy chữ cho cháu được không?”.

Con bé gật đầu cười.

Thay sắm bơm lốp xe xong, Tiết Sơn rửa tay, định quay vào phòng nhỏ nhìn hai cô cháu một chút.

Căn phòng không có cửa sổ, dưới ánh đèn âm áp, một lớn một nhỏ ngồi trước bàn học, nghiêm túc đọc sách đọc chữ.

“Đây là xuân trong mùa xuân”.

Con bé gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

“Đây là quả trong hoa quả”.

Tiếp tục gật đầu.

Tiết Sơn khoanh tay đứng ở cửa ra vào, lặng lẽ nhìn cảnh ấy.

+++

Gần 11h trưa, A Bô A Đô lái máy kéo chở Phương Thanh Dã và Khúc Mộc Sa Y, lù lù kéo đến.

A Bô A Đô phải đi chở hàng cho người ta nên thả họ xuống. Khúc Mộc Sa Y xông vào cửa định bảo Tiết Sơn làm món ‘khổng tước xòe đuôi’ thì bất ngờ phát hiện Trần Dật đang ở đó.

Cô lập tức im bật, gờ một tay chặn Phương Thanh Dã lại.

Phương Thanh Dã bình tĩnh hơn cô, lập tức tươi cười, tự nhiên chào hỏi: “Ồ, bác sĩ Trần cũng ở đây à?”.

Trần Dật đang quét dọn, cô buông cây chổi mỉm cười gật đầu chào họ.

Tiết Son bê thùng đồ nghề tới, hỏi cả hai: “Ngủ lười đủ rồi à?”.

Bị vạch trần, Khúc Mộc Sa Y cười híp mắt: “Hi hi, tối qua uống nhiều rượu, buổi sáng dậy không nổi. Với lại, buổi trưa tôi đây là để ăn trực tay nghề của anh Son....”.

“Muốn ăn món không tước xòe đuôi hả?”. Tiết Son ngắt lời.

Không tước xòe đuôi là tên của một món cá.

Khúc Mộc Sa Y gật đầu như gà mổ thóc.

Tiết Son nói: “Vậy vào rửa bát đĩa đi. Đợi tôi đi mua đồ”.

Khúc Mộc Sa Y bật cười: “Vâng, xin tuân lệnh”.

Xong cô kéo Phương Thanh Dã vào làm việc.

Tiết Son cất thùng đồ nghề, quay sang bảo Trần Dật: “Buổi trưa em ở đây ăn cơm cùng mọi người nhé”.

Trần Dật đến bên cạnh anh, nhìn các loại cò lê lớn nhỏ bày la liệt dưới đất, khẽ mỉm cười: “Em có cảm giác tay nghề nấu nướng của anh không tồi”.

Bằng không Khúc Mộc Sa Y sẽ không chỉ mặt gọi tên muốn ăn đồ anh nấu.

Tiết Son đáp: “Tạm được thôi”.

Trần Dật lắc đầu: “Khiêm tốn quá là kiêu ngạo đấy nhé”.

Hai người nhìn nhau, cười khẽ.

Sau khi thu dọn xong xuôi, Tiết Son cùng Trần Dật đi chợ. Khúc Mộc Sa Y và Phương Thanh Dã ở lại cửa hàng hoàn thành nhiệm vụ Tiết Son giao, tiện thể trông nom Đồng Đồng.

Hai người băng qua con đường đất bazan, chạy chừng mười phút trên những con đường nhỏ quanh co để tới chợ trong trấn.

Đường xá chật hẹp, không có chợ của nông dân, các quầy hàng nằm rải rác hai bên đường, chen lẫn xô đẩy, trái cây và rau củ cái gì cũng có.

Trần Dật ít khi nấu cơm. Do thời gian làm việc hạn hẹp nên cô thường giải quyết vấn đề ăn uống ngay trong các quán trước cổng viện. Thi thoảng được nghỉ, nổi hứng dạo phố, cô sẽ mua ít rau củ về nấu nướng, nhưng số lần như thế rất hiếm.

Tiết Son hỏi cô thích ăn gì, Trần Dật lắc đầu: “Em không kén ăn mà”.

Tiết Son không tin lắm: “Chẳng phải không thích ăn hành đấy còn gì”.

“...”. Thế cũng tính là kén ăn sao? Trần Dật bật cười.

Cô không thạo chợ búa nên chỉ biết bám theo Tiết Son, nhìn anh thuần thục phân biệt đồ tươi, nặc cả với người ta mà mắt tròn mắt dẹt.

Đi hết một vòng, trong tay Tiết Son đã xách bốn năm chiếc túi ni lông, nào đùi gà, nào cà chua, nào cải thìa khoai tây, còn có một ít gia vị tạp nham như hành tây rau thơm.

Mua bán xong, Tiết Son quay sang nhìn cô: “Đủ rồi đấy, về thôi”.

Trần Dật chưa muốn đi, dường như đang suy nghĩ gì đó.

“Trần Dật?”. Anh gọi cô.

“Dạ..”. Cô nói: “Mua thêm ít trái cây đi. Đồng Đồng thích ăn gì nhỉ?”.

Tiết Son im lặng, nhìn xung quanh: “Con bé thích ăn lê, nhưng hình như không thấy bán”.

Trên đường đi mua đồ, hai người cũng không thấy bán.

Trần Dật bỗng bật cười, ánh mắt tỏ vẻ đắc ý: “Đi theo em”.

Cô dẫn Tiết Son vào một con ngõ vắng vẻ, Tiết Son ngạc nhiên hỏi: “Ở đây bán lê à?”.

Trần Dật không đáp, chăm chú kéo anh đi.

Xuyên qua con ngõ vắng, trước mắt hai người là cả một cánh đồng bát ngát.

Bên cạnh cánh đồng có một ngôi nhà, lừng lững ngoài bức tường là những cành lê trĩu trĩu, từng quả vàng ươm.

Tiết Sơn cười: “Vào trong nhà người ta mua sao?”.

Trần Dật gật đầu.

Hai người đi tới, Trần Dật gõ cửa.

Rất nhanh, một người phụ nữ hơi lớn tuổi ra mở cửa. Sau khi trông thấy người đứng trước mặt, người phụ nữ ngạc nhiên kêu lên: “Ôi, bác sĩ Trần, sao em lại tới đây?”.

Trần Dật hơi lúng túng: “Chị Trương, làm phiền chị quá. Em đến mua ít lê”.

Chị Trương thoáng ngạc nhiên: “Mua bán gì chứ, đều là của nhà trồng được, cứ lấy mà ăn. Bác sĩ Trần, em đợi chị chút nhé, chị đi tìm ông xã, bảo ông ấy hái cho”.

Chị Trương vội vã mời Trần Dật vào ngồi. Trần Dật nhả nhận từ chối, nói chờ ở ngoài là được rồi.

Trong lúc chờ, Tiết Sơn chỉ im lặng nhìn, không hỏi bất cứ điều gì. Nhưng Trần Dật tự giác kể chuyện: “Năm đó em vừa tới nhận công tác, con gái chị Trương bị bệnh phải đưa đến bệnh viện, em chính là người điều trị”.

Một cô gái 20 tuổi chưa lập gia đình, bị chậm kinh, đau bụng máu chảy không ngừng. Người nhà tưởng đau bụng kinh nên đưa đến bệnh viện xin thuốc giảm đau.

Trần Dật cảm thấy không ổn, hỏi thăm bệnh sử nhưng cô gái né tránh, không chịu nói thật. Sau khi hỏi đi hỏi lại, cô gái mới khai thật gần đây có quan hệ tình dục nhưng không hề dùng biện pháp tránh thai.

Trần Dật không dám xem thường, vội đưa cô gái đi xét nghiệm nước tiểu và siêu âm. Kết quả cho thấy đúng là cô gái đã mang thai, nhưng thai lại nằm ngoài tử cung. Cô nhanh chóng báo cho người nhà, sau đó đưa lên bệnh viện tuyến trên tiến hành thêm một bước trị liệu.

Nào ngờ, xe cứu thương vừa tới bệnh viện huyện, cô gái trẻ liền xuất hiện cơn sốc, vòi trứng bị vỡ dẫn đến xuất huyết ồ ạt.

May mắn được chẩn đoán bệnh và đưa vào viện kịp thời nên cô gái trẻ được bảo toàn tính mạng. Duy có một điều, từ nay về sau cô gái bị mất một bên vòi trứng.

Sau khi xuất viện, gia đình chị Trương rất biết ơn Trần Dật.

Năm ngoái, cô gái kết hôn còn nhớ mời cả Trần Dật.

Tuy nhiên, người chồng hiện tại của cô gái không phải là người đàn ông đã khiến cô mang thai năm ấy.

+++

Vợ chồng chị Trương rất hào phóng, vật một túi lớn đưa cho Trần Dật. Cảm thấy quá nhiều, Trần Dật phải nói mãi, cuối cùng mới thuyết phục được chị Trương, chỉ lấy mười quả, trả hai mươi tệ rồi chào từ biệt.

Trên đường trở về, Tiết Sơn làm cu li ôm hết cả đồng, Trần Dật nhẹ nhõm đi thong dong bên cạnh. Thi thoảng cô quay sang nhìn anh, nhoen cười.

Giữa trưa, ánh nắng hơi gắt, đi được một đoạn ngắn, Tiết Sơn hỏi khẽ: “Nóng à?”.

Trần Dật nhắc cổ áo sơ mi màu xanh đậm lên phe phẩy, chất vải mỏng mơ hồ để lộ đôi quai xanh trắng nõn đẹp đẽ.

“Hơi nóng một chút, đi nhanh thôi anh”. Cô đáp.

Chưa đi được hai bước, túi đồ trong tay Tiết Sơn bỗng bị thùng mất một cái, cà chua văng ra khắp nơi.

Trần Dật vội khom lưng nhặt, Tiết Sơn đặt túi đồ xuống nhặt cùng cô.

Nhặt xong, Tiết Sơn cầm túi đứng lên.

“Đi thôi”.

Trần Dật đứng lên theo, nhưng chân không nhúc nhích, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cổ anh.

Tiết Sơn quay sang hỏi: “Em đang nhìn gì thế?”.

“Chỗ này bị sao vậy?”. Cô giờ tay chỉ lên cổ anh, chỗ ngay gần cằm.

Tiết Sơn theo bản năng muốn sờ vào chỗ mà ngón tay Trần Dật chỉ nhưng do hai tay đang cầm túi, nên không tài nào giờ ra được. Anh nghe thấy Trần Dật nói tiếp: “Anh nghiêng đầu sang bên em xem nào”.

Anh ngoan ngoãn quay đầu.

Trần Dật ghé sát vào để nhìn cho kỹ, làn da ở chỗ đó hơi ửng đỏ, nổi cục. Có lẽ do không biết nên anh đã gãi, tạo nên mấy vết xước xung quanh, nhìn hơi sợ.

Suy nghĩ một lúc, cô bảo: “Không sao đâu, chắc là bị muỗi đốt thôi”.

Hơi thở ấm áp của cô thoáng phả lên da anh, mang tới cảm giác nhồn nhột.

Phát hiện anh không có phản ứng, Trần Dật ngược mắt lên, thấy tròng mắt anh đang lảng lảng nhìn mình.

Ánh mặt trời phủ xuống đầu, trán hai người đều rịn một lớp mồ hôi, quanh thân tỏa hơi nóng.

Hai người đứng trên con đường nhỏ tồi tàn, hai bên là ruộng nước, sóng sánh ánh nắng.

Bỗng một làn gió thổi tới, lay sợi tóc trên trán Trần Dật. Thế giới dường như bất động, chỉ có mái tóc đen phất phơ theo gió, cử động giữa hai người.

Trần Dật nghe ‘bịch’ một tiếng, đồng hồ trong tay Tiết Sơn rơi hết.

Trần Dật thấy hầu kết Tiết Sơn chuyển động, đồng thời tay anh xiết nhẹ eo cô, ôm cô vào trong lòng.

Anh bình tĩnh nhìn Trần Dật mấy giây, đưa tay vuốt sợi tóc trên trán cô, cúi đầu, đặt xuống một nụ hôn.

Nụ hôn này rất lạ, cùng với đôi môi khô ráo, đầu lưỡi ướt át là mùi vị quen thuộc của Trần Dật. Giống mùi hương anh ngửi thấy trên người cô tối qua.

Trần Dật nhẹ nhàng vòng tay qua eo anh.

Ánh mặt trời gay gắt chiếu xuống hai người, trong hơi thở quấn lấy nhau, cuối cùng họ đã tìm thấy chốn bình yên để nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Sơn Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Trên bàn bày bốn món nóng hơi hồi.

Trần Dật ngồi bên xới cơm cho mọi người, thấy Tiết Sơn bê canh tới, cô vội di chuyển đồ ăn để lấy chỗ.

Khúc Mộc Sa Y không đợi nổi, đang định giờ đũa, thoáng nhìn thấy Tiết Sơn đành hậm hực rút tay về.

Tiết Sơn đặt bát canh xuống, mỉm cười nói: “Ăn thôi”.

Khúc Mộc Sa Y hào hứng động đũa, gấp miếng cá đưa vào miệng, vừa nhai vừa tán thưởng: “Ngon quá, ngon quá”.

Bàn gấp tương đối thấp, cả đám ngồi chen trên ghế. Trần Dật và Tiết Sơn không nói nhiều, cũng may có cặp đôi oan gia Phương Thanh Dã và Khúc Mộc Sa Y thì thoáng đầu khẩu, trêu chọc nhau làm cho bầu không khí trở nên náo nhiệt.

Mới đầu Trần Dật còn gấp thức ăn cho Đồng Đồng. Sau khi phát hiện con bé ăn uống rất có ý thức, không cần người lớn chăm sóc, Trần Dật không tiếp tục nữa. Ngược lại là Tiết Sơn, thấy Trần Dật ăn ít, anh liên tiếp gấp thịt cá cho cô, khiến cô hơi lúng túng.

Phương Thanh Dã và Khúc Mộc Sa Y bắt gặp, quay sang nhìn nhau, nháy mắt một cái, sau đó cúi gầm mặt làm bộ ‘chúng tôi không nhìn thấy gì đâu đấy nhé’, im lặng ăn cơm.

Lúc ăn gần xong, Phương Thanh Dã bảo: “Anh Sơn, bữa cơm này anh làm quá xuất sắc. Em mà có một nửa tay nghề của anh thì vợ đã tự xuất hiện rồi. Nhưng mà...” Anh ta cố ý tăng thêm ngữ điệu: “Lần sau anh mua hoa quả, liệu có thể nhìn kỹ rồi hăng mua không?”.

Anh ta chỉ túi lê bên cạnh bàn: “Nhiều quả hồng như bị rơi hay sao ấy”.

Tiết Son dừng tay, thoáng liếc mắt nhìn Trần Dật đang từ tốn uống canh.

Mặt anh không đổi sắc, đáp: “Trên đường về bị ngã”.

“À à, ra vậy...”. Phương Thanh Dã nói: “Thế mà tôi còn tưởng hai người bị ông chủ hàng hoa quả lừa gạt cơ”.

Trần Dật uống canh xong, buông bát đũa, phát hiện Đồng Đồng đang tò mò nhìn mình.

Cô vô thức đưa tay lên sờ mặt: “Mặt cô dính gì à?”.

Đồng Đồng lắc đầu.

Khúc Mộc Sa Y nghe vậy cũng ngó qua, ồ lên hỏi: “Bác sĩ Trần, sao mặt chị đỏ thế? Nóng quá à?”.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều quay sang nhìn lăm lăm vào mặt Trần Dật.

Cô luống cuống đến độ chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống nhưng ngay sau đó vội chỉnh lại tâm trạng, mỉm cười nhìn mọi người: “...Hơi nóng thật”.

Phương Thanh Dã lập tức tỏ vẻ đồng ý: “Tôi hiểu, cái thời tiết mặc toi này đúng là nóng quá”.

Chủ đề này coi như đã xong, Trần Dật lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng khi vừa ngước mắt lên, bắt gặp khóe miệng Tiết Son nhếch ý cười, cô lại cảm thấy hai tai dường như nóng bừng.

+++

Cơm nước xong xuôi, Khúc Mộc Sa Y xung phong rửa bát rồi mới đi.

Thời tiết oi bức, Phương Thanh Dã sau khi ầm bụng liền vào phòng nghỉ ngơi, Đồng Đồng cũng muốn nghỉ trưa. Thấy không tiện, Trần Dật đưa con bé về ký túc, dặn Tiết Son buổi chiều đến uống thuốc đón về.

Đồng Đồng ngủ say sưa trên giường còn Trần Dật ngồi trước bàn đọc sách. Thi thoảng quay sang nhìn, xác nhận con bé đã ngủ yên mới tiếp tục làm việc của mình.

Thời gian từ từ trôi, cô cũng bắt đầu mệt, mơ mơ màng màng ngủ gục luôn trên bàn.

Không biết ngủ bao lâu, bên tai bỗng vang tiếng điện thoại rung. Trần Dật tỉnh táo lại, thấy số của chị Lý đồng nghiệp liền nhấc máy lên nghe.

Chị Lý xem ra sốt ruột, không đợi Trần Dật mở miệng đã vội vã hỏi: “Tiểu Trần, em đang ở đâu vậy? Em có sao không?”.

Trần Dật không hiểu: “Chị Lý dùng cuống, em đang ở ký túc. Có chuyện gì à?”.

Nghe đầu kia giải thích, biểu cảm trên mặt Trần Dật dần rét lạnh, cơ thể không tự chủ được ngồi phịch xuống.

Chị Lý bị thương, bị tên Chu Phú Dũng làm bị thương.

Sóng gió đã qua được một tuần, tưởng rằng mọi chuyện bình an vô sự, nào ngờ gã đàn ông bị đình chỉ thuốc bổ ở đâu xông ra.

Trần Dật vội hỏi: “Có chắc là hắn không à?”.

Chị Lý trả lời: “Chắc chắn, chắc chắn, chính là hắn. Chị vừa mới đi vào trong ngõ, hắn ở phía sau đập cho chị một gậy, trắng trợn cướp chìa khóa và ví tiền trên tay chị! Chị nhìn rõ mặt hắn, chính xác là hắn”.

Không những bị cướp đồ, chị Lý còn bị trúng một gậy vào vai, nhین đau chạy ra đường lớn hô hoán. Đến lúc ấy chị mới được người ta đưa vào viện.

Vết thương bên ngoài không vấn đề gì, lo nhất xương cốt nên chị vội đi chụp. Kiểm tra xong, cảnh sát cũng tới. Sau khi hỏi han tình hình, chị chợt nhớ ra Trần Dật, lập tức gọi điện cho cô.

Hỏi thăm vết thương của chị Lý, biết không có gì đáng ngại, Trần Dật nói: “Em cảm ơn chị, chị nghỉ ngơi cho khỏe, em sẽ chú ý an toàn”.

Cúp điện thoại, Trần Dật vẫn sững sốt ngồi yên một chỗ. Sau lưng có tiếng động, Đồng Đồng đã tỉnh, đang nhòm người nhìn cô.

Trần Dật mỉm cười nhìn con bé, dịu dàng hỏi: “Dậy rồi à?”.

Con bé gật đầu, vén chăn ra, cầm quần áo để ở đầu giường, chậm rãi mặc từng cái vào.

Trần Dật quan sát Đồng Đồng, không lại hỗ trợ, đợi con bé mặc xong cô mới gọi: “Nào, để cô buộc tóc cho cháu”.

Con bé ngoan ngoãn đội quả đầu rối tung đi đến, đứng trước mặt Trần Dật, hai tay tự nhiên khoác lên đầu gối cô.

Buộc tóc xong, Trần Dật nhìn giờ. Ba giờ chiều, vẫn còn sớm, cô hỏi Đồng Đồng: “Chiều nay làm gì nhĩ? Chúng ta đọc sách học chữ trước. Sau đó cô cho cháu xem phim hoạt hình nhé?”.

Nghe đến phim hoạt hình, con bé bật cười, để lộ hàm răng thiếu mất một chiếc, gật mạnh đầu.

Học chữ xong, mắt thêm nửa tiếng đọc truyện ‘Chú gấu xuất hiện’, điện thoại Trần Dật vang lên, là Tiết Sơn gọi đến.

Năm rưỡi, đã đến giờ anh uống thuốc, Trần Dật vừa nghe vừa đi ra ngoài.

“Anh tới rồi ă?”. Trần Dật hỏi.

“Ừ, anh vừa uống xong”. Tiết Sơn đáp.

“VẬY anh vào luôn đi, em đứng ở cổng ký túc chờ anh”.

Đầu kia thoáng im lặng: “Ừ”.

Trần Dật đứng ở cửa ra vào, nhìn bóng người đang đi trên con đường lát đá xanh, nhếch khóe môi mỉm cười.

“Anh gửi xe chưa?”. Cô nói: “Ở đây thường xuyên bị trộm xe đấy”.

Tiết Sơn đến trước mặt cô, đưa mắt nhìn cô: “Anh gửi rồi, cũng khóa lại rồi”.

Trần Dật gật đầu, quay người đẩy cửa ra. Đi được hai bước, cô bỗng nhiên dừng lại, khiến Tiết Sơn đi sau suýt chút nữa đâm sầm vào cô.

Cô chậm rãi đóng cửa, lui ra ngoài, Tiết Sơn cũng lui theo.

“Sao vậy?”. Anh cảm thấy vẻ mặt Trần Dật hơi khác thường.

Trần Dật ngược nhìn anh, trong ánh mắt vừa có ý tìm tòi, vừa có ý nghi ngờ.

“Em có việc muốn hỏi anh”. Vẫn là giọng điệu bình thản đều đều nhưng khiến Tiết Sơn đột nhiên có cảm giác căng thẳng.

Anh lẳng lặng nhìn cô: “Được, em hỏi đi”.

“Sao anh không cho Đồng Đồng đi nhà trẻ? Vì con bé không nói được ă?”.

Tiết Sơn thoáng sững sốt, anh không ngờ Trần Dật sẽ hỏi điều này.

Những hồi ức đọng trong trí não bỗng như thủy triều nhảy vọt ra. Tiết Sơn rất muốn nói với Trần Dật nhưng không sao mở miệng được.

Biểu hiện trên mặt Tiết Sơn tuy nhỏ nhưng đã bị Trần Dật thu hết vào mắt.

Cô nói: “Anh không tiện trả lời, vậy em sẽ hỏi. Anh chỉ cần đáp, có hoặc không”.

“Đồng Đồng là con gái của em trai anh, đúng không?”.

Tiết Sơn không ngạc nhiên, bình tĩnh nhìn Trần Dật, như đang suy nghĩ xem những lời cô nói có phải là những điều anh đang nghe thấy không.

Những thứ khác, Trần Dật không hỏi. Nhưng chuyện liên quan đến Đồng Đồng, cô nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

Cô im lặng nhìn anh: “Tiết Sơn, trả lời em đi”.

Anh có cảm giác trái tim đang đập nhanh bỗng hẫng một nhịp: “Ừ”.

Trần Dật không bất ngờ, cô tiếp tục hỏi: “Anh nói, năm ba tuổi Đồng Đồng xảy ra chuyện, em trai và em dâu anh, chính là bố mẹ của Đồng Đồng cũng qua đời năm đó, đúng không?”.

Tiết Sơn khẽ xiết chặt lòng bàn tay, đáp: “Đúng vậy”.

“Tháng 9 năm 2013 đến tháng 1 năm 2015, hai lần anh tiến hành cưỡng chế cai nghiện đều không thành công. Cuối cùng, anh đã lựa chọn phương pháp điều trị bằng methadone, mục đích là có thể bảo đảm sinh hoạt bình thường, chăm sóc tốt cho Đồng Đồng, đúng không?”.

Trong một phút liên tục, cô dường như muốn khẳng định toàn bộ những suy đoán về Đồng Đồng là hoàn toàn chính xác.

Khoảnh khắc đối mặt với Trần Dật, Tiết Sơn thẳng thắn thành khẩn: “Đúng vậy”.

“Thời điểm anh cường chế cai nghiện, Đồng Đồng ở đâu? Ai chăm sóc con bé?”.

Rõ ràng, đây là một câu chất vấn làm khó anh. Nhưng thật bất ngờ, Tiết Sơn lại mỉm cười.

Cô thông minh sáng suốt nên đã sớm phân tích hoàn chỉnh toàn bộ thông tin đời sống cũng như quãng thời gian quá khứ anh không muốn nhắc đến từ lâu. Cô không nhắc tới, không có nghĩa là không biết, không quan tâm.

Im lặng trong chốc lát, Tiết Sơn thấp giọng nói: “Trại trẻ mồ côi, sau khi gặp chuyện không may, Đồng Đồng đã phải ở trong trại trẻ mồ côi đợi hai năm”.

Đây là kết quả Trần Dật không thể ngờ tới.

“Trại trẻ mồ côi?”. Hốc mắt cô đột nhiên đỏ lên: “Người nhà của anh đâu? Không còn người thân nào khác sao? Không có ai chăm sóc cho con bé ư? Tại sao phải tới trại trẻ mồ côi chứ?”.

Một đứa bé mới ba tuổi, không thể nói chuyện, bên cạnh không có người thân, bị đưa vào trại trẻ mồ côi trọn vẹn hai năm?

Trái tim Trần Dật như bị chà xát, đau đớn đến nghẹt thở.

Tiết Sơn vươn tay ôm Trần Dật vào trong lòng, cảm nhận lồng ngực cô rung rung, từng con từng con. Anh nhẹ nhàng xoa đầu cô.

“Trần Dật, bố mẹ anh, vợ chồng em trai anh, tất cả mọi người đều đã chết cả rồi”. Tiết Sơn thì thầm: “Vì anh mà mọi người đều đã qua đời”.

Cô đang khóc ư? Hình như anh nghe thấy tiếng nước nở khe khẽ.

“Vì thế, anh tội tệ hơn em tưởng tượng rất nhiều. Anh đã không bảo vệ được gia đình anh. Anh cũng không phải là người bố tốt như em nói. Anh không xứng đáng với em, thật sự không xứng đáng”.

Ngoài miệng rõ ràng nói không xứng đáng, muốn đẩy cô ra nhưng cơ thể không tự chủ được càng ôm chặt lấy đối phương.

Ánh tà dương rọi xuống chân hai người, tạo thành một cái bóng. Bóng hai người đan vào nhau, giờ phút này kiên cố dựa vào nhau.

Im lặng một lát, Trần Dật chậm rãi rời khỏi ngực anh, ngược mắt lên nhìn anh: “Có xứng đáng hay không, không do anh định đoạt”.

Có người ngày bé nhất gan, trải qua trắc trở sẽ càng thêm dũng cảm.

Giờ đây, hốc mắt cô ướt đầm, Tiết Sơn như nhìn thấy vẻ dũng cảm khó tả ở trong cô.

Sức mạnh đó dẫn dắt cô về phía anh, liều lĩnh tới bên anh.

Anh ôm cô, đối mặt nhìn nhau. Trần Dật cảm nhận được sức mạnh trên cổ mình tăng thêm, xiết lại gần cô. Tiết Sơn cúi xuống, đặt lên môi cô một nụ hôn.

Lực hôn không hề nhẹ nhàng mà mạnh mẽ chiếm hữu, như muốn nghiền nát cô vào trong anh, không thể tách ra.

+++

Tiết Sơn đưa Đồng Đồng về, Trần Dật trở lại ký túc, toàn bộ cơ thể như không còn chút tinh thần. Trong đầu cô hết thấy đều là những lời Tiết Sơn vừa nói, không sao kiềm chế được.

Tối hôm trước, sau khi biết Tiết Sơn còn có một người em trai sinh đôi, cô đã hỏi bóng hỏi gió Phương Thanh Dã tên của em trai anh. Phương Thanh Dã không giấu diếm, trực tiếp nói cho cô biết cái tên “Tiết Hải”.

Tiết Hải Tiểu Thái Dương – Tiết Hải Đồng. Trước đây, không phải vì nguyên nhân này mà Đồng Đồng mới lấy cái tên đó?

Trần Dật ngã xuống giường, nhìn chăm chú lên trần nhà màu vàng.

Cô không chỉ một lần tự hỏi bản thân. Vì cái gì mà cô rung động?

Bởi vì anh có tinh thần trách nhiệm cao? Vì anh thiện lương? Bởi vì anh cực kỳ giống mẫu hình một người bố lý tưởng?

Hay là vì... Nhìn hai người hai số mệnh khác nhau, nhưng thực ra cả hai đều cùng một kiểu người? Nhìn thấy bóng dáng của mình trên người anh?

Rõ ràng có quá nhiều bí mật chần ngang giữa hai người nhưng Trần Dật cảm thấy, những điều cô nghĩ tới, thật sự không còn quan trọng nữa rồi.

Nhân sinh không phải là sáu chữ kia sao? Không sợ hãi, không hối hận.

Trước khi lựa chọn, đừng sợ hãi. Sau khi lựa chọn, đừng hối hận.

Mà Tiết Sơn, chính là lựa chọn của cô.

Bạn đang đọc truyện *Sơn Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Bóng tối kéo tới, mặc dù đêm hè nhưng vẫn mang theo một chút hơi lạnh. Vầng trăng khuyết nghiêng nghiêng trên nền trời, một vài ngôi sao lặng lẽ nhấp nháy. Trong sân rất yên tĩnh, gió phất qua ngọn tre, khẽ xào xạc.

Ánh trăng mờ ảo chiếu xuống nền đất, nhìn không rõ lắm. Tiết Sơn đứng dưới mái hiên, sau lưng, ánh đèn phòng sáng tỏ.

Dáng anh chìm trong bóng tối, chỉ có chút ánh sáng lúc tỏ lúc mờ, theo động tác đưa tay của anh, lấp lóe trong bóng đêm.

Đứng bao lâu, không biết. Hút bao nhiêu điếu thuốc, không đếm được.

Đã hơn nửa năm nay anh không chạm vào thuốc.

Ngày trước nghiện nặng, sau khi đưa Đồng Đồng về, con bé cứ ngửi thấy mùi thuốc là ho. Anh cố gắng hút ít đi, hoặc đổi nơi hút thuốc. Nhưng mũi con bé rất thính, hề ngửi thấy mùi thuốc trên người anh, sẽ không cho anh ôm, cũng không cho anh lại gần.

Anh đành cắn răng, bỏ thuốc.

Năm hai mấy tuổi, bạn gái sống chết ép anh bỏ thuốc nhưng không thành công. Giờ nhớ tới, chuyện này cũng na ná như vậy.

Sau khi dỗ Đồng Đồng ngủ xong, anh trở lại phòng mình, lôi gói thuốc mua mấy tháng cuối, đi ra mái hiên, lặng lẽ nhìn cảnh đêm trước mặt, đốt từng điếu một.

Anh chậm rãi phun ra một làn khói xanh, chợt nhớ tới thời trung học. Mỗi khi nghe ai đó đồn thổi bàn tán về Tiết Hải. Tan học, anh liền kéo Phương Thanh Dã chặn kẻ đó trong con ngõ sau trường, hung hăng đánh hấn ta một trận toi bời rồi buông một câu cảnh cáo: “Sau này tao còn nghe thấy mày nói em tao là tên thọt, tao sẽ chém đứt cái chân chó của mày nghe chưa!”.

Anh em sinh đôi ra đời cùng một ngày. Một người tay chân lành lặn, tiếng khóc rõ to. Còn một người thì dị tật bẩm sinh, chân trái bị cụt từ đùi trở xuống.

Cặp vợ chồng nông thôn, gia cảnh bần hàn, không hiểu y học, suốt thời kỳ mang thai chỉ siêu âm một hai lần. Sau khi biết mang thai đôi, họ vui mừng chờ những đứa con ra đời, không đến bệnh viện kiểm tra thêm một lần nào nữa.

Tiết Sơn vẫn nhớ, năm lên tiểu học, anh và tụi bạn hàng xóm chơi trò vật nhau trong sân nhà mình, hết vòng này đến vòng kia, tiếng cười huyền ảo khắp sân.

Kỹ thuật anh rất tốt, thường giữ chức chỉ huy đám bạn nhỏ nên rất cao hứng. Cho đến một lần vô tình ngẩng lên, anh trông thấy gương mặt giống mình như đúc bên cửa sổ.

Tiết Hải ít khi ra ngoài, suốt ngày quanh quẩn trong nhà. Bởi vì ra ngoài sẽ bị người ta bàn tán trêu chọc, ở sau lưng gọi là tên thọt. Bố mẹ không rảnh rỗi để ngăn cản người ta nói linh tinh, đành bảo cậu hạn chế ra ngoài.

Cậu lẳng lặng đứng bên cửa sổ, nhìn đám bạn cùng tuổi vui vẻ đùa nghịch trong sân, nét mặt tỏ ý ghen tị, trông đợi.

Khoảnh khắc ấy, trái tim Tiết Sơn như có người bóp chặt.

Hồi ấy trong ngôi nhà nhỏ, trong căn phòng gạch mộc cũ nát, hai anh em ở chung một phòng.

Buổi đêm, Tiết Sơn ngủ bên Tiết Hải, lên tiếng chuyện trò: “À Hải, ngày mai anh sẽ dẫn em ra ngoài chơi. Anh đã hẹn Phương Thanh Dã đến kho thóc chơi bắn bi rồi. Bọn anh sẽ dạy em chơi nhé?”.

Người nằm cạnh trở mình, vùi đầu trong chăn, giọng buồn buồn: “Không đi”.

Tiết Sơn xoay người, nằm đối diện Tiết Hải, xốc chăn của cậu ta lên, nói: “Đi đi, có anh đây, không ai dám trêu chọc em đâu”.

Hình như suy nghĩ thật lâu, cuối cùng Tiết Hải vẫn lắc đầu: “Không đi”.

Sau khi tắt đèn, Tiết Sơn mãi không ngủ được.

Không biết qua bao lâu, anh cảm thấy người bên cạnh trở mình, giọng như đang lẩm bẩm:

“Anh, em không chơi được. Anh giúp em, chơi luôn phần của em nhé”.

Sau này, học xong tiểu học, Tiết Hải không tiếp tục đến trường mà ở nhà giúp bố mẹ com nước. Năm mười lăm tuổi, cậu đi theo bác thợ mộc hàng xóm học nghề, có thể tạo ra một số đồ dùng đơn giản trong gia đình. Tuy thu nhập ít ỏi nhưng cũng coi là giúp đỡ, giảm bớt gánh nặng cho bố mẹ.

Tiết Sơn học hành bình thường, tạm coi là có kiến thức cơ bản. Mỗi lần về nhà, mặc dù không thích học, anh vẫn nhẫn nại dạy Tiết Hải học chữ, học số. Dạy xong còn hỏi Tiết Hải thích chơi gì, anh sẽ làm giúp cậu ấy.

Tiết Hải nói muốn ra sông bắt cá. Ngày hôm sau Tiết Sơn kéo Phương Thanh Dã đi liền. Kết quả bị chủ ao cá bắt được, phạt nhún cổ xuống nước rồi mách cha mẹ. Cuối cùng phải đền một ít tiền họ mới cho qua.

Tiết Hải nói mấy hôm trước trông thấy trên cây trước cửa nhà có tổ chim, cậu muốn trèo lên xem chim non được ấp như thế nào. Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Tiết Sơn đã đánh thức Tiết Hải dậy, đưa cậu ấy ra sân, bảo cậu ấy nhìn mình trèo lên cây. Kết quả trượt chân, trèo nửa đường thì bị ngã, đập bả chậu rứa rau mẹ anh để bên cạnh, bị mẹ đuổi theo đánh cho một trận.

Sau khi tốt nghiệp trung học, thành tích không tốt, không có hy vọng đậu đại học, cộng thêm điều kiện kinh tế bấp bênh, Tiết Sơn định cùng Phương Thanh Dã đi nơi khác làm công.

Tuy bố mẹ không đồng ý để anh đi xa nhưng nghĩ làm vậy cũng đỡ cho gia đình được một phần tiền nên đành chấp nhận.

Buổi tối trước khi đi, hai anh em giống như trước, nằm trên giường tí te.

Tiết Sơn hỏi: “A Hải, nếu chân của em lành lặn, cho em chọn một nghề em thích nhất, em sẽ chọn nghề gì?”.

Tiết Hải đáp: “Quân nhân. Em muốn làm quân nhân, có thể bảo vệ được tổ quốc, bảo vệ cha mẹ, bảo vệ anh trai”.

Khi đó, cả nước đang có đợt tuyển quân trên diện rộng, đầu đường cuối ngõ, khắp nơi đều thấy những hàng chữ đỏ son to tướng sơn trên tường – một người tham gia quân ngũ, cả nhà quang vinh.

Tiết Hải nói: “Em muốn bố mẹ tự hào, không muốn họ ra ngoài bị người ta chê cười vì đã sinh ra một đứa con què quặt. Em không muốn cả đời này bị người ta nói sống dựa bố mẹ và anh trai. Bản thân em cũng muốn trở thành chỗ dựa cho mọi người”.

Từ nhỏ tới lớn, bao lần bị bố mẹ mắng chửi giáo huấn, đánh nhau mặt mũi bầm dập cũng không khiến Tiết Sơn chảy nước mắt. Vậy mà đêm hôm ấy, giữa căn phòng nhỏ hẹp u ám, sau mười tám năm, giọt nước mắt đầu tiên đã chảy xuống.

Ngày hôm sau, một mình Phương Thanh Dã khoác hành lý lên đường.

Mùa đông năm sau, năm đầu tiên Tiết Sơn nhập ngũ trở về quê nhà. Anh cố ý mặc quân phục, đứng ở cửa chờ Tiết Hải trông thấy mình.

Ngày hôm ấy, nụ cười trên mặt Tiết Hải như thế nào, anh vẫn nhớ rõ. Bởi vì từ sau khoảnh khắc đó cho mãi đến ngày Đồng Đồng ra đời, rốt cuộc anh không biết nụ cười trên mặt Tiết Hải có hình dáng như thế nào.

Hút hết bao thuốc, Tiết Sơn dậm tắt tàn, ngẩng đầu ngắm cảnh trời đêm bao la bát ngát, bỗng cảm thấy số phận thật bi thương.

Nhưng một giây sau, dáng hình Trần Dật lơ lửng ngay trước mặt, chút bi thương ấy lại lặng lẽ biến mất.

+++

Một đêm gió êm sóng lặng, Trần Dật ngủ không an giấc, ngoài phòng mặt trời rực rỡ chiếu trên cao.

Chuông đồng hồ không báo, cô bị dậy muộn.

Vội vã vệ sinh cá nhân xong đi làm, cô không kịp ăn sáng, chạy ngay đến phòng khám methadone, trông thấy đồng nghiệp Chính Nhất sốt ruột đứng chờ ngoài cửa phòng. Cơ chế hai người quản lý chia khóa là như vậy, nhất định phải có hai chìa mới có thể vào cửa.

Một buổi sáng không mấy tốt lành bắt đầu, tựa như định trước mọi chuyện ngày hôm nay sẽ không suôn sẻ.

Mới sáng sớm người nhà bệnh nhân đã kéo đến, cãi lộn trong phòng khám. Bảo vệ thấy người ta là phụ nữ, không tiện đuổi đi. Người phụ nữ được thể, đặt mông ngồi bệt xuống đất, la lối om xòm: “Bác sĩ các người đều là lũ lừa đảo! Lũ nói dối! Cái gì mà điều trị methadone? Con tôi uống hơn nửa năm nay, có tác dụng gì đâu. Con tôi vẫn lén lút ra ngoài mua ma túy đấy thôi? Tất cả đều do các người lừa đảo hết”.

Tình huống như vậy thì thoảng vẫn xảy ra. Thường thì nhân viên nghiệp vụ sẽ giải thích đi giải thích lại với người nhà bệnh nhân, để họ hiểu rằng methadone chỉ có tác dụng thay thế, không thể ngay lập tức dứt được con nghiện mà cần từng bước dần dần giảm lượng. Cuối cùng, bệnh nhân sẽ bỏ

được methadone. Như vậy mới tính là thành công. Nhưng người nhà bệnh nhân vẫn gào khóc đến tận nơi ý kiến ý cò.

Chật vật mất cả một buổi sáng để thuyết phục gia đình họ. Đến chiều lại thêm một người nữa, cũng nói gần đây chồng mình lên hút ma túy, giấu bán gà vịt ngan ngỗng trong nhà. Đến khi con gái cần tiền đóng học phí thì không còn một xu nào.

Trong lúc Trần Dật đang khuyên nhủ người nhà đó thì Tiết Sơn đến.

Anh đứng ngoài cửa nghe thấy tiếng khóc rống bên trong, bước vào thấy cảnh ấy liền hiểu ngay chuyện gì.

Nhưng anh không quản nhiều, đi thẳng về phía cửa sổ uống thuốc, báo số hiệu.

Bảo vệ vẫn đang khuyên giải người nhà của bệnh nhân. Bên này, hai bác sĩ đang bận chuyện chính. Bỗng nhiên, bà ta lao bỏ về phía Tiết Sơn, túm cổ tay anh, cao giọng nói: “Anh đừng tin cái lũ ấy! Đây là giả dối hết! Chồng tôi uống không hiệu quả, lại ra ngoài hút rờn”.

Tiết Sơn gạt tay người phụ nữ trung niên, khẽ liếc nhìn bà ta, không trả lời, ánh mắt tiếp tục lướt xuống tờ giấy đăng ký, ghi thông tin của mình.

Trong phòng khám, Trần Dật bất gặp tình huống đột xuất, hoảng hốt đứng bật dậy, ngó lăm lăm người đứng bên ngoài cửa sổ.

Tiết Sơn đăng ký xong chia tờ giấy ra, trông thấy ánh mắt của cô, anh khẽ gật đầu, ý bảo không sao.

Người phụ nữ nào loạn một hồi, rầu rĩ bỏ đi.

Đến giờ ăn cơm tối, Trần Dật cởi áo khoác trắng ra ngoài, Tiết Sơn đứng dưới hàng cây đợi cô.

Hai người tiến vào một quán ăn nhỏ, ăn cơm cùng nhau.

Nhìn ra được, tinh thần của Trần Dật hôm nay không được tốt, toàn thân lộ vẻ mệt mỏi, không nói lời nào.

Tiết Sơn chăm chú nhìn cô, thì thoảng nhỏ giọng nhắc nhở: “Gọi thêm món đi, em ăn ít quá”.

Mỗi lần như vậy, Trần Dật lại ngước lên, nhìn anh mỉm cười thản nhiên.

Một lúc sau, anh bỗng nói: “Trần Dật, anh muốn giảm số lượng”.

Động tác uống canh thoảng dừng lại, Trần Dật chậm rãi buông bát, nhìn về phía anh, khẽ lắc đầu.

“Tháng trước anh vừa mới giảm xuống còn 20ml, đây đã là liều lượng duy trì thấp nhất rồi. Nếu giảm tiếp, nghĩa là bắt đầu bước vào giai đoạn cảnh báo điều trị methadone”. Trần Dật không đồng ý với ý tưởng của anh. Cô nói: “Như vậy nhanh quá. Em sợ cơ thể anh không chịu đựng nổi, sẽ phản tác dụng”.

Tiết Sơn im lặng nghe. Những điều Trần Dật nói, không phải anh chưa từng nghĩ đến. Nhưng anh có cảm giác nóng vội, muốn nhanh chóng lôi cổ con quỷ dữ ra khỏi người mình.

Anh biết rõ, cảm giác nóng vội đó là vì Trần Dật.

Đương nhiên Trần Dật cũng hiểu được điều ấy. Cô thì thầm “Tiết Sơn, em không vội nên anh cứ từ từ”.

Ngừng một lúc, Trần Dật nói thêm “Cuộc sống sau này của chúng ta vẫn còn dài”.

Nói xong, cô mỉm cười, vờn tay nắm chặt bàn tay anh.

“Anh đã làm rất tốt. Đạo gần đây người bị đình chỉ thuốc ngày càng nhiều. Đồng nghiệp của em đều có lời khen anh đấy”.

Tiết Sơn nghi hoặc nhìn cô, dường như không hiểu mình có gì đáng để khoa trương đến vậy.

Trần Dật nói: “Đánh người chạy đi, không ai đánh người chạy lại”.

Phản ứng hai giây, Tiết Sơn thoảng cười, nghĩ tới vấn đề khác.

Anh hỏi Trần Dật: “Đạo này người bị đình chỉ thuốc nhiều vậy à?”.

Trần Dật gật đầu.

Anh lại hỏi: “Vậy em có gặp phiền toái gì không?”.

Trần Dật đã ăn xong, rút giấy lau miệng: “Chưa có”.

Về mặt Tiết Sơn có chút lo lắng: “Còn chưa có? Vậy trước kia có rồi?”.

Trần Dật không muốn anh lo lắng nên không muốn kể chi tiết chuyện hôm trước. Cô đáp qua loa: “Làm nghề này khó tránh khỏi gặp rắc rối. Nhưng anh xem, em chẳng phải vẫn toàn vẹn trước mặt anh sao? Hơn nữa, ở chỗ làm có camera giám sát, bảo vệ 24/24 nên không việc gì đâu”.

Nơi làm việc rất an toàn, nhưng bên ngoài nơi làm việc thì sao? Khu ký túc xá cho nhân viên không có cổng, người ngoài có thể đi lại tự do. Và lại, dây ký túc đây, theo như Tiết Sơn quan sát, chỉ có bốn năm nhân viên, đều là nữ. Nếu quả thực gặp chuyện thì sẽ không thể kêu cứu.

Trần Dật lắc tay anh: “Không cần lo cho em đâu, thật đấy”.

Nhìn sắc mặt vẫn lộ rõ vẻ lo lắng của anh, Trần Dật nói: “Nếu quả thực gặp chuyện, em sẽ báo cảnh sát. Anh yên tâm đi”.

Đồn cảnh sát thôn Nhã Lý ngay trên phố, cách viện khoảng 2km. Nếu gặp chuyện khẩn cấp, vẫn không có cách nào đến đó trước tiên.

Trần Dật thấy anh im lặng, liền xiết chặt tay anh, lặp lại: “Tiết Sơn, anh không cần lo lắng cho em. Thật đấy”.

Trong đầu anh bỗng bật ra một ý, Tiết Sơn liếc mắt nhìn Trần Dật, vội ép ý tưởng này xuống.

Cuối cùng, anh nói: “Buổi tối khóa chặt cửa, không được tắt điện thoại”.

Trần Dật đáp: “Vâng, tuân lệnh”.

Hiếm khi cô nói được một câu dí dỏm, Tiết Sơn bật cười, đưa tay vuốt tóc cô. Động tác dịu dàng đầy yêu thương.

Đây là quán cơm, là nơi công cộng, tuy chỉ có hai ba người tới ăn. Nhưng đột nhiên thân mật như vậy, Trần Dật cảm thấy không quen, hai tai thoáng chốc nóng bừng.

Ăn xong, hai người tính tiền đi ra ngoài. Tiết Sơn đưa Trần Dật sang đường, nhìn cô bước vào cửa phòng khám methadone mới lái xe rời đi.

Trên đường về, anh đang nghĩ tới chuyện của Trần Dật thì điện thoại đột nhiên vang lên. Anh một tay giữ xe, một tay móc túi lôi điện thoại ra.

Nhìn dãy số trên màn hình, anh vội đạp mạnh phanh, chiếc xe liền dừng lại bên đường.

Dãy số này không lưu trong điện thoại bởi vì anh đã thuộc nằm lòng.

Anh đã từng rất nhiều lần sợ hãi cũng như hoảng hốt khi nhìn thấy dãy số đó hiện lên.

Điện thoại rung liên tục, anh nhấn nút trả lời.

Đầu kia truyền đến một giọng nói trầm thấp oai vệ.

“A lô, A Sơn”.

Trời chiều nghiêng nghiêng tỏa bóng, mang theo chút hơi ẩm.

Anh khẽ trả lời: “Cát Gia”.

Bạn đang đọc truyện *Sơn Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Lần cuối cùng nói chuyện với Cát Gia là một năm trước, khi anh phải chuẩn bị thủ tục giấy tờ đưa Đồng Đồng rời khỏi trại trẻ mồ côi.

Giờ đây, đứng dưới ánh nắng mờ nhạt, nghe giọng nói của Cát Gia, Tiết Sơn bỗng có ảo giác thời gian như bị đảo ngược.

Vào một buổi tối bảy năm trước, cũng dưới ánh tà dương như thế này, lần đầu tiên anh nhận được điện thoại của Cát Gia.

Phần còn lại của cuộc đời, kể từ khi bắt đầu cuộc điện thoại ấy, đã thay đổi hoàn toàn.

"A Sơn, dạo này khỏe không? Con bé thế nào rồi?". Giọng Cát Gia kéo anh về thực tại.

"Tốt cả, cảm ơn Cát Gia đã quan tâm".

Đầu kia im lặng một lát, hỏi tiếp: "Nghe Sa Y nói, cậu có bạn gái rồi đúng không?".

Tiết Sơn khẽ "vâng".

Cát Gia bật cười: "Được lắm, có bạn gái thì tốt rồi".

Tiết Sơn im lặng không trả lời, lại nghe Cát Gia hỏi: "Nghe nói là bác sĩ phải không?".

Tiết Sơn thản nhiên đáp: "Là bác sĩ của phòng điều trị methadone".

Cát Gia không hề bất ngờ, bởi vì Sa Y đã nói với ông từ lâu, ông chỉ muốn khẳng định lại mà thôi.

"Tên là Trần Dật à? Chữ Trần có bộ Nhĩ và bộ Đông, chữ Dật trong phiêu dật".

Nghi hoặc dấy lên trong lòng, Tiết Sơn cau mày: "Cát Gia, cô ấy...".

"Không có gì, đừng căng thẳng". Giọng Cát Gia trở nên thoải mái: "Chỉ là tôi bỗng nhiên nhớ đến một người quen cũ, cũng tên là Trần Dật, cho nên hỏi qua thôi".

Tiết Sơn nhất thời sững sờ: "Người quen?".

"Đúng vậy, hồi mới bắt đầu đi làm, tôi có gặp một cô bé".

Chuyện cũ hiển hiện rõ trước mắt, Cát Gia thở dài: "Nghĩ cũng nhanh thật, vậy mà đã hơn hai mươi năm rồi".

Đó là một ngày mùa đông, ông vĩnh viễn không quên.

Đêm hôm ấy tuyết rơi nhiều, nhiệt độ giảm mạnh, ông đang ở trong sở sửa sang giấy tờ. Xương sống đau nhức, ông định chuyển ra ghế sofa nằm nghỉ thì đồng nghiệp đột nhiên đẩy cửa vào, vội vã thông báo vừa nhận được một cú điện thoại báo án, là một vụ án mạng xảy ra trong thôn.

Ý định nghỉ ngơi bất thành, ông lo lắng túm áo khoác cùng đồng nghiệp chạy thẳng đến hiện trường.

Sau này, trong hơn hai mươi năm công tác, mặc dù phải chứng kiến vô số vụ án giết người tàn bạo nhưng ông không thể nào quên hình ảnh trong sân ngôi nhà nông, một bé gái quần áo dính đầy máu ngồi bất động bên thi thể.

Bản án rất rõ ràng, nhanh chóng được kết tội, bé gái đó cũng được đưa đến chỗ người thân duy nhất, sinh sống trong viện dưỡng lão cùng với bà ngoại.

Trong suốt ba năm sau đó, chỉ cần có thời gian, ông đều đến viện dưỡng lão, mua quần áo, đồ chơi, truyện cổ tích thăm cô bé. Ông nói với cô bé là phải học giỏi, phải ngoan ngoãn nghe lời, lớn lên trở thành người có ích cho xã hội.

Về sau, ông được điều chuyển từ đồn cảnh sát địa phương sang phòng điều tra chống ma túy. Do phải chăm sóc gia đình, cộng thêm khối lượng công việc rất nặng nề, số lần ông đến viện dưỡng lão ngày càng ít. Thời gian dần trôi, ông không còn qua đấy nữa.

Mãi đến năm 2008, ông mới biết viện dưỡng lão Hữu An đã bị cháy thành tro trong một vụ hỏa hoạn hai năm trước, bà ngoại của cô bé cũng mất trong vụ cháy lớn năm ấy.

Ông dùng mối quan hệ nghe ngóng tin tức của cô bé. Biết cô bé đã thi đậu đại học Y và đi học ở tỉnh ngoài, trong lòng ông cuối cùng mới có được chút thoải mái.

Ông rất muốn liên lạc với cô bé, nhưng không biết cô bé còn nhớ đến mình không. Cộng thêm mấy năm hỗ trợ cảnh sát biên phòng truy đuổi bọn buôn bán ma túy qua biên giới nên ông không có thời gian để tâm, chuyện này vì thế mà gác lại.

Sau có rất nhiều chuyện không ngờ nổi gót kéo đến, ông hoàn toàn quên mất chuyện xưa.

Mấy hôm trước, Sa Y nói ra cái tên kia, ông ngạc nhiên mất một lúc lâu. Bóng dáng nhỏ bé trong trí nhớ một lần nữa hiện ra trước mắt.

Ông bắt đầu điều tra về Trung tâm sức khỏe cộng đồng thôn Nhã Lý, mọi thứ đều được xác nhận.

Nghe Cát Gia nói, lòng bàn tay Tiết Sơn càng xiết chặt, trong lòng như có sợi dây cung kéo căng. Từng lời từng chữ của Cát Gia gầy lên dây cung ấy khiến tâm trạng trở nên hỗn loạn.

Anh không thể kiềm chế nghĩ đến nụ cười nhạt của Trần Dật, nhớ lại vẻ hờ hững thản nhiên của cô khi kể về bố mẹ và người bà đã mất của mình. Nhớ tới trong con lũ lớn, cô đã nói, anh là một người bố tốt.

Gia đình cô tan vỡ vì ma túy, bị phá hủy bởi người cha nghiện thuốc phiện. Vậy mà vì đạo nghĩa, cô không hề chùn bước trước lựa chọn của chính mình.

Tiết Sơn cúp điện thoại, đứng im một chỗ hồi lâu.

+++

Dự báo thời tiết nói đêm nay có mưa nhỏ. Kết quả chưa tới bây giờ, sấm chớp đột nhiên kéo tới, cơn mưa ào ào trút xuống.

Con mưa đến đúng lúc hóa giải cái nóng mùa hè, khiến tâm trạng con người trở nên bình tĩnh.

Lúc Trần Dật tan làm, bên ngoài mưa đã nhỏ đi rất nhiều. Một cơn gió thổi tới, biến màn mưa dày đặc thành khói sương.

Cô giờ hai tay lên che đỉnh đầu, chạy về phía ký túc.

Nhưng chạy chưa được một đoạn, như có linh cảm, cô thả chậm bước chân, quay đầu lại.

Bên kia đường, dưới mái hiên một quán nhỏ đã đóng cửa, một chiếc xe gắn máy màu đen đỗ ở đó.

Ánh sáng xung quanh rất tốt, nhìn không rõ có người hay không, Trần Dật lao vào trong mưa chạy về phía chiếc xe.

Sau đó, cô nhìn thấy một bóng người dưới tàng cây, toàn thân mặc trang phục đen, ẩn mình dưới đêm mưa.

"Tiết Sơn?". Cô khẽ gọi.

Người đàn ông từ từ quay người, trong bóng tối, ánh mắt trong suốt bỗng nhiên gặp nhau.

Trần Dật đi đến trước mặt anh, dần nhìn thấy rõ dung mạo anh.

Anh đứng đây bao lâu rồi? Trời mưa thế này sao không bung dù? Quần áo tóc tai đều ướt cả. Anh đang làm gì vậy?

"Anh đứng đây chờ em sao?". Trần Dật hỏi.

Cô định nắm lấy tay anh nhưng chợt phát hiện, trên bàn tay buồm thông đang kẹp một chiếc thuốc lá. Lửa vừa tắt, khói xanh chầm chậm tỏa ra.

"Anh đứng đây chờ em à?". Cô hỏi lại một lần nữa: "Anh đến lâu chưa?".

Tiết Sơn lặng lẽ nhìn cô. Rõ ràng có quá nhiều lời muốn nói nhưng một chữ cũng không thể thốt ra được.

Trần Dật nắm lấy bàn tay kia của anh, xúc cảm lạnh buốt đau đớn.

Anh không trả lời, cô không hỏi thêm, cứ như vậy, chỉ cần im lặng bên nhau là tốt rồi. Không cần hỏi gì, cứ như vậy là được rồi.

Người đàn ông chầm chậm vươn tay, ôm cô vào trong lòng, thì thầm gọi tên cô: "Trần Dật...".

Tựa lên bờ vai rộng lớn của anh, Trần Dật nhẹ nhàng ôm lấy eo anh: "Không sao, anh không muốn nói thì đừng nói gì hết".

Lực ôm dần dần xiết chặt. Trần Dật lại ngửi thấy mùi hương vô cùng quen thuộc, trái tim bỗng chốc yên bình.

+++

Trần Dật từ nhà vệ sinh đi ra, cầm trong tay một chiếc khăn bông khô.

Cô đến bên bàn đọc sách, đưa khăn cho Tiết Sơn: "Anh lau đi, tóc ướt cả rồi".

Tiết Sơn ngồi trên ghế, mắt nhìn thẳng vật áo bị thấm nước của cô.

Thấy anh ngồi im, Trần Dật quyết định lấy lại chiếc khăn trong tay Tiết Sơn, phủ lên đầu anh chà xát.

"Sau này đừng làm như vậy". Cô vừa lau vừa nói: "Không nói không rằng chạy tới đây, đứng bên ngoài lâu như một tên ngốc, xem em có phớt lờ anh không?".

Rốt cuộc, anh cũng lên tiếng nói câu thứ hai trong buổi tối: "...Anh xin lỗi".

Trần Dật thu khăn mặt, đưa mắt nhìn anh: "Lỗi gì cơ?".

Anh lại im lặng, vươn tay ôm eo cô, khom lưng, dán gương mặt lạnh như băng lên bụng cô.

Tiết Sơn làm vậy khiến Trần Dật hơi nhột.

Trong lúc im lặng, Trần Dật nghe thấy giọng anh: "Anh sẽ từ bỏ, Trần Dật... Vì Đồng Đồng, vì em...anh sẽ từ bỏ...".

Anh lặp đi lặp lại câu ấy, như thể không ngừng được, như thể nói mãi không hết.

Trần Dật nghe chăm chú, dịu dàng vuốt ve mái tóc ngắn của anh, lồng ngực hơi rung rung: "Nhất định sẽ được, em tin anh".

"...".

Bên ngoài ngôi nhà, gió đã ngớt, mưa đã ngừng, cách xa sự hối hả nhộn nhịp và xa hoa của đêm tối chốn thành thị, mang theo vẻ yên tĩnh bất thường.

Dưới ánh đèn màu trắng không chút âm áp, Trần Dật khẽ nâng mặt anh, cúi đầu xuống, hôn lên đôi môi lạnh buốt.

Dù cho con đường phía trước có gập ghềnh bao nhiêu. Dù cho hy vọng cóมืด mịt như thế nào. Em cũng sẽ luôn tin tưởng anh, sẽ luôn ở bên anh, không sợ gì hết, hướng tới tương lai mà đi.

+++

Sau cơn mưa, thời tiết dần chuyển lạnh, tiết thu năm nay dường như đến hơi sớm.

Ngày 20 tháng 8, đồng nghiệp Tiểu Phuong cử hành hôn lễ, tiệc cưới được tổ chức tại một nhà hàng. Tất cả các đồng nghiệp trong viện, hễ ai không phải trực đều đi hết, Trần Dật cũng không ngoại lệ.

Âm nhạc vang lên, buổi lễ bắt đầu, dưới khán đài mọi người vỗ tay như sấm.

Trong tiếng nhạc du dương lãng mạn, Trần Dật im lặng ngắm nhìn cặp đôi trẻ trên sân khấu, trong lòng thầm chân thành chúc phúc cho họ.

Hôn lễ tổ chức rập khuôn, trải qua tất cả các khâu, cuối cùng là màn "cướp hoa cưới".

Dưới sân khấu tụ tập rất đông các cô gái trẻ chưa chồng mong chờ được hoa cưới ném trúng. Các cô cười nói ầm ĩ, hô to về phía cô dâu mới trên sân khấu: "Ném cho tớ, ném cho tớ này".

Mấy đồng nghiệp ngồi cùng bàn với Trần Dật, đều là những người đã có gia đình, thấy cô ngồi im liền nói đùa khuyên cô tham gia. Trần Dật chỉ cười, lắc đầu.

Tiếng reo hò nổi lên, người bắt được hoa cưới là một cô gái trẻ. Trần Dật nhận ra, cô gái ấy là nữ y tá vừa được điều đến viện mấy tháng trước, năm nay 20 tuổi.

Cô gái trẻ cười vui vẻ, hào hứng giơ bó hoa màu hồng nhạt vẫy vẫy về phía mọi người.

Ba giờ chiều, buổi lễ kết thúc, Trần Dật không ở lại lâu, cô còn có việc khác.

Ra ngoài cửa nhà hàng, cô chạm mặt nữ đồng nghiệp vừa bắt được hoa cưới. Cô gái ôm bó hoa trong tay, cơ thể vẫn đắm chìm trong niềm vui gặp may mắn.

Nhìn thấy Trần Dật, cô gái nhiệt tình vẫy tay chào, Trần Dật mỉm cười gật đầu.

Hai người cùng đứng bên đường chờ xe.

Cô gái hỏi: "Chị Trần, chị có về thẳng thôn Nhã Lý không? Bạn trai em lái xe đến đón, chị em mình đi cùng nhé?".

Trần Dật đáp: "Cảm ơn em, chị còn có việc, lát nữa mới về".

Cô gái nhiệt tình mời: "Nhà hàng này hơi xa, ở đây lại không có xe buýt công cộng, gọi taxi cũng không tiện. Chị Trần muốn đi đâu, bọn em sẽ đưa chị đi".

Trần Dật mỉm cười: "Cảm ơn em, lát nữa không bắt được xe, chị sẽ làm phiền bạn trai em".

Bọn cô đợi suốt 20 phút không thấy một chiếc taxi nào đi tới, bạn trai của cô gái cũng không thấy đâu.

Cô gái có vẻ không vui, gọi điện hỏi thăm đối phương. Sau khi biết kẹt xe, tâm trạng mới khôi phục được chút ít, quay sang buôn chuyện với Trần Dật.

Lúc này Trần Dật không từ chối nữa, xem ra khó bắt được taxi thật.

Lát sau, một chiếc xe ô tô màu đen chậm rãi lái vào tầm mắt. Cô gái đứng bên trông thấy chiếc xe, hớn hờ vẫy tay.

Xe dừng trước mặt hai người, cửa sổ quay xuống, trên ghế lái người đàn ông thò nửa người ra ngoài, vội vàng cười nhận lỗi: "Xin lỗi em, anh tới chậm".

Cô gái trẻ đã hết giận từ lâu nhưng vẫn tỏ ra giận dỗi lườm anh ta một cái, sau đó mỉm cười độ lượng: "Được rồi, thành ý lần này, em bỏ qua cho anh đây".

Cô gái kéo tay Trần Dật giới thiệu: "Anh Hà Giang, đây là chị Trần đồng nghiệp của em. Chị ấy không bắt được taxi, chúng ta tiện đường đưa chị ấy về".

luôn nhé".

Trần Dật nhìn người đàn ông tên là Hà Giang, lịch sự mỉm cười: "Làm phiền anh".

Hà Giang lẳng lặng quan sát Trần Dật, khóe miệng nhếch lên: "Được thôi, chuyện nhỏ, hai người đẹp lên xe đi".

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Rời thị trấn, chiếc xe chạy một mạch hơn nửa tiếng đồng hồ rồi dừng trước cửa một trung tâm mua sắm, Trần Dật xuống xe cất lời cảm ơn.

Thấy bóng cô dần biến mất trong dòng người, trên ghế lái phụ, cô gái trẻ khẽ thở dài.

Người đàn ông giờ tay vuốt tóc cô gái, giọng điệu cung chiều: "Nghĩ gì thế?".

Cô gái quay sang, dáng vẻ đáng thương: "Đồng nghiệp của em, tốt nghiệp trường đại học trọng điểm, hình thức cũng được đấy chứ?".

Hà Giang khẽ cười: "Thế thì sao?".

Cô gái lại thở dài: "Một người có điều kiện tốt như vậy, không hiểu sao lại thích một gã chà ra làm sao, thật đáng tiếc".

Trần Dật không che giấu chuyện cô yêu Tiết Sơn. Ngoại trừ lúc uống thuốc, hai người vẫn duy trì khoảng cách thích hợp. Còn những lúc khác, Tiết Sơn thường hay đến đón cô cùng đi ăn cơm, sóng đôi vô mấy quán nhỏ ngay trước cổng viện. Hoặc ngồi một mình đợi Trần Dật ở đó. Cả hai bị mọi người bắt gặp rất nhiều lần, tin đồn dần dần lan xa.

Trần Dật biết nhưng không phủ nhận cũng không cãi lại, chỉ mỉm cười không mấy quan tâm.

Hà Giang bật cười, sắc mặt dừng đọng: "Cái gì mà tốt với đáng tiếc? Người ta kiếm bạn trai như thế nào là việc của người ta. Em để ý làm gì?".

"Không phải như vậy". Cô gái nói: "Bạn trai của cô ấy, cả viện đang xì xào, là người thế nào anh có biết không?".

Cô gái nhả từng chữ một: "Bị nghiện đấy".

Hà Giang chớp mắt sững sốt: "Bị nghiện à?".

"Vâng". Cô gái gật đầu, vẻ mặt tiếc nuối: "Em nghe nói anh ta hình như ba mươi mấy rồi, xuất thân nông thôn, không công ăn việc làm tử tế, còn có một đứa con gái nữa. Chị Trần nghĩ sao mà thích một người như thế chứ".

Cô gái than thở một hồi, phát hiện người đàn ông bên cạnh dường như không có hứng thú với chủ đề này, liền cười ngọt ngào: "Thôi được rồi, không nói nữa, mình đi thôi".

Hà Giang hờ hững, đạp chân ga, lách chiếc xe vào dòng xe cộ đông đúc.

Tháng trước, một người quen làm việc trong trung tâm sức khỏe cộng đồng thôn Nhã Lý muốn giới thiệu đối tượng cho anh ta. Người này nói cô gái ấy tốt nghiệp đại học, sau đó còn cho anh ta xem ảnh, hình thức khá ổn khiến anh ta động lòng.

Hơn nửa tháng trước, anh ta lái xe đến thôn Nhã Lý đưa đồ, định nhân cơ hội hẹn đối phương đi ăn cơm để tìm hiểu sâu hơn. Kết quả bất ngờ là đối phương không cho anh ta cơ hội gặp mặt.

Người quen cảm thấy có lỗi, giới thiệu cô gái khác cho anh ta. Về sau, anh ta đưa người quen và cô gái đó đi du lịch bằng xe hơi. Sau chuyến du lịch, cô gái kia liền trở thành bạn gái hợp pháp của anh ta.

Một tay nắm tay lái, Hà Giang thoáng nhếch môi, cảm thấy vô cùng hứng thú.

+++

Trần Dật theo hướng dẫn dưới tầng trệt đi lên tầng ba là khu vực chuyên bán các sản phẩm dành cho xe hơi. Ở đây có hai cửa hàng bán mũ bảo hiểm xe máy.

Tuy Tiết Sơn lái xe tương đối vững nhưng cô không yên tâm, cảm thấy nên thường xuyên đội mũ bảo hiểm vẫn hơn, nhất là Đồng Đồng.

Cô lên mạng kiểm tra trước, tìm thấy một nhãn hiệu tương đối nổi tiếng. Sau đó lập kế hoạch, nhân dịp đi đám cưới sẽ tới để chọn lựa.

Trong cửa tiệm, nam nhân viên bán hàng đáng vẻ nhiệt tình, thao thao bất tuyệt giới thiệu với Trần Dật những tính năng của chiếc mũ bảo hiểm – nào là nhẹ nhàng thoải mái, lỗ thoát khí đạt hiệu suất thông gió cao, nào là lớp kính cường lực dày dặn được làm bằng chất liệu đặc biệt, chắc chắn mà an toàn, bốn mùa đều thực dụng. Quan trọng là gần đây đang có chương trình giảm giá, một chiếc mũ bảo hiểm chỉ có giá một trăm tệ, giá cả rất đôi phải chăng.

Trần Dật nghe xong, nhìn kỹ hàng mẫu cùng các thông số kỹ thuật. Tuy nhân viên bán hàng đã nói quá tính năng của chiếc mũ nhưng cô cảm thấy cũng không tệ lắm. Cô lựa mua hai chiếc thuộc mẫu bán chạy rồi hỏi nhân viên để mua thêm mũ bảo hiểm cho trẻ con.

Nửa tiếng sau, cô cầm theo hai chiếc túi to ra khỏi cửa hàng.

Đi qua hiệu sách, cô ngắm nghĩ một chút rồi bước vào chọn mua một bộ đồ vẽ thích hợp cho Đồng Đồng.

Từ ngày tiếp xúc với Đồng Đồng, cô phát hiện con bé rất thích vẽ. Cô có ý tưởng sẽ cho Đồng Đồng tham gia một lớp học vẽ dành cho thiếu nhi, tập luyện bài bản một chút, coi như bồi đắp thêm hứng thú học tập. Nhưng với một nơi không có điều kiện như vùng quê nhỏ bé này, cô đành tạm gác ý tưởng đó lại.

Năm rưỡi chiều, Trần Dật bắt chuyến xe khách cuối cùng về thôn Nhã Lý. Chiếc xe lắc lư chạy trên đường lớn, cô khẽ nhắm mắt, cảm giác đầu óc hơi choáng váng.

Cô ngồi hàng cuối cùng vị trí gần cửa sổ. Trong lúc mơ màng, cảm thấy có người kéo mình, cô mở choàng mắt, vô thức túm lấy chiếc túi mang theo, bất thành linh chạm phải bàn tay của ai đó.

Hành khách ngồi bên là một gã đàn ông vóc dáng nhỏ bé, lúc lên xe không biết vô tình hay hữu ý nhìn cô đến mấy lần. Hắn không hề hốt hoảng, bình tĩnh rút tay về, khoanh tay trước ngực, giả vờ nhắm mắt ngủ.

Trần Dật liếc nhìn hắn, mở túi ra, phát hiện ví tiền đã không cánh mà bay. Trong ví không có nhiều tiền, chỉ còn hai trăm tệ, quan trọng nhất là chứng minh nhân dân cô vừa mới làm lại.

Cô nhớ lại, gã đàn ông này còn lên xe cùng một với một tên khác, gã ngồi hàng này, còn tên kia ngồi hàng phía trước. Xem ra bọn chúng là kẻ cắp chuyên nghiệp, hơn nữa còn là một nhóm hoạt động có tổ chức.

Cô nhìn hành khách ngồi xung quanh. Phía trước là một đôi vợ chồng già, ngủ suốt từ lúc lên xe. Hàng phía trước bên trái là một thanh niên trẻ, nhưng cậu ta cũng đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thoáng im lặng, cô khẽ thì thầm với gã dáng vóc nhỏ bé ngồi bên: “Xin hãy trả chứng minh lại, tôi sẽ cho anh tiền”.

“...”

Gã đàn ông nhỏ bé không hề có phản ứng, tiếp tục giả vờ ngủ.

Trần Dật lặp lại lần nữa: “Nói được làm được, tôi sẽ không báo cảnh sát. Anh trả giấy tờ lại cho tôi, còn tiền sẽ là của anh”.

Đối phương vẫn giả ngu đến cùng, ‘ngủ’ một cách say sưa, làm như không nghe thấy gì.

P phía trước có một trấn nhỏ, ô tô dần giảm tốc độ, bác tài hô to kêu mọi người tranh thủ thời gian chuẩn bị xuống xe. Bấy giờ, gã đàn ông ngồi bên mới chịu ‘tỉnh’, đưa mắt nhìn gã đi cùng, hai tên nhanh chóng đứng dậy.

Trần Dật lúng túng ngồi một chỗ, bọn chúng vừa đứng lên nhưng chưa thoát ngay được. Rơi vào đường cùng, cô quyết định đánh cược, hét to xin tài xế giúp đỡ: “Bác tài đừng mở cửa vội”.

Chiếc xe khách dừng lại, bác tài không kiên nhẫn quay đầu hỏi: “Cái gì thế?”.

Trần Dật vội vàng đứng dậy, định chặn hai gã trước mặt. Nhưng cô vừa tiến lên một bước thì gã vóc người nhỏ bé bỗng nhiên quay phắt sang nhìn cô.

Cô đứng khựng lại, liếc mắt thấy hắn cầm một con dao trong tay.

Bác tài cất giọng ồm ồm hỏi: “Người đẹp có việc gì thế? Định làm gì à?”.

Lần đầu tiên gặp chuyện như vậy, nói không sợ thì không phải nhưng trong thâm tâm cô có chút không cam lòng, không muốn chịu thua.

Lớn tiếng kêu cứu ư? Hai mươi mấy người trên một chiếc xe, cho dù có người đứng ra giúp đỡ, đối phương mang theo hung khí, làm người ta bị thương thì phải làm sao?

Không nhận được câu trả lời của Trần Dật, bác tài hùng hục mở cửa, miệng lầm bầm “Chả hiểu ra làm sao...”.

Bảy tám hành khách xếp hàng trên lối đi hẹp chờ xuống xe. Thanh niên trẻ ngồi phía trước bên trái Trần Dật cũng đứng lên, đi đằng sau gã vóc người nhỏ bé. Trước khi xuống xe, anh ta còn quay lại liếc nhìn Trần Dật.

Xe chậm rãi khởi động, ngoài cửa sổ, sắc trời dần tối.

Tám giờ tối, Trần Dật về đến viện.

Chiếc xe khách lao vút vào trong bóng đêm, dưới tàng cây bên đường, một chiếc xe máy đỗ ở đó.

Trần Dật hơi ngạc nhiên, buổi chiều nói chuyện điện thoại với Tiết Sơn, cô có báo cho anh biết mình phải đi mua ít đồ, sẽ trở về muộn, không cần chờ ăn cơm, cô cũng không kể chuyện xảy ra trên xe cho anh biết.

Tiết Sơn bước nhanh tới, vươn tay đỡ chiếc túi, đưa mắt nhìn cô, vẻ mặt không được tự nhiên.

“Anh sao vậy?”. Trần Dật hỏi.

Quét mắt lên người Trần Dật từ trên xuống dưới một lượt, Tiết Sơn hỏi: “Mặc ít thế có lạnh không?”.

Ít ư? Trần Dật vô thức cúi đầu kiểm tra trang phục của mình – chiếc váy liền màu hồng dài đến đầu gối, áo da mỏng khoác ngoài. Thời tiết tuy chuyển lạnh, mặc kết hợp như thế này, cô không hề thấy lạnh.

Cô ngược nhìn Tiết Sơn, nhướn miệng cười, nhẹ nhàng lắc đầu.

Anh dường như không tin, nhìn chăm chăm vào chân cô mấy lần. Tiết Sơn biết phái nữ cô nào cô nấy đều thích chưng diện, phân vân một lúc, cuối cùng anh không nói gì nữa.

Ngược lại, là Trần Dật hỏi anh: “Anh chờ lâu chưa?”.

Tiết Sơn đáp: “Không lâu, mới một lúc”.

Trả lời xong, anh phát hiện Trần Dật vẫn đang lảng lảng nhìn mình, ánh mắt trong veo nhưng mang theo vẻ sắc bén mãnh liệt.

Anh đành ngoan ngoãn thú nhận: “Từ lúc bây giờ”.

Hỏi thăm xong, sắc mặt Trần Dật trở nên nhợt nhạt, mặt mũi không thể tả.

“Em mệt à?”. Tiết Sơn hỏi.

“Có một chút”.

“Vậy đi thôi, về sớm nghỉ ngơi”.

“Vâng”.

Hai người sóng đôi đi về phía ký túc xá. Tiết Sơn hỏi cô mua gì, chiếc túi nhìn có vẻ to nhưng thực ra không nặng.

Trần Dật một tay khoác tay anh, một tay vuốt mấy lọn tóc xõa trên trán, nói khẽ: “Mũ bảo hiểm và ít đồ dùng vệ sinh”.

Tiết Sơn ngạc nhiên: “Mũ bảo hiểm?”.

“Vâng”. Trần Dật gật đầu: “Chạy xe máy nên đội mũ bảo hiểm cho an toàn”.

Vào nhà bật đèn, ánh điện sáng trắng hắt bóng, Trần Dật đứng ở cửa thay giày, Tiết Sơn để túi đồ xuống đi vào nhà vệ sinh bật nước tắm cho cô.

Ở đây nắng nhiều, đa số người dân dùng bình nước nóng sử dụng năng lượng mặt trời. Trong viện cũng không ngoại lệ, tầng trên cùng đặt hai chiếc máy, sau khi nối với đường ống chung thì tách hẳn một đường vào khu ký túc dành cho nhân viên.

Điều chỉnh nước ấm xong, Tiết Sơn ra ngoài gọi Trần Dật, phát hiện cô đứng ngây ở cửa ngay chỗ thay giày, không biết đang nghĩ gì.

Anh đi tới, khoác tay lên vai cô: “Mệt lắm không?”. Giọng anh trầm thấp, kiên nhẫn mà ôn nhu.

Trần Dật chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt chạm nhau, nhẹ nhàng thờ hất ra: “Tiết Sơn, hôm nay em gặp phải ăn trộm”.

Có một số việc, sau khi bùng tỉnh mới cảm thấy lạnh sống lưng.

Lúc vừa vào nhà, nhìn những hành động thân mật của anh, Trần Dật đột nhiên sợ hãi một cách khó hiểu, đồng thời cảm thấy mình quá may mắn.

Cô kể lại chuyện xảy ra trên xe.

Tiết Sơn im lặng lắng nghe, đưa tay vuốt mái tóc dài của cô, nhẹ giọng an ủi: “Không sao, an toàn là quan trọng nhất, hôm nay em đã làm rất tốt”.

“Nhưng em vừa mới làm lại chứng minh thư...”. Cô khẽ thì thầm.

Tiết Sơn kéo vai cô, áp cô vào trong lòng: “Chứng minh thư có thể làm lại, chẳng qua mất thời gian chút thôi. Nếu mất mạng thì mất cả đời này cũng không cách nào bù đắp được”.

Về điều này, anh vừa thấu hiểu vừa cảm thấy đau lòng.

Trần Dật quá mức tự lập, không dễ dàng mở miệng kể chuyện của mình cho anh nghe. Dù hôm nay gặp phải sự cố nhưng cô không hề nói với anh để kiếm tìm sự an ủi hay trợ giúp.

Tựa đầu vào vai anh, cảm nhận mùi hương cùng lực ôm quen thuộc, toàn bộ sợ hãi và lo lắng khi nãy đều tan biến, Trần Dật dần bình tĩnh, vươn tay vòng qua lưng anh, bóng hai người dựa sát vào nhau.

Ôm một lát, Trần Dật rời khỏi ngực anh, nói: “Em đi tắm đây, anh mang mũ bảo hiểm và đồ về của Đồng Đồng về đi”.

Tiết Sơn ‘ừ’ một tiếng nhưng không nhúc nhích.

Trần Dật vòng qua người anh, đi thẳng tới tủ quần áo, mở dây kéo, lôi bộ quần áo ngủ ra. Lúc quay người, cô thấy Tiết Sơn vẫn đứng im một chỗ, ánh mắt trong suốt nhìn cô.

Trong bầu không khí yên tĩnh, tia lửa mập mờ lặng lẽ nhen nhóm.

Đạo gần đây, buổi tối anh thường đưa Trần Dật về ký túc. Đây không phải lần đầu tiên anh bước vào căn phòng này. Ở đây, họ đã từng ôm nhau, hôn nhau nhưng tất cả đều có chừng mực, không tiến triển thêm bước nào.

Trần Dật lảng tránh ánh mắt của anh, đi về hướng nhà vệ sinh. Nhưng cô có thể cảm nhận được ánh mắt kia vẫn đang chuyển động sát sao, ẩn chứa tình cảm, sự chân thành, nóng bỏng ngập tràn.

Căn phòng rất nhỏ, anh chỉ cần đi hai bước là có thể ngăn cô lại, khóa cô vào trong lòng mình.

Nhưng Tiết Sơn không làm vậy, anh chỉ im lặng nhìn Trần Dật bước vào nhà tắm, nghe tiếng nước vọng ra rồi chậm rãi lên tiếng: “Buổi tối nhớ khóa cửa cẩn thận”.

Bên trong đáp ‘vâng’ một tiếng, Tiết Sơn cầm túi đồ lên, mở cửa rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Trần Dật tắm rửa xong đi ra, thấy căn phòng đã trống không.

Cô ngồi trên giường sậy tóc, mấy lọn tóc ướt phủ kín mặt, giọt giọt xuống chiếc áo ngủ màu lam nhạt, loang như hoa nở.

Đều là người trưởng thành, cô không thể không nghĩ tới phương diện kia. Nhưng không hiểu sao, dạo gần đây thường xuyên ở bên Tiết Sơn, cô mơ hồ có cảm giác không chân thực, tựa như dẫm lên lớp bông bênh bồng, mềm mại, hư vô mờ ảo.

Cô không sao giải thích được cảm giác này là do tác động bởi yếu tố ngoại cảnh, do những cảm xúc tiến triển giữa hai người. Hay do cảm nhận về một tương lai mờ mịt ẩn sâu trong tiềm thức.

Suy nghĩ quá nhiều khiến tâm trí con người trở nên phức tạp. Đôi khi đơn giản một chút sẽ tốt hơn.

Cô động viên bản thân mình như thế.

+++

Ngày hôm sau, vẫn là ngày nghỉ.

Trần Dật không quen ngủ nướng nên rời giường sớm, ra ngoài mua đồ ăn sáng.

Lúc đi ngang qua tầng tổng hợp, cô gặp chị Lý đồng nghiệp.

Sau khi bị thương, chị Lý tạm thời được điều chuyển từ phòng khám methadone sang phòng khám chữa bệnh bên khoa tổng hợp. Trần Dật có mua ít quà mang đến hỏi thăm. Mỗi lần chạm mặt, chị Lý đều sốt sắng báo cho Trần Dật biết, cảnh sát không tìm thấy Chu Phú Dũng, hẳn ta như thể đã bốc hơi khỏi trần gian. Chị dặn dò Trần Dật nhất định phải hết sức cẩn thận.

Nhưng gần một tuần nay, sắc mặt chị Lý dường như lạnh nhạt đi rất nhiều.

Mới đầu Trần Dật không hiểu nguyên nhân, sau nghe đồng nghiệp trong viện bàn tán về chuyện tình cảm của mình, cô mới hiểu ra vấn đề.

Chị Lý cũng nhìn thấy Trần Dật, không mặn không nhạt gật đầu chào rồi lảng đi.

Có nhiều lúc, chị ta càng nghĩ càng thấy âm ứ.

Cùng làm việc chung dưới một mái nhà, cùng đối mặt với sự trả thù mất trí của những kẻ nghiện thuốc. Vậy hà cớ gì, giữa người với người lại có sự khác biệt lớn đến như vậy?

Hàng ngày chị ta đi làm với tâm trạng nom nớp lo sợ, cẩn thận đề phòng, cuối cùng vẫn không tránh khỏi tai nạn. Trần Dật thì ngược lại, cô bình tĩnh đối mặt với những tên nghiện mất hết tính người mỗi khi lên cơn phát tác. Cô đi làm bình thường coi như không có chuyện gì xảy ra.

Mới đầu, chị ta còn khâm phục sự điềm tĩnh của Trần Dật, thầm nghĩ mình cần phải học tập cô ấy nhiều hơn. Thi thoảng gặp mặt còn nhắc nhở cô ấy chú ý an toàn.

Cho đến khi nghe từ miệng đồng nghiệp kể về chuyện tình cảm của cô ấy.

Chị ta rất có ấn tượng với Tiết Sơn. Thậm chí, chị ta nhớ mình đã từng khen ngợi Tiết Sơn trước mặt Trần Dật. Chị ta không thể ngờ rằng, Trần Dật và Tiết Sơn... lại yêu nhau.

Nghĩ vẩn trong lòng bỗng nhiên được tháo gỡ.

Trần Dật vì đâu mà bình tĩnh, vì đâu mà yên tâm như vậy? Cô ấy yên tâm như thế chẳng phải tin rằng mình đã có chỗ dựa vững chắc đấy ư? Chẳng phải mọi tên nghiện đều có một mạng lưới quan hệ bí mật chắc chắn đó sao? Có bạn trai là một kẻ nghiện, Trần Dật cần gì phải lo sợ?

Hóa ra là chị ta tự mình u mê, buồn lo vô cớ.

Trần Dật không nói gì, lẳng lặng đi lướt qua.

Gần trưa, Trần Dật đến bưu điện nhận thư hỏi âm của viện trưởng viện dưỡng lão Hữu An.

Năm ngoái, Trần Dật mới liên lạc với vị viện trưởng này, cô gửi thư, mua ít quà thăm hỏi.

Ông cụ đã hơn 70 tuổi, không biết dùng di động nên hai ông cháu đành sử dụng thư từ.

Trần Dật không ngờ, viện trưởng lại gửi cho cô hộp xúc xích và thịt xông khói tự làm to tướng như thế. Kèm theo đó là bức thư nói mong cô ở phương xa có thể cảm nhận được hương vị quê nhà.

Trần Dật vô cùng cảm động và luống cuống. Chiếc hộp to như vậy, mình cô không thể giải quyết hết nên đành tìm cách khác.

Cô ôm chiếc hộp vào hiệu sửa xe, Phương Thanh Dã chống nạng ra đón.

Anh ta là người nóng tính, luôn bức bối vì đùi bị bó thạch cao. Tuy kiểm tra cho thấy vết nứt xương đã liền nhưng chưa đến thời gian dự kiến, anh ta đã nóng vội tháo bó, giải phóng đôi chân.

Phương Thanh Dã vươn tay định đón chiếc hộp trong lòng Trần Dật nhưng cô đã gạt đi, bước thẳng vào bếp: “Anh Tiết Sơn đâu ạ?”.

Trần Dật không nghĩ anh không có ở đây. Sau khi đặt chiếc hộp xuống, cô đứng dậy phui bụi trên tay, nghe Phương Thanh Dã đứng sau đáp: “Lúc này còn ở đây, sau đột nhiên nói có việc gấp phải về nhà, giờ vẫn chưa thấy quay lại”.

Tuy nghi ngờ nhưng Trần Dật không hỏi kỹ, cô chỉ bảo: “Đồng Đồng cũng về cùng ạ?”.

Phương Thanh Dã gật đầu: “Đúng vậy, con bé đang ngồi vẽ tranh ở đây, cái cuốn mà cô mua cho nó ấy. Tiết Sơn đưa con bé về, tôi vừa mới gọi cho cậu ấy mà mãi không thấy nghe”.

Trần Dật đưa mắt nhìn đồ ăn chất đống trên bếp, cô im lặng sắp xếp gọn gàng, rửa sạch chiếc nồi đổ nước bắc lên bếp, đặt hai khúc xúc xích vào nấu rồi bảo Phương Thanh Dã: “Anh để ý chiếc nồi, tôi vào nhà tìm xem sao”.

Phương Thanh Dã chưa kịp phản ứng, Trần Dật đã dậm bước ra cửa.

Anh ta đứng nguyên một chỗ, quay đầu nhìn góc bếp sạch sẽ cùng nồi nước đun sôi bốc khói, bỗng giật mình phát hiện, trong lúc vô tình, bộ dạng của Trần Dật y hệt dáng dấp của một nữ chủ nhân. Còn anh ta, một tên cô độc vạn năm, thật đúng là một cái bóng đèn không lò.

Tương tượng như vậy xong, anh ta tự rửa, con mẹ nó chứ, mình đúng là...kê dư thừa.

+++

Một chiếc xe con màu bạc đỗ trước cửa nhà Tiết Sơn, cửa lớn đóng chặt, cả ngôi nhà rất yên tĩnh, đứng lặng lẽ dưới ánh mặt trời ôn hòa.

Trần Dật nhìn thoáng qua biển số xe, đưa tay gõ cửa.

Rất nhanh, bên trong truyền đến một giọng nói: “Ai đấy?”.

Cô thoáng ngạc nhiên, không phải giọng của Tiết Sơn.

Bước chân dần tới gần, chỉ nghe thấy ‘cạch cạch’, tiếng gõ khóa, sau đó, cánh cửa sắt ken kết mở ra, để lộ khoảng cách vừa đủ.

Mở cửa là một người đàn ông xa lạ, khoảng chừng hai mươi mấy tuổi, vóc dáng cao lớn, mặc bộ đồ thể thao màu xám.

Nhìn rõ người trước mặt, Trần Dật ngẩn ra, cảm thấy hơn quen nhưng nhất thời không nhớ đã gặp ở đâu.

Người đàn ông trẻ cũng ngạc nhiên, đang định mở miệng thì nghe thấy cô hỏi: “Tôi tìm Tiết Sơn, anh là...?”.

Anh ta im lặng mấy giây, nhanh chóng quan sát Trần Dật, không trả lời câu hỏi của cô, nghiêng người sang bên, nói: “Vào đi đã”.

Thoáng do dự, Trần Dật cất bước đi vào.

Chưa đi được hai bước, Đồng Đồng từ trong phòng chạy ra, chạy chậm tới trước mặt Trần Dật, cầm tay cô, dắt luôn vào trong phòng.

Trần Dật đi theo con bé vào nhà, trong phòng khách không một bóng người. Đồng Đồng kéo cô vào phòng mình, chỉ vào cuốn tranh vẽ Trần Dật mua cho, sắc mặt mừng rỡ và xúc động.

Trần Dật hiểu, con bé muốn biểu đạt niềm vui của mình.

Nhưng lúc này, cô không rảnh để bận tâm quá nhiều. Cô ngồi xổm xuống, vội hỏi con bé: “Bố cháu đâu? Anh ấy đâu rồi?”.

Con bé ngẫm nghĩ mấy giây, chỉ tay lên nóc nhà.

Trần Dật hỏi: “Trên tầng à?”.

Con bé gật đầu.

Thi thoảng Tiết Sơn bận việc cửa hàng, Trần Dật tới nhà trông nom Đồng Đồng nhưng số lần không nhiều, tính ra thì hôm nay là lần thứ tư cô bước vào đây.

Trong ấn tượng của cô, Tiết Sơn chưa bao giờ lên tầng và cũng chưa bao giờ bảo cô lên trên đó làm gì.

Khoảng không gian ấy giống như bị vứt bỏ, lặng lẽ niêm phong trong ký ức, một đoạn ký ức anh không bao giờ muốn nhắc tới.

Cho nên Trần Dật cảm thấy nghi hoặc, hỏi lại con bé: “Bố ở trên tầng một mình à?”.

Đồng Đồng lắc đầu.

“Cháu có biết chú đứng ngoài kia không?”.

Tiếp tục lắc đầu.

“Vậy cháu có biết người đang ở cùng với bố cháu trên tầng là ai không?”.

Vẫn lắc đầu.

Mỗi lúc một thêm nghi ngờ, nỗi bất an trong lòng dâng lên mạnh mẽ. Trần Dật vừa ra khỏi phòng liền đứng khựng lại, Tiết Sơn đang từ trên tầng đi xuống.

“Sao em tới đây?”. Tiết Sơn hỏi.

Trần Dật im lặng nhìn anh, không đáp.

Tiết Sơn đứng trước mặt Trần Dật, bất giác vẻ lo lắng chất chứa trong mắt cô, anh khẽ nắm tay, mỉm cười với cô: “Không sao đâu, hai người bạn tới đây chơi, trò chuyện một lát thôi”.

Trần Dật đang định lên tiếng, ánh mắt lướt qua đầu vai Tiết Sơn, trông thấy người xuất hiện trên cầu thang.

Kỷ niệm xưa cũ bỗng kéo tới, người trước mặt và người trong trí nhớ, hai hình ảnh dần dần trùng khớp.

Đã bao nhiêu năm rồi?

Cô thăm hỏi mình, bao nhiêu năm rồi cô chưa gặp lại ông?

Trong trí nhớ của cô, ông từng là một thanh niên trẻ dân tộc Di với nước da ngăm đen, một cánh sát đầy nhiệt huyết, một vị ân nhân, một trưởng bối thân thiện và tốt bụng.

Giờ đây vết thời gian đã vẽ tầng tầng lớp lớp lên người ông.

Lúc này, ông mặc chiếc áo sơ mi kẻ xanh xám, chiếc quần hiru nhân màu xanh đậm, vẻ nam tính không khác gì thời trẻ.

Ông không còn mạnh mẽ như trước, cơ thể dần mập ra, bụng hơi nhô lên, mái tóc sọc đen sọc trắng điểm hoa râm.

Có một thứ duy nhất không hề thay đổi, chính là ánh mắt của ông.

Vừa sắc bén, tàn nhẫn. Vừa lộ vẻ nhân từ hiền lương.

Tiết Sơn nghiêng người nhìn Trần Dật, thu toàn bộ biểu hiện của cô vào trong mắt, khẽ xiết lấy vai cô.

Ông lại gần, đứng trước mặt hai người, ánh mắt dần nhu hòa, chăm chú quan sát Trần Dật.

Ông nhấp máy môi, như muốn mở miệng. Bỗng nghe Trần Dật gọi: “Chú Cát Ngừ”.

+++

Đồng Đồng ngồi trước bàn học chăm chú vẽ tranh, Tiết Sơn đứng lặng lẽ sau lưng con bé, nhìn con bé một hồi. Ánh mắt không tự chủ xuyên qua tấm kính cửa sổ, nhìn bóng hai người đứng ngoài sân.

Họ đứng trước rặng tre rậm rạp, đưa lưng về phía căn phòng, giống như nhân vật trong tranh vẽ, hồi lâu không nhúc nhích.

Ánh nắng giữa trưa chói chang, chiếu sáng rặng tre khiến thân tre như được mạ một lớp sáng mềm mại, ấm áp.

Cát Gia nhìn chằm chằm vào rặng cây, nhớ trong khoảnh khắc nhỏ nhà Trần Dật cũng có một rặng tre như thế.

Ký ức ào ào kéo đến, khiến người ta khó lòng chống đỡ. Ông nghe người đứng bên hỏi: “Chú đạo này thế nào ạ?”.

Cát Gia lấy lại tinh thần, mỉm cười với Trần Dật: “Mỗi ngày chạy 10 cây số không thành vấn đề”.

Trần Dật nghe vậy cũng mỉm cười. Nụ cười tuy hờ hững nhưng niềm vui trong mắt là thật.

Một giây sau, Cát Gia lại nói: “Đó là bộ dạng mà chú tưởng tượng ra thôi”.

Chuyển hướng quá nhanh, Trần Dật không kịp phản ứng đánh cười khẽ, nghe ông nói tiếp: “Lớn tuổi rồi, sức chịu đựng không còn được như trước nữa. Mỗi lần về nhà, Thi Thi thường bắt chú ngủ sớm dậy sớm, không được uống rượu hút thuốc...”.

Thi Thi là nhũ danh của con gái Cát Gia. Con bé năm nay mười sáu tuổi, học trung học trên thành phố. Trong lúc nói chuyện, mỗi khi nhắc tới con bé, vẻ mặt Cát Gia lại tràn đầy hạnh phúc.

Trần Dật cũng vui thay ông, nói: “Chú khỏe mạnh, công việc thuận lợi chắc chắn là mong ước lớn nhất của cô và Thi Thi”.

Khỏe miệng Cát Gia giương lên: “Đúng là thế”.

Hai chú cháu nói chuyện một lúc, cho tới khi thanh niên trẻ đứng sau gọi một tiếng ‘Cát Gia’, cuộc trò chuyện mới kết thúc.

Cát Gia cùng thanh niên trẻ vào nhà, trao đổi gì đó còn Tiết Sơn thì đi ra.

Trần Dật vẫn đang ngó lăm lăm rặng tre, Tiết Sơn đến bên cạnh, cô chậm rãi xoay người, nhìn về phía anh.

“Anh cũng biết rồi hả?”. Cô khẽ hỏi.

“Ừ”. Anh gật đầu.

“Lúc nào?”.

Tiết Sơn đang muốn tìm từ ngữ để trả lời, Trần Dật bỗng nhoen cười: “Là hôm đó sao?”.

Không có thông tin rõ ràng, không nhắc đến ngày tháng năm nào, nhưng Tiết Sơn biết, cô cũng biết.

Tiết Sơn gật đầu, ánh mắt dịu dàng rơi xuống người cô.

Trên đời này, luôn có những người yêu nhau nhưng không đến được với nhau. Có những người hữu duyên vô phận, sống cô độc suốt quãng đời còn lại. Còn cô và anh, có thể gặp được nhau đã là một may mắn quá lớn.

Trong lúc họ lặng lẽ nhìn nhau, Cát Gia và thanh niên trẻ lại đi vào trong sân.

Trần Dật đưa mắt, trong ánh mắt đột nhiên toát lên vẻ sững sốt. Cô trông thấy Cát Gia cầm trong tay chiếc ví màu xám thẫm, chiếc ví này giống hệt chiếc ví mà cô bị đánh cắp ngày hôm qua.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Chiếc ví trở lại tay Trần Dật, tuy bên trong không có tiền nhưng vẫn còn giấy tờ quan trọng.

Về mặt của cô lúc nhận lại chiếc ví có thể nói là cảm rót khỏi hàm, tất nhiên, những thắc mắc trong lòng cũng dần dần dâng lên.

Làm thế nào mà Cát Gia lấy lại được chiếc ví cho mình? Ông ấy bắt được kẻ trộm rồi ư? Ông ấy là người bắt trộm hay cùng hội cùng thuyền với đám trộm cắp kia?

Trần Dật liếc nhìn Tiết Sơn. Hình như anh không hề nghi ngờ vì đã biết trước sự việc. Còn Cát Gia, sắc mặt ông lộ vẻ bình thản, tỏ ý không muốn giải thích nhiều.

Ánh mắt cô hướng sang thanh niên trẻ đứng cạnh Cát Gia.

Cảm giác ngờ ngợ lúc mới gặp dậy lên, một cái bóng mờ hồ dần hiển hiện rõ ràng.

Một lát sau, mọi nghi ngờ trong mắt cô tiêu tan.

Chàng trai này chính là vị khách trẻ ngồi phía trước bên trái cô trong chuyến xe ngày hôm qua.

Cát Gia biết điều cô đang nghĩ. Bây giờ, ông mới bắt đầu giới thiệu: “Cháu gái, đây là Tiểu Bạch, ví tiền của cháu là do cậu ấy lấy về đấy”.

Không hỏi chi tiết, Trần Dật vội vàng gửi lời cảm ơn.

Chàng trai tên Tiểu Bạch sắc mặt lãnh đạm, gật đầu với Trần Dật, xem như chào hỏi.

Cát Gia cười ha hả giải thích thay cậu ta: “Thằng bé Tiểu Bạch này không thích trò chuyện, không biết nói đùa, Sa Y bảo cậu ấy là người mặt lạnh”.

Nghe vậy, Trần Dật và Tiết Sơn cùng bật cười, thái độ của chàng trai mặt lạnh vẫn không chút cảm xúc, rất phù hợp với nhận xét của Sa Y.

Hàn huyền thêm mấy câu, Cát Gia chào từ biệt. Trước khi đi, Tiết Sơn gọi Đồng Đồng lại, Cát Gia ôm con bé một cách trìu mến, sờ đầu con bé, nói: “Mấy tháng không gặp, cháu đã cao như thế này rồi, nhanh thật đấy”.

Đương nhiên Đồng Đồng không quen kiểu vừa nói chuyện vừa ôm ấp của ông bác lạ hoắc, con bé rụt người né tránh, đưa mắt nhìn Tiết Sơn cầu cứu.

Tiết Sơn mỉm cười, gật đầu với Đồng Đồng. Con bé đành nhịn cảm giác khó chịu xuống. Khi Cát Gia vừa buông Đồng Đồng ra, con bé liền chui tọt trốn sau lưng Trần Dật.

Cát Gia không hề nổi cáu, nhìn con bé tin tưởng Trần Dật, trong lòng ông cảm thấy như được an ủi.

Sau khi trao đổi số điện thoại, Trần Dật tiễn Cát Gia ra ngoài.

Hai chú cháu đứng trước con suối nhỏ ở cửa lớn, nghe tiếng nước róc rách, đợi Tiểu Bạch quay xe.

Trong lúc chờ, Cát Gia nói với Trần Dật: “Biết chuyện cháu và A Sơn, chú thật sự rất bất ngờ. Nhưng hôm nay gặp hai cháu, chú không còn thấy ngạc

nhiên nữa”.

Có một số việc, lúc mới nghe thì cảm thấy quá đỗi bất ngờ. Xem xét kỹ càng, lại cảm thấy đúng là số mệnh sai khiến.

Nhìn dòng suối dưới chân, Trần Dật thì thầm: “Cháu cảm ơn chú”.

Cát Gia tiếp tục: “Cháu gái, chú nói thật. Cháu lựa chọn A Sơn, tương lai có thể sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Nhưng chú tin, các cháu là những người không dễ dàng cúi đầu khuất phục”.

Ông nói thêm: “Cháu rất thông minh, khám phá được nhiều chuyện nhưng không nói ra. Chú tin cháu sẽ xử lý tốt hết thảy mọi việc. Chú hy vọng, cháu và A Sơn đều có thể hạnh phúc”.

Trần Dật ngẩng đầu nhìn ông, thoáng giật mình, cảm giác ông giống như một người cha.

Cô mỉm cười, đáp: “Chúng cháu nhất định sẽ như vậy, cảm ơn chú nhiều”.

Nếu gặp gian khổ, chúng cháu sẽ kề vai sát cánh cùng tiến lên phía trước, chúng cháu nhất định sẽ có được tương lai thuộc về chúng cháu.

Cát Gia đi rồi, Tiết Sơn dẫn Đồng Đồng ra ngoài đứng cùng Trần Dật.

Phát giác bóng người đứng lặng bên cạnh, Trần Dật khẽ gọi anh: “Tiết Sơn”.

“Ừ”.

Ánh mắt cô nhìn ra xa, không biết đang nhìn bầu trời xanh bao la, hay nhìn cánh đồng lúa vàng, giọng điệu nhỏ nhẹ: “Anh vẫn làm cho Cát Gia à?”.

Bàn tay nắm lấy Đồng Đồng khẽ run lên, Tiết Sơn thì thầm: “...Không có”.

Trần Dật quay sang, lẳng lặng nhìn anh: “Thật chứ?”.

Đối mặt với cái nhìn của cô, ánh mắt anh không chút né tránh, gật đầu.

Im lặng, Trần Dật nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay kia của Đồng Đồng, cúi nhìn nụ cười trong sáng hồn nhiên của con bé.

Thực ra, trong lòng cô đang rất mâu thuẫn.

Rõ ràng, cô sẵn sàng chấp nhận tất cả những gì vốn là lựa chọn của anh. Nhưng sâu trong thâm tâm, cô lại không hề muốn anh đi theo “vùng nước đục” của Cát Gia.

Kiểm tìm một cuộc sống yên bình không dễ, nếu quả thật có bão tố, cô sẽ không sợ hãi. Cô chỉ có một mong muốn thầm kín, con bão đó hãy đến chậm một chút, hãy cho bọn cô có thêm thời gian để hưởng thụ, thế mà thôi.

+++

Sau đó vài hôm, Trần Dật cảm nhận rõ, công tác phòng chống ma túy trong thôn Nhã Lý không ngừng được tăng cường.

Trong các quán trà đầu đường, tiệm cơm nhỏ, khách sạn đều trở thành điểm điều tra của cảnh sát. Ngày nào cũng có vài cuộc kiểm tra đột kích, và quả nhiên, đã bắt được rất nhiều kẻ mua bán ma túy.

Thì ra, mấy hôm trước, Tiểu Bạch ngồi cùng cô trên xe khách là để theo dõi bọn sử dụng ma túy đồng thời là những tên trộm cắp chuyên nghiệp.

Điều này chứng minh cho suy nghĩ của Trần Dật từ trước tới nay – chỉ cần tồn tại quan hệ lợi ích, công tác phòng chống ma túy không phải ngày một ngày hai mà là cả một quá trình lâu dài, việc buôn bán ma túy sẽ luôn là một vòng tròn lặp đi lặp lại không có điểm dừng.

Điều đó dường như giải thích vì sao gần đây bệnh nhân điều trị bằng methadone lại giảm đáng kể.

Bởi vì trước kia, một số người không có khả năng mua ma túy để hút, hoặc không có nguồn để mua. Nhưng bây giờ đã có con đường mua mới. Điều này cũng có nghĩa, có một đợt ma túy mới đã xâm nhập vào thôn Nhã Lý, thậm chí thâm nhập vào các địa phương khác, duy trì một cách kín kẽ.

Cuối tháng tám, Trần Dật đến Trung tâm kiểm soát và ngăn ngừa bệnh tật thành phố để tham gia báo cáo công tác của ‘phòng khám trị liệu bằng methadone’, đồng thời đưa Đồng Đồng đi khám tâm lý định kỳ.

Bọn cô xuất phát cùng một lúc, dự tính quay về trước khi trời tối để Tiết Sơn uống thuốc.

Ở chỗ Đồng Đồng, mọi việc đều diễn ra suôn sẻ, chưa đến 3h chiều đã kết thúc. Rời khỏi trung tâm tư vấn, Tiết Sơn gửi tin nhắn cho Trần Dật hỏi thăm tiến triển của cô.

Lúc đó, Trần Dật đang ngồi nghiêm chỉnh trong đại sảnh phòng họp tiếp nhận lời khen ngợi của cấp trên.

Trong phạm vi quản lý, bao gồm các viện của thành phố và thị trấn, có tổng cộng 9 trung tâm điều trị methadone đã được mở ra.

Ngoại trừ trung tâm sức khỏe cộng đồng thôn Nhã Lý, hầu hết các phòng khám trị liệu khác đều có thái độ làm việc lười nhác, bệnh án không ghi chép theo yêu cầu, thông tin bệnh nhân không đầy đủ, bị lãnh đạo ra thông báo kiểm điểm.

Chấm dứt cuộc họp, Trần Dật thu thập túi văn kiện, vừa đi ra ngoài vừa nhắn tin trả lời.

Trong quá trình tiếp xúc, Trần Dật dần phát hiện, Tiết Sơn rất giống cô, không hiểu gì về xu hướng công nghệ. Cả hai đều không sử dụng phần mềm giao tiếp xã hội, liên lạc hàng ngày, nhờ toàn bộ vào tin nhắn.

Nhắn tin xong, Trần Dật nhanh chóng chạy ra công trường chờ xe buýt. Cô hẹn gặp Tiết Sơn ở bến.

Có mấy chiếc xe buýt đi đến, nhưng không có chiếc nào dừng tuyến. Trần Dật đành ra sát vỉa hè vẫy taxi. Cô đợi mãi vẫn không bắt được chiếc nào.

Trong lúc cô đang cầm điện thoại định nhắn tin cho Tiết Sơn thì một chiếc xe con màu đen chậm chậm dừng trước mặt Trần Dật. Cửa sổ xe quay xuống, bên trong một gương mặt hơi quen thò ra.

“Cô đang đợi xe à?”. Người đàn ông kéo cổ áo sơ mi màu đen, hỏi.

Trần Dật nhận ra anh ta, mỉm cười lịch sự: “Chào anh Hà”.

Hà Giang cười to: “Chào bác sĩ Trần, đằng trước đường Vinh Hoa đang bị kẹt xe, bắt xe lúc này hơi khó đấy. Cô định đi đâu, để tôi chờ đi?”.

Trần Dật hơi bất ngờ, không nghĩ sẽ chạm mặt anh ta. Thấy anh ta nhiệt tình như vậy, cô vô thức liếc mắt vào trong xe, không có ai khác, chỉ có mình anh ta.

Cô không thích đoán bừa thiện chí của người khác, liền nhã nhặn từ chối: “Tôi đến bến xe thôi, không cần phiền anh Hà đâu. Tôi sẽ chờ thêm một chút nữa, cảm ơn anh”.

Nghe cô nói, vẻ mặt Hà Giang dừng đọng: “Tôi có việc ở khách sạn Hải Luân ngay gần đó, vừa hay tiện đường, cô không cần phải khách sáo”.

Trần Dật có ấn tượng với khách sạn này, đây vốn là khách sạn nổi tiếng của thành phố, lại rất gần bến xe.

Người trên ghế lái vẫn đang đợi câu trả lời của cô, đột nhiên có hai cô gái trẻ bước nhanh tới, hỏi vội: “Anh tài, anh có đi đến công viên Thịnh Thành không? Chúng ta đi ghép xe được chứ?”. Nửa câu sau là nói với Trần Dật.

Hà Giang bật cười: “Bác sĩ Trần, cô không lên xe, mỹ nữ nhà người ta lại tưởng tôi là tài xế taxi”.

Nghe xong, hai cô gái trẻ cười lúng túng, vậy mà mới đầu còn tưởng có chiếc Audi chạy taxi, kết quả không phải. Hai cô gái vội nói ‘xin lỗi’, quay về trạm tiếp tục chờ xe.

Trần Dật đưa tay nhìn đồng hồ, bốn rưỡi chiều, cô đợi đã trọn nửa tiếng đồng hồ. Cô quay sang nhìn người trong xe: “Vậy làm phiền anh Hà rồi”.

Hà Giang nắm vô lăng bằng một tay, liếc nhìn đáng ngờ đoan chính của cô gái trẻ xinh đẹp trong bộ đồ đen trắng. Anh ta nhếch miệng cười, bộ dạng nghiêm trang lạnh lùng ấy, thật sự có chút thú vị.

Trần Dật hiếm khi chủ động mở miệng, ngược lại, Hà Giang thi thoảng nói vài câu với cô khiến quãng đường đi không đến nỗi quá buồn tẻ.

Trần Dật cúi đầu nhắn tin cho Tiết Sơn, chợt nghe Hà Giang hỏi: “Có ai đang chờ cô à?”.

Không hiểu sao anh ta lại biết, nhưng Trần Dật không phủ nhận, gật đầu: “Vâng”.

“Bạn trai?”. Hà Giang làm bộ tùy tiện hỏi.

“Vâng”. Trần Dật tiếp tục thản nhiên gật đầu.

Hà Giang nhếch miệng, chuyển chủ đề: “Bác sĩ Trần, cô nói xem có phải chúng ta bị tắc đường ám rồi không?”

Trần Dật thoáng ngạc nhiên, nghe anh ta tiếp tục giải thích: “Lần trước gặp cô, cô cũng vì tắc đường, không bắt được taxi”.

Nói chuyện với Trần Dật, giọng điệu của cô luôn mang vẻ hồ hững hờ xa cách. Trong mắt người cùng giới thì đó là một kiểu ‘lạnh lùng’. Nhưng đối với người khác phái, đương nhiên sẽ bị lý giải thành ‘muốn từ chối còn ra vẻ mời chào’.

Hà Giang không cảm thấy như vậy. Thậm chí anh ta còn nghĩ Trần Dật là một người nhàm chán, không phải là một cô gái nhỏ nhắn, hoạt bát, đáng yêu. Trong khoảnh khắc này, anh ta hết sức tò mò về người bạn trai trong truyền thuyết của Trần Dật.

Một bác sĩ cai nghiện, một kẻ nghiện ma túy, một sự kết hợp kỳ lạ, một sự kết hợp có cá tính.

Nửa giờ sau, bọn họ dừng trước bến xe khách. Trần Dật nói cảm ơn xong xuống xe. Hà Giang lái xe đi một đoạn rồi từ từ dừng lại, lẳng lặng nhìn cảnh ba người họ gặp nhau qua kính chiếu hậu.

Nụ cười trên khóe miệng dần phai. Anh ta nhếch môi, ánh mắt chăm chú quan sát bóng dáng thấp thoáng của người đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Chiếc xe khách gần hết chỗ, chỉ còn hàng ghế cuối cùng. Trần Dật ngồi ngay sát cửa sổ, Đồng Đồng len giữa cô và Tiết Sơn.

Chiếc xe nhanh chóng chuyển bánh, Trần Dật nghiêng người định thắt dây an toàn cho Đồng Đồng nhưng không tìm thấy sợi dây. Cô kiểm tra chỗ của mình, phát hiện chiếc dây an toàn vẫn dùng được, liền đổi vị trí cho con bé, chuyển sang ngồi bên Tiết Sơn.

Để phù hợp với cuộc họp hôm nay, cô đã mặc sơ mi trắng, chân váy đen, tóc buộc gọn gàng sau gáy. Làn da trắng nõn, mặc dù không trang điểm vẫn sáng rực rỡ, mang hương vị mềm mại và tươi mới.

Tiết Sơn không kiềm chế được quay sang nhìn Trần Dật, cảm thấy cô không giống như mọi khi. Không giống ở điểm gì thì anh chưa nhận ra. Chỉ biết, trông cô vô cùng xinh xắn.

Thấy anh nhìn mình, Trần Dật không mấy tự nhiên, quay sang hỏi: “Mặt em có gì ạ?”.

Tiết Sơn khẽ cười, duỗi tay nắm chặt tay cô. Mười ngón tay giao nhau, lòng bàn tay anh tuy thô ráp nhưng khô ráo và ấm áp mang lại cảm giác dễ chịu và an toàn.

Xe chạy băng băng trên đường, Đồng Đồng ngả vào lòng Trần Dật ngủ thiếp. Trong xe hơi nóng, trán con bé rịn một lớp mồ hôi mỏng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, rất đáng yêu.

Tiết Sơn xuống ngay trung tâm sức khỏe cộng đồng, anh chạy vội vào trong phòng khám để uống thuốc trước khi bác sĩ tan làm. Trần Dật và Đồng Đồng tiếp tục ngồi theo xe vào bến. Sau khi về cửa hàng, Trần Dật để Đồng Đồng chơi một mình, còn mình thì giúp Phương Thanh Dã nấu cơm tối.

Lúc Tiết Sơn uống thuốc xong đi về, trên chiếc bàn gấp bóng loáng đã bày ba món mặn một món canh nóng hôi hổi.

Anh vừa ngồi xuống bên cạnh Trần Dật liền phát hiện tư thế của cô không tự nhiên. Nhìn kỹ lần nữa, anh nhận ra, cô đang khur khur lấy tay che váy.

Bởi vì bàn ăn hơi thấp, chiếc váy lại hơi ngắn. Bất buộc Trần Dật phải liên tục giữ vạt váy.

Tiết Sơn buông bát đũa, đứng dậy vào phòng nhỏ lấy chiếc áo khoác đen của mình ra, đắp lên đùi Trần Dật.

Trần Dật ngược lên nhìn, anh đã ngồi xuống, khẽ mỉm cười, bảo: “Trông cơm canh ngon quá”.

Cơm nước xong xuôi gần 8 rưỡi. Nghi ngơi một chút, Tiết Sơn lái xe máy đưa Trần Dật về ký túc.

Thời tiết càng lúc càng chuyển lạnh. Vào ban đêm, gió rét phả vào mặt, kích thích toàn thân run rẩy.

Trần Dật mặc áo khoác của Tiết Sơn, vai rộng thùng thình, tay áo dài lướt thướt. Thấy Trần Dật không xắn tay áo lên để đội mũ bảo hiểm được, Tiết Sơn đi tới, lấy chiếc mũ trong tay cô, nhấc nài chụp lên đầu, cài chặt lại.

Trần Dật đứng im nhìn động tác của anh, cảm nhận từng đầu ngón tay thô ráp của anh cọ vào má mình, ánh mắt lưu luyến.

Cô mặc váy không tiện nên nghiêng người ngồi đằng sau, ôm chặt eo Tiết Sơn. Chiếc xe phóng vút trong gió đêm.

Xe dừng trước cổng viện, cả hai bước xuống. Tiết Sơn xoay người tháo mũ bảo hiểm cho Trần Dật, giúp cô sửa sang mái tóc bị gió làm rối, bàn tay không nở rời đi, nhẹ nhàng xoa đầu cô.

Giống như mọi khi, Tiết Sơn khóa xe, đưa cô vào.

Mở cửa nhà, Trần Dật kéo dây đèn. ‘Tách’ một tiếng, căn phòng tối om.

Cô thử lần nữa, không lên, đèn phòng bên cạnh vẫn sáng choang, xem ra không phải mất điện.

Tiết Sơn đứng ở cửa ra vào, nhìn căn phòng tối như hũ nút, hỏi: “Đèn hỏng hả em?”.

Trong bóng tối, Trần Dật đáp: “Vâng, hình như thế”.

Mở đèn pin điện thoại, cuối cùng trong phòng cũng có chút ánh sáng. Trần Dật quay sang bảo Tiết Sơn: “Không sao đâu, cứ để thế đi, mai em gọi người đến sửa”.

Biết Trần Dật mắc bệnh quáng gà nhẹ nên Tiết Sơn nghĩ để mai gọi thợ đến sửa xem ra không ổn. Không có điện, cô đi lại rất dễ bị ngã dập đầu.

Anh bước vào nhà, đứng dưới chiếc đèn huỳnh quang, dẫm lên ghế, gõ di động bắt đầu kiểm tra.

Trần Dật đứng dưới, nhanh tay giữ chiếc ghế gỗ lắc la lắc lư, khuyên anh: “Thôi anh đừng làm nữa, xuống đây đi, để ngày mai em nhờ thợ trong viện đến sửa”.

Tiết Sơn gỡ đuôi đèn, dựa vào ánh sáng điện thoại xem xét kỹ lưỡng. Một lát sau, anh cúi đầu nói với Trần Dật: “Chắc đèn bị cháy. Trong nhà có đồ dự phòng không em? Thay một cái là được thôi”.

Trần Dật lắc đầu: “Không có anh ạ”. Cô vội nhắc tiếp: “Anh xuống trước đi, cái ghế này không vững đâu, ngã bây giờ”.

Tiết Sơn nhảy xuống ghế, cầm chiếc đèn hỏng đứng ở cửa, dặn: “Em đứng đây nhé, anh đi mua một cái”.

Trần Dật gọi anh: “Tiết Sơn”.

Tiết Sơn dừng bước quay lại, thái độ cương quyết: “Anh lái xe ra ngoài đường xem có không. Em ở nhà đóng cửa lại, mua xong anh về”.

Quảng thời gian ở gần nhau, Tiết Sơn cư xử rất quan tâm và chu đáo, hầu hết là anh nghe lời Trần Dật, hiếm khi cố chấp như hôm nay.

Trần Dật định gọi Tiết Sơn, nhưng bóng anh đã khuất dạng.

Trong không gian nhỏ hẹp tối như mực, chỉ có vài ánh đèn le lói xuyên thủng màn đêm, mang tới nguồn sáng duy nhất.

Trần Dật tắt đèn pin điện thoại, ngồi một mình trong phòng, xung quanh mờ ảo, nhìn không rõ. Cô đưa tay xua xua trước mặt, không thấy gì.

Đêm nay trăng sáng, ánh trăng xuyên qua kính cửa sổ rơi vãi vào trong nhà. Ngồi một lúc lâu, cuối cùng Trần Dật cũng làm quen được với không gian u ám, đứng dậy vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Khi Tiết Sơn trở về, Trần Dật đang vắt khăn.

Nghe tiếng gõ cửa, cô vội ra mở. Tiết Sơn mang theo hơi lạnh vào nhà, ánh trăng bên ngoài so với bóng tối trong phòng, nhất thời giống như ảo giác ban ngày.

Thấy cô vẫn cầm khăn mặt trong tay, gò má dấp dính nước, Tiết Sơn thoáng trách cứ: “Tối om thế này em còn đi đâu thế”.

Đi đâu là đi đâu? Cô đi có mấy bước chân trong căn phòng hai mươi mét vuông thôi mà.

Thấy Tiết Sơn mua được đồ về, Trần Dật hơi ngạc nhiên: “Muộn vậy mà vẫn có cửa hàng mở cửa sao?”.

Tiết Sơn ngồi xổm xuống, vừa tháo chiếc bóng trong hộp bảo quản vừa trả lời: “Có nhà vẫn chưa đóng cửa”.

Sự thực là do anh khẳng khái đập cửa, kiên quyết gọi ông chủ ra bán hàng.

Đương nhiên Trần Dật không tin lắm nhưng cô không nói gì, cất khăn mặt ngồi xuống hỗ trợ.

Rất nhanh, căn phòng khôi phục lại nguồn sáng.

Ánh sáng trắng rực rỡ hắt xuống đỉnh đầu. Trần Dật nhất thời không quen, đưa tay che mắt một lát mới từ từ mở ra.

Tiết Sơn đứng dưới luồng sáng, lảng lảng nhìn cô, quan tâm hỏi han: “Có phải mua bóng đèn số oát lớn quá nên chói mắt không?”.

Trần Dật lắc đầu, se sẽ mỉm cười: “Không phải đâu anh, thế này tốt mà”.

Nhìn nhau một lát, Tiết Sơn nói: “Cả ngày mệt mỏi rồi, em nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai còn phải đi làm”.

Anh nhanh nhẹn cầm chiếc bóng cũ cất vào hộp đóng lại, định khi về sẽ vắt đi nhưng Trần Dật đứng sau gọi anh: “Tiết Sơn”.

Anh chưa kịp quay đầu, đã cảm nhận được một đôi tay nhỏ nhắn lạnh buốt vòng qua eo mình.

Trần Dật ôm anh từ phía sau, đầu nhẹ nhàng dán lên lưng anh, cảm nhận độ nóng của da thịt qua lớp vải.

Tiết Son buông đồ trong tay, chậm rãi quay người, cúi đầu nhìn ánh mắt lưu luyến của cô, nhẹ giọng hỏi; “Sao vậy em?”.

Cô vừa rửa mặt, làn da lộ dưới ánh đèn càng thêm trắng nõn, nơi da thịt non mềm có thể nhìn rõ những mạch máu xanh nhạt li ti.

Tiết Son bất động hồi lâu, không chờ câu trả lời, hai tay vòng qua cổ Trần Dật, cúi đầu nhẹ nhàng hôn xuống.

Trần Dật đặt tay lên vai anh, hai chân hơi nhón nhón.

Sự hồi đáp của cô giống như một chiếc chìa khóa, lập tức mở những khao khát bị đè nén trong lòng anh, sức lực trên bàn tay vô thức tăng thêm, hận không thể khóa chặt cô vào trong ngực.

--

--

--

Mọi cảm xúc đều trở nên trống rỗng. Giờ phút này, hai cơ thể giao hòa là kiểm chứng chân thật nhất.

Tình dục và tình yêu khiến người ta mê muội, không cách nào kiềm chế, bản năng muốn gần gũi, hòa hợp với đối phương thêm chút nữa.

+++

Trong phòng không bật đèn, ánh trăng mờ ảo xuyên qua tấm rèm trắng, chiếu ánh sáng xuống nền xi măng.

Trên cơ thể hai người đều đỏ mồ hôi. Trần Dật nằm nghiêng, còn Tiết Son ôm cô từ phía sau.

Anh kéo một góc chăn đắp lên người cô nhưng bị cô hất ra.

“Cẩn thận không cảm, em đắp vào đi”. Anh khẽ dụ dỗ.

“Em nóng”. Cô không còn sức lực để nói chuyện.

Hai người cứ trần trụi nằm ôm nhau như vậy.

Trong ánh sáng mờ mờ, Tiết Son vén mấy sợi tóc thấm ướt của Trần Dật ra sau tai, sờ vành tai nóng hổi của cô, ngón cái và ngón chỏ nhẹ nhàng ve vuốt.

Trần Dật miễn cưỡng né sang bên, từ từ nhắm hai mắt nghỉ ngơi: “Em hơi mệt”.

“Ừ, ngủ đi”. Anh thản nhiên đáp lời, tay vẫn tiếp tục.

Im lặng chốc lát.

“Mấy giờ rồi?”. Trần Dật hỏi.

“Không biết”.

“Anh không về à?”.

Tiết Son cúi đầu, khẽ ngậm vành tai cô, thì thầm: “Lát nữa”.

Hơi thở ấm áp xuyên qua khe hở sợi tóc, phả lên da đầu, cơ thể run rẩy như bị điện giật. Cô thở hắt ra: “Ngủ”.

Tiết Son nắm vai Trần Dật, xoay cô lại, đối diện với mình, giờ tay nâng khuôn mặt cô lên, lòng bàn tay lưu trên làn da trắng trẻo mịn màng của cô, không muốn rời đi.

Tay cô thuận thế đặt lên lưng anh, dịu dàng vuốt ve.

Dần thích ứng với ánh sáng trong bóng tối, anh chăm chú ngắm nhìn gương mặt đã khiến anh không thể kiềm chế được tình cảm. Lòng bàn tay lần lượt lướt qua mắt, lông mi, mũi, bờ môi...

Anh giữ gương mặt cô, cúi đầu xuống, hôn lên môi cô.

Nụ hôn này rất nhẹ, không chút nặng nề, giống như chuồn chuồn lướt nước.

Nhưng nụ hôn đó lại hết sức cần trọng, như thể nhận được quá nhiều sau khi mất đi, khiến người ta đau lòng, khiến người ta cảm động, cũng khiến cho người ta buồn man mác.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Láng máng nghe tiếng rèm cửa sột soạt, Phương Thanh Dã giật mình mở mắt, thở dài một cái, vận động khớp tay khớp chân, vẻ mặt mệt mỏi đứng dậy, chống nạng bước ra ngoài phòng.

Đèn trong cửa hàng chưa tắt, là Phương Thanh Dã để thế. Tiết Sơn rón rén đi tới, trông thấy Phương Thanh Dã đứng tựa cửa, anh dừng lại, hỏi: "Đánh thức cậu à?"

Phương Thanh Dã chăm chú quan sát anh, khoe miệng giương lên, biết rõ còn cố hỏi: "Xem ra thay bóng đèn cho bác sĩ Trần hơi lâu nhỉ?"

Thấy Tiết Sơn tiến Trần Dật mãi không về, Phương Thanh Dã đoán đã có chuyện hay ho xảy ra nên không gọi điện thúc giục. Ngược lại, là Tiết Sơn gọi cho anh ta trước. Nói đèn trong ký túc của Trần Dật bị hỏng, anh phải vào trong trấn mua chiếc bóng khác để thay cho cô, xong sẽ về.

Phương Thanh Dã hiểu ngay, vội bảo Tiết Sơn cứ từ từ, không nên nóng vội. Đồng Đồng ở đây đã có anh ta chăm sóc, cam đoan sẽ không xảy ra chuyện.

Nào ngờ, sửa cái gì mà sửa một phát đến tận 11 giờ mới về.

Tiết Sơn đi tới, sắc mặt vẫn hết sức thản nhiên, không hề lúng túng trước mấy câu chòng ghẹo của Phương Thanh Dã, chuyển hướng đề tài: "Đồng Đồng ngủ à?"

Phương Thanh Dã gật đầu: "Ngủ một lúc lâu rồi".

Con bé riu rít mắt, đợi bố không được, lăn ra ngủ luôn trong phòng nhỏ. Phương Thanh Dã lấy chiếc giường gấp dự phòng mua mấy hôm trước, kê bên cạnh nằm nghỉ ngơi.

Nói xong, Phương Thanh Dã nhướn mày nhìn Tiết Sơn, cười hết sức xấu xa: "A Sơn, tôi đột nhiên có cảm giác, phải chăng sắp được uống rượu mừng của cậu?"

Tiết Sơn hờ hững liếc qua, không trả lời.

Phương Thanh Dã vội bắt thời cơ: "Dù sao thì tôi cảm thấy tình cảm của cậu và Trần Dật rất tốt. Cô ấy và Đồng Đồng rất hợp nhau. Tóm lại, cả hai người rất xứng lứa vừa đôi, không kết hôn thì còn chờ gì nữa?"

Tiết Sơn nghe nhưng trầm mặc không nói.

Hai chữ kết hôn đối với anh, dường như vẫn còn khoảng cách quá xa.

Trước khi Phương Thanh Dã đề cập đến chuyện này, anh quả thực chưa bao giờ suy tính đến vấn đề đó. Hay nói một cách khác, chỉ cần bản thân chưa hoàn toàn từ bỏ mà tụy thì anh sẽ không bao giờ ảo vọng đến chuyện kết hôn, nhất là cùng với Trần Dật.

Thấy biểu hiện bất thường của Tiết Sơn, giọng điệu của Phương Thanh Dã mềm xuống, tình ý sâu xa: "A Sơn, nói thật nhé, với điều kiện như của bác sĩ Trần, số người theo đuổi chắc vợ được cả nắm. Cậu phải nghĩ cho kỹ vào, mầm non tốt như thế mà không nắm chặt lấy, về sau nhớ đâu..."

Anh ta nín thinh, không muốn mở miệng nhắc đến giả thiết khiến người ta không vui.

Anh ta chưa nói hết, nhưng Tiết Sơn đã hiểu.

Anh vốn tưởng rằng, cả đời này mình sẽ sống trong đồng bùn. Vì sự xuất hiện của Đồng Đồng, anh mới nhìn thấy mặt trời. Cũng vì sự xuất hiện của Trần Dật mà trái tim anh càng thêm khát khao hướng tới một tương lai tươi sáng.

Anh muốn mang đến cho họ một gia đình.

Cho nên bất luận thế nào, anh cũng sẽ không dễ dàng buông bỏ Trần Dật. Anh tự nói với mình. Mây phải cố gắng, cố gắng thật nhiều, dốc toàn bộ sức lực, không được để họ chịu khổ, không được để họ thất vọng.

Nhưng nếu như, ngày ấy thật sự xảy ra, liệu cô ấy có quyết định buông tay?

Tiết Sơn nghĩ, cho dù Trần Dật muốn làm gì đi nữa, anh cũng sẽ tôn trọng cô.

Vì Trần Dật vốn xứng đáng được yêu thương chiều chuộng bởi một người khác tốt hơn.

Đêm tối tĩnh lặng càng thêm dày đặc. Im lặng hồi lâu, Tiết Sơn nói: "Không còn sớm nữa, ngủ đi".

***

Ánh nắng chiếu vào phòng, Trần Dật tỉnh giấc trong ánh sáng êm dịu.

Cơ thể đau âm ỉ, bên gối dường như vẫn còn lưu mùi hương của Tiết Sơn, xua mãi không hết. Toàn thân không còn sức lực, cô từ từ đứng dậy, bắt đầu công việc của ngày mới.

Xế chiều, Tiết Sơn đến uống thuốc. Phòng khám methadone ngày hôm nay tiếp tổng cộng năm bệnh nhân. "Buồn bán" ảm đạm khiến tâm trạng bác sĩ càng thêm u ám.

Giữa giờ cơm chiều, Trần Dật cởi áo khoác trắng đi ra ngoài, thấy Tiết Sơn đứng chờ bên đường như mọi khi. Điểm khác biệt duy nhất chính là, trong tay anh hôm nay mang theo một chiếc cặp lồng giữ nhiệt vỏ bạc.

***

Trần Dật rửa tay trong nhà vệ sinh xong đi ra. Tiết Sơn nhắc từng tầng cặp lồng, sắp lần lượt lên bàn. Chắc sợ làm bẩn bàn, không biết anh tìm đâu tờ báo lót xuống dưới.

Trần Dật đi đến, nhìn thức ăn trên bàn: Có món khoai tây sợi trộn ớt ngâm, mộc nhĩ xào thịt và canh cải.

Mấy món ăn vô cùng đơn giản, bình thường nhưng dậy mùi khiến người ta chỉ muốn thưởng thức luôn.

Trần Dật mỉm cười với anh, ngồi xuống động đũa.

Cô nếm thử khoai tây sợi trước. Có chút mùi vị ớt ngâm, thơm giòn ngon miệng, khai vị rất tốt, cô gấp liền mấy đũa.

Tiết Sơn kéo chiếc ghế ngồi xuống cạnh Trần Dật, cứ như vậy nhìn cô ăn.

Nhìn một hồi, Trần Dật ngước lên, hỏi: "Nghĩ sao mà mang cơm cho em vậy?".

Tiết Sơn không chần chừ, trả lời ngay: "Đồ ăn bên ngoài không sạch sẽ".

Trần Dật cười: "Không sạch thì em cũng ăn bao lâu rồi. Trước kia sao không thấy anh nói thế".

Tiết Sơn nhìn Trần Dật, sợ cô hiểu lầm, vội giải thích: "Anh mua cặp lồng giữ nhiệt từ đầu tuần, nhưng mấy hôm vừa rồi bận quá, em lại nghỉ làm nên không...".

Trần Dật bật cười: "Anh nghiêm túc vậy làm gì".

Cô nói thêm: "Lần sau anh đừng làm nhiều món thế này, ăn không hết lãng phí".

Trần Dật chậm chậm nhai nuốt, mấy sợi tóc ngắn trên trán bỗng rớt xuống cả đám, chính cô không để ý đến. Tiết Sơn vươn tay vén ra sau tai giúp cô, giọng nhỏ nhẹ như trách cứ: "Tại em ăn ít quá".

Cô ăn xong, uống thêm chút nước canh, ngước mắt nhìn anh, thoáng mỉm cười, xúc động: "Tiết Sơn, sao em cảm thấy đôi lúc anh đối xử với em như một đứa con gái. Suốt ngày lo em ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, còn sợ em đi đường ban đêm gặp nguy hiểm".

Nói xong, cô tự thấy suy nghĩ của mình hơi buồn cười, nhin không được cười khẽ một tiếng.

Tiết Sơn im lặng nhìn cô, khóe môi giương cao.

Ăn cơm xong, di động Tiết Sơn vang lên. Nét mặt anh sau khi nhìn số điện thoại dần dần lạnh đi.

Trần Dật phát giác được, thăm quan sát phản ứng của anh.

Tiết Sơn cầm di động ra ngoài nghe, Trần Dật thu dọn đồ ăn, mang ra vòi nước trước cửa để rửa.

Tiếng nước chảy rào rào, ở khoảng rừng nhỏ cách đó không xa, Tiết Sơn đứng thẳng, đưa lưng về phía cô, chăm chú nghe điện thoại, sắc mặt nghiêm túc.

Mỗi lần liên quan tới Cát Gia, anh đều thế.

Bên cạnh, tiếng động cửa truyền tới. Trần Dật quay đầu nhìn, là đồng nghiệp hàng xóm tan làm về ký túc, đang cầm chìa khóa mở cửa, thi thoảng quan

sát Tiết Sơn.

Bất ngờ bất gặp ánh mắt của Trần Dật, hàng xóm không mặn không nhạt mỉm cười. Trần Dật gật đầu, hai người xem như chào hỏi.

Rửa xong bình giữ nhiệt, Tiết Sơn cũng đã quay lại. Anh vừa vào cửa liền đụng phải cái nhìn của Trần Dật.

Tiết Sơn đi đến trước mặt Trần Dật, nắm tay cô đặt vào trong lòng bàn tay dày rộng của mình.

"Sao rồi?". Cô không nhìn được, khẽ hỏi: "Anh vẫn làm việc giúp Cát Gia đúng không?".

Mây đúng là lạ, ngoài miệng thì nói sẵn sàng hiểu và tiếp nhận nhưng trong lòng lại luôn có một cái nút, nổi lo lắng không ngừng dâng lên, không cách nào tiêu tan.

"Tiết Sơn". Cô gọi anh, giọng nhẹ nhàng: "Em không muốn anh làm chuyện nguy hiểm".

Trần Dật muốn, cô nên cố chấp một chút, ích kỷ một chút, buộc chặt người đàn ông này bên mình, đừng để anh ấy gặp trắc trở, đưa thân vào chốn hiểm nguy.

Tiết Sơn nhìn cô, trái tim như bị một chiếc kim mỏng đâm thủng, đau buốt.

"Em phải tin anh, Trần Dật, em phải tin anh. Anh thật sự không làm, cũng không đụng vào thứ đó nữa".

Như cam đoan, như hứa hẹn.

Tâm trạng thoáng chốc trở nên thoải mái, nhưng Trần Dật không sao thấy vui được nữa.

Im lặng một lát, cô bỗng nhiên gỡ bỏ hết giận dữ, lúng túng xin lỗi: "Em xin lỗi".

Tiết Sơn ngạc nhiên: "...Xin lỗi?". Rõ ràng cô không làm gì sai mà.

Trần Dật lặng lẽ nhìn anh: "Tại em hơi lo lắng".

Cô thờ hất ra, nói tiếp: "Em đã lên kế hoạch thật hoàn hảo cho hai chúng ta. Cho dù vất vả thế nào đi chăng nữa em cũng không sợ. Em chỉ sợ một điều, sau khi có được mọi thứ, anh lại không có ở đây".

Ánh mắt cô không đi chuyển, nói khẽ: "Anh hiểu không?".

Hiểu, sao không hiểu chứ?

Anh sống ba mươi hai năm trên đời, trước khi gặp Trần Dật, dường như mọi thứ đều là sống vì người khác.

Ngày bé ham chơi là để đền bù khiếm khuyết của Tiết Hải. Sau khi trưởng thành thì nhập ngũ, là vì hoàn thành ước nguyện của Tiết Hải. Thậm chí, trong quân đội, anh có nhiều cơ hội thăng cấp nhưng bắt buộc phải xuất ngũ trở về, cũng là để kiếm tiền mua nhà cho Tiết Hải lấy vợ.

Chuyện quyết định cai nghiện, cũng là vì Đồng Đồng, không phải vì anh.

Tất nhiên, chưa có một ai hỏi anh rằng: "Tiết Sơn, cậu muốn làm gì nhất? Mong muốn của cậu là gì?".

Giờ đây, rốt cuộc anh cũng đã có thể sống vì mình, vì tương lai của anh và Trần Dật, không chút nuối tiếc, dốc sức đoạt lấy dù chỉ một lần.

Anh làm thế nào để chọn cùng một con đường đi đây?

Thời gian im lặng trôi qua, hai người nhìn nhau thật lâu, Tiết Sơn gật đầu: "Anh hiểu, anh hiểu hết, Trần Dật".

Anh ôm cô vào trong lòng, muốn cố gắng mang tới cho cô mọi thứ. Nhưng thật khéo, anh lại không thể cho cô bất cứ thứ gì.

Đặt cảm lên hõm vai anh, Trần Dật nói: "Tiết Sơn, em phải đi làm".

Anh buông cô ra, nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng.

"Trần Dật".

"Dạ?".

"Em muốn kết hôn chưa?".

Trần Dật sững sờ, ánh mắt điềm tĩnh, hỏi: "Tiết Sơn, anh đang cầu hôn đây à?".

Câu nói thốt ra trong lúc vô thức, nôn nóng, dĩ nhiên khiến đối phương "hiểu lầm".

Tiết Sơn muốn giải thích nhưng chưa kịp lên tiếng thì Trần Dật đã nói: "Nếu kết hôn với anh thì em đồng ý".

Tim đập chậm mất một nhịp, Tiết Sơn ngừng thở.

Bóng dáng Trần Dật lúc mờ, lúc tỏ, giọng cô như vang lên từ chân trời rất xa, hoặc từ đáy lòng truyền đến.

Trần Dật nói: "Em đồng ý, nhưng không phải lúc này".

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Hôm sau là chủ nhật, Trần Dật vốn phải đi làm nhưng lo Phương Thanh Dã một mình vừa bận việc vừa phải trông nom Đồng Đồng nên cô đổi ca cho đồng nghiệp, chưa đến 8 giờ đã đi mua đồ ăn sáng mang tới thôn Bắc Sơn.

Tối hôm trước Đồng Đồng ngủ muộn nên dậy trễ, Tiết Sơn phải vào phòng dỗ con bé rồi giường. Nghe tiếng động ngoài cửa, anh vươn người nhìn qua cửa sổ, thấy Trần Dật đang bước vào sân.

Sau lần Cát Gia tới, anh đã đưa chìa khóa dự phòng cho cô.

Trần Dật đặt túi đồ ăn sáng xuống rồi đi vào phòng Đồng Đồng, cô thấy Tiết Sơn đang nhét chiếc áo mỏng màu hồng nhạt qua đầu con bé.

Con bé vẫn mắt nhắm mắt mở, toàn thân mềm nhũn dựa vào người Tiết Sơn, dáng điệu chưa tỉnh ngủ.

Trần Dật mỉm cười, bảo Tiết Sơn: "Anh cứ để con bé ngủ thêm một lát nữa đi. Em ngồi đây trông".

Tiết Sơn lắc đầu: "Không được để con bé có thói quen ngủ nướng". Nói xong, anh tiếp tục mặc quần áo cho con bé.

Dạo gần đây Trần Dật phát hiện thêm một vài điểm. Về bề ngoài của Tiết Sơn nhìn tưởng điềm đạm, bình tĩnh. Nhưng tính cách bên trong thực ra rất cố chấp và bảo thủ.

Trong cuộc sống, anh cũng không phải là kiểu đàn ông lười thôi, ngang ngạnh. Có lẽ do từng rèn giũa trong quân đội nên về phương diện nhà cửa anh tương đối chăm chút. Thậm chí đến ký túc của Trần Dật, anh thường xuyên giúp cô dọn dẹp xong mới rời đi.

Trần Dật đi tới nắm chặt tay anh, nửa khuyên nửa dọa: "Một hai lần như vậy không sao. Trái lại, nếu trẻ con ngủ không đủ giấc, sản sinh không đủ chất kích thích trong cơ thể, sẽ trở thành thói quen xấu, dễ không cao lớn được".

Tiết Sơn thoáng ngạc nhiên, nhìn Trần Dật có vẻ tin tưởng.

Trần Dật nhoen cười, lấy bộ quần áo trong tay Tiết Sơn, đặt Đồng Đồng ngã chồm chồm xuống giường, khẽ hỏi anh: "Trước ở trong quân đội, anh phải dậy sớm lắm à?".

Tiết Sơn thỏa hiệp, cúi người dèm góc chăn cho con bé, theo câu hỏi của Trần Dật, những năm tháng đã qua dần hiện ra trước mắt.

Anh gật đầu: "Sáu giờ đã phải rời giường luyện tập rồi".

Sau đó là dọn dẹp phòng, ăn sáng, huấn luyện các kiểu.

Hai người ra phòng ngoài, Trần Dật hiếu kỳ hỏi: "Luyện tập gì ạ?".

"Đa số là chạy mang vác nặng".

"Chạy xa không ạ?".

"Khoảng ba đến năm cây, bảy tám cây số cũng có".

Trần Dật quay sang nhìn anh, giọng điệu pha chút trêu chọc: "Sau này anh sẽ không huấn luyện Đồng Đồng như thế chứ?".

Tiết Sơn bị trêu, bật cười: "Con gái liễu yếu đào tơ không huấn luyện như thế được".

"Con trai thì được à?".

"Cũng không phải".

"Vậy huấn luyện như thế nào?".

Tiết Sơn bị hỏi nhất thời không biết trả lời sao, chỉ cười đáp: "Phải xem tình hình sau này thế nào đã".

Xem tình hình sau này? Câu nói ấy khiến tai Trần Dật đột nhiên nóng bừng lên.

Dừng chủ đề đó lại, hai người đến bên bàn bắt đầu ăn sáng.

Sáng sớm đầu thu, ánh nắng ôn hòa chiếu xuống mảnh sân nhỏ. Không biết có chú mèo hoang từ đâu tới, nhảy phắt từ trên tường xuống, ngã dúi vào trong rặng tre.

Trần Dật bật cười thành tiếng, Tiết Sơn ngược mắt nhìn cô, hỏi: "Em cười gì vậy?".

Cô đưa tay chỉ ra ngoài, giọng điệu pha chút nghịch ngợm: "Một chú mèo ngốc nghếch".

Chú mèo hoang lông xám lốm đốm chui ra khỏi rặng tre, bình tĩnh liếc nhìn hai người trong phòng, ngẩng cao đầu rời đi.

Nhìn bóng lưng con mèo, một hình ảnh trong quá khứ bỗng vọt ra khỏi đầu Trần Dật.

Cũng có một chú mèo hoang như thế này, đã bỏ đi không quay trở lại.

Cô không giống những đứa trẻ bình thường khác. Từ nhỏ đã không yêu thích động vật. Nhưng mỗi lần nhìn thấy chú mèo ấy, cô vẫn kiên nhẫn tìm đồ ăn cho nó.

Tiết Sơn đang húp cháo, chợt nghe Trần Dật nói: "Sau một khoảng thời gian nữa, anh cùng về quê giúp em một việc nhé".

Anh ngạc nhiên, dò hỏi: "Úy Sơn?".

Trần Dật gật đầu giải thích: "Ngôi nhà cũ ở Úy Sơn bỏ không. Vì xảy ra án mạng nên không ai muốn mua".

Động tác húp cháo dần chậm lại, Tiết Sơn ngược lên nhìn Trần Dật. Mỗi khi nhắc đến chuyện này, giọng điệu của cô vẫn luôn bình thản, như thể mọi chuyện phát sinh từ kiếp trước.

Trần Dật tiếp tục: "Bữa trước bí thư thôn liên lạc với em, có một gia đình di dân đến không ngại chuyện đó, đồng ý mua mảnh đất ấy để xây nhà nhưng giá cả tương đối thấp. Em nghĩ hay là cứ bán đi. Tương lai em cũng không muốn quay trở về nữa, giữ lại cũng không để làm gì".

Nghe xong, Tiết Sơn gật đầu; "Được, anh sẽ đi cùng em".

Câu chuyện chưa kết thúc ở đây.

Trần Dật nói thêm: "Hợp đồng làm việc em ký với thôn Nhã Lý là tám năm. Năm nay là năm thứ ba, phải mất mấy năm nữa mới đạt được yêu cầu vào bệnh viện Tam Giáp của thành phố tham gia nghiên cứu đào tạo chuẩn. Cho nên trong lúc đợi đến hạn hợp đồng, em sẽ cố gắng tìm việc trong thành phố".

Tiết Sơn không ngờ cô lại kể kế hoạch nghề nghiệp của mình cho anh nghe. Tiết Sơn phản ứng chậm nửa nhịp, hỏi: "Em muốn đổi việc à?".

Trần Dật lắc đầu: "Thực ra em rất thích công việc hiện tại, cũng không muốn đổi. Chúng ta có thể sinh sống và làm việc ở nông thôn, nhưng Đồng Đồng thì sao? Tương lai của con bé có thể tiếp nhận nền giáo dục tốt hơn. Em nghĩ vẫn nên tìm việc trong thành phố".

Cô không để tâm đến sắc mặt như đang ngầy ra của Tiết Sơn, tiếp tục nói: "Em làm việc mấy năm nay, tuy tiền lương không cao lắm nhưng bình thường chi tiêu không nhiều, có thể dành được một ít. Nếu cộng thêm tiền bán ngôi nhà cũ, tiền đặt cọc mua nhà chắc không thành vấn đề. Nhưng tương lai tiêu xài sẽ nhiều nên em nghĩ cần phải trao đổi thêm với anh".

Tiết Sơn hoàn toàn gặt mình.

Mỗi giây mỗi phút, anh luôn muốn đối xử tốt, bảo vệ chăm sóc con bé cả đời. Anh cũng từng lo lắng làm thế nào để con bé có thể thuận lợi bước chân vào một ngôi trường thật tốt.

Nhưng anh chưa bao giờ cân nhắc tới thay đổi môi trường giáo dục theo như lời Trần Dật nói.

Trần Dật lẳng lặng nhìn anh: "Em không muốn gây áp lực cho anh. Tiết Sơn, chỉ là em nghĩ, nếu chúng ta quyết định sống cùng nhau thì nên nhìn về phía trước, tiến lên phía trước, để cuộc sống sau này trở nên dễ dàng hơn".

Cô đã suy nghĩ xong hết tất cả, giờ chỉ muốn thuyết phục anh đồng ý.

"Em không có yêu cầu gì lớn. Em chỉ hy vọng, khi anh quyết định làm gì, nên nghĩ cho Đồng Đồng, suy nghĩ cho chúng ta một chút. Hãy đảm bảo mình được bình an và mạnh khỏe, được không anh?"

Nói nhiều như vậy, thực ra trong lòng cô vẫn còn cảm giác lo sợ. Lo sợ sóng êm biển lặng trước mặt, cuối cùng sẽ bị phá vỡ vào một ngày nào đó.

Nhiệt độ dần tăng, ánh nắng trong phòng càng thêm sáng sủa dịu dàng.

Im lặng một lúc lâu, bao lời muốn nói trong lòng anh, rốt cuộc chỉ ngưng kết trong một câu: "Được, anh đồng ý".

***

Trong văn phòng của Cát Gia, trên bàn làm việc, trước mặt Tiết Sơn đặt mấy tấm ảnh chụp bảy tám người đàn ông.

Có tấm chụp cận mặt, có tấm chụp toàn thân, có tấm chụp người chết, cũng có tấm là chụp lên.

Căn phòng cũ kỹ chật hẹp, cửa sổ đóng chặt, toàn bộ ánh sáng đều bị ngăn bên ngoài, chỉ có ánh sáng rực rỡ đổ xuống từ chiếc bóng đèn tiết kiệm năng lượng trên trần nhà.

Cát Gia ngồi đối diện Tiết Sơn, rít một hơi thuốc, chậm rãi nhả khói: "Có biết chúng không?"

Tiết Sơn quan sát từng đặc điểm trên tấm ảnh, trong đầu không ngừng suy ngẫm.

Anh lắc đầu: "Không biết".

Cát Gia gảy tàn thuốc, nói: "Tôi nhận được tin, một trong số bọn chúng có liên quan mật thiết đến vụ án năm trước".

Tiết Sơn hỏi: "Kẻ đó còn sống?"

Cát Gia lắc đầu: "Tôi không rõ, nên bảo cậu đến nhận dạng".

Có lẽ do đã lâu không liên lạc với những người này nên Tiết Sơn cảm thấy Cát Gia đang chuyện bé xé ra to.

"Thời điểm xảy ra vụ nổ, đã có kẻ trốn thoát?". Anh bình tĩnh dò hỏi.

Cát Gia đáp: "Rất khó nói, đám thuộc hạ của Trịnh Hoành, căn bản không chết thì cũng bị thương. Chúng đều đã bị ta tóm hết".

Ông thả chậm tốc độ: "Nhưng vẫn còn một tên, chúng tôi không chắc lắm".

Kẻ này Cát Gia chưa từng gặp nên muốn dựa vào Tiết Sơn để nhận người.

Suy nghĩ một lát, Tiết Sơn thấp giọng hỏi: "Sơn Ứng?"

Cát Gia gật đầu.

Tiết Sơn chỉ tay vào mấy tấm ảnh: "Ở đây không có hắn".

Anh bổ sung thêm: "Lúc ấy, tôi có theo Trịnh Hoành ra bến tàu để giao dịch, thời điểm vụ nổ xảy ra, hắn chắc chắn đang ở trong tòa nhà".

Điều thuốc bị nhấn vào trong gạt tàn, phát ra tiếng "xèo xèo".

Cát Gia nhìn Tiết Sơn, hỏi: "Trong quá trình tiếp xúc với Sơn Ứng, cậu có phát hiện ra chút ít hành động khác thường nào của hắn không?"

Tiết Sơn cảm thấy nghi hoặc.

Người có biệt danh là "Sơn Ứng", tên thật Dương Lạc Bình, là gián điệp được cảnh sát chống ma túy biên giới Phương An cài cắm bên cạnh tên buôn ma túy Trịnh Hoành. Hắn ta giống như anh, mang thân phận cảnh sát đặc biệt, tức "cảnh sát ngầm".

Cách tổ chức thì không giống, nhưng nhiệm vụ giống nhau, sau khi tình cờ biết thân phận của đối phương, thỉnh thoảng họ sẽ gặp mặt, trao đổi một vài tin tức mà không đi ngược với tổ chức của nhau.

"Liệu có phải đã được cảnh sát biên phòng giải cứu?". Tiết Sơn đặt câu hỏi.

Lặng im một lát, Cát Gia khẽ lắc đầu: "Có một số việc, tổ chức giữ bí mật kỷ luật, cho dù là bạn đồng hành chiến đấu cũng không được phép trao đổi".

Tiết Sơn nhin không được hỏi: "Vậy ông tìm hiểu Sơn Ứng là vì..."

Cát Gia mỉm cười, không trả lời.

Tiết Sơn biết mình không được phép hỏi quá nhiều nên không tiếp tục hỏi nữa. Anh chỉ nói: "Hỏi ấy tôi không tiếp xúc nhiều với hân. Chỉ cảm thấy hân ta bề ngoài thì cà lơ phất phơ, miệng lưỡi trơn tru. Nhưng thực ra tâm tư lại kín đáo, làm việc rất thận trọng".

Cát Gia lắng nghe, thi thoảng gật đầu.

"Hân ta đối với vấn đề tiền bạc như thế nào?"

Thoảng nhớ lại, Tiết Sơn đáp: "Hân từng lén lút nuốt một ít tiền hàng của Trịnh Hoàn".

"Sau đó thì sao?". Cát Gia truy vấn.

"Trịnh Hoàn không phát hiện ra". Tiết Sơn trả lời.

Nét mặt Cát Gia dần buồn lòng, xem ra trong lòng đã có ý tưởng.

"Tốt, tôi hiểu rồi".

***

Ăn trưa xong, Trần Dật dẫn Đồng Đồng về viện. Lúc đi trên đường, bắt gặp một chiếc ô tô màu vàng chạy lướt qua rồi dừng lại.

Nhìn thấy hai cô cháu, hai người trong xe bước nhanh xuống.

Nhìn đôi trai xinh gái đẹp đứng nép vào nhau, Trần Dật không tự chủ giương cao khóe môi.

Dư Sanh Sanh thấy Trần Dật nắm tay Đồng Đồng, liền tức giận "ôi" một tiếng: "Một tháng không gặp, cậu bắt đầu làm bảo mẫu rồi đấy à?".

Giọng điệu không thoải mái cho lắm nhưng Trần Dật biết rõ cô nàng chỉ giỏi khẩu xà tâm Phật. Cô không so đo, cố ý bỏ qua, chào hỏi người đàn ông đứng bên: "Đã lâu không gặp".

Chu Tử Xuyên mỉm cười: "Đúng là lâu rồi không gặp, Trần Dật".

Lần này, bọn họ tới đây là để đưa thiệp cưới cho Trần Dật.

Dư Sanh Sanh nghe lời khuyên của Trần Dật, sau khi trở về, bình tĩnh thưa chuyện với bố mẹ. Rồi tìm Chu Tử Xuyên thảo luận, cuối cùng, cô quyết định giữ đứa bé lại.

Chính vì thế mà hôn lễ không thể dời đến Tết theo như kế hoạch ban đầu.

Sau khi bàn bạc, hai nhà quyết định tổ chức hôn lễ sớm, tìm người xem ngày, xác định thời điểm chính xác là ngày 25 tháng 9.

Bởi vì thời gian gấp rút, chưa tới hai tháng, định ngày xong, quan trọng nhất chính là đặt khách sạn.

Hơn nửa tháng bận rộn, cuối cùng cũng sắp xếp xong mọi thứ, Dư Sanh Sanh và Chu Tử Xuyên bắt đầu đi phát thiệp cưới.

Dư Sanh Sanh gọi điện thông báo cho Trần Dật biết trước. Cô yêu cầu Trần Dật phải đến dự đám cưới với thân phận phụ dâu. Như vậy chưa đủ, cô còn kéo Chu Tử Xuyên đích thân tới đây đưa thiệp mời cho Trần Dật.

Cầm tấm thiệp cưới màu đỏ tươi trong tay, Trần Dật thật sự cảm thấy hạnh phúc thay cho Dư Sanh Sanh.

Đồng Đồng tò mò nhìn chiếc "thẻ đỏ". Trần Dật mỉm cười, nhét tấm thiệp vào tay con bé, dịu dàng nói: "Đây là thiệp cưới của cô và chú xinh đẹp này, cháu xem có đẹp không nhé?".

Con bé gật mạnh đầu.

Dư Sanh Sanh bị chọc cười, vén vạt áo dài ngồi xổm xuống, nắm chặt tay Đồng Đồng, hỏi: "Là tấm thiệp đẹp hay cô đẹp hả?".

Con bé nhìn tấm thiệp trong tay, lại nhìn gương mặt cười dịu dàng phía trước, chăm chú suy ngẫm, đưa ngón tay chỉ vào Dư Sanh Sanh.

Dư Sanh Sanh hớn hờ, xoa đầu con bé: "Cô rất thích những đứa bé ngoan và thật thà như cháu".

Nói xong, Dư Sanh Sanh bỗng thẳng thốt kêu lên: "Đúng rồi Chu Tử Xuyên! Chẳng phải chúng ta đang tìm hoa đồng (1) sao? Một cô dâu xinh đẹp như em thì phải có một tiểu hoa đồng đáng yêu như thế này chứ?".

Chu Tử Xuyên cười cười không phản đối.

Nhưng Trần Dật cảm thấy hơi lo lắng: "Sanh Sanh, mình thấy..."

Dur Sanh Sanh đứng lên, cắt ngang lời cô: "Mình muốn Đồng Đồng làm tiểu hoa đồng cho mình. Cậu còn chưa làm mẹ của nó đâu nên đừng bảo là không nữa nhé".

Trần Dật lắc đầu: "Không phải không nữa. Ý mình là, có lẽ phải hỏi qua ý kiến của bố nó".

"Hỏi thì hỏi". Dur Sanh Sanh lờm lờm cô: "Vừa hay mình đang muốn tìm gặp mời hai người ăn cơm. Để xem xem rốt cuộc gã đàn ông lừa được Vu Đầu của chúng ta là thần thánh phương nào".

Chu Tử Xuyên mang theo máy tính ngồi sửa sang tài liệu trong ô tô. Còn ba người kia quay về ký túc của Trần Dật nghỉ ngơi chốc lát.

Đồng Đồng lên giường ngủ, Trần Dật và Dur Sanh Sanh ngồi ở cửa nhỏ giọng buồn chuyện.

Sau chuyện không vui lần trước, tuy bọn cô gọi điện cho nhau mấy lần nhưng Dur Sanh Sanh vẫn cảm thấy không mấy tự nhiên, muốn tìm cơ hội đánh cho Trần Dật một trận, khiến cô ấy tỉnh ngộ, không bị mê muội nữa.

Nhưng hôm nay, sau khi gặp mặt cô ấy, cô lại cảm thấy Trần Dật dường như không còn giống như trước kia. Khác biệt chỗ nào thì cô chưa nhận ra, nhưng rõ ràng cô cảm nhận được, cô ấy vui vẻ hơn trước rất nhiều.

Trần Dật thường xuyên mỉm cười, nụ cười bình tĩnh và nhẹ nhàng. Mỗi lần nhắc đến Tiết Sơn, nụ cười ấy càng thêm sâu, nhiều đến mức bản thân cô ấy cũng không biết. Còn với Dur Sanh Sanh thì xa cách như thể đứt thức ăn cho chó.

Những suy nghĩ được sắp đặt trước ở nhà, vất vả lắm mới nảy ra, giờ phút này đối mặt với Trần Dật, Dur Sanh Sanh không thốt nổi một lời.

Bọn cô nói nhiều chuyện liên quan đến hôn lễ. Dur Sanh Sanh đề xuất một công ty chuyên tổ chức tiệc cưới, bảo Trần Dật tham khảo xem sao. Câu qua câu lại, thời gian trôi ra rất nhanh.

Gần 5 giờ, Tiết Sơn vẫn chưa đến, Trần Dật gọi mấy cuộc nhưng không ai nghe. Cô lo lắng nhắn tin cho anh, bảo anh phải gọi lại ngay cho cô.

Dur Sanh Sanh không biết anh làm gì, Trần Dật chỉ nói anh có việc phải ra ngoài, buổi chiều sẽ về. Hai người đợi một phát đến tận 6 giờ vẫn không thấy bóng dáng anh đâu. Dur Sanh Sanh nổi nóng truy vấn Trần Dật.

Trong lòng như bị người ta đặt một tảng đá, càng lúc càng nặng, chèn ép hít thở không thông.

Trần Dật đi một mình ra khỏi ký túc, bấm số của Cát Gia.

Gọi một lần không ai nhận, cô gọi lại lần thứ hai, trong lúc điện thoại tí tí không biết bao lâu, cô bỗng nhìn thấy một cái bóng quen thuộc bên kia đường.

Cô cúp máy, chạy vội qua, đứng thờ hờn hển trước mặt Tiết Sơn, giọng điệu sốt sắng: "Sao bây giờ anh mới về? Sao không nhận điện thoại của em?"

Nhìn anh có vẻ mệt mỏi, cơ thể không còn mấy sức lực. Anh nắm chặt tay Trần Dật dắt vào phòng điều trị methadone, vừa đi vừa nói: "Trên đường gặp chút chuyện nên đến chậm".

Trần Dật hít sâu một hơi, ngăn mọi nghi ngờ và lo lắng trong lòng, cùng anh bước vào phòng uống thuốc.

Mặc dù đồng nghiệp đã biết quan hệ của họ nhưng cùng nhau đi vào một cách lộ liễu như vậy, đây vẫn là lần đầu. Họ ngượng ngập nhìn Trần Dật ý tứ hàm xúc.

Trần Dật im lặng chờ anh đăng ký thông tin, uống thuốc. Cô vô tình đưa mắt, trông thấy gì đó, toàn thân thoáng chốc cứng đờ.

Cô vươn tay trái chạm vào hông Tiết Sơn, ngón tay khẽ sờ vào vạt áo khoác đen mỏng trên người anh. Lúc rút tay về, lòng bàn tay có dấu màu đỏ sậm.

Tiết Sơn ngửa đầu uống thuốc, hình như không để ý đến động tác của cô.

Cô lẳng lặng đưa ngón tay lên mũi người –

Thoang thoang mùi máu tươi.

Chú thích (1); Hoa đồng chỉ các bé gái mặc váy trắng cầm giỏ hoa trong các lễ cưới.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Địa điểm ăn uống là một tiệm cơm Tàu ngay cạnh tòa nhà của ủy ban thôn.

Mặt tiền của quán không lớn lắm, nhìn qua không mấy sạch sẽ, cung cấp các món gia đình. Bọn họ chọn một phòng bao nhỏ để tiện nói chuyện phiếm.

Mọi người lần lượt ngồi xuống. Đồng Đồng ngồi giữa Trần Dật và Dư Sanh Sanh. Trong lúc đợi thức ăn mang lên, Dư Sanh Sanh mở điện thoại, hào hứng tìm mấy mẫu váy hoa đồng, bảo con bé chọn một chiếc mình thích nhất.

Một loạt mẫu váy hoa đồng thành công thu hút sự chú ý của Đồng Đồng. Con bé chăm chú nhìn màn hình di động, lựa chọn một cách cẩn thận.

Bà chủ đi vào châm trà, lúc đứng trước mặt Trần Dật, vô tình va ẩm trà nóng vào tay cô. Trần Dật rút tay lại, bà chủ nhìn thấy, vội vàng xin lỗi, hỏi cô có bị phỏng không.

Trần Dật lắc đầu: "Không sao".

Mọi người di rời sự chú ý sang phía Trần Dật. Dư Sanh Sanh vội hỏi cô bị phỏng ở đâu, Trần Dật lại lắc đầu.

Tiết Sơn ngồi bên cạnh, nhìn rõ lúc Trần Dật xảy ra chuyện, anh định kéo tay cô nhưng thấy Trần Dật lặng lẽ thu tay, anh lại không dám động tiếp.

Bà chủ áy náy cầm ấm trà ra ngoài, căn phòng khôi phục về yên tĩnh.

Tiết Sơn quay đầu nhìn Trần Dật, mu bàn tay đỏ ửng một mảng.

"Đi lấy nước lạnh chườm đi!". Nói xong, anh liền túm lấy tay cô.

Trần Dật lẳng lặng gạt anh ra, nhìn thẳng phía trước, thấp giọng nói: "Không cần, em không sao".

Tiết Sơn bình tĩnh nhìn cô, trái tim vẫn xoắn. Biết tính khí của Trần Dật, anh dứt khoát kéo tay cô, gần như xách lên.

Chiếc ghế xoẹt trên nền đất phát âm thanh chói tai. Ba người kia nhìn sang, Tiết Sơn nhanh chóng dắt Trần Dật đứng dậy, rời khỏi phòng.

Dư Sanh Sanh ngẩn người, cao giọng hỏi bọn họ đi đâu nhưng không nhận được câu trả lời, đành quay sang nhìn Chu Tử Xuyên.

Chu Tử Xuyên tỏ ra hiểu biết: "Giận nhau ấy mà".

***

Trong buồng vệ sinh đã có người sử dụng, theo hướng dẫn của bà chủ, Tiết Sơn kéo Trần Dật về phía sân sau, nắm chặt cổ tay cô, xả nước.

Dòng nước chảy rào rào dội xuống mu bàn tay, mang theo cảm giác buốt lạnh.

Trần Dật đứng im, cổ tay vẫn bị anh nắm chặt, ánh mắt nhìn dòng nước trong vắt, không biết suy nghĩ điều gì.

Một lúc sau, Tiết Sơn hỏi cô: "Đỡ hơn chút nào chưa? Còn đau không?".

Trần Dật lắc đầu.

"Không đau?". Anh khề hỏi.

"Vâng".

Tắt vòi, tiếng nước chảy thoáng chốc im bật. Trong sân sau yên tĩnh, chỉ còn ánh chiều tà im ắng hắt bóng lên hai người.

Trên chiếc áo sơ mi trắng nhanh chóng được phủ một lớp vàng ảm áp, Trần Dật đứng đưa lưng về phía trời chiều, vẽ không rõ nét mặt. Nhưng Tiết Sơn biết, lúc này, cô đang dùng ánh mắt lạnh đậm để nhìn anh.

Rời khỏi phòng khám methadone, anh phát hiện nét mặt khác thường của Trần Dật, cô bước mỗi lúc một chậm rồi đứng khựng giữa đường.

Anh dừng bước, quay đầu hỏi: "Em sao vậy?".

Trần Dật im lặng nhìn anh: "Đã xảy ra chuyện gì?".

"Xảy ra chuyện gì à?". Tiết Sơn sững sốt, ánh mắt bối rối: "Xe buýt đang chạy trên đường thì gặp trục trặc, phải sửa cả buổi nên về muộn. Không sao đâu, em đừng nghĩ nhiều".

Trần Dật không di chuyển, đứng im nhìn anh.

Anh nói một cách thành thật, sắc mặt không lộ chút sơ hở.

Nhưng cô không tin.

Một lúc sau, Trần Dật vươn tay sờ hông bên trái của anh, Tiết Sơn vô thức tránh né. Lúc ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt nghi ngờ của cô.

"Vì sao anh không nói thật?". Giọng cô rất nhẹ, từng câu từng chữ quất lên người anh: "Sợ em lo lắng, vậy thì anh càng phải nói thật mới đúng".

Thoáng dừng mấy giây, cô hỏi tiếp: "Vết thương trên lưng là sao?".

Trần Dật là vậy, trong khi Tiết Sơn cho rằng mình che giấu rất giỏi thì cô lại đưa ra một loạt câu hỏi khiến anh không thể lảng tránh.

Đối diện với người đàn ông đang đứng trầm mặc, Trần Dật chậm rãi thờ hất ra: "Không thể nói được ư?".

Tiết Sơn lắc đầu: "Không phải".

"Được, vậy anh nói đi, anh bị sao vậy? Anh đã gặp phải chuyện gì thế?".

Nên nói thế nào đây?

Nói sau khi rời khỏi văn phòng của Cát Gia, trong lúc ngồi trên xe của ông ấy để chạy ra bến thì bỗng nhiên, một chiếc xe ở đầu xuất hiện lao về phía bọn anh?

Nói đó chỉ là một tai nạn giao thông?

Mà không phải là một màn trả thù?

Trần Dật sẽ tin sao?

Im lặng thật lâu, Trần Dật thỏa hiệp: "Được rồi, em không ép anh nữa. Đi thôi, quay về để em xem vết thương thế nào".

Xong, cô nói tiếp: "Bạn em đến, đợi lát nữa cùng nhau ăn cơm".

Hai người một trước một sau đi về ký túc.

Dur Sanh Sanh hơi kích động khi gặp Tiết Sơn, cô vội nhảy dựng khỏi ghế: "Hey, chào anh Tiểu Sơn".

Tiết Sơn hơi ngạc nhiên trước cách xưng hô này, anh cười lịch sự đáp lại: "Chào cô".

Trần Dật giới thiệu với Tiết Sơn: "Đây là Dur Sanh Sanh, lần trước anh gặp rồi đấy".

Dur Sanh Sanh bật cười, làm bộ thân quen: "Anh Tiểu Sơn đừng trách em vì lần đầu tiên gặp mặt đã không cẩn thận phá hủy thế giới riêng của hai người".

Tiết Sơn mỉm cười: "Không sao".

Dur Sanh Sanh tương đối hướng ngoại, ríu rít hàn huyên. Trần Dật bảo cô dẫn Đồng Đồng đi gặp Chu Tử Xuyên trước, mình và Tiết Sơn nói chuyện xong sẽ ra ngay.

Bọn họ đi rồi, Trần Dật đóng cửa, bật đèn, đứng trước mặt Tiết Sơn. Cô không để tâm đến biểu hiện của Tiết Sơn, bảo anh vén áo rồi cúi người xem xét.

Tấm gạc trắng thấm ướt máu tươi, nhuộm thành một mảnh đỏ. Miệng vết thương không lớn nhưng tương đối sâu nên máu mới chảy nhiều như vậy.

Tiết Sơn đứng im đấy, nhìn Trần Dật đứng dậy, đến bên bàn đọc sách lấy ra một hòm thuốc nhỏ. Sau đó, bảo anh: "Anh ngồi xuống để em thay băng".

Anh ngoan ngoãn ngồi xuống ghế, Trần Dật ngồi xổm đằng sau, nghiêm túc phát mệnh lệnh.

"Nhắc áo lên".

"Hơi cúi người ra trước".

"Trên người anh còn vết thương nào khác không?".

"Không có".

Cởi bỏ miếng băng, Trần Dật mới nhìn rõ, miệng vết thương dài chừng bốn năm cm, xiêu xiêu vẹo vẹo, có vết khâu, xem ra đã được bệnh viện xử lý qua, nhưng hiệu quả cầm máu không tốt, vẫn bị rỉ một ít ra bên ngoài.

Cô khử trùng một lần nữa, đắp miếng băng kháng khuẩn mới, phủ thêm mấy lớp gạc, sau đó dán băng dính vào.

Làm xong mọi việc, Trần Dật đứng dậy, thu dọn đồ đạc: "Tạm thời thế đã, nếu còn ra máu, thì phải vào viện khâu thêm mấy mũi".

"Ừ". Tiết Sơn buông áo, quay đầu nhìn Trần Dật, phát hiện từ đầu tới cuối cô không liếc nhìn anh lấy một lần mà chỉ lẳng lặng làm việc của mình.

Cả hai cứ như vậy cho đến khi trở lại phòng bao, Trần Dật tiếp tục im lặng, đáng đáp cự cãi xa cách anh cả ngàn dặm.

Một bữa cơm diễn ra buồn tẻ vô vị. Thi thoảng Tiết Sơn ngược lên nhìn Trần Dật, cô vẫn mỉm cười, nói chuyện với bạn bè, gấp thức ăn cho Đồng Đồng. Nhưng mỗi khi vô tình quay sang phía anh, ánh mắt lại hồ hững dòi đi.

Chu Tử Xuyên phải lái xe nên không uống rượu. Anh ta mời Tiết Sơn, Tiết Sơn nói không uống. Ăn được nửa chừng, Chu Tử Xuyên lại mời thuốc, anh cũng nhả nhận từ chối: "Xin lỗi, tôi không hút thuốc".

Dư Sanh Sanh nghe vậy, mặt mũi đầy tán thưởng nhìn Tiết Sơn, kéo tay Trần Dật, bảo: "Anh Tiểu Sơn không dính vào rượu và thuốc lá, quả là không tệ không tệ".

Trần Dật không ngẩng đầu, mỉm cười hồ hững: "Mau ăn đi, thức ăn nguội hết cả rồi".

Cơm nước xong xuôi gần tám giờ, mọi người tản bộ quay về viện.

Đưa mắt nhìn Chu Tử Xuyên và Dư Sanh Sanh lái xe rời đi, Trần Dật tạm biệt Đồng Đồng rồi quay về phía Tiết Sơn, ánh mắt nhu hòa và điềm tĩnh: "Không còn sớm nữa, anh về nghỉ sớm đi".

Không chờ đối phương trả lời, cô quay người đi vào ký túc. Tiết Sơn gọi cô: "Trần Dật".

Cô dừng bước, không quay đầu lại, giọng nói lạnh lùng trong trẻo tản trong gió đêm: "Anh chú ý miệng vết thương. Có chuyện gì để ngày mai nói".

Cô nhấc chân, bước nhanh về phía trước, nhịp càng lúc càng nhanh, như chạy trốn, như tránh né.

Không phải những điều muốn nói đều đang nằm trong tim sao?

Không phải thế, lúc cô lựa chọn ở bên anh, những thứ phải đối mặt nhiều hơn bây giờ rất nhiều, nhưng khi ấy, cô không hề sợ hãi.

Còn bây giờ? Cô đột nhiên có cảm giác bị nỗi sợ hãi vây hãm, không cách nào thoát ra.

Cô biến thành một kẻ nhát gan nhu nhược. Bởi vì sợ phải đối mặt nên chủ động chạy trốn.

***

Nằm trên giường không ngủ được, Trần Dật ngồi dậy đọc sách.

Cuốn sách chuyên ngành dày cộp mở trước mặt, cô đã thuộc từng câu từng chữ, đọc đi đọc lại vô số lần. Nhưng lúc này, cô dường như không nhìn thấy gì hết.

Sau khi bình tĩnh, cô bỗng hỏi hận.

Có phải hôm nay cô đã quá thờ ơ hay không? Hơn nữa, cô không kiểm tra lại vết thương đã bao hai bó con đi về, nhờ vết thương không cảm được máu thì sao?

Đưa mắt nhìn đồng hồ - chưa đến mười giờ, có lẽ anh chưa ngủ. Trần Dật gấp sách, bấm số của Tiết Sơn.

Ông nghe vang tiếng tí tí, cô nhìn ánh đèn bàn nhu hòa, lặng im chờ đợi.

Nhưng không có người nhận, giọng nhân viên thông báo vang trong ống nghe một cách máy móc. Cô tạm ngừng, gọi lại lần nữa nhưng vẫn không có người tiếp.

Cô chậm rãi đặt điện thoại xuống, cảm giác sức lực như bị rút cạn.

Buổi đêm yên tĩnh, bỗng có tiếng gõ cửa.

Trần Dật sững sốt, hỏi: "Ai đấy?"

Bên ngoài im lặng, một giọng nói trầm khàn cất lên: "Trần Dật, là anh".

Giọng nói thân quen xuyên qua bóng tối, khiến cô không kịp suy nghĩ, chạy nhanh về phía nguồn sáng ngoài cửa.

Chương 39

Gió đêm dừng bên ngoài.

Tay đặt lên khung cửa, Trần Dật nhìn người đàn ông vẫn đứng im này giờ, trái tim dần dần tỏa nhiệt. Mọi nỗi sợ hãi và lo lắng hoàn toàn bị đánh tan, vỡ vụn trong không khí trầm mặc rồi từ từ biến mất.

Họ lặng lẽ nhìn nhau, dường như không cần nói, không cần giải thích.

Khi Trần Dật xoay người rời đi. Khoảnh khắc ấy, Tiết Sơn rất muốn xông tới ôm chặt lấy cô, kể hết những lo lắng cho cô nghe, không hề giấu diếm.

Nhưng anh đã không làm thế, anh bắt bản thân phải tỉnh táo, nhìn bóng lưng Trần Dật dần biến mất trong tầm mắt, dần Đồng Đồng về nhà.

Sau khi dỗ con bé ngủ xong, anh ngồi bất động trong bóng tối thật lâu, trong đầu đều là những hình ảnh kể từ ngày ở bên Trần Dật.

Cô đã rất nhẹ nhàng và cẩn thận xử lý vết thương cho anh trong sân nhà bà cụ. Giữa con lũ, cô đã giúp anh thoát khỏi cơn đau kịch liệt. Trong lúc con nghiện phát tác, cô không ngừng cổ vũ động viên anh. Cô còn nói dối để anh đi uống thuốc mà không bị người ta phát hiện và khinh bỉ.

Cô đã nhìn rõ bản chất của anh nhưng vẫn chủ động đến bên anh, mang theo thiện ý đầy ắp, sự dũng cảm và gan dạ.

Còn anh, tại sao lại luôn khiến cô thất vọng và lo lắng?

Tiết Sơn đứng bật dậy, bước nhanh ra ngoài.

Nhưng khi đến cổng viện, anh lại chùn bước.

Anh không thể nói rõ tâm trạng của mình lúc này. Anh chỉ đột nhiên cảm thấy, nếu như vì chuyện đã xảy ra mà Trần Dật có thể hoàn toàn tỉnh ngộ, phát hiện anh không xứng đáng để phó thác cả đời, há không phải là chuyện tốt sao?

Anh đứng chần chừ ở một góc quen, suy nghĩ một lúc lâu. Cuối cùng, anh bước lên xe máy, định rời đi.

Đúng lúc đó, điện thoại của Trần Dật gọi đến. Nhìn dãy số quen thuộc trên màn hình di động, anh bỗng ngập ngừng vài giây.

Lần thứ nhất, anh không nhận. Bởi vì anh không biết phải nói gì, có thể nói gì.

Lúc điện thoại gọi tới lần thứ hai, hơi thở của anh bất giác trở nên nặng nề hơn. Nhìn màn hình nhấp nháy rồi tắt, anh bấm môi, xuống xe, tiến thẳng vào căn phòng quen thuộc.

Ánh mắt không nói dối.

Khi nhìn thấy Trần Dật ra mở cửa, trái tim anh như bị vò nát.

Cả hai đều im lặng, không ai lên tiếng.

Thật lâu sau anh mới chậm rãi mở miệng: "Anh thực sự xin lỗi".

Hốc mắt Trần Dật thoáng đỏ lên: "Xin lỗi vì cái gì?".

Tiết Sơn ôm cô vào trong lòng, tiến lên hai bước, trở tay đóng cửa, còn tay kia quấn chặt lấy eo cô. Anh vuốt mái tóc dài rủ trên trán cô, đặt xuống một nụ hôn sâu.

Mọi lời nói đều tan chảy trong nụ hôn này.

Nhưng nụ hôn không chỉ dừng lại ở đó, bờ môi của anh lần lượt lướt về phía mắt, lông mi, mũi, sau đó tìm môi cô, trần trọc giằng vò, cạy mở hàm răng, tiến quân thần tốc, mang tới sự ẩm ướt ẩm áp.

Trần Dật hơi ngước lên, không đáp trả, hai tay lúng túng nắm chặt vạt áo anh.

Nụ hôn không chút dịu dàng, thậm chí còn cảm thấy đắng chát, buộc cô phải phân tích những cảm xúc sâu đậm nhất trong tim mình, dùng diện mạo chân thật nhất để đáp trả anh.

Cô biết rất rõ, người đàn ông trước mắt cô đây rất chân thành, hào hiệp và thẳng thắn. Cô biết, anh không muốn nói cho cô hay là vì muốn tốt cho cô, không muốn cô bị thương tổn. Nhưng cô không thể kìm được những nghi ngờ nghĩ ngợi dối trong lòng, không thể kìm được cảm giác bất lực trước những hiểm nguy chưa biết trước trong tương lai.

Bờ môi khô, đầu lưỡi ướt át, răng môi tiếp xúc thân mật khiến Trần Dật dần buông lỏng phòng bị, cơ thể từ từ mềm nhũn.

Rốt cuộc, cô cũng tháo bỏ lớp nguy trang tự vệ, lắng nghe sự sai khiến của con tim, buông vạt áo, chậm rãi vươn tay, khoác lên cổ anh.

Nhận được sự đáp trả, động tác của Tiết Sơn dần thêm mạnh mẽ. Anh ôm sát Trần Dật, xoay người đặt cô lên ván cửa, gây ra tiếng động mạnh.

Cô mặc chiếc áo ngủ màu xanh nhạt, bên trong trống không, cơ thể dưới lớp vải mềm ẩn hiện trước mắt anh, không ngăn cản được sự hấp dẫn.

Trong lúc hôn môi, hơi thở của hai người ngày càng thêm nặng nề.

Thân thể Trần Dật như rơi vào một vùng biển mênh mông rộng lớn.

Cô tựa như một chiếc thuyền nan lênh đênh giữa biển khơi, không thấy bờ, không thấy hướng, tắt thở đều mịt mờ. Nhưng cô đã có một người cầm lái, phá tan mọi thế tục đen tối, dẫn cô tiến lên phía trước.

Hơi thở hai người quyện vào nhau, tiếng gió ngoài cửa sổ, im lặng chui vào tai Trần Dật, khiến cô hoàn toàn chìm trong đêm tối, chìm trong cơ thể mạnh mẽ của người đàn ông.

***

Đêm không trăng, căn phòng tắt hết đèn.

Trần Dật gói lên tay Tiết Sơn, một tay ôm lấy người anh, đầu chôn trong lồng ngực ấm áp của anh.

Tay cô dần buông lỏng, rờ rẫm qua vòng eo bị thương, sờ nhẹ miếng băng, hỏi: "Anh còn đau không?".

Vừa rồi khi cơ thể giao hòa, cô lo lắng chạm phải vết thương. Nhưng Tiết Sơn không để ý, chỉ lo cày cấy trên người cô, không kêu than nửa tiếng.

Tiết Sơn lắc đầu, ôm cô chặt hơn, đáp: "Không sao".

Bàn tay anh ôm lấy lưng cô, lưu luyến làn da bóng loáng mịn màng.

Trần Dật chợt rời khỏi vòng ôm của anh, nhắc nửa người lên: "Anh bật đèn lên để em xem nào".

Tiết Sơn không nghe, kéo cô vào trong lòng, khẽ thì thầm "Không sao đâu, để anh ôm thêm một lát".

Dù đã để anh ôm thêm một lát nhưng Trần Dật vẫn không khỏi sốt ruột. Cô đứng dậy lần nữa, mặc kệ anh, bật đèn, căn phòng lập tức sáng choang.

Cơ thể trần trụi đột nhiên lộ trước mặt anh, hai người đều thoáng sững sờ, Trần Dật không kịp phản ứng, lúng túng xoay người qua chỗ khác tìm áo ngủ. Tay vừa chạm vào vạt áo, bỗng nhiên bên hông bị kéo mạnh, túm cô quay trở lại.

Trần Dật một lần nữa bị giam trong vòng tay của Tiết Sơn, chống lại ánh mắt nóng bỏng của anh, vành tai Trần Dật bắt đầu nóng ran.

"Phải xem vết thương đã". Cô nhất thời lúng búng.

Tiết Sơn khẽ cười: "Không cần xem".

"Không được". Cô bướng bỉnh đáp trả: "Có khi lại chảy máu rồi đấy, anh mau buông em ra đi".

Tiết Sơn chăm chú nhìn cô: "Anh bảo không sao rồi mà".

Nói xong, không cho Trần Dật cơ hội giãy dụa, Tiết Sơn cúi đầu, hôn lên cơ thể cô.

Da thịt trần trụi kề sát vào nhau, mãnh liệt, nóng hơn so với tưởng tượng. Trần Dật thở hắt hắt, tránh né nụ hôn của anh, vội vã la lớn: "Tiết Sơn, anh đang bị thương".

"Thế thì sao?". Không chỉ hôn môi, anh còn giầy vò cấn cổ trắng nõn của cô, thả từng chiếc hôn sâu rồi chuyển qua xương quai xanh.

Lúc nói chuyện, hơi thở phun lên da thịt mẫn cảm của cô.

"Không, em không thể làm tiếp được nữa". Trần Dật vừa xấu hổ vừa lo lắng: "Eo của anh...".

Tiết Sơn cắt ngang lời cô: "Anh đã nói không sao mà".

Lúc này đây, đèn phòng chưa tắt, ánh sáng chói lòa, miêu tả rõ từng tấc da tấc thịt của hai người, lưu dấu vết của đối phương trên cơ thể nhau.

Trần Dật quá mệt mỏi, không nhớ mình đã ngủ bao lâu và Tiết Sơn rời đi lúc nào. Bên tai cô chỉ còn lại duy nhất giọng nói, là lời thì thầm khẩn cầu của Tiết Sơn:

"Trần Dật, em phải nhớ kỹ, dù khó khăn thế nào anh cũng sẽ không để em ra đi. Nhưng nếu có một ngày, tính mạng của anh bị đe dọa. Anh muốn em không được lo lắng hay làm bất cứ điều gì, phải lập tức tránh xa anh, phải giữ an toàn cho bản thân. Em có thể hứa với anh được không?".

***

Một giờ chiều, Tiết Sơn rời văn phòng của Cát Gia, vừa vặn Cát Gia phải ra ngoài có việc, tiện đường chờ anh một đoạn đến bến xe khách.

Tiết Sơn ngồi cạnh ghế lái, hai người vừa đi vừa vui vẻ tán gẫu.

Nhắc tới Trần Dật, Cát Gia mỉm cười: "Anh bạn trẻ, cậu đã gặp được một cô gái tốt đấy".

Phong cảnh ngoài cửa sổ lao qua vun vút, bên tai là âm thanh ồn ào của phố thị. Tiết Sơn im lặng nhìn con đường phía trước, khóe miệng hơi giương lên: "Là tôi gặp may".

Cát Gia lắc đầu: "Cái gì mà may với nữa, A Sơn, cậu xứng đáng nhận được điều đó".

Nói xong, như rơi vào hồi tưởng, Cát Gia chậm rãi nói: "Năm ấy, con bé Tôn Kiều cũng không rời cậu nửa bước. Mọi người trong gia đình không một ai đồng ý, con bé có chết cũng muốn được ở bên cạnh cậu, chỉ tiếc...".

Vừa nói, ông vừa quay sang nhìn Tiết Sơn, phát hiện anh không có ý định trả lời liền dừng chủ đề đó lại.

Có một số ký ức khi được người khác vô tình nhắc tới, họ mới đột nhiên nhận ra rằng, người và vật đã không còn, hóa ra thời gian trôi nhanh đến như vậy.

Cát Gia nói không sai. Cô gái tên Tôn Kiều, chống đối mọi rào cản để đến bên anh, cuối cùng vẫn không vượt qua nổi hiện thực hà khắc, lựa chọn buông bỏ một tình yêu đẹp đẽ.

***

Năm ấy, anh hai mươi một tuổi, nhập ngũ năm thứ ba, tết năm đó vừa được lên sĩ quan, về nhà nghỉ phép.

Trên xe khách, một cô gái trẻ bị trộm mất túi xách, ví tiền cùng chiếc điện thoại vừa mua xong. Cô kịp thời phát hiện, cao giọng hô to: "Có ăn trộm" rồi tìm kiếm hành khách xung quanh nhờ giúp đỡ nhưng không một ai chịu đứng ra.

Băng đảng trộm cướp này lợi dụng lúc đến trạm để xuống xe. Cô gái lật đật khóc lóc đuổi theo, không chú ý đến an toàn của bản thân.

Lúc ấy, Tiết Sơn đang đứng cạnh tài xế, sau khi nghe thấy tiếng hô, liền nhìn ra cửa sau nhưng vì đông người nên anh thấy không rõ lắm.

Ngay sau đó, anh bắt gặp cô gái liều lĩnh nhảy xuống níu chặt mấy tên trộm, bị bọn chúng lập tức lao vào đánh đập.

Tiết Sơn không suy nghĩ nhiều, nhảy cửa trước xuống, xông đến, giọng gầm lên như sấm: "Các người làm gì thế hả?".

Cô gái trẻ thấy có người tới, cuống quýt xin giúp đỡ: "Anh ơi giúp em với, bọn chúng trộm ví tiền và điện thoại của em. Anh mau giúp em báo cảnh sát đi".

Tiết Sơn không báo cảnh sát, tiến lên túm chặt cánh tay một tên trong số chúng, ném hất lăn quay ra đường. Sau đó giơ tay chặn cú đánh của hai tên khác.

Bấy giờ anh mới nhìn kỹ, ba tên trộm này đều là những thanh niên trẻ, tuổi không lớn lắm, khoảng trên dưới hai mươi, thân hình gầy gò, ánh mắt vô thần, tay cầm theo dao bấm.

Anh giữ cô gái bảo vệ sau lưng, cao giọng nhắc nhở đám người xem náo nhiệt xung quanh: "Ai đó hão tâm báo cảnh sát giúp tôi".

Có người móc điện thoại ra.

Ba tên trộm thấy tình hình không ổn, không muốn dây dưa thêm, co giò bỏ chạy. Tiết Sơn nhanh chóng đuổi theo, đá ngã xấp mặt một tên, túm được hai tên kia. Cuối cùng một tên vẫn chạy thoát, vất trả lại ví tiền.

Thấy hung khí đã bị Tiết Sơn cướp được, đám người vây quanh rút cuộc cũng lao ra, hò hét xông vào hỗ trợ chế ngự tên trộm.

Tiết Sơn cầm ví tiền trả cho cô gái: "Cô mau xem có thiếu gì không".

Cô gái bị dọa mất ngủ, luôn miệng nói: "Cảm ơn anh đại ca, thật sự rất cảm ơn anh".

Hai mươi tuổi đầu đã được gọi là đại ca, Tiết Sơn cảm thấy không quen. Anh cười nói: "Đừng gọi tôi là đại ca, có lẽ tôi không nhiều tuổi hơn cô bao nhiêu. Đúng rồi, cô không bị thương chứ?".

Nước mắt tràn ngập, cô gái ngẩng nhìn người tốt trước mặt, lắc đầu.

Tiết Sơn an ủi cô: "Được rồi, đừng khóc nữa, đợi lát nữa cảnh sát đến, cô đi theo làm bản tường trình, kể rõ ràng sự việc. Trên xe khách chắc là có camera giám sát, không khó để tìm thấy bọn chúng. Quan trọng là sau chuyện này, cô không nên cậy mạnh đuổi theo. Tiền bạc đều là vật ngoài thân, cái mạng nhỏ của mình mới là quan trọng nhất, biết chưa?".

Cô gái nước mắt rơi như mưa: "Thật sự là rất cảm ơn anh, đại ca. Hôm nay, nếu không có anh, thì em...".

Tiết Sơn giờ tay cắt ngang lời cô: "Được rồi được rồi, đừng khóc nữa, mau kiểm tra đồ trong ví còn không".

Hôm đó, Tiết Sơn đi theo cô gái vào đồn cảnh sát.

Làm xong bản tường trình, cô gái đứng chờ anh ở cửa, gương mặt trái xoan trắng trẻo đã không còn nước mắt. Cô mỉm cười với anh.

Cô đến trước mặt Tiết Sơn, cúi gập người một góc 90 độ khiến Tiết Sơn hoảng hốt. Sau đó, anh nghe thấy cô giới thiệu: "Xin chào ân nhân, em là Tôn Kiều".

***

Thoát khỏi ký ức, Tiết Sơn khẽ thở dài, nghe Cát Gia nói: "Năm ngoái tôi gặp Tôn Kiều ở Đại Lý. Vợ chồng cô ấy đưa con trai đi du lịch. Lúc trên phố, nếu không phải cô ấy gọi tôi thì tôi đã không nhận ra cô ấy. Thay đổi nhiều quá mà".

Tiết Sơn nhỏ giọng "ừm" một tiếng.

Hai người nói hết chuyện này đến chuyện khác, đúng lúc gặp đèn xanh ở ngã tư. Cát Gia vừa truyện trò vừa cho xe phóng vụt qua.

Giữa lúc đèn xanh chỉ còn 10 giây, một chiếc xe con màu bạc đang đợi đèn đỏ bỗng nhiên khởi động, lao nhanh về phía chiếc xe của Cát Gia.

Chiếc xe con màu bạc hung hăng đâm vào vị trí ghế sau, tạo nên tiếng động mạnh. Hai người ngồi trước đầu óc quay cuồng, buộc phải dừng xe bên đường, trán Cát Gia thấm máu, còn eo Tiết Sơn thì bị mảnh kính đâm thủng.

Xe bị chặn ở ngã tư thành một đoàn, đám tài xế không rõ tình hình thì nhau bấm còi.

Giữa tiếng còi thúc giục, Tiết Sơn nghiêng đầu, dường như trông thấy kẻ gây chuyện ra dấu với mình.

Hắn giờ bàn tay bị mất ngón chỏ lên, nụ cười quỷ dị, hướng về phía anh làm động tác cắt cổ.

Chỉ duy nhất một người có bàn tay thiếu ngón. Không cần nghĩ nhiều, Tiết Sơn cũng biết đó là ai.

Sơn Ưng.

Bạn đang đọc truyện *Sơn Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Rời văn phòng Viện trưởng đứng vào giờ cơm trưa, Trần Dật gọi điện cho Tiết Sơn.

Trường tiểu học thôn Nhã Lý đang tiến hành tuyển sinh, Tiết Sơn đưa Đồng Đồng qua đó từ sáng sớm. Nhờ Trần Dật liên hệ trước với giáo viên nên mới đăng ký nhập học lớp vỡ lòng một cách suôn sẻ.

Mấy hôm trước nhắc đến chuyện đi học của Đồng Đồng, Trần Dật mới biết, thì ra con bé không có hộ khẩu vùng này. Hỏi trên hỏi dưới cô càng ngạc nhiên hơn khi biết hộ khẩu chính của Đồng Đồng là ở Văn Nam.

Hộ khẩu ngoại tỉnh xin học tương đối phiền hà, phải lấy danh nghĩa dự thính để nhập học. Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Trần Dật liền nhờ Tiểu Phuong giúp đỡ, vợ mới cưới của cậu ấy là giáo viên trường tiểu học thôn Nhã Lý.

Đây là lần đầu tiên Trần Dật nhờ người đi cửa sau. Cũng may bà xã của Tiểu Phuong khá nhiệt tình. Sau đó, Trần Dật mang ít quà đến biếu riêng, cô ấy

xử lý đầu ra đấy, xem như giải quyết xong một việc lớn.

Lúc Tiết Sơn nhận điện của Trần Dật, anh vừa làm xong thủ tục, dất Đồng Đồng đang hồi hộp và lo lắng rời khỏi trường.

Anh nói qua tình hình bên này rồi hẹn gặp cô ở hiệu sửa xe để cùng ăn cơm.

Bây bàn ăn xong, Trần Dật ngồi bên cạnh trò chuyện với Đồng Đồng.

"Cháu thích trường mới không?".

Gật đầu.

"Có rất nhiều bạn nhỏ đúng không?".

Tiếp tục gật đầu.

"Cháu có muốn chơi với các bạn ấy không?".

Thoáng do dự một chút nhưng vẫn gật đầu.

Trần Dật sờ đầu con bé: "Ngày mai bắt đầu đi học, Đồng Đồng của chúng ta phải ngoan ngoãn nghe lời thầy cô, hòa đồng với bạn bè, chăm chú nghe giảng. Sau này sẽ làm quen với rất nhiều bạn, được chứ?".

Con bé nhoeo cười, để lộ hàm răng trắng đều, thiếu mất hai chiếc răng cửa. Chiếc thứ hai rụng cách đây mấy hôm.

Tiết Sơn bung đồ ăn tối, Trần Dật đỡ lấy, hỏi: "Anh Phương Thanh Dã đang làm gì thế?".

Trong bếp, Phương Thanh Dã đưa lưng về phía bọn cô, trước mặt là quả dưa hấu anh ta mua về, lén lút bỏ bỏ cắt cắt nãy giờ.

Tiết Sơn quay sang nhìn anh ta rồi cười với Trần Dật, thì thầm: "Tạo sự bất ngờ cho Đồng Đồng".

"Bất ngờ á?".

Tiết Sơn gật đầu: "Nói là chúc mừng ngày đầu tiên đi học của con bé".

Đội Phương Thanh Dã thần thần bí bí bung trái dưa hấu ra, cuối cùng Trần Dật cũng trông thấy rõ điều bất ngờ đó là gì.

Anh ta đã khắc dưa.

Cắt một phần dưa, phần còn lại thì làm đầu cá mập, khoét rỗng ruột dưa, cắt ruột dưa thành những miếng nhỏ cho vào đầu cá, bên cạnh điểm xuyết mấy quả nho, thoạt nhìn cũng khá được.

Đồng Đồng sau khi nhìn thấy, hai mắt lấp lánh, miệng mở rộng, bật cười thích thú.

Phương Thanh Dã cười hi hi: "Con gái, cha nuôi chúc con học hành thành đạt, tương lai thi đỗ đại học, dẫn cha nuôi lên phố lớn ăn chơi nhá".

Tuy nghe không hiểu lắm câu nói của Phương Thanh Dã nhưng Đồng Đồng biết, cha nuôi đang chúc mừng mình.

Mọi người đều rất vui vẻ, tiếng cười không dứt. Đang vui, Phương Thanh Dã đột nhiên giơ tay lau nước mắt.

Tiết Sơn nhìn anh ta, hỏi: "Cậu làm sao vậy?".

Phương Thanh Dã tiếp tục lau nước mắt: "Tôi vui quá! Vui đến phát khóc cậu có hiểu không?".

Trần Dật trêu: "Anh mà khóc là Đồng Đồng cười cho đấy".

Quả nhiên, con bé ngơ ngác nhìn chăm chăm vào gương mặt nhăn nhúm như vỏ cau của anh ta rồi bật cười.

Phương Thanh Dã kéo ghế ngồi xuống, nói với Đồng Đồng: "Sao con lại cười cha nuôi? Con có thấy cha nuôi nào đẹp trai mà khóc như vậy chưa?".

Cố gắng nghe nhưng không hiểu, nhìn điệu bộ của anh ta, con bé càng cười nhiều hơn.

Tiết Sơn nắm tay Trần Dật ngồi xuống, trên bàn vẫn rộn rã tiếng cười.

Bắt đầu ăn cơm, Tiết Sơn cầm bát múc canh cho Trần Dật. Trần Dật sau khi vươn tay nhận lấy, động tác bỗng khựng lại, tất cả đều im bất.

Tiết Sơn huyếch tay cô: "Em sao vậy?".

Trần Dật chậm rãi quay sang nhìn Đồng Đồng ngồi bên, con bé đang phẩn khích nhìn chăm chăm quả dưa khắc.

"Em vừa mới nghe thấy tiếng Đồng Đồng cười". Trần Dật thì thầm.

Tiếng cười ấy rất nhỏ, rất nhỏ, như vô tình phát ra.

Không chỉ Tiết Sơn, Phương Thanh Dã nghe vậy cũng dừng tay gấp thức ăn, toàn bộ bàn cơm bỗng trầm mặc.

Con bé dường như không hiểu, ánh mắt đầy vẻ tò mò, sáng lấp lánh, khóe môi giương lên, thi thoảng nghiêng đầu nhìn "cá mập", chốc chốc lại đưa tay sờ soạng hàm răng hình răng cưa của "con cá".

Không biết phẩn khích điều gì, nụ cười của con bé càng thêm sâu, cổ họng phát ra tiếng "khanh khách" nho nhỏ.

Con bé đột nhiên ngừng đầu, phát hiện cả ba người lớn đều đang quan sát mình chăm chăm, nụ cười dần tắt ngấm, ngạc nhiên nhìn họ.

Tâm trạng của Tiết Sơn rất hỗn loạn, Trần Dật biết anh đang kích động, cô khẽ vươn tay nắm chặt tay anh.

Trong không khí tĩnh lặng, Phương Thanh Dã đột nhiên la lớn: "Đồng Đồng của chúng ta biết cười rồi này".

***

Ăn trưa xong, Phương Thanh Dã trông tiệm, Trần Dật quay lại thôn Bắc Sơn chuẩn bị đồ dùng đi học cho Đồng Đồng.

Bút máy, tẩy, bút vẽ, vở, nháp, bình nước. Trần Dật sắp xếp gọn gàng từng thứ vào trong chiếc cặp sách mới màu hồng nhạt của Đồng Đồng, dặn dò con bé đang chăm chú nhìn bên cạnh: "Cháu trông thấy cách cô cất đồ chưa? Làm như vậy sẽ tiết kiệm được không gian, có thể bỏ thêm nhiều sách vở vào nữa".

Con bé nghe chăm chú, gật đầu.

Trần Dật cất cặp sách, ngồi xổm xuống, vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn hồng hào của con bé, nói: "Trong trường nếu có chuyện gì, cần người khác giúp đỡ, cháu phải báo ngay với thầy cô. Còn với các bạn, nếu họ nói những lời không mấy dễ nghe, cháu cũng đừng để ý, ngoan ngoãn làm việc của mình thôi, cháu hiểu chứ?".

Con bé tiếp tục gật đầu.

Dặn dò cả buổi, con bé có vẻ buồn ngủ, ngáp dài ngáp ngắn. Trần Dật không nói thêm, nhắc con bé ngủ trưa, còn mình thì ra ngoài tìm Tiết Sơn.

Trần Dật biết Tiết Sơn đang xúc động nhưng biểu hiện của anh thực sự rất đặc biệt. Từ lúc trở về, anh chỉ đứng im trong sân, không hề nhúc nhích.

Sau giờ trưa, mặt trời khá gay gắt, tỏa ánh sáng ấm áp, anh đứng quay lưng về phía căn phòng. Bóng in dài dưới nền đất.

Trần Dật đứng ở cửa phòng khách, lẳng lặng nhìn bóng lưng Tiết Sơn một lát rồi đi đến bên cạnh, phát hiện anh lại hút thuốc, tàn thuốc trong tay chỉ còn một đoạn nhỏ.

Đây là lần thứ hai Trần Dật bắt gặp anh hút thuốc.

Cô khẽ hỏi: "Không phải anh bảo cai thuốc rồi à?".

Tiết Sơn không nhìn cô, hít sâu một hơi, ném đầu lọc vào thùng rác bên cạnh, chậm rãi nhả khói, im lặng, không biết đang nghĩ ngợi điều gì.

Trần Dật không hỏi, cúp mắt nhìn chậu hoa tím nho nhỏ trước mặt, sự chú ý đã bị thu hút.

"Đây là hoa gì ạ?".

Tiết Sơn nhìn lướt qua, đáp: "Hoa hướng dương".

"Hoa hướng dương?".

"Ừ, ông cụ bán hoa bảo thế".

Nghĩ kỹ thì cái tên này khá thích hợp.

Khi ánh nắng không chiếu lên đóa hoa, những chiếc cánh màu tím bao bọc lấy nhụy hoa, đợi đến lúc ánh mặt trời rọi vào, cánh hoa mới từ từ mở ra, nở rộ. Chờ ánh nắng biến mất lại khôi phục về ban đầu, ngày này sang ngày khác.

Im lặng một lúc, Tiết Sơn quay sang nhìn cô, hỏi: "Công việc của em gặp vấn đề gì à?".

Hôm nay Trần Dật bảo sẽ đưa Đồng Đồng đi đăng ký nhập học, nhưng vừa ra đến cổng thì nhận được điện thoại của viện trưởng gọi tới.

"Không sao, chỉ là quan tâm đến vấn đề tình cảm cá nhân thôi". Trần Dật thản nhiên nói.

Tiết Sơn hơi ngạc nhiên, tuy không hỏi thêm nhưng trong lòng đã rõ, Trần Dật phải đối mặt với tin đồn không ít hơn anh.

Anh thấp giọng hỏi: "Có ảnh hưởng nhiều đến công việc của em không?"

"Gì cơ?". Trần Dật quay sang nhìn anh.

"Chúng ta yêu nhau, có ảnh hưởng đến công việc của em không?"

Trần Dật bật cười: "Tiết Sơn, anh có thể nói chuyện có trách nhiệm một chút được không? Qua bao lâu như vậy mới hỏi có ảnh hưởng gì không?"

Biết cô nói đùa nhưng trái tim Tiết Sơn vẫn nhói đau.

Im lặng một lúc, Tiết Sơn nói tiếp: "Trần Dật, em chờ anh thêm một thời gian, anh nhất định sẽ từ bỏ được".

Anh không thể để một người thiện lương ưu tú như em dính bụi vì anh.

Trần Dật mỉm cười, khẽ nghiêng đầu dựa vào vai anh: "Em biết rồi".

Hai người lẳng lặng dựa vào nhau một hồi. Tiết Sơn cảm thấy hơi mệt, nhẹ giọng hỏi cô: "Buồn ngủ quá, em có muốn đi ngủ không?"

Trần Dật chậm rãi đứng thẳng người: "Em có".

Hai người cùng vào phòng của Tiết Sơn.

Trần Dật đến đây mấy lần nên đã quen với cách bố trí đồ đạc. Nhưng đây là lần đầu tiên cô ngủ trong căn phòng này.

Mặc nguyên quần áo nằm trên giường, Tiết Sơn ôm Trần Dật từ phía sau, cảm khẽ chống lên gáy cô. Trong lúc hít thở, hơi thở của anh xuyên qua sợi tóc phả lên da đầu cô, hơi nóng, hơi ngứa.

Con buồn ngủ dần kéo tới, Trần Dật nhắm mắt, trong tâm mắt chỉ còn lại một góc tường trắng toát.

Không biết ngủ bao lâu, Trần Dật xoay người, mặt hướng vào ngực anh, thấp thoáng ngửi thấy mùi thuốc lá trên người anh, bàn tay vô thức ôm lấy anh, ngủ say sưa.

Lúc tỉnh lại lần nữa, hai người vẫn duy trì tư thế ôm nhau.

Dựa vào lồng ngực rắn chắc của anh, Trần Dật lẩm bẩm: "Không còn nữa".

"Cái gì không còn?". Lúc anh nói chuyện, vòm ngực hơi rung rung, Trần Dật nằm trong lòng anh, cảm giác giọng anh bị phóng to gấp đôi.

Cô ôm xiết lấy anh: "Không còn mùi thuốc lá nữa".

Tiết Sơn đưa tay vuốt mái tóc dài của cô: "Em không thích à?"

Trần Dật nghiêm nghị đáp: "Hút thuốc lá có hại cho sức khỏe".

Tiết Sơn mỉm cười: "Trước kia nghiện nặng, giờ cai dần được rồi".

"Vì Đồng Đồng à?". Trần Dật hỏi.

"Ừ". Tiết Sơn nói: "Con bé không quen ngửi mùi thuốc lá, ngửi thấy là ho. Trên người anh mà có mùi là con bé không cho ôm".

Trần Dật gật gù: "Đồng Đồng làm tốt lắm".

Anh bật cười, hỏi: "Còn em? Trên người anh có mùi thuốc thì có cho ôm không?"

Trần Dật xịu mặt, cô tình nói: "Không cho".

Nghĩ tới điều gì đó, Trần Dật hỏi: "Hôm nào đi cắt chỉ nhỉ?"

Vết thương trên lưng đã khép miệng, cũng đã đến lúc phải cắt chỉ.

Tiết Sơn đáp: "Ngày mai".

Im lặng một lát, Trần Dật bỗng hỏi: "Tiết Sơn, anh có thể kể em nghe chuyện ngày bé không?"

Ngày bé ư? Tiết Sơn ngẫm nghĩ, đặt tay cô khỏi người mình, nhồm nừa người dậy: "Em chờ một chút".

Anh rời giường đi ra ngoài. Lúc trở lại, trong tay ôm một chiếc hộp gỗ vuông.

Trần Dật ngồi xuống, tựa đầu giường, nhìn anh lau sạch sẽ vết bụi trên chiếc hộp, sau đó mở nắp, lôi từ bên trong ra một xấp ảnh chụp và giấy vẽ.

Ảnh chụp không nhiều lắm, chỉ có bốn năm tấm, còn lại là mấy tờ giấy đã ố vàng, đều là bản thiết kế của Tiết Hải, anh vẽ lúc làm mộc.

Hai người cùng ngồi ở đầu giường, Tiết Sơn đưa từng tấm cho cô.

"Ảnh này chụp lúc hai tuổi, bố mẹ dẫn hai anh em đến một hiệu ảnh trong thành phố để chụp đấy".

Đây là bức chân dung gia đình duy nhất, màu sắc ố vàng. Trong ảnh là hình ảnh một đôi vợ chồng mặc áo bông sậm màu ngồi ngay ngắn trước tấm phông xanh, trong tay mỗi người ôm một đứa bé.

Trần Dật chỉ vào đứa bé đang meo máo trong lòng cha, sắc mặt như sắp khóc, hỏi: "Đây là anh à?".

Tiết Sơn bật cười: "Đúng, là anh đấy, nghe nói lúc ấy bị ánh đèn flash dọa".

Trần Dật nhìn đứa bé trong lòng bà mẹ.

Anh ấy rất giống Tiết Sơn, nét mặt bình tĩnh hơn nhiều, gần như không biểu lộ cảm xúc nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy rất đáng yêu.

Trần Dật nói: "Em trai anh đáng yêu hơn anh nhiều".

Tiết Sơn nhếch môi, không đáp.

Trần Dật cũng chú ý tới vết lõm trên ống quần bên chân trái của Tiết Hải. Nhưng cô chỉ nhìn lướt qua mà không nói gì. Bữa trước, Tiết Sơn đã nhắc đến chuyện này rồi.

Tiết Sơn tiếp tục giới thiệu.

"Đây là tiết mục biểu diễn hợp xướng nhà trường tổ chức ăn mừng năm 97 Hồng Kong được trao trả".

Trong tấm ảnh, mười mấy bé trai bé gái đứng sát bên nhau, cười vui vẻ để lộ cả răng cửa.

Các bé mặc đồng phục sơ mi trắng, quần sooc đen, môi son má phấn. Cuối cùng, nổi bật nhất là hai đứa trẻ tô son đỏ chót lên má.

Nhìn tấm ảnh, Trần Dật không nhịn được cười.

Cô chỉ vào cậu học sinh vóc dáng dong dong đứng cuối hàng: "Đây là anh hả?".

Tiết Sơn gật đầu.

"Xấu quá".

"..."

"Hát bài gì vậy?". Cô lại hỏi.

Suy nghĩ một chút, Tiết Sơn nói: "Quên mất rồi".

Trần Dật ngắm lại đứa bé trong ảnh, hỏi: "Anh hát hay không?".

Tiết Sơn lắc đầu: "Chả ra làm sao".

Cô ngạc nhiên: "Không hay mà vẫn được chọn tham gia biểu diễn à?".

Tiết Sơn đáp: "Do đẹp trai".

Trần Dật: "...".

Giới thiệu xong hết mấy tấm ảnh, Trần Dật mở bản thảo do Tiết Hải vẽ.

Đù kiểu hình vẽ chấp vá, đan xen, cô xem không hiểu nhưng lờ mờ cảm thấy, hứng thú và khả năng hội họa của Đồng Đồng đúng là kế thừa từ cha ruột.

Đang lật đến tấm cuối cùng, điện thoại đột nhiên vang lên, cô vươn tay lấy trên tủ đầu giường.

Là điện thoại của Dư Sanh Sanh gọi tới. Vừa nổi máy, cô nàng đã kêu la trách Trần Dật sao mãi không thấy trả lời wechat.

Trần Dật cười: "Bà Chu à, chẳng phải bà vẫn cười nhạo tôi là người bảo thủ không am hiểu gì về công nghệ đấy ư? Sao còn gửi wechat cho tôi làm gì?".

Dư Sanh Sanh hừ một tiếng: "Mình mặc kệ, dù sao thì mình cũng nói rồi. Nhân lúc được nghỉ cậu phải tới đây một chuyến, chọn áo cưới giúp mình, chọn cả váy phù dâu nữa, nhớ chưa?".

Chưa tới hai mươi ngày nữa là đến hôn lễ của cô, mọi thứ đều đã được chuẩn bị xong.

Trần Dật đồng ý: "Vâng vâng, tuân mệnh ý chỉ".

Cúp điện thoại, Trần Dật đặt di động lên tủ đầu giường, máy bàn vế đặt trên đùi vì động tác nghe điện thoại mà trượt xuống dưới, Tiết Sơn vươn người giữ lấy. Lúc Trần Dật quay đầu lại, không ngờ bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt thâm sâu, dáng mũi cao phóng đại trước mặt, trái tim cô bỗng ngừng một nhịp.

Mặt anh mỗi lúc một gần, môi mỗi lúc một sát lại, không cần nghĩ ngợi, đặt lên một nụ hôn. Trần Dật nhắm mắt, ôm cổ anh đáp trả.

Hai người hôn nhau, cơ thể dần trượt xuống, biến thành tư thế nằm.

Tay anh lục lọi trước người cô, dễ dàng cởi bỏ khuy áo sơ mi màu xanh đậm, bàn tay tham lam tiến vào, vuốt ve nhào nặn.

Trong lúc hai người hôn nhau cuồng nhiệt thì bên ngoài vang lên tiếng đập cửa rầm rầm.

Đồng Đồng đã tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Tiếng đập cửa vẫn tiếp tục vang lên.

Cả hai cuồng quyết ngồi nhồm dậy. Trần Dật đưa tay cài áo sơ mi, Tiết Sơn vuốt lại mái tóc lộn xộn giúp cô.

Chỉnh trang xong, cả hai cùng ngẩng đầu lên. Bất gặp ánh mắt của Đồng Đồng, hai người thoáng sùng sốt, sau đó cười xòa.

Cửa mở, con bé đứng ôm gấu bông, mở to mắt nhìn Tiết Sơn.

Ánh mắt như đang chất vấn vì sao anh lại ra mở cửa chậm như vậy.

"Tỉnh rồi à?". Tiết Sơn khẽ hỏi.

Con bé gật đầu, quay sang nhìn Trần Dật ở trong phòng.

Trần Dật xỏ giày, ngồi xuống trước mặt con bé, mỉm cười: "Sao vậy? Cháu tìm cô hả?".

Con bé gật đầu, cầm tay Trần Dật, dẫn cô vào căn phòng phía đối diện.

Trần Dật đi theo, bấy giờ mới biết con bé đã dậy từ lâu nhưng vẫn ngồi yên trong phòng mình vẽ tranh. Con bé cầm một bức tranh giơ ra trước mặt cô.

Đó là bức tranh màu nước – dưới bầu trời xanh mây trắng, người đàn ông mặc bộ đồ đen, cô gái tóc dài mặc áo khoác trắng, và một bé gái vai đeo cặp sách cùng đứng bên nhau. Bé gái một tay nắm tay người đàn ông, một tay nắm lấy cô gái, nụ cười trên mặt ba người đều vô cùng rạng rỡ.

Tay con bé không đủ lực nên nét vẽ không được tỉ mỉ, nhưng Trần Dật xem xong hốc mắt vẫn đỏ ửng lên.

Cô im lặng ngắm nhìn thật lâu. Con bé tưởng Trần Dật xem không hiểu, liền nắm tay cô, chỉ lên bức họa ý nói người phụ nữ trong tranh chính là cô, đứa bé là mình, còn người đàn ông chính là bố.

Nhìn con bé chăm chú giải thích, Trần Dật ngồi xuống, dịu dàng ôm con bé vào trong lòng.

"Cảm ơn con, cô biết rồi".

Đồng Đồng cũng chậm chậm vươn tay ôm cổ Trần Dật, dán gương mặt nhỏ nhắn bên tai cô, khẽ gật đầu.

***

Gần tối, Tiết Sơn đưa Trần Dật về.

Thời gian còn sớm, Trần Dật đề nghị không đi xe máy, chuyển sang cuộc bộ về nhà, dù sao khoảng cách cũng không quá xa. Tiết Sơn đồng ý.

Hai người yên lặng nắm tay nhau đi trên đường làng, thi thoảng nói với nhau vài câu.

Trần Dật hỏi: "Tiết Sơn, anh có nhớ lần đầu tiên mình gặp nhau là ở đâu không?".

Tiết Sơn mỉm cười, chăm chú hồi tưởng: "Ở trung tâm điều trị methadone, hôm đó anh tới điền đơn, em đưa đơn cho anh".

"Anh nhớ thật đấy". Trần Dật bật cười: "Nhưng hôm ấy có đến mấy bác sĩ, sao anh chắc chắn đó là em?".

"Bởi vì chỉ có mình em cười với anh". Tiết Sơn đáp.

Trần Dật lắng nghe, không nhìn anh, ánh mắt rơi xuống con đường dưới chân: "Anh biết lần đầu tiên em gặp anh là ở đâu không?".

Tiết Sơn thoáng sùng sốt: "Không phải hôm ấy sao?".

Trần Dật lắc đầu: "Là ngày 23 tháng 8 năm 2014. Cách khi anh tới điền đơn nửa năm trước".

Tiết Sơn thấy hơi mờ mịt, không nghĩ Trần Dật có thể nhớ chính xác ngày tháng. Và càng không thể ngờ, vào ngày hôm đó, cô đã gặp anh.

Trần Dật biết rõ nghi ngờ của anh, cô liền giải thích: "Thời điểm ấy, em mới vào làm ở phòng điều trị methadone một tháng và được cử đến trung tâm cưỡng chế cai nghiện của thành phố để tham gia học tập".

Lúc sắp rời đi, cô thấy trên phòng bệnh tầng ba, một nam học viên bị các bác sĩ khống chế do ẩu đả.

Tiết Sơn nhớ ra.

Mặc dù bước vào trung tâm cưỡng chế cai nghiện nhưng không một ai tỏ ra ăn năn hối cải. Họ bí mật lập thành những nhóm nhỏ xúm xít nói chuyện. Chủ đề của người nghiện không có gì hơn ngoài: thuốc phiện, cách mua ma túy, nguồn cung cấp...

Khi ấy, Tiết Sơn đang trong giai đoạn cưỡng chế lần hai nên dốc hết sức cai nghiện bằng mọi cách. Bởi vì, chỉ cai nghiện thành công thì anh mới có cơ hội đưa Đồng Đồng trở lại bên mình, nếu không, phía trại trẻ mồ côi sẽ nhất định không chịu trả người.

Anh thường xuyên có xích mích va chạm với các nhóm khác. Vì bọn họ tìm Tiết Sơn hỏi nguồn cung cấp ma túy, anh không trả lời nên bị kết oán thù.

Cái gọi là tranh cãi phát sinh ẩu đả chẳng qua là cách đối phương tìm cơ hội dạy dỗ trừng phạt anh mà thôi.

Nhưng Tiết Sơn không thể nào ngờ, trong lúc lơ đãng quét mắt xuống dưới, cái bóng mờ hồ đứng lơ lửng giữa sân khi ấy chính là Trần Dật.

"Em vẫn nhớ?". Tiết Sơn không kiềm được, hỏi.

Trần Dật lại lắc đầu, "Ở thôn Thạch Tháp, khi anh phát bệnh, em mới nhớ ra".

Tiết Sơn không mở miệng, chăm chú nắm chặt tay Trần Dật, bước chân có phần nặng nề.

Từ con đường làng nhỏ bé ra tới đường cái, sắc trời dần dần tối, trong gió đêm, hai người dựa vào nhau mà đi, cô độc tiến lên phía trước.

Đang đi, Tiết Sơn bỗng bước chậm rồi dừng lại.

Trần Dật quay sang nhìn anh: "Anh sao vậy?".

Tiết Sơn thấp giọng hỏi: "Trần Dật, em có hối hận không?".

Im lặng chỉ giây lát, cô hỏi vặn lại anh: "Vậy còn anh, anh có hối hận không?".

Đây là một câu hỏi căn bản không cần đến câu trả lời, bởi vì đáp án đã sớm nằm trong lòng.

Trần Dật nhìn bóng anh ẩn hiện trong sắc trời u ám, khẽ nhoen cười: "Đi thôi".

***

Gần 8 giờ, hai người mới về tới viện, như thường lệ, Tiết Sơn đưa Trần Dật vào phòng.

Đi đến cửa ký túc, Trần Dật móc chìa khóa mở cửa. Chìa khóa vừa chạm vào ổ, chưa kịp thọc sâu thì cửa chính đã bật mở thành một khe hở nhỏ.

Cô sững sốt, theo bản năng quay lại nhìn Tiết Sơn. Tiết Sơn cũng phát hiện ra, hai người đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy ngạc nhiên.

Buổi sáng, lúc ra ngoài cô quên khóa cửa ư? Hay là... có người nạy cửa?

Trần Dật đang định đẩy cửa vào xem thì bị Tiết Sơn giữ lại, đẩy cô ra phía sau, ra dẫu im lặng.

Sau khi nhanh chóng nhìn lướt một lượt, không thấy có gì bất thường, anh mới cẩn thận mở hé cửa.

Trong phòng rất yên tĩnh, Tiết Sơn bật đèn, không gian lập tức sáng bừng. Anh vội bước vào kiểm tra xem có kẻ nào đang ẩn nấp hay không. Sau khi xác định không có ai, anh mới vẫy tay bảo Trần Dật vào.

"Em kiểm tra xem có mất gì không?". Tiết Sơn dặn.

Trần Dật kiểm tra cẩn thận xong báo cáo: "Không có".

"Không có?".

"Vâng". Trần Dật đáp: "Quý nhất là chiếc laptop thì vẫn còn đây".

Chiếc laptop để ở vị trí dễ thấy, đặt ngay dưới bàn sách. Nếu là ăn trộm thật, sao có thể bỏ qua.

Nhưng nếu như không phải? Điều này không tránh khỏi khiến người ta sợ sệt.

Thấy vẻ mặt lo lắng của Tiết Sơn, Trần Dật muốn anh giải tỏa nên làm bộ thoải mái: "Có thể buổi sáng em ra ngoài quên không khóa cửa đấy thôi".

Tiết Sơn dường như không tin. Anh chạy ra cửa, bắt đầu kiểm tra then chốt.

Một lúc sau, anh nói: "Cửa đã bị nạy".

Trần Dật cũng ngạc nhiên: "Nếu không phải ăn trộm, thì kẻ nào nạy cửa nhưng lại không lấy thứ gì đi? Không lẽ nạy cửa cho vui sao?".

Trong lòng Tiết Sơn đột nhiên toát lên một sự hoang mang khó giải thích. Anh đóng cửa lại, bảo Trần Dật: "Đêm nay em đừng ở đây nữa, thu dọn một vài thứ rồi đi với anh".

Trần Dật đang đắm chìm trong nghi ngờ, không nghe rõ anh nói gì.

Tiết Sơn bước nhanh tới, nắm chặt vai cô, ánh mắt lo lắng: "Anh biết em không muốn như vậy nhưng hôm nay là tình huống đặc biệt, thật sự không thể ở lại đây, em nghe rõ chưa?".

Trần Dật định thần, tiêu hóa hết lời anh nói.

"Vâng, để em lấy đồ rồi đi theo anh". Cô lẳng lặng nhìn gương mặt đang càng lúc càng lo lắng của anh: "Nhưng anh phải nói trước cho em biết, rốt cuộc thì anh đang sợ hãi điều gì?".

Chưa bao giờ cô trông thấy dáng dấp này của anh.

Trần Dật hoàn toàn hiểu, anh muốn cô nghe lời chỉ vì lo cho sự an toàn của cô. Cô hiểu và tự nguyện chấp nhận. Nhưng tận sâu trong đáy lòng vẫn có một chút nghi ngờ - Anh đang cố gắng cất giấu điều gì vậy? Nỗi sợ hãi không thể kiềm chế đó là sao?

Trực giác nói cho Trần Dật biết, chuyện tối nay Tiết Sơn có thể đã biết lý do.

Một người sống trong "mơ màng" quá lâu, cảm thấy những gì từng trải qua đã không còn quan trọng. Nhưng giờ đây chúng lại đột nhiên xuất hiện, chắp vá thành chiếc dùi nặng nề, đập nện vào trong lòng cô.

Tiết Sơn không trả lời, cả hai đứng im nhìn nhau.

Thật lâu, Trần Dật nói: "Em nhớ, đêm hôm trước anh từng hỏi em...Anh nói, nếu có một ngày vì anh mà em bị thương tổn. Anh muốn em phải tránh xa anh, bảo đảm an toàn cho chính mình, đúng không?".

"Hay lắm". Giọng điệu Trần Dật trở nên ngoan cường: "Em nói cho anh biết, em sẽ không đồng ý".

"Trần Dật...". Anh cảm giác trái tim mình như bị rạch một nhát: "Em phải đồng ý".

Trần Dật gạt bàn tay anh đang đặt trên vai mình xuống, lạnh lùng nhìn Tiết Sơn: "Từ nhỏ tới lớn, chuyện của em đều do em làm chủ, chưa tới phiên anh

chỉ tay năm ngón. Em muốn thì em sẽ đồng ý. Còn nếu em không muốn, em sẽ không bao giờ chấp nhận".

Tiết Sơn nghiêng rặng, không thốt nổi một chữ.

Trần Dật tiếp tục nói: "Tiết Sơn, nếu tính mạng của em bị uy hiếp, em có quyền phải biết. Là ai muốn hại em? Và vì sao lại muốn hại em? Nếu như những thông tin đó em cũng không được biết, anh bắt em chạy trốn, em có thể chạy trốn ư? Em có thể trốn đi đâu được đây? Em sẽ luôn bị rơi vào trạng thái bị động, bị người ta dắt mũi. Anh nghĩ làm vậy sẽ bảo toàn được tính mạng cho em sao?".

Câu phản bác của cô có lý có tình khiến anh á khẩu không trả lời được.

"Anh muốn em chấp nhận rời xa anh khi có biến, được. Thực ra em là người ham sống sợ chết, không muốn mạo hiểm lao đầu vào chỗ chết. Anh yên tâm, em nhất định sẽ bảo vệ bản thân. Nhưng điều kiện tiên quyết là, anh phải nói cho em biết, rốt cuộc thì anh đang sợ điều gì?".

Gió đêm vù vù thổi mạnh, cánh cửa khép hờ khẽ bị gió đẩy ra.

Tiết Sơn điềm tĩnh nhìn cô, trầm giọng nói: "Được, anh sẽ cho em biết"

***

Trở lại thôn Bắc Sơn đã hơn 9 giờ, Đồng Đồng thấy Trần Dật quay về, vui mừng nắm tay cô dắt vào phòng mình, đưa cho cô xem bức tranh mấy con vật nhỏ mới vẽ.

Trần Dật không có tâm trạng xem tranh. Cô dỗ Đồng Đồng, dẫn con bé rửa mặt đi ngủ xong quay vào phòng Tiết Sơn.

Anh đã treo xong mấy bộ quần áo cô mang tới nhưng không biết còn đang tìm gì trong tủ.

Trần Dật khoanh tay, dựa cửa lẳng lặng nhìn anh. Một lúc sau, cô gọi: "Tiết Sơn".

Anh biết cô đứng ở cửa nhưng không quay lại ngay, chỉ gật đầu, tiếp tục tìm đồ trong tủ quần áo.

Rất nhanh, anh lôi ra một tấm hình, Trần Dật vô thức đi đến đón lấy bức ảnh.

Ngon đèn trong phòng không quá rõ, tòa ánh sáng vàng ấm áp. Ánh đèn hui hắt chiếu xuống, càng khiến tấm ảnh hoen ố thêm cũ kỹ.

Trong tấm ảnh, bảy tám thanh niên trẻ mặc quân phục thoải mái đứng xếp thành hai hàng, hàng đầu ngồi, hàng sau đứng, mặt ai cũng nhễ nhại mồ hôi, nụ cười tươi rói nhìn về phía ống kính.

Trần Dật liếc mắt liền nhìn thấy Tiết Sơn đứng hàng sau.

Làn da anh phoi nắng đen hơn hiện tại nhiều, tóc cũng ngắn, gần như áp vào da đầu nhưng trẻ trung tràn đầy năng lượng và nhiệt huyết nam nhi.

Bên cạnh anh là một người đứng ở vị trí trung tâm, nhìn có vẻ nhiều tuổi hơn những người kia một chút, màu sắc trang phục cũng không giống. Hình như Tiết Sơn rất thân thiết với anh ta, cả hai cùng chấp vai bá cổ.

Trong lúc vô tình nhìn lướt mặt sau tấm ảnh, Trần Dật phát hiện thấy có hàng chữ. Nhìn bút tích, có lẽ do Tiết Sơn tự ghi lên.

Cô đảo mắt nhìn qua danh tính người này. Ánh mắt cô lưu trên cái tên của người đứng chính giữa hàng thứ hai, khẽ đọc: "Trịnh Hoàn".

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Ngày 11 tháng 5 năm 2002, Tiết Sơn mười tám tuổi vai đeo ba lô màu nâu sẫm, mặc bộ quần áo màu đen, đăng ký tuyển binh.

Tháng 7 năm ấy, bộ chỉ huy quân sự địa phương đăng tin tuyển binh, anh ghi danh, kiểm tra sức khỏe, thẩm tra chính trị, đến tháng 10 thì nhận được thông báo nhập ngũ.

Đội tân binh tuyển trong ba tháng, sáu người một nhóm, tất cả đến từ các vùng miền khác nhau, vì duyên phận hiếm có này mà trở thành chiến hữu huynh đệ.

Trịnh Hoàn là đội trưởng của nhóm tân binh, sĩ quan cấp một lớn hơn bọn họ bốn tuổi.

Trong ba tháng, từ huấn luyện đội ngũ... Tức mỗi ngày đứng các thể loại tư thế quân đội, đi đều bước, huấn luyện chiến thuật, quyền thuật, vũ khí... Rồi đến huấn luyện chạy việt dã năm cây số, vượt chướng ngại vật, xạ kích ném bom... Vô số lần thách thức cực hạn cơ thể người trẻ tuổi. Đương nhiên, cũng đan xen những môn học điều lệnh và giáo dục chính trị nghiêm túc...

Các hạng mục rèn luyện thể năng cường độ cao khiến bọn họ mệt mỏi, không còn đầu óc đâu nghĩ tới chuyện dọn dẹp phòng.

Để đáp ứng yêu cầu gấp chần màn vuông vức như "khối đầu hũ", một đám con trai mười tám, mười chín tuổi hôm nào cũng phải vò đầu bứt tai rồi giương sớm nửa tiếng. Sau khi kiểm tra xong xuôi, chần màn lại bị ném lên hành lang, trên cầu thang, hoặc ném thẳng ra ngoài cửa sổ, thậm chí xếp đống trong toilet.

Học xong cấp 3 Tiết Sơn bắt đầu hút thuốc nhưng không nghiện, chỉ hút chơi vài điếu. Hàng ngày tập luyện mệt mỏi ngã đầu nằm ngủ, hay trong lúc nhàm chán không có gì làm, con nghiện lại vô tình bị khui ra.

Nhưng tân binh bị cấm hút thuốc lá, nếu bắt gặp sẽ phải đứng gác đêm. Trừ phi điểm sát hạch đạt thành tích tốt, được đội trưởng tuyên dương, chủ động phát thuốc mới may mắn thoát nạn.

Tình bạn giữa Tiết Sơn và Trịnh Hoàng khởi nguồn từ một lần hút trộm thuốc.

Trong nhóm có một chiến hữu họ khẩu thành thị, từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh tương đối hậu đãi, tính cách hơi ngang ngược, không chịu được khổ, thêm bệnh nghiện thuốc nên hay hút trộm.

Trong thời gian huấn luyện, cứ nửa tháng họ được gọi điện về nhà một lần. Nhà Tiết Sơn đến điện thoại cố định còn không có, nói gì tới di động. Cho nên mỗi lần liên lạc, anh thường gọi về nhà bí thư thôn, nhờ ông ấy truyền lời.

Hôm đó, buổi tập huấn vừa kết thúc, anh nói chuyện điện thoại xong trở về, trong lúc vô tình phát hiện chiến hữu kia ngồi xỏm ở góc tường hút thuốc. Vào thời điểm này, đội trưởng có thể đến kiểm tra bất cứ lúc nào, anh xuất phát từ lòng hảo tâm lên tiếng nhắc nhở.

Nhưng chiến hữu không phản ứng, chậm rãi nhả một vòng khói, nói bạn gái muốn chia tay với mình, trong lòng khó chịu nên muốn hút thuốc để giải tỏa. Cậu ấy còn hỏi Tiết Sơn có gặp chuyện gì buồn không?

Chuyện buồn ư? Nhiều lắm.

Anh vừa gọi điện về, bí thư thôn kể bố anh mấy hôm trước bị ngã gãy xương, đưa vào viện bác sĩ nói cần phải phẫu thuật nhưng trong nhà không có tiền, ông Tiết đành chủ động xin xuất viện, không điều trị nữa. Về sau, họ hàng không đành lòng, góp ít tiền thuốc, khuyên can mãi mới bảo được ông nhập viện lại.

Thiếu niên mười mấy tuổi, trái tim chất chứa đau khổ người thường không hiểu nổi, cảm giác ấy cũng không hơn gì.

Chập choạng tối, hai thiếu niên mặc đồng phục huấn luyện màu xanh lá, cùng ngồi xỏm dưới góc tường hút thuốc.

Sau đó không may bị nhóm trưởng đi tuần qua bắt được, báo cáo với Trịnh Hoàng, họ bị ăn mắng một trận.

"Vào quân đội là để làm gì?". Trịnh Hoàng cất giọng trầm khàn: "Tuyệt đối phục tùng! Kỷ luật nghiêm minh! Không phải hai người học qua rồi hay sao?".

"Vào quân đội là phải tuân thủ tất cả phép tắc ở đây! Vứt hết thói quen trước kia đi. Có phải tôi nói chưa đủ rõ ràng, chưa giảng qua cho các cậu đúng không?".

"Chạy mười vòng! Đi ra ngoài mau".

Cả hai chán chường chạy mười vòng quanh sân huấn luyện, đầu đầy mồ hôi thở hổn hển. Trịnh Hoàng còn bắt họ trực trạm gác đến 12 giờ đêm.

Tiết trời tháng mười hai, mặc dù phía nam, buổi đêm vẫn lạnh thấu xương. Tầm 10 giờ, anh bạn chiến hữu không chịu đựng nổi, lão đảo trực ngã.

Trịnh Hoàng tới kiểm tra, nhìn chằm chằm hai người.

"Ngay cả đứng cũng không nổi à?". Anh ta quát lớn, chiến hữu lại đứng thẳng dậy.

Nhưng chỉ kiên trì được trong chốc lát, cậu ấy không trụ được thêm nữa, ngã lăn quay ra đất, rồi lại lão đảo đứng dậy trong tiếng rần rẩy của Trịnh Hoàng.

"Báo cáo". Tiết Sơn hô to.

"Nói".

"Tôi có thể đứng thay đồng chí Trương Ninh hai tiếng, đề nghị đội trưởng cho cậu ấy quay về nghỉ ngơi".

Im lặng vài giây, Trịnh Hoàng đột nhiên bật cười khê, ra lệnh: "Trương Ninh tổ ba, về đi".

Chiến hữu cảm kích liếc mắt nhìn Tiết Sơn, khẽ cắn môi quay về.

"Cậu đứng đây đến hai giờ sáng cho tôi, không được thiếu một giây".

"Tuân lệnh, đội trưởng".

Đêm ấy, trong gió lạnh mùa đông, Tiết Sơn không biết mình đứng bao lâu, cho đến khi cơ bắp toàn thân đau nhức, con buồn ngủ bắt đầu tập kích não bộ thì Trịnh Hoàng đến.

Anh ta thấp hơn Tiết Sơn nửa cái đầu, dáng người hơi to con, tướng mạo khá chất phác nhưng mỗi lần mở miệng thì hết sức có uy.

"Trả lời tôi, thiên chức của quân nhân là gì?". Giọng của anh ta mềm mỏng hơn trước rất nhiều.

"Phục tùng mệnh lệnh, bảo vệ quốc gia". Tiết Sơn đáp.

"Tốt, vậy cậu hãy luôn nhớ lấy điều này, nhớ rằng cậu là một người lính. Nói đến người lính là nói đến sự hy sinh, làm những việc quốc gia đại sự, chứ không phải làm mấy trò bông bột trẻ con, hiểu chưa?".

"Hiểu ạ".

Sau đêm đó, quan hệ giữa Trịnh Hoàng và Tiết Sơn dần có sự thay đổi, không còn là mối quan hệ lạnh lùng cấp trên và cấp dưới mà có chút đồng cảm, đối xử chân thành.

Trịnh Hoàng tuy nghiêm khắc nhưng những lúc riêng tư cũng sẽ nói giỡn, tám chuyện nhân sinh, kể về người bạn gái nơi phương xa. Thậm chí lúc cùng đi toilet, còn so kích cỡ của nhau.

Cường độ huấn luyện ngày càng tăng, Tiết Sơn chưa bao giờ phàn nàn, miệt mài khổ luyện, hoàn thành với hiệu suất rất cao. Trịnh Hoàng đánh giá rất cao điểm này của anh.

Tuy nhiên, thi thoảng, Tiết Sơn vẫn "phàn nàn" trước mặt anh ta, than mệt mỏi quá sức chịu đựng, không muốn động tay động chân, bắt đội trưởng đại nhân hạ thủ lưu tình.

Trịnh Hoàng không giận, nửa đùa nửa thật: "Đội nước tiểu của cậu biến thành màu xi dầu hoặc đồ quạnh, nằm trên giường ngủ cũng không yên mới thật sự là mệt mỏi quá sức chịu đựng".

Trịnh Hoàng ngày ấy, nhiệt huyết, chính trực, đầy nghĩa khí, xem Tiết Sơn như một tấm gương năng lực. Hai năm sau, Trịnh Hoàng xuất ngũ, hai người lưu địa chỉ và số điện thoại liên lạc, hứa hẹn sau này gặp lại.

Nhưng Tiết Sơn không thể ngờ, ba năm sau gặp lại Trịnh Hoàng, cuộc đời anh vì vậy mà thay đổi.

Năm hai mươi ba tuổi, Tiết Sơn xuất ngũ, về quê làm bảo vệ cho một ngân hàng.

Nhưng làm chưa tới ba tháng thì bỏ. Bởi vì tiền lương và đãi ngộ rất thấp, hàng ngày đi sớm về trễ, đi tới đi lui giữa các ngân hàng và các máy rút tiền, công việc lu bù, một ngày ba bữa cơm không thể đảm bảo.

Lúc ấy, Tôn Kiều bạn gái anh biết công việc này không có cơ hội thăng tiến. Sau khi bàn bạc, Tiết Sơn từ chức, nộp sơ yếu lý lịch vào một công ty bảo vệ, công việc do công ty bảo vệ sắp xếp phân công.

Tôn Kiều ít hơn anh một tuổi, tốt nghiệp đại học, làm kế toán cho một công ty trong vùng, còn bố mẹ là giáo viên của một trường tiểu học trong trấn.

Hai năm đầu yêu Tiết Sơn, anh đi lính, hai người không thường xuyên gặp mặt, chỉ có thể liên lạc điện thoại mỗi tuần một lần. Mỗi khi Tiết Sơn được nghỉ phép, việc đầu tiên là tới tìm cô, đưa đi ăn, đi chơi, bù đắp những ngày không được hẹn hò. Hai người ở bên nhau hạnh phúc ngọt ngào.

Tính cách Tôn Kiều không tồi, hơi yếu ớt, khá chu đáo nhưng rất hay khóc. Khi mới quen, Tiết Sơn đã hiểu điều này.

Sau khi Tiết Sơn xuất ngũ, Tôn Kiều muốn kết hôn.

Chuyện cô và Tiết Sơn yêu nhau, người nhà không đồng ý, nhiều lần náo loạn nảy sinh mâu thuẫn, nhưng cô vẫn bướng bỉnh muốn lấy Tiết Sơn. Bố mẹ cô lợi dụng thời cơ Tiết Sơn trong quân ngũ, âm thầm giới thiệu người khác cho cô nhưng đều bị cô mắng mỏ, làm méch lòng không ít bạn bè thân thích của bố mẹ.

Cứ như thế, chuyện yêu đương bị gia đình cấm cản mấy năm, Tôn Kiều nghĩ chỉ có kết hôn mới khiến mọi người thôi xì xầm.

Cô đề cập chuyện này với bố mẹ, họ tức giận nhưng không lay chuyển được sự bướng bỉnh của con gái. Họ yêu cầu Tiết Sơn thấp nhất cũng phải mua một ngôi nhà, lấy chỗ an cư trong thị trấn, họ mới yên tâm giao con gái cho.

Đi lính hai năm, được Chính phủ cấp phát một khoản trợ cấp thân nhân nhưng số tiền đó rất ít. Sau khi chuyển lên sĩ quan, hàng tháng nhận được số tiền lương nhất định, trừ khoản gửi về nhà, Tiết Sơn chỉ giữ lại cho mình một phần, dành riêng để sau này kết hôn nhưng vẫn không thể trả nổi tiền mua nhà.

Quan trọng nhất chính là Tiết Hải.

Cậu ấy cũng như anh, cùng bước sang tuổi 23 nhưng chưa từng có bạn gái vì bị người ta thấy chướng mắt. Tàn tật là một phần, một phần nữa còn do hoàn cảnh gia đình túng bấn.

Bố mẹ anh có ý, Tiết Sơn có tay chân, có khả năng kiếm tiền, có nhiều thời gian cho tương lai. Nhưng Tiết Hải thì không đợi được, tuổi ngày một lớn, chuyện hôn nhân ngày càng trở nên khó khăn, đặc biệt là ở vùng nông thôn, bị người ta lời ong tiếng ve mỗi lúc một nhiều. Vất vả lắm mới được bà mối giới thiệu cho một đám, nhà gái thấy họ nhà Tiết không nhà cửa tử tế nên từ chối mấy lần.

Vì vậy mà ông bà muốn Tiết Sơn giúp đỡ em trai trước, sửa nhà sửa cửa để cậu ấy có thể lấy vợ sau mới lo đến bản thân.

Tiết Sơn hoàn toàn hiểu lý lẽ, sẵn sàng làm mọi việc vì em trai. Nhưng anh cũng rất mâu thuẫn – ai không muốn đưa cô gái mình yêu về nhà chứ?

Cuối cùng, anh vẫn quyết định cầm số tiền tích lũy ít ỏi trong mấy năm trở về.

Hôm ấy là trung thu, Tôn Kiều cùng anh về nhà ăn cơm. Bên mâm cơm, ông Tiết đột nhiên nhắc tới chuyện này, không ngớt khen ngợi Tôn Kiều là một cô gái tốt, hiểu biết sâu rộng, tương lai A Sơn nhất định sẽ đối xử tốt với cô.

Ông bà Tiết cứ ngỡ Tôn Kiều biết chuyện, nhưng thực ra cô không hề nắm rõ. Tiết Sơn không dám mở lời vì anh không biết sẽ phải đối mặt với sự thất vọng của Tôn Kiều như thế nào. Im lặng ăn xong bữa cơm, trên đường hai người bắt xe quay về thị trấn, Tôn Kiều mới ép hỏi Tiết Sơn vì sao không nói, không trao đổi với cô.

Hôm ấy, họ buồn bã chia tay, Tôn Kiều khóc lóc chạy về, không trở lại phòng trọ nơi hai người từng ở chung nữa.

Tình yêu tuổi trẻ, không có tiền vàng và trụ cột vật chất, dễ dàng bị nghiền nát trước sự thật trần trụi và tàn khốc của xã hội.

Đối với cô gái như Tôn Kiều, không sợ đau khổ, không sợ vất vả, dù cuộc đời ba chìm bảy nổi thế nào cũng không sao.

Điều cô không thể chịu đựng được là lúc bước vào thử thách, người bên cạnh không đứng ra, cùng mình kề vai sát cánh, ngăn cản hết thảy mưa gió.

Họ cãi nhau mất một thời gian, tuy sau này làm lành nhưng Tiết Sơn mơ hồ cảm giác, Tôn Kiều không còn như trước kia.

Thi thoảng cô ấy trở nên nóng nảy, vừa khóc vừa cười, tuy vẫn quan tâm chăm sóc nhưng nhiều khi, nhìn anh bằng ánh mắt mờ mịt lạ lẫm.

Công việc về sau, Tiết Sơn làm bảo vệ cho một câu lạc bộ giải trí. Cũng chính trong thời gian đó, anh lần nữa gặp lại Trịnh Hoành – mặc âu phục cả vạt, cơ thể hơi phì ra nhưng vẫn là một Trịnh Hoành hăng hái nghĩa khí ngày nào.

Anh ta dẫn một đám khách đến câu lạc bộ uống rượu hát hò tiêu khiển, bất ngờ gặp Tiết Sơn. Hai người đều hết sức ngạc nhiên. Sau khi Trịnh Hoành xuất ngũ một năm, Tiết Sơn gửi hai phong thư về quê anh ta. Sau dần dần không liên lạc nữa.

Lần gặp lại này, cả hai đều có phần vui mừng phấn khích.

Trịnh Hoành sau buổi bàn chuyện làm ăn hôm ấy, anh ta lái xe tới tìm Tiết Sơn để ôn chuyện. Bấy giờ Tiết Sơn mới biết, mấy năm qua, anh ta đã đổi nghề làm vật liệu xây dựng, buôn bán gỗ, quanh năm chuyên chạy tuyến Myanmar – Vân Nam - Tứ Xuyên, mua nguyên vật liệu từ các quốc gia Đông Nam Á, việc kinh doanh khởi sắc, lên như điều gặp gió.

Hôm ấy, hai người hàn huyên rất lâu, hết chuyện nhà đến chuyện trên trời dưới đất, hưởng thụ cảm giác vui mừng hội ngộ.

Sau khi kết thúc, Trịnh Hoành lái xe đưa Tiết Sơn về.

Trước khi xuống xe, giọng điệu anh ta có phần nuối tiếc: "A Sơn, đây không phải là công việc của cậu, cậu phải làm việc lớn, không thể để bị vùi dập như thế này được. Nếu cậu đồng ý, anh đây sẽ chào đón cậu bất kỳ lúc nào".

Tiết Sơn mỉm cười, nhả nhặn từ chối, xuống xe rồi đi.

Nhưng Tiết Sơn cũng không làm được lâu vì thời điểm đó, công cuộc càn quét tệ nạn, phòng chống ma túy được thắt chặt, câu lạc bộ dính phải nạn bán dâm nên bị niêm phong, khiến anh không thể không đổi việc.

Quảng thời gian ấy, nghề sửa chữa ô tô bắt đầu gia nhập, hiệu quả không tệ lắm. Anh đăng ký học một lớp sửa chữa ô tô, theo một ông thợ già học việc trong hai tháng, sau đó chính thức bắt tay hành nghề.

Tại cửa hàng sửa chữa ô tô, anh lại gặp Trịnh Hoành đến sửa xe.

Lần gặp trước, Trịnh Hoành lái chiếc Buick màu trắng. Lần này, anh ta lại lái một chiếc màu đen.

Vẫn như bữa trước, trước khi rời đi, Trịnh Hoành còn nói: "Cậu muốn làm đại sự thì không nên tự vùi dập, anh đây luôn mở rộng cửa đón cậu".

Nói thật, Tiết Sơn có chút động tâm nhưng cuối cùng anh chỉ cười, không đồng ý.

***

Năm 2008, trong khi cả thế giới đón chào thế vận hội thì nhà họ Tiết cũng chào đón một sự kiện trọng đại.

Tiết Hải kết hôn.

Vợ cậu ấy là người ở thôn khác đến, tướng mạo không quá xuất sắc, không trình độ học vấn nhưng lành tính, cần cù, chịu khó, không chê Tiết Hải tàn tật.

Tôn Kiều cũng đến tham dự hôn lễ của Tiết Hải. Nhưng sau buổi lễ, lần đầu tiên cô nói lời chia tay với Tiết Sơn.

Năm đó bọn họ, một người 24 tuổi, một người 23.

Rõ ràng còn trẻ nhưng cuộc sống lại vô cùng khó khăn, gần như không nhìn thấy tương lai.

Tiết Sơn không chấp nhận cũng không từ chối. Anh trầm mặc thật lâu, bảo Tôn Kiều suy nghĩ thêm.

Phụ nữ nói chia tay, không phải thật lòng muốn chia tay mà hy vọng giữ lại chút coi trọng của đối phương. Vì vậy, Tôn Kiều đồng ý, nói sẽ suy nghĩ thêm về mối quan hệ giữa hai người.

Trong lúc tình cảm của bọn họ đang nguội lạnh, Trịnh Hoành một lần nữa tìm đến tận cửa.

Nói đúng ra, người lần này anh ta đến tìm chính là Tiết Hải.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Đêm rất yên tĩnh, bên ngoài mưa rơi nhỏ.

Đèn trong phòng đã tắt, chỉ còn vài tia sáng yếu ớt lọt qua rèm cửa.

Trên giường, Trần Dật lặng lẽ tựa vào lòng Tiết Sơn, nhẹ giọng hỏi: "Sau đó thì sao?".

Tiết Sơn ôm Trần Dật sát thêm, anh khẽ tựa cằm lên đỉnh đầu của cô, lưu luyến cọ xát, chậm rãi đáp: "Anh ta muốn giới thiệu việc cho A Hải".

***

Trịnh Hoành trực tiếp đến thôn Bắc Sơn.

Lúc Tiết Sơn nhận được điện thoại chạy về nhà, thấy một chiếc ô tô màu đen xa hoa đỗ trước cổng thôn, đám trẻ con vây bốn phía đùa giỡn, nhòai người trên cửa sổ xe hiếu kỳ nhìn vào bên trong.

Mấy hộ dân xung quanh cũng đứng ở cửa nhà mình đánh giá chiếc xe "sang trọng" không biết đột nhiên xuất hiện từ đâu ra. Thấy Tiết Sơn, có người ơ một tiếng, dò hỏi: "A Sơn, có khách đến thăm nhà cậu à?".

Tiết Sơn gật đầu, lại nghe người đó hỏi tiếp: "Là ông chủ lớn hay sao mà lái chiếc xe đẹp thế? Người nhà cậu phải không?".

"Một người bạn". Tiết Sơn trả lời qua quýt, sải bước thật nhanh.

Tiết Sơn chưa từng nhắc tới Trịnh Hoành với bố mẹ. Nhưng sau khi đến, Trịnh Hoành lập tức tự giới thiệu, nhận là đội trưởng trong quân ngũ của Tiết Sơn, rồi khen ngợi Tiết Sơn hết mực.

Trịnh Hoành tuy một thân gầy yếu, nhưng khi gặp bố mẹ Tiết Sơn chân chất nhà quê vẫn cư xử hết sức khách khí và lễ phép, thậm chí còn mang theo quà cáp đến tặng. Bố mẹ Tiết Sơn thấy vậy nhiệt tình mời anh ta ở lại ăn cơm trưa.

Lúc Tiết Sơn về đến nhà, bố mẹ và cô em dâu Lý Phương bận rộn trong bếp, còn Trịnh Hoành cùng Tiết Hải đang chuyện trò trong phòng khách.

Không biết họ nói những gì, Tiết Sơn vừa vào nhà, đã thấy nét mặt Tiết Hải không ngăn được sự vui mừng.

Trịnh Hoàng cười tủm tỉm đứng lên chào anh: "A Sơn, lâu rồi không gặp".

Tiết Sơn mỉm cười hỏi anh ta: "Anh Trịnh, sao bỗng nhiên lại tới đây vậy?".

"Tới đây có việc, vừa vận đi ngang qua nhà cậu, nhân tiện vào thăm chú thím và vợ chồng em trai cậu nên không báo trước. Chú em không phải trách anh không mời mà đến đây chứ?".

Tiết Sơn vội vàng giải thích: "Không phải, không phải, em không có ý đó. Anh Trịnh đừng để tâm".

Hàn huyên khách sáo vài câu, đồ ăn chuẩn bị xong, mọi người bước vào bếp, bên trong đặt một chiếc bàn gỗ hình vuông, là chiếc bàn ăn do tự tay Tiết Hải làm.

Ông Tiết có một bình rượu rắn ngâm lâu năm, làm theo phương thức dân gian chữa bệnh phong thấp. Nhưng hai năm qua cơ thể không tốt, Tiết Sơn không cho ông uống, chiếc bình vẫn nằm trong gầm cầu thang, không ai động tới.

Vừa ngồi xuống, Tiết Hải có phần hưng phấn bảo Lý Phương lấy rượu, cậu ấy muốn uống với Trịnh Hoàng một chén.

Tiết Sơn cảm thấy bất ngờ nhưng không nói gì, lặng lẽ quan sát Tiết Hải, phát hiện hôm nay cậu ấy không giống mọi khi, lời nói cử chỉ đều mang vẻ phần khích khó kìm nén.

Ăn xong bữa cơm, anh mới biết, Trịnh Hoàng đã giới thiệu việc cho Tiết Hải.

Theo như ý của Trịnh Hoàng, ngoài kinh doanh vật liệu xây dựng, anh ta còn muốn làm trang trí phù điêu nên mở ngay một nhà xưởng gia công tại địa phương, rất nhiều nguyên vật liệu được chuyển tới đây, chế tác thành các kiểu dáng, vật trang trí lớn nhỏ, sau đó mang đi tiêu thụ khắp nơi.

Thời điểm này, anh ta đang thiếu nhân lực, nhớ bữa trước Tiết Sơn có nhắc tới hoàn cảnh của em trai, anh ta lập tức tới tìm Tiết Hải, hỏi cậu ấy có muốn làm việc trong nhà xưởng không.

Mọi người trong nhà ai ai cũng phấn khởi, không ngừng cảm ơn Trịnh Hoàng suốt, còn nói Tiết Sơn đã gặp một người bạn quá tốt.

Ngoại trừ Tiết Sơn.

Không biết vì sao, xa cách ba năm gặp lại Trịnh Hoàng, nhất là đột nhiên anh ta không mời mà tới tìm Tiết Hải, trong lòng Tiết Sơn mơ hồ thấy không bình thường.

Anh không rõ loại cảm giác này là vì thân phận thương nhân của Trịnh Hoàng, hay do mình đa nghi. Tóm lại, lúc Trịnh Hoàng đưa ra lời đề nghị trợ giúp, Tiết Sơn vô thức do dự, trong tiềm thức nảy sinh ý kháng cự.

Sau khi Trịnh Hoàng về, Tiết Sơn nói chuyện rất lâu với Tiết Hải, đại khái, anh không muốn Tiết Hải làm việc cho Trịnh Hoàng.

Tiết Hải không hiểu vì sao, nhìn người có gương mặt giống mình như đúc, rõ ràng sinh cùng một ngày nhưng lại anh tuấn trẻ trung hơn mình rất nhiều, không hề bị cuộc sống thôn quê tàn phá. Lần đầu tiên, cậu ấy nổi giận với Tiết Sơn.

"Anh, anh xem thường em đúng không? Đến anh cũng cảm thấy, cuộc đời em vớ vẩn trong ngôi nhà này, làm ký sinh trùng đeo bám mọi người nên không muốn giao việc cho em ư?".

"Đúng! Em chỉ tốt nghiệp tiểu học mà không có bằng cấp ba. Là em mù chữ, em không có tiền đồ, em không có được một cơ thể hoàn chỉnh nhưng em còn có đôi tay! Em có thể làm được rất nhiều việc, vì sao mọi người lại không tin em?".

Lặng lặng nghe xong, Tiết Sơn không nổi giận, không phẫn nộ, chỉ cảm thấy lồng ngực như bị một đồng đá chặn lại.

Anh vẫn nhớ, ngày anh cầm tiền tích cóp trở về nhà, từ đầu tới cuối, nét mặt Tiết Hải không chút biểu cảm, cậu ấy chỉ buông một câu trước khi anh rời đi: "Anh, tương lai em nhất định sẽ trả lại".

Tiết Sơn quá rõ, từ nhỏ tới lớn, Tiết Hải đều bị mọi người kỳ thị, xem thường, sống trong những lời tròng ghẹo, bị coi là ký sinh trùng của Tiết gia, vĩnh viễn phải sống dựa vào bố mẹ và anh trai.

Giờ đây, một cơ hội lớn bày ra trước mắt, được một ông chủ lớn không chê cậu ấy tàn tật, dù công việc kiếm không được nhiều lắm nhưng với Tiết Hải mà nói, đây là một công việc có thể mang tới tôn nghiêm của người đàn ông.

***

Quyết tâm muốn Tiết Sơn cùng mình xông pha trời đất, Trịnh Hoàng lại đến hiệu sửa xe của Tiết Sơn thêm mấy lần nữa.

Tiết Sơn theo anh ta tới nhà xưởng gia công, địa điểm nằm ở trấn Hữu An, quy mô khá lớn, tuy nhiên vị trí địa lý hơi chút vắng vẻ, gần núi cao, toàn bộ trang thiết bị đã được lắp đặt, chỉ đợi công nhân đến là vận hành.

Sau khi tận mắt nhìn thấy, Trịnh Hoàng còn dẫn Tiết Sơn đến Văn Nam một chuyến, giới thiệu quy cách làm ăn liên quan đến mắt xích gia công cho Tiết

Son biết. Bây giờ, Tiết Son mới cảm thấy có lẽ bệnh đa nghi của mình quá nặng, nghi ngờ cả người anh em mình đã từng tín nhiệm.

Trịnh Hoành tận tình khuyên bảo anh: "Chú em này, cậu còn trẻ, đời người có hạn, việc gì phải vùi mình trong lòng sông nhỏ. Cậu là cá lớn, cần phải bơi hướng ra biển rộng mới đúng. Anh đây không dám cam đoan tương lai cậu nhất định sẽ đại phú đại quý. Nhưng anh dám vỗ ngực nói, đi theo anh, không tới ba năm, cậu sẽ nhận được rất nhiều so với hiện tại, gì chứ ô tô với biệt thự chỉ là chuyện nhỏ".

Nhưng Tiết Son vẫn có chỗ băn khoăn.

Trịnh Hoành hiểu rõ tâm tư: "Vì bạn gái sao?".

Đi theo Trịnh Hoành, nghĩa là phải xa Tôn Kiều một thời gian. Mà khi đó, quan hệ của hai người đang rơi vào trạng thái đóng băng.

Có lẽ bị kế hoạch trong miệng Trịnh Hoành, bị mưu lược chí lớn làm rung động. Có lẽ do hoàn cảnh gia đình nghèo rớt mòng tơi khiến Tiết Son vội vã muốn kiếm cho mọi người trong gia đình một mái nhà tử tế. Sau phút do dự, anh quyết định đi theo Trịnh Hoành.

Lúc đề cập chuyện này với Tôn Kiều, Tôn Kiều có phần bất ngờ, tiếp theo, cô bình tĩnh nói lời chia tay.

Tiết Son nhớ lời cô nói khi ấy.

"Em không thể mãi chờ đợi anh, Tiết Son. Em chờ anh khi anh đi lính. Em chờ anh khi anh xuất ngũ. Sau này anh dốc sức ra ngoài phát triển sự nghiệp, em vẫn chờ anh. Sau đó thì sao? Sự chờ đợi đó có kết quả gì không? Anh có nghĩ ba năm sau trở về sẽ chắc chắn thành công, chắc chắn thay đổi được cuộc sống hiện tại?".

"Hết năm nay là em hai mươi tư, bạn bè đồng nghiệp phần lớn đều đã kết hôn, có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn. Còn em thì sao? Em không quan tâm, trở mặt cãi nhau với bố mẹ để theo anh suốt ba năm. Cuối cùng là, ngoài một tình yêu vui buồn lẫn lộn, em đã đạt được những gì?".

"Anh là người tốt, Tiết Son. Anh là người thiện lương, chính trực, chăm sóc chu đáo cho người thân. Anh cũng đối xử tốt với em, nhưng cuộc sống không chỉ cần đến những điều đó. Anh không biết em đã từng nghĩ nhiều đến chuyện sẽ vĩnh viễn ở bên anh, ngay cả tương lai, con cái chúng ta tên là gì em cũng đã từng nghĩ qua. Nhưng thật sự, em không kiên trì nổi nữa rồi".

Nói xong lời cuối cùng, cô khóc không thành tiếng, Tiết Son định ôm Tôn Kiều nhưng bị cô đẩy ra.

"Cứ như vậy đi, Tiết Son, chúng ta cứ như vậy đi".

Mang theo phần ký ức nhân sinh đau khổ mà trân quý, từ nay về sau, mỗi người một ngã.

***

Đêm đã khuya, mưa nhỏ dần biến thành mưa to, rầm rầm không dứt gõ lên mái nhà, rơi xuống khóm hoa trong sân.

Trong không gian u ám, hai người nằm ôm nhau, không hề buồn ngủ.

Trần Dật lặng lẽ dựa vào lòng Tiết Son, mái tóc dài rối tung sau gáy, mấy lọn tóc vắt lên cánh tay trần của anh, mềm mại mà lạnh buốt.

Cô không hỏi quá nhiều về chuyện tình cảm xưa cũ của Tiết Son, cũng không hỏi sau này anh có xoay chuyển được ý định của Tôn Kiều không. Cô chậm rãi vươn tay ôm lấy anh, tựa như truyền sức lực cho anh, giống như dựa dẫm vào anh.

Im lặng một lát, cô hỏi: "Chuyện làm ăn của Trịnh Hoành, có phải liên quan tới thuốc phiện không?".

Trong bóng tối, Tiết Son gật đầu: "Mới đầu không phát hiện, anh chỉ nghĩ là anh ta đi đường ngang ngõ tắt. Sau vào làm ở xưởng nửa năm, trong lúc vô tình mới phát hiện ra".

"Còn Tiết Hải? Anh ấy có đi cùng anh không".

"Không". Giọng Tiết Son nhẹ bằng: "A Hải gặp chuyện".

***

Sau khi biết Tiết Son thôi việc để làm ăn với Trịnh Hoành, Tiết Hải rất kích động. Tuy ngoài miệng kêu gào muốn tự mình lăn lộn nhưng đối với một người không có trình độ văn hóa, không có kinh nghiệm trải đời, nếu như có Tiết Son bên cạnh, cũng khiến người khác cảm thấy yên tâm hơn.

Nhưng ông Trời thường không làm vừa ý lòng người.

Lý Phuong là con gái rệu, trên cô có một anh trai, hai chị gái. Mười năm trước, anh trai ra ngoài làm công, bị tai nạn chết trên công trường, gia đình được bồi thường một món tiền khá khá.

Anh trai cô mất, để lại vợ và một đứa con trai gần 5 tuổi. Bởi vì bố mất sớm nên trong nhà chỉ còn lại mẹ già, chị dâu không tái giá, bao năm qua ở vậy tận tâm hầu hạ mẹ chồng.

Trước kia, gia đình có một miếng đất bên đường liên thôn. Sau này, chị dâu dùng tiền bồi thường xây một căn nhà nho nhỏ trên miếng đất đó, cho người ta thuê làm nơi buôn bán.

Mấy năm sau, mẹ già chết bệnh, tang lễ xong xuôi, hai bà chị gái đột nhiên đề xuất đòi chia gia sản. Núi ngôi nhà cũ cùng căn nhà ven đường kia tuy chia cho anh trai, nhưng sau khi anh ấy qua đời, đã đổi lại đứng tên mẹ già.

Chị dâu sử dụng ngôi nhà ấy đã nhiều năm, nay mẹ già qua đời, phần tài sản này nên chia cho các cô con gái mới đúng.

Chuyện trở nên âm ỉ, chị dâu Lý Phương là người mềm tính, không chịu nổi lời lẽ bốp chát quấy rầy của hai người kia, không tính toán nhiều liền ý định ôm con bỏ đi.

Lý Phương không giống hai chị, cô kiên quyết cho rằng số tài sản đó là của chị dâu và cháu trai. Để giúp chị dâu lấy lại công bằng, cô quyết định chạy về nói lý với hai bà chị gái. Tuy Tiết Hải đi đứng bất tiện nhưng với tư cách là chồng, cậu ấy cùng đi theo.

Và tai nạn đã xảy ra trong màn "lý luận" này.

Hai bà chị gái ngang ngược vô lý, tìm đến côn đồ xã hội đen, ý đồ dọa hai mẹ con chị dâu. Dân làng thấy chướng mắt, tự phát tập trung ở nhà họ Lý, bảo vệ hai mẹ con họ.

Trong lúc hỗn loạn, không biết ai khiêu chiến, một đám người mang theo gậy gộc xông vào đánh nhau.

Lúc ấy, Tiết Hải đứng lẫn trong đám người nói phải trái, bị xô đẩy ngã lăn ra đất. Trong lúc lộn xộn, Tiết Hải bị thương, ôm bụng đau đớn, sắc mặt trắng xanh.

Thấy tình hình không đúng, dân làng liền báo cảnh sát, vội vã đưa cậu ấy đi bệnh viện, kiểm tra bị vỡ lá lách gây xuất huyết, buộc phải giải phẫu khẩn cấp mới có thể giữ được tính mạng cho Tiết Hải.

Sau chuyển từ Quý môn quan trở về, cơ thể Tiết Hải kém đi nhiều. Rốt cuộc, không thể đi theo Tiết Sơn và Trịnh Hoàng.

Tuy tiếc nuối nhưng Trịnh Hoàng vẫn hứa hẹn, đợi cậu ấy hồi phục sẽ hoan nghênh cậu ấy trở lại.

Mà sự chờ đợi này, phải mất một năm.

***

Xưởng gia công được đưa vào hoạt động, Tiết Sơn là người Trịnh Hoàng tin nhiệm nhất. Anh ta giao toàn quyền giám sát cho Tiết Sơn. Toàn bộ nguyên liệu gia công và thành phẩm ra vào đều phải có đủ chữ ký của anh trong hồ sơ.

Tuy vất vả mệt mỏi nhưng Tiết Sơn vẫn dốc toàn lực để hoàn thành nhiệm vụ.

Mãi đến nửa năm sau, trong một lần vô tình, anh mới phát hiện ra bí mật của xưởng gia công.

Hôm ấy, anh không cẩn thận để quên hóa đơn sáng hôm sau phải giao cho một vị khách. Nền bất buộc, dù là 12 giờ đêm, anh vẫn lập tức tới xưởng ngay.

Sau đấy, anh phát hiện trong xưởng lẻ ra tới om lại le lối ánh đèn pin, trước cửa còn có mấy chiếc xe bán tải đang đỗ.

Phản ứng đầu tiên anh cho rằng có trộm, vội vàng chạy tới trạm trực đêm. Cửa trạm trực đêm mở toang nhưng không có người. Tiết Sơn không nghĩ nhiều, lấy điện thoại ra chuẩn bị báo động.

Ngay khi ấn điện thoại, anh bỗng trông thấy nhân viên bảo vệ "mất tích" đang đứng ở cửa kho chỉ đạo việc vận chuyển, xuất hiện đồng thời còn có Trịnh Hoàng.

Bọn họ chuyển mấy chiếc hòm từ trên xe bán tải vào kho thành phẩm rồi tiếp tục khuôn đồ thay thế trong kho chuyển đi.

Bên kia ông nghe vang lên giọng nói của cảnh sát, Tiết Sơn hơi do dự, cúp máy.

Anh âm thầm quan sát hơn nửa tiếng, Trịnh Hoàng mới dẫn đám người lái xe rời đi.

Sợ rút dây động rừng, anh không chút manh động. Ngày hôm sau, anh làm như không có chuyện gì xảy ra, sáng sớm đến xưởng lấy đơn ghi chép, tiện thể vào kho thành phẩm, kiểm tra mấy chiếc hòm đám người kia mang đến sắp được chuyển đi Quảng Tây.

Anh mở từng chiếc hòm ra, thông tin hàng hóa kiểu dáng giống y những gì anh ghi chép mấy hôm trước, không thấy có gì khác biệt.

Vậy tại sao bọn họ lại phải nửa đêm lên lút thay thế?

Về sau, anh tìm được cơ hội đi theo chiếc xe bán tải đổi hàng, phát hiện ra một xưởng gia công khác cách đó mấy chục km.

Chỗ này cũng là xưởng gia công chế tác gỗ. Nhưng công nhân ở đó đã cào móc hết thành phẩm gỗ thật, chuyển đến một nơi khác, giấu ma túy vào bên trong. Sau đó, thần không biết quỷ không hay chuyển trở về xưởng gia công chỗ Tiết Sơn, tuần bán như bình thường.

Treo đầu dê bán thịt chó, lừa dối.

***

Lần đầu tiên trong đời Tiết Sơn nhìn thấy ma túy là năm anh 12 tuổi.

Hôm đó anh phải trực nhật, sau khi quét dọn xong phòng học, anh ở lại sân tập đánh bóng bàn. Lúc kết thúc trời đã dần tối. Anh khoác balo định đi lối tắt về nhà.

Trong con ngõ nhỏ chật chội u ám, anh nhìn thấy một cô gái co ro bên góc tường.

Trông thấy Tiết Sơn đi tới, cô gái không có phản ứng, vẫn làm việc của mình – Tiết Sơn lại gần thấy cô ta đang hút thuốc lá, điểm đặc biệt là trên tay cô ta còn có một mẫu giấy bạc nho nhỏ.

Cô ta run rẩy hơn chiếc bật lửa dưới tấm giấy bạc rồi vội vã dí sát mặt vào miếng giấy, hít mạnh vài hơi, sau đó nằm co quắp trên nền đất.

Tiết Sơn sững sờ nhìn cô ta giây lát, chân vô thức bước nhanh.

Sau đó không bao lâu, nhà trường tổ chức quét đường, anh lại nhìn thấy cô gái ấy trong thôn Nhã Lý.

Cô ta còn rất trẻ, có lẽ chỉ mới hai mươi, nét mặt giống một ngôi sao nhưng Tiết Sơn không nhớ nổi tên của ngôi sao ấy, dù gì trông cũng rất xinh đẹp.

Nhưng cô gái xinh xắn này, quần áo hở hang, tùy tiện lôi kéo đàn ông trên đường, luôn miệng nói đi nói lại một câu: "Hai mươi tệ một lần, đi không?".

Trên con đường thôn Nhã Lý, khi đó có rất nhiều cô gái như thế, phần lớn từ nơi khác tới, vì nghiện hút không có điều kiện mua thuốc mà chọn nghề bán thân.

Hai mươi tệ, có thể mua một gói bột trắng, cũng chính là ma túy.

Thời gian qua đi, cảnh vật thay đổi, cảnh còn người mất.

Khi ấy Tiết Sơn không thể ngờ rằng, hơn mười năm sau, chính bản thân mình cũng biến thành một con nghiện ma túy.

Bạn đang đọc truyện *Sơn Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Tiết Sơn dần bị nghiện thuốc lá chính vào thời điểm này.

Con đường phía trước là một mảng mịt mù, đối mặt với sự tin tưởng của chiến hữu, anh không biết nên xử lý thế nào nên đành tìm đến thuốc.

Bảo cảnh sát ư? Cứ cho là Trịnh Hoành cùng đám người giấu ma túy trong các bức phù điêu sẽ bị đưa ra xét xử, chỉ e là bản thân anh cũng không tránh khỏi tội lỗi.

Toàn bộ sổ hàng hóa kia đều do anh giám sát, ghi chép đưa vào kho, sau đó bán ra. Cảnh sát sẽ tin anh hoàn toàn không nắm rõ tình hình sao?

Hơn nữa, ma túy là do Trịnh Hoành đưa từ đâu tới? Ai là người cung cấp nguồn cho hắn? Mất xích của hắn gồm những kẻ nào? Dây chuyền sản xuất của hắn từ Myanmar đến Vân Nam, đường dây này liên quan tới bao nhiêu người?

Và lại, từng là chiến hữu huynh đệ kẻ vai sát cách tin tưởng nhau, sao lại trở thành một kẻ buôn bán ma túy?

Nỗi trăn trở càng nhiều, khó tránh khỏi tâm trạng cũng ngày càng trở nên phức tạp.

Cân nhắc thật lâu, cuối cùng, anh vẫn gọi đi một cú điện thoại.

Cảnh sát căn cứ theo manh mối Tiết Sơn cung cấp, tra ra hai xưởng gia công nhưng không hành động ngay.

Việc buôn bán ma túy cần phải có đủ tang chứng nhân chứng, đến lúc hai bên giao dịch, nhìn thấy hàng, lập tức tiến hành vây bắt. Nhưng sau khi điều

tra, phía cảnh sát tìm hiểu ngọn nguồn xong đã bắt ngờ phát hiện một ổ chuyên cung cấp hàng cho Trịnh Hoàng... Ổ ma túy lớn hoạt động hàng năm bên biên giới, vô số lần thoát khỏi sự truy bắt của cảnh sát.

Cho nên Tiết Sơn không thể ngờ, từ cuộc điện thoại ấy, thân phận của anh từ nay về sau biến thành cảnh sát đặc biệt, có biệt danh "con nhện".

Cũng từ đó, viên cảnh sát thường xuyên giữ liên lạc với anh, chính là Cát Gia.

Dựa theo ý của Cát Gia, Tiết Sơn giả bộ trong lúc vô tình đã phát hiện ra bí mật được giấu trong các bức phù điêu nhưng không tiết lộ, mà bí mật tìm Trịnh Hoàng. Sau cuộc nói chuyện rõ ràng, anh thổ lộ rằng, sẽ không phản bội chí hướng của mình.

Trịnh Hoàng thật sự rất bất ngờ nhưng hấn đường như đã sớm đoán ra ngày này. Hấn khẽ mỉm cười, vỗ vai Tiết Sơn, ý vị thâm trường: "A Sơn, tôi biết cậu đang cho là tôi cố ý dụ dỗ cậu. Nhưng tôi không thể không nói, ngay từ ngày đầu đến tìm cậu, tìm em trai cậu, tôi thực sự muốn giúp cậu vượt qua cửa ải khó khăn, mặc kệ cậu tin hay không tin".

Thấy Tiết Sơn không biểu lộ gì, Trịnh Hoàng nói thêm: "Cậu nghĩ cho kỹ, đi theo tôi, tương lai chúng ta sẽ chung một thuyền, đạo lý được ăn cả ngã về không chắc cậu hiểu rõ".

Im lặng một lát, Tiết Sơn trả lời: "Đôi khi tôi tự hỏi con người sống trên đời này là để mưu cầu cái gì? Hoàn cảnh nhà tôi anh Trịnh đã rõ, mọi thứ đều dựa vào tôi, tôi sống một đời khổ sở như thế nào, chắc anh Trịnh cũng nhìn ra được. Giờ thì tôi đã hiểu, ngày trước làm việc chăm chỉ cũng chỉ kiếm được chút tiền, ôm ấp cái gọi là công lý và đạo đức, cuối cùng nhận được những gì?".

Tiết Sơn nhìn hấn, ánh mắt kiên định: "Anh Trịnh, không ai muốn gây khó dễ với đồng tiền. Tôi cũng vậy thôi".

Trịnh Hoàng mỉm cười: "A Sơn, có lời này của cậu, tôi rất yên tâm. Anh đây cam đoan, tương lai chỉ cần tôi có chén nước, thì cậu sẽ có một ngụm trà".

***

Sau khi khỏe lại, Tiết Hải gọi điện cho Tiết Sơn mấy lần, thông báo mình đã hồi phục hoàn toàn, có thể quay lại làm việc. Nhưng lần nào Tiết Sơn cũng từ chối, nói công việc ở đây rất vất vả, không thích hợp với cậu ấy. Rồi bảo cậu ấy cứ ở nhà nghỉ ngơi, chăm sóc bố mẹ, không cần lo vấn đề kinh tế, tự anh có thể giải quyết được.

Bố mẹ cũng khuyên Tiết Hải: "A Hải, chân con không lành lặn, nên đừng ra ngoài nữa. Nếu không, ra ngoài lại bị mọi người nói xấu. Anh trai con nói sẽ chịu trách nhiệm, nó sẽ không để mặc chúng ta đâu".

Tiết Hải miễn cưỡng nghe lời khuyên răn nhưng trong lòng lại có ý định khác.

***

Theo manh mối của Tiết Sơn, bên phía Cát Gia trong ngoài phối hợp đã khám phá ra không ít bức phù điêu chứa ma túy nhưng đám Trịnh Hoàng đều trốn thoát một cách rất tài tình, khiến hấn nghĩ ngay đến tình huống đường dây của mình đã bị lộ.

Sau mấy lần thất bại, Trịnh Hoàng bắt đầu nghi ngờ, nhưng không tìm được bằng chứng chứng minh Tiết Sơn là nội ứng. Hấn án binh bất động, âm thầm quan sát.

Gần đây, Tiết Hải đột nhiên gọi điện xin việc, đã thế không đề cho Tiết Sơn biết.

Nhưng Tiết Hải chưa kịp đi thì ông Tiết do sức khỏe ngày càng yếu nên đã qua đời.

Bi thương chồng chết, mọi người liên tục gọi điện giục Tiết Sơn trở về nhưng không được.

Thời gian ấy, Tiết Sơn theo Trịnh Hoàng chọn mua một "lô gỗ" ở Miến Điện, mất tín hiệu liên lạc hơn nửa tháng trong rừng. Sau khi trở về, Tiết Sơn báo cáo tình hình bên này với Cát Gia trước, cuối cùng mới biết tin bố mình đã qua đời.

Khi anh vội vã trở về thì người đã mất, trà đã lạnh, chỉ có thể khóc trước ngôi mộ mới.

Ông cụ mất, con trai không đến tống chung (chăm sóc người thân trước khi lâm chung), chuyện như vậy nhanh chóng lan truyền khắp thôn, hơn nữa còn phát sinh nhiều phiên bản, cũng vì thế mà Tiết Sơn bị nguyên rủa là "đứa con bất hiếu".

Sau buồn bã và tiếc nuối, Tiết Sơn một lần nữa rời nhà, tiếp tục hoàn thành xứ mệnh.

Xưởng bên Hữu An dần dần ngừng sản xuất, không vận hành nữa, như thể tránh đầu sóng ngọn gió. Trịnh Hoàng dẫn theo một số tâm phúc rời đại bản doanh về Vân Nam Thụy Lệ.

Nhưng nguồn ma túy chảy vào tay Trịnh Hoàng số lượng không ít.

Tại Thụy Lệ, lần đầu tiên Tiết Sơn gặp Dương Lạc Bình. Ở đây, hấn chịu trách nhiệm quản lý các nhà máy chế biến cao su bên Thụy Lệ.

Theo như lời Trịnh Hoàng, hấn xuống nước rất sớm (ý làm chuyện xấu), là người giàu kinh nghiệm và là người được nhà cung cấp giới thiệu.

Dương Lạc Bình lớn hơn Tiết Sơn hai tuổi, vóc dáng cao gầy, diện mạo luôn vui vẻ, bình thường ăn mặc rất thoải mái tùy tiện, thường xuyên ra vào các quán bar trà lâu có tiếng.

Tiết Sơn quản lý xưởng gia công nhỏ nên không cùng mảng với hắn, hai người gặp mặt cũng không nhiều. Chỉ khi được Trịnh Hoành triệu tập hay lúc chia tiền mới gặp nhau.

Dương Lạc Bình thay bạn gái như thay áo, Tiết Sơn mỗi lần gặp hắn đều thấy bạn gái không phải là một người. Nhìn Tiết Sơn cô quạnh, hắn nhiệt tình giới thiệu, Tiết Sơn khéo léo từ chối.

Tha hương nơi đất khách quê người, anh không tránh khỏi nhớ tới Tôn Kiều ở quê nhà. Sau một lần liên lạc với Cát Gia, Tiết Sơn nhận không được hỏi tình hình của Tôn Kiều.

Thật trùng hợp, Cát Gia có quen với bố của Tôn Kiều, thông qua những lần nói chuyện phiếm, Cát Gia sớm biết chuyện con gái nhà họ Tôn yêu một chàng trai nghèo. Lúc điều tra cụ thể về Tiết Sơn, ông mới phát hiện ra điểm trùng hợp này.

Sau khi Tiết Sơn hỏi, ông dành thời gian tìm bạn cũ bóng gió về tình hình của Tôn Kiều, biết cô ấy hiện được người nhà giới thiệu cho một thầy giáo dạy cấp 3, tâm trạng ông khá lúng túng.

Nhưng Cát Gia chưa kịp nói cho Tiết Sơn biết thì trong nhà anh đã có chuyện lớn xảy ra.

Rời nhà đi, thi thoảng Tiết Sơn hay gọi điện về hỏi thăm. Nhưng đợt này gọi về, anh chỉ gặp mỗi mình bà Tiết.

Từ lời lẽ áp úng của mẹ, Tiết Sơn mới biết, Tiết Hải đã dẫn Lý Phương bỏ đi, bắt xe lửa đến Côn Minh.

Tiết Sơn không thể chờ đợi, lập tức từ Thụy Lệ chạy tới Côn Minh, định ngăn cản Tiết Hải, động viên cậu ấy quay về.

Nhưng anh không ngăn được Tiết Hải và Lý Phương vì bọn Trịnh Hoành đã nhanh hơn anh một bước.

Nhìn dòng người chen lấn trước mắt, Tiết Sơn đột nhiên bối rối, vô thức suy đoán có phải thân phận của mình đã bị bại lộ? Trịnh Hoành nghi ngờ nên mới chọn cách dùng Tiết Hải để khống chế anh?

Một tuần sau, rốt cuộc Tiết Sơn gặp được Tiết Hải.

Trịnh Hoành sắp xếp Tiết Hải làm việc ở chỗ Dương Lạc Bình, trông coi nhà kho. Còn Lý Phương phụ việc lật vật ở đó.

Tiết Sơn kiên quyết, bắt Tiết Hải lập tức trở về, không được ở lại nhưng Tiết Hải đâu chịu?

Trong lòng Tiết Hải thật ra luôn kính trọng anh trai, cậu ấy không bao giờ quên sự chăm sóc bảo vệ của anh trai đối với mình. Nhưng thâm tâm lại có chút khó chịu, nghĩ rất vất vả mới có cơ hội ra ngoài làm việc, cả thôn biết đứa con trai quê quật nhà họ Tiết muốn bôn ba bên ngoài, sao dễ dàng trở về rồi bị người ta chế giễu đâm thọc?

Tuy Tiết Sơn ngoài miệng nói không muốn Tiết Hải ở lại đây nhưng Tiết Hải dám khẳng định, một khi gặp chuyện, Tiết Sơn sẽ là người đứng ra giúp đỡ mình đầu tiên.

Vì chuyện này mà hai anh em mất vui. Trịnh Hoành biết, đến tìm Tiết Sơn, hỏi lý do vì sao không đồng ý cho Tiết Hải ở lại? Tiết Sơn lấy lý do trong nhà còn mẹ già cần chăm sóc để trả lời cho xong.

Cát Gia biết chuyện, để tránh thái độ Tiết Sơn quá quyết liệt khiến Trịnh Hoành sinh nghi, đã trấn an anh không nên lo lắng, cứ để Tiết Hải ở đây một thời gian rồi bàn bạc kỹ hơn. Dù sao Trịnh Hoành cũng không thể giao mạnh mối làm ăn quan trọng cho một người khuyết tật và hoàn toàn không hiểu biết gì.

Nhưng không ai ngờ, lần dừng lại này, Tiết Hải không những không đi, còn linh hồn thì đã sớm về chốn tha hương.

***

Vừa tới Thụy Lệ không lâu, Lý Phương mang thai nhưng tình hình đứa bé không được tốt lắm, có dấu hiệu sinh non, liên tục phải nằm trong bệnh viện giữ thai.

Tiết Hải rất kích động, đồng thời lo lắng và sợ hãi. Cậu ấy lo lắng đứa bé trong bụng Lý Phương sinh ra sẽ giống như mình, tàn tật bẩm sinh. Mặc dù trong lúc nằm viện kiểm tra siêu âm, bác sĩ đã nói tứ chi của đứa bé hoàn chỉnh không có vấn đề gì, cậu ấy vẫn không dám xem thường.

Bà Tiết sau khi biết tin Lý Phương mang thai vui mừng khôn xiết, sợ con dâu tha hương không được chăm sóc tốt, cho tới bây giờ chưa từng xa nhà, giấu Tiết Sơn liên lạc với Tiết Hải, nói mình muốn qua chăm sóc Lý Phương.

Tiết Hải không nghĩ ngợi nhiều. Một phần do Lý Phương bị ghen mạnh, không quen đồ ăn bên ngoài, người gầy tọp đi, nhìn rất đau lòng. Thứ hai, Lý Phương nằm viện trong một thời gian dài, chi tiêu khá nhiều, tuy viện phí chủ yếu do Tiết Sơn lo nhưng nếu Tiết Hải thôi làm để chăm sóc vợ, áp lực kinh tế sẽ càng lớn. Cho nên, thấy bà Tiết nhắc tới, Tiết Hải liền đồng ý ngay.

Thu dọn xong xuôi, bà con hàng xóm hỏi bà Tiết đi đâu, bà thoáng do dự, sợ tương lai Lý Phương sinh con, đáng đáp giống Tiết Hải, bị người ta rảnh rỗi đàm tiếu nên đành nói tránh, bảo con dâu sinh bệnh, bà phải tới để chăm sóc.

Đội đến lúc đứa bé trong bụng Lý Phương hoàn toàn ổn định, đã hơn năm tháng qua. Tiết Sơn muốn Tiết Hải trông coi nhà xưởng ở chỗ mình nhưng Trịnh Hoành không đồng ý, vẫn để Tiết Hải theo chân Dương Lạc Bình.

Tiết Hải biến thành tay chân thân tín của Dương Lạc Bình như thế nào, Tiết Sơn không được biết. Một năm sau, Tiết Hải dần tiếp xúc với các cuộc giao dịch ma túy, con người cũng từ đó mà thay đổi.

***

Trời hết mưa, làng thôn vào ban đêm, yên tĩnh lạ thường.

Không phải dòng ký ức nào cũng có thể đem ra kể hết với mọi người, Tiết Sơn đã lựa chọn kể cho Trần Dật nghe. Cho dù chỉ là những mẫu ký ức vụn vặt nhưng vẫn khiến cô đau đớn vô cùng.

Giọng anh nhàn nhạt quanh quẩn bên tai Trần Dật, từng câu nhẹ bẫng nhưng lại làm cho người ta cảm thấy nặng nề.

Trần Dật lặng lẽ ôm anh, dựa vào ngực anh, lắng nghe trái tim anh chậm chậm đập mạnh.

Nhân sinh giống như một chiếc thuyền trên biển, luôn xa bờ rồi lại cập bến. Dù có tính được thủy triều lên xuống, quan sát được hướng gió thì vẫn là một chuyến đi cực kỳ khó khăn.

Năm ấy, Tiết Sơn hai mươi tư tuổi, lúc lựa chọn báo cảnh sát, anh không nghĩ, từ nay về sau, cuộc đời anh sẽ như cánh bướm, chỉ có thể lao nhanh về một hướng cho đến khi đụng phải đầu roi máu chảy.

***

Trịnh Hoành tiếp tục thiết lập đại bản doanh tại Thụy Lệ, không ngừng mua thuốc phiện từ biên giới, sử dụng phương pháp cũ giấu trong các bức phù điêu hoặc cao su, tuồn sang khu Tứ Xuyên và Quảng Đông.

Nhưng hai năm ấy bị cảnh sát vây quét ráo riết, vô số lần ma túy do tay sai của hắn vận chuyển bị cảnh sát thu trắng, cộng thêm việc đắc tội với một trùm ma túy bản địa khá nổi tiếng, hơn nữa còn nắm trong tay lực lượng vũ trang, bắt buộc dĩ, hắn phải mang theo anh em đến nương nhờ "ông chủ lớn" ở Myanmar, cũng chính là trùm ma túy sống ở biên giới mà trước đây Cát Gia đã nhắc với Tiết Sơn.

Sự việc tới đột xuất, Tiết Sơn không kịp tìm cơ hội liên lạc với Cát Gia thu xếp người bên Thụy Lệ. Mẹ già và vợ chồng Tiết Hải đã bị Dương Lạc Bình đưa vào lãnh thổ Myanmar. Sau khi để lại tin nhắn cho Cát Gia, Tiết Sơn theo Trịnh Hoành vượt biên.

Dưới tay ông chủ lớn này còn được đội quân vũ trang người gốc Myanmar chống lưng, chiếm giữ mấy ngọn núi. Đến mùa vụ, hắn sẽ triệu tập tay sai của mình đến ruộng hoa anh túc để thu hoạch, chiết dịch, cất thành thuốc phiện sống, gia công thành Morphine, cuối cùng chế thành heroin, sau đó xuất bán.

Trịnh Hoành tới đây chỉ có một mục đích, hắn muốn đợi thời trở lại. Cho nên hắn dốc toàn sức bày tỏ lòng trung thành với ông chủ lớn, coi mình như tay sai, hoàn toàn đánh mất khí thế lúc ban đầu.

Hắn muốn tìm cách bao trọn ruộng hoa anh túc trên ngọn núi này, tìm người trồng, thu hoạch, chiết thành thuốc phiện sống, giao thuốc phiện sống cho ông chủ lớn, chỗ hắn sẽ xử lý từng bước, tinh luyện thành heroin.

Còn Tiết Sơn và Dương Lạc Bình, vẫn giúp hắn xử lý ruộng thuốc phiện.

Trong một thời gian dài, cảnh sát Trung Quốc kết hợp cùng cảnh sát biên phòng điều tra nghiêm ngặt, ngăn ngừa tổn thất, giảm bớt lượng giao dịch thuốc phiện qua biên giới.

Bởi vì nơi đây đều là núi cao rừng sâu, giao thông và thông tin liên lạc vô cùng bất tiện, hơn nữa Tiết Sơn luôn bị theo dõi, muốn liên hệ với Cát Gia, khó như trên trời.

Tròn một năm, anh như bị cô lập khỏi thế giới.

Mỗi ngày tỉnh giấc, nhìn ruộng anh túc trải khắp núi đồi, nhìn già trẻ lớn bé, trai gái thu hoạch, chiết thuốc, Tiết Sơn dần dần phát hiện, bản thân mình cũng như một cái xác không hồn, đếm thời gian mà sống.

Chưa đầy ba năm, từ quê nhà đến Vân Nam, từ Vân Nam đến Myanmar.

Mọi chuyện như mới xảy ra ngày hôm qua, lại giống như đã trải qua nhiều năm.

Thế giới quen thuộc ngày trước, liệu anh có quên?

Anh còn cơ hội để thoát ra không? Còn có thể đưa người thân trở về quê hương hay không?

***

Trong bóng tối, anh nghe Trần Dật khẽ hỏi mình: "Tiết Sơn, anh có hối hận không?".

Im lặng thật lâu, anh thấp giọng nói: "Anh không biết".

Sao không hối hận chứ? Anh thật sự không cách nào trả lời vấn đề này.

Anh chỉ biết, nếu thời gian quay lại, anh vẫn sẽ quyết định làm như vậy.

Anh chỉ tiếc, cuối cùng đã không thể bảo vệ tốt cho những người thân của mình.

Bạn đang đọc truyện *Sơn Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Mấy tháng đầu, Tiết Sơn và người thân sống trong hai ngôi nhà khác nhau trên cùng một ngọn đồi, thi thoảng vẫn gặp mặt.

Về sau, không hiểu vì sao họ bị tách ra, mẹ già và vợ chồng Tiết Hải bị Dương Lạc Bình đưa đến một vườn cao su, làm việc lật vật ở đó – giấu ma túy vào thành phẩm cao su.

Trong vườn cao su, đại bộ phận công nhân đều là người nghiện, bán ma túy để hút, một vòng tuần hoàn ác tính.

Mặc dù biết rõ thân phận của Dương Lạc Bình, để bà Tiết và vợ chồng Tiết Hải đi theo Dương Lạc Bình, Tiết Sơn không mấy yên tâm. Ngày tháng trôi qua, anh ngày càng cảm thấy, người có biệt danh Sơn Ưng được coi là cảnh sát ngầm, mục đích không hề đơn giản.

Anh vẫn nhớ lời Cát Gia.

"Làm công việc này, chạy giữa biên giới thiện ác lâu rồi, rất dễ quên thân phận của mình, quên mất mục đích ban đầu mình phải đảm nhiệm. Chưa nói đến những người không phải cảnh sát có nhiệm vụ đặc biệt như cậu. Cho dù là cảnh sát thực thụ đi chăng nữa, nằm vùng quá lâu, không bị nhiễm nghiện thì cũng bị tha hóa, bị tiền tài, lợi lộc, bị thuốc phiện ngăn trở, cả đời không thoát ra nổi. Cho nên Tiết Sơn, ngoại trừ công việc – tôi chỉ có một yêu cầu đối với cậu – không được quên chí hướng ban đầu, bình an trở về".

Nói thì đơn giản nhưng hiểu được và làm được dễ vậy sao?

Chưa kể gia đình anh đều ở đây, một khi xảy ra chuyện, họ chính là yếu điểm lớn nhất của anh.

Thời gian lưu lại càng lâu, nỗi tuyệt vọng trong lòng anh cũng ngày càng lớn.

Còn Tiết Hải khi ấy, đã hoàn toàn bị tê liệt.

Hàng ngày, Tiết Hải hoàn thành công việc, trở về nhà, như không có chuyện gì chơi đùa với Đồng Đồng, sau đó ăn cơm, đi ngủ.

Ngày hôm sau, tiếp tục lặp lại quỹ đạo của ngày hôm trước.

Vào buổi đêm vắng lặng, Tiết Hải cũng suy nghĩ – vì sao cuộc đời mình lại biến thành như vậy?

Khi Tiết Hải biết công việc của mình có liên quan đến giao dịch thuốc phiện, cậu ấy từng do dự.

Thế nhưng, không phải Tiết Sơn vẫn bình yên vô sự đó sao? Còn nữa, mỗi chuyến hàng đều có lợi nhuận rất cao, sau một hai lần ném trái ngọt ngào, Tiết Hải nhanh chóng sa vào, càng lún càng sâu.

Tiết Hải chỉ không thể ngờ rằng, sẽ có ngày hôm nay.

Tiết Hải biết mình muôn đời muôn kiếp không thể quay trở lại, không thể rơi vào tay cảnh sát, dù cho phải trốn chui trốn lủi đoạn tuyệt nhân thế trong núi rừng mãi mãi cũng không sao. Nhưng Đồng Đồng chưa được hai tuổi, con bé đáng yêu như thế, sao có thể lớn lên trong một môi trường như vậy?

Nhưng Tiết Hải không còn cách nào khác.

Tiết Hải nghĩ, cuộc đời mình từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ, luôn là một vở kịch chứa đầy đau khổ.

***

Mưa tạnh được một lúc, lại bắt đầu dấy lên.

Mỗi lần nhắc đến Tiết Hải, trong giọng nói của Tiết Sơn luôn ẩn chứa sự bi thương, bất lực và tiếc nuối.

Ký ức tựa như con đường mịt mù, không cách nào quay trở về, chỉ biết vô vọng đặt phần đời còn lại trong vùng tối.

Dường như nói đã mệt, Tiết Sơn im lặng thật lâu.

Trần Dật khẽ hỏi: "Anh mệt à?".

Tiết Sơn lắc đầu nhẹ nhẹ: "Em thì sao?".

"Em hơi mệt". Trần Dật đáp: "Ngủ đi, ngày mai còn thời gian mà".

Ôm lấy cô, Tiết Sơn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, hơi thở đều đều.

Đêm dần trở lạnh, nhưng trái tim nóng hổi, vòng tay ấm áp.

Trần Dật chậm rãi ngẩng đầu, nương theo ánh sáng lờ mờ trong phòng, nhìn bóng dáng mơ hồ trước mặt, mãi không ngủ được.

Sáu tuổi, mười sáu tuổi, hai mươi sáu tuổi, cuộc đời cô đã trải qua không biết bao nhiêu thay đổi.

Hai giai đoạn đầu, những năm tháng trưởng thành, cô cầu nguyện rất nhiều lần, hy vọng mọi ký ức khổ cực sẽ chỉ là một giấc mộng, mơ một lúc rồi tỉnh.

Cô ước, ngày hôm sau, khi mặt trời ló dạng, lúc tỉnh dậy, cô đã là người lớn. Miễn sao có thể thoát khỏi những đau khổ không thể nào quên, thì dù ba mươi tuổi, hay bốn mươi tuổi, cô cũng nguyện ý.

Duy lúc này đây, cô vô cùng cảm kích vận mệnh.

Vì cực khổ, khiến cho họ tìm thấy nhau.

***

Không biết ngủ bao lâu, bên ngoài có tiếng động cửa, sau đó là tiếng bước chân sột soạt.

Trần Dật ngủ không sâu, nghe thấy tiếng động cô liền mở mắt, dỏng tai nghe ngóng. Nghĩ là Đồng Đồng nửa đêm dậy đi vệ sinh, cô lại khẽ khàng nhắm mắt.

Nhưng vài giây sau, cửa phòng bị gõ.

Tiết Sơn vừa mở choàng mắt thì người trong lòng anh đã cẩn thận ngồi dậy, sờ soạn tìm chiếc áo khoác để ở tủ đầu giường, đi ra mở cửa.

Trần Dật vừa bước xuống, sau lưng "tách" một tiếng. Âm thanh vang lên, ánh đèn sáng tỏ.

Cô giơ tay che ánh đèn lóa mắt, quay đầu nhìn người trên giường: "Anh dậy đấy à?".

Tiết Sơn đáp lời: "Đồng Đồng gõ cửa à?".

"Chắc vậy. Anh đừng dậy, để em ra xem".

Cửa mở, Đồng Đồng đứng một mình bên ngoài, chỉ mặc bộ áo ngủ mỏng màu hồng nhạt, nước mắt rung rung nhìn người ra mở cửa.

Trần Dật ngồi xổm xuống, nắm chặt cánh tay con bé, nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy? Cháu gặp ác mộng à?".

Con bé miệng méo xệch, gật đầu.

Tiết Sơn cũng đứng dậy, khoác thêm áo đi ra. Trần Dật quay sang bảo anh: "Gặp ác mộng, chắc bị dọa rồi".

Tiết Sơn ngồi xuống, giơ tay lau nước mắt trên mặt Đồng Đồng, xoa đầu, khẽ ôm con bé vào lòng.

Quảng thời gian vừa trở về, con bé thường xuyên gặp ác mộng, nửa đêm tỉnh dậy khóc.

Tiết Sơn lo lắng, liên tục để con bé ngủ với mình. Sau đó, Đồng Đồng dần ổn định, anh thấy cần luyện cho con bé thói quen tự lập trong sinh hoạt, cộng thêm con bé mỗi lúc một lớn, suốt ngày ngủ cùng bố không tốt nên đã làm cho con bé một phòng riêng.

Trần Dật nhìn con bé tội nghiệp đứng tựa vai Tiết Sơn, cô liền xoa đầu an ủi: "Không sao, tỉnh mộng rồi, không phải sợ nữa".

Nói xong, cô hỏi con bé: "Cháu có muốn ngủ cùng cô không?".

Đồng Đồng chậm rãi ngước lên, liếc mắt hết nhìn Trần Dật rồi quay sang Tiết Sơn, khẽ gật đầu, nhưng cánh tay vẫn bám chặt lấy cổ Tiết Sơn.

Tiết Sơn dường như hiểu ý con bé, nói với Trần Dật: "Đi ngủ thôi, chúng ta sẽ ngủ cùng với con".

Trần Dật gật đầu, hai người đứng dậy, nắm tay con bé dắt vào giường.

Nhìn con bé ngoan ngoãn leo lên giường, chui vào chăn, nằm chính giữa, mong đợi hai người lên cùng, Trần Dật bỗng nhiên có cảm giác "gia đình".

Tiết Sơn khẽ kéo tay cô: "Sao vậy?".

Cô quay lại, nắm lấy bàn tay dày rộng của anh, đáp: "Không có gì, ngủ sớm thôi, muộn rồi đấy".

Trời đêm tĩnh mịch, hơi thở ba người dần lan tỏa khắp căn phòng, ổn định mà nhu hòa.

***

Sáng sớm ngày hôm sau, đồng hồ báo thức của Trần Dật chưa kêu, Tiết Sơn đã tỉnh.

Mưa nhỏ tí tách cả đêm, bầu không khí sớm mai tươi mát khác lạ, đồng thời mang theo hơi lạnh.

Trần Dật nghiêng người ngủ, mặt hướng về phía Đồng Đồng, cánh tay để lộ ra bên ngoài. Tiết Sơn khom người, nhẹ nhàng nhét tay cô vào trong chăn.

Điện thoại không khóa, Tiết Sơn tắt báo thức của cô đi, định để hai cô cháu ngủ thêm một lát.

Anh rón rén rời giường, mặc quần áo, rửa mặt, sau đó nấu cháo, rán trứng.

7h30", anh gọi hai cô cháu dậy.

Trần Dật nhìn giờ, thờ dãi: "Thôi xong, 8h20" Đồng Đồng vào học, sao chuông lại không kêu nhỉ?".

Tiết Sơn đưa mắt nhìn mái tóc rối bù của Trần Dật, không nhịn được cười: "Không phải vội đâu, anh tắt đi đấy".

Trần Dật vừa mặc quần áo, vừa lườm anh, làm như đang oán trách nhưng cuối cùng không nói gì.

Bên cạnh, Đồng Đồng cũng tự mình mặc xong quần áo.

Tiết Sơn ôm con bé xuống giường, dắt con bé vào phòng khách chải tóc, nói với Trần Dật đang xỏ giày sau lưng: "Bữa sáng trên bàn, em rửa mặt xong ăn luôn cho nóng".

Trần Dật khẽ "vâng".

Lúc ngước lên, bóng hai cha con đã biến mất.

Ánh nắng yếu ớt chiếu vào phòng, cô lẳng lặng nhìn hướng họ rời đi, khóe môi hơi giương lên.

Cảm giác gia đình.

Trần Dật đến bên bàn ăn, phát hiện có món trứng không bỏ hành.

Tiết Sơn vẫn nhớ khẩu vị của cô, bình thường nấu cơm anh đều đặc biệt quan tâm đến cô, nấu nướng tuyệt nhiên không cho hành.

Bồn hoa trong sân nhỏ trồng mấy nhánh hành lá, có lẽ hàng ngày Tiết Sơn vặt ở đó.

Trần Dật ngồi ăn cơm hướng mặt ra sân, nhìn đám hành lá ngày càng tươi tốt, thoáng mỉm cười.

***

Hôm nay Trần Dật được nghỉ, ăn sáng xong, hai người cùng đưa Đồng Đồng đi học.

Nhìn bóng lưng nho nhỏ của con bé khuất giữa biển đồng phục học sinh màu xanh, Trần Dật nhẹ nhàng nắm tay Tiết Sơn: "Đi thôi, em tin Đồng Đồng sẽ không sao đâu".

Cả hai quay về viện trước, chuyện ở ký túc của Trần Dật vẫn đang chờ được xử lý.

Cửa ký túc có khóa nhưng Trần Dật chưa bao giờ dùng tới. Trước đêm rời đi, bọn họ tìm chiếc khóa cũ rỉ sét ngoắc vào.

Đồ đạc của Trần Dật không nhiều, cô đóng gói quần áo, thu dọn sách vở.

Tiết Sơn nhìn mấy quyển sách dày chừng 5cm trong tay Trần Dật, tò mò hỏi: "Sách của em đều dày thế à?".

Trần Dật không dừng tay, cô xếp sách vào thùng, phủi lớp bụi trên bìa, rồi mới quay lại nhìn Tiết Sơn, cười đáp: "Toàn là sách chuyên ngành, không vất đi được, phải giữ lại".

Cất sách xong, Tiết Sơn lại gần bê thùng giấy gần 30kg lên, nhìn Trần Dật, bật cười: "Quả là sức nặng của tri thức".

Tiết Sơn chạy hai chuyến xe, chở gần hết mọi thứ. Đến chuyến cuối cùng, Trần Dật đứng bên đường chờ anh, dưới chân là chiếc va li màu xám bạc.

Chiếc xe lướt đi, cuốn theo bụi đất, cô đưa tay che mũi, ho nhẹ vài tiếng.

Ánh mặt trời ấm áp rọi vào lưng Trần Dật, mái tóc đen mềm mại phủ một lớp nắng vàng nhàn nhạt.

Một cơn gió thổi qua, Trần Dật đưa tay vén mái tóc xõa trước mắt, ồng tay áo sơ mi trắng theo động tác của cô, lỏng lẻo rơi xuống cổ tay.

Cô thích mặc sơ mi, màu trắng, màu be, màu xanh đậm. Tiết Sơn nhớ được mấy mẫu, đều là những kiểu đơn giản thuần một màu trắng.

Trời vào thu, hai bên đường chỉ còn vền vền mấy hàng cây, lá dần ủa vàng.

Gió không ngừng, thả những phiến lá khô héo xuống con đường nhựa màu xanh đen, nhẹ nhàng lăn về phía trước, phát ra âm thanh loẹt xoẹt dưới nền đất.

Thấy Tiết Sơn lái xe lại gần, Trần Dật quay đầu mỉm cười với anh. Cô luôn cười như vậy, nhàn nhạt đấy, dịu dàng đấy, như thể trời sinh mang một cỡ cảm giác xa cách.

Một chút ký ức, bỗng cuộn cuộn trào ra khỏi đại não.

Một ngày trước, Trần Dật hỏi anh, sao nhớ được người đưa đơn chính là mình.

Tiết Sơn nói: Bởi vì chỉ có em mới mỉm cười với anh.

Nhưng anh đã không nói cho Trần Dật biết, thật ra, anh không chỉ nhớ mỗi lúc đó.

Anh nhớ sau này, mỗi lần bước vào phòng khám methadone, trong lúc mọi người lạnh lùng chăm chú quan sát anh, thì anh thấy trên gương mặt của Trần Dật luôn xuất hiện một nụ cười nhẹ.

Anh không biết cô gái trước mặt thương xót hay đồng cảm.

Nhưng nụ cười của cô, đã kéo anh ra khỏi lòng sông tăm tối, mang đến cho anh niềm an ủi và hy vọng.

Khiến con đường anh tiến về phía ánh sáng không còn quá mức cô độc.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

"Chị Trần?".

Chiếc xe gần máy vừa dừng trước mặt Trần Dật thì phía sau có tiếng gọi. Trần Dật quay lại thấy rõ người tới, liền gạt đầu.

Đồng nghiệp Quách Hiểu Như mặc chiếc váy liền thân màu ngó sen tươi tắn, để lộ bắp chân nhỏ nhắn trắng tấp, tinh thần tràn ngập vẻ phấn chấn.

Quách Hiểu nhìn chiếc va li bên cạnh Trần Dật, rồi quay sang nhìn Tiết Sơn đang đang chân ngồi trên xe máy, hỏi: "Chị Trần, chị định chuyển đi ạ?".

Trần Dật gạt đầu, cười mỉm: "Ừ".

Cô hỏi Quách Hiểu Như: "Hôm nay không phải đi làm à?".

Cô gái trẻ cười ngọt ngào: "Vâng, có Tiểu Cổ thay ca, bạn trai em tới đón đưa đi chơi".

Nghĩ tới điều gì, Trần Dật nói: "Bữa trước gặp Hà tiền sinh ở thị trấn, lúc ấy chị không bắt được xe, anh ấy hào tâm cho chị đi nhờ một đoạn, phiền em gửi lời cảm ơn đến anh ấy giúp chị".

Quách Hiểu Như ngẩn ra, nụ cười trên mặt nhạt đi chút ít: "Sao anh ấy không nói gì với em nhỉ. Nhưng không sao, việc nhỏ ấy mà, chị Trần đừng khách sáo quá".

Hai người đều cười lịch sự, ánh mắt Quách Hiểu Như thoáng rơi lên người Tiết Sơn nhưng nhanh chóng rời đi.

Thực ra, cô khá tò mò. Mặc dù đã nghe đồng nghiệp kể nhiều về bạn trai của Trần Dật nhưng đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc gần như vậy. Tưởng chất thể nào hóa ra cũng bình thường thôi.

Tiết Sơn chú ý tới ánh nhìn dò xét của Quách Hiểu Như, anh hờ hững rời mắt, xuống xe, im lặng cột chiếc va li của Trần Dật vào đuôi xe. Để đặt hành lý, chiếc giá nguyên bản lắp ở đuôi xe đã được anh gỡ xuống.

Thấy Tiết Sơn buộc xong hành lý, Trần Dật bảo Quách Hiểu Như: "Chị đi trước đây, hôm khác nói chuyện nhé".

Người đứng sau gật đầu như gà mổ thóc: "Vâng vâng, hẹn gặp lại chị Trần".

Vừa nói xong, Quách Hiểu Như trông thấy chiếc xe con màu đen lướt tới, mặt mũi tươi hẳn lên: "A, bạn trai em cũng đến rồi, chị Trần đi đường cẩn thận ạ".

Đang định bước lên yên xe, Trần Dật vô thức liếc ra sau một cái. Chiếc Audi màu đen chậm rãi giảm tốc độ, dừng bên đường.

Ngồi ngay ngắn xong, Trần Dật mỉm cười với Quách Hiểu Như: "Hẹn gặp lại".

"Hẹn gặp lại chị Trần".

Sau lưng vang tiếng còi xe, là Hà Giang đang nhắc nhở cô người yêu bé nhỏ của mình lên xe.

Trần Dật khẽ vòng tay ôm eo Tiết Sơn: "Xong rồi, đi thôi anh".

Nhưng Tiết Sơn không nhúc nhích, không biết bắt động vì cái gì.

Trần Dật nhéo anh: "Tiết Sơn, đi thôi".

Cuối cùng, anh cũng dịch chuyển ánh mắt khỏi chiếc gương, khởi động chân ga.

Chiếc Audi màu đen cũng từ từ phóng vụt đi.

Trong xe, Quách Hiểu Như lú lo cả buổi về kế hoạch du lịch, thấy bạn trai ngồi bên không phản ứng, sắc mặt không vui: "Anh nói gì đi chứ".

Lái xe bằng một tay, người đàn ông đeo cặp kính râm, giọng điệu nhàn nhạt: "Em muốn đi đâu thì đi đó".

Quách Hiểu Như xịu mặt xuống: "Có phải anh không muốn đưa em ra ngoài chơi không? Không thích thì nói sớm, đừng miến cưỡng như vậy, lãng phí biểu hiện tình cảm".

Giọng Hà Giang mềm hơn chút ít: "Giận à?".

Quách Hiểu Như quay mặt đi không thèm để ý đến anh ta.

"Được rồi". Anh ta kiên nhẫn dỗ dành: "Gần đây công việc làm ăn không tốt khiến tâm trạng buồn bực. Em yêu, thông cảm chút đi".

Nghe xong câu này, Quách Hiểu Như hết giận hơn phân nửa, vội vàng quan tâm: "Xảy ra chuyện gì ạ? Có nghiêm trọng không?".

"Không sao, chuyện nhỏ ấy mà". Người bên cạnh khẽ cười: "Hơn nữa, là chuyện lớn thì cũng không làm anh lỡ hẹn với em được".

Cô gái trẻ đang thời kỳ yêu đương nồng nhiệt, nghe bạn trai nói lời ngon ngọt, nhanh chóng quên mất chuyện không vui vừa rồi.

Im lặng một lúc, như nhớ ra, cô nói: "Đúng rồi Hà Giang, vừa rồi anh có nhìn thấy không? Người lái moto ấy, chính là người em nói với anh lần trước, là bạn trai bị ghen của đồng nghiệp em".

"Ồ?". Hà Giang thờ ơ đáp: "Anh không để ý lắm".

Quay sang nhìn anh ta, Quách Hiểu Như nói: "Không để ý mà lần trước cho đồng nghiệp của em đi nhờ sao không kể với em?".

Làm như bây giờ mới nhớ tới, Hà Giang trả lời: "Gặp bao nhiêu chuyện quên luôn, ai nhớ được".

Hàn huyền thêm vài câu, Quách Hiểu Như vô tình quay đầu trông thấy thùng giấy lớn phía sau xe, hiểu kỳ hỏi: "Kia là gì vậy anh?".

Hà Giang vẫn duy trì động tác lái xe bằng một tay: "Gỗ phù điêu trang trí ấy mà, người quen nhờ anh sửa, hôm nay làm xong mang đi trả".

"À". Cô gái không mấy hứng thú, khẽ rời mắt.

***

Bận rộn sửa sang phân loại hành lý, Trần Dật đổ mồ hôi đầy người. Tiết Sơn cũng không khá hơn, chiếc áo ngắn tay sẫm màu thấm mồ hôi ướt hơn phân nửa.

Nghỉ trong chốc lát, Trần Dật treo quần áo vào trong phòng. Tiết Sơn đi tới bảo cô: "Nước nóng bật rồi, em đi tắm trước đi, để anh cất quần áo cho".

Cầm chiếc áo trong tay vắt lên mắc, Trần Dật quay sang cười với anh: "Còn ít đồ, em sẽ dọn cho xong. Từ lúc về anh chưa ngơi tay chút nào, anh nghỉ trước đi, em tắm xong rồi đến lượt anh".

Không cho anh cơ hội phản đối, Trần Dật túm tay anh kéo ra khỏi phòng, ấn anh ngồi xuống sofa trong phòng khách: "Nghe lời, ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi".

Phòng tắm xây bằng xi măng đặt cạnh ngôi nhà, lát gạch chống trơn, bốn vách tường dán giấy màu gạch trắng.

Vì không có cửa sổ, ánh sáng không rõ, Trần Dật lấy quần áo thay trở ra, bật đèn trần, sau đó đóng cửa lại.

Tiếng nước chảy rào rào. Cô đứng dưới vòi sen, từ từ nhắm mắt, mặc cho làn nước ấm chảy qua từng tắc da thịt, cảm giác mệt mỏi toàn thân rốt cuộc cũng tiêu tán ít nhiều.

Cô đưa tay vuốt nước trên mặt, lúc mở mắt, ánh mắt vừa vịn rơi vào góc tường, đột nhiên thét lên một tiếng.

Tiết Sơn đang nghỉ trong phòng khách, thoáng sững sốt nghe tiếng hét thất thanh, vội vàng chạy ra ngoài.

Trần Dật lùi mấy bước, nhìn chằm chằm hai "con rết to tướng" ở góc tường, thấy chúng không ngo ngoáy mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngoài cửa vang tiếng bước chân dồn dập cùng giọng nói lo lắng của Tiết Sơn: "Sao vậy?".

Trần Dật đứng im bất động, nói với ra: "Có con côn trùng".

"Côn trùng?". Tiết Sơn vội hỏi: "Côn trùng gì? Nó cắn em chưa?".

"Chưa, hình như là con rết. Em không sao, nó hiện đang...".

Chưa nói dứt câu, hai "con rết to" ở trong góc đột nhiên ngoe nguẩy, bò thẳng về phía Trần Dật.

Cô bất giác lui về sau một bước, lưng dán lên cánh cửa tôn màu đỏ, cùng cảm giác buốt lạnh là tiếng va chạm rầm một cái.

Nghe tiếng động, Tiết Sơn thật sự lo lắng, vội vã hỏi: "Em đứng sang bên để anh vào xem thế nào".

Trần Dật ngoan ngoãn dịch chuyển khỏi vị trí, mở cửa. Sau khi đi vào, Tiết Sơn trông thấy cô đang nhìn như thôi miên hai "con rết" nửa bò nửa dừng, ánh mắt toát vẻ sợ hãi.

"Chúng lại bò kia". Cô bỗng hét lên, theo bản năng trốn phất sau lưng Tiết Sơn.

Tiết Sơn chờ đúng thời cơ, đập một phát, xác thịt hai con trùng to bay tứ tung. Anh dùng vòi sen phun, xả thì thể chúng xuống cống, quay sang an ủi Trần Dật: "Không sao không sao, không phải rết mà là trùng nghìn chân, chúng không có độc".

Vừa rồi vội vàng tiêu diệt côn trùng nên anh không để ý quá nhiều đến cơ thể cô gái trần truồng nấp sau lưng. Lúc này, hai tay cô ôm trước ngực, trên da lấm tấm những giọt nước, gò má phớt hồng nhìn anh.

Đổi mặt hai giây, Trần Dật giật chiếc áo trên mắc, vội vàng phủ lên người.

"Tắm xong rồi hả?". Anh trầm giọng hỏi.

"Vâng, tắm xong rồi". Cô cúi đầu hơi thấp.

Anh lẳng lặng nhìn cô mặc áo sơ mi, cài cúc, giả vờ bình tĩnh mặc quần lót, Tiết Sơn như bị đóng đinh tại chỗ, không thể động đậy. Chỉ có ánh mắt, dao động theo động tác của cô.

Trần Dật bị anh nhìn, tim đập thình thịch, dồn dập hơn cả nhìn thấy con trùng khi nãy.

Cô khẽ cắn môi, hỏi: "Anh không ra đi à?".

Anh im lặng, không nói một lời, chỉ dùng ánh mắt nóng bỏng đáp lại cô.

Trong hoàn cảnh này rất dễ phát sinh chuyện gì đó nhưng Trần Dật cảm thấy ở một nơi như vậy có vẻ không phù hợp. Cô mặc kệ Tiết Sơn, giờ quần jeans lên xỏ vào.

Nhưng chân chưa kịp với vào trong, chiếc quần trong tay cô đã bị giật ra, ném thẳng sang một bên.

Cô vừa kêu lên thì đã bị ôm ngang lấy, sau đó cơ thể xoay một vòng, áp lưng lên bức tường lạnh như băng.

"Tiết Sơn, em...". Lời chưa ra khỏi miệng đã bị nụ hôn mạnh mẽ của anh ngăn lại, khóa vào trong cổ họng.

Tiết Sơn vuốt chiếc trán ẩm ướt, gạt ra sau tai, nhẹ nhàng mân mê vành tai Trần Dật, bàn tay ôm khuôn mặt cô, hôn thật sâu.

Phòng tắm chưa đóng cửa, lưng Trần Dật áp lên tường, thoáng liếc ra sân viện ngợp nắng, cảm giác ngượng ngùng như bị ai đó chứng kiến hết.

Tiết Sơn dường như hiểu suy nghĩ của cô, vung tay đóng "rầm" cửa lại.

Trần Dật bị hôn đến nổi hai chân mềm nhũn, thở hổn hển: "Anh định ở đây luôn à?".

Anh vẫn im lặng, nhưng hành động đã thay câu trả lời.

Anh vừa hôn cô, vừa nôn nóng gỡ nút áo vừa mới giải qua quýt. Do lực bất tòng tâm, hay do sốt ruột cởi cúc áo mất thời gian, lúc còn lại duy nhất hai chiếc khuy, anh như không thể chờ đợi, liền giật phăng lớp cản trở cuối cùng đó đi.

...Ba chấm...

Tiết Sơn lấy một chiếc khăn bọc Trần Dật lại, ôm cô ra khỏi phòng tắm.

Trần Dật yếu ớt ôm cổ Tiết Sơn, đầu rũ xuống vai anh, nhẹ giọng hỏi: "Quần áo của em đâu?".

Cô được đặt xuống chiếc giường rộng thênh thang, đôi chân bần rần rột cuộc cũng được phóng thích, toàn thân một mõi không muốn nhúc nhích.

Tiết Sơn đắp chăn giúp Trần Dật, cúi xuống hôn khẽ lên trán cô: "Anh đi tắm đây, em ngủ trước đi".

Trần Dật nhắm mắt, lười biếng "vâng" một tiếng.

Anh tắm rất nhanh, mấy phút sau trở về đã thấy Trần Dật ngủ mất. Cô nằm nghiêng, hơi cuộn mình lại, một tay gối mặt.

Tiết Sơn lau mái tóc ẩm ướt, kéo kín rèm, nằm lên giường, nhẹ nhàng ôm Trần Dật từ phía sau, chậm chậm nhắm mắt.

Ngủ không biết bao lâu, Trần Dật tỉnh dậy trước, vươn tay khỏi chăn, tìm chiếc điện thoại để trên tủ đầu giường, nhìn giờ, đã gần 1h trưa.

Cô đặt di động xuống, chậm rãi xoay người rồi lòng anh. Cô lặng lẽ ngắm nhìn, khẽ khàng sờ chóp mũi anh.

Thế giới của họ rất yên tĩnh, trong không khí chỉ còn tiếng hít thở quẩn quýt. Trần Dật cứ như vậy nhìn anh, trong đầu dần hiện lên những câu chuyện anh kể hôm qua.

Lòng ngón tay mềm mại dọc theo đường cong của anh leo lên, chuyển qua xương lồng mào, dừng lại một lúc, tiến tới khóe mắt.

Động tác của cô rất nhẹ nhưng không hề báo trước, Tiết Sơn đột nhiên mở choàng mắt. Trong ánh mắt anh, tựa như ẩn chứa một nỗi mất mát to lớn.

Trần Dật hỏi khẽ: "Anh tỉnh rồi à?".

"Ừ". Anh hừ nhẹ, lực ôm cô tăng thêm một chút: "Mấy giờ rồi?".

"Một giờ". Trần Dật nói: "Phải dậy nấu cơm thôi".

Dậy đưa thêm một lát, Tiết Sơn mới buông cô ra, chống nửa người dậy, tựa đầu giường.

Trần Dật cũng ôm chần ngồi dậy, nhìn anh: "Anh đang nghĩ gì thế?".

Thở hắt ra, ánh mắt chạm nhau, Tiết Sơn đáp: "Đột nhiên cảm thấy mình may mắn".

***

Anh vừa mơ, một giấc mơ rất chân thật.

Mơ thấy Tiết Hải, mơ thấy bố mẹ, mơ thấy Lý Phương. Họ đứng ở sân, dưới ánh mặt trời, vẫy tay với anh, mỉm cười với anh.

Anh vội vã đi đến, nghe thấy Tiết Hải hỏi anh: "Anh, Đồng Đồng khỏe không?".

Anh muốn nói rất nhiều, nhưng lại không phát ra âm thanh nào. Vì vậy, anh gật đầu liên tục.

Bố anh lưng còng, đứng không vững, Tiết Sơn vươn tay giữ lấy ông, nghe ông hỏi: "A Sơn, rốt cuộc con cũng trở về thăm bố. Tốt quá, cuối cùng bố cũng đợi được con trở về, bố yên tâm đi được rồi".

Ngay sau đó là giọng của mẹ anh: "Con trai, con không cần lo lắng cho chúng ta. Dưới này có A Hải và Lý Phương, hai đứa chúng nó chăm sóc chúng ta rất tốt, con không cần phải lo lắng gì cả".

Tiết Sơn gật mạnh đầu, hốc mắt ướt đầm.

Lý Phương đứng bên dìu Tiết Hải, cười chất phác: "Anh à, cảm ơn anh, cảm ơn anh đã tìm Đồng Đồng về cho em, cho con bé đi học. Có anh, vợ chồng em rất yên tâm".

Tiết Hải lẳng lặng nhìn anh, một lúc sau, mới cất giọng run run: "Anh, em thực sự xin lỗi anh, em không nên không nghe lời một mình chạy tới Vân Nam, cũng không nên nhiễm nghiện, lại càng không nên lôi kéo anh nghiện cùng em. Lỗi do em, em thực sự xin lỗi anh".

Tiết Sơn liên tục lắc đầu.

Anh không thể thốt nên lời, nhưng không sao, anh được nghe, được nhìn thấy họ là tốt rồi. Hãy để cho giấc mơ này lâu thêm một chút.

Nhưng, anh đột nhiên choàng tỉnh, mạch tưởng niệm về người thân, về mọi thứ đều biến mất.

Trong lúc anh nghĩ chỉ có một thân một mình, nghĩ chỉ có nỗi cô đơn đang chờ đợi, mờ mắt ra, anh liền nhìn thấy Trần Dật.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Trời đêm, gió thu lạnh run rẩy.

Khu trần cũ dần bị sương mù bao phủ, những căn nhà lụp xụp tối tăm lặng lẽ ngủ say.

Đương nhiên, ngoại trừ "con phố giải trí" nằm ở phía bắc.

Ở đây, đèn đường giống như những ngôi sao di động, lấp lờ nhấp nháy, mộng ảo khiến người ta mê say.

Quán bar We nằm dưới lòng đất, tiếng ca múa vang trời, tiếng người huyền ảo. Đêm xa hoa trụy lạc vừa kéo màn che.

Trong ánh đèn lúc sáng lúc tối, một thanh niên mặc bộ đồ thể thao màu đen rời sàn nhảy. Hắn rút cổ, hai tay ôm trước ngực, liên tục mút nước mũi, đi thẳng về phía quầy bar.

Hắn không uống rượu, hạ âm thanh hỏi bartender: "Anh Lộ có ở đây không?".

Bartender không nghe rõ câu hỏi của hắn nhưng nhìn bộ dạng, anh ta thừa hiểu hắn muốn gì, chỉ chỉ vào cánh cửa nhỏ trước mặt hắn.

Hắn run rẩy, mút nước mũi đi vào căn phòng bartender chỉ.

Hắn mở cửa, thấy một gã đàn ông trẻ đáng gầy gò mặc sơ mi hoa ngồi ở đó. Thấy hắn tới, gã đàn ông gầy gò ngậm điều thuốc, hỏi: "Uống gì?".

Hắn vội vã móc một xấp tiền giờ trước mặt gã đàn ông gầy gò: "Rượu vang đỏ thêm đá".

Thẩm tra đối chiếu mặt hiệu không sai, gã đàn ông gầy gò nhận tiền, ngón tay nhanh chóng đếm xoèn xoẹt, không nhiều không ít, vừa vắn năm trăm tệ.

Gã cười quý dật với tên thanh niên trẻ: "Chú em à, thành phẩm "rượu vang đỏ" giá nhập hơi cao, đây là giá cũ, giờ lên giá rồi nhé".

Tên thanh niên trẻ dường như không chờ nổi, hắn lập tức rút trong túi quần thêm hai tờ 100: "Đủ chưa? Anh nhanh cho em vào đi, em không chịu được nữa rồi".

Gã đàn ông gầy gò cười ha hả, rút một tờ 100, còn dư trả lại cho hắn. Gã nhắc bộ đàm lên nói gì đó, chưa tới vài giây, cánh cửa lớn đóng chặt mở ra một lối nhỏ.

Tên thanh niên háp tấp chui tọt vào, trở tay đóng cửa.

Trong căn phòng u ám, bốn năm người nằm co ro trên chiếc sofa đen. Bên kia chiếc sofa đỏ thẫm, ba bốn thanh niên nam nữ trẻ tuổi đang châu đầu hít trên bàn trà.

Tên thanh niên vừa bước vào, đã có người chào đón: "Hút bao nhiêu?".

Hắn đáp: "Một gói".

Tiền trao, cháo múc.

Tên thanh niên cầm gói bột 1 gr, nhanh chóng đến bên sofa, tìm chỗ trống để ngồi, gạt mấy thứ linh tinh trên bàn xuống.

Hắn đặt gói bột lên bàn, run rẩy móc bao thuốc lá, rút tờ giấy bạc nhét bên trong ra, thuận thực chia gói bột thành mấy phần, sau đó cuộn tờ giấy lại, một đầu nhét vào lỗ mũi, một đầu nhắm xuống đồng bột nhỏ trên bàn, hít mạnh.

Lúc hắn làm động tác này, gã đàn ông giao hàng khi nãy vẫn âm thầm quan sát hắn. Thấy hắn đã hút xong, dáng dấp sáng khoái, khoe miệng gã giật giật, không tiếp tục theo dõi nữa.

Trong căn phòng lớn này, thực ra còn chứa một căn phòng nhỏ khác, lối vào ẩn trong bức tường đối diện.

Màu sắc của cánh cửa giống y hoa văn giấy dán tường, nhìn liếc qua không dễ phát hiện ngay. Đó chính là phòng khách của "anh Lộ".

Nằm trên ghế sofa một lúc, tên thanh niên trẻ đứng dậy, đi về phía gã vừa giao hàng.

"Đại ca, em có thể lấy thêm hàng không? Nhà em ở xa, ngày nào cũng tới đây thì bất tiện quá".

Gã cầm hàng dò xét hắn, ngữ khí không kiên nhẫn: "Tôi thấy chú em tới đây cũng nhiều lần rồi nhưng quy định của anh Lộ chú không hiểu à? Không xuất hàng ra ngoài, phải hút tại đây".

Tên thanh niên cầu khẩn: "Sắp tới em phải ra ngoài một chuyến, sợ ở ngoài không mua được hàng tốt như của anh Lộ. Đại ca, anh thông cảm chút đi, em mua với giá hai nghìn, anh nói với anh Lộ giúp em".

"Biến". Gã đàn ông hoàn toàn mất kiên nhẫn.

Tên thanh niên có vẻ như không muốn bỏ qua, đúng lúc hắn túm lấy cánh tay đối phương van nài thì cánh cửa phòng nhỏ đột nhiên bật mở.

Khe cửa mở không rộng, một gã đầu trọc mặc sơ mi đen lách mình ra rồi lập tức trở tay đóng cánh cửa lại.

Hai giây ngắn ngủi đủ để tên thanh niên thấy rõ tình hình bên trong.

Gã đầu trọc trách mắng hai kẻ bên này: "Làm gì đấy?".

Gã chịu trách nhiệm giữ hàng giải thích một hồi, nét mặt gã đầu trọc tỏ ra không vui: "Tên nhóc kia, muốn tiếp tục đến đây, sau này phải tuân thủ quy định".

Tên thanh niên trẻ dường như thấy hết hy vọng mang hàng đi, liền buông cánh tay đối phương, ngượng ngùng rời khỏi.

Nhưng hắn không ra quán bar mà quay trở lại sàn nhảy, làm như một没事, ngồi nghỉ ngơi trên chiếc sofa.

Cánh cửa kia, vừa vịn rơi vào tầm mắt hắn.

Đến và đi, ra và vào, hắn nhớ rất rõ, trong nửa tiếng, tiến vào tám người, đi ra chín người.

Đồng hồ nhích tới con số 10, gã đàn ông dáng dấp cao dong dỏng mặc sơ mi đen bước ra cùng tên áo hoa. Hắn mỉm cười dặn dò tên đàn em áo hoa, tên áo hoa thái độ tỏ rất cung kính.

Tên thanh niên trẻ chậm rãi đứng dậy, lười biếng duỗi lưng, nói với đám "bằng hữu" mới quen: "Thôi, về nhà làm một giấc cái đã".

"Đám bằng hữu" ngà ngà say, vẫy tay với hắn: "Hôm khác lại tới chơi nhé anh bạn".

***

Một chiếc Volkswagen đen đỗ phía trước con ngõ tối bên ngoài quán bar.

Khúc Mộc Sa Y ngồi ở vị trí lái, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú từng người ra vào cửa quán bar, trong tai nghe vang lên một giọng nói trầm thấp: "Chú ý gã đàn ông khoảng ba mươi tuổi, cao gầy, mặc sơ mi đen, quần tây đen, cổ tay trái đeo đồng hồ vàng".

Nửa phút sau, quả nhiên, cửa quán bar xuất hiện một gã đàn ông phù hợp với miêu tả. Khúc Mộc Sa Y nhìn hắn đi về hướng đối diện, mở khóa điện từ, ngồi vào chiếc Audi màu đen.

Khúc Mộc Sa Y nhìn hắn chằm chằm, lặng lẽ khởi động chân ga, chậm chậm rời ngõ tối.

Rất nhanh, cửa quán bar lại xuất hiện tên thanh niên trẻ. Hắn cúi đầu, ngấm dò xét tình hình xung quanh rồi đi thẳng về phía chiếc xe của Khúc Mộc Sa Y, nhanh chóng mở cửa, nhảy lên ghế phụ.

"Đi theo hắn". Chàng trai trầm giọng nói.

Khúc Mộc Sa Y lập tức tăng tốc đuổi theo, đồng thời hỏi anh: "Tên này là thế nào?".

Chàng trai đưa mắt nhìn phía trước, giọng điệu bình tĩnh: "Đã nhìn thấy anh Lộ trong văn phòng, đám thuộc hạ tỏ ra rất lễ độ với hắn".

Khúc Mộc Sa Y lập tức hiểu ngay, hai người bám theo chiếc Audi màu đen, duy trì khoảng cách.

Trên đường, Khúc Mộc Sa Y hỏi người ngồi bên: "Hàng hôm nay đâu?".

Chàng trai rút gói bột trắng từ trong túi áo, nói với Khúc Mộc Sa Y: "1gr, hơn không cho".

Sau khi cầm hàng, trên đường lại gần chiếc sofa, anh nhanh chóng đổi gói bột trắng thành đồ đã chuẩn bị trước đó.

Khúc Mộc Sa Y liếc chàng trai: "Cậu vất vả rồi Mặt Lạnh, hôm nay hít không ít vitamin C".

Mặt Lạnh Tiểu Bạch không chút cảm xúc: "Lần sau đổi sang vitamin B thử xem".

***

Sau khi cho Đồng Đồng đi ngủ, Trần Dật cầm cặp sách của con bé trở lại phòng khách, trên chiếc bàn gỗ đặt mấy chiếc bìa bọc sách.

Ngày đầu tiên đến trường, biểu hiện của con bé rất tốt. Biểu chiều sau khi tan học, Trần Dật và Tiết Sơn đi đón Đồng Đồng, chủ nhiệm lớp giao con bé vào tay hai người, liên tục khen cô nhóc ngoan ngoãn nghe lời, hiểu chuyện, học hành cũng rất nghiêm túc.

Ăn cơm tối xong, Trần Dật bóng gió hỏi Đồng Đồng ở trường có bạn nào nói lời lẽ khó nghe không? Con bé ngẫm nghĩ rồi gật đầu.

Trần Dật hỏi Đồng Đồng: "Vậy cháu có tức giận không?".

Con bé lắc đầu.

Trần Dật xoa đầu con bé: "Đồng Đồng của chúng ta giỏi quá, tương lai có thể nói chuyện, cười đùa, ca hát cùng các bạn, đúng không?".

Con bé ngẩn người nhìn Trần Dật, một lúc sau, khẽ gật đầu.

Tiết Sơn rửa mặt xong vào nhà, Trần Dật còn một cuốn sách cần bọc. Trước mặt cô là một đồng giấy vụn màu hồng nhạt.

Biết Tiết Sơn vào, cô liếc mắt nhìn anh: "Anh ngủ trước đi, em dọn dẹp chỗ này đã".

Tiết Sơn không nhúc nhích, đứng im nhìn cô làm. Trần Dật cũng để mặc anh, tự làm cho xong mới lại gần, huých cùi chỏ vào người anh: "Đi thôi, đồ ngốc".

"Đồ ngốc" thoáng mỉm cười, khoác vai cô, hai người cùng bước vào phòng.

Màn đêm yên tĩnh, giống như vật dẫn tốt nhất để kể ra những bí mật.

***

Họ chờ đợi hai năm rưỡi ở trên núi không một chút tin tức.

Sau khi xa gia đình, Tiết Sơn không ngừng tìm cơ hội đi thăm họ nhưng không thành công.

Cuối cùng, trong một lần vận chuyển nha phiến ngang qua vườn cao su, Tiết Sơn mới có cơ hội. Lúc gần đi, Lý Phương đột nhiên quỳ xuống, khóc sụt sùi xin anh cứu A Hải. Bấy giờ anh mới biết, Tiết Hải bị nghiện.

Loại thuốc phiện này không chỉ phá hủy ý chí mà còn tiêu diệt triệt để Tiết Hải, sự tuyệt vọng mang đến hưng phấn, mang đến "dùng khi" để sống sót.

Hôm đó, Tiết Sơn kéo Tiết Hải đến bên vách núi, chỉ vào ruộng anh túc khắp đồi, cao giọng quát mắng: "Em xem những thứ kia là gì? Tất cả đều là thuốc phiện, tất cả đều là thứ hại người! Em không biết ư? Em bị điên rồi sao?".

Tiết Hải quỳ dưới đất, vẻ mặt cười như không cười: "Em biết, nhưng thế thì sao? Em không thể rời cái nơi quý quái này, sẽ phải sống cả đời ở đây, sống như những con chó. Chỉ bằng tìm chút việc cho vui, để cho mình sống vui vẻ một chút".

Cậu ngược lên nhìn ánh mắt giận dữ của Tiết Sơn, hỏi anh: "Anh, anh nói xem, chúng ta còn có thể về nhà không?".

Đôi mắt Tiết Sơn đỏ hoe: "Cứ cho là không thể về nhà thì em cũng không được trụ lại như vậy".

"Có gì khác nhau đâu". Tiết Hải đột nhiên cao giọng: "Trở về thì sẽ bị bắt. Chúng ta đang buôn lậu thuốc phiện! Chúng ta đang giúp đỡ những kẻ buôn bán ma túy đấy anh ạ!".

Tiết Sơn buộc mình phải tỉnh táo: "Em phải tin anh, A Hải, chúng ta sẽ không sao đâu, chúng ta...".

"Đủ rồi". Tiết Hải cắt lời anh: "Em đã nghe anh nói quá nhiều những lời ấy rồi".

Tiết Sơn mặc kệ cậu, nói tiếp: "Em phải tin anh A Hải, em sẽ bỏ được ma túy. Chúng ta sẽ trở lại, nhất định sẽ được về nhà".

Tiết Hải nhìn anh, đột nhiên cười ha hả, cười đầy nhưng nước mắt tràn mi: "Cai nghiện à? Món này dễ cai thế sao, "hàng" chúng ta giấu được thì phải bán cho ai?".

Tiết Sơn ngồi xổm xuống trước mặt Tiết Hải, lúng túng nhắc đi nhắc lại: "Nhất định sẽ được, nhất định sẽ được".

Tiết Hải đẩy anh ra: "Có thể được ư? Anh không hút ma túy, nên không biết nó vốn đáng sợ như thế nào".

Thời gian dường như đình trệ, giữa núi rừng vắng vẻ, chỉ còn lại tiếng khóc nghẹn ngào của người đàn ông.

Thật lâu sau, Tiết Sơn mới chậm rãi mở miệng: "A Hải, em còn nhớ không? Trước kia anh từng hỏi em, nếu chân của em lành lặn, cho em chọn một nghề để làm cả đời. Lúc ấy, em đã nói với anh, em muốn trở thành một quân nhân, bảo vệ tổ quốc, bảo vệ người thân".

Nghe anh nói, Tiết Hải đưa hai tay che mặt, lắc đầu đau khổ: "Anh đừng nói nữa! Em đang bị nghiện, em không thể cai nghiện! Anh mới là quân nhân, em thì không phải! Đến bây giờ em cũng thế, vĩnh viễn không phải".

Tiết Hải ngẩng phắt đầu, ánh mắt đỏ rực nhìn Tiết Sơn, vẻ mặt nhăn nhó: "Anh nghĩ em có thể cai nghiện đúng không? Được thôi, vậy anh hút theo em đi, anh em mình cùng hút, xem ai có thể từ bỏ được?".

Ai cũng biết đây là một câu nói hồ đồ mất kiểm soát. Nhưng lúc này đây, Tiết Sơn lẳng lặng nhìn người giống anh như đúc, người đàn ông đã bị vận mệnh từ bỏ vô số lần, khiến người khác đưa ra quyết định hối hận.

Anh đáp: "Được, anh sẽ hút cùng em".

Bạn đang đọc truyện *Sơn Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Trần Dật nhớ tới mẹ mình.

Người không bị nghiện mặc dù hiểu rất rõ tác hại của ma túy nhưng lại đánh giá thấp sự nguy hiểm của những con nghiện.

Bố cô bị nghiện như thế nào và bị nghiện từ bao giờ, Trần Dật không hề biết. Ngoại trừ vụ việc cuối cùng khiến cả bố cả mẹ đều mất mạng thì trong trí nhớ của Trần Dật chỉ ấn tượng duy nhất một chuyện, là lần bố mẹ cô cãi nhau.

Hôm ấy, cô đang nghỉ trưa trong phòng mình thì bất thành lỉnh nghe thấy tiếng cốc rơi vỡ, ngay sau đó là tiếng phụ nữ la khóc.

"Có phải anh muốn phá vỡ cái nhà này mới thỏa mãn không?".

"Có phải anh muốn bức chết tôi mới thỏa mãn không?".

Cô hoảng hốt bật dậy, không kịp mặc áo khoác xò giày, cứ thế để chân trần chạy vội ra ngoài.

Bố mẹ cô đang cãi nhau, chần mẫn cộc chén ném loạn thành một mớ hỗn độn trong phòng.

Cô đứng ở cửa, sững sốt nhìn hai người như sắp đánh nhau, đột nhiên òa khóc.

Mẹ nhìn thấy cô trước, gạt cánh tay đang túm chặt cửa bố cô, lao ra cửa, bế Trần Dật trở về phòng.

Bà đặt Trần Dật lên giường, khoác áo, xỏ giày cho cô, dặn cô ngoan ngoãn ở trong phòng, không được đi ra.

Nước mắt rơi tí tách, Trần Dật giữ chặt tay mẹ không cho bà đi. Mẹ cô hai mắt đỏ hoe nhìn Trần Dật, dịu dàng nói: "Không có chuyện gì đâu, Tiểu Dật nghe lời, ở yên trong phòng nhé".

Mẹ cô vội vã bước ra, khóa trái cửa phòng Trần Dật. Bên ngoài lại vang lên tiếng cãi vã.

"Anh dọa con gái rồi thấy chưa?". Là tiếng gào thét của mẹ cô.

"Cô đưa tiền ngay ra đây cho tôi".

"Đưa tiền, đưa tiền. Lần nào về nhà anh cũng chỉ biết đòi tiền. Tiền công tôi làm lụng nuôi gia đình còn không đủ. Rốt cuộc anh muốn thế nào đây?".

"Tôi mặc xác cô có đủ hay không. Cô nhanh lên, đưa tiền cho tôi, tôi sẽ lập tức đi ngay".

Hai người cãi vã mỗi lúc càng thẳng, kèm theo tiếng đập phá là tiếng khóc của mẹ cô. Trần Dật nức nở đến bên cửa, nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Không biết bố cô nói câu gì, giọng mẹ cô đột nhiên cao vút: "Được! Anh vẫn thích hút phải không? Tôi sẽ hút cùng anh! Anh đã không muốn cái nhà này thì tôi cũng không cần".

Nhưng mẹ cô chưa kịp trả giá cho hành động của mình thì đã phải hứng chịu cái chết.

***

Ánh trăng lay động, gió đêm thổi rặng tre trong sân rung rinh.

Trần Dật chậm rãi chống người dậy, hướng về phía Tiết Sơn, đưa tay vuốt ve khuôn mặt anh, khẽ nói: "Không sao, Tiết Sơn, qua hết rồi".

"Ừ". Tiết Sơn nắm chặt tay cô, lòng bàn tay thô ráp cọ vào mu bàn tay của cô.

Lặng lặng nhìn anh vài giây, Trần Dật ghé sát, nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

Thế giới này xoay vần, giống như ảo, giống như thực, không có ai cô độc vĩnh viễn, đương nhiên, cũng không có ai hạnh phúc mãi mãi.

Học cách chịu đựng, học cách chạy trên con đường gập ghềnh, học cách vượt qua thất bại, đòi người mới coi như hoàn tất.

***

Trong gần hai năm ở Myanmar, Tiết Sơn giúp Trịnh Hoành quản lý chăm sóc ruộng anh túc, đoạt tuyệt cuộc sống nhân thế. Sau đó, không hiểu vì sao, anh bị điều đến làm việc cho ông trùm.

Khi ấy, anh đã bị nghiện và gần như tin rằng đời mình sẽ thối rữa trong ngọn núi này.

Nghe nói dưới trướng ông trùm có nội gián, hai trăm kí hàng vừa vào đến đất Trung Quốc thì bị bộ đội biên phòng tịch thu, tổn thất nặng nề, thế nên ông trùm tìm đến Tiết Sơn.

Bộ đội Trung Quốc biết đánh nhau, giỏi dùng súng, mạnh hơn nhiều so với đám vớ va vớ vẫn được thuê về với giá cao kia.

Nói là điều đi nhưng thực tế, trong một khoảng thời gian dài, ông trùm vẫn để Tiết Sơn và Trịnh Hoành chịu trách nhiệm cánh đồng anh túc.

Thời điểm ấy, ông trùm và lực lượng vũ trang địa phương này sinh mâu thuẫn, đại khái do "tiền thuế" nộp không đủ nên đám phần tử vũ trang không bảo kê cho hẳn nữa. Đã thế, hai ba ngày lại cho người đến ruộng anh túc gây chuyện.

Trịnh Hoành nhân cơ hội này, sai đám đàn em thu hoạch thuốc phiện, lạng lẹ đưa một ít cho đám phần tử vũ trang, lén lút duy trì liên lạc với một số trong bọn chúng, xem như mở mối quan hệ, tìm chỗ dựa cho mình.

Đối với Tiết Sơn mà nói, Trịnh Hoành khi đó đã không còn là chiến hữu, mà là một tên trùm ma túy bị lợi ích làm mê muội tâm can.

Niềm an ủi duy nhất là, từ khi Trịnh Hoành tạo mối quan hệ tốt với đám phần tử vũ trang, anh đã có cơ hội xuống núi.

Hai tuần một lần, anh được đến thị trấn nhỏ gần đấy mua đồ dùng sinh hoạt. Tuy thường xuyên bị theo dõi, nhưng đó là việc duy nhất anh mong đợi.

Cũng chính trong những lần hiểm hoi này, Tiết Sơn lại có cơ hội liên lạc với Cát Gia.

Lúc Cát Gia nghe thấy đầu bên kia điện thoại vang lên bốn chữ: "Tôi là con nhện", hốc mắt bỗng nhiên đỏ lựng.

Tròn một năm rưỡi, ông và Tiết Sơn hoàn toàn mất tin tức, manh mối cuối cùng là thông tin Tiết Sơn báo ở Thụy Lệ, anh nói anh và Trịnh Hoàng sắp tiến vào lãnh thổ Myanmar.

Từ đấy về sau, sống hay chết, bất vô âm tín.

Vượt biên điều tra chuyện này, một cảnh sát cơ sở như anh không thể quyết định được, cũng gần như không thể nói bất cứ lời nào có giá trị. Huống chi, sau khi theo đám Trịnh Hoàng tiến vào lãnh thổ Myanmar, cấp trên đã ra chỉ thị tạm dừng việc điều tra.

Vì khoảng cách quá xa đã vượt quá giới hạn khả năng của anh, buôn bán ma túy biên giới sẽ có cảnh sát biên giới bắt, họ chỉ là một đám cảnh sát địa phương quen, mấy vụ án buôn ma túy nhỏ thôi đã bận không ngóc đầu lên được. Mặc dù Tiết Sơn lặng lẽ làm rất nhiều chuyện giúp cảnh sát, nhưng trước mắt cũng phải chấp nhận vứt bỏ.

Trong khoảng thời gian mớic nói trở lại, Tiết Sơn bỗng báo cho Cát Gia biết, bọn chúng rất có thể sẽ tiến hành giao dịch trong lãnh thổ một nước nào đó.

Trịnh Hoàng thông qua thủ lĩnh đám phần tử vũ trang, tìm ra nguồn hàng khác, 100kg thuốc phiện. Hắn cần đổi đời, toan tính, đưa số hàng trên giao dịch qua biên giới.

Bởi vì đây gần như là cơ hội đổi đời duy nhất của Trịnh Hoàng nên hắn không dám chủ quan. Liên hệ với người mua, xác định lộ trình, phân công đàn em, tất cả những việc đó hắn đều tự mình làm hết.

Tiết Sơn và Dương Lạc Bình là hai cánh tay đắc lực của hắn, sau mấy tháng bận rộn, rớt cuộc, cuối năm 2012, cả hai chính thức bị kéo vào mở màn cho cuộc giao dịch này.

Việc đầu tiên cần làm là đưa 100kg ma túy qua biên giới.

Thực ra, Trịnh Hoàng không hoàn toàn tin tưởng hai người bên cạnh nhưng hắn lại không thể tự mình áp giải hàng hóa. Sau khi cân nhắc, hắn đã điều Tiết Sơn đi hộ tống hàng.

Khi ấy, hắn đã biết Tiết Sơn bị nghiện nhưng không nặng. Hắn cũng không nhìn thấy điểm gì bất thường. Mấu chốt duy nhất – là gia đình của Tiết Sơn hiện đang nằm trong tay hắn, nếu trong tình huống nguy khốn cuối cùng bị bán đứng, anh sẽ phải nghĩ đến tính mạng của những người thân.

Tiết Sơn không nghĩ quá nhiều, vì người thân, anh không thể cự tuyệt. Cộng thêm việc anh tự đi giao hàng, sẽ có thêm cơ hội kịp thời theo sát và bắt liên lạc với Cát Gia.

Vì vậy, vào một đêm đông đất trời tối đen, bốn chiếc xe tải lớn được chỉ định vào kho của Trịnh Hoàng, chở toàn bộ số gỗ thô giá rẻ ma túy, đặt dưới đáy xe. Một trong số đó, do Tiết Sơn tự lái.

Tiết Sơn đã sớm gửi thông tin lộ trình cũng như biển số xe. Trong quá trình quá cảnh, mặc dù cảnh sát đã nhận được tin tức nhưng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

100kg ma túy có sức cám dỗ vô cùng lớn, về cơ bản, cảnh sát chỉ cần ra tay, số thuốc độc trên hoàn toàn có thể bị tịch thu. Nhưng như vậy, người nhà của Tiết Sơn sẽ gặp nguy hiểm, đồng thời đánh rạn động cơ, ảnh hưởng tới kế hoạch bắt Trịnh Hoàng sau này.

Cho nên, nhóm của Tiết Sơn đã vô cùng an toàn tránh thoát hai trạm kiểm tra của bộ đội biên phòng, sáng sớm ngày hôm sau, đến nhà kho ở Thụy Lệ đứng như dự đoán.

Trịnh Hoàng nhận được tin tức, thở phào nhẹ nhõm, dẫn theo đám đàn em tới Thụy Lệ.

Quá trình vây bắt diễn ra tại Thụy Lệ. Trước khi hành động, Tiết Sơn thông qua Cát Gia, biết lần hành động này có sự tham gia của bộ đội biên phòng, đồng thời nghĩ cách thông báo địa điểm chúng ẩn náu.

Nhưng Tiết Sơn không hề hay biết, trong tòa nhà kiểu Tây nơi chúng ẩn náu, Trịnh Hoàng đã cài sẵn mìn, không cho kẻ nào rút lui.

Giao dịch thành công, không xảy ra chuyện, kẻ được tiền sẽ được tiền, kẻ được hàng sẽ được hàng, mỗi người một hưởng. Nhưng một khi giao dịch thất bại, cho dù là nguyên nhân gì, tất cả đều cá chết lưới rách.

Trịnh Hoàng dẫn theo Tiết Sơn tới bến tàu giao dịch. Hàng vừa ra, tiền vừa tới tay, cảnh sát mai phục đột nhiên xuất hiện, 100kg thuốc phiện bị tịch thu tại chỗ. Trong lúc hỗn loạn, Trịnh Hoàng tẩu thoát, còn Tiết Sơn bị trúng đạn ở cánh tay. Sau khi được nhân viên phía cảnh sát băng bó qua loa, liền cùng nhau vội vàng đuổi tới tòa nhà kiểu Tây, nơi bọn chúng ẩn náu.

Đi được nửa đường, các đồng nghiệp mai phục ở gần địa điểm ẩn náu gửi tin – tòa nhà kiểu Tây đã xảy ra nổ lớn.

***

Buổi đêm rõ ràng vắng lặng, Trần Dật lại dường như nghe thấy tiếng nổ lớn vang bên tai.

Thanh âm đó quanh quẩn thật lâu, mãi không tan.

Cô như có thể nghe thấy tiếng kêu đau đớn của nam nữ trẻ già, như có thể nhìn thấy tòa nhà bảy tầng sụp đổ, thi thể bay tứ tung, quỳ gối trước đồng đồ nát là một người đàn ông đang tuyệt vọng và bất lực.

Cô ôm chặt Tiết Sơn, muốn dùng hơi nóng cơ thể mình truyền cho anh, để anh dựa vào, nói cho anh biết, mọi chuyện đã qua rồi, không sao đâu.

Thế nhưng, cô hiểu rất rõ, những ký ức khốn khó này, sẽ theo anh cả đời, không thể xóa nhòa.

Trong bóng tối, Trần Dật bỗng nghe thấy tiếng anh: "Thực ra, anh đã rất may mắn".

Sau rất nhiều chuyện xảy ra, anh vẫn có thể tìm đưa Đồng Đồng trở về, còn có thể gặp em.

Trần Dật im lặng, nằm dựa vào lòng anh, lắng nghe trái tim anh đập.

Không biết qua bao lâu, Tiết Sơn cảm thấy vùng ngực ấm áp, ẩm ướt.

Anh đưa tay nâng mặt Trần Dật lên, lòng ngón tay thô ráp dịu dàng xóa lệ, lặng lẽ nhìn cô, cúi xuống, hôn lên đôi mắt nhòe ướt.

Một nụ hôn hết sức nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

"Đây là bánh vị dấm bông, đây là bánh lòng đỏ trứng, còn kia là bánh dẻo".

Trần Dật giơ tay chỉ các loại bánh trưng bày trước mặt, hỏi Đồng Đồng: "Cháu muốn ăn loại nào?".

Đồng Đồng rướn cổ quan sát một lượt, cuối cùng chỉ vào chiếc bánh dẻo đặt trong góc.

Trần Dật mỉm cười, bảo bà chủ: "Phiền chị lấy cho tôi loại này".

Hai cô cháu mua bánh xong, rời cửa hàng, hòa mình vào con phố lớn đông đúc, náo nhiệt.

Trần Dật nắm chặt tay Đồng Đồng, chen chúc trong biển người.

Thời gian trôi qua lặng lẽ, nháy mắt đã đến giữa tháng chín.

Tết trưng thu trùng với ngày nghỉ của Trần Dật, Tiết Sơn bận việc cửa hàng. Ăn sáng xong, Trần Dật dẫn Đồng Đồng đi phố chọn mua bánh và nguyên liệu về nấu ăn.

Hai cô cháu xách túi lớn túi nhỏ, chật vật một hồi mới len ra khỏi đám đông, đi bộ trên con đường đất nhỏ trở về cửa hàng.

Ánh mặt trời kết hợp cùng gió thu phả lên mặt, mang theo hơi lạnh mát rượi mà ấm áp, vô cùng sáng khoái.

Trần Dật hai tay xách hai túi, Đồng Đồng cầm túi bánh trưng thu đi bên cạnh.

Nhập học hơn một tuần, Đồng Đồng dần thích nghi với bầu không khí trường lớp. Hơn nữa, vợ của Tiểu Phương đã nói qua với cô giáo chủ nhiệm, nên Đồng Đồng rất được các thầy cô quan tâm.

Hôm trước do viết chính tả đạt điểm tốt, Đồng Đồng được tặng thưởng phiếu bé ngoan, về nhà giữ khư khư mãi, cho đến hôm nay, vẫn cười híp mắt cả ngày.

Trần Dật nhìn Đồng Đồng hớn hờ nhảy chân sáo, cô giật mình, thi thoảng nhắc con bé nhìn đường cẩn thận kéo ngã.

Về đến cửa hàng, Trần Dật thấy một chiếc xe máy đỗ trước cửa, Tiết Sơn đang khom lưng vá lốp. Đứng bên cạnh là một người đàn ông trung niên, ông ấy đang hỏi Tiết Sơn vì sao lốp xe lại bị thủng.

Liếc thấy hai cô cháu trở về, Tiết Sơn ngước lên khẽ mỉm cười, nhìn Trần Dật xách nhiều đồ, anh định đứng dậy giúp một tay.

Trần Dật vội ngăn: "Không cần, không cần, anh đang bận, bọn em vào trước".

Cô dẫn Đồng Đồng vào trong, thấp thoáng nghe tiếng bác khách đứng sau nói: "Ông chủ nhỏ, đó là vợ con cháu đấy à? Thật là có phúc".

Bữa trưa có sáu món mặn một món canh, rất phong phú.

Trên bàn cơm, Phương Thanh đã đột nhiên bung một cốc rượu mời Trần Dật: "Bác sĩ Trần, chúng ta cùng một cái nào. Tôi cạn hết, còn cô thì tùy nhé".

Mặc dù đã dặn anh ta gọi tên mình rất nhiều lần nhưng Phương Thanh đã cảm thấy không tự nhiên, huống hồ gọi "bác sĩ Trần" quen rồi, không đổi được nữa.

Hôm nay ngày lễ, ai nấy đều vui vẻ, sau khi bụng đồ ăn lên, Trần Dật chủ động rót cho mình một cốc rượu.

Lúc ấy Tiết Sơn ngăn cô, ý tứ rất rõ ràng, bảo cô không được cạy mạnh. Nhưng Trần Dật đang cao hứng, làm như không nhìn thấy ánh mắt của anh.

Nghe Phương Thanh đã nói vậy, Trần Dật sáng khoái giờ cốc lên, chạm với anh ta.

Phương Thanh đã toét miệng cười, ngửa cổ uống cạn.

Trần Dật cũng cầm chiếc cốc đưa lên miệng.

Cô chỉ định uống một ngụm nhỏ, nhưng lúc đưa gần lên miệng thì đột nhiên đổi ý, thoáng do dự một lát, sau đó uống hết.

Phương Thanh đã sợ ngay ra: "Ồ ơ, đừng uống hết như thế. Cô mà uống say, Tiết Sơn lột da tôi mất".

Trần Dật bật cười, giọng điệu ngang bướng: "Anh ấy dám".

Phương Thanh đã thoáng sững sốt, bật cười ha hả: "Đúng đúng, cậu ấy mà lột da tôi thì cô phải phạt cậu ấy đấy nhé".

Tiết Sơn ngồi bên thờ ơ, tiếp tục gấp thức ăn cho Đồng Đồng. Lúc ngẩng lên, bất gặp ánh mắt "sắc bén" của Trần Dật, anh chỉ lắc đầu, khẽ cười một tiếng.

Ăn hết bữa cơm mất gần hai tiếng.

Cứ tưởng Trần Dật uống rượu theo hứng, nào ngờ, cô và Phương Thanh đã càng uống càng hăng. Sau khi uống mấy chén, Phương Thanh đã còn dạy cô đi vài quyền.

Cái gì mà "mười lăm hai mươi", "hồ đánh một gậy, gà ăn giun". Trần Dật học một lượt, càng chơi càng thích, mặc kệ Tiết Sơn ngồi bên khuyên giải vẫn cứ uống.

Phương Thanh đã uống nhiều hơn cô, mớ màng say, bắt đầu kể chuyện xưa.

"Bác sĩ Trần, cô không biết tôi vui thế nào đâu! Tiết Sơn gặp được cô là may mắn của cậu ấy. Tôi không phải phét lác chứ, người anh em của tôi là một trang hảo hán. Cô theo anh ấy vĩnh viễn sẽ không bị thua thiệt".

"Tôi trở về đây đã được mấy năm, ai cũng coi tôi như ruồi nhặng, chỉ có A Sơn là chào đón tôi, coi tôi như anh em".

Phương Thanh đã bắt chọt cao giọng: "Ông đây ngồi tù hai năm thì đã sao chứ?".

Nói xong, anh ta lại sàu sảo kể tiếp: "Hãy, tôi ở trong đó hai năm, cô không biết, người thân không một ai tới thăm tôi. Tôi gọi về nhà không biết bao lần, họ vừa nghe thấy giọng tôi liền đập máy ngay. Cô xem thế có tức không, có đau không?".

Trần Dật hơi chóng mặt, nghe câu được câu chẳng nhưng vẫn bắt được câu trọng điểm: "Vì sao anh lại bị ngồi tù?".

Nói đến đây, Phương Thanh đã thoáng cái lại tức giận, đập bàn: "Cái thằng lùn bốn mắt ấy, kiếm được mấy đồng tiền dơ bẩn tưởng là giỏi. Tiểu Quyên theo tôi bao năm, bị hắn ta dụ dỗ, sau đó chia tay tôi".

Trần Dật lão đạo đặt tay lên bàn đỡ đầu, hỏi: "Anh đã làm gì người ta?".

Phương Thanh đã hừ một tiếng: "Tôi đánh thằng lùn bốn mắt ấy một trận nên thân! Đánh đến nỗi bố mẹ hắn nhận không ra".

Trần Dật như hiểu lời anh ta, nhất thời không nói gì.

Phương Thanh đã không muốn tiếp tục đề chuyện cũ làm mất hứng, chuyển hướng chủ đề: "Hôm nay ngày lễ, chúng ta phải thật vui. Không nói đến mấy chuyện đó nữa, uống tiếp, uống tiếp nào".

Trần Dật cười rộ, lúc chạm cốc mới phát hiện chiếc cốc rỗng không. Cô quơ quơ chai rượu trước mặt, thấy cũng không còn một giọt nào, liền vươn tay

định cầm chai rượu mới lên.

Tiết Sơn thật sự ngồi không yên, chặn tay cô lại, trầm giọng ra lệnh: "Không được uống nữa, em uống hết hai chai rồi đấy".

Trần Dật lão đảo gạt tay anh ra: "Hôm nay em đang vui".

Nhưng cô vừa ngược lên trông thấy vẻ mặt lo lắng của Tiết Sơn liền như một quả bóng xì hơi, ngoan ngoãn đặt chai rượu xuống: "Được rồi, em không uống nữa".

Thu dọn qua loa tàn cuộc, đỡ Phương Thanh Dã vào phòng ngủ, Tiết Sơn cổng Trần Dật, đóng cửa hàng, đưa cô về nhà nghỉ ngơi.

Đi bộ về thôn Bắc Sơn, Đồng Đồng theo sát bên cạnh.

Trên đường, con bé không ngừng quan sát Trần Dật gà gât trên lưng Tiết Sơn, ánh mắt lộ vẻ lo lắng.

Tiết Sơn phát hiện ánh nhìn của con bé, nhỏ giọng trấn an: "Không sao đâu, cô ấy ngủ rồi".

Lúc này, con bé mới khe khẽ thở phào.

Về đến nhà, trán Tiết Sơn đổ một lớp mồ hôi mỏng.

Người tuy gầy, nhưng đi cả một đoạn đường như vậy thành ra vẫn nặng.

Mở cửa vào nhà, anh đặt Trần Dật lên giường, thở dốc một hơi, cởi áo khoác của cô ra.

Quần áo mùa thu không dày nhưng với người say rượu, không biết phối hợp, mặc dù Tiết Sơn đã ôm nửa người cô, loay hoay mãi mới cởi xong chiếc áo len khoác ngoài.

Nghỉ ngơi lấy hơi, anh tiếp tục cởi cúc áo sơ mi để cô ngủ cho thoải mái.

Nhưng Trần Dật dường như không hài lòng, khẽ rên mấy tiếng.

Tiết Sơn cúi xuống nhìn cô: "Không thoải mái à? Có muốn nôn không?".

Được anh ôm vào lòng, Trần Dật cảm thấy vô cùng an tâm.

Cô lắc đầu, duỗi hai tay choàng lấy cổ anh, ngửa người ra sau.

Tiết Sơn nhất thời đứng không vững, bị cô kéo xuống.

Toàn bộ cơ thể bỗng đè lên người cô, Tiết Sơn vội vàng chống tay đứng dậy, hạ giọng hỏi cô: "Bị đè thế có đau không?".

Trần Dật lim dim, tay ôm cổ anh không buông, lắc đầu khe khẽ.

Cô thở đều đều, gò má ửng hồng, thoang thoảng mùi rượu.

Im lặng ôm nhau một lúc, Tiết Sơn nhẹ giọng dỗ dành cô: "Ngoan nào, cởi quần áo rồi ngủ tiếp".

Trần Dật không phản ứng, tựa như đã ngủ.

Tiết Sơn bật cười, gỡ cánh tay khoác trên cổ mình, bỗng nghe cô thì thầm: "Hôm nay em vui lắm".

"Anh biết". Tiết Sơn nói.

Trần Dật lắc đầu: "Anh không biết đâu".

Không chờ đối phương đáp lại, cô tiếp tục mở miệng: "Tiết Sơn, em thật sự rất vui, đã lâu lắm rồi em không có Trung thu".

Tiết Sơn nhìn cô.

Gương mặt thanh tú trắng trẻo rõ ràng đang mỉm cười hạnh phúc nhưng không hiểu sao lại khiến người ta cảm thấy đau lòng.

Trần Dật chậm rãi mở mắt, ngược đôi mắt trong veo điềm tĩnh nhìn anh.

"Em rất vui". Cô lặp lại: "Tiết Sơn, em thực sự rất vui".

Câu lặp lại cuối cùng dường như không đủ để truyền tải hết cảm xúc trong lòng, cô kéo cổ anh xuống, hôn thật sâu.

Đôi môi mềm mại và ẩm áp phủ lên, xoắn xuyết giày vò. Sau đó, hôn tới cằm, yết hầu, đi thẳng đến vành tai, cắn nhẹ một phát.

Nụ hôn tràn ngập vẻ khiêu khích, dễ dàng đốt cháy anh.

Tiết Sơn gỡ cánh tay Trần Dật đang khoác trên cổ mình ra, nắm chặt cổ tay cô, nâng qua đỉnh đầu.

Làn da trắng mịn của Trần Dật ửng hồng vì rượu, mang theo mùi thơm mềm mại, vô cùng hấp dẫn.

Anh cúi xuống, hôn cô say đắm, cời dần từng chiếc quần chiếc áo trên cơ thể hai người.

Trước khi vào cuộc, cả hai đều đã chuẩn bị ổn thỏa. Tiết Sơn vừa hôn, vừa vờ tay vào ngăn kéo tủ đầu giường lấy bao cao su.

Mấy lần không tránh khỏi "lúng túng", tuy Trần Dật nói đã uống thuốc nhưng sau lần ở phòng tắm, anh vẫn chuẩn bị thêm một hộp để ở nhà.

Anh vừa cầm chiếc hộp, động tác bỗng nhiên khựng lại.

Gói băng vệ sinh Trần Dật mua dự bị từ tuần trước để trong ngăn kéo. Lúc này, gói băng vẫn mới nguyên, như chưa từng được bóc ra.

Do dự vài giây, anh thả bao cao su vào, khẽ thì thầm vào tai cô: "Em vẫn chưa đến ngày à?".

Trần Dật say rượu nên nhất thời không hiểu ý Tiết Sơn: "Tháng này bị chậm".

Tính toán cẩn thận, cô bổ sung thêm: "Chậm một tuần rồi".

Mọi động tác thân mật đều bị ngưng lại.

Trần Dật hơi mệt, nhắm mắt nghỉ ngơi, không hỏi vì sao anh không tiếp tục "làm" nữa.

Tiết Sơn im lặng, trở người, nằm xuống cạnh cô, đặt đầu cô gối lên tay mình.

Trong lúc mơ màng, Trần Dật cảm giác có một bàn tay ẩm áp chậm chậm vuốt ve bụng cô.

Cô từ từ mở mắt, nhìn lên trần nhà màu trắng, rốt cuộc cũng hiểu ý anh.

"Tiết Sơn". Cô gọi khẽ.

"Ừm?".

"Anh sợ à?".

Đó không hẳn là một câu hỏi nhưng anh hiểu rất rõ hàm ý bên trong.

Suy nghĩ một chút, anh đáp: "Không phải".

Chỉ là anh lo, nhờ chuyện này xảy ra, nếu tiếp tục thân mật sẽ làm tổn thương cơ thể cô.

Trần Dật nghiêng người, thò tay ôm anh, đầu dựa sát vào cổ anh: "Anh đừng lo, kỳ kinh của em thường xuyên bị chậm, không phải có thai đâu".

Anh gạt đầu, trong lòng rối như tơ vò.

Ôm nhau một hồi, Trần Dật bỗng bật cười.

"Em cười gì thế?". Tiết Sơn ngạc nhiên, hỏi.

Trời chiều, mặt trời lười biếng bò lên tấm rèm, rắc ánh nắng ôn hòa xuống mọi góc ngách của sổ phận.

Trần Dật đáp: "Tương lai sẽ có".

Sau khi vượt qua mọi khó khăn trắc trở, chúng ta sẽ có tổ ấm, sẽ chào đón một sinh mệnh nhỏ bé mới ra đời.

Mong sao sinh mệnh nhỏ bé thuần khiết ấy có thể ở bên anh suốt đời, là người thân của Đồng Đồng, là người thân trong gia đình của chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Ngày tết Trung thu cuối cùng, Trần Dật đến viện xin nghỉ phép.

Quê nhà Úy Sơn đã có tin tức, nhắn cô về ký hợp đồng bán nhà.

Tiết Sơn đi cùng cô. Sau khi suy nghĩ, hai người quyết định đợi Tiết Sơn uống thuốc xong mới xuất phát, bắt chuyến tàu đêm đến Úy Sơn, xử lý mọi việc ổn thỏa rồi về luôn trong ngày.

Từ viện đi ra, lúc xuống cầu thang, Trần Dật bất ngờ bắt gặp Quách Hiểu Như đang sụt sướt nghe điện thoại. Cô ấy vẫn mặc bộ đồ y tá, xem ra trong lúc làm việc đã trốn ra ngoài hành lang lén lút gọi điện.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy? Chẳng phải chỉ cần hỗ trợ điều tra là được thả sao? Vậy mà gần hai tuần rồi vẫn không có tin tức gì?"

Trần Dật thoáng dừng chân, bước xuống cầu thang.

Khóc mất liếc thấy có người, Quách Hiểu Như im bật, cuống quýt lau nước mắt trên mặt.

Lúc quay đầu lại, phát hiện người vừa đến là Trần Dật, cô cố gắng cười gượng: "Chị Trần".

Đoán chừng có chuyện nhưng Trần Dật không tiện hỏi nhiều, gật đầu, đi thẳng xuống dưới.

Không biết đầu bên kia và Quách Hiểu Như nói gì, lúc Trần Dật bước xuống bậc cuối cùng, trong hành lang bỗng vọng ra tiếng hét thất thanh: "Buồn lậu thuốc phiện?"

Bước chân Trần Dật vô thức trì trệ.

Cô có một sự nhạy cảm bẩm sinh đối với thuốc phiện và những chuyện liên quan đến thuốc phiện.

Quách Hiểu Như giảm thấp âm lượng, vừa khóc nức nở vừa nói: "Sao có thể như thế được? Hà Giang sao có thể buôn lậu thuốc phiện chứ? Nhất định là có sự nhầm lẫn rồi".

Có lẽ do nghe được bí mật của người khác, Trần Dật không mấy tự nhiên. Sau khi định thần, cô nhanh chóng rời đi. Nhưng hạt giống nghi ngờ, lại lặng lẽ nảy mầm trong lòng.

Hà Giang, buôn lậu thuốc phiện ư?

Bốn giờ chiều, Tiết Sơn uống thuốc xong đợi cô ở sân viện.

Anh ngồi tựa xe máy, tay ôm chiếc túi vải bố màu trắng, là đồ cá nhân Trần Dật chuẩn bị từ trước đó.

Thôn Nhã Lý không có bến tàu, họ phải chạy xe gần 40" vào trong thành phố, gửi xe máy, qua cửa an ninh lên tàu.

Đây là chuyến tàu chậm, kiểu xe lửa nhỏ màu xanh cổ xưa, cuối ngày có một chuyến. Sau khi lên tàu, căn cứ vào chỗ ngồi để mua vé bỏ sung.

Lấy vé từ chỗ nhân viên xong, hai người tìm được một toa tương đối ít người nhưng mùi hơi khó ngửi.

Trần Dật khó chịu, giờ tay đẩy cánh cửa sổ bên cạnh chỗ ngồi.

Cánh cửa hình như bị gỉ, cô gắng đẩy mà chỉ mở được he hé.

Tiết Sơn ngồi bên thấy vậy, anh vươn tay qua người Trần Dật, dòn sức đẩy mạnh.

Gió mát lập tức tràn vào, mùi khó ngửi rốt cuộc cũng tan đi chút ít.

Có lẽ hơi mệt, Trần Dật ngã người vào vai Tiết Sơn.

"Em nghỉ một chút, đến thì gọi em nhé".

"Ừ".

Bánh xe ken két, đoàn tàu giảm tốc độ.

Ngoài cửa sổ là núi cao, cây đại, đồng ruộng, cảnh vật giống như một bức tranh vẽ mãi không hết, lui dần trong tầm mắt.

Tiết Sơn cúi đầu nhìn người trên vai.

Cô buộc tóc đuôi ngựa, mấy sợi tóc lòa xòa theo gió, nhảy múa trên vàng trần rộng nhẵn bóng.

Từ góc độ của Tiết Sơn, có thể nhìn thấy hàng mi cong, tuy không dài nhưng rất rõ ràng của cô.

Cả đóng mũi thẳng, đôi môi mím.

Xem chừng bị mấy sợi tóc trên mặt làm ngứa, Trần Dật mắt nhắm mắt mở đưa tay gãi lông mày.

Tiết Sơn nén cười, vuốt lọn tóc ra sau tai giúp cô, lòng ngón tay khẽ xoa nhẹ vành tai một lúc rồi mới rời đi.

Tám giờ tối, đoàn tàu đến nơi, hai người xuống ga, ra ngoài tìm chỗ ăn ngủ.

Ở vùng quê như thế này không có đèn đường hay đèn nhấp nháy, chỉ có bóng hai người sánh bước đi trong màn đêm.

Ở đây nhiệt độ ngày đêm chênh lệch khá lớn, mặc dù Trần Dật đã mặc thêm chiếc áo khoác dài mỏng bên ngoài chiếc sơ mi xanh đậm nhưng vẫn bị gió lạnh thấm thấu.

Tiết Sơn một tay giữ điện thoại soi đường, một tay khoác vai cô, nhẹ giọng hỏi: "Em lạnh à?".

Trần Dật run rẩy lắc đầu.

Đi một đoạn dài vẫn không gặp nhà nghỉ hay quán cơm nào để dừng chân.

Tiết Sơn buông vai Trần Dật, cởi chiếc áo jacket màu đen trên người ra.

Trần Dật chưa kịp ngăn, chiếc áo với mùi hương quen thuộc đã phủ xuống, che hết cả vai, tựa như đôi tay ấm áp, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Chặn gió lạnh và bóng tối.

Trần Dật ngược mắt nhìn anh.

Không có áo khoác, trên người anh chỉ còn chiếc áo phông màu cà phê.

Trong bóng đêm, hình dáng anh vừa gần trong gang tấc, vừa có chút mơ hồ.

Không đợi Trần Dật mở miệng từ chối, Tiết Sơn tiếp tục ôm lấy vai cô, lực trên tay xiết mạnh dịu cô tiến lên phía trước, giọng điệu trêu đùa: "Da anh đây, sợ gì lạnh".

Đi hơn hai mươi phút đồng hồ, gần tới thị trấn hai người mới tìm thấy một quán cơm vẫn mở.

Ngồi xuống chiếc bàn dính đầy dầu mỡ, Trần Dật không mấy tập trung.

Tiết Sơn ngồi đối diện cô, trên người đã mặc lại áo khoác.

Vào giờ này, chỉ có hai người họ làm khách nên đồ ăn nhanh chóng được bê ra. Chả mấy chốc, trên bàn đã xếp đủ hai món mặn một món canh.

Tuy là mấy món ăn ngày thường nhưng có vẻ rất ngon miệng.

Tiết Sơn xới cơm giờ đưa cho Trần Dật, cô phản ứng chậm nửa nhịp mới nhận lấy, lúng túng nói: "Cảm ơn anh".

Tiết Sơn đã sớm phát hiện trạng thái tinh thần của cô có gì đó không đúng nhưng anh im lặng, xới thêm bát nữa, thoáng mỉm cười với Trần Dật: "Ăn thôi".

Trần Dật chấp đũa, gắp mấy miếng rau xào rồi chậm chậm buông bát xuống.

Tiết Sơn nhìn cô, trầm giọng nói: "Em ăn nữa đi".

Trần Dật lắc đầu: "Em không đói, cũng không thấy ngon miệng".

Tiết Sơn lặng lặng nhìn cô, vùi đầu và thêm mấy miếng, buông bát theo, gọi bà chủ tới tính tiền.

Lúc lấy lại tiền thừa, Tiết Sơn hỏi bà chủ gần đây có nhà nghỉ nào sạch sẽ, tương đối an toàn không.

Bà chủ nhiệt tình chỉ đường.

***

Trong nhà nghỉ, Trần Dật vào nhà vệ sinh rửa mặt, còn Tiết Sơn đứng bên cửa sổ gọi điện thoại.

"Đồng Đồng ngủ chưa?". Anh nhờ Phương Thanh Dã chăm sóc con bé hai ngày.

"Vẫn chưa, đang rửa chân, có muốn nói chuyện không?".

"Ừ, đưa điện thoại cho con bé".

Đầu bên kia sột soạt một lúc rồi yên lặng, giọng Phương Thanh Dã vọng ra: "Nói đi, con bé đang nghe đấy".

Tiết Sơn hít sâu một hơi, nói chậm: "Bố và cô không có nhà, con phải ngoan ngoãn nghe lời cha nuôi nhé. Chiều tối mai bố và cô sẽ về".

Im lặng, vẫn là giọng Phương Thanh Dã: "Con bé gật đầu, biết rồi, cậu không phải lo đâu".

Dặn dò thêm vài câu, Tiết Sơn cúp điện thoại, quay đầu lại, phát hiện Trần Dật chưa ra.

Anh bước nhanh về phía nhà vệ sinh, thấy cô đang đứng trước bồn rửa mặt, hai tay chống lên lavabo, im lặng nhìn mình trong gương.

Ánh mắt ấy như muốn nhìn thấu bản thân.

Bộ dạng này của cô khiến người ta đau lòng.

"Trần Dật?". Anh khẽ gọi.

Cô hờ hững rời mắt: "Sao ạ?".

"Em không khỏe à?". Anh dò hỏi.

Trần Dật lắc đầu: "Không phải".

Anh điềm tĩnh nhìn cô, bước vào gian phòng vệ sinh nhỏ hẹp, nhẹ nhàng xoay vai cô, chậm rãi ôm cô vào lòng.

Anh ôm Trần Dật, khuôn mặt dán vào mái tóc lạnh buốt của cô.

Đôi môi mềm mại áp lên lớp áo jacket bằng sợi tổng hợp, Trần Dật vươn tay ôm anh, thì thầm "Nhớ tới chuyện trước kia, em cảm thấy hơi khó chịu".

Tiết Sơn ôm cô chặt hơn: "Không sao, đã có anh đây".

Trần Dật khẽ gật đầu.

Đêm tối dần lan tràn, ở một nơi lạ lẫm heo hút, hai người lặng lẽ ôm nhau, tựa vào nhau.

***

Sáng sớm ngày hôm sau, chưa đến bảy giờ hai người đã tỉnh giấc.

Thu dọn đồ đạc, trả phòng, hỏi thăm bến xe khách, họ bắt đầu xuất phát để đi tới Ủy Sơn.

Xe khách dừng ở trấn Ủy Sơn, hai người chuyển sang xe điện ba bánh, lác la lác lư một hồi cuối cùng cũng đến cổng thôn, quê nhà của Trần Dật.

Trần Dật liên hệ với bí thư thôn từ trước nên sau khi đến nơi, đã thấy một người đàn ông trung niên tầm hơn 50 đứng ở cổng thôn đợi sẵn.

Nhìn thấy đôi nam nữ đi về phía mình, nét mặt bí thư Tống dẫn ra: "Là con gái nhà họ Trần phải không?".

Trần Dật mỉm cười gật đầu, nhìn người đàn ông mặc sơ mi sọc xám: "Bác là bí thư Tống ạ?".

Người đàn ông gật đầu liên tục, đưa mắt nhìn sang Tiết Sơn: "Còn cậu này là...?".

Trần Dật đáp: "Là bạn trai cháu, anh ấy đi cùng cháu tới đây".

Tiết Sơn gật đầu chào bí thư Tống.

Sau màn giới thiệu đơn giản, bí thư Tống dẫn hai người về nhà mình: "Người muốn mua nhà cháu có lẽ phải 1 h trưa mới đến đây, hai cháu vào nhà bác trước đã".

"Làm phiền bác quá". Trần Dật nói lời cảm ơn.

Cô mơ hồ có ấn tượng, bố của bí thư Tống chính là cự trưởng thôn, cách nhà cô không xa.

Nhưng đi một hồi lâu vẫn chưa tới nơi Trần Dật mừng tượng. Hơn nữa, nhà cửa xung quanh hình như không có người ở, nhiều bức tường sơn đỏ hai

chữ "dờ bỏ".

Trần Dật nhất thời hiếu kỳ, lên tiếng hỏi: "Bí thư Tổng, xung quanh đây đều quy hoạch rồi ạ?".

Bí thư Tổng cười ha hả giải thích: "Đúng rồi, đúng rồi. Quy hoạch để tu sửa đường sắt cao tốc ấy mà. Chính phủ làm tuyến đường này vừa vận xuyên qua thôn của chúng ta. Mấy ngôi nhà kia đều đã bị chiếm dụng".

Trần Dật gật gật đầu, bí thư Tổng nói thêm: "Mấy ngôi nhà bị chiếm dụng ấy đều đã nhận được tiền đền bù. Họ cũng đã chuyển sang phía bên kia cầu để xây nhà mới. Cho nên khu vực này hiện tại không có người ở. Nhà bác cũng bị chiếm dụng, chuyển đi lâu rồi. Nhà cũ của cháu không nằm trong khu quy hoạch, nếu không đã không có cái giá như bây giờ".

Nhà của bí thư Tổng cũng bị chiếm dụng nên chuyển đi nơi khác xây nhà mới, ngôi nhà mang phong cách châu Âu, phía trước còn có một khoảnh sân nhỏ.

Khi họ đến, bắt gặp một cô gái trẻ đang dắt một đứa bé đi dạo trong sân.

Thấy có người, cô gái trẻ bế đứa nhỏ đứng dậy, hỏi bằng giọng quê đặc sệt: "Bố, bố gặp được người rồi ạ?".

Bí thư Tổng gật đầu: "Gặp được rồi, con vào bảo mẹ đun nhanh ấm trà đi".

Cô gái trẻ vâng dạ rồi đi.

Bí thư Tổng chỉ vào bóng lưng cô gái, giới thiệu: "Con gái tôi đây".

Ngồi một lúc, bí thư Tổng đưa thông tin đo đạc căn nhà cho Trần Dật.

Sau khi xem xong, Trần Dật nói muốn về thăm lại nhà cũ.

Bí thư Tổng hiểu tâm trạng của Trần Dật, bảo khi nào người mua đến ông sẽ gọi cho cô.

Vẫn là con đường thôn nhỏ hẹp hết sức quen thuộc, Trần Dật dẫn Tiết Sơn đi chừng mười phút thì đến nơi.

Cánh cửa sắt đã hoen gỉ, từ màu đen chuyển sang màu đỏ.

Cửa ra vào có dại mọc ngang eo, trên khung cửa là một lớp màng nhện mỏng.

Ngôi nhà cũ kỹ hai mươi năm không người ở, đứng im lìm một chỗ. Như bị lãng quên kể từ mùa đông 20 năm trước.

Tiết Sơn nắm chặt tay cô, hỏi: "Em có muốn vào xem không?".

Chìa khóa cũ không cánh mà bay, mấy tháng trước, lúc bí thư Tổng tìm người đến đo đạc, được sự đồng ý của Trần Dật, ông đã phá cửa, thay ổ khóa mới.

Lúc này, chiếc chìa khóa ấy đang nằm trong tay Trần Dật nhưng cô đột nhiên có chút do dự.

Tiết Sơn nhìn cô một lúc, chợt nghe cô nói: "Đi nào".

Tiết Sơn vào trước, gạt mạng nhện sang bên, vén lớp cỏ chặn đường.

Đẩy cánh cửa cũ kỹ ra, Trần Dật đứng đó thật lâu.

Cảnh tượng trong sân và hình ảnh trong tưởng tượng của cô không có gì khác biệt.

Ngoại trừ hoang vu, là sự tàn phá.

Trên nền xi măng xuất hiện mấy vết nứt, từ kẽ đất, một đám cỏ dại ngoan cường chui lên.

Trần Dật biết, ở đây, chỉ có chúng mới yên tâm chờ đợi mà không hề oán hận.

Cô đi vào, xuyên qua mảnh sân nhỏ, đến trước cửa phòng khách.

Cánh cửa mở, không có khóa. Cô khẽ đẩy ra, mùi nấm mốc lập tức phả vào mặt.

Cô đưa tay che mũi cản bụi, cất bước đi vào.

Trong căn phòng tối tăm mù mịt, đồ đạc bám bụi không còn nhận ra màu sắc ban đầu.

Nền gạch phủ một lớp bụi dày đặc, mờ hồ có thể nhìn thấy dấu chân lưu lại mấy tháng trước.

Trần Dật đứng im trong phòng khách, bước tiếp vào căn phòng của bố mẹ.

Giường gỗ, giá gỗ, đồ đạc rơi vãi dưới nền đất, toàn bộ dường như ngưng tụ suốt hai mươi năm qua.

Cô đi vào phòng mình, nhìn tấm áp phích ngôi sao phai màu trên tường, khẽ mỉm cười.

Cô rảo bước quanh căn phòng nơi mình đã quá quen thuộc.

Thật bất ngờ, ký ức đau buồn không còn cuộn cuộn trào dâng.

Trái lại, tâm trạng của cô lúc này vô cùng thanh thản và yên bình.

Trần Dật vô tình quay đầu lại, trông thấy người đàn ông vẫn theo sát sau lưng, bỗng nhiên nhoẻn cười.

"Tiết Sơn". Cô xoay người gọi anh.

"Ừ".

"Đây là nhà em". Là ngôi nhà cô đã từng đánh mất.

Nhưng thời gian trôi qua, cảnh vật thay đổi, hai mươi năm sau, cuối cùng cô lại tìm thấy một tổ ấm cho mình.

***

Mọi việc tiến hành theo đúng kế hoạch ban đầu.

Thủ tục mua bán nhà ở nông thôn không rườm rà, có cán bộ thôn làm chứng, hai bên ký xong hợp đồng, mọi thứ nhanh chóng được giải quyết. Bên mua chuyển tiền vào tài khoản của Trần Dật.

Sau khi kết thúc, bí thư Tổng mời Trần Dật và Tiết Sơn ở lại ăn cơm, hai người nhã nhặn từ chối, nói phải về có việc.

Vợ chồng ông bác mua nhà thuê xe tải tới đây. Lúc ký hợp đồng, tài xế vẫn đợi trên xe. Đường trở về vừa hay đi qua thị trấn, hai người họ tiện thể mời Trần Dật và Tiết Sơn đi cùng.

Từ đây đến thị trấn là cả một quãng đường dài, ở nông thôn lại khó tìm xe, Trần Dật và Tiết Sơn không từ chối, cảm ơn lên xe.

Hai người ngồi hàng ghế cuối cùng, còn hai vợ chồng ông bác ngồi chính giữa.

Hai người họ thi thoảng nói chuyện phiếm với Trần Dật, Trần Dật lễ phép đáp lại.

Lúc vô tình nhìn về phía Tiết Sơn, Trần Dật phát hiện ánh mắt anh dường như hơi lạ.

Anh nhìn chằm chằm người tài xế kia làm gì vậy?

Trần Dật khẽ huyếch tay anh: "Anh sao thế?".

Ánh mắt Tiết Sơn không rời người tài xế một giây: "Không có gì".

Với bộ dạng này của anh, đương nhiên Trần Dật không tin. Cô vô thức nhìn người đàn ông trên ghế lái.

Anh ta mặc bộ đồ thể thao màu đen, đội mũ lưỡi trai màu đen, vành nón sùm sụp, nhìn không rõ tướng mạo.

Nhưng xem ra tuổi tác anh ta không lớn lắm, khoảng chừng trên dưới ba mươi.

Trong khi Trần Dật nghĩ xem vì sao người đàn ông kia lại gây sự chú ý của Tiết Sơn, thì ở giao lộ phía trước, một chiếc xe điện bỗng nhiên lao ra.

Cũng may tài xế nhanh tay nhanh mắt, lập tức đánh lái, tránh được chiếc xe điện.

Tuy nhiên, người trong xe vì bất ngờ không kịp chuẩn bị nên bị quăng sang trái, dón lại thành đống.

Tiết Sơn ngồi gần cửa sổ bên trái, lúc Trần Dật đổ người, anh vội ôm cô, để cô ngã vào người mình.

Trong mấy giây chiếc xe tải chuyển sang quẹo phải, Trần Dật hình như trông thấy, tay trái người tài xế kia...không có ngón chỏ.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Chiếc xe phanh gấp, buộc phải dừng lại ven đường.

Sau khi chiếc xe dừng hẳn, tài xế quay kính xuống, thò đầu ra chửi: "Tiên sư mày, chạy xe không nhìn đường à?".

Chiếc xe điện không giảm tốc độ, nghênh ngang đi tiếp. Nghe thấy tiếng chửi, liền quay đầu đáp trả bằng một câu thô tục rồi nhanh chóng mất dạng.

Trong xe, đôi vợ chồng trung niên đỡ nhau ngồi dậy, bác gái không ngừng vỗ ngực hốt hoảng.

"Sợ quá...". Bà vừa nói vừa quay đầu nhìn hai người ngồi hàng ghế sau: "Tiểu Trần, các cháu không sao chứ?".

Trần Dật đã ngồi ngay ngắn trở lại, trả lời: "Cháu không sao ạ".

Nói xong, cô nhìn về phía Tiết Sơn, kiểm tra tình trạng của anh. Cô vừa đỡ toàn bộ cơ thể lên người anh, sức nặng không hề nhỏ.

Đón nhận ánh mắt lo lắng của cô, Tiết Sơn khẽ lắc đầu: "Anh không sao".

Chiếc xe tiếp tục lên đường.

Đường xá khu vực này tương đối rộng rãi, hai năm qua xây dựng thêm không ít đường liên thôn, đủ để bốn làn xe đi song song. Tuy nhiên, xe cộ lưu thông trên đường khá ít thành ra trông rất vắng vẻ.

Phía trước là con sông lớn vắt ngang, rộng chừng 20 mét. Trên sông bắc một cây cầu đá xanh. Dưới cầu, sóng vàng dập dềnh vỗ bờ.

Đôi vợ chồng trung niên nhìn trụ cầu hình sư tử, nhớ lần đầu tiên họ tới đây bảy tám năm trước. Con sông này khi ấy chỉ có cầu treo bằng sắt, lắc lư chao đảo, rất đáng sợ.

Trò chuyện một lúc, bác gái bỗng quay lại hỏi Trần Dật: "Tiểu Trần, cháu có biết cây cầu kia thay khi nào không?".

Trần Dật thoáng ngạc nhiên, lắc đầu mỉm cười: "Cháu không rõ ạ".

"Ừ ừ". Bác gái thuận miệng hỏi: "Có phải lâu rồi cháu chưa quay về đây không?".

Bí thư thôn từng kể sơ qua hoàn cảnh của Trần Dật cho vợ chồng họ nghe. Ông bảo bố mẹ cô sau khi qua đời đã gửi cô cho người thân ở nơi khác.

Không thấy Trần Dật trả lời, bác gái làm như đã hiểu: "Cũng đúng, bọn trẻ các cháu bây giờ, còn mấy ai thích về nông thôn sống nữa. Thế giới bên ngoài dù rộng lớn đến đâu, so với nông thôn vẫn an nhàn hơn nhiều".

Trần Dật cười, không nói gì.

Bác gái thì như được mở lời.

"A đúng rồi Tiểu Trần, nghe bí thư Tổng nói cháu là bác sĩ. Cháu làm ở bệnh viện nào vậy?".

"Cháu làm ở trung tâm sức khỏe cộng đồng của thôn ạ". Trần Dật đáp.

Bác gái sùng sốt: "Ồ, vậy cũng tốt, làm việc ở trung tâm sức khỏe cộng đồng không quá bận rộn, có nhiều thời gian nghỉ ngơi".

"Vâng". Trần Dật hờ hững lên tiếng.

Phát giác thái độ không mặn không nhạt của Trần Dật, bác gái không bắt chuyện nữa, quay lên tiếp tục ôn chuyện cũ với bác trai.

Trong không gian ánh sáng mập mờ, Trần Dật quay đầu nhìn Tiết Sơn, thấy lông mày anh đã giãn ra chút ít, nhưng ánh mắt vẫn chăm chú rơi trên người tài xế kia.

Cô vươn tay nắm chặt đầu gối anh, véo nhẹ một cái: "Anh ta có vấn đề gì à?".

Câu hỏi không rõ ràng nhưng Tiết Sơn biết cô đã phát hiện ra.

Im lặng một lúc, anh chậm rãi lắc đầu: "Là anh suy nghĩ nhiều".

Trước khi lên xe, Tiết Sơn không quá để tâm. Ngồi một lát anh mới vô tình phát hiện, tay trái của tài xế, không có ngón chỏ.

Chuyện cũ bỗng chốc trào ra, anh vô thức nhớ tới tên tài xế gây tai nạn cho chiếc xe của Cát Gia.

Lúc ấy, anh mơ hồ trông thấy động tác của hắn đối với mình, ý tứ rất rõ ràng, muốn lấy cái mạng nhỏ của anh. Người muốn lấy mạng của anh, vừa khéo bị mất một ngón chỏ.

Son Ưng

Mấy ngày sau, cuộc sống của anh vẫn phẳng lặng, không sóng gió. Ngược lại, ký túc xá của Trần Dật có dấu hiệu bị nạy cửa.

Lo lắng sẽ loạn. Trong lúc hoang mang, anh bảo Trần Dật ra ngoài ở, không muốn cô gặp nguy hiểm.

Sau khi đưa Trần Dật ra ngoài sống, mọi sinh hoạt vẫn diễn ra êm đềm, yên bình tới mức anh bắt đầu nghi ngờ mình đa nghi Tào Tháo, trông gà hóa cuốc, cho rằng "Son Ưng" lại xuất hiện.

Nhưng anh bỗng có chút cảm ơn chiếc xe điện kia. Nếu không có nó, "Son Ưng" đã không chửi ầm lên, anh sẽ không thấy rõ bộ dạng thật của anh ta, phát hiện anh ta không phải là người mình đã nghĩ.

Bình tĩnh trở lại, anh tự nhủ thầm, mọi việc chẳng qua là trùng hợp mà thôi.

Nhưng chính sự trùng hợp liên tiếp như thế này, lại khiến anh cảm thấy có một nỗi sợ hãi khó tả.

Nỗi sợ hãi ấy giống như đang bị ai đó đùa bỡn.

Nghe câu trả lời của Tiết Sơn, Trần Dật thở phào, nhẹ nhàng nắm tay anh, đưa mắt ra ngoài cửa sổ.

Hai bên đường là hàng cây cao lớn thẳng tắp, tán lá xanh thưa thớt trải dài dưới ánh mặt trời, mang tới cảm giác mát mẻ đầy sức sống đầu thu.

Đến thị trấn một cách suôn sẻ, hai người xuống xe nói lời cảm ơn.

Họ ăn một bữa cơm trưa đơn giản, bắt xe buýt tới nhà ga, tiếp tục đáp chuyến tàu chậm về nhà.

Còn hơn một tiếng nữa mới đến giờ xuất phát, hai người ngồi đợi trong phòng chờ.

Trong không khí tràn ngập mùi thức ăn nhanh, cộng thêm không khí trong phòng đợi không được lưu thông, Trần Dật cảm thấy khó chịu, muốn ra ngoài hít thở.

Thấy Tiết Sơn định đứng dậy theo, Trần Dật vội nhấn vai anh xuống: "Em đi không xa, vào nhà vệ sinh một lát, tiện thể ra ngoài hít thở không khí, sẽ về ngay thôi".

Nhà ga nhỏ nên hiếm nhà vệ sinh, chỉ vắn vắn có một cái dựng ngay bên ngoài phòng đợi. Lúc vừa vào Trần Dật đã thấy ấn tượng.

Tiết Sơn không yên tâm, bảo: "Đề anh đi với em".

Trần Dật bật cười: "Anh coi em là trẻ con đấy à?".

Cô tiếp tục trêu anh: "Hay anh thích làm đuôi của em?".

Nhìn anh muốn nói lại thôi, Trần Dật làm bộ khí phách, vỗ vai Tiết Sơn: "Đồng chí Tiết Sơn này, đồng chí ngoan ngoãn ngồi đây đợi tôi về nhé".

Nói xong, cô xoay người rời đi, chân bước vội vã, không cho anh cơ hội đuổi kịp.

Đi tới cửa, Trần Dật quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt của anh liền nhoẻn cười.

Nhà vệ sinh ở đây vô cùng bẩn thỉu. Bật mũi ra khỏi nhà vệ sinh nữ, Trần Dật đi tiếp hơn 10 mét, đứng dưới một gốc cây đại thụ, hít sâu vài hơi bầu không khí trong lành.

Nắng chiều thu ấm áp, xuyên qua tán lá, rắc ánh sáng vụn lên người cô.

Giao thông hỗn loạn nơi thành thị, cảnh tượng người người chen lấn trong các bến tàu điện ngầm giờ cao điểm dần dần biến mất trong trí nhớ của cô.

Hiện tại, thế giới của cô chỉ có non xanh nước biếc, núi cao mây trắng nơi trần nhỏ.

Đứng đó một lúc lâu, Trần Dật đi về phía phòng đợi. Chưa đi được hai bước, trước mặt cô bỗng xuất hiện một bé gái.

Đưa bé chừng mười tuổi, tóc tết đuôi sam, vai đeo một chiếc túi đen, mặc bộ đồ thể thao màu xanh trắng, nhìn có vẻ cũ nhưng tương đối sạch sẽ.

Sau khi ngăn cô lại, đứa bé chìa tấm biển màu đỏ, trên có hàng chữ lớn — giúp đỡ người tàn tật, suốt đời bình an về phía Trần Dật.

Phía dưới là các kiểu chữ ký và tên họ cùng số tiền quyền góp khác nhau, từ 01 tệ đến 20 tệ.

Thấy Trần Dật chăm chú quan sát, con bé liền chìa cuốn sổ ghi tiền, miệng phát ra mấy tiếng ô ô nhắc nhở.

Có thể là do nghề nghiệp, hoặc do có lòng trắc ẩn từ nhỏ, mỗi lần nhìn thấy những bà cụ hay những đứa trẻ ăn xin bên đường, Trần Dật đều ít nhiều cho thêm chút tiền lẻ, mặc dù cô biết, họ có khi chỉ là những kẻ lừa gạt.

Cô mỉm cười với đứa bé, đưa cho nó 10 tệ. Đứa bé mặt không cảm xúc nhận tiền, nhắc cô ghi số tiền vào sổ. Trần Dật xua tay ý bảo không cần.

Cất cuốn sổ đi, đứa bé giơ tay làm động tác thủ ngữ với Trần Dật.

Trần Dật nhìn, hiểu ý "cảm ơn" của đứa bé.

Vừa về tới phòng đợi, Tiết Sơn liền hỏi cô: "Sao em đi lâu vậy?".

Trần Dật ngồi xuống, tựa đầu vai anh, đáp: "Em đứng bên ngoài một lát, gặp một đứa bé ăn xin nên hơi mất thời gian".

"Đứa bé ăn xin?".

"Vâng, một đứa trẻ khuyết tật".

Nói thêm mấy câu, Tiết Sơn đột nhiên hỏi: "Bụng em không thoải mái à?".

Từ lúc Trần Dật trở về, Tiết Sơn thấy cô thì thoáng đưa tay xoa bụng.

Trần Dật "vâng" một tiếng: "Có lẽ kỳ kinh tới chậm nên không được thoải mái".

"Xoa như vậy sẽ dễ chịu hơn sao?".

"Vâng, đỡ hơn chút xíu".

Im lặng một lát, Trần Dật bỗng cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp của anh phủ lên, gạt tay cô ra, xoa nhẹ nhẹ.

Cô bật cười, Tiết Sơn thấy vậy hỏi: "Em cười gì thế?".

"Mọi người lạ thật đấy".

"Sao lại lạ?". Anh ngạc nhiên hỏi tiếp.

"Người ta bảo đến kỳ kinh thì phải uống nước ấm".

Mất mấy giây mới tiêu hóa hết lời của cô, Tiết Sơn thắc mắc: "Uống nước ấm hiệu quả hơn à?".

Trần Dật không nhin được, phì cười.

Tiết Sơn càng không hiểu ra làm sao, hỏi mà cô không đáp, đã thế còn không ngừng khúc khích.

Anh ngắm nhìn cô, nghe tiếng cười giòn tan của cô, khóe môi hơi cong lên. Mọi lo lắng bất an dường như cũng tan biến.

Ba rưỡi chiều, hai người lên tàu.

Chuyến tàu ngày, khách khá đông, mua vé xong, do không còn nhiều ghế nên cả hai tìm đại một chỗ trống ngồi xuống.

Tàu đi trong hai tiếng, được nửa thời gian, bỗng trong toa xuất hiện hai nhân viên bảo vệ.

Họ quét mắt quan sát đám hành khách trong toa rồi đứng lại trước mắt Trần Dật và Tiết Sơn.

Đánh giá hai người một lát, nam nhân viên bảo vệ vóc dáng cao lớn chỉ vào chiếc túi vải bố màu trắng trong lòng Tiết Sơn, nói: "Đề nghị anh mở túi để chúng tôi kiểm tra".

Trần Dật đang tựa vai Tiết Sơn nghỉ ngơi, nghe vậy chậm rãi ngẩng đầu lên, đáng vẻ ngạc nhiên, Tiết Sơn cũng thế.

"Đồng chí cảnh sát à, chúng tôi không mang hàng cấm...".

Tiết Sơn chưa nói hết câu đã bị gã cao lớn cắt ngang: "Tôi không nghe anh nói, mở túi ra, phối hợp kiểm tra, nhanh lên".

Động tĩnh bên này đã lôi kéo đám đông vây xem, không ít hành khách nhao nhao đứng lên, nghển cổ nhìn sang.

Ngồi đối diện họ là một bà cụ, thấy thế bà cụ lên tiếng khuyên bảo: "Cháu trai, cháu để đồng chí này kiểm tra đi, chắc không có chuyện gì đâu".

Tên bảo vệ đáng đáp thấp lùn, mỉm cười đỡ lời: "Đúng đấy, không có chuyện gì đâu, anh phối hợp mở túi ra, chúng tôi kiểm tra một chút thôi".

Tuy không hiểu vì sao cả toa tàu đầy người như thế này, hai gã kia lại chỉ yêu cầu kiểm tra mỗi họ. Nhưng nghĩ mình không làm gì khuất tất, Trần Dật liền kéo khóa túi, ngược lên nói với hai gã nhân viên bảo vệ: "Mời kiểm tra".

Mọi người chăm chú nhìn vào trong túi, hai gã nhân viên cẩn thận kiểm tra từng thứ một. Dường như không phát hiện thấy hàng cấm, hai gã đành trả lại túi.

Tên lùn nghi hoặc, thấp giọng hỏi gã cao kều: "Nhảm à?".

Gã cao kều không đáp, neho mắt dò xét đôi nam nữ trước mặt.

Một lúc sau, gã bảo hai người: "Đề nghị anh chị đứng lên cho chúng tôi kiểm tra".

Không đợi đối phương phản đối, gã ra lệnh cho tên lùn: "Gọi nhân viên nữ đến đây".

Tiết Sơn đứng lên trước, gã cao kều kiểm tra một lượt, lật từng túi quần túi áo nhưng không phát hiện được gì.

Trong lúc nữ nhân viên phục vụ đi đến, Trần Dật vô tình chạm tay vào túi áo khoác, về mặt sừng sốt.

"Làm gì thế? Không được cử động, trong túi có gì lấy ra hết đây". Hành động mờ ám của cô không tránh khỏi con mắt của gã cao kều.

Tiết Sơn quay sang hỏi: "Sao vậy em?".

"Trong túi có gì, tốt nhất cô lấy ra đây, đừng để nữ nhân viên của chúng tôi tìm thấy, không là mọi chuyện sẽ khác đi đấy". Gã cao kều lên giọng cảnh cáo.

Cô đưa tay vào trong túi áo phải, sờ thấy một vật lạ. Trần Dật đột nhiên hiểu vấn đề, vì sao mà hai gã nhân viên bảo vệ kia để mắt không chịu buông.

Bạn đang đọc truyện *Sơn Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

5h40" đoàn tàu đến nhà ga trấn Khánh Dương.

Trần này gần đồn cảnh sát nhất, trùng hợp cũng là điểm họ định xuống.

Trong nhà ga không nhiều người, lúc bảo vệ áp giải họ xuống, trên sân ga đã có ba nhân viên cảnh sát đứng đợi sẵn, đồng phục của họ dễ dàng gây sự chú ý, khiến không ít hành khách hiếu kỳ vây xem.

Khi đoàn tàu rầm rầm chạy ra khỏi nhà ga, vẫn có nhiều người tò mò thò đầu ra ngoài cửa sổ tiếp tục nhìn cảnh tượng trên sân.

Xe cảnh sát hộ tống Tiết Sơn và Trần Dật, kẻ ngồi trước người ngồi sau, ngăn cách bởi hai viên cảnh sát, trên đường không được phép trao đổi.

Đồn cảnh sát không xa lắm nên sau hơn 10", chiếc xe đã chạy thẳng vào cổng đồn mở toang.

Sau khi xuống xe, họ mỗi người một ngã. Trần Dật bị dẫn vào phòng hỏi cung.

Trên tường phòng hỏi cung dán rất nhiều áp phích tuyên truyền phòng chống ma túy. Bức tường màu xanh trắng loang lổ, lộ những vết ố vàng cũ kỹ.

Ngọn đèn sáng choang treo trên đỉnh đầu, Trần Dật nhắm mắt, khi mở ra, đã thấy một viên cảnh sát hơi lớn tuổi ngồi đối diện.

Giọng điệu của viên cảnh sát lớn tuổi khá nhu hòa, dựa theo thông tin cơ bản trong quá trình lấy lời khai, sau khi biết Trần Dật là bác sĩ của phòng khám methadone, sắc mặt lập tức trở nên khó tin.

"Cô làm nghề này thừa biết thuốc phiện là gì. Sao biết rồi vẫn còn cố tình vi phạm?".

Từ gói bột trắng nhỏ tìm thấy trên người Trần Dật, cảnh sát đưa về đồn kiểm tra, chứng minh đây đúng là thuốc phiện trộn lẫn bột mì, độ tinh khiết không cao, nặng 2gr.

Trần Dật nhìn ông ta, ngửi khí tinh táo: "Thứ đó không phải của tôi".

Suốt một ngày cô và Tiết Sơn ở bên nhau, lần chia cách duy nhất là lúc cô đi vệ sinh, sau đó gấp đũa bé ăn xin.

Trần Dật kể tỉ mỉ và chi tiết những gì cô biết, kể cả những nghi ngờ trong lòng – thời điểm đũa bé kia chặn cô lại, đã có kẻ thả gói thuốc phiện vào túi cô.

Viên cảnh sát im lặng nhìn cô, cất giọng khách khí: "Nghĩa là cô bị oan?".

Trần Dật ngược mắt nhìn ông ta, gật đầu.

Viên cảnh sát im lặng vài giây, đang định mở miệng hỏi tiếp thì có tiếng gõ cửa, một nữ cảnh sát trẻ lại gần thì thầm: "Lão Chu, ông ra đây một lát".

Viên cảnh sát gọi là lão Chu ra ngoài mấy phút rồi nhanh chóng trở về, ánh mắt nhìn Trần Dật có phần tiếc nuối.

"Người đàn ông đi cùng cô là bạn trai của cô à?".

"Vâng".

"Anh ta bị nghiện?".

Trần Dật bình tĩnh trả lời: "Anh ấy đang cai".

Tất cả bệnh nhân điều trị methadone, cảnh sát đều có hồ sơ, điều tra một lát là ra ngay.

Sờ dĩ đáng tiếc, là vì ông ta mơ hồ cảm thấy, một cô gái trẻ và xinh xắn như thế này, vì những lời ngon ngọt dụ dỗ của bạn trai là một kẻ nghiện mà bị kéo xuống nước.

Hơn hai tiếng trước, phòng bảo vệ quản lý nhà ga nhận được một cú điện thoại nặc danh, báo đã tận mắt trông thấy một đôi trai gái mang hàng cấm lên tàu. Hơn nữa, trong điện thoại, đối phương còn miêu tả khá kỹ càng cách ăn mặc và vóc dáng của hai người này nên nhân viên bảo vệ mới tìm thấy họ.

Sau màn hỏi cung, nữ cảnh sát trẻ dẫn Trần Dật đi xét nghiệm nước tiểu. Trần Dật làm xong đi ra, đến lượt Tiết Sơn đi vào.

Lúc lướt qua, ánh mắt hai người chạm nhau, khẽ lắc đầu, ý bảo mình không sao.

Có kết quả xét nghiệm nước tiểu khá nhanh, đều âm tính, chứng minh cả hai gần đây không hút ma túy. Phía cảnh sát làm xong hồ sơ, bảo họ gọi điện báo cho người nhà.

Cát Gia nhanh chóng gọi điện tới, sau khi trao đổi với đồng nghiệp, đồn cảnh sát đồng ý cho Tiết Sơn nộp tiền bảo lãnh, trở về uống thuốc. Nhưng trong vòng 24 tiếng đồng hồ, Trần Dật phải ở lại phối hợp với cảnh sát điều tra.

Tiết Sơn về đến nhà lúc 8h30".

Lúc chiều, Phương Thanh Đã gọi điện cho Tiết Sơn nhưng anh không nghe được. Ra khỏi đồn, Tiết Sơn gọi lại thông báo mình đang về.

Phương Thanh Đã không ngờ anh lại về một mình, nghi ngờ hỏi thăm: "Bác sĩ Trần đâu? Sao hai người không đi cùng nhau?".

Tiết Sơn đáp: "Cô ấy qua chỗ bạn có việc, có lẽ ngày mai mới về".

Phương Thanh Đã thấy thái độ của Tiết Sơn không đúng lắm, vội kéo tay anh, thấp giọng hỏi: "Cãi nhau à?".

Tiết Sơn lắc đầu: "Bạn cô ấy sắp kết hôn, bảo cô ấy đi chọn áo cưới giúp".

Tiết Sơn vào trong phòng, Phương Thanh Đã theo sát sau lưng, xoa gáy, làm như nhớ lại: "Sao tôi nhớ mấy hôm trước đi rồi mà?".

Tiết Sơn thoáng giật mình, chân không dừng bước: "Bữa trước chưa chọn được, phụ nữ thích chưng diện, chọn mấy cái một lúc là bình thường".

Phương Thanh Đã "à" một tiếng. Tuy im lặng, nhưng trong bụng đoán chắc họ cãi nhau. Anh ta không tiện hỏi nhiều, không nói thêm gì nữa.

Đồng Đồng vốn đang trong phòng vẽ tranh, nghe thấy tiếng động vội vàng chạy ra, hứng khởi dắt bố vào phòng, đưa cho bố xem phiếu bé ngoan hôm trước.

Sau khi dắt Tiết Sơn vào, con bé quay lại tìm Trần Dật.

Vội tìm ngoài sân lẫn trong phòng Tiết Sơn nhưng không thấy, gương mặt con bé liến lợ về thất vọng.

Tiết Sơn từ trong phòng con bé đi ra, bắt gặp con bé đứng ngơ ngác ở cửa phòng khách, anh chậm rãi ngồi xuống, ôm con bé vào lòng, nhẹ giọng an ủi: "Cô có chút việc, mai sẽ về".

Con bé hình như chưa từ bỏ ý định, đuổi người nhặng cổ nhìn ra ngoài thêm mấy lần nữa rồi mới ngoan ngoãn gật đầu.

Kể sơ cho Tiết Sơn nghe tình hình trong nhà hai ngày qua, Phương Thanh Dã mệt mỏi, ngáp ngắn ngáp dài chào tạm biệt.

Vừa ra đến cửa, nhìn không được, Phương Thanh Dã nhắc Tiết Sơn thêm vài câu: "Phụ nữ ấy mà, phải dỗ dành mới được. Bình thường cậu cũng cứng nhắc lắm cơ. Bác sĩ Trần người ta không chê cậu thì thôi. Cậu mau dỗ cô ấy về đi. Cậu xem Đồng Đồng nhớ cô ấy nhiều như thế nào kìa. Tranh thủ thời gian, ngày mai đi luôn đi. Con bé cứ để đây tôi trông, nghe thấy chưa?".

Tiết Sơn ngậy người nghe anh ta nói, mãi sau mới phản ứng, gật gật đầu: "Ừ, tôi biết rồi".

Có lẽ cả ngày không gặp Tiết Sơn nên lúc này Đồng Đồng quấn lấy anh suốt. Lúc rửa mặt đi ngủ, tay vẫn ôm rịt, không rời khỏi người anh.

Anh cũng không ra ngay, ngồi đầu giường lặng lẽ ngắm Đồng Đồng ngủ say sưa, lắng nghe hơi thở đều đều của con bé.

Không biết ngồi bao lâu nhưng anh không hề buồn ngủ, đầu óc trống rỗng, chỉ còn lại câu nói của Trần Dật nhờ nữ cảnh sát truyền lời lúc anh ra khỏi đồn –

"Anh về nhà uống thuốc nghỉ ngơi cho khỏe, đừng nói cho Đồng Đồng biết em đang ở đây. Thu vén nhà cửa xong xuôi, mai đến đón em".

Anh tưởng tượng giọng điệu của cô khi nói những lời ấy, chắc chắn là thản nhiên đấy, dịu dàng đấy, không biểu lộ cảm xúc đấy nhưng lại khiến người ta hết sức yên tâm.

Tránh thoát được một lần nhưng lại bị dính líu thêm một lần, nỗi lo lắng khi bị kẻ khác đùa bỡn dường như càng thêm sâu nặng.

Suốt một đêm không ngủ, anh lẳng lặng ngồi như vậy bên con bé, trong bóng đêm, suy nghĩ rất nhiều, tính toán rất nhiều.

Trời dần sáng, anh đánh thức Đồng Đồng, rửa mặt, mặc quần áo, ăn sáng. Mọi việc vẫn diễn ra như bình thường. Cuối cùng, anh đưa Đồng Đồng tới trường.

Nhìn Đồng Đồng bước vào lớp, anh gọi điện cho Phương Thanh Dã, nói mình đi tìm Trần Dật. Nếu muộn chưa về nhờ anh ta đi đón Đồng Đồng giúp.

Phương Thanh Dã hớn hờ nhận nhiệm vụ, dặn Tiết Sơn nhất định phải nói cho khéo, phải dỗ dành Trần Dật cho thật tốt.

Cúp điện thoại, Tiết Sơn chạy xe máy đến đồn cảnh sát Khánh Dương.

Tối hôm trước sau khi rời đồn cảnh sát, anh lập tức liên lạc với Cát Gia.

Cát Gia nhất trí với anh, người mà anh "nhớ mãi không quên", ngoại trừ Sơn Ưng thì không thể là ai khác.

Nhưng trong đầu Tiết Sơn còn nảy sinh thêm một suy nghĩ: "Hay là Trịnh Hoành?".

Sau vụ nổ năm đó, không thu được thi thể của Trịnh Hoành tại hiện trường, cảnh sát đã tìm kiếm trong một thời gian dài nhưng không có tin tức. Cho nên Tiết Sơn suy đoán, có khả năng hắn đã trốn tránh lệnh truy nã, một lần nữa lên sang Myanmar.

Ba năm trôi qua, liệu hắn có quay trở về?

"A Sơn". Cát Gia thận trọng nói: "Xuất phát từ giữ bí mật kỷ luật, rất nhiều việc tôi không thể thông báo cho cậu biết. Nhưng tôi có thể nói rằng, tình huống lần này Trịnh Hoành không tham gia mà là Dương Lạc Bình, hắn đã trở về".

Một kẻ đã bước tới ranh giới trắng đen, vừa tuân tin tức buôn bán ma túy của Trịnh Hoành cho cảnh sát để lấy tiền, vừa nuốt không biết bao nhiêu hàng của Trịnh Hoành.

Thu lợi ích từ hai phe.

Điều đáng mừng duy nhất là hắn vẫn còn chút lương tri. Trước mặt Trịnh Hoành không vạch trần thân phận của Tiết Sơn. Dù sao hai người cũng biết rõ nguồn gốc của nhau, một khi thân phận của Tiết Sơn bị bại lộ, chính hắn cũng sẽ không thoát.

Mấy tháng gần đây, đại đội phòng chống ma túy đã xét xử không ít vụ án buôn bán Ketamine (Hay còn gọi là bột K), nguồn gốc của lô hàng này từ một quán bar dưới lòng đất tên "We" ở khu vực nội thành cũ.

Quán bar là trụ sở của các hội viên, người bình thường không vào được. Sau khi ngụy trang thành con nghiện tấn công vào bên trong, không ít lần Tiểu Bạch định tóm gọn "anh Lộ" nhưng đều không thành công. Cách đây không lâu, cuối cùng cũng nắm được thời cơ, tóm gọn Hà Giang là kẻ có liên quan chặt chẽ tới anh Lộ.

Tìm hiểu nguồn gốc, họ tra ra bối cảnh làm ăn của Hà Giang, kinh doanh vật liệu xây dựng và buôn bán gỗ, trong đó có gia công phù điêu.

Bình mới rượu cũ, nhóm Cát Gia nhanh chóng thăm dò ra đường dây kinh doanh của Hà Giang, tìm đúng cơ hội, bắt gọn cả người lẫn tang chứng.

Từ Hà Giang, họ biết danh tính thực sự của "anh Lộ", vốn tên Dương Lộ, quê quán Đường Huỳnh.

Quán bar bị niêm phong nhưng toàn bộ dấu vết liên quan đến ma túy đều đã bị xóa sạch, Dương Lộ cũng bỏ trốn mất dạng.

Sau từng bước xâm nhập điều tra, cảnh sát phát hiện, Dương Lộ chính là Dương Lạc Bình, Dương Lộ là tên cũ, người nhà thường gọi hân.

Manh mối dần chài vuốt rõ ràng, chỉ việc vây bắt.

Đến đồn cảnh sát Khánh Dương, sau khi nghe Tiết Sơn kể rõ tình hình, viên cảnh sát trực đêm trước nói cho anh biết Trần Dật vẫn bị tạm giam, không xảy ra chuyện gì, đồ ăn thức uống được cung cấp đầy đủ, bảo anh yên tâm, đến giờ chỉ việc đóng tiền bảo lãnh dẫn người đi.

Sáu giờ chiều, lúc Trần Dật rời phòng giam, vừa đưa mắt liếc trông thấy người đàn ông của cô đứng đợi ở cửa.

Viên cảnh sát nói: "Được rồi, cấp trên đã phê duyệt, thủ tục cũng đã hoàn tất. Cô có thể ra khỏi đây. Sau này nếu cần, chúng tôi sẽ gọi cô đến để tiếp nhận điều tra".

Trần Dật gật đầu: "Cảm ơn".

Viên cảnh sát đi rồi, Tiết Sơn lấy áo khoác phủ lên vai cô, kéo khóa cẩn thận, nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài ép dưới cổ áo, xoa lên lớp vải mịn.

Đôi mắt mệt mỏi của anh rơi trên người Trần Dật, đôi tay khô ráo ấm áp tìm bàn tay lạnh buốt của cô, từ từ xiết chặt.

Trần Dật đón nhận động tác của anh, cảm giác mệt mỏi và vô lực che giấu trong lòng, dưới sự che chở chân thành của anh, dần dần tiêu tán.

Trời chiều dần rơi, chút ánh sáng nhạt còn sót lại giống như một tấm lưới ôn nhu, lặng lẽ phủ xuống vùng đất lạ, phủ xuống bóng dáng cô độc của hai người.

Tiết Sơn ôm Trần Dật vào lòng, bờ môi khô dán lên mái tóc mềm mại của cô, mấp máy như muốn nói nhiều lời nhưng lại không thốt nổi một chữ.

Nếu như lúc này anh cúi đầu xuống, sẽ nhìn thấy rõ những giọt lệ trong mắt cũng như nụ cười nơi khóe miệng Trần Dật.

Nước mắt và nụ cười không liên quan đến nhau. Chỉ có những người cô đơn mới hiểu mà thôi.

Gió ngừng thổi, thế giới của họ yên tĩnh trở lại.

Tiết Sơn nghe thấy giọng cô –

"Đi nào, chúng ta về nhà thôi".

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

"Tiết Sơn...". Trần Dật ở trong phòng tắm đột nhiên gọi to.

Sau khi cho Đồng Đồng đi ngủ, Tiết Sơn vẫn đứng ở sân đợi Trần Dật. Nghe tiếng cô gọi, anh bước nhanh đến bên cửa.

"Em sao vậy?".

Trong phòng tắm, tiếng nước đã ngừng chảy, chỉ còn làn khói mỏng tràn ra khe cửa.

"Em tới ngày rồi, anh lấy giúp em gói băng vệ sinh nhé". Giọng cô lạnh löt, vang vọng trong không gian nhỏ bé.

"Ừ, em chờ một lát". Anh trở về phòng, mở ngăn kéo tủ đầu giường, thấy Trần Dật mua thêm hai gói băng vệ sinh khác, anh thoáng do dự, cảm cả lên.

Cửa phòng tắm mở hé, Tiết Sơn đưa từng gói vào: "Anh không biết em dùng loại nào nên cầm hết ra đây".

Người bên trong khẽ cười, không nói gì.

Thay áo ngủ xong đi ra, thấy tóc cô vẫn ướt sũng thả trên vai, cổ áo thấm một mảng nước, Tiết Sơn nhú mày: "Sao em không sấy đi đã".

Trần Dật lắc đầu: "Không cần, em muốn để khô tự nhiên".

Rốt cuộc, trong phòng, Trần Dật ngồi cuối giường, bên tai là tiếng gió ù ù, bàn tay thô ráp của anh lùa vào mái tóc ẩm ướt, rũ qua rũ lại.

Cô cúi đầu trả lời tin nhắn Dur Sanh Sanh gửi đến, thi thoảng lại bật cười.

"Em cười gì thế?". Âm thanh trầm thấp của anh vang trên đỉnh đầu, xen lẫn tiếng gió nghe không rõ lắm.

Tất máy sấy đi, không gian bỗng yên tĩnh hẳn.

Tiết Sơn nhìn cô, hỏi: "Anh hỏi em cười gì thế?".

"À". Trần Dật nhếch miệng, giờ di động ra trước mặt anh: "Sanh Sanh nhắn cho em".

Tiết Sơn nhìn lướt qua màn hình di động, đó là một tin nhắn văn bản – Là nhĩ? Dù sao thì anh Tiểu Sơn cũng gần bốn mươi rồi mà.

Anh không hiểu, không biết nguyên nhân, ý tứ của tin nhắn đó nghĩa là gì. Đương nhiên, Trần Dật cũng không muốn giải thích, cô chỉ cười thích thú một mình.

Tóc không mấy mà khô, Tiết Sơn cất máy sấy, đến bên giường, khẽ kéo cánh tay Trần Dật, chậm rãi ngồi xổm xuống trước mặt cô.

Ánh mắt phẳng lặng chạm nhau, anh điềm tĩnh hỏi cô: "Em có hối hận không?".

Theo như anh nhớ, vấn đề này anh đã từng hỏi không dưới ba lần.

Cô thoáng suy nghĩ, ánh mắt nhu hòa lướt qua dáng hình anh, cuối cùng định dạng trong con ngươi đen láy, đáp: "Đã từng hối hận".

Trái tim rung lên một nhịp, anh chậm chậm duỗi tay, khẽ xiết chặt đầu gối cô.

Giọng anh thấp đến mức không thể thấp hơn: "...Anh xin lỗi".

Cảm nhận hơi nóng từ lòng bàn tay thô ráp của anh mang lại, cô hỏi thăm: "Anh không hỏi em hối hận vì điều gì sao?".

Trong ánh mắt tĩnh lặng của anh, Trần Dật cong khóe môi, khẽ mỉm cười.

Cô nói: "Em hối hận vì đã không gặp một gã ngốc như anh sớm hơn".

Đêm đã khuya, mọi vật đều yên lặng.

Nhìn nhau một lát, Trần Dật dịu dàng nâng mặt Tiết Sơn lên, nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn lên đôi môi lạnh buốt của anh.

"Đừng nói lời xin lỗi nữa. Tiết Sơn, cho tới bây giờ, anh không hề có lỗi với bất kỳ ai".

***

Cuối tháng chín, công việc của Trần Dật có sự thay đổi nhỏ.

Cô bị chuyển sang phòng khám nội trên tầng tổng hợp. Bởi vậy, một tuần chỉ phải làm việc ở phòng methadone có hai ngày.

Trần Dật thừa hiểu nguyên nhân của việc điều chuyển này nhưng cô không muốn truy đến cùng, chấp nhận sự sắp xếp đó. Sống ở đâu thì theo lệ ở đấy.

Thực ra, sự điều chuyển này cũng mang đến cho cô chút lợi ích – thời gian nghỉ nhiều hơn.

Những lúc không bận, mọi sinh hoạt của cô có thể bắt đầu từ 9h sáng và kết thúc vào 5h chiều: Buổi sáng rời giường, làm điểm tâm, đưa Đồng Đồng đi học. Giữa trưa dư thời gian ăn cơm nói chuyện phiếm với Tiết Sơn. Buổi chiều tan làm sớm, hướng dẫn Đồng Đồng học bài hoặc đưa con bé ra ngoài tản bộ, vẽ tranh.

Cuộc sống bình thản nhưng yên bình, đủ thấy thỏa mãn.

***

Hôm sau hết giờ làm, Trần Dật mua ít lựu mang về nhà.

Những trái lựu đỏ rực tự nhiên được xưng là "đặc sản quê hương", sau khi lột vỏ, để lộ những hạt lựu óng ánh căng mẩy, hương vị vô cùng ngọt ngào.

Đồng Đồng rất thích, ăn liên tiếp hai quả không muốn ngừng. Trần Dật sợ con bé ăn nhiều bị nóng, hơn nữa không tốt cho răng liền ngăn con bé lại.

Đồng Đồng vẻ mặt không tình nguyện nhìn Trần Dật, bàn tay nhỏ bé đang định với lấy quả lựu, thấy Trần Dật trừng mắt, đành ngoan ngoãn rút về.

Lúc Tiết Sơn nghe điện thoại xong bước vào nhà, vừa hay bắt gặp cảnh này. Anh khoanh tay, đứng dựa cửa, mỉm cười.

Phát giác bóng người ở cửa, Trần Dật quay đầu hỏi anh: "Tình hình thế nào rồi ạ?".

Anh vừa nhận được điện thoại, là của Cát Gia gọi tới.

Cát Gia báo cho anh biết, tuy không thể tìm thấy đoạn camera giám sát hợp lệ chứng minh Trần Dật bị oan nhưng họ đã tìm được đứa bé ăn xin ở nhà ga.

Con bé là người câm điếc, thường xuyên ra vào các bến xe hay nhà ga nơi có lưu lượng người đông, giờ tám biển xin tiền.

Sau khi đưa con bé về đồn, họ đã mời một thông dịch viên cho người câm điếc đến để phiên dịch. Con bé vẫn nhớ Trần Dật, chỉ chính xác ảnh chụp của cô.

Thông dịch viên hỏi con bé: "Hôm đó, vì sao cháu lại ngăn cô ấy lại?".

Đứa bé khoa chân múa tay trả lời: "Có một chú cho cháu hai trăm tệ, bảo cháu đến xin tiền cô ấy".

Thông dịch viên: "Cháu có nhớ dáng dấp của chú kia không? Có biết vì sao chú ấy lại bảo cháu làm vậy không?".

Đứa bé thật thà trả lời: "Chú ấy đội mũ lưỡi trai nên cháu không nhìn rõ mặt. Chú ấy bảo muốn cầu hôn cô ấy nên lên thả hộp nhẫn vào trong túi của cô ấy".

"Là lúc cháu ngăn cô ấy lại hả?".

Đứa bé gật đầu.

"Món đồ chú kia lên bỏ vào túi áo cô ấy có hình dạng như thế nào? Cháu có nhìn thấy không?".

Đứa bé lắc đầu.

Theo yêu cầu của Cát Gia, thông dịch viên cho người câm điếc hỏi tiếp: "Trên người chú kia không có điểm gì đặc biệt à? Ví dụ như lúc thả đồ, cháu có nhìn thấy bàn tay chú ấy không?".

Đứa bé suy nghĩ kỹ càng, sau đó gật đầu: "Tay trái của chú ấy hình như thiếu mất một ngón tay".

"Thiếu ngón nào?".

Đứa bé cúi xuống, giờ ngón chỏ bên tay trái mình ra.

***

Thứ bảy ngày 24 tháng 9, Trần Dật đến nhà Dư Sanh Sanh trước hôn lễ một ngày.

Suốt một đêm, các cô ngủ chưa tới ba tiếng.

Ba giờ sáng, thợ trang điểm đến gõ cửa, Dư Sanh Sanh đeo cặp mắt thâm quầng ngồi trang điểm, làm tóc, loay hoay một hồi mất gần ba tiếng.

Trang điểm mặc váy cưới xong xuôi, chủ hôn và nhiếp ảnh gia cũng đến. Một đám nam nữ trẻ tuổi đứng nhón nháo trong nhà Dư Sanh Sanh.

Chưa tới bảy giờ, dưới lầu vang tiếng pháo nổ.

Dư Sanh Sanh đang nói chuyện với Trần Dật, đột nhiên "a" lên: "Có phải đến rồi không? Vu Đầu, cậu mau mở cửa sổ nhìn xem".

Trần Dật nhún vai cô nàng, cười bảo: "Còn nói không căng thẳng, nhìn cậu kích động chưa kia?".

Bị vạch trần, Dư Sanh Sanh có chút ngượng ngùng, nhỏ giọng lầm bầm: "Chẳng phải đây là lần đầu tiên mình kết hôn sao? Kết hôn thêm mấy lần nữa thì vẫn căng thẳng chứ bộ".

Vừa nói xong, hai người nhìn nhau bật cười.

Thành phố không cho phép đốt pháo, cũng may xung quanh đây đều là hàng xóm, biết nhà họ Dư hôm nay gả con gái, mặc dù mới sáng sớm đã bị tiếng pháo làm tỉnh giấc, nhưng họ không nói gì, chỉ cười cười cho qua.

Đội ngũ đón dâu chạy lên lầu, liên tục vung tiền lì xì gõ cửa phòng tân nương. Mọi người nhao nhao yêu cầu chú rể hát bài "yêu em một vạn năm", rốt cuộc mới đưa được tân nương ra khỏi cửa.

Trước khi cặp tân lang tân nương ra ngoài, họ phải bái lễ cha mẹ.

Dư Sanh Sanh vốn đang vui vẻ, nghe bố mẹ nói câu: "Sau này nhớ bố mẹ thì cứ quay về đây", nước mắt đột nhiên nhò tong tong.

Thấy con gái khóc, bà Dư cũng lau nước mắt theo. Các cô gái nhìn thấy cảnh này tâm trạng đều rất xúc động.

Trần Dật đứng bên Dư Sanh Sanh, rút khăn tay lau nước mắt thay cô, nhẹ nhàng động viên: "Thôi nào, thôi nào, đừng khóc nữa, cậu khóc lại khiến cô chú lo lắng". Nói xong, vành mắt cô cũng phấp phồng.

Bái biệt cha mẹ, cặp đôi liền lập tức ra khỏi cửa. Đoàn xe đón dâu dài dằng dặc, vô cùng náo nhiệt chạy về ngôi nhà mới.

Tiệc cưới được tổ chức tại khách sạn bốn sao và bắt đầu nghi lễ vào lúc 1h chiều. Sau khi náo loạn ở nhà mới một hồi, đoàn người lại chạy tới khách sạn.

10h15", Trần Dật đang trong phòng trang điểm, trông thấy cuộc gọi của Tiết Sơn, vừa nghe điện vừa chạy xuống dưới tầng, không quan tâm nhân viên trang điểm gọi với sau lưng.

Cô gặp Tiết Sơn và Đồng Đồng ở cổng khách sạn.

Anh vẫn mặc chiếc áo jacket, quần dài màu đen, bên trong là chiếc áo sơ mi tối màu như ngày thường, chỉ có kiểu tóc là mới, nhìn rất đẹp trai tuấn lãng.

Đồng Đồng đã thay chiếc váy lễ phục màu tím nhạt, tóc mái ngang trán buộc đuôi ngựa, tuy đơn giản nhưng vô cùng đáng yêu.

Trần Dật đi đến nắm tay Đồng Đồng, phát hiện Tiết Sơn nhìn mình chăm chú, cô cười hỏi anh: "Có phải em trang điểm đậm quá không?"

Tiết Sơn mỉm cười, lắc đầu: "...Cũng được".

Lúc trở lại phòng trang điểm, Trần Dật nhìn mình trong gương, lúc này mới hiểu "cũng được" Tiết Sơn nói nghĩa là gì.

Cô mới vẽ lông mày được một nửa.

Nhân viên trang điểm không nhìn được trêu đùa mấy câu, Trần Dật ngoan ngoãn ngồi trở lại trên ghế tiếp tục hóa trang, thi thoảng liếc mắt nhìn khoe miệng giương lên của Tiết Sơn, vừa bực vừa buồn cười.

Căn phòng này Dư Sanh Sanh đặt riêng cho Trần Dật buổi tối ở lại nghỉ ngơi. Sau khi thợ trang điểm rời đi, Trần Dật cầm chiếc váy phù dâu màu tím nhạt vào nhà vệ sinh để thay.

Màu sắc của chiếc váy phù dâu giống với lễ phục của Đồng Đồng, lấy cảm hứng đồng phục mẹ con.

Mặc lễ phục lên người, Trần Dật loay hoay một lúc không kéo được khóa lưng đành gọi Tiết Sơn vào hỗ trợ.

Tiết Sơn bước vào, nhìn chằm chằm bộ lễ phục của Trần Dật, ánh mắt mãi không rời đi.

Chiếc váy hở vai, kiểu dáng thanh lịch mà phóng khoáng, rất tôn da, vô cùng hợp với cô.

Bị anh nhìn lăm lăm, mặt Trần Dật bất giác nóng lên, khẽ nhắc: "Giúp em mau, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta phải ra ngoài cùng mọi người đón khách đây".

Dưới sự chỉ huy của Trần Dật, Tiết Sơn nhanh chóng kéo chiếc khóa sau lưng cô.

"Chật quá không?". Tay anh vẫn dừng bên eo Trần Dật, khe khẽ vuốt ve qua lớp vải, không mang theo bất kỳ dục ý nào.

Vòng eo mảnh mai lộ vẻ yếu ớt.

Trần Dật lắc đầu, lẳng lặng nhìn trong gương đôi tay dày rộng đang chạy quanh hông mình, theo đường cong cơ thể chậm rãi leo lên đầu vai, roi xuống phần xương quai xanh, lên tới vành tai trắng nõn mịn màng, véo nhẹ một cái.

Qua tấm gương bóng loáng, anh đứng sau lưng Trần Dật, dịu dàng ôm lấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Trong gương, cô gái với gương mặt thanh tú được sự hỗ trợ của lớp phấn son trang điểm trông càng thêm nổi bật. Mái tóc đen buộc nửa, một nửa xõa xuống vai, lọn tóc hơi uốn cong, dáng người toát lên một vẻ đẹp dịu dàng nhu hòa.

Chăm chú nhìn một lúc lâu, bàn tay vòng quanh eo cô mới chậm chậm rời đi.

Tiết Sơn thì thầm: "Đợi mấy hôm nữa anh sẽ dẫn em đến một nơi".

Trần Dật nhìn anh qua gương: "Đến đâu?".

"Bí mật".

Trần Dật thoáng mỉm cười: "Vâng".

***

Tiếng nhạc du dương vang trong phòng tiệc.

Chu Tử Xuyên ánh mắt rung rung đón Dư Sanh Sanh từ tay ông Dư, giữa lớp bong bóng và pháo hoa trên khán đài hình chữ T, cả hai chậm rãi tiến về phía sân khấu.

Tầm thăm màu trắng nhạt phủ kín khán đài hình chữ T, hai tiểu hoa đồng một nam một nữ sóng đôi đi trước, trong tay cầm giỏ hoa, vừa đi vừa rắc hoa tươi ra ngoài.

Quang cảnh tiệc cưới dùng màu trắng và hồng nhạt làm chủ đạo. Sân khấu chính được trang trí bằng những tấm vải lụa màu trắng, mềm mại mà chau truốt.

Buổi lễ kết hôn là phương tiện để truyền đạt những lời chúc phúc tốt đẹp nhất dành cho cặp đôi đang chuẩn bị bước vào cuộc sống mới, trong sự chứng kiến của bạn bè thân hữu, dưới ánh đèn lãng mạn, trao nhẫn cưới, thề nguyện.

Đến màn ném hoa cưới, người điều khiển chương trình phấn khích kêu gọi các cô gái trẻ chưa lập gia đình tích cực tham gia. Dư Sanh Sanh huých tay anh ta, ý bảo đưa mic cho mình.

Cầm mic trong tay, cô nói to và rõ ràng: "Bó hoa ngày hôm nay, tôi sẽ không ném".

Dưới sân khấu có tiếng la hét, người dẫn chương trình tỏ ra lúng túng, định lại gần hỏi sự tình thì nghe Dư Sanh Sanh tiếp tục: "Bởi vì tôi sẽ dành bó hoa này cho một người".

Trần Dật đứng sau Dư Sanh Sanh, đang chăm chú nghe Dư Sanh Sanh phát biểu, bỗng thấy cô ấy xoay người lại.

Trước mặt đột nhiên xuất hiện một bó hoa màu tím nhạt, Trần Dật thoáng bối rối, sau đó nở nụ cười rạng rỡ.

Trần Dật nhận lấy bó hoa, dưới khán đài lập tức vang tiếng vỗ tay. Cô thấy ánh mắt Dư Sanh Sanh róm rớm: "Vu Đầu, cậu nhất định phải hạnh phúc, phải hạnh phúc hơn mình đây nhé".

Trong ánh sáng mập mờ, Trần Dật hốc mắt ướt mềm, khẽ gật đầu.

***

Sau khi tiệc rượu bắt đầu, phù dâu phù rể theo tân lang tân nương đi mời rượu.

Trần Dật bụng khay theo sát cô dâu chú rể. Phù rể một tay cầm chai rượu vang, một tay cầm chai nước trái cây. Nước trái cây là chuẩn bị riêng cho Dư Sanh Sanh.

Bên này đang chúc rượu, bên kia đột nhiên xuất hiện mấy đứa nhóc nô đùa chạy bỏ ra. Phù rể bất ngờ, nhất thời không cầm chắc, chai rượu trong tay lập tức đổ nghiêng.

Trần Dật khẽ kêu lên, lùi về sau một bước nhưng không kịp.

Rượu vang thấm ướt làn váy, bộ lễ phục bị nhuộm đỏ một mảng lớn.

Mọi người ngồi trên bàn đều đồng loạt đưa mắt nhìn rồi vội vã rút khăn tay đưa cho cô.

Dư Sanh Sanh quay đầu nhìn thấy cảnh đó liền sùng sốt hô to: "Ôi, sao thế này".

Mấy đứa nhỏ thấy mình đã gây họa, nhanh chóng chạy mất dạng, bỏ mặc phù rể không ngớt lời xin lỗi.

Trần Dật lau vết rượu trên người, mỉm cười lắc đầu với anh ta: "Không sao, không sao".

"Mấy cái đĩa nghịch ngợm này". Dư Sanh Sanh hùng hổ đỡ chiếc khay trong tay Trần Dật: "Vu Đầu, cậu không cần phải lo chuyện ở đây nữa, nhanh tắm rửa thay bộ khác đi".

Trần Dật gật đầu rồi đi. Lúc đến cầu thang, trùng hợp gặp Tiết Sơn đưa Đồng Đồng đi rửa tay về.

Trông bộ dạng của cô, Tiết Sơn sững sốt, cất tiếng hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?".

"Em không may làm đổ rượu vang".

Cô không giải thích cặn kẽ, Tiết Sơn cũng không hỏi nhiều, dắt tay Đồng Đồng đi cùng cô trở về phòng.

Trần Dật tắm rửa thay quần áo xong đi ra, thấy trong phòng chỉ còn mình Tiết Sơn.

Tấm rèm lụa dày kéo nửa chừng, anh đứng một mình trước ô cửa, dáng người thấp thoáng ẩn hiện.

Ánh mắt lưu luyến dừng trên bóng lưng khoan hậu của anh, Trần Dật lên tiếng: "Đồng Đồng đâu ạ?".

Anh không quay người, không biết nhìn gì ngoài cửa sổ, thấp giọng nói: "Mấy nhò bạn rủ con bé đi chơi, vừa mới ra ngoài rồi".

"Mấy nhò bạn?".

"Một tiểu hoa đồng và mấy đứa nhỏ lớn tuổi khác".

Trần Dật gật đầu, có chút thất thần nhìn vóc dáng sừng sững lạnh lẽ của anh.

"Anh đang nghĩ gì vậy?". Cô đứng bên cạnh anh, mang theo mùi sữa tắm nhàn nhạt.

Tiết Sơn lắc đầu, vươn tay ôm lấy vai cô.

Lòng tay thô ráp khẽ miết qua miết lại lớp vải mềm mại.

Cảm giác mệt mỏi thoáng ập đến, cô nhẹ nhàng dựa đầu vào vai anh.

Yên tĩnh.

"Mệt không? Tới qua chắc em không được nghỉ ngơi há?". Tiết Sơn hỏi.

"Em ổn". Trần Dật mỉm cười, ngược lên nhìn anh: "Còn anh thì sao?".

"Hả?".

"Em không ở nhà, anh có quen không?".

Tiết Sơn giật giật khóe miệng, đáp: "Có một chút".

"Một chút gì?".

"...".

"Có chút...".

Cô dúi khoan như cặp sừng trâu nhọn, không hỏi rõ ràng không bỏ qua.

"Sao hả? Một chút là sao?".

"...".

"Một chút...".

Anh bỗng nhiên quay đầu, bóp cằm cô hôn xuống.

Một nụ hôn dịu dàng trong giây lát, anh khẽ cắn môi cô, tách ra khỏi chóp mũi.

"Còn hỏi nữa không?". Hơi thở ấm áp phả lên mặt cô, râm ran.

Trần Dật lắc đầu: "Không hỏi nữa".

Anh khẽ bật cười, một lần nữa phủ môi xuống, hôn cô thật sâu.

Chẳng phải đã nói không hỏi nữa mà?

***

Sau khi tiệc cưới kết thúc, Tiết Sơn đưa Đồng Đồng về nhà để ngày mai đi học. Còn Trần Dật do phải đi cùng Dư Sanh Sanh lại mệt nên cô sẽ ở lại thêm một đêm nữa.

Tiền hai bố con xong, Trần Dật trở về khách sạn.

Đi chưa được mấy bước, cô cảm giác dường như có một đôi mắt vẫn luôn dõi theo mình.

Cô bước chậm dần, đưa mắt nhìn ra phía sau.

Một người đàn ông mặc bộ âu phục thoải mái màu xám đen, giờ điện thoại về phía cô chụp ảnh.

Bộ dạng lạ lẫm, không quen.

Trần Dật cau mày, đi tới.

Cô chưa kịp mở miệng chất vấn, đối phương đã làm động tác chào hỏi.

"Trần Dật?"

Nghe anh ta gọi tên mình, Trần Dật thoáng sững sốt, nhìn anh ta bằng ánh mắt nghi ngờ.

"Chúng ta quen nhau à?"

Người đàn ông cười ha hả: "Em không nhớ anh sao?"

Trần Dật nheo mắt nhớ lại nhưng không có kết quả.

"Anh là bạn học của Lâm Phóng Bình đây".

Đã lâu Trần Dật không nghe ai nhắc đến cái tên này, trong lòng khẽ run, lắc đầu trả lời: "Xin lỗi, tôi không nhớ lắm".

Người đàn ông không nhận ra thái độ hồ hững trong giọng nói của cô, cố gắng giúp cô nhớ lại: "VẬY em còn nhớ lần em tới lớp bọn anh đợi Lâm Phóng Bình, tiện thể học ké tiết tư tưởng Mao Trạch Đông không?"

Trí nhớ như kéo tơ dần dần tuôn ra.

Đó chẳng phải là học kỳ hai năm thứ hai đại học sao? Cô tới lớp của Lâm Phóng Bình đợi anh ta tan học. Bên ngoài trời đổ mưa, hơi lạnh, Lâm Phóng Bình bảo cô vào lớp ngồi chờ.

Cô lúng túng ngồi im, chung quanh toàn là nam sinh, đã thế còn bị thầy giáo môn tư tưởng Mao Trạch Đông gọi lên trả lời câu hỏi và bảo cô là "đỏ đỏ trong khoảng rộng màu xanh" (Ý chỉ: trong hàng trăm việc bình bình bỗng xuất hiện một sự xuất sắc).

Lúc cô đứng lên, Lâm Phóng Bình và cả lớp liền im phăng phắc.

Cô bất chấp tiếng ồn ào trả lời câu hỏi. Đang định ngồi xuống, thầy giáo đột nhiên nói: "Tốt lắm, nă số sinh viên của em là bao nhiêu để tôi cho em điểm cộng?"

Thân phận cô vì thế mà bại lộ.

Nhớ tới chuyện cũ, nỗi chua xót ngọt ngào liền lan tràn trong lòng.

Trần Dật hỏi: "Lúc ấy anh... có phải ngồi bên cạnh tôi không?"

Người đàn ông gật đầu, cười hi hi: "Đúng vậy, em nhận ra anh rồi đấy".

Anh ta nói tiếp: "Hồi ấy lớp bọn anh truyền tai nhau, nói bạn gái của lớp trưởng là tài nữ trường Y".

Trần Dật mỉm cười lịch sự, không trả lời.

Nhớ vừa rồi anh ta giờ điện thoại chụp mình, sắc mặt Trần Dật lạnh nhạt, đang định nhắc khéo anh ta xóa ảnh đi, thì điện thoại trong tay anh ta "đình" một tiếng.

Là tin nhắn của Lâm Phóng Bình gửi tới.

"Là cô ấy, cậu gặp ở đâu vậy?".

Thật trùng hợp, hôm nay anh ta cũng tới dự tiệc nhưng do đến muộn nên không chứng kiến được nghi thức làm lễ, cũng không nhìn thấy Trần Dật. Vậy mà trước khi rời đi, lại vô tình chạm mặt ở cửa.

Chưa kịp nhắn tin trả lời, Lâm Phóng Bình đã gọi điện tới, xem chừng rất sốt ruột.

Anh ta nhận điện trước mặt Trần Dật.

Trần Dật quay chỗ khác, định mặc kệ. Nhưng cô vừa quay người thì bị gọi giật lại.

"Này, Trần Dật, Lâm Phóng Bình bảo anh đưa điện thoại cho em".

Điện thoại giờ ra trước mặt cô, hiển thị giao diện cuộc trò chuyện, màn hình lập lòe cái tên ba chữ cái.

Đang định từ chối, bên kia bỗng truyền tới giọng nói: "Trần Dật?".

Do dự một lát, cuối cùng cô cũng nhận điện.

"Vâng". Giọng điệu bình tĩnh lãnh đạm.

"Trần Dật?". Đầu bên kia xem ra có chút kích động: "Là em sao Trần Dật?".

"Vâng, là em".

Im lặng vài giây, đối phương hỏi tiếp: "Hiện tại em làm việc ở đâu?".

Trần Dật nói ra một cái tên, sau đó bổ sung thêm: "Là bệnh viện cơ sở của thị trấn".

Lâm Phóng Bình ngẩn người, không mẫn không nhạt hỏi tiếp mấy câu, Trần Dật đều kiên nhẫn trả lời, trong đó có cả chuyện tình cảm cá nhân của cô.

Trần Dật nói: "Cảm ơn anh đã quan tâm, chuyện tình cảm của em hiện rất ổn".

Đầu bên kia dường như thở phào nhẹ nhõm: "Vậy tốt rồi, tốt rồi".

Quanh co một hồi, anh ta thông báo, Tết âm lịch này sẽ kết hôn.

Trần Dật cười nhạt: "Chúc mừng anh, chúc anh hạnh phúc".

Thật lòng chúc phúc.

Một cuộc điện thoại bất ngờ với người xưa, đánh thức một số ký ức đã phủ bụi trong đầu.

Bạn bè chỉ biết cô là người chủ động nói lời chia tay mà không biết rằng trước khi quyết định rời đi, đã có một sự cố nhỏ xen giữa.

Đó là phần tối tăm u ám nhất cuộc đời cô hằng che giấu, không một ai biết.

***

Khách sạn nơi diễn ra tiệc cưới có tặng cho cô dâu chú rể một căn phòng xa hoa.

Do Dư Sanh Sanh đang mang thai nên Chu Tử Xuyên xin miễn mọi hình thức động phòng, nhắc cô nghỉ ngơi sớm mai còn nhiều việc.

Nhưng mới 2h10" sáng, Dư Sanh Sanh đã bị điện thoại đánh thức.

Cô mắt nhắm mắt mở với chiếc điện thoại để trên tủ đầu giường, nhìn rõ tên người gọi đến, cô mơ màng nhấn nghe.

Giọng điệu ngái ngủ: "A lô, Vu Đầu à?".

Là Trần Dật gọi đến.

Đầu kia im lặng vài giây, sau đó một giọng nói yếu ớt vang lên: "Sanh Sanh, cậu có thể qua phòng mình một lát được không?".

Nghe có vẻ bất thường, cơn buồn ngủ của Dư Sanh Sanh tỉnh hơn phân nửa: "Sao vậy Vu Đầu? Có phải cậu khó chịu ở đâu không?".

Trong căn phòng dưới tầng một, Trần Dật cuộn người nằm dưới đất, gò má úp xuống sàn nhà lạnh buốt, bàn tay cầm điện thoại run rẩy.

Chương 55

Đêm tối rộng lớn vô biên, lặng lẽ lan tràn khắp thành phố.

20" sau xe cứu thương đến, Chu Tử Xuyên bế Trần Dật xuống tầng, Dư Sanh Sanh theo sát phía sau, nước mắt không ngừng rơi.

Sau khi nhận được điện thoại, cô mặc áo khoác chạy tới phòng Trần Dật. Chu Tử Xuyên bị đánh thức, liền hỏi sự tình, sau đó cũng vội vã chạy theo.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Trần Dật, hốc mắt Dư Sanh Sanh phấp phồng.

Sắc mặt cô tái nhợt, trán rịn mồ hôi, một tay ôm bụng, đau đến mức đứng không vững.

Lên xe cứu thương, bác sĩ tiến hành kiểm tra sơ bộ, nghi ngờ Trần Dật bị viêm ruột thừa cấp tính, và lại rất có thể đã bị thủng, sốc do nhiễm trùng. Bác sĩ cầm kim truyền vào mu bàn tay Trần Dật, bắt đầu bổ sung dịch thể.

Trên đường, Trần Dật nói đứt quãng mấy câu, không biết nói gì. Dư Sanh Sanh cố gắng ghé sát để nghe nhưng không rõ.

"Vu Đầu, cậu nói gì thế? Cậu sẽ không sao, có mình ở đây rồi, có mình ở đây rồi".

Cô khóc nức nở, quàng mắt sung vù.

"Mình gọi cho anh Tiểu Sơn rồi, có lẽ anh ấy đang trên đường đến đây. Cậu đừng sợ, đã có bọn mình ở đây".

Xe cứu thương lao vun vút trên những con đường tĩnh mịch của thành phố, mặc cho ánh đèn nhấp nháy lấp lóe ngoài cửa sổ.

Dư Sanh Sanh khóc mệt, nằm trong lòng Chu Tử Xuyên, thi thoảng lại nấc lên.

Sau khi nhập viện, khẩn trương làm các cuộc kiểm tra khác nhau, bác sĩ chẩn đoán: Viêm ruột thừa cấp tính thủng màng bụng, bắt buộc phải giải phẫu, bằng không hiệu quả khó lường.

Viêm ruột thừa là căn bệnh quen thuộc Dư Sanh Sanh đã nghe qua. Nhưng cái gì mà thủng màng bụng chứ, cô cảm thấy lạ lẫm và lo sợ, hốt hoảng hỏi bác sĩ có nguy hiểm đến tính mạng hay không.

Trong văn phòng, bác sĩ phụ trách cố gắng giải thích một cách đơn giản tình trạng bệnh cũng như tình huống liên quan đến việc giải phẫu.

Không có người nhà, Tiết Sơn lại không ở đây, Dư Sanh Sanh là người ký cam kết giải phẫu.

Lúc viết cam kết, tay cô run lẩy bẩy, vừa viết vừa lẩm nhẩm: Không có chuyện gì đâu, không có chuyện gì đâu, mổ xong Vu Đầu sẽ ổn thôi, nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì.

Chuẩn bị xong xuôi, Trần Dật được đẩy vào phòng mổ.

Dư Sanh Sanh và Chu Tử Xuyên theo tiễn đến cửa.

Nhìn cánh cửa lạnh lẽo của phòng mổ từ từ đóng lại, Dư Sanh Sanh tựa vào ngực Chu Tử Xuyên, không kiềm được nước mắt.

"Vu Đầu sẽ ổn chứ?". Cô hỏi đi hỏi lại câu này rất nhiều lần, hỏi bác sĩ, hỏi Chu Tử Xuyên, hỏi chính mình.

Trong hành lang yên tĩnh, chiếc đồng hồ điện tử chỉ 4h sáng.

Bệnh viện lúc tảng sáng vắng vẻ, thế giới cũng vắng vẻ, chỉ còn tiếng dụng cụ lách cách trong phòng mổ.

***

Ca mổ kết thúc thuận lợi, Trần Dật được đưa về phòng bệnh thường.

Đợi đến khi cô tỉnh dậy, trời đã sáng rõ.

Cô khẽ cử động, phần bụng truyền tới cơn đau như xé rách. Thuốc tê đã hết hiệu quả.

Cảm giác trong mũi có dị vật, mắt hai giây phản ứng, cô mới nhận ra đó là ống dẫn khí.

Cô lặng lẽ quan sát quang cảnh xung quanh.

Đây là phòng đôi, trong phòng bệnh rất yên tĩnh, cô nằm ngay cửa sổ. Giường bên cạnh trống không nhưng trên tủ đầu giường bày không ít đồ dùng cá nhân, đoán chừng người bệnh đã ra ngoài.

Một cơn gió thổi tới, tấm rèm cửa bay phấp phật, đập vào tường.

Một cái bóng quen thuộc bước nhanh từ nhà vệ sinh ra, đi thẳng về phía cửa sổ, khe khẽ đóng chặt cánh cửa không để phát ra một chút âm thanh nào.

Gió ngừng, phòng bệnh yên tĩnh hơn.

Anh như có linh cảm xoay đầu lại, bắt gặp ánh mắt uể oải của cô.

Cô im lặng nhìn Tiết Sơn, ánh mắt chuyển động theo động tác của anh.

Đợi anh đến gần, đứng trước mặt, ngồi bên mép giường, Trần Dật mới mở miệng hỏi: "Anh đến đây lúc nào vậy?"

"Không lâu, mới một lúc thôi".

Giọng anh khàn khàn, mang theo vẻ mệt mỏi.

Trần Dật bỗng mỉm cười, miệng vết thương âm ỉ đau.

Phát giác biểu cảm thay đổi trên mặt cô, trái tim Tiết Sơn cũng run rẩy theo: "Đừng cử động, em nghỉ đi cho lại sức".

Ánh mắt cô trong veo nhìn anh, trên gương mặt tái nhợt vẫn treo nụ cười điềm tĩnh: "Không lâu là bao lâu?"

Giữa bọn họ như đang chơi trò văn tự. Làm không biết mệt.

"Lúc anh đến, em vừa mổ xong". Anh thật thà trả lời.

Trần Dật hít sâu một hơi, bình tĩnh nhìn anh: "Anh bị dọa rồi hả?"

Tiết Sơn không gật cũng không lắc, chỉ áp lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má xanh xao của Trần Dật.

Anh thật sự bị dọa rồi.

Sau khi nhận được điện thoại của Dư Sanh Sanh, đại não anh lập tức ong ong.

Anh máy móc rời giường mặc quần áo tử tế, vội vàng gọi điện đánh thức Phương Thanh Dã, dặn anh ta sáng sớm đến đưa Đồng Đồng đi học. Tiếp theo không ngừng bấm rất nhiều số điện thoại khác nhau mới thuê được một chiếc taxi, đồng ý nửa đêm chờ anh đến thành phố.

Trên đường đi, Dư Sanh Sanh báo kết quả chẩn đoán của bác sĩ cho anh nghe, nói Trần Dật phải giải phẫu. Vừa nói cô ấy vừa khóc trong điện thoại.

Anh dờ dẩn nghe tin, đầu óc trống rỗng một mảnh.

Lát sau, anh thấp giọng an ủi Dư Sanh Sanh: "Em đừng lo, sẽ không có chuyện gì đâu, tình hình bên đó như thế nào nhớ báo ngay cho anh biết".

"Đồng Đồng đâu ạ?". Không thấy anh trả lời, Trần Dật hỏi tiếp.

"Có Phương Thanh Dã trông, em yên tâm".

Trần Dật gạt đầu, di chuyển ánh mắt, nhìn hai người vừa vào cửa.

Thấy cô đã tỉnh, Dư Sanh Sanh hai mắt đỏ bừng, nhào đến bên giường, nghẹn ngào nói: "Vu Đầu, cậu làm mình sợ muốn chết, cậu làm mình sợ muốn chết..."

Trần Dật đưa tay ra khỏi chăn, nắm chặt bàn tay của Dư Sanh Sanh, xốc lại tinh thần, nửa đùa nửa thật: "Chẳng phải mình không sao đấy ư? Đừng khóc nữa, cậu là cô dâu mới, khóc sưng mắt thế kia trông khó coi lắm..."

Cô tạm dừng rồi tiếp tục: "Hôm nay hai người vất vả rồi, đừng ở đây nữa, về nghỉ ngơi đi".

Nhìn vẻ lo lắng và mệt mỏi trên mặt họ, Tiết Sơn cũng khuyên nhủ: "Hai người về trước đi, ở đây đã có tôi".

Dư Sanh Sanh ở thêm một lát mới theo Chu Từ Xuyên về nhà. Cô dặn Tiết Sơn, nếu có chuyện có thể gọi cho họ bất kỳ lúc nào.

Họ đi rồi, ánh sáng ngoài cửa càng thêm rực rỡ.

Trần Dật hỏi: "Mấy giờ rồi ạ?".

Nhìn đồng hồ, Tiết Sơn đáp: "Gần 7h".

Cô gật đầu, lại hỏi: "Anh có đói không?".

Tiết Sơn lắc đầu.

Cô hỏi liên tiếp mấy câu vô thường vô phạt. Rõ ràng yếu như thế nhưng vẫn không chịu dừng.

Tiết Sơn khẽ bóp đôi tay lạnh ngắt của cô: "Em nói ít thôi, yên tâm nghỉ đi".

Nhìn dáng vẻ lo lắng của anh, Trần Dật im lặng, giải thích: "Vết thương hơi đau, nói chuyện với anh, em có thể đi rồi sự chú ý".

Tiết Sơn đưa mắt nhìn ống lưu dẫn trong suốt từ vết mổ dưới bụng phải đi ra.

Bác sĩ nói với anh, vì ruột thừa bị thủng, bên trong ổ bụng chứa rất nhiều dịch thể. Sau khi cắt bỏ ruột thừa hoại tử, rửa sạch ổ bụng, phải đặt một ống dẫn lưu, đưa dịch còn sót lại trong ổ bụng xuất ra ngoài.

Nhìn chất lỏng màu vàng nhạt chậm rãi thải vào chiếc túi đặt bên giường bệnh, trong lòng anh không khỏi xót xa.

Thân thể đau nhức, anh hoàn toàn không có cách nào tiếp nhận thay cô, ngoại trừ đau lòng và đau lòng.

Đầu giường đặt một chiếc bình oxy tỏa khí, chiếc túi truyền dịch để trên kệ nhỏ giọt không ngừng. Tiết Sơn chăm chú nhìn cô, cúi đầu xuống, nhẹ nhàng thả một nụ hôn lên vầng trán mướt mát mồ hôi của Trần Dật.

***

Mấy ngày kế tiếp, ngày nào Tiết Sơn cũng đi tới đi lui giữa nội thành và thôn Nhã Lý. Buổi tối chạy về uống thuốc, sáng sớm lại đến đây.

Sau hôn lễ, Dư Sanh Sanh xung phong vào viện chăm sóc Trần Dật nhưng Trần Dật không cho. Cô đang mang bầu, thân thể không tiện.

Tiết Sơn thuê điều dưỡng viên, chuyên chăm sóc buổi đêm, buổi sáng đến lượt anh thay ca.

Trần Dật thuyết phục anh thuê hẳn điều dưỡng viên, không muốn anh vất vả như vậy. Nhưng anh kiên quyết từ chối, không chút dao động.

Anh rất cẩn thận và chu đáo. Mỗi lần bác sĩ hay y tá dặn dò điều gì anh đều chăm chú lắng nghe, nhớ kỹ. Điều dưỡng viên hề trông thấy anh, đều cười hi hi nói với Trần Dật: "Bạn trai cô tốt thật đấy, nhiều thanh niên không đuổi kịp anh ấy đâu".

Đến bác gái nằm giường bên và người nhà cũng luôn miệng khen ngợi: "Cháu gái may mắn quá, có cậu bạn trai yêu thương, rất quan tâm đến cháu".

Lần nào Trần Dật cũng mỉm cười, đáp lời: "Cháu cảm ơn".

Ngày thứ ba sau phẫu thuật, đường ruột của Trần Dật bắt đầu hồi phục, hậu môn đã có thể xì hơi.

Được ăn uống, tinh thần Trần Dật cũng tốt hơn nhiều, cô bảo Tiết Sơn mau mua đồ cho mình ăn, cô thèm sắp chết rồi.

Tiết Sơn ra ngoài mua cháo rau củ về, ngồi bên giường thổi từng muỗng đút cho cô ăn.

Trần Dật cảm thấy không tự nhiên, muốn tự xúc. Anh không chịu, trong lúc giằng co, cuối cùng Trần Dật thỏa hiệp.

"Tiết Sơn". Cô nuốt xong thìa cháo, cất tiếng gọi anh.

"Ừm". Anh không ngước lên, cúi đầu thổi thìa cháo nóng hổi.

"Em mổ bụng chứ đâu phải mổ tay".

"Ừm". Mi mắt vẫn không hề ngước lên.

"Anh làm vậy, chả mấy chốc em quên mất tay dùng để làm gì đấy". Cô nhỏ giọng lầm bầm.

Lại một thìa cháo nữa đưa ra trước mặt, Trần Dật há mồm, vừa nhai vừa nghe anh nói: "Vậy em nghĩ tay dùng để làm gì?".

"Dùng vào việc tự ăn cơm". Cô đáp không cần nghĩ.

"Sai".

"...".

Anh nghiêm túc nói: "Đội com nước xong em sẽ biết".

Trần Dật trong lòng không khỏi hiếu kỳ. Sau khi ăn xong, anh thu dọn chén bát, cầm ra ban công rửa sạch. Trần Dật không đợi được, liền truy vấn: "Anh nói mau, tay em dùng để làm gì?".

Lau giọt nước trên tay, Tiết Sơn đến bên giường bệnh, lặng lẽ nhìn cô, khóe miệng nở nụ cười thân nhiên.

"Em ôm anh đi rồi anh nói cho em biết".

Trần Dật không hề nghĩ ngợi, vươn người, giang tay ôm anh.

Sau khi buông ra, cô sốt sắng hỏi: "Anh nói đi".

Cô háo hức muốn nghe câu trả lời của anh.

Anh đứng bên giường, cơ thể chìm trong ánh sáng ôn hòa, ánh mắt đậm ý cười.

"Để dùng vào việc như thế đây".

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Ngẩn ra mất mấy giây, Trần Dật mới bật cười, không nhận được mắng anh một câu: "Luuu mạnh".

Tiết Sơn chưa từng nghe cô mắng ai nên rất khó tưởng tượng hai chữ này thốt ra từ miệng cô sẽ có cảm giác gì.

Nhưng sau khi nghe rồi, thấy cũng không tệ lắm.

Anh đưa tay gỡ đầu lông mày, bật cười theo.

Bác bệnh nhân giường bên đi tản bộ về, nhìn hai người tùm tùm, xem như chào hỏi.

Sau khi bác ấy lên giường nằm ngủ, Tiết Sơn cũng hạ thấp giường cho Trần Dật, bảo cô nghỉ ngơi một chút.

Ngủ không biết bao lâu, Trần Dật bỗng bừng tỉnh, tim đập liên hồi, trán rịn một lớp mồ hôi.

Một lúc lâu sau cô mới dần dần định thần.

Rèm cửa đóng kín khiến ánh sáng trong phòng bệnh trở nên nhu hòa.

Sau giờ trưa, đường phố náo nhiệt ồn ào, tiếng còi xe inh ỏi cách tòa nhà không xa, thấp thoáng truyền tới.

Túi thuốc truyền dịch đã được thay mới.

Bên giường, người đàn ông khoanh hai tay trước ngực, tựa lưng vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vết thương hơi sưng đau âm ỉ, Trần Dật nhồm người khiến chiếc giường khẽ kêu.

Tiết Sơn mở mắt, thấy cô đang chống tay, liền bước tới đỡ, thấp giọng hỏi: "Em sao vậy, muốn ngồi dậy à?".

Trần Dật gật đầu. Tiết Sơn vòng qua đuôi giường nâng cao giường lên.

Tỉnh táo ngồi một lúc, Trần Dật nhìn Tiết Sơn, thủ thi: "Em nhớ Đồng Đồng quá".

Tròn ba ngày không nhìn thấy Đồng Đồng, cô rất muốn hỏi con bé dạo này học hành ở trường thế nào, có bạn mới chưa, có được phiếu bé ngoan không?

Tiết Sơn vươn người nắm chặt tay Trần Dật đang để ngoài chân.

"Con bé cũng rất nhớ em, tối qua còn đòi anh cho xem ảnh chụp trong điện thoại. Anh nói rồi, cuối tuần này sẽ đưa nó đến đây".

Trần Dật gật đầu, trái tim bỗng chốc được an ủi.

Như nhớ ra, cô đưa mắt nghi hoặc nhìn Tiết Sơn: "Điện thoại của anh có ảnh của em à?".

Tiết Sơn bị hỏi bất ngờ, trầm giọng "ừ" một tiếng.

"Anh chụp lúc nào vậy?". Trần Dật chia tay: "Đưa em xem nào".

Tiết Sơn mỉm cười, đưa điện thoại qua.

Điện thoại của anh không thiết lập mật khẩu, Trần Dật tìm album, ấn mở.

Ảnh chụp rất ít, tổng cộng chỉ có mười tám. Ngoài ảnh chụp tranh vẽ của Đồng Đồng, còn lại là hình của cô và con bé.

Trần Dật tắc lưỡi: "Anh chụp lên à?".

Tiết Sơn gật đầu.

Một tấm là cảnh cô ngồi trước bàn hướng dẫn Đồng Đồng học bài, để lộ nửa gương mặt, mặc bộ quần áo giản dị màu xám anh mua cho.

Một tấm là cảnh cô dắt tay Đồng Đồng đi bộ, bóng dáng hai cô cháu chìm trong ráng chiều mờ nhạt, giữa sắc trời ảm áp. Không biết hai cô cháu nói chuyện gì, nhìn nhau mỉm cười, ánh mặt trời rải lên người, mạ lớp hào quang chói lọi.

Tiết Sơn đứng sau nhảu chụp.

Trần Dật lướt mở từng tấm, nhìn thời gian lưu lại, dường như mỗi tấm là một câu chuyện xưa mang ý nghĩa sâu xa khiến cô không cách nào buông tay.

Trong lúc cô xem ảnh, Tiết Sơn ngồi xồm xuống, xóc góc chân, vuốt chiếc ống dẫn lưu theo cách bác sĩ dạy, từ trên xuống dưới, nắm bắt có quy luật, đưa chất lỏng màu vàng nhạt từ ống dẫn vào túi.

Làm xong những động tác này, anh ngược lên, phát hiện ánh mắt Trần Dật không ngừng dõi theo anh.

Im lặng một lát, Trần Dật gọi: "Anh lại đây".

Anh ngoan ngoãn đứng dậy.

"Gần thêm chút nữa".

Anh ghé sát, tay bám mép giường, sợ đè phải cô.

Trần Dật đột nhiên cắn nhẹ một phát lên môi anh: "Ảnh đẹp, thưởng cho anh đấy".

Anh khẽ cười, hỏi lại: "Thế thôi à?".

Nếu không thì sao?

Tiếng cười trầm thấp rung rung trong lồng ngực, anh vươn tay ôm cổ Trần Dật, luồn ngón tay vào tóc cô, khẽ cúi đầu, đặt xuống một nụ hôn.

Nụ hôn này vừa dịu dàng vừa kéo dài.

"Ồi trời".

Đột nhiên có tiếng người ngoài cửa, cả hai vội buông nhau ra.

Sa Y đứng tựa cửa, miệng vừa cười, tay vừa nhấc giỏ hoa quả, giả vờ giả vịt bịt mắt lại.

"Yên tâm yên tâm, hai người hôn nhau xong rồi em vào".

"Sa Y". Tiết Sơn đứng thẳng người, gọi cô.

Khúc Mịch Sa Y chậm rãi thả tay xuống, đi đến phần khích nhìn họ dò xét.

Lúc đi qua giường bệnh bên cạnh, thấy bác gái vẫn ngủ say sưa, cô bất giác thả nhẹ bước chân.

Tiết Sơn kéo chiếc ghế dưới gầm giường đưa cho Khúc Mộc Sa Y ngồi, cô đặt giỏ hoa quả lên tủ đầu giường, nhìn Trần Dật.

Gương mặt hơi tiêu tụy nhưng khí sắc khá tốt.

Quả nhiên là có tí tỉnh.

Trần Dật cười, hỏi: "Hôm nay được nghỉ à?"

Khúc Mộc Sa Y gật đầu: "Buổi chiều em không bận lắm nên qua thăm chị dâu".

Nụ cười trên mặt Trần Dật thoáng ngừng lại, vành tai râm ran, hơi mất tự nhiên.

"Sa Y". Tiết Sơn gọi cô, khẽ lắc đầu nhắc nhở.

Khúc Mộc Sa Y quay mặt sang chỗ khác, hừ nhẹ một tiếng, không phải chị dâu thì là gì?

Không tiếp tục chủ đề này nữa, sau khi hỏi thăm tình trạng bệnh của Trần Dật, ba người câu được câu chăng nói chuyện phiếm.

Ngồi hơn nửa tiếng, Tiết Sơn tiễn Khúc Mộc Sa Y về.

Bình thường nhắc tới công việc, Khúc Mộc Sa Y rất kích động. Nhưng hôm nay hơi lạ, mấy lần vô tình nhắc tới công việc, cô dường như không mấy hào hứng.

Trên hành lang yên lặng không bóng người. Hai người sống đôi, tiếng bước chân phát ra nhè nhẹ.

Tiết Sơn liếc nhìn cô, hỏi: "Công việc có vấn đề gì à?"

Anh lo có liên quan đến Dương Lạc Bình.

Khúc Mộc Sa Y gật đầu.

Do dự một chút, cô nói: "Anh Sơn, có lẽ em sẽ bị điều chuyển".

Cô rù mắt, giọng thì thầm không chút hoạt bát.

"Bị điều chuyển?" Tiết Sơn ngạc nhiên: "Không còn ở đội phòng chống ma túy nữa à?"

Khúc Mộc Sa Y lại gật đầu.

"Bố em không muốn em làm việc cho đội, bắt em chuyển sang làm công tác văn phòng".

Tiết Sơn hiểu rất rõ hoàn cảnh gia đình của Khúc Mộc Sa Y.

Bố cô là cán bộ nòng cốt của phòng quản lý an ninh mạng. Còn mẹ cô là giáo viên cấp ba.

Có lẽ do được hun đúc bởi nghề nghiệp của bố mà từ bé Khúc Mộc Sa Y đã có ý chí muốn trở thành cảnh sát.

Không lay chuyển được khát vọng của con gái, bố mẹ cô buộc phải đồng ý cho cô học trường cảnh sát. Định bụng đợi cô tốt nghiệp sẽ tìm cho cô một công việc ổn định. Dù sao cũng là con gái, suốt ngày chạy ngoài đường thật sự không an toàn.

Kết quả sau khi tốt nghiệp, Khúc Mộc Sa Y bước binh, nhất quyết đòi vào đội phòng chống ma túy.

Thể năng cá nhân và tố chất của cô không tệ, điều kiện cũng phù hợp, duy tính cách có hơi tùy tiện, đôi khi không quản được lời ăn tiếng nói.

Sau khi tranh cãi một trận quyết liệt với bố mẹ, Khúc Mộc Sa Y được bố gửi đến chỗ Cát Gia.

Ông và Cát Gia là bạn cũ. Để con gái mình học tập và làm việc cùng bạn cũ, ông cũng thấy yên tâm hơn.

Cứ như vậy hơn hai năm.

Mỗi lần Khúc Mộc Sa Y làm nhiệm vụ, bố mẹ cô đều hết sức lo lắng, sợ cô bị thương, sợ cô phải đối mặt với bọn buôn bán ma túy, tính mạng gặp nguy hiểm.

Cho đến bây giờ, họ không thể không tự hào – con gái mình không hề thua đáng mày râu, thiện lương, chính trực và vô cùng nhiệt huyết.

Nhưng niềm tự hào này không thể thay thế hoàn toàn nỗi lo lắng bẩm sinh của cha mẹ đối với con cái. Cộng thêm gần đây trong mấy lần làm nhiệm vụ, Khúc Mộc Sa Y đã bị thương. Mặc dù chỉ là những vết thương nhỏ, nhưng bố mẹ cô không thể ngồi yên, dựa vào mối quan hệ, muốn điều cô đi nơi khác.

Đương nhiên, Khúc Mộc Sa Y không chấp nhận. Nhưng vì thực tế sức khỏe bố mẹ cô qua mỗi năm mỗi yếu, tác động buộc cô đành phải thỏa hiệp.

"Đợi vụ án này xong, em sẽ đi". Cô rầu rĩ nói.

Tiết Sơn im lặng, trầm mặc giây lát, giờ tay nắm chặt bả vai cô.

***

Trưa thứ bảy, lúc Tiết Sơn đưa Đồng Đồng tới, bác sĩ thực tập đang rút ống dẫn lưu cho Trần Dật.

Động tác của cậu ta không mấy thuần thực, không nắm giữ tốt độ mạnh yếu. Trong quá trình rút dây, Trần Dật một mực cắn răng chịu đau.

Chờ cậu ta rút dây, khử trùng băng bó xong, trên trán Trần Dật đã toát mồ hôi lạnh.

Anh chàng thực tập sinh có phần luống cuống, biết thao tác của mình vừa rồi không tốt. Lúc kết thúc, cậu ta còn kiên nhẫn dặn dò các biện pháp phòng ngừa.

Khi cậu ta chuẩn bị đẩy chiếc xe điều trị ra khỏi phòng, chợt phát hiện có một bé gái đang tức giận nhìn mình lăm lăm. Ánh mắt ấy như muốn nuốt chửng cậu ta.

Chiếc xe điều trị rời đi, phòng bệnh khôi phục về yên tĩnh.

Không còn dây và túi dẫn lưu, Trần Dật cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Cô nén đau, vẫy tay với Đồng Đồng.

"Đồng Đồng, lại đây với cô".

Con bé ngoan ngoãn đi đến, đứng bên mép giường, vươn tay, đặt tay mình vào lòng bàn tay của Trần Dật.

Con bé mặc chiếc áo len màu hồng nhạt, tóc tết đuôi sam, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, rất đáng yêu.

Nắm lấy bàn tay nhỏ bé, Trần Dật mỉm cười thỏa mãn: "Ở nhà có nhớ cô không?".

Gật đầu không chút do dự.

"Bố và cô không có nhà, cháu có nghe lời cha nuôi không đấy?".

Vẫn gật đầu.

"Tuần vừa rồi cháu đi học có vui không?".

Chậm rãi lắc đầu.

"Có bạn nhỏ nào trêu chọc à?".

Lắc đầu.

"Vậy vì sao không vui?".

Con bé giờ tay, chỉ vào Trần Dật.

"Vì cô à?".

Tiếp tục gật đầu.

Tiết Sơn đi tới, xoa đầu con bé giải thích thay: "Em không có ở nhà, hôm nào đi học hay về nhà con bé cũng buồn bã".

Đồng Đồng khẽ dẫu môi, Trần Dật kéo con bé lại gần, bảo: "Lại đây ôm cô một cái nào".

Con bé ngoan ngoãn vòng tay ôm cô.

***

Rút ống dẫn lưu, Trần Dật xuống giường hoạt động dễ dàng hơn nhiều.

Buổi chiều, sau khi Tiết Sơn đi, cô xuống vườn hoa dưới tầng một tản bộ.

Tuy chỉ bước chậm từng bước nhỏ nhưng vết thương vẫn xé đau.

Đồng Đồng đi bên cạnh, cẩn thận nắm tay trái của cô. Trên đường hề thấy cục đá hay chỗ vấp nào, con bé đều lay tay Trần Dật ra hiệu. Gặp người hay có xe đi qua, con bé lại giờ tay bảo vệ thắt lưng Trần Dật, y như một vệ sĩ nhỏ.

Đi một lát, Trần Dật ngồi xuống chiếc ghế trong vườn hoa, bên cạnh là cái bóng nho nhỏ.

Trần Dật ôm Đồng Đồng, con bé khẽ tựa vào lòng cô, tỉ mỉ tránh vết thương.

Hoàng hôn dần buông, nắng chiều đỏ lửa phủ kín chân trời, đẹp rực rỡ mà tráng lệ. Rất nhiều người cầm điện thoại chụp ảnh, muốn ghi chép lại khung cảnh tuyệt đẹp này.

Nắng chiều dần tàn hết, đất trời phủ kín ánh sáng âm đạm.

Đêm thu hơi lạnh, Trần Dật nắm tay con bé trở về phòng.

Bác gái giường bên đã xuất viện, người mới nhập phòng là một cô gái trẻ có mẹ vào chăm.

Nhìn Trần Dật dẫn Đồng Đồng về, mẹ cô gái cười tủm tỉm "Cô bé này lớn lên chắc sẽ giỏi giang lắm đây. Là họ hàng của cháu phải không cháu gái?".

Bà chỉ biết Trần Dật có bạn trai, ban ngày thường tới chăm cô.

Trần Dật thoáng dừng bước, cúi đầu nhìn Đồng Đồng, thấy con bé cũng đang ngược lên nhìn mình.

Cánh cửa kính ngoài ban công không khép, gió đêm tràn vào, lướt nhẹ tóc mái của con bé.

Trần Dật mỉm cười trả lời: "Con bé là con gái của cháu đấy ạ".

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Vào đêm, nhiệt độ giảm mạnh.

Phòng bệnh không mở điều hòa, vô cùng yên tĩnh và lạnh lẽo.

Sau khi rút ống dẫn lưu, Trần Dật xuống giường hoạt động tương đối dễ dàng, ban đêm không cần đến điều dưỡng viên. Đồng Đồng ở lại bệnh viện cùng với cô, ngủ trên giường của điều dưỡng. Trước khi đi, Tiết Sơn đã dặn dò Đồng Đồng không được đụng vào vết thương của Trần Dật, nên con bé hết sức cẩn thận.

Đến giờ đi ngủ, Đồng Đồng ngoan ngoãn rửa mặt, cời giầy nằm lên giường.

Trần Dật rửa mặt xong đi ra, nhìn dáng vẻ con bé lủ thui liền đề nghị: "Cháu ngủ với cô được không?".

Đồng Đồng hơi động tâm nhưng sau khi quan sát chiếc giường bệnh không rộng lắm lại dứt khoát lắc đầu.

Trần Dật chậm rãi ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng giữ chặt tay Đồng Đồng, nói khẽ: "Ngủ một mình cô thấy hơi sợ. Hay là cháu ngủ cùng cô nhé?".

Sợ ư? Có phải cô ấy hay mơ ác mộng giống mình không?

Con bé đắm chiêu suy nghĩ, cuối cùng cũng gật đầu.

Kéo tấm vải ngăn giữa giường bệnh, Trần Dật nằm lên trước, nhích sang bên phải, để thừa một chỗ, vẫy tay bảo Đồng Đồng: "Lại đây".

Đồng Đồng nghe lời trèo lên, gối đầu lên cánh tay trái của Trần Dật, hơi nghiêng người, ôm cô.

Đồng Đồng vỗ nhẹ tay Trần Dật, từng nhịp từng nhịp như vỗ dành.

Trần Dật nén cười, cúi xuống hôn Đồng Đồng, thì thầm: "Ngủ ngon nhé Đồng Đồng".

Trong căn phòng mờ tối, Đồng Đồng nằm dựa vào lòng cô, miệng mấp máy, phát ra những âm tiết không có âm thanh:

"Chúc mẹ ngủ ngon".

Có lẽ do quá buồn ngủ nên không bao lâu, động tác của Đồng Đồng chậm dần rồi dừng lại, nằm im bất động.

Trần Dật không buồn ngủ, nhìn cảnh đêm thâm trầm ngoài cửa sổ, cúi đầu nhìn vẻ mặt say sưa của Đồng Đồng, đưa tay đếm kỹ chân cho con bé.

Hơi thở nhẹ nhàng của Đồng Đồng quanh quẩn bên tai, Trần Dật nhắm mắt, bình yên chìm vào giấc ngủ.

***

Bản tin thời tiết thông báo, tuần tới, khu vực này sẽ đón đợt giảm không khí mạnh đầu tiên sau khi vào thu.

Không có nắng ấm, phòng bệnh càng thêm lạnh. Dư Sanh Sanh ngồi một lát mà người như bị đông cứng.

Trần Dật nhìn cô, giọng trách cứ: “Trời lạnh mà sao cậu mặc ít thế?”.

Thời tiết đầu tháng mười bắt đầu chuyển rét, vậy mà cô chỉ mặc một chiếc áo len kèm váy liền đi ra ngoài, để lộ bắp chân trắng nõn thẳng tắp khiến da gà nổi hết cả lên.

Dư Sanh Sanh xoa xoa tay: “Ai biết được nhiệt độ lại hạ, hôm qua vẫn ấm áp mà”.

Hôm nay cô tới đây khám thai, do trùng chủ nhật và lễ quốc khánh nên nhiều hạng mục không kiểm tra được, phải đợi đến thứ hai. Thấy kiểm tra xong vẫn còn sớm, cô tranh thủ qua thăm Trần Dật, tiện thể mang theo quả cầu nhảy tới.

Quả cầu nhảy là đồ chơi Dư Sanh Sanh hay chơi ngày bé, đánh mất bao năm, vừa rồi bố mẹ cô tìm được trong lúc dọn đồ cũ, thấy thú vị, cô liền giữ lại.

Lúc này, quả cầu nhảy đang nằm gọn trong tay Đồng Đồng.

Con bé ở trong phòng bệnh có chút nhàm chán, Trần Dật lại không muốn đưa điện thoại cho con bé dùng. Với món đồ chơi nhỏ Dư Sanh Sanh mang đến, xem như thay cô giải quyết một việc phức tạp.

Đồng Đồng ra ban công chơi, Trần Dật đứng bên nói chuyện với Dư Sanh Sanh, thi thoảng quan sát con bé.

“Trong tủ có áo khoác của mình, cậu lấy mà mặc”. Trần Dật chỉ chiếc tủ đầu giường, nói.

Dư Sanh Sanh xua tay: “Không cần, không cần. Trông thế thôi chứ cơ thể mình được phòng thủ rồi”.

Trần Dật bật cười: “Cơ thể được phòng thủ gì chứ? Cậu không sợ đứa bé trong bụng cậu bị đóng băng à?”.

Dư Sanh Sanh sờ bụng dưới hơi nhô ra, đáp: “Ừ nhỉ, nhờ con gái mình bị đóng băng thì sao?”.

Cô xoay người mở tủ lấy áo khoác, Trần Dật mỉm cười hỏi: “Cậu thích con gái à?”.

“Đương nhiên, con gái sẽ thân thiết hơn chứ, mình muốn có một đứa con gái rượu như Đồng Đồng, nếu được vậy nằm mơ cũng phải cười tỉnh”.

Lúc cô đến cũng là lúc thực tập sinh đang thay thuốc cho Trần Dật. Vốn là một việc hết sức bình thường nhưng Đồng Đồng nhìn chăm chăm vào thực tập sinh, ánh mắt đăm đăm sát khí.

Dư Sanh Sanh buồn cười, sau hỏi qua Trần Dật, mới biết chuyện hôm trước rút ống dẫn lưu. Cô chợt cảm thấy Đồng Đồng sao lại dễ thương đến vậy, đúng là ‘con ma cuồng bảo vệ mẹ’.

“Nếu sinh con trai thì sao?”. Trần Dật hỏi cô.

“Nếu sinh con trai, vậy cậu nhanh nhanh sinh một đứa con gái đi để chúng ta kết thông gia”.

Nói xong, Dư Sanh Sanh cười khúc khích, cảm thấy ý tưởng này của mình vô cùng hoàn mỹ.

Chuyện trò thêm một lát, Dư Sanh Sanh hỏi: “Sao anh Tiểu Sơn đi lâu thế nhỉ?”.

Lúc cô lên lầu, vừa hay đụng phải Tiết Sơn đi nộp viện phí. Nhưng đã hơn 20’ trôi qua vẫn chưa thấy anh về.

Trần Dật đưa mắt nhìn Đồng Đồng đang nô đùa ngoài cửa sổ: “Có lẽ đông người nên phải xếp hàng”.

Đang nói chuyện, cô bỗng liếc thấy Đồng Đồng nhào người ra khỏi rào chắn. Trần Dật giật mình, đứng bật dậy. Miệng vết thương kéo căng, cô đau đến mức hít sâu một hơi. Nhưng cô vẫn bất chấp, ôm bụng đi ra ngoài ban công.

Đồng Đồng đang nhào người qua lan can, ngó lăm lăm xuống dưới lầu. Thấy con bé đứng im, Trần Dật mới thờ phào nhẹ nhõm.

“Cháu sao vậy?”.

Đồng Đồng quay đầu, chỉ xuống dưới lầu.

Trần Dật nhìn hai tay trống trơn của con bé, hỏi: “Quả cầu rơi xuống rồi hả?”.

Đồng Đồng lúng túng gật đầu, vẻ mặt oan ức.

Dur Sanh Sanh cũng theo ra, vỗ ngực nói: “Nhóc con dọa chết cô rồi đấy. Đang yên đang lành tưởng cháu định nhảy ra ngoài cơ”.

Sau đó, cô quay sang Trần Dật: “Vu Đầu, cậu không sao chứ? Có phải miệng vết thương bị rách không?”.

Lúc này, Đồng Đồng mới để ý Trần Dật đang ôm bụng, vẻ mặt đau đớn.

Con bé từ từ đi đến trước mặt Trần Dật, đặt tay lên bụng cô, cách vết mổ một đoạn, xoa nhẹ nhẹ.

Trần Dật cúi đầu nhìn Đồng Đồng, phát hiện vành mắt con bé đỏ hoe, sắc mặt áy náy.

Trần Dật xoa đầu an ủi con bé: “Không sao, cô không đau đâu”.

Cô dắt Đồng Đồng trở lại phòng bệnh, rút khăn giấy lau nước mắt cho con bé.

“Cháu có muốn đi xuống tìm quả cầu không?”.

Đồng Đồng không lắc không gật, dường như vẫn còn đang áy náy.

Trần Dật mỉm cười: “Không sao, cô không đau thật mà. Nhưng cháu phải nhớ kỹ, lần sau không được hành động nguy hiểm như vậy, nhờ không may ngã xuống thì sao?”.

Đồng Đồng ngoan ngoãn gật đầu.

“Vậy chúng ta xuống dưới tìm quả cầu nhé. Hôm nay chưa ra ngoài, xem như cô cháu mình đi tản bộ đi”.

Đồng Đồng do dự nhìn Trần Dật, khẽ gật đầu một cái.

Vào vườn hoa, Trần Dật ngồi trên ghế dài nghỉ ngơi, còn Dur Sanh Sanh đưa Đồng Đồng đi tìm.

Dưới cây đại thụ cách đó vài mét, có một bà mẹ trẻ đang chơi đùa cùng con.

Bé trai tầm bảy tám tuổi, mặc bộ quần áo bệnh nhân sọc xanh trắng, thân hình gầy gò, sắc mặt tái nhợt, một cơn gió thổi qua cũng có thể quật ngã.

Trần Dật lặng im ngắm nhìn hai mẹ con họ, phát hiện món đồ trong tay bé trai đúng là quả cầu nhảy Đồng Đồng vừa làm rơi.

Dur Sanh Sanh và Đồng Đồng cũng nhận ra, đi về phía họ.

Trần Dật không nghe được tiếng hai người trò chuyện, chỉ thấy Dur Sanh Sanh nói mấy câu với bà mẹ kia. Bà mẹ cúi đầu nói gì đó với cậu con trai. Sau đó, bé trai liền giơ tay trả lại quả cầu.

Nhưng Đồng Đồng không nhận.

Đồng Đồng nhìn cậu bạn xem ra bệnh rất nặng đứng trước mặt mình, khe khẽ lắc đầu. Con bé khua tay ý bảo không cần, bảo bạn ấy cứ lấy mà chơi.

Không biết họ lại nói thêm điều gì, Trần Dật trông thấy Dur Sanh Sanh và bà mẹ kia cùng nhau đi về phía mình, mặc cho hai đứa trẻ tiếp tục chơi với nhau.

Trên đường, Dur Sanh Sanh có điện thoại, cô đứng sang bên để nghe. Còn bà mẹ trẻ ngồi xuống cạnh Trần Dật.

“Con gái chị rất tuyệt, rất thiện lương”. Bà mẹ trẻ khen ngợi Đồng Đồng.

Trần Dật nhìn bóng dáng hai đứa nhỏ dưới tán cây đại thụ, mỉm cười: “Cảm ơn”.

Bà mẹ trẻ nhìn Trần Dật, quan tâm hỏi: “Mọi người đến khám bệnh hay là...?”.

Trần Dật mặc quần áo của mình đi dạo, không mặc đồ của bệnh nhân.

“Tôi nằm viện ở đây, bị viêm ruột thừa phải mổ”.

Bà mẹ trẻ gật đầu, sau khi động viên, hai người hàn huyên thêm vài câu. Lúc này, Trần Dật mới biết, bé trai bị bệnh ‘máu trắng mãn tính’, chẩn đoán chính xác đã hơn một năm, mấy tháng gần đây thường xuyên tới viện tiếp nhận điều trị bằng hóa chất.

Khi chia sẻ thông tin này, ánh mắt bà mẹ trẻ luôn rơi trên người con trai. Trong ánh mắt ấy, có sự đau khổ, có sự dửng dưng trước việc một sinh mệnh sắp rời xa.

“Lúc kiểm tra, tôi thật sự cảm thấy đất trời như sụp đổ. Con tôi còn nhỏ như vậy, sao có thể mắc loại bệnh này. Mai sau, tôi mới dần dần tiếp nhận sự thật, tìm hiểu các phương pháp điều trị. Tôi và bố nó không có yêu cầu gì lớn, chỉ hy vọng thằng bé sống lâu hơn một chút, sống vui vẻ hơn một chút, thế là mãn nguyện lắm rồi”.

Trần Dật nhìn người phụ nữ bên cạnh, chậm rãi nắm chặt tay cô.

Phản nào cảm nhận được sự an ủi đầy thiện chí đến từ một người xa lạ, bà mẹ trẻ thấp giọng nói ‘cảm ơn’.

Dưới cây đại thụ là hai đứa trẻ xấp xỉ tuổi nhau, bà mẹ trẻ chào từ biệt Trần Dật, dẫn con trai rời đi.

Đồng Đồng cầm quả cầu nhảy trong tay, lưu luyến nhìn bóng họ.

Trần Dật đang định gọi Đồng Đồng, bỗng thấy con bé chạy về phía hai mẹ con họ.

Đồng Đồng đưa quả cầu nhảy cho bé trai.

Lúc trở lại bên cạnh Trần Dật, trán và chóp mũi Đồng Đồng rịn một lớp mồ hôi mỏng.

Trần Dật rút khăn giấy lau mồ hôi cho con bé. Rõ ràng có nhiều điều muốn nói, vậy mà giây phút này, cô không thốt nổi một câu.

Đứa bé của cô, vừa thông minh vừa nhân hậu.

Cô biết, nhân hậu thật ra hiếm thấy hơn thông minh.

Bởi vì, thông minh là một loại thiên phú, còn lòng tốt là một sự lựa chọn.

***

Dư Sanh Sanh nhận điện thoại hơi lâu. Khi cô quay lại, Trần Dật đã đưa Đồng Đồng về phòng.

Tiết Sơn nộp viện phí xong, theo đơn của bác sĩ, ra quầy thuốc của bệnh viện mua hộp trừ sẹ, vừa vặn gặp mấy cô cháu đang đi về.

Trần Dật cầm hộp thuốc quan sát cẩn thận, cười như mếu: “Anh mua cái này làm gì?”.

Tiết Sơn trả lời ngay: “Sợ em thích đẹp, lo sau này để lại sẹo”.

Trần Dật quả thực phục anh luôn: “Em lo bị sẹo bao giờ?”.

Tiết Sơn im lặng, cảm giác tấm chân tình của mình đã bị kiện thành ‘làm việc xấu’.

Trần Dật nhìn anh thờ dài, cười nhẹ một tiếng: “Thôi được rồi, em không trách anh, em biết là anh nghĩ cho em”.

Sau đó, cô giải thích: “Nhưng hộp thuốc trừ sẹ này thật ra ngoài tác dụng làm giảm tàn nhang thì chỉ là mảnh lõi quảng cáo thôi”.

Tiết Sơn không lên tiếng, nghe cô hỏi tiếp: “Mất nhiều tiền không?”.

Anh thành thật đưa ra một con số.

Im lặng mấy giây, Tiết Sơn quay đầu nhìn Trần Dật, phát hiện cô đang cầm hộp thuốc ngó anh bằng ánh mắt không cảm xúc.

“Tiết Sơn”. Sắc mặt cô có phần nghiêm túc.

“Ừm”.

“Sau này, tiền nong trong nhà không thể để anh quản”.

“...”.

Từ nãy đến giờ, Dư Sanh Sanh vẫn đứng bên nghe hai người đối đáp. Cuối cùng, cô không nhịn được nữa, kêu trời: “Anh hai chị hai ơi, muốn ân ái thì đóng kín cửa vào ân ái có được không? Không biết tôi là phụ nữ mang thai nên không chịu nổi kích thích à?”.

Cô kéo tay Đồng Đồng, dắt con bé đi về phía cửa hàng tiện lợi 711 trong bệnh viện: “Hai người cứ từ từ thương lượng sau này ai là người quản tiền nhé. Em dẫn Đồng Đồng đi mua ít đồ đây”.

Hai người bị bỏ rơi mãi sau mới hiểu ý cô nói, họ nhìn nhau, bật cười.

***

Trong cửa hàng tiện lợi 711, Dư Sanh Sanh dẫn Đồng Đồng đi dạo một vòng, bảo con bé muốn ăn gì tùy chọn, nhưng con bé không muốn ăn vặt.

Dư Sanh Sanh tắc lưỡi: “Không phải chứ... Vu Dầu quản cháu nghiêm khắc vậy à? Đến đồ ăn vặt cũng không cho ăn?”.

Tiếp theo, cô lăm bằm một mình: “Đúng là mẹ nào con nấy”.

Cuối cùng, Đồng Đồng chỉ lấy một chai nước chanh bởi vì con bé cảm thấy hơi khát.

Trước khi tính tiền, Dư Sanh Sanh đột nhiên nhớ ra chưa mua khăn giấy, cô liền quay trở lại.

Khách trong cửa hàng khá đông, ở quầy thu ngân có năm sáu người đứng đợi tính tiền. Dư Sanh Sanh xếp hàng rồi bảo Đồng Đồng đứng chờ ở cửa.

Đồng Đồng nghe lời đứng ở cửa ra vào. Vì khát nên con bé định mở nắp chai uống nước, nhưng loay hoay cả buổi vẫn không mở ra được.

Đồng Đồng nhìn Dư Sanh Sanh xếp hàng bên trong, phía trước cô còn bốn người nữa.

Lúc quay lại, Đồng Đồng chợt phát hiện có người đứng cạnh mình.

Đồng Đồng ngược lên, thấy một khuôn mặt đang tươi cười.

Người đàn ông mặc bộ đồ thể thao màu xám, đội mũ lưỡi trai đen, chỉ tay vào chai nước, hỏi: “Có cần chú mở giúp không?”.

Đồng Đồng lắc đầu, vô thức lui về sau một bước

Người đàn ông nhìn động tác của con bé, mỉm cười, ngồi xuống, nâng vành mũ lên một chút, hỏi Đồng Đồng: “Không nhận ra chú à?”.

Ánh mắt Đồng Đồng vẫn dừng trên mặt người đàn ông, dường như nhớ ra gì đó.

Từng mảnh ký ức, vụn vặt, ghi chép không quá rõ ràng.

“Nào, để chú giúp”.

Người đàn ông thò tay lấy chai nước trong tay Đồng Đồng, dễ dàng vặn mở, sau đó trả lại cho con bé.

Đồng Đồng sững sốt nhìn người đàn ông, ánh mắt đỡ cảnh giác hơn nhiều.

Người đàn ông bật cười ha hả: “Chú và bố cháu là bạn. Ngày trước chú thường hay bế cháu, chơi đùa với cháu, nhớ chưa?”.

Thấy con bé dường như đang từ từ nhớ lại, người đàn ông đưa tay xoa đầu con bé: “Hôm nào chú đến chơi với bố con cháu nhé, được không?”.

Đồng Đồng vẫn không nhúc nhích, đứng im nhìn người đàn ông.

Người đàn ông như bỏ lỡ chuyện gì, mỉm cười, bổ sung thêm: “Suýt chút nữa thì quên, còn cô bác sĩ kia nữa...”.

“Đồng Đồng”. Dư Sanh Sanh đi ra gọi con bé.

Đồng Đồng quay sang vẫy tay với Dư Sanh Sanh, ý bảo mình ở đây.

Dư Sanh Sanh đi tới, nhìn chai nước trái cây trong tay Đồng Đồng: “Oa, Đồng Đồng lợi hại vậy, tự mình mở nắp đấy à?”.

Đồng Đồng lắc đầu, định chỉ cho Dư Sanh Sanh thấy ông chú vừa nãy.

Nhưng khi con bé quay lại, bóng người sau lưng đã không còn.

Bạn đang đọc truyện *Sơn Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

"Cháu đang nhìn gì vậy?".

Dư Sanh Sanh tò mò, nhìn sau lưng Đồng Đồng.

Ngó nghiêng một vòng, con bé lắc đầu, về mặt nghi ngờ.

Ông chú khi nãy vừa ở đây cơ mà?

Sao đột nhiên lại biến mất tăm?

Dư Sanh Sanh quan sát từng biểu hiện nhỏ trên mặt Đồng Đồng, xoa đầu con bé: "Rốt cuộc là thế nào hả?".

Con bé giơ chai nước trái cây về phía Dư Sanh Sanh, rồi chỉ ra sau lưng mình.

Dư Sanh Sanh không hiểu: "Cái này... chai nước có vấn đề gì à?".

Ngước mắt nhìn cô, con bé khẽ thở dài, lắc đầu.

Trở về phòng bệnh, nhân lúc người lớn đang nói chuyện, Đồng Đồng lại đi ra ban công.

Ở đây tuy là tầng bảy nhưng đứng trên ban công vừa vặn nhìn rõ cửa sau của cửa hàng tiện lợi 711.

Con bé vừa gặp ông chú kia ở đó.

Đứng một lát, Đồng Đồng nghe tiếng kéo cửa sau lưng. Con bé quay đầu lại, Tiết Sơn đang đi đến.

Tiết Sơn tới gần, xoa đầu con bé, hỏi: "Con đang nhìn gì vậy?".

Con bé không nghĩ ngợi, chỉ tay về phía cửa hàng tiện lợi 711 dưới lầu.

Tiết Sơn nhìn theo ngón tay con bé: "Con vừa mua đồ ở đấy à?".

Đồng Đồng gật mạnh nhưng không buông tay, tiếp tục chỉ ra xa.

"Chỗ ấy làm sao? Đã xảy ra chuyện gì?". Tiết Sơn hỏi.

Con bé lại gật đầu, dùng tay không làm động tác mở chai nước, sau đó giơ cao, khua khoảng một hồi, ý bảo đã có một ông chú cao cao giúp con bé vặn mở.

Nhưng Tiết Sơn nhất thời không hiểu.

Đồng Đồng gấp gấp, tiếp tục khoa chân múa tay, vừa dùng động tác cử chỉ vừa mấp máy môi, tựa như muốn nói nhưng không thể phát ra âm thanh. Cuối cùng, con bé sốt ruột đến mức dậm mạnh chân.

Tiết Sơn ngồi xuống, nhẹ nhàng nắm chặt bả vai con bé: "Không sao, không việc gì phải vội".

Lúc ấy con bé mới chịu dừng hành động, dần hít thở chậm lại.

Tiết Sơn vuốt lưng con bé, đang định hỏi han cẩn thận ý con bé muốn truyền đạt thì phía sau có tiếng gõ cửa.

Anh quay đầu, Trần Dật vẫy tay ý bảo hai bố con vào đây.

Trong lúc buôn chuyện, Trần Dật khoe Đồng Đồng thích vẽ tranh, vừa hay Dư Sanh Sanh có người bạn học cùng cấp 3 mở trường mỹ thuật, trong đó có cả lớp mỹ thuật tạo hình cho thiếu nhi, chất lượng trường khá tốt và có chút danh tiếng trong vùng.

Nói là làm, Dư Sanh Sanh liền gọi điện ngay cho bạn cũ.

Sau khi tham khảo ý kiến, đôi phương đề nghị Đồng Đồng đến đăng ký học luôn trong kỳ nghỉ lễ - Lớp học đào tạo mười lăm ngày theo kiểu khép kín, đồng thời dành tặng ưu đãi khi đăng kí trình độ cao.

Tiết Sơn nghe xong, mặc dù có chút lo lắng cho Đồng Đồng nhưng theo như lời Trần Dật nói hôm trước, hai người không có khả năng che chở con bé cả đời, đã đến lúc để con bé dung nhập xã hội, học cách tự lập.

Cho nên, anh cảm thấy đây là cơ hội tốt.

Còn Đồng Đồng, sau khi biết mình có thể được học vẽ tranh liền vô cùng hưng phấn.

Nhưng con bé cũng có chút do dự, như vậy sẽ có một khoảng thời gian rất dài không được gặp người nhà.

Dường như nhận ra suy nghĩ của Đồng Đồng, Trần Dật nắm tay con bé, ôm con bé vào lòng, dịu dàng nói: "Không sao, tuy hàng ngày cháu sẽ ăn ở và học tập cùng thầy cô và các bạn nhỏ khác nhưng hàng tuần, bố cháu và cô sẽ đến thăm cháu".

Bấy giờ con bé mới gật đầu.

Một việc đại sự xem như đã được giải quyết. Tiễn Dư Sanh Sanh xong, mọi người ra ngoài ăn cơm trưa sau đó quay trở về viện. Trên đường đi, nét mặt Trần Dật luôn treo một nụ cười nhẹ nhàng vui vẻ.

Tâm trạng hào hứng này theo cô đến trước lúc ngủ trưa, bởi vì cô đã gặp ác mộng.

Thậm chí, cô không phân biệt được cảnh tượng trước mắt rốt cục là ảo hay là thật. Mà trong không gian hỗn độn u ám, cô chỉ có thể liên tục trốn chạy, cố gắng tránh xa những ký ức khiến mình cảm thấy đau đớn.

Đột nhiên, dưới chân hẫng hụt, cô ngã xuống một vực thẳm tối đen sâu hun hút.

Cô mở choàng mắt, nhìn trần nhà trắng toát trên đỉnh đầu. Đến khi nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng của Đồng Đồng nằm bên cạnh, cô mới phục hồi tinh thần, chậm rãi đưa tay vuốt trán.

Toàn thân toát mồ hôi đầm đìa, dập dềnh không thoải mái. Cô từ từ chống người ngồi dậy, đặt nhẹ chân xuống giường, đi về phía buồng vệ sinh.

Tiết Sơn nằm nghỉ trên chiếc giường chật hẹp của điều dưỡng viên.

Vóc dáng anh cao lớn, chiếc giường thì ngắn, nằm bó tay bó chân, ngủ rất khó nhọc.

Trần Dật vừa đứng dậy anh đã tỉnh ngay, dõi mắt theo bóng lưng của cô. Thấy Trần Dật bước vào nhà vệ sinh, anh mới nhắm mắt lại.

Nhưng một lúc lâu không thấy Trần Dật ra, anh cảm thấy hơi lạ, vội vã đứng lên.

Đồng Đồng và cô gái trẻ giường bên đều đã ngủ. Anh lại gần nhà vệ sinh, gõ cửa khe khẽ.

Sau hai tiếng "cốc cốc", anh nhỏ giọng gọi: "Trần Dật?".

Yên tĩnh vài giây, bên trong mới vọng ra tiếng cô: "Sao ạ?".

Tiết Sơn hỏi: "Em không sao chứ? Sao vào đây lâu vậy?".

Trần Dật đáp: "Không sao ạ, em lau mồ hôi trên người thôi ấy mà".

Vết thương dính nước không dễ khép miệng, ngày nào Trần Dật cũng dùng khăn bông ướt lau qua cơ thể. Sợ tay chân cô không tiện, kéo căng vết mổ, mấy hôm trước Tiết Sơn phải giúp cô.

Im lặng một lúc, Tiết Sơn hỏi tiếp: "Có cần anh vào giúp không?".

Trần Dật lập tức từ chối: "Không cần, không sao, em tự làm được".

Không yên tâm, Tiết Sơn lặp lại lần nữa: "Đề anh vào giúp em".

Trần Dật vẫn kiên quyết: "Thật sự không sao mà, em tự làm được. Anh cứ nghỉ đi, em xong ngay thôi".

Ngoài miệng bảo "ừ" nhưng Tiết Sơn chưa rời đi ngay. Anh đứng im chờ ở cửa, nghe từng động tĩnh nhỏ bên trong truyền ra.

Đứng một lát, anh thấp thoáng nghe thấy tiếng nước nở cực nhỏ.

Tiếng khóc như nén trong cổ họng, cổ hết sức che giấu.

Tiết Sơn luống cuống, đưa tay vặn nắm cửa nhưng tay nắm cửa không hề xê dịch, cửa đã khóa từ bên trong.

"Trần Dật, em mở cửa mau".

Hình như không nghĩ anh vẫn đứng chờ bên ngoài, tiếng khóc đột nhiên im bặt.

Giọng Trần Dật khôi phục về bình thường: "Em ổn, em ra ngay bây giờ đây".

Anh không tin cô không làm sao, liền gõ cửa, trầm giọng nói: "Trần Dật, em mở cửa ra đi".

Không có tiếng trả lời.

"Trần Dật, em để anh vào xem nào".

Vẫn không có tiếng đáp trả.

Vô cùng yên ắng. Tiết Sơn nhẹ giọng: "Thôi được, anh không vào nữa, anh đứng ngoài cửa chờ em".

Không biết hiệu quả do thái độ nhượng bộ của anh, hay do Trần Dật đã nghĩ thông suốt. Ngay khi Tiết Sơn nói xong câu cuối chưa đến nửa phút, cánh cửa nhà vệ sinh liền bật mở, để lộ một khe hở hẹp.

Cánh cửa dần dần mở rộng, Trần Dật cúi thấp đầu đứng bên trong, trên người là bộ quần áo bệnh nhân sọc xanh trắng cô thay khi đi dạo về, mái tóc rối xòa trên vai, che khuất non nửa khuôn mặt.

Bộ quần áo rộng thùng thình tôn thêm vẻ gầy yếu như tờ giấy, chạm vào là rách của Trần Dật.

Tiết Sơn nhìn cô, lách người đi vào, trở tay đóng cửa.

Dưới ánh điện, anh nắm chặt bả vai Trần Dật, chăm chú nhìn cô, trong mắt có thắc mắc và cả sự đau đớn.

"Sao vậy? Em gặp chuyện gì à?". Giọng anh trầm ấm, thận trọng.

Trần Dật từ từ ngước lên, ánh mắt đã khôi phục vẻ trong trẻo, không hề gợn sóng. Cô vòng tay qua eo anh, dán mặt lên ngực anh.

"Em vừa gặp ác mộng".

Bàn tay ấm áp vỗ nhẹ nhẹ lưng cô, Tiết Sơn hỏi: "Em mơ thấy gì?".

Trần Dật cọ má vào áo Tiết Sơn, trả lời: "Em mơ thấy bố mẹ em".

Tiết Sơn một tay ôm xiết lưng cô, một tay khẽ vén mái tóc dài của cô lên, thấp giọng an ủi: "Không sao đâu, tất cả đều đã qua rồi".

Trần Dật gật đầu, khẽ "vâng" một tiếng.

Thật sự đã qua rồi sao?

Trong mơ, vẫn là con ngõ chật chội u ám kia. Cô trông thấy bố mình nằm trong vũng máu, còn mẹ cô đứng sau thi thể, lẳng lặng nhìn cô, cười nhạt.

"Tiểu Dật giỏi quá, con làm rất khá".

Tại sao mẹ cô lại khen cô như vậy? Cô đã làm gì để được khích lệ như thế chứ?

Trần Dật cúi đầu, nhìn vạt áo khoác màu hồng nhạt của mình, phía trên dính đầy máu tươi.

Cô nhìn cánh tay buông thõng đang cầm một con dao. Một con dao gọt trái cây, bố cô giết mẹ cô bằng con dao ấy, sau đó tự tử cũng chính bằng con dao ấy.

Đột nhiên như nhận ra điều gì, cô ném con dao đi, lắc đầu khóc văng lên: "Không phải con, con không làm! Không phải con, không phải con!"

Nước mắt cô tuôn rơi theo tiếng khóc, lập tức làm mờ dần cảnh tượng phía trước.

Cô quay người bỏ chạy, muốn rời khỏi nơi đáng sợ này. Nhưng dưới chân như bị đổ chì, bước càng lúc càng nặng.

Nỗi sợ hãi cực lớn đã nhấn chìm cô.

Cô lớn tiếng gọi: "Chú Cát Ngừ", "Bà ngoại ơi". Cứ như vậy vừa chạy vừa hô.

Thế nhưng không có ai trả lời cô.

***

Ngày mùng 4 tháng 10, Trần Dật xuất viện.

Mặc dù không có dấu hiệu bị nhiễm trùng, vết thương khép miệng khá tốt nhưng Trần Dật vẫn cần tiếp tục truyền kháng sinh, đề phòng nhiễm trùng sau mổ.

Trong khoảng thời gian này, hàng ngày, Tiết Sơn vẫn đi tới đi lui giữa bệnh viện và thôn Nhã Lý, mệt mỏi thế nào không cần nói cũng biết nhưng anh không hề phàn nàn một tiếng.

Không cần truyền dịch ở bệnh viện lớn, chỉ cần làm ở trung tâm sức khỏe cộng đồng là được. Vì vậy, sau khi trao đổi với bác sĩ, Trần Dật quyết định

xuất viện.

Gần bệnh viện có dịch vụ cho thuê xe đưa đón bệnh nhân. Lo đường xá xóc nảy, cơ thể Trần Dật không chịu đựng nổi, Tiết Sơn liền thuê một chiếc xe tải tư nhân.

Sáng sớm ngày mùng 4, đội bác sĩ kiểm tra xong, Tiết Sơn làm thủ tục xuất viện, Trần Dật ở trong phòng thu dọn đồ đạc.

Mọi thứ đã sẵn sàng, 10h trưa, hai người cầm túi lớn túi nhỏ rời bệnh viện.

Tiết Sơn gọi điện từ sớm nên tài xế taxi đã đứng chờ sẵn ở cổng viện. Thấy đoàn người đi đến, người đàn ông trung niên khoảng hơn 40 tuổi nhiệt tình lại gần, tiếp nhận đồ đạc từ tay Tiết Sơn, bỏ vào cốp xe.

Đồng Đồng lên xe trước, Trần Dật theo sát phía sau, Tiết Sơn đứng sau đỡ cô.

Sau khi nhìn cô ngồi yên vị, Tiết Sơn định bước lên xe, đúng lúc ấy điện thoại kêu vang. Là một số máy lạ.

Qua tấm cửa kính, Trần Dật nghe thấp thoáng giọng anh liên tục trả lời đầu dây bên kia: "Vâng", "cảm ơn".

Cúp điện thoại, Tiết Sơn thò nửa người vào giải thích với Trần Dật, y tá gọi điện tới, báo còn một tờ hóa đơn viện phí chưa ký tên, nhắc anh quay lại bổ sung, nếu không quá trình chi trả sau này sẽ gặp phiền phức.

Giải thích xong, anh trao đổi với tài xế taxi, làm phiền bác ấy chờ một lát, mình sẽ quay lại ngay.

Bác tài phóng khoáng, nói không có vấn đề gì, bảo anh cứ đi giải quyết công việc, còn mình chờ ở đây cũng được.

Sau khi cảm ơn, Tiết Sơn vội vã rời đi, Trần Dật và Đồng Đồng ngồi trên xe đợi anh.

Lúc này, nhiệt độ đang giảm mạnh, gió lạnh thổi tới, xuyên qua khe cửa lùa vào trong không gian ấm áp.

Trần Dật che kín chiếc áo khoác màu cà phê trên người, quay sang hỏi Đồng Đồng có lạnh không.

Đồng Đồng lắc đầu, thấy Trần Dật run rẩy liền nắm tay cô, liên tục hà hơi.

Trần Dật lặng im nhìn động tác của con bé, khóe môi thấp thoáng nụ cười.

Đội gần 10 phút, Tiết Sơn vẫn chưa ra, Đồng Đồng nhìn không được ngó ra ngoài cửa sổ. Trần Dật xoa đầu con bé nói không cần phải lo, có lẽ thang máy quá đông người nên bố cháu phải đứng chờ một lát.

Đội thêm mấy phút, con bé bắt đầu đứng ngồi không yên, đưa mắt nhìn ngó xung quanh.

Đột nhiên, con bé như nhìn thấy gì đó, thoáng bỏ nhào về phía cửa sổ, ánh mắt ngó chăm chăm sang bên đường.

Là ông chú kia.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Lúc này, lưu lượng người trong bệnh viện rất lớn, Tiết Sơn phải đợi một lúc lâu mới bắt được thang máy lên khoa ngoại ở tầng 7 nhưng không thấy bóng dáng y tá đâu.

Anh tìm xung quanh phòng thay thuốc, phòng điều trị. Rót cuộc cũng thấy một thực tập sinh mặc đồng phục y tá màu xanh cầm bệnh án đi đến.

Tiết Sơn kể rõ mục đích, nói vừa rồi có một y tá gọi điện, bảo anh quay lại ký tên.

Y tá thực tập ngơ ngác, nói các bác sĩ đều đã đi kiểm tra phòng, chỉ còn mình ở đây từ nãy đến giờ.

Nhìn vẻ thành thật và sốt ruột của Tiết Sơn, nữ y tá thực tập thầm nghĩ biết đâu đúng là có vị bác sĩ nào đó đã liên lạc gọi điện cho Tiết Sơn?

Trong bệnh viện, kỳ nhất là người nhà bệnh nhân không ký tá đã bỏ về, sau có chuyện xảy ra, bọn cô lại là người bị phê bình khiển trách.

Đề phòng vẫn hơn, nữ y tá quyết định xử lý việc này.

Cô hỏi: “Số giường? Tên là gì?”.

Tiết Sơn đáp: “Giường số 42, tên là Trần Dật”.

“Được rồi, anh đợi một chút để tôi kiểm tra bệnh án”.

Thông tin bệnh nhân xuất viện đều được lưu trong hồ sơ để nhập máy tính. Nữ y tá ngồi xuống, mở bệnh án của Trần Dật ra, đặt lên bàn làm việc, hỏi Tiết Sơn: “Giấy tờ gì chưa ký?”.

Tiết Sơn ngẫm nghĩ: “Thấy bảo là giấy tờ liên quan đến chi trả bảo hiểm”.

Nữ y tá nhú mày.

Cô là lính mới, vừa tham gia thực tập chưa tới một tháng, không hiểu lắm về giấy tờ nên tâm trạng có phần mông lung.

Trong lúc đang do dự thì một nữ y tá chính thân hình mập mạp cầm túi truyền dịch đi qua. Cô như thấy cứu tinh, vội vã gọi y tá chính.

Nữ y tá mập mạp đi tới, sau khi hỏi sự tình, nét mặt lộ vẻ ngạc nhiên: “Không thể nào, nếu tờ khai bảo hiểm có vấn đề thì bộ phận xử lý bảo hiểm sẽ gọi điện cho anh, anh sẽ phải làm thủ tục xuất viện ở đó, chỗ tầng ba ấy. Còn chỗ chúng tôi thì không làm việc này”.

Tiết Sơn giật mình, cuộc điện thoại ban nãy vừa đề cập, nói rất rõ tình trạng bệnh của Trần Dật, bảo anh chạy nhanh lên tầng 7 ký tên bỏ sung.

Trong lòng cảm thấy không đúng, anh chìa điện thoại ra; “Phiền cô xem giúp, số này có phải ở đây không?”.

Nhưng điện thoại chưa kịp giờ ra trước mặt nữ y tá thì dừng lại.

Trên bức tường phòng y tá có dán một tờ giấy rất dễ thấy, phía trên ghi hai dãy số, một là số của văn phòng bác sĩ, hai là số của phòng y tá.

Dãy số vừa rồi, tuy anh không nhớ hết nhưng hiển nhiên, không phải là một trong hai dãy số kia.

Anh không muốn dọa chính mình, cố nén nỗi sợ hãi, tiếp tục nhờ nữ y tá xác nhận.

Nữ y tá nhìn lướt qua màn hình: “Không phải”.

Một giây sau, Tiết Sơn chạy vội ra ngoài.

Vạt áo vung lên tạo thành một luồng gió, thổi bay mấy tờ giấy trên mặt bàn.

Bỏ qua thang máy, Tiết Sơn lao thẳng xuống dưới lầu. Vừa chạy anh vừa bấm số gọi cho Trần Dật.

Theo tiếng bước chân vội vã của anh là tiếng điện thoại ‘tít tít’.

Anh đứng khựng lại, điện thoại đã thông.

“A lô”. Là giọng Trần Dật.

Anh mất kiên nhẫn hỏi thẳng: “Bọn em đang ở đâu? Có sao không?”.

Đầu kia im lặng mấy giây: “Bọn em không sao? Có việc gì ạ?”.

Trái tim anh rút xuống, thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn không dám xem thường.

“Đừng ngắt điện thoại, ở yên trên xe, chú ý an toàn, anh quay lại ngay”.

Tiết Sơn cảm di động, bước nhanh xuống lầu, lúc đi đến lối rẽ ở tầng hai, giọng Trần Dật vang lên trong ống nghe: “Tiết Sơn”.

Anh bước chậm, hỏi: “Sao vậy?”.

“Anh...anh trở về phòng tìm giúp em, hình như em làm rơi ở đó”.

“Sao cơ?”.

Đầu kia lại im lặng: “Là chiếc nhẫn anh mua cho em hôm trước”.

Tiết Sơn lúng túng: “Nhẫn?”.

Anh mua lúc nào....

Đột nhiên tỉnh ngộ, Tiết Sơn hạ giọng: “Bên cạnh em có người phải không?”.

Đầu kia khẽ ‘vâng’ một tiếng.

Anh giật mình, bước dài xuống dưới lầu.

“Có mấy tên? Một à?”.

Không trả lời.

“Hay hai?”.

“Vâng, anh xem ở dưới gối ấy”.

“Bọn chúng ở trong xe?”.

“Vâng, chính là nó”.

“Bọn chúng có hung khí không?”.

“Có mà, em nhớ là đã để ở chỗ đó”.

“Dao?”.

“Không phải cái cũ, là cái vừa mới mua cơ”.

“...Súng ư?”. Lúc hỏi, trái tim anh vọt lên tận cổ họng.

“Vâng, anh tìm tiếp xem”.

Mặc dù Trần Dật nói không đâu vào đâu nhưng Tiết Sơn hoàn toàn hiểu ý.

Tốc độ dưới chân càng lúc càng nhanh. Anh lao vào đám đông, chạy hộc tốc khỏi bệnh viện không dừng lại một giây.

Trên chiếc xe tải màu xám bạc, Trần Dật chậm rãi đặt điện thoại xuống, nhìn người đàn ông mặc sơ mi đen ngồi trong: “Anh ấy quay lại tìm đồ rồi”.

Gã đàn ông cao gầy mặc sơ mi đen, tuổi không lớn lắm, chùng trên dưới ba mươi, hai má hóp sâu, dáng vẻ suy đồi.

Nghe Trần Dật nói vậy, gã cười lạnh, không buông vật trong tay, vẫn chỉ thẳng vào đầu Đồng Đồng.

Mấy phút trước, Đồng Đồng kéo tay Trần Dật, chỉ ra ngoài cửa sổ, ý bảo cô xem.

Trần Dật nhìn theo hướng ngón tay con bé chỉ. Trong tầm mắt cô, chỉ có xe cộ ra vào và mấy người bán hàng rong ven đường.

“Cháu nhìn gì vậy?”. Cô hiểu kỳ hỏi Đồng Đồng.

Nhìn ông chú kia kia.

Con bé chỉ vào con hẻm bên đường, ra sức khoa tay múa chân.

Trần Dật xoa đầu trấn an con bé, cô trông thấy một người đàn ông mặc áo đen đội mũ lưỡi trai đang lách mình vào trong ngõ.

“Cháu biết người kia à?”. Trần Dật hỏi.

Đồng Đồng biết cô đã nhìn thấy, vội gật đầu.

“Chú ấy là...”.

Cô chưa hỏi hết câu, bất thành linh xuất hiện hai gã đàn ông, chúng mở cửa xe chui tọt vào trong, sau đó kéo kính lên.

Trong xe vô cùng tĩnh lặng.

Người đàn ông ngồi bên ghế phụ, mặc áo thun sọc đen trắng màu xám, vóc dáng thấp bé, cầm con dao trong tay, kê lên cổ bác tài.

Trần Dật nhận ra hắn.

Là Chu Phú Dũng, người bị đình chỉ thuốc ở phòng khám methadone.

Trần Dật vô thức ôm chặt Đồng Đồng, đẩy con bé ra sau lưng.

Bác tài bị sự cố bất ngờ dọa đến mức run rẩy: “Cái này...người anh em à, anh định làm gì vậy?”.

Người đàn ông tên Chu Phú Dũng quay đầu nhìn Trần Dật, hừ lạnh: “Đừng nói nhiều, nghe lời tao thì sẽ giữ được cái mạng nhỏ của mày”.

Bác tài gạt đầu lia lịa: “Được được được, có chuyện gì thì cứ từ từ nói...”.

Ông vừa nói vừa quay lại nhìn lên ra phía sau, bất chợt trông thấy thứ kia, hồn vía lập tức lên mây.

Gã đàn ông mặc sơ mi đen cầm khẩu súng trong tay, chìa thẳng vào cô gái trẻ.

Sống hơn nửa đời người, ông chỉ nhìn thấy thứ kia trong phim ảnh, nào ngờ hôm nay đụng phải. Ai biết súng thật hay súng giả, nhưng vừa nhìn cũng khiến người ta sợ mất vía.

Đúng lúc ấy, điện thoại Trần Dật vang lên.

Gã sơ mi đen liếc nhìn cô, hất cằm ý bảo cô nhận điện.

Sau khi nói máy, vừa a lô xong, Trần Dật thấy họng súng di rời, nhắm vào cái đầu nho nhỏ ngồi phía sau.

Lúc Tiết Sơn hỏi cô có sao không, Trần Dật nghe ‘cạch’ một tiếng, súng đã lên đạn.

Cô lẳng lặng trả lời Tiết Sơn, rằng tất cả đều ổn.

Trong khi điện thoại duy trì kết nối, phía trước, Chu Phú Dũng uy hiếp bắt bác tài lái xe đi.

Gã sơ mi đen quét mắt ra ngoài cửa sổ, thấp giọng bảo Trần Dật: “Ngăn hấn lại”.

Tiếp theo có màn đối thoại sau đó.

Tiết trời tháng 10, gió thu quét phố, lá ngô đồng rơi cành, rơi xuống mặt đường, xào xạc.

Gió lạnh bắt đầu thổi, từng phiến lá khô héo lăn về phía trước, cọ vào nền đất, phát ra những âm thanh xột xoạt.

Trước cổng bệnh viện, người đến người đi, một chiếc xe con đỗ trước mặt Tiết Sơn.

Cửa sổ xe quay xuống, Tiết Sơn nhìn thấy một gương mặt quen thuộc:

“Bạn cũ, từ khi chia tay đến giờ vẫn ổn chứ?”.

***

Điện thoại bị gã sơ mi đen cướp mất, Trần Dật nhớ kỹ từng tòa nhà, từng cửa hàng, các loại dấu hiệu có thể giúp cô nhớ đường.

20’ sau, chiếc xe tải tiến vào một nhà xưởng bỏ hoang, mọi người bị lôi xuống xe.

Trên đường, Trần Dật cố gắng hỏi dò, xem chúng có phải vì tiền hay không?

Gã sơ mi đen trả lời một cách quái dị, thích thì làm thôi.

Trần Dật lại hỏi bọn chúng có biết Dương Lạc Bình không?

Gã áo đen và Chu Phú Dũng thoáng ngạc nhiên, nét mặt viết rõ mấy chữ: Không biết.

Trong kho hàng, hàng chục chiếc đèn trùm treo trên xà ngang, xung quanh bày đầy máy móc rỉ sét.

Trong không gian rộng lớn, một tiếng động nhỏ cũng bị khuếch đại làm nhiều lần, vang vọng kéo dài không dứt.

Chu Phú Dũng tự lái xe tải, vòng qua mấy bàn dụng cụ, tiến vào căn phòng nhỏ. Còn gã sơ mi đen vẫn cầm súng lăm lăm chìa về phía hai cô cháu.

Chu Phú Dũng lại gần, túm lấy Đồng Đồng lôi đi.

Trần Dật phản kháng, giữ chặt Đồng Đồng không buông. Bỗng ở đâu xuất hiện chiếc khăn trùm màu đen đột ngột chụp xuống đầu cô, một mảnh đen kịt.

Báng súng lạnh buốt kề sát thái dương, gã sơ mi đen cười nói: “Lần đầu tiên trong đời bố mày cầm súng đấy. Cảm giác vãi ra. Muốn ăn đạn thì nói mau. Bố mày lập tức đưa mày đi châu Diêm Vương”.

“Nhưng...”. Hấn đột nhiên bật cười ha hả: “Tao sợ nhất là người đẹp như mày bị cô đơn, chỉ bằng khỉ con nhóc này, cho nó đi trước dò đường nhĩ?”.

“Đừng”. Trần Dật nói nhanh: “Đừng làm con bé bị thương. Tôi sẽ nghe lời các anh”.

Tay chân Trần Dật bị trói chặt bằng dây ni lông, nhét vào đuôi xe.

Rõ ràng, không phải là chiếc xe khi nãy.

***

Tiếng đường xá ầm ĩ thấp thoáng đập vào cửa sổ xe.

Tiết Sơn xiết chặt chiếc điện thoại trong tay, đưa mắt nhìn phía trước, giọng điệu hết sức bình tĩnh: “Anh muốn gì?”.

Gặp ngã ba trước mặt, Dương Lạc Bình đánh vô lăng quẹo phải, cho xe chạy vào đường một chiều.

“Gặp mặt bạn cũ, tâm sự tí thôi”. Hấn bật cười: “Coi như đây là món quà chuẩn bị trước cho cậu”.

Trên con đường một chiều chật hẹp, phần nửa ánh sáng đã bị tàng cây hai bên che khuất.

Trong xe u ám, âm trầm, lộ bầu không khí quỷ dị.

Tiết Sơn bỏ qua sự ‘nhiệt tình’ của hấn, một lần nữa trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc thì anh muốn gì?”.

Nụ cười vui vẻ trên môi Dương Lạc Bình không ngừng tăng lên: “Chẳng phải anh em sao? Bao năm không gặp cậu, trò chuyện thôi mà, sợ gì chứ?”.

Hấn liếc mắt nhìn Tiết Sơn: “Hàng chỗ tôi còn nhiều, dẫn cậu đi ném thử nhé?”.

Nói xong, hấn làm ra vẻ bùng tỉnh: “À, thiếu chút nữa thì quên, cậu đang cai nghiện”.

Tiết Sơn không có tâm trạng tham gia diễn kịch cùng hấn, tiếp tục hỏi: “Anh muốn gì?”.

Hấn liếc nhanh chiếc điện thoại trong tay Tiết Sơn, cười ha hả: “Muốn báo cảnh sát thì báo đi! Không phải cậu vẫn liên lạc với đội trưởng đội phòng chống ma túy sao? Dạo này ông ta đang truy lùng tôi, chọn ngày không bằng gặp mặt. Ra ngoài gặp nhau tâm sự. Thế nào?”.

Không nhận được câu trả lời, đối phương tiếp tục: “À đúng rồi, hiện tại cậu đang uống cái gì ấy nhỉ? Methadone à? Hình dáng nó thế nào? Dễ uống không?”.

“Nghe nói đắng lắm, rất khó uống”.

“Nhưng ở đây có cô người yêu bác sĩ nhỏ nhắn xinh đẹp, chả trách cậu vui vẻ uống, vui vẻ chịu đựng như vậy”.

“À, xin lỗi cậu nhé, hôm trước chẳng may thả gói đồ vào túi bạn gái cậu, gây phiền phức cho người anh em”.

Nghe giọng hấn, móng tay Tiết Sơn vô thức khảm sâu vào lòng bàn tay.

Đoạn đường phía trước thưa người, thoáng liếc thấy Dương Lạc Bình dùng một tay hút thuốc, Tiết Sơn bạnh cằm, chọn đúng thời cơ, xoay người túm cổ hấn, giật mạnh về phía mình.

Tay lái không ổn định, thân xe chao đảo trên con đường thẳng tắp, Tiết Sơn nhắm chuẩn chân phanh, đạp mạnh.

Âm thanh chói tai vang lên. Chiếc xe con màu đen đâm vào hàng cây ven đường, dừng lại.

“Bọn họ đâu?”. Tiết Sơn nghiêng răng, nhả từng câu từng chữ.

Cổ họng Dương Lạc Bình bị khóa chặt, gương mặt sung huyết đỏ bừng, nhưng hấn vẫn như kẻ điên, cười lạnh.

“Tiết Sơn, tôi là ân nhân của cậu, biết không...?”.

Gió ngừng thổi, trên con đường vắng lặng, đàn chim rừng đột nhiên líu ríu, xoay vòng một hồi rồi giương cánh bay xa.

Người dân gần đấy nghe thấy tiếng động, không ít người chạy ra ngó xem.

Bóng người chen chúc tụ tập ngoài cửa sổ.

Tiết Sơn nghe giọng Dương Lạc Bình, càng lúc càng yếu ớt: “... Con gái của em trai cậu, là do tôi cứu...”.

Chương 60

Bầu không khí yên tĩnh trở lại.

Tiết Sơn hỏi hần: “Có ý gì?”.

Dương Lạc Bình không hề giãy dụa, mặc dù độ kiềm chế của Tiết Sơn đã được nói lỏng.

Hần nhếch môi, giọng điệu trần thuật như thể nhớ lại một đoạn ký ức vô cùng tuyệt vời.

“Lúc ấy, Lý Phương đã cầu xin tôi, cô ấy xin tôi đưa con bé ra ngoài”.

Hần cười khan: “Đôi chân bị thổi bay, vậy mà cô ấy vẫn quỳ xuống cầu xin tôi đưa con gái của cô ấy ra ngoài. Cậu nói xem, có phải rất khôi hài không?”.

Tiết Sơn không có cách nào kiểm chứng độ thật giả trong lời nói của hần nhưng trong đầu anh không ngừng liên tưởng đến hình ảnh ấy. Lý Phương bị thương toàn thân nhưng vẫn liều chết bảo vệ Đồng Đồng. Đến phút chót, cô ấy còn cầu xin hần cứu lấy con bé.

Có tiếng gõ cửa sổ xe.

Hai người dân tốt bụng vẫy tay, hỏi thăm họ có bị thương hay không, có cần giúp đỡ gì không.

Đúng lúc ấy, điện thoại của Tiết Sơn rung lên.

Anh vội cúi đầu nhìn, là số của Trần Dật.

Anh biết, thời điểm này, chắc chắn không phải Trần Dật tự mình gọi tới.

Người đàn ông thấy không ai đáp lại liền ghé sát vào cửa sổ bên ghế lái nhìn vào bên trong.

Sau khi nhìn rõ, ông lão đảo lui về sau mấy bước, miệng lắp bắp: “Súng... có súng”.

Nghe vậy, mấy người dân tốt bụng khác cũng vô thức lùi lại, nhanh chóng chạy mất.

Điện thoại tiếp tục rung, trong tay Dương Lạc Bình không biết xuất hiện một khẩu súng từ khi nào, chĩa vào đám người đang xem náo nhiệt ngoài cửa sổ.

Khẩu 54K được Trung Quốc sản xuất với số lượng lớn, cũng là loại súng được đám chợ đen bắt chước nhiều nhất.

Lực không chế được nói lỏng, Tiết Sơn buông hần ra.

Dương Lạc Bình xoay vai cổ rồi chậm rãi chuyển hống súng sang Tiết Sơn.

Nụ cười trên mặt vẫn không dứt, Dương Lạc Bình hát càn: “Nhận đi. Chẳng phải cậu muốn biết tình hình hiện tại của cô người yêu bé nhỏ à?”.

Tiết Sơn cầm điện thoại lên, nhấn nút, đầu bên kia vang tiếng kêu rên: “Cứu với, cứu với”.

Không phải giọng Trần Dật mà là giọng đàn ông. Tiết Sơn mơ hồ nhận ra giọng của tài xế taxi.

Nghe thấy âm thanh đó, Dương Lạc Bình nhếch môi.

Tiết Sơn không trả lời.

Im lặng mấy giây, Dương Lạc Bình phát hiện bên ngoài hình như đã có người báo cảnh sát.

“Người anh em”. Hần bảo Tiết Sơn: “Nếu cậu không đi thì sẽ không có người dẫn cậu đi tìm họ đâu”.

Rất đông người đứng xì xào bàn tán bên đường. Trong lúc đang mải mê buôn chuyện, họ bỗng nghe thấy tiếng chiếc xe con vừa lao vào gốc cây đánh nhẹ đuôi, lao vút đi.

Điện thoại đang kết nối, Tiết Sơn chuyển tai nghe, hỏi: “Mọi người đang ở đâu vậy?”.

Im lặng một lúc lâu, đầu bên kia truyền tới một giọng nói trầm thấp: “Anh Sơn, là em”.

Trái tim Tiết Sơn đột nhiên nhảy dựng.

Tiểu Bạch.

***

Sau khi nói chuyện với Trần Đạt, Tiết Sơn đứng trong bệnh viện, gọi điện cho Cát Gia nhưng mãi không có ai nghe. Gọi rất nhiều cuộc không được, anh liền gọi cho Tiểu Bạch.

Cát Gia từng bảo anh, nếu không liên lạc được với ông, trong lúc gặp khó khăn, anh có thể gọi cho Tiểu Bạch.

Thời gian cấp bách, anh không kịp nói nhiều, vội vã thông báo số xe, số điện thoại cố định vừa gọi cho anh, bọn chúng có mấy tên và tình trạng vũ khí như thế nào.

Khi ra đến cổng viện, như anh dự đoán, chiếc xe tải đã mất dạng, thay vào đó là Dương Lạc Bình xuất hiện.

Lên xe, anh độ sức với hắn, cố gắng câu giờ để Tiểu Bạch tìm người.

Giao thông gần bệnh viện có camera giám sát, nhanh chóng khóa hướng chiếc xe rời đi, đội cảnh sát hình sự thuận lợi tìm thấy khu xưởng bỏ hoang bên Thành Tây.

Tiết Sơn nghiêng răng, kiểm chế con sóng lòng, lặng im nghe giọng nói đầu dây bên kia truyền tới.

“Bọn em đã tìm thấy tài xế và chiếc xe tải nhưng chị Trần và Đồng Đồng không có ở đây”.

Khu vực đó là điểm mù của camera giám sát, cách chốt giao thông gần nhất hai con phố. Muốn kiểm tra từng chiếc ô tô qua lại là công việc hết sức phiền toái.

Tiểu Bạch thấp giọng hỏi: “Anh Tiết, hiện tại anh đang ở cạnh Dương Lộ phải không?”.

Tiết Sơn vừa ‘ừ’ một tiếng, họng súng lạnh toát ngay lập tức ghim lên thái dương anh.

Trong xe, Dương Lạc Bình vẫn giữ nụ cười trên miệng, một tay cầm súng, một tay lái xe. Như phát giác ra điều gì, hắn đột nhiên ra lệnh: “Tắt điện thoại”.

Tiết Sơn cảm di động, xiết chặt trong lòng bàn tay, nhấn nút tắt.

“Ném điện thoại đi”. Hắn dẫn mệnh từng chữ, ngón chỏ đặt lên cò súng.

Thấy dáng vẻ đề phòng của Tiết Sơn, Dương Lạc Bình nhếch mép: “Người anh em à, thứ này mặc dù là hàng fake nhưng vẫn dư sức làm nổ tung đầu cậu đấy”.

Hắn lặp lại một lần nữa: “Ném đi”.

Tiết Sơn chậm chậm quay kính xe xuống, giả làm động tác ném điện thoại, cơ thể anh bỗng đổ về phía trước, đầu né họng súng, trở tay bắt trọn cổ tay của Dương Lạc Bình, bẻ ngoặt ra sau, khẩu súng rơi xuống tay anh.

Thân xe lay động dữ dội, bánh xe nghiêng xuống mặt đường phát ra những âm thanh chói tai, sau đó khôi phục trạng thái ổn định.

Tro mắt nhìn họng súng nhắm về phía mình, Dương Lạc Bình không nhúc nhích, thậm chí bật cười ha hả.

Tiết Sơn mím môi, như bưng bình, nhấn ngón cái lòi băng đạn ra.

Bên trong, băng đạn trống không.

Dương Lạc Bình cười to: “Thân thủ lưu loát nhỉ? Xem ra năm đó Trịnh Hoành dạy dỗ cậu không tệ”.

Không biết xe chạy đến đâu, hai bên đường là những căn nhà lụp xụp đổ nát.

Hơi thở phả phurong phả vào mặt.

Trong xe, vẫn là bầu không khí u ám âm trầm.

Tiết Sơn hỏi một lần nữa: “Rốt cuộc, anh muốn gì?”.

Dương Lạc Bình lãnh đạm, trả lời: “Thiếu bạn đồng hành”.

Tiết Sơn: “Con đường này là do anh chọn”.

Hắn cười nhạt: “Tôi chọn ư? Tôi chọn làm ăn lớn, kinh doanh lớn, chọn cuộc sống ăn sung mặc sướng”.

Hắn nói tiếp: “Nhưng, tất cả đã bị cậu hủy hoại”.

Khung cảnh phố phường bên ngoài cửa sổ lao qua vùn vút. “Tiết Sơn, cậu không cảm thấy mình thật đáng thương sao?”.

Thật đáng thương?

Giữ khư khư cái gọi là chính nghĩa, đạo đức, đặt tính mạng người thân lên trên hết, dành nửa đời mình cho gia đình.

Thật sự đáng thương.

Nhưng nếu như thời gian có quay trở lại, anh vẫn sẽ quyết định làm như vậy.

Bỗng dưng, anh nhớ tới đêm mưa ở Myanmar, lần đầu tiên Trịnh Hoàng phát hiện anh hút ma túy.

Giữa núi rừng vắng vẻ, yên tĩnh, chỉ còn tiếng gió đêm gào thét cùng tiếng mưa quất xuống mái nhà.

Dưới ánh đèn u ám, Trịnh Hoàng im lặng rất lâu rồi chậm rãi mở miệng: “A Sơn, cái gì nên đừng vào, cái gì không nên đừng vào, trong lòng cậu chắc rõ hơn ai”.

Dáng vẻ nghiêm túc của hắn, nhắc Tiết Sơn nhớ đến thời anh còn là lính tân binh, hắn cũng nghiêm trang nói chuyện thân tình như vậy. Chuyện nhân sinh, chuyện lý tưởng, ranh giới cuối cùng và những nguyên tắc.

Tiết Sơn mỉm cười: “Anh Trịnh, anh còn nhớ không? Ngày trước anh thường hỏi bọn em, thiên chức của quân nhân là gì?”.

Phục tùng mệnh lệnh, bảo vệ quốc gia.

Nhưng bây giờ thì sao?

Cái gì mà phục tùng mệnh lệnh? Cái gì mà bảo vệ quốc gia?

Trịnh Hoàng dường như có chút xúc động, nhưng cổ cảm xúc ấy rất nhanh bị hai chữ ‘lợi ích, ham muốn’ nhấn chìm.

“Thiên chức cái mẹ gì, bảo vệ quốc gia cái mẹ gì. Đến cái nhà của mình cũng không có thì nói gì đến quốc gia”.

“Đời người không phải lúc nào cũng chỉ đi trên một con đường. A Sơn, con đường nào dẫn đến tiền đồ tươi sáng, thì chúng ta sẽ đi trên con đường ấy”.

Thà chết vì nghĩa lớn, còn hơn sống tạm bợ qua ngày, coi cái chết như một lẽ thường tình.

Gông xiềng của chính nghĩa khoắc trên vai và kim kẹp lấy mình, anh đã giẫy bỏ từ lâu.

***

Dương Lạc Bình quay đầu nhìn Tiết Sơn.

Ánh mắt hắn mang theo sự giảo hoạt, biến hòa kỳ lạ nhưng cũng mang theo vẻ cô đơn lạnh lẽo khó tả.

“Cậu cho rằng, cậu và bọn họ cùng một thế giới sao?”.

Mọi vẻ hoàn mỹ, chính nghĩa, thiện lương hay hồn nhiên trên đời này đã sớm phân rõ giới hạn.

“Cậu với tôi mới là người cùng một thế giới”.

***

Trong cốp xe chật chội ngột ngạt, Trần Dật có cảm giác hơi thở của mình càng lúc càng nặng nề.

Không khí không được lưu thông, trên đầu phủ tấm khăn trùm, mỗi lần hít thở lại là một sự dày vò.

Bọn chúng không bật miệng cô, đi đường, cô liên tục thử phát ra âm thanh, ý đồ khiến ai đó đi ngang qua chú ý nhưng dường như hiệu quả quá mức nhỏ bé.

Chiếc xe chạy quanh, không biết trong bao lâu, rốt cuộc cũng dừng lại.

Cô nghe thấy tiếng mở cửa xe, sau đó đóng răm lại, tiếp theo là tiếng chân bọn chúng càng lúc càng gần.

Cốp xe bật mở, ánh sáng chói lòa bỗng chốc tràn vào, mặc dù cách một lớp vải đen, vẫn khiến Trần Dật phải nheo mắt.

Hai tay cô bị trói chặt sau lưng, gãi sơ mi đen túm cô lên, vác thẳng lên vai.

Vết mồ vừa vịn chạm vào đầu vai gãi, xé rách đau đớn, Trần Dật run rẩy, toát mồ hôi lạnh: “Tôi vừa mới mở xong không lâu, có thể để tôi xuống tự đi được không?”.

Gãi sơ mi đen đầu thêm quan tâm. Hấn mặc kệ cô, tiếp tục bước.

Trần Dật nghe tiếng cửa cuốn vang lên, sau đó cô bị ném xuống đất.

Nằm rạp dưới đất hồi lâu, cô nén cơn đau, chống người ngồi dậy.

Xung quanh rất yên tĩnh, không nghe thấy bất kỳ tiếng chân nào. Có lẽ gãi sơ mi đen vẫn chưa bỏ đi.

“Đồng Đồng đâu?”. Cô hỏi.

Không có người trả lời.

“Con gái tôi đâu?”.

Gãi sơ mi đen thờ ơ nhìn cô gào thét với không khí, hấn cười lạnh: “Cứ đợi đi, cô chưa chết được đâu”.

Tiếng bước chân đi xa, Trần Dật như nhớ ra, hô to: “Chu Phú Dũng”.

Cô không nghe thấy động tĩnh của Chu Phú Dũng từ nãy đến giờ. Sau khi đưa Đồng Đồng đi, hấn và con bé đã lên một chiếc xe khác.

Giọng cô vang vọng giữa không gian rộng lớn, quanh quẩn bên tai.

Không có người đáp lại.

Tấm cửa cuốn kêu xoèn xoẹt, rơi xuống đất, khóa chặt.

Bên chiếc xe con màu xám bạc, Chu Phú Dũng bật miệng Đồng Đồng.

Nước mắt nước mũi con bé dính đầy tay hấn, dính dính nhơn nhớt khiến hấn vô cùng khó chịu.

Gãi sơ mi đen đi tới, liếc nhìn hấn: “Mày che miệng cái con cầm ấy làm gì?”.

Chu Phú Dũng lườm gãi: “Con bé này không biết nói nhưng biết khóc. Cũng bớt được nhiều việc đấy”.

Gãi sơ mi đen mở cửa xe, nhảy lên ghế lái: “Làm nhanh lên, còn phải đi đến chỗ kia, chậm là không lấy được hàng đâu, tao với mày bị giày vò cả ngày hôm nay rồi”.

Anh Lộ đã hứa cho bọn chúng mỗi người 500gr ma túy, một sự cám dỗ vô cùng lớn.

Đều là những kẻ tội đồ, giết người cướp của, không gì là không làm.

Đồng Đồng nhìn chằm chằm vào cánh cửa cuốn đóng chặt, tay chân khua khoắng loạn xạ, bỏ nhào qua.

Chu Phú Dũng tức giận, ném con bé ra phía sau.

“Mày còn làm loạn nữa là tao giết chết đây”.

Đồng Đồng vội im bật, không khóc, không giãy dụa, sừng sốt nhìn Chu Phú Dũng.

Hấn ngồi vào trong xe, đóng răm cửa lại, giữ dần nhìn con bé: “Không được náo loạn nữa nghe chưa? Nếu không tao sẽ ném mày ra ngoài”.

Ô tô khởi động, cuốn đầy bụi đất.

Đồng Đồng ngồi co rúm đằng sau, tóc tai rối bung, nước mắt nước mũi đọng trên mặt, chiếc áo khoác màu hồng nhạt nhăn nhúm.

Con bé khề nức nở, ánh mắt vẫn dán chặt lên tấm cửa cuốn, khẽ gọi: “Mẹ ơi!”.

***

Trên con đường thôn quê rộng lớn, xe cộ qua lại thưa thớt, vắng người.

Gần 12h trưa, gã sơ mi đen đột nhiên dừng xe ven đường, hỏi tên ngồi đằng sau: “Có lửa không?”.

Hắn lên con nghiện, chiếc bật lửa trên người không biết biến mất từ bao giờ. Không có đồ nghề, toàn thân râm rứt khó chịu.

Chu Phú Dũng vội lộn túi, ngẩng đầu trả lời: “Tao cũng không có, hình như phía trước có cái quán kìa, chạy nhanh ra mua mấy cái rồi về”.

Ruộng lúa, đường thôn, xa xa là dãy núi non xanh ngắt kéo dài tận chân trời.

Xung quanh trống đối hoang vu, hầu như tất cả nhà cửa đều đã bị phá dỡ, chuyển đi nơi khác.

Quán tạp hóa bé tí nằm đơn độc giữa chốn đổ nát, mang dáng vẻ ngông nghênh lạnh lẽo.

Mặt tiền quán rất nhỏ, phía trước đặt một tủ thuốc bằng kính, bên trong bày rất nhiều loại thuốc lá.

Gã sơ mi đen đi đến, trong quán không có ai. Hắn gọi mấy câu mới có người thừa, bảo gã chờ một chút.

Gã liên tục xoa tay, định vơ lấy bao thuốc và chiếc bật lửa bỏ đi nhưng tất cả đều bị khóa trong tủ kính.

Chờ một lúc, phía sau, một chiếc Volvo đen trờ tới, đỗ bên đường.

Người đàn ông trẻ đáng người cao ráo ngồi bên ghế lái. Anh ta chỉ mặc chiếc sơ mi xám thoải mái, quần tây màu tối. Cổ áo mở hé, ông tay kéo lên tận khuỷu, để lộ cánh tay gân guốc, cường tráng và chiếc đồng hồ khá xa xỉ.

Gã sơ mi đen liếc mắt nhìn anh ta, thấy anh ta hiên ngang lại gần, gã liền rời mắt, tiếp tục gọi bà chủ.

Cuối cùng, bà chủ cũng ôm đứa bé đang khóc sụt sướt chạy ra, vẻ mặt áy náy hỏi họ cần gì.

Gã sơ mi đen nói: “Cho một bao Tữ Vân và hai chiếc bật lửa”.

Bà chủ mở khóa, rút ra hai chiếc bật lửa, sau đó khom lưng lấy bao thuốc.

Gã sơ mi đen khẽ dậm chân, ánh mắt liếc xéo, hình như người đàn ông bên cạnh đang quan sát gã.

Gã mặc kệ, giục bà chủ nhanh tay bởi vì gã đang rất vội.

Cầm chiếc bật lửa, gã vội vàng trả tiền, quay người đi về phía chiếc xe.

Lúc đi ngang qua chiếc Volvo màu đen, gã để ý, cô gái ngồi bên ghế phụ, tóc ngắn ngang vai, đeo kính mát, khuỷu tay duỗi ra ngoài cửa sổ, ánh mắt như đi chuyển theo gã.

Không quan tâm quá nhiều, gã nhanh chóng khởi động chân ga, muốn tranh thủ thời gian tìm chỗ giải quyết con nghiện đang phát tác.

Người đàn ông trẻ mua hai chai nước trở về, vừa ngồi lên xe, cô gái bên cạnh vội nói: “Chiếc xe phía trước có vấn đề”.

Người đàn ông ngạc nhiên: “Vấn đề gì?”.

Hai phút trước, Đồng Đồng nằm trên bệ cửa nhìn ra ngoài, phát hiện có một cô xinh đẹp đang ngồi trên chiếc xe khác.

Cô gái nhàm chán nhìn xung quanh, ngắm nghía khung cảnh chẳng lấy gì là đẹp. Lúc quay sang, nhìn thấy chiếc xe kia, cô thoáng giật mình, chạm rãi tháo kính xuống.

Xuyên qua tấm kính xe đóng chặt, cô trông thấy một bé gái, nước mắt lưng tròng chăm chú nhìn mình, bờ môi khẽ đóng mở như đang muốn nói gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Sơn Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Dưới nền xi măng lạnh ngắt, Trần Dật nằm co quắp, hai chân cõ đạp ra phía sau. Hai tay bị trói quặt sau lưng, Trần Dật gắng hết sức túm lấy mắt cá chân mình.

Thử đi thử lại nhiều lần, cuối cùng cũng thành công, cô thử phào nhẹ nhõm, bắt tay vào việc cời sợi dây buộc chân.

Với tư thế này, vùng bụng phải chịu một lực kéo rất lớn, vết thương gần như bị xé rách, cơn đau nhanh chóng lan tràn, phủ kín toàn thân.

Nhưng đau đớn khiến người ta tỉnh táo.

Tìm không thấy hai cô cháu, chắc hẳn Tiết Sơn sẽ nổi điên, sẽ đi tìm Cát Gia xin giúp đỡ, cảnh sát cũng sẽ gấp rút lần theo manh mối. Nhưng cô không thể ngồi chờ chết đợi đến lúc được cứu viện.

Trước mắt đen kịt một mảnh, hơi thở phả ra ngập tràn bao vải, đục ngầu mà oi bức. Mặt cô đỏ bừng, trán ướt đầm mồ hôi.

Sợi dây ni lông trói chặt, cô nhịn đau, thử không biết bao lâu, cánh tay bắt đầu run rẩy, mắt cá chân bị sợi dây xiết chặt râm ran nhức nhối.

Bắp chân đột nhiên rút gân, đau đến nỗi khiến cô suýt buông tay.

Trần Dật nghiêng rặng lằn mồ tìm cách gỡ nút thắt. Cô thử hỏn hển, im lặng chờ đợi cơn đau qua đi.

Xung quanh vắng lặng, giữa không gian rộng lớn, từng nhịp thở, từng tiếng tim đập đều như được khuếch đại.

Hít sâu một hơi, Trần Dật tiếp tục gỡ sợi dây.

Dường như đã nắm được quy luật, cô nhanh chóng cời bỏ nút thắt đầu tiên.

Niềm vui nhảy nhót trong lòng, cô cười thầm, tiếp tục gỡ nút thứ hai, nút thứ ba. Động tác mỗi lúc một nhanh.

***

Chiếc xe con màu xám bạc dừng lại bên đường.

Hai bên đường là những ruộng dưa hấu, thoạt nhìn những rặng dưa màu trắng không khác gì sườn núi, lặng lẽ đứng trong gió nhẹ mùa thu.

Gỗ sồi mi đen vội vã xuống xe, lách mình tiến vào ngôi nhà gỗ cạnh ruộng dưa.

Đây là chòi canh của người dân địa phương. Qua mùa thu hoạch, ruộng dưa chỉ còn lại những cành lá héo úa, không cần trông coi.

Lúc này, không chỉ căn nhà gỗ, mà toàn bộ ruộng dưa đều không có lấy một bóng người.

Gỗ sồi mi đen hấp tấp đóng cửa, gấp rút lôi gói bột trắng trong túi quần ra. Sau đó, gỗ mở bao thuốc, rút tấm giấy bạc, bắt đầu hít.

Trong xe, Chu Phú Dũng khoan thai hút thuốc. Cửa sổ không mở, toàn bộ thùng xe lượn lờ đầy khói thuốc.

Đồng Đồng bịt mũi ho khan, ho đến mức khiến Chu Phú Dũng khó chịu. Hắn vừa ngậm thuốc vừa quát mấy câu, rồi tiếp tục châm điếu nữa.

Một chiếc xe hơi màu đen chậm rãi xuất hiện trên đường làng.

Chu Phú Dũng nheo mắt quay lại nhìn. Chiếc xe kia hình như vừa gặp ở cửa hàng tạp hóa ban nãy.

Chiếc Volvo dừng trước xe hắn.

Cửa bên ghế lái mở ra, người đàn ông bước xuống, đi thẳng về phía chiếc xe của Chu Phú Dũng.

Bóp điếu thuốc trong tay, Chu Phú Dũng bỗng căng thẳng, vội bảo Đồng Đồng ngồi bên: "Không được lên tiếng nghe chưa? Mày dám nhón nháo là tao giết ngay mẹ mày đấy".

Lần uy hiếp này rất có tác dụng với Đồng Đồng. Con bé nghe lời, không dám ho he, lấy tay bịt chặt mũi, nén nước mắt vào trong.

Thấy ghế lái không có ai, người đàn ông gõ cửa sau.

Chu Phú Dũng quay kính xuống, lộ nửa đầu ra, nhìn chằm chằm người vừa tới bằng ánh mắt âm u.

Người đàn ông cúi xuống, gương mặt lộ vẻ chân thành: "Ông anh, có thể giúp một việc không? Cho vay tạm ít xăng".

Chu Phú Dũng nheo mắt dò xét anh ta, quần áo nghiêm chỉnh, lái chiếc xe không tệ. Sau khi suy nghĩ, hắn hỏi: "Vay xăng làm gì?".

Người đàn ông giải thích, anh ta vừa đi tour nhưng xe sắp hết xăng, đoạn đường này lại không thấy trạm xăng dầu nào cả. Thấy xe của chúng, anh ta liền tới xin giúp đỡ, đồng thời hứa trả mức phí cao.

Lúc nói chuyện, anh ta lặng lẽ nhìn đứa bé sau lưng Chu Phú Dũng.

Đưa bé tóc tai rồi bù, tự lấy tay bịt miệng, nước mắt giàn dụa nhìn anh ta, đáng vẻ đáng thương hết mức.

Anh ta tùy tiện hỏi: "Đứa bé nhà anh sao thế?".

Chu Phú Dũng quay đầu nhìn Đồng Đồng, cười híp mắt: "Không sao, nó nghịch ngợm vừa bị tôi mắng mấy câu ấy mà".

Mặc dù đối phương nói sẽ trả phí cao làm hấn động tâm nhưng trước mắt vẫn còn "nhiệm vụ" phải làm, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện. Chu Phú Dũng nhếch miệng từ chối: "Xe chúng tôi cũng không còn nhiều xăng, không giúp được gì đâu".

Nói xong, không đợi đối phương phản ứng, hấn nhanh chóng quay cửa xe lên.

Tuy vậy, người đàn ông vẫn nhìn thấy, ngay khi cửa kính vừa đóng, đứa bé ngồi trong ra sức lắc đầu với anh ta.

Trở lại xe mình, cô gái bên ghế phụ vội hỏi: "Tình hình sao rồi? Có phải chúng là bọn buôn người không?".

Anh ta suy nghĩ cẩn thận, trả lời: "Anh không biết, trước khi báo cảnh sát, chúng ta lặng lẽ theo sau xem thế nào".

Gã sơ mi đen hít xong, sáng khoái trở về. Liếc mắt thấy chiếc Volvo bên đường, gã cảm thấy lạ. Lên xe hỏi Chu Phú Dũng, sau khi biết đối phương sắp hết xăng, gã không nói gì, lái xe rồi đi.

Chiếc xe đi được một đoạn ngắn, người đàn ông trong chiếc Volvo liền chụp biển số, báo cảnh sát.

***

Trần Dật ở trong nhà kho trống trải rất lâu.

Sau khi gỡ bỏ sợi dây buộc quanh chân, cô từ từ đứng lên, lui vào trong tìm đường chạy trốn.

Trước tiên, cô muốn biết rõ khung cảnh xung quanh.

Nút thắt dưới khăn trùm đầu hơi chặt, cô dùng lực loay hoay hồi lâu mà vẫn không cởi được, bởi vậy đành gấp gấp mượn một vật sắc nhọn ra để cởi giúp mình.

Cô cẩn thận lùi bước, đầu ngón tay bỗng chạm phải thứ gì đó, lạnh buốt mà thô ráp. Theo cảm nhận từ lưng và bàn tay, cô biết, đây là loạt giá thép có rất nhiều tầng.

Bàn chân di chuyển, cánh tay sau lưng men theo giá thép lần tìm, rốt cuộc cũng sờ thấy một cái gờ nhọn ra.

Cô xoay người, ghé sát đầu vào, thử cả buổi mới móc được cái gờ kia vào chiếc khăn trùm đầu.

Cô từ từ lùi về phía sau, hơi xoay người, cõ cọ vào góc giá thép, để lại vết thương xấu xí vằn vẹo.

Chiếc khăn trùm tuột ra.

Trần Dật đứng thẳng người, neho mắt, cuối cùng cũng thấy rõ quang cảnh xung quanh.

Không khác suy đoán của cô. Đây là một nhà kho không rộng lắm, khoảng chừng 200 – 300 mét vuông.

Cánh cửa to tướng của nhà kho đóng chặt, ánh sáng từ tấm cửa kính trên mái nhà rọi xuống.

Xung quanh là những giá thép rỉ sét màu đỏ sậm, giữa các khung kết đầy mạng nhện.

Nhìn một loạt, có giá thép trống không, có giá chất không ít hòm gỗ.

Nền xi măng bám một lớp bụi dày đặc.

Nơi đây có lẽ đã bị bỏ hoang từ lâu.

Cô cúi đầu nhìn mình.

Chiếc áo dáng dài màu cà phê nhăn nhúm, dính đầy bụi bẩn. Chiếc quần jeans cũng đầy vết đen loang lổ, trên chân chỉ còn lại duy nhất một chiếc giày, chiếc áo khoác ngoài màu đen đã bị tuột rơi đâu đó trên đường.

Cô khập khiễng lại gần cửa ra vào, ngồi xuống, dựa lưng vào cánh cửa, túm lấy tay cầm, kéo lên.

Tuy biết là phí công vô ích nhưng cô vẫn muốn cố gắng trước khi hoàn toàn mất hết hy vọng.

Cánh cửa không hề xê dịch.

Cô xoay người, huých vai vào tấm cửa cuốn, lớn tiếng kêu cứu.

Sau một loạt những tiếng rầm rầm, thế giới yên tĩnh trở lại.

Mái tóc dài xõa xuống rù xuống má, mấy lọn tóc theo nhịp thở đung đưa trước mặt.

Trong kho hàng trống trải tĩnh mịch, chỉ còn lại hơi thở và tiếng tim đập thình thịch.

Quan sát xung quanh một vòng, Trần Dật trở lại chỗ giá thép, từ từ ngồi xuống, hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra cách đây vài tiếng.

Không biết ngồi bao lâu, cô chợt nghe thấy tiếng động nhỏ từ ngoài cửa truyền vào.

Tiếng bánh xe nghiền xuống mặt đất càng ngày càng gần.

Trần Dật ngồi thẳng người.

Có xe tới.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Nghe thấy âm thanh đó, Trần Dật bất giác đứng dậy, chạy ra phía cửa.

Nhưng chạy được nửa đường, bước chân bỗng khựng lại.

Ngoài cửa có tiếng tra chìa khóa.

Không phải người qua đường.

Tấm cửa cuốn kéo lên nửa chừng, một người đàn ông mặc bộ đồ đen khom lưng chui vào.

Hắn đội mũ lưỡi chai màu đen, vành nón che thấp, vì ngược sáng nên Trần Dật không thấy rõ dung mạo của hắn.

Dương Lạc Bình xoay người kéo tấm rèm cửa xuống, thấy Trần Dật đứng một mình trong kho hàng, hắn thoáng sửng sốt, sau đó khẽ nhếch miệng cười.

Hắn không vội tự giới thiệu mà ngó nghiêng nhìn xung quanh một vòng.

Trông thấy sợi dây ni lông màu trắng và chiếc khăn trùm đen vút dưới nền đất, nụ cười của hắn càng sâu hơn, cuối cùng bật thành tiếng cười ha hả,

Tiếng cười vang vọng kho hàng trống trải.

Cười xong, hắn tiến về phía Trần Dật, nhìn cô tán thưởng: "Giỏi đấy cô em xinh đẹp".

Trần Dật vô thức lui về sau hai bước, mím môi, im lặng.

"Còn nhớ tôi không?". Dương Lạc Bình giơ vành nón lên: "Nghiêm chỉnh mà nói thì chúng ta chưa từng gặp nhau".

Lúc nhấc vành nón, Dương Lạc Bình dùng tay trái, Trần Dật liếc mắt liền thấy ngón chỏ bị thiếu của hắn.

"Ý anh là ở nhà ga?".

Dương Lạc Bình cười cười, gật đầu: "Người đẹp có trí nhớ tốt nhỉ. Trong khi cô mãi làm việc tốt không cần lưu danh thì tôi đứng ngay đằng sau. Vậy mà cô không thèm quay lại nhìn tôi lấy một cái, khiến tôi thấy hơi mất mát đấy".

Trần Dật im lặng, chăm chú nhìn hắn, ánh mắt dè phòng.

Dương Lạc Bình đột nhiên vươn tay tóm chặt vai cô: "Đều là chỗ bạn bè, đừng khách sáo thế chứ".

Trần Dật nghiêng người hất tay hắn ra, lui về sau một bước.

Thấy cánh tay của cô bị trói sau lưng, Dương Lạc Bình nhíu mày, vẻ mặt đau lòng: "Mấy thằng nhãi kia đối xử với cô thế à?"

Nói xong, hắn tiến lên, túm chặt cánh tay Trần Dật.

Trần Dật muốn giãy dụa nhưng cổ tay bị hắn nắm quá chặt không thoát ra được.

"Đừng nhúc nhích, cô xem đôi tay mềm mại trắng trẻo bị xiết như thế này. Đúng là hai thằng ngu kia không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả".

Phát giác hắn đang cời dây trói giúp mình, Trần Dật ngừng thở, đứng im bất động.

Đôi tay được giải phóng, cô lập tức rút về, xoa cổ tay đứng lui lại.

Dương Lạc Bình nhìn hành động của cô, vừa buồn cười vừa tức giận: "Không phải chứ, tôi vừa mới giúp cô mà cô lại tránh tôi thế à?"

Trần Dật không đáp, tiếp tục xoa cổ tay.

Dương Lạc Bình cười cười, ánh mắt quét từ trên xuống dưới một vòng, cuối cùng dừng dưới chân Trần Dật.

"Hãy...". Hắn gãi đầu lông mày: "Mất giày à? Có phải rơi ngoài cửa không?"

Trần Dật không phản ứng, chỉ nghe hắn tiếp tục lảm bảm: "Như vậy không được, nhờ trên nền đất có hòn đá hay cái đinh nào thì sao? Dẫm phải thì phiền lắm".

Nói xong, hắn xoay người đi ra ngoài.

Trần Dật nhận ra hắn đang muốn làm gì, cô liền lặng lẽ đuổi theo. Nhưng đi chưa được mấy bước, Dương Lạc Bình đột nhiên dừng lại, đưa tay sờ hông. Hắn xoay người, chậm rãi giờ thứ kia lên, chỉ về phía Trần Dật.

Trong tay Dương Lạc Bình xuất hiện một khẩu súng.

Hắn cười âm hiểm: "Không được di chuyển".

Trần Dật giật mình đứng im, tim đập thình thịch, cố gắng giữ bình tĩnh, nhìn hắn đưa chân kéo cánh cửa, nhặt chiếc giày đen rơi bên ngoài, phui bụi, đi tới.

Dương Lạc Bình đứng trước mặt Trần Dật, nhìn cô mỉm cười. Hắn từ từ ngồi xổm xuống, định nâng chân phải của cô lên để xỏ giày.

Trần Dật theo bản năng lui về sau một bước: "Đề tứ tời đi".

Dương Lạc Bình cười lạnh, giọng điệu tỏ vẻ không quan tâm: "Được thôi, người đẹp bảo sao thì là như vậy".

Hắn đặt chiếc giày trước mặt cô

Trần Dật xỏ vào, xoay cổ chân mấy cái. Sau khi đi xong, cô nhìn hắn, mở miệng hỏi: "Đồng Đồng đâu?"

Vóc dáng hắn cao to không khác Tiết Sơn là mấy nhưng thoát nhìn người ta cảm thấy hắn là một người suy đồi, cả lợ phát phơ, miệng lưỡi trơn tru, nét mặt luôn tươi cười, không để lộ nội tâm thật.

Chính là khẩu Phật tâm xà.

Dương Lạc Bình sờ cằm, làm bộ ngẫm nghĩ: "Giờ này có lẽ đến nơi rồi".

"Đến đâu?". Trần Dật ngạc nhiên.

Liếc nhìn cô một cái, hắn bật cười: "Thiên đường".

Trần Dật thảng thốt, nhìn bộ dạng cười như không cười của hắn.

"Đùa một tí, đừng căng thẳng".

Im lặng giây lát, Trần Dật hỏi hắn: "Mục đích của anh là gì?"

"Mục đích?". Dương Lạc Bình nhún vai: "Thấy thích, thấy vui thôi".

Xem ra khó moi được điều gì từ miệng hắn, Trần Dật không tiếp tục hỏi nữa.

Ngược lại, Dương Lạc Bình bỗng trở nên nói nhiều hơn.

"Có biết đây là đâu không?". Hắn giơ tay chỉ vào nhà kho.

Thấy đối phương không đáp, hắn tự mình trả lời.

"Chỗ này là xưởng gia công bị bỏ hoang của Trịnh Hoành. Người đàn ông của cô từng làm việc ở đây".

Nhìn nét mặt Trần Dật không chút biểu cảm, hắn hơi thất vọng: "Xem ra, người đàn ông của cô đã kể cho cô nghe rồi hả?".

Trần Dật vẫn lặng im.

"Hãy, biết nhiều quá không tốt. Chết tiệt, làm tôi mất cả hứng".

"Hai ta đứng như vậy nhiều rồi lắm. Hay là ngồi xuống tâm sự tí nhĩ?".

Không đợi Trần Dật đáp trả, hắn đặt mông ngồi xuống, co chân lại, vuốt khẩu súng trong tay.

"Biết đây là súng gì không?".

Hắn ngược mắt nhìn Trần Dật: "Đừng có mắt tự nhiên như vậy, thả lỏng ra, ngồi xuống đi".

Trần Dật không phản ứng.

Hắn mặc kệ, tự đàn tự hát: "Tôi đoán cô không biết, nhưng người yêu cô thì biết. Hắn vừa tước lấy khẩu súng này dí vào đầu tôi đấy".

Trái tim Trần Dật xiết chặt.

Tiết Sơn đã ở cùng với hắn?

Vậy anh ấy đâu rồi?

Dương Lạc Bình không nhìn cô, tiếp tục chơi đùa với khẩu súng, lòng bàn tay miết qua băng súng lạnh buốt một cách nâng niu.

"Nhưng hắn đã tước phải khẩu súng không có đạn, ha ha ha".

"Khẩu súng trong tay tôi, cô đoán xem, có đạn không?".

Nói xong, hắn giơ khẩu súng chậm rãi nhắm vào Trần Dật.

"Đoán đi, đoán đúng tôi sẽ không bắn".

Hít sâu một hơi, Trần Dật xoay chuyển chủ đề, nhẹ giọng hỏi: "Tiết Sơn đâu?".

Hắn cúi đầu, giọng điệu lười biếng: "Không biết".

"Chẳng phải anh ấy ở cùng với anh sao?". Trần Dật tiếp tục truy vấn.

"Đã bảo không biết sao cô còn hỏi làm thế nhĩ?". Hắn bắt đầu mất kiên nhẫn.

Họng súng vẫn chĩa về phía Trần Dật, cô thoáng do dự, hỏi thêm: "Anh và Tiết Sơn...".

"Cạch cạch". Hắn kéo chốt súng, lên nòng.

Ánh mắt Dương Lạc Bình âm u, nhìn Trần Dật mỉm cười: "Cô đoán đi, bên trong khẩu súng này có đạn không? Nhanh lên!".

Không biết tại sao, vào thời điểm quan trọng này, Trần Dật chợt nhớ tới Dư Sanh Sanh.

Hồi đi học, hai người thi thoảng hẹn nhau xem phim.

Dư Sanh Sanh thích phim hành động, bom tấn của Hollywood. Mỗi lần trông thấy nhân vật phản diện bị nhân vật chính tiêu diệt, cô đều nói một câu: "Biết vì sao nhân vật phản diện trước sau gì cũng chết không? Bởi vì bọn chúng nói lắm".

Trong hoàn cảnh này, tuy gã đàn ông đột nhiên xuất hiện, nói nhiều hơn cả nhân vật phản diện trong phim. Nhưng cô vẫn không có cách moi được tin tức mình muốn.

Nên sử dụng phương pháp gì để đối phó với hắn đây?

Chịu thua? Giả bộ nghe lời? Hay đá chọi đá?

Xem ra không dùng được bất kỳ cách nào.

Hắn luôn dựa theo tiết tấu của mình, cự tuyệt không cho người ngoài quấy rầy.

Bốn phía yên tĩnh, trên nóc nhà gió xoè xoẹt tấp qua.

Im lặng một lát, Trần Dật mở miệng: "Không có".

Dương Lạc Bình cười khê: "Cô cảm thấy không có đạn à?".

Trần Dật đáp: "Đúng vậy".

Hắn cười ha hả, cười đến mức chảy nước mắt: "Không phải chứ, cô đáng yêu thật đấy! Cô nghĩ tôi không dám bắn cô thật sao?".

Trật Dật trừng mắt nhìn nụ cười trên mặt hắn từ từ tan ra, vẻ mặt trở nên lạnh lùng, nhét lại khẩu súng vào hông.

"Tôi không động vào phụ nữ và trẻ con, coi như số cô gặp may".

Thở phào một hơi, bấy giờ Trần Dật mới nhận ra hai chân mình như đã mềm nhũn, đứng không nổi.

Cô chậm rãi lui bước, thấy Dương Lạc Bình cười mỉ, bước chân liền dừng lại.

"Nhìn thấy chưa?". Dương Lạc Bình chỉ vào đầu mình: "Của người yêu cô tặng đấy".

Rốt cuộc cô đã hiểu vì sao hắn đội mũ suốt.

Trên đỉnh đầu là một vết sẹo rất dễ gây chú ý, uốn lượn từ sau gáy cho đến trán.

Nhìn qua, vết sẹo dài trên đỉnh đầu giống một con rắn lớn màu trắng.

Dương Lạc Bình đội mũ lại, cười khẩy một tiếng, đứng lên, ánh mắt chuyển sang phía Trần Dật.

Hắn đang định mở miệng thì chiếc điện thoại trong túi quần rung lên.

Thoáng do dự, hắn móc di động ra ấn phím.

Không gian yên tĩnh, Trần Dật nghe thấp thoáng giọng nói truyền ra từ đầu bên kia điện thoại.

"Anh Lộ, chạy, chạy mau! Chúng ta bị cảnh sát bao vây rồi".

Nét mặt Dương Lạc Bình bỗng chốc cứng đờ, cất giọng chửi bới: "Lũ ngu xuẩn".

Hắn bước mấy bước qua chỗ khác, hỏi tiếp: "Đã xảy ra chuyện gì?".

Đầu bên kia nói gì đó Trần Dật không nghe thấy. Nhưng cô mơ hồ đoán, có lẽ Đồng Đồng đã được cứu.

Cúp điện thoại, thái độ của Dương Lạc Bình hơi bất thường, hoàn toàn mất hết vẻ liêu lỉnh, phóng khoáng ban nãy.

Im lặng mấy giây, hắn tiếp tục xoay khẩu súng trong tay rồi đột nhiên mỉm cười: "Muốn gặp người đàn ông của cô phải không? Được, tôi sẽ dẫn cô đi".

***

Lúc Khúc Mộc Sa Y đến đồn cảnh sát trấn Hữu An, Đồng Đồng đang được một nữ cảnh sát ôm trong lòng, nước mắt không ngừng rơi.

Nữ cảnh sát khẽ dỗ dành Đồng Đồng. Cô đang định lấy khăn tay lau nước mắt cho Đồng Đồng thì con bé đột nhiên giãy ra khỏi ngực cô, chạy biến đi.

Cô đuổi theo con bé, thấy con bé bỏ nhào vào lòng một cô gái trẻ.

Khúc Mộc Sa Y ôm chặt lấy Đồng Đồng, hộc mắt ứng đo.

"Không sao, không sao". Cô vỗ nhẹ nhẹ lưng Đồng Đồng, thì thầm hỏi con bé: "Cháu có bị thương chỗ nào không?".

Đồng Đồng lắc đầu, tiếng khóc nức nở tràn ra khỏi cổ họng.

Nữ cảnh sát đi đến, Khúc Mộc Sa Y lập tức giới thiệu thân phận, cho đối phương xem thẻ ngành, sau đó hỏi thăm tung tích hai kẻ bắt cóc.

Nữ cảnh sát trả lời: "Bắt được một tên, còn một tên đã trốn thoát".

Trong lúc hồi thẩm tình hình, một đôi nam nữ từ trong phòng hỏi cung đi ra.

Nữ cảnh sát nhân dân nói: "Kia chính là hai người đã báo cảnh sát. Sau khi báo cảnh sát, họ liên tục đi theo chiếc xe, cung cấp manh mối cho chúng ta, nên chúng ta mới thuận lợi ngăn chặn được chúng".

Nhưng lúc chặn xe, bọn chúng đã hoảng hốt chạy bừa, lao vào rào chắn ven đường.

Bên đường vừa hay có con sông lớn, bọn chúng gặp tình huống bất lợi, cuống quýt nhảy xuống sông chạy trốn. Cảnh sát rượt theo, bắt được Chu Phú Dũng, còn gã sơ mi đen đã tẩu thoát.

Lúc nhảy xuống sông, Chu Phú Dũng bị va đập vào đầu, hôn mê bất tỉnh. Hắn được hai cảnh sát đưa vào viện cấp cứu, đến giờ vẫn chưa quay lại.

Tiểu Bạch vào viện, Khúc Mộc Sa Y đến đón cảnh sát đón người.

Khúc Mộc Sa Y đi về phía đôi nam nữ trẻ, chân thành cảm ơn, cô cúi thấp đầu làm lễ khiến đối phương có phần lúng túng.

Người đàn ông hỏi: "Cô là mẹ của đứa nhỏ à? Con bé rất thông minh".

Khúc Mộc Sa Y không phủ nhận, gật đầu, nói cảm ơn lần nữa.

Hơn nửa tiếng trước, cô nhận được một cú điện thoại.

Nói cho đúng thì cú điện thoại đó gọi vào di động của Trần Dật, vừa khéo di động của Trần Dật đang ở chỗ họ.

Tường bên phía Dương Lạc Bình có động tĩnh gì, mọi người đều nín thở lắng nghe, kỹ thuật viên xác nhận vị trí chuẩn bị lần theo dấu vết.

Nhưng cú điện thoại này lại là của đồn cảnh sát trấn Hữu An gọi tới.

Cảnh sát vừa giải cứu Đồng Đồng, con bé không đợi được liền vội vã rút tấm thẻ treo ở cổ đưa cho họ xem.

Rất rõ ràng, trên tấm thẻ là thông tin của Đồng Đồng, phía trên là tên con bé, phía dưới là địa chỉ và hai dãy số.

Cảnh sát lần lượt gọi từng số một. Số đầu tiên không có người nghe, họ bấm tiếp số thứ hai.

Cuối cùng, cũng liên hệ được với đối phương.

Sau khi nắm rõ chân tướng sự việc, Khúc Mộc Sa Y gọi điện cho Tiểu Bạch, hỏi tình huống bên đó thế nào, có nắm được thông tin của Trần Dật hay không?

Đồng Đồng đứng nghe bên cạnh, bồng nịu vạt áo Khúc Mộc Sa Y.

Khúc Mộc Sa Y xoa đầu con bé, khẽ bảo: "Ngoan, chờ cô nói xong điện thoại đã".

Đồng Đồng vẫn tiếp tục kéo áo cô, nước mắt vòng quanh, hé miệng, liên tiếp phát ra những tiếng ô ô.

Khúc Mộc Sa Y bỗng ngơ ngác.

Hình như cô nghe thấy con bé nói gì đó.

Âm thanh rất nhỏ, mềm mỏng và đứt quãng.

Tắt điện thoại, cô cúi đầu nhìn Đồng Đồng. Con bé nước mắt nước mũi tèm lem nhìn cô, vẻ mặt sốt ruột.

Con bé nói: "Cháu nhớ, cháu có nhớ đường".

Bạn đang đọc truyện *Sơn Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Mây đen dần dần nổi lên, sắc trời âm đạm. Ngoài cửa sổ, phong cảnh bắt đầu nhá nhem.

Trên ghế lái phụ, Trần Dật mở mắt, nhìn quang cảnh phố phường quay ngược cửa sổ lao nhanh vun vút.

Toàn thân không còn sức lực, bủn rủn mệt mỏi. Trần Dật giơ tay đặt lên chốt cửa, nhưng cửa xe đã bị khóa trái, kéo không ra.

Bên cạnh vang tiếng cười khê: "Muốn xuống xe à? Không đi gặp người đàn ông của cô nữa sao?".

Cánh tay yếu ớt buông thõng, Trần Dật ngồi thẳng dậy, nhìn con đường xa lạ phía trước, lạnh giọng hỏi: "Anh ấy đang ở đâu?".

Hơn nửa canh giờ trước, trong kho hàng, Dương Lạc Bình nói: "Muốn gặp người đàn ông của cô phải không? Được, tôi sẽ dẫn cô đi".

Nhưng Trần Dật chưa kịp phản ứng, hắn đã lao tới, vòng ra sau lưng, dùng một tay bóp chặt cổ cô. Ngay sau đó, cô bỗng thấy cần cổ đau nhói.

Loại cảm giác này vừa quen vừa lạ.

Hồi còn đi học, các sinh viên trong lớp thường thay nhau làm đối tượng thí nghiệm. Cô không chỉ một lần bị bạn học chích kim tiêm hoặc truyền dịch.

Hiểu rõ việc Dương Lạc Bình làm với mình, Trần Dật dồn hết sức gạt tay hắn, ôm cổ lùi về sau mấy bước, nỗi sợ hãi bỗng chốc trào dâng.

Dương Lạc Bình đứng im một chỗ nhìn cô, nhếch miệng cười nham hiểm: "Sợ gì, không phải thuốc độc đâu".

Hắn cúi đầu nhìn ống tiêm trong tay, mũi kim bé xíu bị bẻ cong vì con giầy dũa của Trần Dật. Từng giọt từng giọt chất lỏng trong suốt nhỏ ra từ mũi kim màu bạc.

Trần Dật nghiêng rặng theo dõi Dương Lạc Bình, không dám tưởng tượng rốt cuộc hắn đã tiêm thứ gì vào người mình.

Cô tự nhủ phải bình tĩnh, không được làm loạn. Nếu là thuốc phiện, hắn không tiêm vào mạch máu mà chỉ tiêm vào bắp thì cô sẽ không sao, không sao...

Nhưng rất nhanh, Trần Dật phát hiện ra sự bất thường trong cơ thể. Cô cảm thấy vô cùng buồn ngủ, vô cùng mệt mỏi, toàn thân cũng bắt đầu mềm nhũn, không còn sức lực.

Cảm giác ấy duy trì suốt nửa canh giờ, mãi cho đến lúc này mới suy giảm chút ít.

Dương Lạc Bình chuyên chú lái xe, không quan tâm đến bộ dạng của cô. Trần Dật đề cao âm lượng, hỏi hắn thêm một lần nữa: "Anh ấy đâu?".

Dương Lạc Bình khê bật cười, nhấc vành mũ lên, đưa mắt nhìn phía trước: "Gấp cái gì, đến nơi rồi cô sẽ biết".

Trong xe yên tĩnh trở lại, tay Trần Dật yếu ớt nắm thành quyền, trong đầu lặng lẽ lóe lên những đoạn ký ức ngắn ngủi.

Ngày đó, trong lễ cưới của Dư Sanh Sanh, Tiết Sơn kéo khóa lễ phục giúp cô. Trong không gian phòng tắm chật hẹp lạ lẫm, Tiết Sơn nói, đợi thêm một thời gian nữa, anh sẽ dẫn cô tới một nơi.

Là nơi nào vậy?

Liệu cô còn cơ hội để đi đến đó không?

***

Tấm cửa cuốn màu bạc rầm rầm kéo lên, bên ngoài, cảnh sát cầm súng tiến vào, bên trong không một bóng người.

Đồng Đồng đợi trong xe, thấy mấy chú cảnh sát đi vào rồi đi ra mà không thấy Trần Dật đâu. Con bé liền khóc văng, đập mạnh cửa sổ xe.

Khúc Mộc Sa Y vội vã mở khóa xe: "Sao lại...".

Đồng Đồng kéo cửa nhảy xuống, va vào người Khúc Mộc Sa Y, lao thẳng về phía nhà kho.

Chạy tới cửa, con bé bị ngăn lại, ánh mắt không ngừng tìm kiếm khắp nhà kho, vừa khóc vừa gọi: "Mẹ, mẹ ơi!".

Khúc Mộc Sa Y đuổi theo, sau khi chào đồng nghiệp, cô bé Đồng Đồng quay trở lại xe rồi ôm con bé thật chặt.

"Không có chuyện gì đâu, chúng ta sẽ tìm được bố của cháu và...". Cô ngáp ngừng mấy giây: "Và mẹ của cháu".

Tiếng khóc nhỏ dần, Đồng Đồng từ từ ngẩng lên, ngó lăm lăm Khúc Mộc Sa Y, miệng khê thì thào: "Bố...".

Khúc Mộc Sa Y vỗ đầu một cái, lờ miệng rồi. Đồng Đồng vẫn chưa biết Tiết Sơn bị mất tích.

Cô xoa nhẹ lưng con bé: "Đừng sợ, đừng sợ, họ không có chuyện gì đâu".

Ban đầu, họ phát hiện chiếc Volkswagen đen Dương Lạc Bình lái thông qua camera giám sát trước cổng bệnh viện. Trong quá trình lần theo dấu vết, do Dương Lạc Bình đổi xe và lái vào điểm mù nên manh mối bị chặt đứt. Còn điện thoại của Tiết Sơn thì luôn trong tình trạng tắt máy, cuối cùng không liên

lạc được.

Cát Gia cũng đã đến, nhóm người liền đứng bên ngoài trao đổi công việc. Buổi sáng ông có một cuộc họp trong thành phố, sau khi nhận được tin tức liền lập tức tới ngay.

Bên phía bệnh viện thông báo, Chu Phú Dũng đã tỉnh nhưng hần chỉ khai nốt Trần Dật trong nhà kho bỏ hoang sau đó đưa Đồng Đồng đến địa điểm ẩn náu, ngoài ra hần không biết gì hết.

Thu xếp công việc tiếp theo xong xuôi, Cát Gia đến bên chiếc xe, gõ cửa.

Cửa sổ xe quay xuống, hốc mắt Khúc Mộc Sa Y hoen đỏ, cô gọi khẽ: "Sếp!".

Cát Gia nhìn lướt vào bên trong, Đồng Đồng nằm co ro một góc, lặng lẽ khóc.

Ông gật đầu với Khúc Mộc Sa Y: "Chú biết rồi, trước mắt cháu cứ chăm sóc con bé cho tốt đi".

***

"Đồng Đồng?"

Tiết Sơn bỗng bừng tỉnh, đầu đau như muốn nứt, mồ hôi lạnh dần dần thối lui.

Anh mở mắt, mọi vật nhập nhèm. Anh dừng trong giây lát mới thấy rõ trần nhà xi măng cũ kỹ trên đỉnh đầu.

Anh thở hắt ra, ngồi dậy, xoa huyết thái dương, nhớ lại khung cảnh đáng sợ trong giấc mơ.

Trong giấc mơ, anh nhìn thấy một ngọn lửa lớn, Đồng Đồng đứng đơn độc trong ngọn lửa đó. Mặc cho anh gọi, Đồng Đồng không quay đầu lại, cũng không rời đi. Anh muốn chạy tới nhưng chạy không nổi, chỉ có thể trơ mắt nhìn con bé bị ngọn lửa nuốt chửng.

Thời gian trôi qua một cách chậm chạp, Tiết Sơn nhìn xung quanh. Căn phòng xi măng này rộng chừng 20m2, không có cửa sổ, một bên tường là tấm rào thép tạo thành cửa ra vào, khóa bằng dây xích. Toàn bộ ánh sáng bên ngoài đều từ cánh cửa đó rọi vào trong.

Căn phòng bừa bãi, nào đồ ăn thừa, nào vãi vốc bị xé rách, rơi vãi khắp nền đất.

Góc tường đối diện hàng rào đặt một chiếc tủ gỗ cũ, màu sơn đỏ sậm tróc lố chỗ, cửa tủ thiếu mất một cánh, cánh kia lắc lư hết đóng lại mở.

Anh đảo mắt qua chiếc tủ gỗ rồi dừng lại.

Phía sau góc tủ, hình như...có người?

Tiết Sơn cúi người xuống thấp, trong tầm mắt, bóng dáng "người kia" dần hiện rõ.

Tóc dài qua vai, rối bời, bắm đầy dầu mỡ đất cát, trên đỉnh đầu còn dính một miếng rau quả thối. "Hần" cúi đầu, đặt cằm lên gối, tay liên tục vờ lòng vòng trên nền đất. Bên chân là một chiếc bát sứ cũ, đọng đầy nước và bụi bẩn.

Quần áo trên người "hần" vừa bẩn vừa cũ, nhìn không ra màu sắc ban đầu. Hơn nữa, tuy là đầu thu nhưng "hần" vẫn bó người trong bộ quần áo bông dày cộp, chân xỏ giày nhựa.

Tiết Sơn không nhìn rõ mặt "hần" nhưng anh cảm nhận được, đây là một gã đàn ông.

Là một kẻ lang thang vất vưởng ư?

Tiết Sơn đang định mở miệng hỏi, bỗng đối phương ngẩng đầu lên, ánh mắt chạm vào anh.

Gương mặt gã bần thiêu, đen sì như thể lâu lắm rồi không được rửa ráy. Vết bẩn trên gò má che phủ hơn phân nửa khuôn mặt, thấy không rõ dung mạo.

Ánh mắt gã vô thần nhìn Tiết Sơn, miệng lẩm bẩm không biết nói gì.

Xem chừng, gã đàn ông này đầu óc không bình thường, có hỏi cũng vô ích. Tiết Sơn tạm thời không quan tâm đến gã, đứng dậy đi đến bên cửa.

Qua hàng rào thép, anh trông thấy từng tầng núi cao, trước cửa là con đường núi lầy lội và một rừng tre vàng.

Bốn phía yên tĩnh, không khói bếp gia đình, chỉ có tiếng chim gáy trong lùm cây, quanh quẩn bên tai.

Rõ ràng, nơi này ở trên núi. Trong núi cao rừng sâu.

Điện thoại, ví tiền trên người, toàn bộ giấy tờ tùy thân đã sớm không cánh mà bay.

Trong căn nhà không có đồ dùng gì có thể sử dụng được. Tiết Sơn im lặng suy nghĩ, thò tay kéo cánh cửa khóa chặt, tìm đúng vị trí, dùng hết sức, kéo móc khóa ra.

Khóa sắt va vào hàng rào thép, tạo thành tiếng ồn lớn.

Móc khóa vẫn nguyên vẹn, không hề xê dịch, bên tai thấp thoáng tiếng ù ù.

Tiết Sơn xoay người, cẩn thận quan sát căn phòng xi măng. Sau đó anh đi tới, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh gã lang thang.

Anh hỏi: "Anh biết đây là đâu không?".

Gã lang thang ngó anh lăm lăm, miệng lẩm bẩm không rõ.

Tiết Sơn hỏi thêm mấy câu, đối phương như không nghe ra, không hề đáp lại.

***

Mấy tiếng trước, Dương Lạc Bình nói: "Cậu và tôi mới là người cùng một thế giới".

Tiết Sơn không trả lời, thầm tự hỏi làm cách nào nắm được tình hình của Trần Dật và Đồng Đồng, sau đó truyền tin tức cho Tiểu Bạch.

Dương Lạc Bình biết anh đang nghĩ gì, khéo môi giương lên: "Có phải đang nghĩ đến Đồng Đồng không?".

Hắn lái xe bằng một tay, tay kia rút điện thoại, mở một tấm hình, quơ quơ trước mặt Tiết Sơn rồi nhanh chóng thu lại.

Nhưng Tiết Sơn đã nhìn thấy.

Đồng Đồng ngồi co ro trong góc xe, ôm chặt đầu gối, tóc tai rối tung, trên mặt nước mắt lăn dài.

Tiết Sơn lặng lẽ xiết tay thành quyền, lạnh giọng hỏi: "Sao anh liên tục nhắm vào tôi không tha như vậy?".

Dương Lạc Bình bật cười: "Tôi đâu có nhắm vào cậu không tha hà người anh em? Chẳng phải cậu đang rất tự do sao? Cậu xem, tôi không thu điện thoại của cậu, cậu muốn báo cảnh sát lúc nào thì tùy. Tôi cũng không khóa cửa xe. Cậu ngồi một, chỉ cần hô một tiếng, tôi sẽ lập tức dừng xe".

"Sau đó thì sao?".

"Sau đó?". Dương Lạc Bình làm bộ suy nghĩ: "Cậu không chơi với tôi, tôi đành để hai người anh em khác chơi đùa với cô bạn gái bé nhỏ của cậu vậy".

Thấy Tiết Sơn im lặng, hắn tiếp tục: "Trước kia, tôi từng giới thiệu một vài cô gái nhưng tất cả đều không vừa mắt cậu. Hóa ra, do tầm nhìn của cậu hơi cao. Nghe nói, cô người yêu bé nhỏ của cậu tốt nghiệp đại học trọng điểm? Cũng đúng, hoa thơm cỏ đẹp ngoài kia, sao mà sánh bằng. Hai người anh em của tôi đều là những kẻ thô kệch, chưa từng thấy gái đẹp duyên dáng bao giờ, nhờ không may nổi tà ý, không cẩn thận hưởng lợi từ cô bạn gái của cậu, điều này không nên trách tôi".

Móng tay găm như khảm sâu vào trong lòng bàn tay, Tiết Sơn bình tĩnh nhìn phía trước, giọng lạnh băng: "Anh đừng quên, cuộc đời tôi tan nát lâu rồi. Nếu anh dám động vào một sợi tóc của cô ấy thì anh sẽ không sống nổi qua ngày hôm nay".

"Hay đấy, chơi vậy mới thích". Dương Lạc Bình cười khê: "Nhưng...".

Hắn kéo dài âm cuối: "Tôi còn một trò khác thú vị hơn, muốn thử không?".

Tiết Sơn chưa kịp phản ứng, bắp đùi bỗng nhói lên đau đớn.

Tiết Sơn vô thức giơ tay ngăn cản, chạm phải ống tiêm lạnh ngắt, anh gạt mạnh tay đối phương, rút mũi kim ra.

Ngay lập tức, tim anh đột nhiên đập nhanh, lồng ngực như bị một tảng đá đè xuống, hô hấp mỗi lúc một nặng nề. Anh há miệng thở dốc nhưng không hít được vào.

Trong lúc ý thức còn tỉnh táo, anh vươn tay về phía cần cổ Dương Lạc Bình, muốn túm lấy hắn.

Nhưng cánh tay vừa giơ lên liền mềm oặt, rũ xuống.

***

Bầu trời sương mờ mù mịt, mưa bụi dày đặc bay lất phất.

Tiết Sơn chau mày, trong đầu không ngừng suy nghĩ Dương Lạc Bình đưa anh tới đây nhằm mục đích gì?

Nhốt anh?

Trong ngọn núi lớn hoang tàn vắng vẻ này, nếu không có manh mối chuẩn xác thì rất khó phát hiện ra. Thời gian trôi chậm chậm, anh không uống thuốc đúng hạn, các triệu chứng phát tác dần dần xuất hiện.

Sau đó thì sao?

Hắn thích thú nhìn dáng vẻ anh bị cơn phát tác hoành hành?

Vậy tại sao hắn còn muốn giam anh cùng một chỗ với gã lang thang kia?

Như nhớ ra, Tiết Sơn đi nhanh đến bên gã lang thang.

Anh ngồi xuống, nhanh chóng lục soát trên người gã, mong muốn tìm thấy chút manh mối nào đó.

Gã lang thang đột nhiên bị dọa, miệng rên ư ừ, sắc mặt hung dữ, liên tục gạt Tiết Sơn ra.

Như chạm phải vật gì, động tác của Tiết Sơn dần chậm lại.

Gã lang thang này, không có cánh tay phải.

Hơn phân nửa cánh tay gã bị cụt, ống tay áo từ bắp trở xuống, trống không.

Tiết Sơn thoáng sửng sốt nhưng không để tâm, tiếp tục lần tìm trong bộ quần áo bẩn thỉu của gã.

Trong lúc mò mẫm, tay Tiết Sơn bỗng khựng lại. Rất nhanh, anh móc ra một túi nhỏ làm bằng giấy dai.

Anh sờ nắn chiếc túi, bên trong có thứ gì đó. Mềm như bột mì, không phải chìa khóa.

Tiết Sơn đứng dậy, lui về sau mấy bước, mở túi giấy dai.

Ba gói bột trắng nằm trong túi.

Anh mở từng gói, đổ một ít ra lòng bàn tay, thứ bột này sáng mịn, trắng hơn bột ngọc trai. Anh đưa lên mũi ngửi, vị nhàn nhạt chua chua.

Là ma túy.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Tiết Sơn lắc đầu, đến bên cửa. Anh đang định ném ba gói bột trắng ra ngoài thì gã lang thang đột nhiên lao tới cướp mất chiếc túi.

Gã cầm túi giấy nhét vào trong áo, giữ chặt, ánh mắt sợ hãi nhìn chằm chằm Tiết Sơn, cẩn thận lui từng bước một.

Tiết Sơn nhìn gã dò xét: "Ai đưa cho anh thứ này?"

Gã lang thang ngồi thu lu trong góc, ôm chặt gói, vùi thấp đầu, không đáp.

Như nghĩ ra điều gì, Tiết Sơn lại gần, đập mạnh một cước khiến gã ngã dúi vào cửa tủ, bịt tai hét ầm ỹ.

"Nói! Ai đưa cho mày thứ này? Mày có biết hắn là ai không?"

Gã lang thang vừa bịt tai vừa lắc đầu, vẻ mặt hoảng hốt. Dường như gã rất sợ Tiết Sơn.

Tiết Sơn trừng mắt nhìn gã, túm chặt cổ áo, nhắc người gã lên: "Nói mau!"

Gã lang thang sợ đến mức, cuối cùng trong miệng cũng phun ra mấy chữ bập bẹ: "Không...không biếtđóĩăn com".

Chiếc bát sứ bên cạnh vừa bị Tiết Sơn đá văng, lăn lông lốc trên nền đất.

Anh trầm giọng hỏi: "Có người cho mày ăn cơm sao?"

Gã lang thang chăm chú nhìn chiếc bát, miệng rên rì: "Com...com".

Sợi dây xích không phải mới ngoắc lên, bề mặt xuất hiện một lớp rỉ sét. Còn ổ khóa, hình như vừa được thay không lâu.

Xem ra, gã lang thang đã ở đây trong một thời gian dài. Hơn nữa, còn có kẻ thường xuyên mang đồ ăn tới cho gã.

Dương Lạc Bình ư?

Hàng ngày vừa trốn tránh lệnh truy nã của cảnh sát, vừa tranh thủ lên núi đưa com cho một gã lang thang. Với hắn mà nói, việc này dường như không thực tế và cũng không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Tiết Sơn buông gã ra, nhặt chiếc bát lại. Gã lang thang vội ôm chiếc bát vào lòng: "Ăn com...hôm nay...ăn".

"Hôm nay ăn rồi à?". Tiết Sơn ngồi xổm xuống, giọng điệu nhu hòa: "Bao giờ thì ăn nữa?".

Vốn nghe không hiểu ý anh, gã lang thang chỉ biết ôm chặt chiếc bát, miệng lẩm bẩm: "Ăn com, ăn com...".

Trò chuyện không có kết quả, Tiết Sơn không hỏi nữa, lặng lẽ quan sát gã.

Ở khoảng cách gần, nhìn rõ mấy vết sẹo lớn nhỏ trên mặt cùng ánh mắt hoảng hốt của gã. Tiết Sơn đột nhiên cảm thấy, gương mặt này, trông có vẻ hơi quen.

***

Xe dừng dưới chân núi.

Dương Lạc Bình mở cửa bước xuống, đi vòng qua đầu xe, kéo cánh cửa bên ghế phụ, một tay đỡ lưng Trần Dật, một tay xuyên qua đầu gối, bế cô ra khỏi xe, sau đó vác lên vai.

Bốn bề vắng lặng, trước mặt là dải núi xanh với những rặng cây um tùm. Trời vừa đổ mưa, không khí tươi mát ẩm ướt, có thể ngửi thấy mùi bùn đất nhàn nhạt.

Dọc theo đường núi đi lên một đoạn ngắn, Dương Lạc Bình vuốt mồ hôi trên trán, vừa bước vừa cười: "Người đẹp, cô yếu quá đấy. Mới tiêm một tí Chloroform mà đã đi không nổi à?".

Hai tay Trần Dật buông thõng sau lưng Dương Lạc Bình, lắc lư theo nhịp chân. Trần Dật chậm rãi ngẩng đầu, cảm thấy cảnh tượng trước mắt là những cái bóng chồng lên nhau.

Cô trông thấy chân núi cách đó không xa có một bãi đất cỏ dại mọc um tùm, phía trên đậu rất nhiều loại ô tô. Trông như xưởng xử lý xe phế thải.

Đầu Trần Dật rũ xuống, cô thoáng mỉm cười.

Không phải ma túy, mà là Chloform

Trong thực hành lâm sàng, Chloform là một loại thuốc gây mê, sử dụng làm thuốc gây tê cơ bản trong phẫu thuật bề mặt và gây tê tổng quát.

Đi chưa được bao lâu, Dương Lạc Bình có điện thoại. Hắn dừng lại để nghe.

Trần Dật mơ màng nghe được mấy chữ nhưng do đầu óc hỗn loạn nên chẳng mấy chốc quên luôn. Cô phát hiện, sau khi nghe điện thoại, cách đỉnh núi không còn bao xa, Dương Lạc Bình liền quay lộn trở lại.

Bọn họ trở về xe, Dương Lạc Bình nhét cô vào trong cốp. Ngay sau đó, cô tiếp tục cảm nhận được mũi kim đâm.

Dương Lạc Bình cười dữ dằn: "Cô em thông minh lắm, làm hỏng chuyện của tôi rồi. Giờ làm một giấc trước đã. Tôi không dẫn cô đi gặp người đàn ông của cô. Tôi còn có chuyện quan trọng hơn phải làm".

Trong không gian chật chội u ám, thuốc dần dần phát tác dụng, ý thức từ từ biến mất, Trần Dật rơi vào một thế giới không thể vẫy vùng.

***

Trong căn phòng xi măng,

Tiết Sơn đưa tay phui vết bẩn trên gương mặt gã lang thang, do dự gọi một tiếng: "...Trịnh Hoàng?".

Gã lang thang trốn tránh, không dám nhìn thẳng vào anh. Sau khi rời mắt, miệng gã mấp máy một câu không rõ chữ.

Tiết Sơn thả tay xuống, gã lang thang vội vã lui lại, ôm khư khư chiếc bát và túi giấy trong lòng. Gã đập đầu vào tường, miệng liên tục lẩm bẩm: "Ăn com...ăn com".

Tiết Sơn ngạc nhiên nhìn gã, rất nhiều mảnh ký ức bỗng nhiên xẹt qua.

Ngày đầu tiên tân binh trình diện, Trịnh Hoàng với vai trò sĩ quan huấn luyện tự giới thiệu mình với cả đội, từng chữ từng câu đều rất đanh thép.

Sau đêm bị bắt hút trộm thuốc lá, Trịnh Hoàng tận tình khuyên bảo và giảng giải cho anh về đại nghĩa quốc gia, về chức trách và sứ mệnh của quân nhân.

Khi khóa huấn luyện tân binh kết thúc, Trịnh Hoàng kéo cổ Tiết Sơn chụp ảnh cùng. Trong tấm ảnh, gương mặt anh vừa lộ vẻ ngại ngùng, vừa cười tươi rói rói.

Lúc Trịnh Hoàng xuất ngũ, Tiết Sơn đứng ở cổng, đưa mắt nhìn hấn rời đi. Trong gió lạnh, anh đứng thật lâu, duy trì tư thế chào theo nghi thức quân đội.

Sau này, mọi thứ thay đổi.

Những tháng ngày ở bên Trịnh Hoàng, Tiết Sơn không chỉ nghĩ một lần, làm thế nào để khuyên hấn quay đầu. Nhưng anh đã không làm được.

Hấn từng là một người lính kiên cường, cũng từng là một kẻ buôn bán ma túy tội ác tày trời.

Còn bây giờ?

Tiết Sơn nhìn người mất cánh tay phải ngồi ngay trước mặt, giờ là một gã điên mà bất giác chua xót, một sự chua xót không rõ lý do.

Gã lang thang đang đập đầu vào tường, bất thành linh quay sang Tiết Sơn, cười hi hi: "Ăn cơm...".

"Anh...". Vừa thốt được nửa chữ, Tiết Sơn liền ngậm miệng.

Bên ngoài có tiếng chân sột soạt, có người đến.

Tiết Sơn quay đầu, ngẩng lên nhìn, ánh sáng ngoài cửa bị che khuất hơn nửa. Tiết Sơn ngồi thẳng dậy, quan sát người vừa tới.

Dương Lạc Bình vẫn mặc bộ đồ thể thao màu đen, đầu đội mũ lưỡi trai, sắc mặt cười như không cười: "Nhận ra chưa? Không cần tôi giới thiệu nữa chứ?".

Có những người, bao năm qua đi, dung mạo giọng nói không để lại chút ấn tượng nào trong trí nhớ của kẻ khác.

Nhưng Dương Lạc Bình thì không, hấn luôn luôn tươi cười như thế. Thế nên, khi Tiết Sơn nhìn hấn, anh không thể tưởng tượng ra đáng vẻ khi không cười của hấn trông sẽ như thế nào.

Im lặng giây lát, Tiết Sơn hỏi: "Anh vẫn giấu anh ta ở đây à?".

"Giấu?". Dương Lạc Bình cười: "Tôi không rảnh rồi thế. Năm xưa cứu con gái của em trai cậu, tôi đã mệt đến chết ngất đi rồi".

Năm ấy, cảnh sát biên phòng truy đuổi hấn sát sao. Hấn coi Đồng Đồng như vật che chắn và biến con bé thành con tin. Mặc dù cả hai đều bị thương nhưng không thể đến bệnh viện chữa trị. Trên đường chạy trốn, anh ta không thể tự cứu lấy mình, nói gì đến việc chăm sóc cho một đứa bé.

Khi chạy đến Côn Minh, gặp được một số anh em trước kia, hấn đã bỏ rơi con bé. Còn vất con bé ở đâu, hấn không quan tâm, cũng không để ý.

Hấn tuyệt đối không ngờ, hơn ba năm sau, hấn lại một lần nữa bắt gặp đứa bé ấy cùng với Tiết Sơn.

Hôm đó, hấn ngồi trên xe của Hà Giang. Bọn hấn đang trao đổi một số vấn đề hàng hóa. Lúc đi qua trạm xe buýt, hấn nhìn thấy hai cái bóng, một lớn một nhỏ đứng chờ bên trạm.

Còn Trịnh Hoàng thì sao? Hấn càng không thể không cảm thán, vận mệnh trêu người.

Sau vụ nổ, hấn tưởng Trịnh Hoàng đã mất mạng. Không ngờ, khi lẩn trốn về quê, hấn đã gặp Trịnh Hoàng ở đây.

Mặc dù Chính phủ đẩy mạnh công tác phòng chống ma túy, cả nước bị cấm gieo trồng thuốc phiện phi pháp. Nhưng mấy hộ dân lân cận núi vẫn vùng trộm gieo trồng.

Hấn không biết Trịnh Hoàng đã tẩu thoát và chạy đến đây như thế nào. Khi gặp lại Trịnh Hoàng, hấn đã nửa điên nửa ngốc.

Trong thôn có bà cụ, con của cụ đi làm ăn xa, bảy tám năm chưa về. Người trong thôn phỏng đoán, có lẽ anh ta đã đắc tội gì đó nên không thể trở về.

Bà cụ không tin, ngày nào cũng đứng dưới chân núi đợi con.

Rồi một ngày, trong lúc chờ đợi, trời đột nhiên đổ mưa to. Bà cụ không mang dù, run rẩy chạy về nhà. Nhưng mưa quá lớn, đường núi trơn trượt, bà cụ bị ngã xuống dưới khe núi.

Đúng thời điểm kêu trời trời không thấu, gọi đất đất không hay thì gã điên thường bị dân làng đuổi đánh đã cứu bà cụ lên và đưa tới đây.

Căn nhà xi măng này là nơi chứa máy biến áp của thôn. Sau khi chuyển chỗ, căn nhà bị bỏ hoang, không còn ai tới nữa.

Từ ấy, bà cụ thường xuyên tới đưa đồ ăn cho gã. Sợ gã tiếp tục chạy loạn, vào thôn trộm đồ bị đánh. Bà cụ tìm một chiếc khóa sắt, nhốt gã trong phòng.

Căn phòng xi măng cách nhà bà cụ rất xa, hàng ngày đi qua đi lại mất 4 tiếng đồng hồ. Bà cụ lớn tuổi, thân thể không chịu đựng nổi nên chuyển thành hai hay ba ngày mới tới đưa cơm một lần.

Con trai bà cụ tên là A Lai. Mỗi lần mang cơm, bà cụ hay gọi Trịnh Hoàng là A Lai. Dần dà, gã thực sự coi mình là A Lai.

***

Dương Lạc Bình gọi người đang ngồi thu lu trong góc: "A Lai".

Trịnh Hoàng lập tức ngồi bật dậy, chạy bỏ nhào ra cửa, đặt chiếc bát trước hàng rào, hai mắt tỏa sáng, miệng lẩm bẩm: "Ăn cơm...ăn cơm".

Dương Lạc Bình ngồi xuống, hỏi: "Đồ đâu?".

Trịnh Hoàng không hiểu, chỉ nhớ duy nhất hai chữ "ăn cơm".

Dương Lạc Bình rút trong ngực ra một túi giấy dai, giơ trước mặt gã. Trịnh Hoàng hiểu ý, luống cuống rút từ túi quần một túi giấy giống như thế, đưa cho Dương Lạc Bình.

Dương Lạc Bình mở ra, giương mắt nhìn Tiết Sơn: "Không thích à? Đây chính là số 4 đây người anh em".

Bởi vì ma túy số 4 có độ tinh khiết lên tới 90% nhưng không được lưu thông trên thị trường nên rất khó gặp. Sau khi ma túy số 4 rơi vào tay những kẻ buôn bán ma túy, thường sẽ bị thêm vào không ít lactose, bột talc, bột ca cao, để gia tăng độ nặng, kiểm soát món lợi kén xù.

Tiết Sơn không đáp. Dương Lạc Bình nhét túi giấy da vào tay Trịnh Hoàng, đồng thời móc một chiếc bánh mì đưa cho gã.

Trịnh Hoàng nhận lấy, đưa ngay vào miệng, cắn túi nhựa xoèn xoẹt.

Dương Lạc Bình nhìn gã, cười ha hả, vẻ mặt nghiền ngẫm.

Trịnh Hoàng đang cắn túi nhựa bỗng ngẩng đầu lên, cười hi hi với Dương Lạc Bình.

Đồ ăn trong tay đột nhiên bị cướp mất, gã giật mình quay đầu. Vừa trông thấy kẻ đoạt miếng cơm của mình, gã bỏ nhào tới giật lại.

Tiết Sơn lùi về sau mấy bước, nhanh chóng gỡ túi ni lông bọc chiếc bánh mì ra, sau đó ném bánh mì về phía Trịnh Hoàng.

Nhận lại chiếc bánh mì, Trịnh Hoàng ôm chặt trốn trong góc. Gã ngồi xồm xuống, vừa cẩn thận quan sát Tiết Sơn vừa đưa bánh mì lên miệng.

Ngoài cửa, một ánh mắt sắc bén vẫn lặng lẽ rơi trên người Tiết Sơn.

"Đúng là chiến hữu thâm tình". Dương Lạc Bình đưa tay vỗ mấy cái.

"Đây là mục đích của anh sao?". Tiết Sơn hỏi: "Bạn bè cũ gặp mặt tâm sự là như vậy?".

Dương Lạc Bình cau mày, đáp: "Tôi cũng không biết, thấy vui thì làm thôi".

Như nhớ ra, hắn nói tiếp: "À, quên không nói cho cậu biết, lúc lên núi, là đội trưởng của cậu cõng cậu lên đây. Trông thế thôi, chứ hắn khỏe phết đấy".

Nói xong, Dương Lạc Bình vẫy tay: "A Lai...".

"Nói đi, điều kiện?". Tiết Sơn lạnh lùng nhìn người ngoài cửa.

Tay ngừng giữa không trung, Dương Lạc Bình mỉm cười: "A Lai, lại đây".

Trịnh Hoàng ngoan ngoãn đi tới, đứng ở cửa ra vào, miệng nhai bánh mì, một đồng phỗng tướng.

Dương Lạc Bình chỉ vào Tiết Sơn, nói với gã: "Nhìn thấy không, người này, trước kia là thuộc hạ của mày, tao cũng là thuộc hạ của mày".

"Vậy mà, dù thế nào mày cũng chỉ tin nó, không tin tao".

"Thực ra, tao và nó đều là cảnh sát nằm vùng. Nhưng cuối cùng, người bán đứng mày là nó, không phải tao".

"Mày biến thành như vậy, cũng là do nó, không phải do tao".

"Cho nên...". Dương Lạc Bình nhếch môi, rút khẩu súng bên hông, giọng điệu mềm mỏng như dụ dỗ trẻ con: "Tao giúp mày báo thù nhé?".

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65

Giữa núi rừng vắng vẻ, bỗng vang lên một tiếng "phụt" khẽ.

Tiết Sơn quỳ một chân dưới đất, chiếc quần dài sẫm màu thủng một lỗ trên gối trái, máu tươi thấm ướt bên ngoài.

Trong không khí còn thoang thoảng mùi thuốc súng.

Trịnh Hoàng sững sốt mắt mấy giây mới phản ứng, hét vang lên, vội vàng lặn vào trong góc.

Con đau kéo tới, Tiết Sơn ôm chặt gối trái, miệng thở hổn hển, trán vã một lớp mồ hôi lạnh.

Anh giương mắt, nhìn làn khói xanh lượn lờ trước họng súng. Khẩu K54 trang bị ống giảm thanh đang chĩa vào anh.

Về mặt Dương Lạc Bình tiếc nuối: "Khẩu này bắn khá tốt nhưng bộ phận ngắm trúng có vấn đề thành ra hơi lệch một chút".

"A Lai...". Hần khẽ gọi Trịnh Hoàng đang run lẩy bẩy ở trong góc: "Lại đây".

Trịnh Hoàng lắc đầu liên tục, cơ thể hoàn toàn chống cự.

"Lại đây". Dương Lạc Bình lại gọi.

Trịnh Hoàng vẫn không nhúc nhích, ngồi co ro trong xó, miệng lẩm bẩm không rõ, miếng bánh mì trong tay bị bóp nát rơi đầy dưới đất.

"Tao đang báo thù cho mày đấy". Dương Lạc Bình tiếp tục hô to: "A Lai, tới đây".

Trịnh Hoàng ra sức lắc đầu.

Gã không tuân mệnh khiến Dương Lạc Bình tức giận, ánh mắt lập tức trở nên lạnh lẽo.

"Trịnh Hoàng! Lại đây mau!".

"Tao bảo mày lại đây, có nghe không hả?".

Toàn bộ bất công, tức giận và hận thù như hòa tan trong âm thanh cuồng nộ đó.

Gió thấp giọng nức nở, khí lạnh từ tám phương bốn hướng lặng lẽ tràn tới.

Họng súng chậm rãi chuyển sang bóng dáng đang run rẩy trong góc, nhấn ngón chỏ, bóp cò.

Âm thanh chí mạng vang lên, dần biến mất trong tiếng gió thảm thiết. Núi rừng lại trở nên vắng vẻ.

***

Kỳ nghỉ lễ Quốc khánh, các tuyến giao thông chính trong nội thành và ngoại thành đều có cảnh sát làm nhiệm vụ. Trên quảng trường, lưu lượng người rất đông, không ít xe chuyên dụng của cảnh sát di chuyển.

Bốn giờ chiều, một gã thanh niên mặc sơ mi hoa, vai đeo ba lô màu đen bước vào quảng trường Thịnh Thành, một trong những kiến trúc mang dấu ấn của thành phố.

Trên quảng trường, không khí vô cùng náo nhiệt.

Các cụ già tụ tập đánh cờ, nhàn nhã nói cười. Mấy cô gái giờ gây tự sướng, đứng bên đài phun nước tìm góc chụp, lúi rúi cười đùa, cuối cùng cũng chụp được một tấm.

Mấy ông bố bà mẹ trẻ dẫn con cái học đạp xe. Đứa bé không giữ vững đầu xe, đột nhiên té ngã, ông bố đứng bên cạnh tay lạnh mặt tím đỏ, ôm đứa bé vào lòng an ủi.

Có rất đông trẻ con chạy nhảy nô đùa. Nào thổi bong bóng, ném đĩa, có đứa còn chơi trò rượt đuổi.

Mưa phùn nơi núi rừng không ảnh hưởng tới nơi đây, giữa những tiếng cười trong trẻo, mặt trời mùa thu rọi qua ngọn cây, hắt những đốm sáng nhỏ vụn xuống nền đất.

Phát hiện gã thanh niên đeo ba lô tiến vào quảng trường, nhân viên cảnh sát tiến lên ngăn lại, đề nghị gã mở ba lô kiểm tra.

Gã thanh niên rất phối hợp, đi theo cảnh sát vào chốt, cởi ba lô ra.

Nữ cảnh sát vừa kéo khóa, nét mặt bỗng nhiên thay đổi.

Mọi động tác như bị thả chậm.

Nữ cảnh sát kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn nụ cười trên mặt, cùng kíp nổ nằm trong tay gã.

Cô quay sang người đồng nghiệp bên cạnh hét to: "Có bom...".

Nhưng giọng nói của cô lập tức chìm ngấm trong tiếng nổ ầm ầm.

Cùng với tiếng nổ lớn là một làn sóng lửa rực rỡ, bay cuộn cuộn lên không trung.

Mọi hình ảnh đều dừng lại.

Tất cả những khung cảnh tươi đẹp, yên tĩnh, hài hòa, đều ngưng kết hoàn toàn trong mười giây trước.

Ánh lửa tràn ngập, mọi người chạy tán loạn. Trên quảng trường chỉ còn lại những tiếng kêu rên, cầu cứu.

Tiếng còi xe, trầm bổng chói tai, vang vọng dưới gầm trời xanh thẫm.

***

Trong căn phòng xi măng tĩnh lặng.

Tiết Sơn ngồi dựa lưng vào vách tường lạnh lẽo, vết thương bị trúng đạn bên gối trái được anh băng lại bằng miếng vải áo xé ra. Vết thương về cơ bản đã cầm máu, chỉ còn một lỗ thủng nhỏ, nằm lặng lẽ trên đầu gối.

Trong góc, Trịnh Hoành nằm im bất động.

Dương Lạc Bình cầm súng, bắn thẳng vào gáy của gã,

Mái tóc bắn rối tung, vừa vụn che kín vết thương cùng máu huyết tuôn trào.

Gã lẳng lặng nằm cuộn mình, duy trì tư thế như lúc bị trúng đạn, giống một kẻ đang say ngủ.

Tiết Sơn nhắm mắt, lặng nghe tiếng gió gào thét giữa rừng núi, tiếng mưa rơi lộp độp lên tán cây.

Không biết Trần Dật và Đồng Đồng, hai cô cháu đã được giải cứu chưa?

***

Lúc Trần Dật tỉnh dậy, trước mắt là một mảnh tối om.

Trong cổ họng như có một lượng lớn chất lỏng chặn lại, cô ho dữ dội, nghiêng mặt qua bên để nôn.

Cô có cảm giác mình đang ở một nơi không gian vô cùng chật hẹp.

Là cốp xe, cô vẫn đang ở trong cốp xe.

Xe đã dừng nhưng không nổ máy.

Thuốc tê dần mất tác dụng, dựa vào chút sức lực cuối cùng, cô gắng đẩy mạnh cửa sau xe, nhưng không ra. Cô bắt đầu gõ cửa, đập đập tạo âm thanh, đồng thời lớn tiếng kêu cứu.

Xung quanh yên tĩnh, âm thanh duy nhất dần tiêu tán giữa bãi xe phế liệu trống trải.

Gỗ đến mức toàn thân không còn sức lực, Trần Dật nghi ngời một lát, xác định phương hướng trong bóng tối. Một lúc sau, cô mơ hồ phát giác, chiếc xe mình đang nằm không phải là xe của Dương Lạc Bình.

Vậy hắn đã giấu mình ở đâu?

Cô cố hết sức nhớ lại khung cảnh trước khi bị hôn mê, cảnh tượng của bãi xe phế liệu liền hiện rõ.

Như bừng tỉnh, cô dốc sức, nghiêng rặng đầy cốp xe.

Đột nhiên, cốp xe mở ra một khe hở nhỏ.

Nhưng do không đủ lực nên khe hở lại nhanh chóng khép lại.

Miệng thở phì phò, Trần Dật bỗng mỉm cười.

Cốp xe không đóng chặt, chắc chắn đã bị vật gì đó đè nặng bên trên.

Sau khi ngẫm nghĩ, cô đẩy một lần nữa. Kết quả vẫn như cũ, cốp xe chỉ mở một khe hở hẹp.

Tính toán thêm, cô thò tay lục lọi xung quanh, tự nhủ biết đâu chủ xe có để cờ lê hoặc dụng cụ vặn vít trong cốp.

Không tìm thấy thứ gì.

Không khí trong cốp xe rất nặng nề, may là chiếc xe phế liệu, hiệu quả đóng kín không tốt, cho nên cô vẫn có thể hít thở bình thường.

Nhưng sau mấy lần dồn sức, hô hấp ngày càng trở nên dồn dập, chút không khí ít ỏi không đủ để cô trào chống. Con đau nơi vùng bụng dần lan tràn. Trần Dật dừng tay, buộc mình phải nghỉ ngơi thêm.

Không biết qua bao lâu, có lẽ chừng 20", 30" hoặc cũng có thể là một tiếng.

Cô rụt người lại, chậm chậm cử động, đầu hướng về đầu xe, chân hướng phía đuôi xe. Cô co chân, dựa vào cốp xe, hít sâu một hơi, co căng đập mạnh.

Cốp xe bật mở một khoảng rộng hơn so với lúc nãy. Xuyên qua khe hẹp này, cô nhìn thấy sắc trời u ám bên ngoài cùng lá khô rơi đầy đất.

Quá đau đớn, quá mệt mỏi, thân thể dùng sức đến mức lao lực nhưng cô vẫn cắn răng chống đỡ.

Trán nổi gân xanh, mồ hôi nhỏ vào mắt. Khung cảnh xung quanh mặc dù tối thui nhưng dường như vẫn nhìn thấy chút ánh sáng.

Bởi vì có một người đang đứng trong quang sáng đó. Anh ấy đang chờ cô, Đồng Đồng đang chờ cô.

Giữa núi rừng yên tĩnh, bỗng vang lên tiếng vật nặng rơi xuống đất. Chim chóc bị dọa, hoảng hốt bay tán loạn.

Phía đuôi chiếc xe phế liệu màu đỏ bật mở, một giây sau, trên bãi đất trống bên cạnh chiếc xe, một chiếc mô tô cũ rơi bụp xuống.

Trần Dật đẩy cốp xe ra.

Gió lạnh kéo tới, mưa bụi dày đặc tuôn từ trên bầu trời xám xịt, tán trong không trung, giống sương mù, tựa như gió.

***

Sáng tối, quảng trường Thịnh Thành bị phong tỏa.

Sau khi vụ nổ xảy ra, toàn bộ lực lượng cảnh sát được điều tới hiện trường. Đoạn đường gần quảng trường Thịnh Thành, nào xe cảnh sát, xe cứu thương, xe truyền hình đồng như nêm cối.

Tất cả các kênh truyền hình lớn của địa phương đều phát bản tin "Ngày 4 tháng 10, tại quảng trường Thịnh Thành đã xảy ra một vụ nổ lớn".

Vào lúc 19h cùng ngày, vụ nổ tại quảng trường Thịnh Thành đã khiến 16 người tử vong, 123 người bị thương, trong đó 27 người bị thương nghiêm trọng. Trong số những nạn nhân tử vong, có 3 cảnh sát đang làm nhiệm vụ.

Trong bệnh viện, gia đình người bị hại gào thét đau đớn, đứng chật ních đại sảnh. Nhân viên an ninh duy trì trật tự, nhân viên y tế tất bật len giữa đám đông, mỗi lần hô to một cái tên, trong đám người lại vang lên tiếng khóc lóc bị ai không dứt.

***

Trong văn phòng của đội phòng chống ma túy.

Khúc Mộc Sa Y dẫn Đồng Đồng vào phòng nghỉ, dỗ con bé ngoan ngoãn ăn cơm tối. Lúc đẩy cửa đi ra, cô bắt gặp Tiểu Bạch đang xuống lầu.

Khúc Mộc Sa Y gọi với theo: "Mặt Lạnh".

Tiểu Bạch quay lại, trên gương mặt mệt mỏi dính mấy giọt nước, cậu vừa vào toilet rửa mặt.

"Gì thế?".

Khúc Mộc Sa Y chạy tới: "Có tin tức gì không?". Là cô hỏi tin của Tiết Sơn và Trần Dật.

Tiểu Bạch khẽ thờ dài, lắc đầu.

"Xác định được thân phận của kẻ đặt bom chưa?".

Tiểu Bạch gật đầu, đưa ra một cái tên.

Khúc Mộc Sa Y lập tức nhớ ngay: "Gã sơ mi hoa?".

Gã từng là thuộc hạ của Dương Lạc Bình, chịu trách nhiệm kiểm tra và bán bột K cho khách hàng tại quán bar We. Mấy lần đột nhập vào trong, Tiểu Bạch đã từng tiếp xúc qua. Sau khi We bị niêm phong, tung tích của gã cũng bị chặt đứt.

Cảnh sát kiểm tra camera giám sát gần khu vực đó, nhanh chóng tìm được đoạn phim ngắn liên quan đến kẻ đặt bom.

"Loại người cặn bã như hắn có bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục cũng không hết tội". Khúc Mộc Sa Y tức giận nói.

Không nắm được tung tích của Dương Lạc Bình, manh mối về anh Sơn và Trần Dật bị đứt đoạn. Điều này khiến hai mắt cô đỏ bừng.

Có đầu mối mới về gã sơ mi đen, Tiểu Bạch đang định xuống lầu cùng đồng nghiệp xuất phát. Nhưng nhìn dáng vẻ tội nghiệp của Khúc Mộc Sa Y, cậu nhất thời không đành lòng, liền vươn tay ôm cô, khẽ an ủi: "Yên tâm, họ sẽ không sao đâu".

Khúc Mộc Sa Y gật đầu, nhìn bóng cậu vội vã rời đi, quay người về phòng nghỉ.

Trên bàn trà, bữa tối cô chuẩn bị cho Đồng Đồng vẫn còn nguyên.

Khúc Mộc Sa Y đi đến, ngồi trước mặt con bé, đưa tay lau nước mắt.

"Không ăn gì đói chết". Cô nhẹ giọng dỗ Đồng Đồng: "Đợi bố mẹ cháu về, thấy Đồng Đồng không chịu ăn cơm, nhất định sẽ đau lòng lắm".

Khúc Mộc Sa Y cầm hộp cơm, xúc một thìa gắp trước mặt Đồng Đồng: "Nào, nghe lời, ăn một miếng nào".

Con bé do dự, cái miệng nhỏ cuối cùng cũng mở ra.

Ăn được mấy miếng, con bé đón hộp cơm trong tay Khúc Mộc Sa Y, lúng túng nói: "...Tự ăn".

Khúc Mộc Sa Y nhìn con bé tiếp tục ăn cơm, khen: "Ngoan quá".

Miệng con bé phồng tướng, lúng búng nói câu gì đó, thanh âm nhỏ nhẹ, không rõ lời.

Khúc Mộc Sa Y hỏi: "Cháu nói gì cơ?".

Nuốt miếng cơm to xuống, con bé chậm rãi mở miệng: "Mẹ dặn... phải tự mình xúc ăn".

Nước mắt lập tức vòng quanh, Khúc Mộc Sa Y nén kìm xuống.

Ngoài cửa sổ, bầu trời thênh thang tối đen như mực.

Bạn đang đọc truyện *Sơn Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Mưa bụi dày đặc, màn đêm u ám bao phủ nền trời. Giữa núi rừng, thi thoảng vang vọng tiếng chim gáy.

Sau khi rời khỏi bãi đỗ xe phế liệu, Trần Dật tìm kiếm xung quanh một lúc lâu. Bốn phía đều là những dãy núi chập chùng, không dấu chân. Trần Dật định đi men theo rìa đường, chỉ cần có dấu vết người địa phương là cô có thể kêu cứu.

Nhưng đi được một đoạn, cô chợt nhớ ra một việc.

Mới đầu, Dương Lạc Bình tính vác cô lên núi nhưng trên đường đi, hắn nhận được điện thoại. Sau đó, hắn đưa cô quay về.

Trên núi có gì?

Đại não đột nhiên ong ong, Trần Dật lập tức quay ngoắt lại.

Đêm đen như mực, cô nhìn mọi thứ tương đối khó khăn. Bước lên đường núi, cô liên tục phải giơ hai tay ra phía trước giống như người mù.

Sau khi thích ứng dần với bóng tối, cô đứng giữa lưng chừng núi, quay đầu nhìn.

Xa xa, ánh sáng thành thị lạng lẽ lấp lóe trong tầm mắt.

Thế giới kia phồn hoa, tươi đẹp biết bao. Còn cô, chỉ có một mình cô đơn trong không gian u ám, ẩm ướt.

Trần Dật bỗng nhớ tới buổi đêm trong con lũ lớn ở thôn Thạch Tháp. Cô cũng lẻ loi một mình, mang theo nỗi bất lực và may mắn bước trên con đường lạ lẫm như thế này.

Nhưng cô tin, điểm cuối của con đường, sẽ là ánh sáng, sẽ là anh.

***

Đêm tối kéo tới, cảnh vật vô cùng tĩnh mịch.

Tiết Sơn dựa lưng vào tường, tay cuộn thành nắm đấm, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, dọc theo mi tâm, từ trên mặt rớt xuống cổ áo, giọt tắt chút lí trí còn sót lại của anh.

Sau khi trao đổi với Trần Dật, tuần trước, anh bắt đầu tiến hành giảm lượng methadone.

Từ duy trì liều thuốc cho tới bước giảm số lượng thấp nhất, anh đã thành công trên con đường cai nghiện.

Trong giai đoạn giảm số lượng, kiêng kỵ nhất chính là việc dùng thuốc đột ngột.

Thời điểm ngừng thuốc đột ngột, giai đoạn phát tác có thể mãnh liệt hơn so với bình thường gấp nhiều lần. Thân thể và tinh thần cũng sẽ bị tra tấn tàn bạo.

Lần trước, tại thôn Thạch Tháp, giai đoạn phát tác vào buổi đêm, anh đã cố kìm nén, nhấn đầu vào dòng nước lũ lạnh cóng, nhẫn nhịn chịu đựng hết lần này tới lần khác.

Nhưng hiện tại, anh có thể cảm nhận rõ ràng trống ngực đang đập thình thịch, toàn thân đổ mồ hôi, ngực phập phồng không theo quy luật. Bệnh trạng lần này nghiêm trọng hơn rất nhiều so với lần trước.

Từ đỉnh đầu tới gót chân, từng khúc xương, từng tế bào đều nhức nhối vô cùng tận. Mỗi tác da thịt trên người như đang kêu gào muốn xé nát anh ra.

Anh run rẩy, miệng thở phì phò. Dạ dày trào ngược, anh nằm rạp xuống đất nôn dữ dội.

Hơn nửa ngày không ăn uống, dạ dày gần như trống rỗng. Sau khi ới liên tiếp thêm mấy lần nữa, ném thấy vị đắng trên đầu lưỡi, Tiết Sơn lại ôm bụng quằn quại nhưng chỉ có thể nôn ra mật.

Có thể chống đỡ nỗi cơn đau này không?

Được chứ.

Vì trong căn phòng này hiện đang có ma túy số 4, để ngay trên người Trịnh Hoàn.

Trong chiếc tủ gỗ cạnh xác Trịnh Hoàn, Tiết Sơn phát hiện còn có bao thuốc và bật lửa. Không cần nghĩ cũng biết, Dương Lạc Bình đã cố tình để lại.

Nhưng anh không thể.

Anh đã rất vất vả mới đi được đến ngày hôm nay. Anh đã rất vất vả mới có được một tổ ấm cho mình. Trần Dật và Đồng Đồng, họ đang đợi anh.

Anh không thể, cũng sẽ không buông bỏ một cách dễ dàng như vậy.

Bên ngoài, cơn mưa nhỏ lại nổi lên. Gió đêm thấm ướt sưng da đầu, cơ thể lạnh lẽo. Mang tới cho anh một chút thanh tĩnh.

Ánh mắt mờ dần chuyển hướng, Trịnh Hoàn vẫn nằm ở tư thế cũ. Tiết Sơn đột nhiên muốn gọi một tiếng cho dù gã sẽ không bao giờ trả lời.

Cuối cùng, anh im lặng, lặng lẽ nhìn kẻ nằm thu lu trong góc, từ từ nhắm mắt.

Điều gì khiến con người không thể tránh khỏi?

Chính là tính mạng.

Cho nên, trong cõi đời này, từ trước tới nay, thống khổ nhất không phải cái chết, mà là sống không bằng chết.

Theo như lời Trịnh Hoành, chết, không phải là một loại giải thoát.

***

Trần Dật lạc đường.

Thị lực của cô nhìn ban đêm không tốt lắm, cộng thêm đường núi phân nhánh đan xen, không một bóng người, bốn phía ngoại trừ núi non chính là rừng cây, và bóng tối vô tận.

Nếu như Tiết Sơn thật sự ở chân núi, vậy sao khi xuống một mình, cô không trông thấy anh đâu? Rất có thể trong lúc bị lạc, cô đã bỏ sót điểm nào đó.

Mưa không lớn, nhưng dội ướt đường. Người ngòm dính dớp, mỗi một và đói khát luân chuyển tấn công. Trần Dật hơi hối hận, cô không nên chạy lên núi.

Nhưng Trần Dật không cam lòng. Cô vẫn luôn có cảm giác, giữa núi rừng heo hút này, đang có một người luôn chờ đợi cô.

Nghĩ vậy, Trần Dật tiếp tục cất bước vào cánh rừng âm u, vừa đi vừa gọi to tên Tiết Sơn.

Giọng cô vang vọng, mang theo chút bi thương, quanh quẩn giữa không gian bạt ngàn.

Nhưng không có người đáp lại.

***

Con phát tác lần thứ hai tới rất nhanh.

Tiết Sơn ngã sòng soài dưới đất, hai tay ôm gối, cơ thể co ro, liên tục run rẩy, nước mắt nước mũi trát đầy mặt. Toàn thân anh đau nhức, từ xương cốt, cơ bắp, cho đến da thịt.

Anh buộc mình nghĩ tới Trần Dật, nghĩ tới Đồng Đồng. Trong lúc ý thức dần dần mờ hồ, trong đầu chỉ còn lại giọng nói –

Tại sao phải tra tấn mình như vậy?

Hãy hút đi, hút đi, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.

Không nói với bất kỳ ai thì sẽ không có ai biết.

Còn sống thì mới có hi vọng, phải không?

Mây quá đau đớn nên mới phải hít một liều. Bọn họ sẽ hiểu cho mây, sẽ không ai trách mây đâu.

Trần Dật sẽ không rời bỏ mây, Đồng Đồng cũng sẽ không xa lánh mây. Họ là người thân của mây nên sẽ bao dung tất cả,

Đi đi, đi đi, mây sống quá cực khổ rồi, hãy đối tốt với mình đi.

Hút một hơi, mọi đau đớn trên người mây sẽ lập tức biến mất.

"Câm miệng! Ngươi hãy câm miệng lại!". Tiết Sơn bóp chặt đầu, gào thét khàn cả giọng. Nhưng dù cố gắng thế nào đi chăng nữa, giọng nói kia vẫn quanh quẩn trong đầu, không lái đi được.

Anh nằm ngửa trên nền đất, đồng tử mở lớn, tim đập như sấm, toàn thân co quắp, bất lực nhìn trần nhà tối om.

Mùi bùn đất ẩm ướt xông vào mũi, anh dường như nghe có người gọi tên mình, mềm mại, yếu ớt, vắng vắng từ xa vọng lại.

Anh nhớ lần tới thôn Thạch Thấp, Trần Dật dìu anh trở về thôn trú nạn, trên đường đi, cô không ngừng nói với anh: Chịu đựng, không được làm thương chính mình.

Đêm mỗi lúc một sâu, Tiết Sơn chậm rãi gợn tay, xóa dấu vết trên mặt, sờ môi mấp máy, phát ra những âm thanh rời rạc.

Trần Dật, anh sẽ cố gắng, em hãy chờ anh!

***

Khúc Mộc Sa Y bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại.

Cô mở choàng mắt, Đồng Đồng vẫn đang ngủ say. Hai cô cháu nằm nghỉ trên ghế sofa đã mấy tiếng đồng hồ.

Cô vươn tay lấy chiếc điện thoại trên bàn, thấy số đồng nghiệp gọi tới, cô vội vàng nói máy.

"Lão Trịnh, sao rồi ạ?". Cô vội vàng hỏi thăm.

Đầu kia im lặng mấy giây, một giọng nói nghẹn ngào truyền tới: "Sa Y, cô...Cô mau tới bệnh viện một chuyến đi".

Khúc Mộc Sa Y ngáp ngừng: "...Sao vậy?".

Lão Trịnh đáp: "Tiểu Bạch trúng đạn rồi".

Khúc Mộc Sa Y choáng váng, trong đầu nổ ụp một tiếng.

Hai giây sau, cô mới hét lên: "Trúng đạn? Sao lại trúng đạn? Bị Triệu Long bắn à?".

Triệu Long là tên của gã sơ mi đen.

Lão Trịnh nói: "Gã trốn trong thôn, trong tay có súng. Lúc lọt vào phục kích của chúng ta, Tiểu Bạch do đỡ đạn cho Cát Gia nên đã trúng thương".

Đầu bên kia báo tên bệnh viện, Khúc Mộc Sa Y ngỡ ngàng nghe xong, mới nhớ ra phải tắt điện thoại.

Động tĩnh hơi lớn, Đồng Đồng cũng đã tỉnh, mơ hồ nghe thấy hai chữ bệnh viện và trúng đạn, con bé liến lo lắng nhìn Khúc Mộc Sa Y.

Khúc Mộc Sa Y kịp phản ứng, ôm lấy con bé, an ủi: "Không sao, không phải bỏ mẹ cháu đâu".

Khúc Mộc Sa Y muốn tới bệnh viện nhưng mang theo Đồng Đồng rất bất tiện. Cô nhẹ giọng dỗ dành: "Đồng Đồng, cháu ngoan ngoãn ở đây nhé. Cô phải ra ngoài một lát, sẽ khóa cửa lại. Xong việc, cô quay về tìm cháu được không? Sẽ không quá lâu đâu".

Giao Đồng Đồng cho ai cô cũng thấy lo lắng. Ở văn phòng, tốt xấu gì còn có camera giám sát, dưới lầu cũng có bảo vệ trực đêm, để con bé ở đây sẽ rất an toàn.

Nhưng Đồng Đồng không tình nguyện, níu vạt áo Khúc Mộc Sa Y không chịu buông.

Khúc Mộc Sa Y dỗ con bé: "Cô phải ra ngoài có việc. Cháu ngoan ngoãn ở đây, cô sẽ quay về ngay".

Con bé lác đầu, mắt ứa lệ: "...Không".

Con bé sợ hãi, sợ tòa nhà lạ lẫm lạnh lẽo như băng này. Nó cũng sợ, Khúc Mộc Sa Y đi rồi không quay trở về nữa.

Nhìn ánh mắt tội nghiệp của con bé, trái tim Khúc Mộc Sa Y như bị giằng xé. Cô nghiêng răng, dậm chân: "Được rồi, được rồi. Cháu đi với cô".

***

Hai giờ sáng, Khúc Mộc Sa Y chở Đồng Đồng đến bệnh viện thành phố.

Hầu hết người nhà bệnh nhân vụ nổ bom đều thức trắng đêm chờ đợi trong đại sảnh không tính là rộng lắm của bệnh viện. Bệnh viện giữa khuya, vẫn đông người đến người đi.

Ở cửa phòng giải phẫu. Đồng nghiệp và lão Trịnh thấy Khúc Mộc Sa Y tới liền vội vã đứng dậy.

Lão Trịnh khoảng trên dưới 30 tuổi, luôn coi Tiểu Bạch và Khúc Mộc Sa Y như hai đứa em của mình.

Lúc này đây, một người trúng đạn chưa biết sống chết thế nào, một người cố nén nước mắt và một mối vội vã chạy đến, dù thế nào cũng cảm thấy trong lòng vô cùng xót xa.

Khúc Mộc Sa Y nhìn tờ máu hằn trong mắt hai người, hỏi thẳng: "Sao rồi?".

Lão Trịnh đáp: "Vết thương vị trí dưới vai, ngay gần tim. Vừa mới đẩy vào phòng mổ, mất nhiều máu, không biết tình hình thế nào".

"Còn sắp đâu?". Khúc Mộc Sa Y không thấy Cát Gia nên cũng lo lắng cho ông.

Đạt Từ trả lời: "Cát Gia không sao. Sau khi đưa Tiểu Bạch vào phòng mổ, sắp phải đi báo cáo, bảo bọn tôi đợi ở đây. Có tình hình gì thì gọi ngay cho

sếp".

Trông thấy Khúc Mộc Sa Y dẫn theo Đồng Đồng, lão Trịnh hỏi: "Sao lại mang con bé đến đây thế này?".

Khúc Mộc Sa bắt lực đáp: "Nó ở một mình em không yên tâm nên dẫn theo".

Trao đổi qua quá trình vây bắt gã sơ mi đen lúc tối, bọn họ lặng lẽ ngồi chờ trước cửa phòng mổ. Máy đồng nghiệp khác, thức trắng đêm xử lý vụ án của Dương Lạc Bình.

Một tiếng sau, bác sĩ giải phẫu rời phòng mổ, thông báo tình hình.

Viên đạn đã được lấy ra, không tổn hại gì đến tim nhưng cần truyền rất nhiều máu, hiện tại đang trong quá trình khâu vết thương.

Trái tim được thả lỏng, mọi người liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên bật cười.

Nụ cười vui sướng mà đáng chết.

Đang cười, lão Trịnh bỗng đưa tay lau nước mắt, vành mắt Đạt Từ cũng đỏ hoe.

Họ là như vậy, chưa bao giờ than vãn, chưa bao giờ kêu mệt mỏi. Họ luôn âm thầm bảo vệ sự yên bình cho mảnh đất này.

Trong đêm tối không thể nhìn thấy, luôn có những người thay chúng ta mang trọng trách tiến lên phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Bốn giờ sáng, màn phẫu thuật kết thúc thành công, Tiểu Bạch được chuyển vào phòng ICU.

Sau khi tìm hiểu tình hình, ba người đưa Đồng Đồng rời bệnh viện.

Đồng Đồng ngủ lịm lịm, nằm trong lòng Khúc Mộc Sa Y này giờ. Còn lúc này, con bé đã được chuyển sang tay lão Trịnh.

Đồng Đồng nằm rạp trên vai lão Trịnh, mơ mơ màng màng, thi thoảng nói mê mấy câu, phần lớn là gọi ba gọi mẹ.

Lão Trịnh đã lập gia đình, có một cô con gái hai tuổi nên tâm tư nhạy cảm. Mỗi lần nghe tiếng con bé, trong lòng đều dấy lên cảm xúc xót xa.

Cả nhóm rời bệnh viện, lúc đi qua đại sảnh phòng khám, chứng kiến cảnh tượng người vẫn đông nghìn nghịt, không nhận được cảm thán: "Chúng ta nhất định phải lùi lùi chó chết kia ra trước công lý".

Có người nhà bệnh nhân vội vội vàng vàng, hình như nghe bác sĩ gọi tên, cuống quýt lao vô phòng cấp cứu, nhất thời không để ý, va vào lão Trịnh.

Đối phương vội xin lỗi, lão Trịnh lắc đầu: "Không sao, không sao, mau đi đi".

Cú va chạm khiến Đồng Đồng tỉnh ngủ. Con bé ngồi thẳng dậy, chậm rãi xoay đầu, nhìn chăm chăm lão Trịnh, ánh mắt cảnh giác.

Khúc Mộc Sa Y lo con bé sợ người lạ, vội vàng giải thích: "Không sao đâu Đồng Đồng, đây là chú Trịnh, đồng nghiệp của cô".

Đồng Đồng không phản ứng, ánh mắt chuyển động, lướt qua Khúc Mộc Sa Y, nhìn thẳng ra phía sau.

Khúc Mộc Sa Y dừng bước, liếc nhìn xung quanh, chỉ thấy người nhà và bệnh nhân ngồi đầy trên ghế, đợi đến lượt khám.

Cô quay sang Đồng Đồng, phát hiện con bé vẫn đang nhìn chăm chăm vào một chỗ, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi.

Lão Trịnh và Đạt Từ cũng chú ý, đang định hỏi con bé nhìn gì thì Đồng Đồng đã giơ tay lên, chỉ về phía trước, khẽ thì thầm: "Chú ơi, ông chú xấu xa kia kia".

***

Trần Dật đi một, bám gốc cây đại thụ nghỉ một lát.

Không khí thoáng mát của núi rừng phả vào mũi, roi xuống phổi, toàn thân lạnh buốt khiến cô tỉnh táo.

Phía sau là khe núi sâu không thấy đáy, hoa dại cỏ dại xanh um tươi tốt, trong bóng đêm vẫn hừng hực sức sống.

Trần Dật ngồi im lặng, ánh mắt hờ hững, nhìn thẳng màn đêm, suy nghĩ nhẹ nhàng bay xa.

Cô nhớ tới hình ảnh lần đầu tiên gặp Tiết Sơn, nhớ tới đêm mưa Đồng Đồng một mình vào trung tâm sức khỏe tìm bố, nhớ tới tình cảm chân thành và sự bảo vệ chu đáo của Tiết Sơn đối với mình...

Dù đó là cả một quá trình tàn khốc, đầm máu.

"Tiết Sơn!". Cô đột nhiên đứng phắt dậy, hô to.

Tiếng vọng du dương, từng tiếng từng tiếng nối tiếp nhau, tất cả đều là tên anh.

***

"Tiết Sơn".

Một giọng nói từ xa vọng tới, tiến vào màng nhĩ của Tiết Sơn.

"Tiết Sơn".

Âm thanh tiếp tục, kéo dài vô tận, cuối cùng đánh thức anh.

Tiết Sơn mở mắt, nhìn chăm chăm vào khoảng trống tối tăm, bỗng nhiên mỉm cười.

Đúng vậy, anh đã chịu đựng được.

Giọng nói trong giấc mơ cũng trở nên rõ ràng hơn.

"Tiết Sơn".

"Tiết Sơn".

Tiết Sơn ngạc nhiên ngồi dậy, cơn đau ở chân trái truyền tới, khiến anh đỏ mồ hôi lạnh.

"Tiết Sơn". Tiếng gọi rõ nét vang vọng.

Anh gần như bò trên nền đất, kéo lê một bên chân, ra sức lao về phía cửa.

"Trần Dật! Trần Dật!". Tiết Sơn không phân biệt nổi mình đang khóc hay đang cười, anh túm chặt hàng rào sắt, hướng ra ngoài gào khản cả giọng: "Trần Dật! Trần Dật!".

Anh sợ đây là một giấc mơ, một giấc mơ chỉ có âm thanh. Đôi mắt đầy tơ máu ngó lăm lăm ra ngoài, nhìn chăm chăm con đường nhỏ duy nhất.

Anh vui mừng, sợ hãi, e rằng tất cả chỉ là ảo tưởng.

Trong khi im lặng chờ đợi, anh lại nghe thấy giọng của Trần Dật: "Tiết Sơn! Anh đang ở đâu?".

Không phải là mơ, không phải là mơ!

Anh mim môi, la lớn: "Anh ở đây! Anh ở đây!".

Nghe thấy giọng anh, Trần Dật mỉm cười, một nụ cười vui sướng. Cô bỗng cảm giác trên mặt mình có nước mắt xẹt qua.

Cô vội lau nước mắt: "Anh tiếp tục gọi em đi! Để em định hướng".

"Được! Anh ở đây! Anh ở đây!". Giọng Tiết Sơn khàn khàn, xuyên qua màn đêm trước mặt, dẫn cô tiến lên phía trước.

Dù đây chỉ là giấc mơ, Trần Dật nghĩ, cô sẽ không do dự mà bước tiếp.

Ban đêm, đường núi không dễ đi, cô giống như người mù, duỗi thẳng hai tay ra phía trước lần mò. Chạm phải cây thì dừng lại, chân dẫm vào chỗ trống thì cứ thế đi lên.

Giọng anh mỗi lúc một gần, bước chân cô càng lúc càng nhanh.

Cuối cùng, Trần Dật gần như dùng cả tay cả chân để bò tới mái hiên của ngôi nhà xi măng.

Nương theo giọng Tiết Sơn, cô chạm vào vách tường xi măng. Từ vách tường, lần tới cạnh cửa, bắt lấy tay anh.

Hai cái bóng lơ mờ trước mặt, họ nắm chặt tay nhau, im lặng thật lâu.

Bóng tối không đáng sợ, bởi vì họ luôn có một niềm tin vững chắc, cho dù đêm đen có kéo tới thì ánh sáng cũng sẽ cách đó không xa.

***

Rạng sáng, trong tòa cao ốc của bệnh viện nhân dân thành phố bỗng náo loạn, đám đông la hét tuôn ra ngoài.

Khúc Mộc Sa Y ôm Đồng Đồng chạy ra cửa. Sau lưng, lão Trịnh nhún gã đàn ông mặc bộ quần áo thể thao màu đen, đội mũ lưỡi trai đen dưới nền đất, kim chặt tay hấn, đoạt lấy kịp nổ.

Đạt Từ cầm chiếc ba lô trong tay, chạy ngược hướng đám đông, miệng hô to: "Tránh ra! Có bom! Tránh ra".

Anh nhớ sau bệnh viện có một mảnh đất trống, liền nghiêng răng chạy về phía đó.

Trong đám đông đang đổ xô như nước lũ, Khúc Mộc Sa Y trông thấy một bảo vệ mặc đồng phục, cô nhanh chóng tiến lên chia sẻ ngành, cao giọng dặn dò: "Đồng chí, giúp tôi trông chừng đứa bé này!".

Nhét Đồng Đồng vào trong lòng anh ta, Khúc Mộc Sa Y quay người chạy về phía phòng khám.

Chạy nửa đường, cô chợt nghe thấy tiếng nổ lớn, một làn sóng âm đánh tới, Khúc Mộc Sa Y vô thức ôm đầu ngồi thụp xuống.

Cả tòa cao ốc của bệnh viện khê rung rinh.

Trong đại sảnh, mảnh vụn thủy tinh rơi rải đầy nền đất, bụi bặm sau vụ nổ tràn ngập không khí, thêm vào đó là cả mùi thuốc súng nồng đậm.

Bên tai ù ù, Khúc Mộc Sa Y đứng lên, khung cảnh trước mắt như quay chậm.

Cô nhìn thấy Dương Lạc Bình bị công tay ngồi trên ghế, hấn đang cười to một cách ngạo mạn. Tiếp theo, cô nhìn về phía ngọn nguồn vụ nổ, cao giọng gọi tên Đạt Từ và lão Trịnh.

Cô xoay người, trông thấy giữa đám đông chạy thực mạng, còn có Đồng Đồng đang được nhân viên an ninh ôm vào lòng.

***

Ánh mặt trời phủ xuống, tiếng chim cu vang khắp núi rừng.

Bầu trời tràn ngập sương mù.

Trần Dật nhặt tảng đá thứ ba lên, nhìn chân trời lộ sắc trắng, quay người trở về căn nhà xi măng.

Trần Dật chọn viên đá nhỏ, vì lúc này sử dụng viên đá to không thành công.

Tiết Sơn dựa cửa, lẳng lặng nhìn Trần Dật bê tảng đá trở về, khước môi giương lên.

"Không thể ngờ, đời anh cũng có lúc được trải nghiệm mỹ nhân cứu anh hùng".

"Vậy anh hãy hưởng thụ cho đã đi". Trần Dật thở hồng hộc đáp.

Cô đứng ở cửa ra vào, giữa quãng sáng âm u, hai người nhìn nhau, cùng mỉm cười.

Cái gọi là: mua vui trong lúc đau khổ chính là như vậy.

Buông tảng đá, Trần Dật chọn một khối dày hơn, hai tay ôm chặt, nhắm ngay móc khóa, đập mạnh xuống.

Cô đập nảy phát không ra, đành phải đổi một tảng khác.

Đúng lúc này, toàn thân Tiết Sơn lại bắt đầu run rẩy.

Lần thứ mấy rồi? Trần Dật tự hỏi. Sau khi tìm thấy nhau, đây là lần thứ mấy anh phát tác?

Cô biết, Tiết Sơn đang dốc toàn lực chống lại cơ thể và tinh thần bị bệnh tật tra tấn.

Vì vậy, cô không được chậm trễ.

Trần Dật giờ tảng đá cuối cùng, hít sâu một hơi, đập thật mạnh.

Chốt khóa cuối cùng cũng hơi lỏng.

Cô bình tĩnh, lấy hơi, vung tay lần nữa, đốc sức đập xuống.

"Xoảng" một tiếng, chiếc khóa bật mở.

Xa xa phía chân trời, một vòng đỏ rực sáng ngời, đang từ từ nhô ra.

Bạn đang đọc truyện *Son Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68

Tiếng chim hót bên tai, Trần Dật thả chậm bước chân, ngẩng đầu, nhìn bầu trời bao la bát ngát.

Ánh sáng xuyên qua lớp sương mù, nhuộm đỏ sắc trời u ám. Nơi tâm tối, tận cùng thế giới, rốt cuộc cũng được đón ánh sáng.

Trần Dật khẽ thở hắt ra, đưa mắt nhìn Tiết Sơn.

Anh đang chăm chú nhìn đường dưới chân, sắc mặt tái nhợt, đôi môi mấp máy, hô hấp lúc nhanh lúc chậm, trán đỏ mồ hôi lạnh.

Toàn bộ âm thanh xung quanh như bị phóng đại, từng tắc từng tắc, chen chúc tuôn vào trong màng nhĩ của Tiết Sơn.

Như có linh cảm, anh chậm rãi ngẩng đầu.

Trong bầu không khí trong trẻo se lạnh, hai đôi mắt một môi lẳng lẳng nhìn nhau.

Trần Dật nhoen cười, nói: "Mặt trời mọc rồi kìa".

Tiết Sơn "ừm" một tiếng, cánh tay run rẩy khoác lên vai Trần Dật.

"Tiết Sơn". Trần Dật gọi anh.

"Ừm". Giọng anh yếu ớt, nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

"Cố gắng chịu đựng nhé".

Tay trái khoác trên vai Trần Dật, Tiết Sơn khẽ nhắc tay phải, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô, đầu ngón tay lạnh buốt.

Anh thấp giọng, đáp: "Anh biết rồi".

Chặt vật đi được một đoạn ngắn, Trần Dật đột nhiên hỏi anh: "Bữa trước anh bảo, muốn đưa em tới một nơi. Là đi đâu vậy?".

Tiết Sơn nhớ lại, trả lời: "Núi Tiểu Phong".

"Núi Tiểu Phong?". Trần Dật ngẫm nghĩ: "Có phải ngọn núi gần nhà anh họ của Sa Y không?".

Cô nhớ tới buổi tối hôm ấy, giữa ngọn núi lớn Phong Sơn, trong một tiểu viện nhà nông, lần đầu tiên cô biết Tiết Sơn còn có một cậu em trai.

Cũng chính trong buổi tối ấy, cô bất ngờ thổ lộ tâm chân tình, chủ động đến bên anh.

Tiết Sơn mỉm cười nhưng Trần Dật không nhìn thấy, chỉ nghe thấy giọng nói đứt quãng của anh: "Đúng rồi, là chỗ đó".

Mỗi con chữ, dường như làm hao tổn rất nhiều sức lực nhưng họ vẫn nói chuyện không biết mệt mỏi.

"Đến đó làm gì?". Cô hỏi tiếp.

"Bí mật". Tiết Sơn nói.

Trần Dật cười khê: "Không thể nói được ă?".

Tiết Sơn suy nghĩ: "Không hẳn vậy".

Anh tiếp tục: "Tới để cầu nguyện".

Trong mắt Trần Dật hiện vẻ ngạc nhiên, cô quay sang nhìn anh: "Còn cầu gì nữa?".

Ánh mắt chạm nhau, Tiết Sơn mỉm cười: "Ngày bé cầu nhiều lắm".

Ngon núi nhỏ không quá cao, trên đỉnh núi có một gốc cây đa quanh năm xanh tốt, cành lá xum xuê trăm năm tuổi. Từ trên thân cây từng nhánh rễ phụ mảnh dài rủ xuống, treo lơ lửng trong không trung hoặc chui vào lòng đất.

Ngày nhỏ, anh nghe người lớn nói, cây đa trăm tuổi này là cây cầu nguyện, cũng là cây bình an, cây cát tường. Chỉ cần thành tâm, đưa ra ước nguyện là sẽ linh nghiệm.

Vừa nghe giọng anh, Trần Dật vừa cúi đầu nhìn đường, thi thoảng cô liếc mắt sang bên, thoáng nhìn ống quần trái sẫm đỏ. Cô biết, Tiết Sơn bị thương, có lẽ sẽ phải chịu tàn phế vĩnh viễn.

Hốc mắt hơi ẩm ướt, cô nhẹ giọng hỏi: "Anh cầu gì vậy?".

Như nhớ tới một chuyện gì đó tốt đẹp, khóe môi Tiết Sơn khẽ giương lên.

Im lặng một lúc, anh mới trả lời: "Cầu sau này sẽ lấy được một cô vợ xinh đẹp".

Trần Dật phì cười, khóe mắt nhoe nước mắt: "Sao anh lưu manh thế. Bé tí mà đã biết cầu mấy chuyện như vậy rồi".

Tiết Sơn cũng cười, anh nhẹ nhàng giương tay ôm vai cô: "Thành tâm nên linh nghiệm ngay".

Con đường bùn đất phía trước phân nhánh, hai người bước chậm dần. Trần Dật ngẫm nghĩ, kéo tay Tiết Sơn sang nhánh đường bên phải.

Giữa núi rừng vắng lặng, sương mù dần dần tiêu tán, mặt đất trở nên sáng sủa hơn.

Hai người rời khỏi con đường núi quanh co đã khá lâu. Nhưng đường xuống núi, lại dường như không được bằng phẳng cho lắm.

Mỏi mệt, đói khát, đau đớn luân phiên tấn công. Trần Dật mệt mỏi, hơi thở mỗi lúc một nặng nề. Đến đoạn đường độ dốc hơi lớn, hai chân cô như nhũn ra, bất ngờ té xuống.

Tiết Sơn vô thức túm lấy tay cô. Anh chỉ có một chân, nhất thời đứng không vững, bị lực từ tay cô kéo ngã.

Hai người cùng lăn xuống sườn núi một đoạn mới dừng lại.

Xung quanh là những rừng thông Vân Nam um tùm tươi tốt, trên đỉnh đầu được che phủ bởi một mảng trời xanh thẳm, mùi bùn đất sau cơn mưa ngai ngái thơm ngát quanh quẩn.

"Trần Dật". Giọng anh run run gọi cô.

Trần Dật đáp: "Em không sao, còn anh?".

"Anh cũng không sao".

Hai người không đứng dậy ngay mà cứ nằm im như thể đang suy tư.

Bàn tay thô ráp lạnh lẽo chậm rãi di chuyển sang phía Trần Dật, nắm chặt tay cô.

"Trần Dật". Mỗi lần anh mở miệng là cơ thể đều vô thức co rúm.

Trần Dật "vâng" một tiếng, quay sang nắm lấy bàn tay liên tục toát mồ hôi lạnh của anh.

Giọng anh như bay bổng từ xa: "Nếu như, chân của anh...".

"Không có nếu như". Cô ngắt lời anh: "Chẳng phải anh còn phải đưa em đi cầu nguyện đó sao? Em chờ chân anh hồi phục, dẫn em đi xem cây đa thần. Em cũng có rất nhiều điều cần cầu xin".

Bàn tay từ từ giờ lên, che trán, Tiết Sơn nhắm mắt lại, thở dài nặng nề.

Trần Dật chống người ngồi dậy, đưa tay đỡ anh.

Tiết Sơn mở mắt, ánh nắng ấm áp chiếu qua kẽ lá, gương mặt Trần Dật phản chiếu trong quang ảnh, nhìn không rõ lắm. Nhưng anh vẫn trông thấy vẻ dũng cảm trước sau như một, bộc trực và cố chấp của cô.

Anh bám một tay vào cánh tay của Trần Dật, còn tay kia ấn chặt chân trái trúng đạn, chịu đựng cơn đau đớn kịch liệt để đứng lên. Thân hình thoáng lung lay, Trần Dật lập tức đỡ lấy anh.

Đi thêm một đoạn, hai người bắt đầu bước chậm dần.

Trong bầu không khí thoang thoang mùi hương cỏ xanh, Trần Dật mơ hồ trông thấy bãi đỗ xe phế liệu, chân bỗng khựng lại.

Tiết Sơn đứng bên nhìn cô, trong ánh mắt đờ đẫn phản chiếu bóng dáng cô: "Em sao vậy?".

Tầm nhìn của Trần Dật rơi vào hư không, im lặng giây lát, cô quay đầu lại, ánh mắt trở nên nhu hòa.

Gió thu phe phẩy, thổi rụng mấy tán lá vàng trên đỉnh đầu. Trên gương mặt yếu ớt, giọng Trần Dật nhẹ bằng.

"Tiết Sơn, em muốn nói cho anh biết một bí mật".

***

Giờ ngừng, giữa núi rừng yên tĩnh, chỉ còn tiếng tim đập và tiếng hít thở hòa vào nhau.

Trước mắt Trần Dật dần hiện hiện những bóng đen ký ức.

Năm đó, sau khi Cát Gia đưa cô về, cẩn thận hỏi thăm chuyện đã xảy ra tại hiện trường.

Khi ấy, một đứa bé 6 tuổi bị dọa đến ngây người, không thốt nổi một câu, đáng đáp khiến người ta thấy mà đau lòng. Về sau, bà ngoại cũng hỏi cô nhưng cô chỉ im lặng.

Khi nào thì bắt đầu? Khi nào thì những cơn ác mộng kia ập tới?

Trong giấc mơ, Trần Dật thấy mình chạy trốn trong một con ngõ u ám chật chội, phía sau là thi thể đầm đìa máu của bố mình, mơ thấy trong tay mình đang cầm một con dao.

Con dao ấy, đã giết chết bố cô.

Lần đầu tiên xuất hiện là vào kỳ nghỉ hè năm thứ ba. Cô được nhà trường sắp xếp bệnh viện thực tập, vừa vận điều tới phòng cấp cứu.

Đêm hè năm đó, trời vừa hửng sáng, một đôi vợ chồng bị thương được chuyển tới phòng cấp cứu.

Ông chồng uống rượu về muộn, bà vợ khó chịu, nửa đêm nửa hôm cãi nhau một trận. Bà vợ tức giận đã làm ông chồng bị thương.

Sau khi đưa tới bệnh viện, bà vợ không sao. Còn ông chồng, bị một nhát dao chí mạng trúng cổ, không kịp cấp cứu nên đã tử vong. Con dao kia, không phải do bà vợ, mà do đứa con trai mới lên lớp năm của họ hạ thủ. Một đứa bé trai mười một tuổi.

Nửa đêm, đứa bé bừng tỉnh bởi tiếng cãi vã của bố mẹ. Lúc thằng bé đi ra, chứng kiến cảnh ông bố đang nhấn bà mẹ xuống dưới đất, bóp cổ. Tình thế nguy cấp, thằng bé nhấc con dao gọt trái cây trên bàn trà, đâm thẳng vào bố mình.

Đêm đó, trong phòng cấp cứu vang vọng tiếng khóc tang thương của bà mẹ.

Lúc cảnh sát đến, bà ta sững sờ ôm con trai mình, luôn miệng nói mình là kẻ giết người.

Còn đứa bé kia, lặng lẽ nằm trong lòng mẹ, không khóc lóc, không cãi lại.

Trần Dật và các bác sĩ thay phiên nhau làm thủ tục CPR (phục hồi chức năng tim). Lúc đầu đồ đầy mồ hôi bước ra khỏi phòng cấp cứu, vừa hay nhìn thấy một màn này.

Ánh mắt Trần Dật và đứa trẻ chạm nhau. Cô lập tức nghĩ tới mình, lúc cô mới 6 tuổi. Lúc đối mặt với cái chết của người thân, cô cũng bình tĩnh như thế.

Sau đó rất nhiều đêm, cô bắt đầu mơ thấy những cảnh tượng đáng sợ.

Nghiêm túc nhận ra trạng thái tinh thần của mình bất ổn, là sau khi hết học kỳ năm thứ 4 đại học.

Khoảng thời gian đó, học hành bước vào giai đoạn chuyên ngành vất vả, ngày nào cũng bị oanh tạc bởi những kiến thức chuyên ngành mắt, tai, mũi, họng, phụ nữ và trẻ em nội ngoại, cô dần dần cảm thấy lực bất tòng tâm.

Vào một đêm trời đông giá rét, cô ngồi đọc sách trong phòng tự học, do hơi mệt, cô nằm gục xuống bàn nằm nghỉ ngơi. Lúc tỉnh dậy, trong phòng học tối om, chỉ còn lại mình mình.

Đèn trong phòng tự học là loại cảm ứng, lâu lâu không có người qua lại, đèn sẽ tự động tắt.

Trong bóng tối, cô im lặng nhìn ánh đèn thành thị le lói ngoài cửa sổ, suy nghĩ nhẹ nhàng bay xa.

Thời gian không còn sớm, có bảo vệ đi soi đèn kiểm tra lớp học. Ánh đèn pin chợt lóe lên, bảo vệ nhìn lướt qua phòng tự học tối om, không cẩn thận xem xét kỹ, kéo cửa khóa trái.

Trần Dật ngồi trong bóng tối, bất động, dù đã nghe thấy tiếng khóa cửa nhưng cô không mở miệng ngăn lại.

Cô trải qua giá lạnh trong phòng tự học suốt một đêm. Đêm hôm đó, cô không hề ngủ, cứ ngồi như vậy một mình. Trần Dật cảm giác trong bóng tối, có một lưỡi dao lạnh buốt, nhẹ nhàng kẻ lên cổ cô.

Những khung cảnh trong mơ, những tâm trạng phức tạp tra tấn lòng người, cô chưa bao giờ tâm sự với bất kỳ ai, kể cả với người bạn trai năm ấy, là Lâm Phóng Bình.

Cho đến khi tốt nghiệp, bố mẹ Lâm Phóng Bình điều tra rõ hoàn cảnh gia đình cô, đồng viên Lâm Phóng Bình chia tay cô.

Vào một buổi đêm yên tĩnh, cô đột nhiên bừng tỉnh, nhìn bóng tối trước mắt, cảm thấy cuộc sống trở nên phiến toái, trống trải cô đơn vô cùng.

Cô như nghe thấy những âm thanh réo gọi trong đầu, nói cho cô biết: Đến đây đi, đến đây đi, mày sẽ được giải thoát ngay lập tức.

Đêm ấy, người bạn cùng phòng đi vệ sinh, phát hiện ra Trần Dật.

Cô dựa lưng vào bức tường phòng tắm bóng loáng, ngồi co ro dưới đất, trên mặt sần nhuộm đỏ vết máu tươi.

Cửa sổ không biết ai quên đóng, ánh trăng chiếu rọi, gió đêm lay động tấm rèm trắng.

Vị trí nhà rất gần bệnh viện thực tập, cô được đưa đi cấp cứu kịp thời.

Sau khi vào viện, Lâm Phóng Bình đã bị dọa. Anh ta cho rằng, Trần Dật vì bị gia đình mình phản đối nên mới lựa chọn phương thức cực đoan.

Chỉ có Trần Dật tự biết, không phải.

Đó là phần bí mật n u ám nhất được che giấu trong suốt cuộc đời cô.

Không một ai biết đến.

***

Giữa triền núi vắng vẻ, bỗng một cơn gió nổi lên, lặng lẽ lướt qua hai người.

Gió thu se lạnh lay động vạt áo xốc xếch, làm phe phẩy mấy lọn tóc xõa trên trán Trần Dật. Nhưng nó không cuốn quá khứ u tối cùng những dư ảnh của một đứa bé sáu tuổi vào một ngày mùa đông năm ấy ra đi.

Nước mắt rơi xuống, nhỏ lên đôi chân dính đầy bùn đất.

Tiết Sơn đưa mắt, gạt sợi dây bạc cô vẫn luôn đeo bên cổ tay trái ra, nhìn chăm chú lên vết sẹo đã được che giấu bao năm, lòng ngón tay thô ráp, nhẹ nhàng ve vuốt.

Trời đông giá rét của mười hai năm trước đã trôi qua từ lâu nhưng bé gái sáu tuổi ấy vẫn ở lại, sống trong bóng tối quá khứ, không thể trốn chạy và cũng không còn chỗ để trốn chạy.

Mọi âm thanh đều trở nên yên tĩnh, người đàn ông vừa dịu dàng vừa mạnh mẽ này, rốt cuộc đã kéo cô từ thế giới bên kia, thoát ra bên ngoài.

***

Có người nói, bệnh viện là nơi xúi quẩy. Nó luôn chất đầy nỗi tuyệt vọng, bi thương, sợ hãi, đau khổ, thậm chí là hơi thở của cái chết. Nhưng đối với Trần Dật, bệnh viện lại giống như một ngôi nhà.

Trong không khí, thấp thoáng mùi nước khử trùng gay mũi.

Trần Dật thay xong thuốc, từ phòng trị liệu đi ra, Đồng Đồng ngồi trên ghế bên hành lang đối diện đợi cô.

Vết mổ có dấu hiệu bị vỡ. Sau khi xử lý, hàng ngày cô đều đến thay thuốc đúng hạn. Hôm nay là ngày thứ năm.

Trần Dật thoáng mỉm cười, vẫy tay bảo Đồng Đồng: "Đi thôi".

Đồng Đồng nhảy xuống ghế, nắm tay Trần Dật, ngược lên hỏi cô: "...Có đau không ạ?".

Hiện tại, Đồng Đồng đã có thể nói chuyện, tuy phát âm chưa được trôi chảy nhưng Trần Dật vẫn thấy vui.

Cô cúi đầu nhìn về mặt lo lắng của Đồng Đồng, giọng thông thả dịu dàng: "Không đau, có Đồng Đồng quan tâm nên chẳng đau chút nào".

Đồng Đồng cúi đầu, mỉm cười.

Hai cái bóng một lớn một nhỏ, dần biến mất cuối hành lang, hòa vào trong ánh nắng dịu dàng ngày thu.

***

Trong phòng bệnh, Tiết Sơn ngồi tựa đầu giường, đọc mấy tờ báo Phương Thanh Đã mang tới.

Một phát súng, kết quả làm gãy xương bánh chè. Sau khi đưa vào viện mổ cấp cứu, bác sĩ dùng đinh cố định bên trong, trước mắt, anh không thể xuống giường hoạt động mạnh.

Vì Tiết Sơn phải nằm viện nên Cát Gia đã ra mặt giúp đỡ làm thủ tục uống methadone ở nơi khác, hàng ngày có thể tới phòng khám methadone ở bệnh viện gần nhất để uống thuốc.

Liếc thấy bóng Trần Dật và Đồng Đồng tới, Tiết Sơn có phần bất ngờ: "Hôm nay nhanh vậy".

Trần Dật vừa đáp vừa đến bên giường, giúp anh sửa sang lại tấm gối sau lưng, rồi vòng qua đầu giường, cẩn thận xoay thanh nâng.

Cô thấp giọng khiển trách: "Đề cái ô như vậy anh không thấy khó chịu à?".

Cô hỏi tiếp: "Phương Thanh Đã đâu rồi ạ?".

Tiết Sơn đáp: "Đi thăm Tiểu Bạch rồi".

Tiểu Bạch đã thoát khỏi nguy hiểm và được đưa vào phòng bệnh thường. Còn Đạt Tử bị trọng thương trong vụ nổ, hiện vẫn đang nằm trong ICU, hàng ngày phải dựa vào các dụng cụ máy móc để kéo dài sinh mệnh.

Vụ nổ rạng sáng hôm ấy, vì Đạt Tử kịp thời ném quả bom ra ngoài nên không có người thương vong. Chỉ có ba tấm kính cửa sổ của bệnh viện trên tầng ba bị vỡ nát và phải thay mới hoàn toàn.

Ngày hôm trước, cục cảnh sát đã tổ chức buổi tưởng niệm truy điệu ba đồng chí cảnh sát hy sinh trong vụ nổ. Trần Dật có đưa Đồng Đồng đến dâng hoa.

Tiếng khóc đau xót, một lần nữa vang vọng không gian nhà tang lễ. Các đồng nghiệp mặc đồng phục, trên tay mỗi người cầm một bông cúc trắng, lặng lẽ đau buồn đưa tiễn người mất.

Vụ án của Dương Lạc Bình đang tiếp tục được xử lý. Mấy ngày gần đây, Cát Gia và Khúc Mộc Sa Y bận rộn nhiều việc, thi thoảng tới bệnh viện rồi vội vã đi ngay, mỗi người một ngã.

Đứng bên giường một lúc, Trần Dật bỗng giật tờ báo trong tay Tiết Sơn, khoanh hai tay trước ngực, nhìn anh từ trên cao, nghiêm mặt hỏi: "Hôm nay anh đã luyện phục hồi chức năng chưa?".

Chân bị thương nghiêm trọng, mạch máu và dây chằng có mức độ thương tổn khác nhau. Để ngăn ngừa teo cơ sau hậu phẫu, cứng khớp, dị tật chân và các biến chứng khác, bác sĩ đã lên kế hoạch phục hồi chức năng cho Tiết Sơn luyện tập. Chỉ cần kết hợp chính xác và thích hợp, chức năng chân của Tiết Sơn sẽ trở lại bình thường mà không bị tàn tật.

Nhìn về mặt và bộ dạng nghiêm túc của Trần Dật, Tiết Sơn không nhịn được, bật cười: "Làm rồi, lúc em đi thay thuốc ấy".

Liên quan đến vấn đề sức khỏe, Trần Dật luôn tin tưởng anh. Cô không nói nhiều, mỉm cười, tiếp tục khích lệ: "Lúc này phải nghe lời biết chưa?".

Tiết Sơn dờ khóc dờ cười.

Gần trưa, trong ánh sáng ấm áp của phòng bệnh là bầu không khí mang tới cho người ta cảm giác yên bình.

Trần Dật đưa mắt nhìn bầu trời xanh thẳm ngoài cửa sổ, khẽ nói: "Đi ra ngoài dạo một vòng đi".

Tiết Sơn ngồi xe lăn, Trần Dật đứng sau đẩy giúp anh, Đồng Đồng theo sát bên cạnh. Họ đi xuống vườn hoa dưới tầng, ngồi trên ghế băng cạnh hồ nước.

Ánh mặt trời rạng rỡ chiếu sáng hồ nước, phản chiếu những sóng nắng lấp lánh.

Gió ấm ôn hòa phả nhẹ lên mặt, Trần Dật đưa tay vén lọn tóc xõa vào tai, đưa mắt nhìn về phía Tiết Sơn: "Anh lạnh không?".

Trên người anh chỉ mặc độc bộ quần áo bệnh nhân.

Tiết Sơn lắc đầu, đưa tay nắm chặt những ngón tay mềm mại lạnh giá của cô: "Còn chưa hỏi em, em muốn cầu nguyện gì vậy?".

Hôm đó bên chân núi, Trần Dật nói, chờ anh khỏi chân, sẽ dẫn cô tới núi Tiểu Phong, ngắm cây đa thần.

Ánh mặt trời rơi xuống, gió phất qua tai, nụ cười cô gái dịu dàng lan tỏa trong quang ảnh, lưu luyến mà ôn nhu.

Em muốn tham lam một chút, ích kỷ một chút, khẩn cầu ông Trời đừng để anh phải chịu thêm đau khổ.

Em nguyện cầu, Đờng Đờng được khỏe mạnh, bình an, hạnh phúc.

Em nguyện cầu, thế giới này sẽ ít bóng tối và nhiều ánh sáng hơn thế nữa.

Tiết Sơn nhìn cô, chờ đợi đáp án.

Trần Dật thoáng nhoen cười, nói: "Bí mật, không nói cho anh đâu".

Bên cạnh, Đờng Đờng đột nhiên chỉ vào mặt hồ, khẽ hô: "Bố mẹ ơi, con rùa nhỏ kìa! Có...có con rùa nhỏ kìa!".

Con bé xoay đầu lại, vẻ mặt thích thú, chia sẻ điều mình vừa chứng kiến. Ánh mặt trời rơi trong con ngói đen lầy của con bé, sáng ngời tinh khiết.

Khỏe môi khẽ cười, Trần Dật xoa đầu con bé, quay đầu nhìn về phía người đàn ông, nhẹ giọng gọi anh: "Tiết Sơn!".

"Ừm". Giọng anh trầm thấp, nhàn tản.

Trần Dật hỏi: "Còn hai tuần nữa là tới sinh nhật anh rồi".

Anh lẳng lặng nhìn cô.

"Anh muốn quà gì?".

Tiết Sơn cười: "Làm gì có ai tự đòi quà sinh nhật vào ngày sinh nhật của mình?".

Trần Dật cười theo: "Vậy là không có hả?".

Không biết trong lòng cô đang tính toán điều gì, Tiết Sơn lười biếng "ừ" một tiếng.

Im lặng một lát, Trần Dật nói: "Hôm sinh nhật, chúng ta đi đăng ký kết hôn đi".

Bầu trời xanh ngắt, không khí tươi mát. Tháng mười cuối thu, ánh mặt trời đặc biệt sáng lạ.

Nhân sinh giống như một đoàn tàu chậm khoan thai, chạy qua đêm tối, cuối cùng cũng tới cây cầu ánh sáng.

Em có tin tưởng không? Dù cực khổ thế nào, anh cũng sẽ cho em một mái nhà.

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Sơn Nam Hải Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.